Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

The Black Prism

By *New York Times* Bestselling Author of *THE WAY OF SHADOWS*

BRENT WEEKS

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Teşekkür

On yılın büyük bir kısmını beni haklı çıkarmak
için harcayan eşim Kristi'ye.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 1

Kip karanlıkta savaş alanına doğru sürünerek ilerledi; sis bastırıyor, sesi engelliyor, yıldız ışığını dağıtıyordu. Yetişkinlerin bundan kaçınmasına ve çocukların buraya gelmesinin yasak olmasına rağmen, gün içinde açık alanda yüzlerce kez oynamıştı. Bu geceki amacı daha da acımasızdı.

Tepenin zirvesine ulaşan Kip ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı. Arkasındaki nehir tıslıyordu ya da belki de bu, yüzeyinin altında on altı yıldır ölü olan savaşçıların sesiydi. Hayal gücünü göz ardı ederek omuzlarını dikleştirdi. Sis onu zamanın dışında asılı kalmış gibi gösteriyordu. Ama buna dair hiçbir kanıt olmasa bile güneş geliyordu. O zamana kadar savaş alanının uzak tarafına geçmek zorundaydı. Aramaya gittiğinden çok daha uzağa.

Ramir bile geceleri buraya gelmezdi. Herkes Sundered Rock'ın perili olduğunu biliyordu. Ancak Ram'ın ailesini beslemesi gerekmiyordu; annesi maaşını içmedi.

Kip küçük kemer bıçağını sıkıca tutarak yürümeye başladı. Onu sonsuz geceye çekebilecek olan yalnızca huzursuz ölüler değildi. Gece boyunca bir sürü dev ciritin ortalıkta dolaştığı görülmüştü; dişleri zalim, toynakları keskindi. Çifteli, sağlam sinirler ve iyi nişan alma yeteneğin varsa onları yemek iyi olurdu ama Prizma Savaşı kasabanın tüm adamlarını yok ettiğinden beri, biraz domuz pastırması için ölüme cesaret eden pek fazla insan yoktu. Rekton zaten bir zamanlar olduğunun bir kabuğuydu. Alcaldesa kasaba halkından hiçbirinin hayatını tehlikeye atmasına istekli değildi. Ayrıca Kip'in çiftelisi yoktu.

Geceleri dolaşan tek yaratık ciritçiler de değildi. Bir dağ aslanı ya da altın ayı da muhtemelen iyi mermerlenmiş bir Kip'ten keyif alacaktır.

Alçak bir uluma, sisi ve karanlığı savaş alanının yüzlerce adım daha derinlerine kadar kesti. Kip donup kaldı. Ah, kurtlar da vardı. Kurtları nasıl unuttu?

Daha uzakta başka bir kurt cevap verdi. Unutulmaz bir ses, vahşi doğanın sesi. Bunu duyunca donmadan edemedin. Bu, insanın pantolonuna sıçmasına neden olacak türden bir güzellikti.

Kip dudaklarını ıslatarak harekete geçti. Takip ediliyormuş hissine kapılmıştı. Takip edildim. Omzunun üzerinden baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Elbette. Annesi her zaman onun çok fazla hayal gücüne sahip olduğunu söylerdi. Sadece yürü, Kip. Olacak yerler. Hayvanlar sizden falan daha çok korkuyor. Bunun yanı sıra

ulumayla ilgili hilelerden biriydi, sesi her zaman gerçekte olduğundan çok daha yakından geliyordu. Bu kurtlar muhtemelen fersahlar uzaktaydı.

Prizma Savaşı'ndan önce burası mükemmel bir tarım arazisiydi. Umber Nehri'nin hemen yanında incir, üzüm, armut, böğürtlen, kuşkonmaz her şey yetişiyor burada. Ve son savaşın üzerinden on altı yıl geçmişti; Kip'in doğmasından bir yıl önce. Ama ova hâlâ parçalanmış ve yaralıydı. Eski evlerin ve ahırların birkaç yanmış kerestesi topraktan dışarı fırladı. Top mermilerinden derin oluklar ve kraterler kaldı. Artık dönen sisle dolu olan bu kraterler göllere, tünellere, tuzaklara benziyordu. Dipsiz. Anlaşılmaz.

Savaşta kullanılan büyünün çoğu, güneşe maruz kaldığı yıllar boyunca er ya da geç erimişti, ama orada burada kırık yeşil luxin mızrakları hâlâ parlıyordu. Ayağın altındaki katı sarı parçacıklar en sert ayakkabı derisini bile kesebilirdi.

Çöpçüler savaş alanındaki tüm değerli silahları, zırhları ve lüksleri çoktan almıştı, ancak mevsimler geçtikçe ve yağmurlar yağdıkça, her yıl daha fazla gizem su yüzüne çıktı. Kip'in umduğu şey buydu ve aradığı şey en çok şafağın ilk ışıklarında görülüyordu.

Kurtlar ulumayı bıraktı. Hiçbir şey bu ürpertici sesi duymaktan daha kötü olamazdı ama en azından ses sayesinde nerede olduklarını biliyordu. Şimdi... Kip boğazındaki düğümü yutkundu.

Kip, doğal olmayan iki büyük tepenin (onbinlerce kişinin yakıldığı büyük cenaze ateşlerinden ikisinin kalıntıları) gölgesindeki vadide yürürken sisin içinde bir şey gördü. Yüreği boğazına fırladı. Bir posta kukuletasının eğrisi. Karanlığı arayan gözlerin parıltısı.

Daha sonra çalkantılı sisler içinde yutuldu.

Hayalet. Sevgili Orholam. Bazı ruhlar mezarının başında nöbet tutuyor.

İyi tarafından bak. Belki kurtlar hayaletlerden korkuyordur.

Kip, yürümeyi bırakıp karanlığa baktığını fark etti. Hareket et, koca kafa.

Yere eğilerek hareket etti. Büyük olabilir ama ayakları üzerinde hafif olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Gözlerini tepeden ayırdı; hâlâ hayaletten, insandan ya da her ne ise ondan bir iz yoktu. Takip edildiği hissine yeniden kapıldı. Geriye baktı. Hiç bir şey.

Birisinin küçük bir taşı düşürmesi gibi hızlı bir tıklama. Ve gözünün köşesinde bir şey. Kip tepeye bir bakış attı. Bir tık, bir kıvılcım, çakmaktaşının çeliğe çarpması.

O kısa an için sis aydınlandı ve Kip çok az ayrıntı gördü. Hayalet değil; çakmaktaşına vuran, yavaş kibrit yakmaya çalışan bir asker. Alev aldı, askerin yüzüne kırmızı bir parıltı saçtı, gözlerinin parlıyormuş gibi görünmesine neden oldu. Yavaş kibriti çiftelisinin kibrit tutucusuna taktı ve karanlıkta hedef arayarak döndü.

Artık için için yanan kırmızı bir kor haline dönüşen kibritindeki kısa aleve baktığında gece görüşü bozulmuş olmalı, çünkü gözleri Kip'in üzerinden geçti.

Asker yeniden paranoyak bir tavırla döndü. “Zaten burayı mı görmem gerekiyor? Dönen kurtlar.”

Kip çok ama çok dikkatli bir şekilde uzaklaşmaya başladı. Askerin gece görüşü düzelene kadar sisin ve karanlığın derinliklerine inmesi gerekiyordu ama ses çıkarırsa adam körü körüne ateş edebilirdi. Kip sessizce, sırtı kaşınarak, her an bir kurşun topunun onu parçalayacağından emin olarak parmak uçlarının üzerinde yürüyordu.

Ama başardı. Yüz adım, daha fazla adım attı ama kimse bağırmadı. Geceyi hiçbir atış kırmadı. Daha uzağa. İki yüz adım daha ilerledikten sonra solunda bir kamp ateşinin ışığını gördü. O kadar az yanmıştı ki, artık kömürden ancak fazlası kalmıştı. Kip görüşünü kurtarmak için doğrudan ona bakmamaya çalıştı. Yakınlarda çadır ya da yatak yoktu, sadece ateş vardı.

Kip, Usta Danavis'in karanlıkta görme numarasını denedi. Odak noktasının gevşemesine izin verdi ve olaylara görüş alanının dışından bakmaya çalıştı. Belki bir usulsüzlükten başka bir şey değil. Yaklaştı.

İki adam soğuk yerde yatıyordu. Biri askerdi. Kip annesini pek çok kez baygın halde görmüştü; bu adamın bayılmadığını anında anladı. Doğal olmayan bir şekilde yayılmıştı, üzerinde battaniye yoktu ve ağzı açıktı, çenesi gevşekti ve gözleri hiç kırpılmadan geceye bakıyordu. Ölen askerin yanında zincirlerle bağlı ama hayatta başka bir adam yatıyordu. Yan yatıyordu, elleri arkasında kelepçeliydi, başının üstünde siyah bir çanta vardı ve boynuna sımsıkı sarılmıştı.

Mahkum hayattaydı ve titriyordu. Hayır, ağlıyorum. Kip etrafına baktı; görünürde başka kimse yoktu.

"Neden bitirmiyorsun, lanet olsun?" dedi mahkum. Kip donup kaldı. Sessizce yaklaştığını sanıyordu.

"Korkak" dedi mahkum. "Sadece emirlerine uyuyorum sanırım? Orholam o küçük kasabaya yapmak üzere olduğun şey yüzünden seni cezalandıracak.”

Kip'in adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Görünüşe göre sessizliği onun adına konuşuyordu.

"Sen onlardan biri değilsin." Mahkûmun sesinde bir umut tınısı yükseldi. "Bana yardım edin lütfen!"

Kip öne çıktı. Adam acı çekiyordu. Sonra durdu. Ölen askere baktım. Askerin gömleğinin önü kanla ıslanmıştı. Bu mahkum onu öldürmüş müydü? Nasıl?

"Lütfen gerekiyorsa beni zincirli bırakın. Ama lütfen, karanlıkta ölmek istemiyorum."

Kip, zalimce olmasına rağmen geride kaldı. "Onu öldürdün?"

"İlk ışıkta idam edilmem gerekiyor. Ben kaçtım. Beni takip etti ve ölmeden önce çantayı kafama geçirdi. Eğer şafak yakınsa, yerine geçecek kişi her an gelebilir."

Kip hâlâ toparlamıyordu. Rekton'da hiç kimse oradan geçen askerlere güvenmiyordu ve alcaldesa kasabanın gençlerine bir süreliğine askerlere geniş yer vermelerini söylemişti; görünüşe göre yeni satrap Garadul, Chromeria'nın kontrolünden kurtulduğunu ilan etmişti. Artık onun Kral Garadul olduğunu söyledi ama kasabanın gençlerinden olağan vergileri istiyordu. Alcaldesa temsilcisine, eğer artık satrap değilse, vergileri artırma hakkına sahip olmadığını söylemişti. Kral ya da satrap, Garadul bundan memnun olamazdı ama Rekton uğraşılamayacak kadar küçüktü. Yine de tüm bunlar bitene kadar askerlerinden uzak durmak akıllıca olurdu.

Öte yandan Rekton'un şu anda satrapla anlaşamıyor olması bu adamı Kip'in arkadaşı yapmıyordu.

"Yani sen bir suçlusun?" diye sordu.

Adam, "Pazar Günü'nün altı tonundan" dedi. Sesinden umut fışkırıyordu. "Bak oğlum, sen çocuksun, değil mi? Öyle görünüyorsun. Bugün öleceğim. Kaçamıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, istemiyorum. Yeterince koştum. Bu sefer savaşacağım."

"Anlamıyorum."

"Olacaksın. Kapşonumu çıkar."

Kip'in aklını kurcalayan belli belirsiz bir şüphe olsa da, adamın boynundaki yarım düğümü çözdü ve kapüşonunu çıkardı.

İlk başta Kip'in mahkumun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam doğruldu, kolları hâlâ arkadan bağlıydı. Muhtemelen otuz yaşındaydı, Kip gibi Tyrean'dı ama daha açık tenliydi, saçları kıvırcık değil dalgalıydı, uzuvları ince ve kaslıydı. Sonra Kip onun gözlerini gördü.

Işığı kullanabilen ve luxin üretebilen erkek ve kadınların, ressamların her zaman sıra dışı gözleri vardı. Çektikleri renkten biraz kalıntı gözlerine geldi. Yaşamları boyunca irisin tamamını kırmızıya, maviye ya da rengi her ne ise ona boyayacaktı. Mahkum yeşil teknik ressamdı ya da öyleydi. Yeşil, irisin içinde bir haleyle bağlanmak yerine, yere düşen çanak çömlek gibi paramparça olmuştu. Gözlerinin aklarında bile küçük yeşil parçacıklar parlıyordu. Kip'in nefesi kesildi ve geri çekildi.

"Lütfen!" adam söyledi. Lütfen, bu çılgınlık bende değil. Sana zarar vermeyeceğim."

“Sen renkli bir yaratıksın.”

Adam, "Artık Chromeria'dan neden kaçtığımı biliyorsun," dedi.

Çünkü Chromeria, bir çiftçinin çok sevdiği, kuduz bir köpeğini öldürmesi gibi siyahileri yere serdi.

Kip kaçmanın eşiğindeydi ama adam herhangi bir tehditkar hareket yapmıyordu. Üstelik hava hâlâ karanlıktı. Renkli ışıkların bile çizim için ışığa ihtiyacı vardı. Ancak sis daha hafif görünüyordu, gri ufka dokunmaya başlamıştı. Deli bir adamla konuşmak çılgınlıktı ama belki de o kadar da çılgın değildi. En azından sabaha kadar.

Renkli yaratık Kip'e tuhaf tuhaf bakıyordu. "Mavi gözlü." O güldü. Kip kaşlarını çattı. Mavi gözlerinden nefret ediyordu. Usta Danavis gibi bir yabancının mavi gözleri olması başka bir şeydi. Ona iyi görünüyorlardı. Kip tuhaf görünüyordu.

"Adınız ne?" renk sordu.

Kip muhtemelen kaçması gerektiğini düşünerek yutkundu.

"Ah, Orholam aşkına, seni isminle büyüleyeceğimi mi sanıyorsun? Bu durgun su ne kadar cahil? Kromaturji bu şekilde çalışmıyor — ”

"Kip."

Renkli yaratık sırıttı. “Kip. Peki Kip, neden bu kadar küçük bir hayata sıkışıp kaldığını hiç merak ettin mi? Hiç özel olduğun hissine kapıldın mı Kip?”

Kip hiçbir şey söylemedi. Evet ve evet.

“Neden daha büyük bir şeyin kaderinde olduğunu hissettiğini biliyor musun?”

"Neden?" Kip sessiz ve umutlu bir tavırla sordu.

"Çünkü sen kibirli küçük bir pisliksin." Siyahi güldü.

Kip'in hazırlıksız yakalanmaması gerekiyordu. Annesi daha kötüsünü söylemişti. Yine de bu biraz zaman aldı. Küçük bir başarısızlık. "Cehennemde yan, korkak" dedi. "Sen kaçma konusunda bile iyi değilsin. Demirayaklı askerler tarafından yakalandık."

Renkli yaratık daha yüksek sesle güldü. "Ah, beni yakalamadılar. Beni işe aldılar."

Kim delileri kendilerine katılmaları için işe alırdı? "Senin bir şey olduğunu bilmiyorlardı—"

"Ah, biliyorlardı."

Kip'in midesine bir ağırlık düşmüş gibi dehşet. "Şehrim hakkında bir şeyler söyledin. Önce. Ne yapmayı planlıyorlar?"

"Biliyor musun, Orholam'ın bir mizah anlayışı var. Şu ana kadar bunu hiç anlamadım. Yetimsin, değil mi?"

"HAYIR. Benim bir annem var," dedi Kip. Rengine bu kadar ağırlık verdiğine anında pişman oldu.

"Seninle ilgili bir kehanet olduğunu söylesem bana inanır mısın?" Kip, "İlk seferinde komik değildi" dedi. "Kasabama ne olacak?" Şafak yaklaşıyordu ve Kip burada kalmayacaktı. O zaman sadece gardiyanın yerine başkası gelmekle kalmayacaktı, aynı zamanda Kip'in aydınlığa kavuşunca hayaletin ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Biliyorsun," dedi yaratık, "burada olmamın sebebi sensin. Burada değil. 'Neden varım?' gibi değil. Tyrea'da değil. Zincirlenmiş halde demek istiyorum.

"Ne?" diye sordu.

"Delilikte güç vardır, Kip. Tabii ki..." Sözünü kesti, özel bir düşünceye güldü. Kurtarıldı. "Bakın, o askerin göğüs cebinde bir anahtar var. Onu çıkaramadım, ne olursa olsun..." Ellerini sıktı, bağlı ve arkasından kelepçeliydi.

"Peki sana yardım edeceğim, neden?" diye sordu. "Şafaktan önce birkaç net cevap için."

Çılgın ve kurnaz. Mükemmel. Kip, "Önce bana bir tane ver" dedi. "Film çekmek."

"Rekton'un planı nedir?"

"Ateş."

"Ne?" diye sordu.

"Üzgünüm, tek cevap söyledin."

"Bu bir cevap değildi!"

"Köyünüzü yok edecekler. Başka kimsenin Kral Garadul'a karşı gelmemesi için bir örnek olun. Elbette diğer köyler de krala meydan okudu. Onun

Chromeria'ya karşı isyan her yerde popüler değil. Prizma'dan intikam almak için yanan her kasabanın yanında, savaşla hiçbir ilgisi olmayan bir başka kasaba daha var. Köyünüz özel olarak seçildi. Neyse biraz vicdan azabı çektim ve itiraz ettim. Kelimeler değiş tokuş edildi. Amirime yumruk attım. Tamamen benim hatam değil. Biz yeşillerin kural ve hiyerarşi yapmadığını biliyorlar. Özellikle de haleyi kırdıktan sonra." Siyahi omuz silkti. “İşte, düz. Bence bu anahtarı hak ediyor, değil mi?”

Bir anda özümsenemeyecek kadar çok bilgi vardı - haleyi bozdu mu? - ama net bir cevaptı. Kip ölü adamın yanına yürüdü. Yükselen ışıkta derisi solgundu. Kendini topla, Kip. Sormanız gereken ne varsa sorun.

Kip şafağın yaklaştığını görebiliyordu. Gecenin içinden ürkütücü şekiller ortaya çıkıyordu. Sundered Rock'ın devasa ikiz kütleleri, çoğunlukla yıldızların gökyüzünden silindiği bir yer olarak görülebiliyordu.

Ne sormam gerekiyor?

Tereddüt ediyordu, ölü adama dokunmak istemiyordu. Diz çöktü. “Neden benim şehrim?” Derisine dokunmamaya dikkat ederek ölü adamın cebini karıştırdı. Oradaydı, iki anahtar.

"Sende krala ait bir şeyin olduğunu düşünüyorlar. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece kulak misafiri olarak bu kadarını anladım.”

"Rekton'da kralın istediği şey ne?" diye sordu. “Seni Rekton değil. Sen sen."

Kip'in bunu yapması bir saniye sürdü. Kendi göğsüne dokundu. "Ben? Şahsen ben mi? Hiçbir şeye sahip değilim bile!”

Renkli yaratık çılgınca sırıttı ama Kip bunun bir numara olduğunu düşündü. “O halde trajik bir hata. Onların hatası, sizin trajediniz.”

“Ne, yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?!” diye sordu. "Başka seçeneğim olsaydı burada lüksin topluyor olacağımı mı sanıyorsun?"

“Öyle ya da böyle umurumda değil. O anahtarı buraya getirecek misin, yoksa gerçekten kibarca sormam mı gerekiyor?”

Anahtarları getirmek bir hataydı. Kip bunu biliyordu. Renk ağırlığı stabil değildi. O tehlikeliydi. O da bu kadarını itiraf etti. Ama sözünü tutmuştu. Kip nasıl daha azını yapabilirdi?

Kip önce adamın kelepçelerini, ardından da zincirlerdeki asma kilidi açtı. Vahşi bir hayvandan korkar gibi dikkatle geri çekildi. Renkli yaratık bunu fark etmemiş gibi davrandı, sadece kollarını ovuşturdu ve geriye doğru uzandı.

Ve ileri. Korumanın yanına gitti ve tekrar ceplerini karıştırdı. Elinde bir merceği kırık olan bir çift yeşil gözlük vardı.

Kip, "Benimle gelebilirsin," dedi. "Eğer söylediklerin doğruysa..." "Birisi elinde tüfekle koşmadan önce kasabana ne kadar yaklaşabileceğimi düşünüyorsun? Üstelik güneş doğduğunda... Bunun yapılmasına hazırım." Renkli yaratık ufka bakarak derin bir nefes aldı. "Söyle bana Kip, eğer hayatın boyunca kötü şeyler yaptıysan ama iyi bir şey yaparken ölürsen, bunun tüm kötülüğü telafi ettiğini mi düşünüyorsun?"

Hayır, dedi Kip dürüstçe, kendini durduramadan. "Ben de değil."

Kip, "Ama hiç yoktan iyidir" dedi. "Orholam merhametlidir." "Köyünüzle işleri bittikten sonra bunu söyleyecek misiniz acaba?" Kip'in sormak istediği başka sorular da vardı ama her şey o kadar aceleyle olmuştu ki düşüncelerini bir araya getiremiyordu.

Yükselen ışıkta Kip, sisin ve karanlığın içinde saklı olanı gördü. Yüzlerce çadır askeri hassasiyetle kuruldu. Askerler. Çok sayıda asker. Kip en yakın çadırın iki yüz adım uzağında dururken ova göz kırpmaya başladı. Kırık luxin parlarken, yere dağılmış yıldızlar gibi, gökyüzündeki kardeşlerine cevap veren parıltılar parlıyordu.

Kip bunun için gelmişti. Genellikle bir taslak hazırlayıcısı luxini serbest bıraktığında, rengi ne olursa olsun, basitçe çözülürdü. Ama savaşta o kadar çok kaos vardı ki, o kadar çok taslak hazırlayan vardı ki, bazı mühürlü büyüler gömülmüş ve onu bozacak güneş ışığından korunmuştu. Son yağmur daha fazlasını ortaya çıkarmıştı.

Ama kamptan onlara doğru yürüyen dört asker ve koyu kırmızı pelerinli ve kırmızı gözlüklü bir adam, Kip'in gözlerini kırpışan luxinden ayırdı.

"Bu arada benim adım Gaspar. Gaspar Elos." Renkli yaratık Kip'e bakmadı.

"Ne?"

"Ben sadece bir teknik ressam değilim. Babam beni seviyordu. Planlarım vardı. Bir kız. Bir hayat."

"Yapmıyorum-"

"Olacaksın." Renkli kişi yeşil gözlüklerini taktı; yüzüne mükemmel bir şekilde oturuyorlar, lensler her iki tarafa doğru uzanıyor, böylece nerede olursa olsun

baktığında yeşil bir filtreden bakıyor olurdu. "Şimdi buradan çık."

Güneş ufka değdiğinde Gaspar içini çekti. Sanki Kip'in varlığı sona ermişti. Sanki annesinin puslu ilk derin nefesini almasını izlemek gibiydi. Gaspar'ın gözlerinin beyazları, daha koyu yeşilin parlak ışınları arasında, suya çarpan yeşil kan damlacıkları gibi dönüyordu, önce dağılıyor, sonra bütünü lekeliyordu. Lüksin zümrüt yeşili gözlerinin içinden balon gibi geçti, katılaşana kadar kalınlaştı ve sonra yayıldı. Yanaklarından saç çizgisine kadar, sonra boynundan aşağıya doğru, sonunda açık renkli tırnakları sanki parlak yeşim rengine boyanmış gibi tamamen dolduğunda keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Gaspar gülmeye başladı. Alçak, mantıksız, amansız bir kıkırtıydı bu. Kızgın. Bu sefer bahane değil.

Kip koştu.

Ordudan uzak durmaya dikkat ederek nöbetçinin bulunduğu cenaze tepesine ulaştı. Usta Danavis'e ulaşması gerekiyordu. Usta Danavis her zaman ne yapacağını biliyordu.

Artık tepede nöbetçi yoktu. Kip tam zamanında dönüp Gaspar'ın değiştiğini, dönüştüğünü gördü. Yeşil lüksin ellerinden vücuduna döküldü, her yerini bir kabuk gibi, devasa bir zırh gibi kapladı. Kip, Gaspar'a yaklaşan askerleri ya da kırmızı teknikerini göremiyordu ama kafası büyüklüğünde bir ateş topunun renkli varlığa doğru ilerlediğini, göğsüne çarptığını ve parçalanarak her yere alev saçtığını gördü.

Gaspar, yeşil zırhına yapışan alevli kırmızı luxin ile onu delip geçti. Muhteşemdi, korkunçtu, güçlüydü. Meydan okurcasına çığlıklar atarak askerlere doğru koştu ve Kip'in görüş alanından kayboldu.

Kip kaçtı, kızıl güneş sisleri ateşe verdi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 2

Gavin Guile, kapısının altından kayan kağıtlara uykulu gözlerle baktı ve Karris'in bu sefer onu neyle cezalandırdığını merak etti. Odaları Chromeria'nın en üst katının yarısını kaplıyordu ama panoramik pencereler karartılmıştı, böylece biraz uyursa uyuyabilirdi. Mektubun mührü o kadar hafif titreşiyordu ki Gavin hangi rengin yazıldığını anlayamadı. bunun içine. Daha iyi görebilmek için yatağında doğruldu ve mümkün olduğu kadar fazla ışık toplamak için gözbebeklerini genişletti.

Süperviyole. Oh, sonuç...

Her tarafta, tabandan tavana karartılmış pencereler yere iniyor, ikili adaların üzerinde ufka tırmanan sabah güneşi ortaya çıkarken odayı tam spektrumlu bir ışıkla dolduruyordu. Gözleri o kadar genişlemiş ki, Gavin büyüyle dolup taştı. Tutmak çok fazlaydı.

Işık ondan her yöne patladı ve süper mor ötesi dalgalar halinde içinden geçerek içinden geçti. Alt-kırmızı sonuncuydu, bir alev dalgası gibi teninin içinden geçiyordu. Anında terleyerek yataktan fırladı. Ancak tüm pencereler açık olduğundan, soğuk yaz sabahı rüzgârları odasına esiyor ve onu ürpertiyordu. diye bağırdı ve tekrar yatağa atladı.

Ciyaklaması, Karris'in bunu duyabilmesine ve kaba uyanışının başarılı olduğunu anlamasına yetecek kadar yüksek olmalıydı çünkü onun şaşmaz kahkahasını duymuştu. Süperviyole değildi, bu yüzden küçük şakasında ona yardım edecek bir arkadaşı olmalı. Odanın kontrollerine hızlı bir süperviyole luxin atışı pencereleri kapattı ve filtreleri yarıya indirdi. Gavin kapıyı açmak için elini uzattı ama sonra durdu. Karris'i tatmin etmeyecekti. Beyaz'ın getir-taşıyıcı kızı olma görevi, görünüşte ona alçakgönüllülüğü ve ağırbaşlılığı öğretmeyi amaçlıyordu. Beyaz her zaman daha derin bir oyun oynasa da şu ana kadar bu kadarı muhteşem bir başarısızlıktı. Yine de Gavin ayağa kalkıp Karris'in kapının altına sıkıştırdığı katlanmış kağıtları eline alırken gülümsemeden kendini alamadı.

Kapısına doğru yürüdü. Hemen dışarıdaki küçük servis masasında kahvaltısını bir tabakta buldu. Her sabah aynıydı: iki küçük tuğla ekmek ve şeffaf cam bir bardakta soluk bir şarap. Ekmek, mayasız buğday, arpa, fasulye, mercimek, darı ve kılçıksız buğdaydan yapılıyordu. Bir adam bu ekmekle yaşayabilir. Aslında bir adam o ekmekle geçiniyordu. Sadece Gavin değil. Aslında,

onu görmek midesinin bulanmasına neden oldu. Elbette farklı bir kahvaltı sipariş edebilirdi ama bunu asla yapmadı.

Onu içeri getirdi ve kağıtları ekmeğin yanındaki masanın üzerine koydu. Biri tuhaftı, Beyaz'ın kişisel kırtasiye malzemesine ya da Chromeria'nın kullandığı herhangi bir resmi sert beyaz kırtasiye malzemesine benzemeyen sade bir not. Onu ters çevirdi. Chromeria'nın mesaj ofisi bunun "ST, Rekton"dan alındığını işaretlemişti: Rekton kasabası Tyrea Satraplığı. Tanıdık geliyordu, belki de Sundered Rock yakınlarındaki kasabalardan biriydi? Ama bir zamanlar orada pek çok kasaba vardı. Muhtemelen birisi dinleyicilere yalvarıyordu, gerçi bu mektupların ayrı ayrı ele alınması ve ele alınması gerekiyordu.

Yine de, ilk önce ilk şeyler. Her bir somunu yırtarak açtı ve içinde hiçbir şeyin gizlenmediğini kontrol etti. Memnun bir halde çekmecede sakladığı mavi boyadan bir şişe çıkardı ve şaraba biraz damladı. Şarabı karıştırmak için döndürdü ve bardağını, referans olarak duvarda sakladığı bir tablonun granit mavisi gökyüzüne doğru tuttu.

Elbette bunu mükemmel bir şekilde yapmıştı. Bunu neredeyse altı bin sabahtır yapıyordu. Neredeyse on altı yıl. Henüz otuz üç yaşında bir adam için uzun bir süre. Şarabı ekmeğin kırık parçalarının üzerine dökerek ekmeği maviye boyadı ve zararsız hale getirdi. Gavin haftada bir mavi peynir veya mavi meyve hazırlıyordu ama bu daha fazla zaman alıyordu.

Tyrea'dan notu aldı.

"Ölüyorum Gavin. Oğlunuz Kip ile tanışmanın zamanı geldi.—Lina”

Oğlunuz mu? bende...

Aniden boğazı sıkıştı ve cerrahlar öyle olmadığını söylese de göğsü kalbi sıkışıyormuş gibi hissetti. Rahat olun, dediler. Bir savaş atı kadar genç ve güçlü dediler. Bir çift büyütün demediler. Bir sürü dostun var, düşmanların senden korkuyor ve rakibin yok. Sen Prism'sin. Neyden korkuyorsun? Yıllardır kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı. Bazen öyle olmasını diliyordu.

Orholam, not mühürlenmemişti bile.

Gavin cam balkonuna çıktı ve her sabah yaptığı gibi bilinçaltında taslaklarını kontrol etti. Eline baktı, güneş ışığını ancak kendisinin yapabildiği gibi bileşen renklerine böldü, her parmağını görünür spektrumun altından üstüne doğru bir renkle doldurdu: kırmızının altından, kırmızının, turuncunun, sarının, yeşilin, mavinin, süperviyole. Mavi draft yaparken orada bir aksaklık hissetmiş miydi? Güneşe kısa bir bakış atarak iki kez kontrol etti.

Hayır, ışığı bölmek hâlâ kolaydı, hâlâ kusursuzdu. Her bir renk tırnaklarının altından duman gibi kayarak dağılarak, tanıdık reçineli koku buketini yayan lüksini serbest bıraktı.

Yüzünü bir anne okşaması gibi sıcaklığı olan güneşe çevirdi. Gavin gözlerini açtı ve sıcak, rahatlatıcı kırmızıyı içine çekti. Zorlu nefesleriyle aynı tempoda içeri girip çıkıyor, onların yavaşlamasını istiyordu. Sonra kırmızıyı bırakıp derin bir buz mavisi aldı. Sanki gözleri donuyor gibiydi. Mavi her zamanki gibi berraklık, huzur ve düzen getiriyordu. Ama bu kadar az bilgi içeren bir plan değil. Renkleri bıraktı. Hala iyiydi. Hala yedi yılının en az beşi kalmıştı. Bol zaman. Beş yıl, beş büyük amaç.

Belki beş büyük amaç olmayabilir.

Yine de son dört yüz yıldaki seleflerinden suikasta kurban gidenler ya da başka sebeplerden ölenler dışında geri kalanlar Prism olduktan sonra tam olarak yedi, on dört ya da yirmi bir yıl boyunca hizmet etmişlerdi. Gavin on dördü geçmişti. Yani bolca zaman var. Onun istisna olacağını düşünmek için hiçbir neden yok. Zaten pek fazla değil.

İkinci notayı aldı. Beyaz'ın mührünü kıran yaşlı kocakarı her şeyi mühürledi, gerçi bu katın diğer yarısını kendisi paylaşıyordu ve Karris mesajlarını elden iletmişti. Ancak her şeyin yerli yerinde olması, gerektiği gibi yapılması gerekiyordu. Onun Mavi'den yükseldiğine şüphe yoktu.

White'ın notunda şöyle yazıyordu: "Bu sabah geç saatlerde gelen öğrencileri selamlamak istemiyorsanız, sevgili Lord Prism, lütfen çatıda bana katılın."

Chromeria binalarının ve şehrin ötesine bakan Gavin, Büyük Jasper Adası'nın rüzgar altında kalan körfezdeki ticaret gemilerini inceledi. Paçavra görünümlü bir Atashian şalopası doğrudan iskeleye yanaşmak için manevra yapıyordu.

Yeni öğrencileri selamlıyorum. Inanılmaz. Yeni öğrencileri selamlamayacak kadar iyi olduğundan değildi; aslında öyleydi. O, Beyaz ve Spectrum'un birbirini dengelemesi gerekiyordu. Ancak Spectrum ondan en çok korksa da gerçek şu ki kocakarı, Gavin ve yedi Rengin toplamından daha sık istediğini elde ediyordu. Bu sabah onun üzerinde yeniden deney yapmak istiyor olmalıydı ve öğretmenlik gibi daha meşakkatli bir şeyden kaçınmak istiyorsa kulenin tepesine çıksa iyi olurdu.

Gavin kızıl saçlarını sıkı bir at kuyruğu yaptı ve oda kölesinin onun için hazırladığı kıyafetleri giydi: fildişi bir gömlek ve iyi kesimli siyah yün pantolon ile büyük taşlı bir kemer, gümüş işlemeli botlar,

ve gümüş iplikle işlenmiş sert, eski İlitya runik desenleri olan siyah bir pelerin. Prizma tüm satraplıklara aitti, bu yüzden Gavin her ülkenin - çoğunlukla korsanlar ve sapkınların olduğu ülkeler bile - geleneklerini onurlandırmak için elinden geleni yaptı.

Bir an tereddüt etti, sonra bir çekmeceyi açtı ve Ilytian tabancalarıyla dolu desteğini çıkardı. Bunlar, İlitya çalışmalarına özgü, Gavin'in şimdiye kadar gördüğü en gelişmiş tasarımlardı. Ateşleme mekanizması tekerlek kilidinden çok daha güvenilirdi; ona çakmaklı kilit diyorlardı. Her tabancanın namlusunun altında uzun bir bıçağı ve hatta bir kemer flanşı vardı, böylece tabancaları sırtının arkasındaki kemerine taktığında güvenli bir şekilde ve otururken kendini şişirmeyecek bir açıyla tutuluyordu. İlityalılar her şeyi düşündüler.

Ve tabi ki tabancalar Beyaz'ın Kara Muhafızlarını tedirgin etti. Gavin sırıttı.

Kapıya doğru dönüp tabloyu tekrar gördüğünde sırıtması düştü.

Mavi ekmeğin olduğu masaya geri döndü. Tablonun düzleştirilmiş kenarını kullanarak bir tanesini yakalayıp çekti. Sessizce açılarak dar bir kanalı ortaya çıkardı.

Paraşütle ilgili tehditkar hiçbir şey yok. Bir adamın her şeyin üstesinden gelse bile yukarı tırmanamayacağı kadar küçüktü. Çamaşır oluğu olabilir. Ancak Gavin'e göre bu, cehennemin ağzı gibi görünüyordu; sonsuz gece onun için ardına kadar açılıyordu. Ekmek tuğlalarından birini içine attı ve bekledi. Sert ekmek ilk kilide çarptığında bir güm sesi duyuldu, kapı açılıp kapanırken küçük bir tıslama, ardından bir sonraki kilide çarptığında daha küçük bir güm sesi ve birkaç dakika sonra da son bir güm sesi duyuldu. Kilitlerin her biri hâlâ çalışıyordu. Her şey normaldi. Güvenli. Yıllar boyunca hatalar olmuştu ama bu sefer kimsenin ölmesi gerekmiyordu. Paranoyaya gerek yok. Tabloyu hızla kapatırken neredeyse hırlayacaktı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 3

Üç teşekkürler. Üç tıslama. Onunla hürriyet arasında üç kapı vardır. Paraşüt, yırtık bir ekmek parçasını mahkumun yüzüne tükürdü. Neredeyse hiç bakmadan yakaladı. Mavi olduğunu biliyordu; sabahın erken saatlerinde, gecenin hâlâ gökyüzünü kapladığı ve havanın suyun tenini okşamaya cesaret edemediği derin bir gölün durgun mavisi. Başka hiçbir rengin katkısız olduğu bu maviyi çizmek zordu. Daha da kötüsü, bunu hazırlamak mahkumun sıkılmasına, tutkusuz olmasına, huzur içinde olmasına, bu yerle bile uyum içinde olmasına neden oluyordu. Ve bugün nefret ateşine ihtiyacı vardı. Bugün kaçacaktı.

Burada geçirdiği onca yıldan sonra bazen sanki grilerle boyanmış bir dünyaya uyanmış gibi rengi bile göremiyordu. İlk yıl en kötüsüydü. Nüanslara alışkın, ışığın her tayfını ayrıştırmakta usta olan gözleri onu aldatmaya başlamıştı. Renkler halüsinasyonu görmüştü. Bu hapishaneyi kırmak için bu renkleri aletlere dönüştürmeye çalıştı. Ama büyü yapmak için hayal gücü yeterli değildi, ışığa ihtiyaç vardı. Gerçek ışık. O bir Prizmaydı, yani morun üstündekilerden kırmızının altındakilere kadar her renk işe yarardı. Kendi vücudundaki ısıyı toplamış, gözlerini o kırmızı-altı renklere batırmış ve bunu sıkıcı mavi duvarlara fırlatmıştı.

Elbette duvarlar bu kadar acınası ısıya karşı dayanıklıydı. Mavi bir hançer çekip bileğini kesmişti. Kanın taş zemine damladığı yerde hemen rengi soldu. Bir dahaki sefere kırmızı renk elde etmek için kendi kanını ellerine almıştı ama hücredeki tek ışığın mavi olduğu göz önüne alındığında yeterince renk elde edemiyordu. Ekmeğe kan dökmek de işe yaramadı. Doğal kahverengisi her zaman maviye boyanmıştı, bu nedenle kırmızı eklemek yalnızca koyu, morumsu bir kahverengi elde etti. Taslağa uygun değil. Elbette. Kardeşi her şeyi düşünmüştü. Ama sonra her zaman vardı.

Mahkum giderin yanına oturdu ve yemeye başladı. Zindanın şekli düzleştirilmiş bir top gibiydi: duvarlar ve tavan mükemmel bir küreydi, zemin daha az dikti ama yine de ortaya doğru eğimliydi. Duvarlar içeriden aydınlatılıyordu, her yüzey aynı renkte ışık yayıyordu. Zindandaki tek gölge mahkumun kendisiydi. Yalnızca iki delik vardı: Yiyeceğin dışarı aktığı yukarıdaki kanal ve nemi için yalamak zorunda olduğu sabit bir su deresi ve atıkları için aşağıdaki drenaj.

Elleri ve iradesi dışında hiçbir aleti, aleti yoktu, her zaman iradesi vardı. İradesiyle maviden istediği her şeyi çizebilirdi,

gerçi iradesi onu serbest bıraktığı anda çözülecek ve geriye yalnızca toz ve hafif bir mineral ve reçine kokusu kalacaktı.

Ama bugün intikamının başladığı gün olacaktı, özgürlüğünün ilk günü. Bu girişim başarısız olmayacaktı -o bunu bir "girişim" olarak düşünmeyi bile reddetti- ve yapılması gereken işler vardı. İşlerin sırayla yapılması gerekiyordu. Her zaman böyle miydi, yoksa o kadar uzun süre maviye bulanıp renk onu temelden mi değiştirmişti, şimdi hatırlayamıyordu.

Hücrenin kardeşinin yaratmadığı tek özelliğinin yanında diz çöktü. Yerde tek, sığ bir çöküntü, bir kase. Önce kaseyi çıplak elleriyle ovuşturdu, cesaret edebildiği sürece aşındırıcı yağları parmak uçlarından taşa doğru öğüttü. Yara dokusu yağ üretmiyordu, bu yüzden parmaklarını ovalamadan önce durması gerekiyordu. Daha fazla yağ toplamak için iki tırnağını burnuyla yüzü arasındaki kıvrım boyunca, diğer iki tırnağını da kulaklarıyla başı arasına sürttü. Vücudunun yağlarını toplayabildiği her yeri topladı ve kaseye sürdü. Gözle görülür bir değişiklik olmasa da yıllar geçtikçe çanak, parmağını ikinci eklem noktasına kadar kapatacak kadar derinleşmişti. Gardiyanı renk sızdıran cehennem taşlarını bir ızgara şeklinde zemine bağlamıştı. Bu çizgilerden birini geçecek kadar uzağa yayılan her ne varsa, neredeyse anında tüm rengini yitiriyordu. Ama cehennem taşı çok pahalıydı. Ne kadar derine gittiler?

Izgara taşın yalnızca birkaç başparmağını uzatsaydı, ham parmakları her an taşa ulaşabilirdi. Özgürlük çok geride olmazdı. Ancak gardiyanı, çapraz çizgilerin bir ayak derinliğine inmesine yetecek kadar cehennem taşı kullanmışsa, neredeyse altı bin gün boyunca parmaklarını bir hiç uğruna ovuşturmuş demektir. Burada ölecekti. Bir gün kardeşi aşağıya inecek, dünyadaki tek işareti olan küçük kaseyi görecek ve gülecekti. O kahkaha kulaklarında yankılanırken göğsünde küçük bir öfke kıvılcımı hissetti. O kıvılcımı üfledi, sıcaklığının tadını çıkardı. Hareket etmesine yardım edecek, buradaki rahatlatıcı, zayıflatıcı maviye karşı koymaya yetecek kadar ateş vardı.

İşi bittiğinde kaseye idrarını yaptı. Ve izledim.

Bir an için idrarının sarısından süzülen lanetli mavi ışık, yeşille dilimlendi. Nefesi kesildi. Yeşil yeşil kaldıkça zaman uzadı... yeşil kaldı. Orholam adına bunu yapmıştı. Yeterince derine inmişti. Cehennem taşını kırmıştı!

Sonra yeşil kayboldu. Her gün tam olarak aynı iki saniye sürdü. Hayal kırıklığıyla çığlık attı ama hayal kırıklığı bile zayıftı, çığlığı gerçek öfkeden çok hâlâ işitebildiğinden emin olmak içindi.

Bir sonraki kısım onu hâlâ delirtiyordu. Depresyonun yanında diz çöktü. Kardeşi onu bir hayvana dönüştürmüştü. Kendi pisliğiyle oynayan bir köpek. Ama bu duygu çok eskiydi, ona gerçek bir sıcaklık veremeyecek kadar çok kez işlenmişti. Altı bin gün sonra, alçaltılmasına kızamayacak kadar alçalmıştı. İki elini de idrarına sokarak, yağlarını fırçaladığı gibi kasenin etrafını da ovaladı. Her rengi sızmış olsa bile idrar hâlâ idrardı. Hala asidik olmalı. Cehennem taşını deri yağlarının tek başına yapabileceğinden daha hızlı aşındırmalı.

Veya idrar yağları nötralize edebilir. Kaçış gününü giderek daha da uzaklaştırıyor olabilir. Hiçbir fikri yoktu. Onu deli eden de buydu, parmaklarını sıcak idrara batırmamak. Artık değil.

İdrarı kaseden çıkardı ve bir tomar mavi bezle kuruladı: elbiseleri, yastığı artık idrar kokuyordu. O kadar uzun süredir idrar kokuyordu ki koku artık onu rahatsız etmiyordu. Önemli değildi. Önemli olan, yeniden deneyebilmesi için kâsenin yarına kadar kuruması gerektiğiydi.

Başka bir gün, başka bir başarısızlık. Yarın kırmızının altını tekrar deneyecekti. Uzun zaman olmuştu. Son denemesinden sonra yeterince iyileşmişti. Bunun için yeterince güçlü olması gerekir. Hiçbir şey olmasa da kardeşi ona gerçekte ne kadar güçlü olduğunu öğretmişti. Belki de Gavin'den her şeyden çok nefret etmesinin nedeni buydu. Ama bu, hücresi kadar soğuk bir nefretti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

4. Bölüm

Sabahın erken saatlerindeki serinlikte Kip, on beş yaşındaki hantal yapısının izin verdiği ölçüde kasaba meydanında koşmaya başladı. Ayakkabısını bir kaldırım taşına yakaladı ve Usta Danavis'in arka kapısına doğru daldı.

"İyi misin oğlum?" Usta Danavis, çalışma masasındaki koltuğundan sordu; koyu kaşları peygamber çiçeği mavisi gözlerinin üzerinde yükseliyordu, gözbebekleri yarı yarıya onun bir ressam olduğunu gösteren keskin yakut kırmızısıyla doluydu. Usta Danavis kırklı yaşlarının başındaydı, sakalsız ve sırım gibi bir adamdı, kalın yün iş pantolonu ve soğuk sabaha rağmen ince, kaslı kollarını açıkta bırakan ince bir gömlek giyiyordu. Bir çift kırmızı gözlük burnunun aşağısında duruyordu.

"Ah, ah." Kip derisi soyulmuş avuçlarına baktı. Dizleri de yanıyordu. "Hayır, hayır değilim." Pantolonunu yukarı çekti ve kaşınan avuçları bir zamanlar siyah olan ağır çarşafa sürtünürken yüzünü buruşturdu.

“Güzel, güzel, çünkü... ah, burada. Söyle bana, bunlar aynı mı?” Usta Danavis iki elini de uzattı. Her ikisi de parlak kırmızıydı ve dirsekten parmaklarına kadar lüksinle doluydu. Açık kopiand krem rengi derisinin Kip'in muayenesini fazla etkilememesi için kolunu ters çevirdi. Kip gibi Usta Danavis de bir melezdi; gerçi Kip, onun aksine, ressama bu yüzden sorun çıkaran birini hiç duymamıştı. Boyacının durumunda, o bir Melez Ormancıydı; yüzünde çil dedikleri birkaç tuhaf nokta ve normalde normal olan siyah saçlarında bir miktar kırmızılık vardı. Ama en azından normalden daha açık teni Kip'e istediğini kolaylaştırıyordu.

Kip, boyacının ön kolundan dirseğine kadar olan bölgeyi işaret etti. “Buradaki kırmızı renk değiştiriyor ve bu biraz daha parlak. Sizinle konuşabilir miyim efendim?”

Usta Danavis tiksintiyle iki elini birden aşağı indirdi ve yakut lüksin zaten kırmızının yüzlerce tonuyla kaplı zemine sıçradı. Yapışkan lüksin buruştu ve çözüldü. Çoğu öğleden sonraları Kip kalıntıları süpürmeye geliyordu; kırmızı luxin toz halindeyken bile yanıcıydı.
“Süperkromatlar! Kızımın öyle olması bir şey ama Alcaldesa'nın kocası mı? Ve sen? Bir şehirde iki adam mı? Dur bir dakika, sorun ne, Kip?”

“Efendim, bir şey var...” Kip tereddüt etti. Savaş alanının yasaklanmasının yanı sıra Usta Danavis bir keresinde orada çöp toplamanın mezar soygunculuğundan farklı olmadığını düşündüğünü söylemişti. "Liv'den haber aldınız mı efendim?" Korkak. Liv Danavis üç yıl önce Chromeria'da eğitim almak için ayrılmıştı.

babası ondan önce. Onun ancak ilk yılında hasat tatilinde eve gelmesini karşılayabilmişlerdi.

"Buraya gel oğlum. Bana o elleri göster." Usta Danavis temiz bir bez parçası alıp kanı sildi ve sert darbelerle kiri yerinden çıkardı. Sonra bir sürahinin mantarını açtı ve paçavrayı ağzına tuttu. Brendiğe batırılmış bezi Kip'in avuçlarına sürdü.

Kip'in nefesi kesildi.

"Bebek gibi davranma" dedi Usta Danavis. Kip kendini bildi bileli boyacı için ufak tefek işler yapmış olsa da bazen ondan hâlâ korkuyordu. "Dizler."

Kip yüzünü buruşturarak pantolonunun bir paçasını kaldırdı ve ayağını çalışma masasına dayadı. Liv, Kip'ten iki yaş büyüktü; neredeyse on yedi yaşındaydı. Köydeki erkeklerin yokluğu bile onun Kip'e bir çocuktan daha fazlası gibi bakmasına neden olmamıştı elbette ama ona karşı her zaman iyi davranmıştı. Güzel bir kızın kibar olması ve tesadüfen patronluk taslaması Kip'in umabileceği en iyi şeydi.

“Tüm köpekbalıklarının ve deniz iblislerinin denizde olmadığını söyleyelim. Chromeria savaştan bu yana bir Tireli için zor bir yer.”

"Yani eve gelebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Kip," dedi Usta Danavis, "annenin başı yine belada mı?" Usta Danavis, küçük

Rekton'da Kip'e bir gelecek sağlamaya yetecek kadar iş olmadığını söyleyerek Kip'e boyacı olarak çıraklık yapmayı reddetmiş ve çizim yapabildiğinden kendisinin ancak yarı yarıya iyi bir boyacı olduğu konusunda ısrar etmişti. Belli ki Prizma Savaşı'ndan önce başka bir şeydi çünkü Chromeria eğitimi almıştı. Bu ucuz değildi ve taslak hazırlayanların çoğu, masrafları ödemek için hizmet etmeye yemin etmişti. Yani Usta Danavis'in efendisi savaş sırasında öldürülmüş ve onu başıboş bırakmış olmalı. Ancak çok az yetişkin o günlerden bahsetti. Tyrea kaybetmişti ve her şey kötüye gitmişti, Kip ve diğer çocukların bildiği tek şey buydu.

Yine de Usta Danavis, Kip'e ufak tefek işler yapması için para veriyordu ve şehirdeki annelerin yarısı gibi, ne zaman oradan geçse ona yemek veriyordu. Daha da iyisi, yakışıklı bekarın dikkatini çekmeye çalışarak kasabadaki kadınların gönderdiği pastaları Kip'e her zaman yediriyordu.

“Efendim, nehrin diğer tarafında bir ordu var. Kral Garadul'a meydan okumamız konusunda bize örnek olmak için kasabayı yok etmeye geliyorlar.”

Usta Danavis bir şeyler söylemeye başladı ama sonra Kip'in ciddi olduğunu gördü. Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra tüm tavrı değişti.

Kip'e hızlı sorular sormaya başladı: Tam olarak neredeydiler, ne zaman oradaydı, kasabayı yok edeceklerini nasıl biliyordu, çadırlar neye benziyordu, kaç çadır saymıştı, taslak hazırlayan var mıydı? ? Kip'in yanıtları kendi kulaklarına bile inanılmaz geliyordu ama Usta Danavis hepsini kabul etti.

"Kral Garadul'un siyahi yaratıklar mı topladığını söyledi? Emin misin?" "Evet efendim."

Usta Danavis, temiz traşlı olmasına rağmen, bir adamın bıyıklarını düzelttiği gibi üst dudağını başparmağı ve işaret parmağıyla ovuşturdu. Bir sandığa doğru yürüdü, açtı ve bir çanta çıkardı. “Kip, arkadaşların bu sabah Yeşil Köprü'de balık tutuyorlar. Oraya çıkıp onları uyarmanız gerekiyor. Kralın adamları o köprüyü ele geçirecek. Eğer onları uyarmazsanız, arkadaşlarınız öldürülecek ya da köle olarak götürülecek. Şehirdeki herkesi uyaracağım. Daha da kötüsü, bu parayı Chromeria'ya ulaşmak için kullanın. Liv sana yardım edecek.”

“Ama—ama, annem! Nerede-"

“Kip, onu ve buradaki herkesi kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Başka hiç kimse arkadaşlarını kurtaramayacak. Isabel'in köle olarak alınmasını mı istiyorsun? Ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Kip'in yüzü bembeyaz oldu. İsa hâlâ erkek gibi bir çocuktu ama güzel bir kadına dönüştüğü gözünden kaçmamıştı. Ona karşı her zaman pek iyi değildi ama birinin onu inciteceği düşüncesi onu öfkeyle dolduruyordu. "Evet efendim." Kip gitmek üzere döndü, tereddüt etti. “Efendim, süperkromat nedir?”

"Kıçımda bir ağrı var. Şimdi git!"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 5

Bu pek hoş olmayacaktı. Not, yani bir oğlun var notu mühürlenmemişti. Gavin, White'ın adamlarının onun tüm yazışmalarını okuduğunu neredeyse garanti edebilirdi. Ama Karris ona notu verdikten sonra gülmüştü, bu da onun gülmediği anlamına geliyordu. Yani bilmiyordu. Henüz. Ama Beyaz'a rapor vermeye gitmişti. Gavin'in beklendiği yer.

Omuzlarını yuvarladı ve boynunu bir tarafa, sonra diğer tarafa uzattı, her biri tatmin edici küçük sesler çıkardıktan sonra yürümeye başladı. Kara Muhafızları da onun arkasında yürüyordu; her biri tekerlek kilitlemeli tüfek taşıyordu ve ataghan ya da başka bir silah taşıyordu. Chromeria'nın açık çatı balkonuna çıkan merdivenleri tırmandı. Her zamanki gibi ilk önce Karris'i fark etti. Kısa boyluydu ve doğal olarak kıvrımlı bir vücuda sahipti ve yıllar süren zorlu eğitimle artık çok sert yüzeylere ve damarlara dönüşmüştü. Saçları bugün uzun, düz ve platin sarısıydı. Dün pembeydi. Gavin sarışını beğendi. Sarışın genellikle iyi bir ruh halinde olduğu anlamına gelir. Saç rengindeki değişiklikler sihirli bir şey değildi. Sık sık değişmeyi seviyordu. Ya da belki o kadar göze çarptığını ve ortama uyum sağlamaya bile çalışmayacağını düşündü.

Beyazları koruyan diğer Kara Muhafızlar gibi Karris de, omzundaki ve boynundaki altın iplikle işlenmiş rütbeleri dışında dövüş için kesilmiş ve sade, kaliteli siyah pantolon ve bluz giymişti. Diğerleri gibi o da ince, siyah bir ataghan (uzunluğunun büyük bölümünde tek kesici kenarı olan, hafifçe öne doğru kıvrık bir kılıç) ve bir kalkan yerine, ortasında bir hançer bulunan metal bir savuşturma sopası taşıyordu. Diğerleri gibi o da her ikisinin ve diğer bazı silahların kullanımı konusunda kapsamlı bir eğitim almıştı. Diğerlerinden farklı olarak derisi bir Parian'ın ya da bir İlityalı'nın koyu siyahı değildi.

Görünüşe göre ruh hali de karanlık değildi. Dudaklarında muzip bir kıvrım vardı. Gavin, odasındaki perdelerle yaptığı şakadan dolayı biraz sinirlenmiş gibi davranarak kaşını kaldırdı ve Beyaz'ın huzuruna çıktı.

Orea Pullawr, şu anda oturduğu tekerlekli sandalyeye gittikçe daha fazla alışan, küçülmüş, yaşlı bir kadındı. Kara Muhafızları, merdivenlerden yukarı veya aşağı taşınması gerekebileceği ihtimaline karşı, her nöbet rotasyonunda en az bir iri yarı adamın olmasını sağladı. Ancak fiziksel sakatlığına rağmen Orea Pullawr, on yılı aşkın süredir beyaz cübbe için kendisine meydan okuyan bir rakibi savuşturmaya ihtiyaç duymamıştı. Çoğu insan onun gerçek adını bile hatırlamıyordu; o sadece Beyaz'dı.

"Hazır mısın?" diye sordu. Bunca yıldan sonra bile bunun onun için zor olmadığını kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu.

"Ben halledeceğim."

"Hep öyle yapıyorsun" dedi. Gözleri irisi çevreleyen, üst kısmı mavi ve alt kısmı yeşil olan iki geniş renk kemeri dışında berrak ve griydi. Beyaz, mavi/yeşil bir iki renkliydi, ama o kadar uzun süredir draft yapmadığı için o renk yayları gözlerinde soluklaşmıştı, artık doygunluğu azalmıştı. Ancak her yay mümkün olduğu kadar kalındı ve gözbebeğinden irisin en ucuna kadar uzanıyordu. Bir daha askere giderse haleyi kıracaktı: Renk her iki gözün beyazlarına da yansıyacak ve bu onun sonu olacaktı. Bu yüzden renkli gözlük takmıyordu. Diğer emekli teknik ressamların aksine, herkese bir zamanlar ne olduğunu hatırlatmak için kullanılmayan gözlüklerini yanında taşıma numarasına bile devam etmedi. Orea Pullawr Beyaz'dı ve bu yeterliydi.

Gavin kürsüye doğru yöneldi. Üstünde, yılın herhangi bir saatine veya ayına göre ayarlanabilmesi için kavisli raylara monte edilmiş, büyük, cilalı bir kristal asılıydı. Buna ihtiyacı yoktu. Hiç yapmamıştım ama bu kadar çok ışıkla başa çıkabilmek için koltuk değneğine ihtiyaç duyduğunu düşünmek herkesi daha rahatlatmış gibiydi. O da hiç ışık tutmadı. Hayat adil değildi. "Özel bir isteğiniz var mı?" O sordu.

Prizmanın dünyanın büyüsündeki dengesizlikleri tam olarak nasıl hissettiği hala bir sırdı. Prizma'nın doğrudan Orholam'a ve dolayısıyla tüm satraplıklara bağlı olduğuna dair dini saçmalıklarla örtülen bu konu, Gavin Prizma olmadan önce incelenmemişti bile. Beyaz bile bunu sorduğunda neredeyse korkuya kapılmıştı ve Gavin'in şimdiye kadar karşılaştığı en küstah kadındı.

Çok fazla ilerleme kaydetmiş olmasalar da, o ve Beyaz uzun zaman önce bir pazarlık yapmışlardı: Onu yoğun bir şekilde inceleyecek ve o da işbirliği yapacak ve karşılığında da onun her adımını Karamuhafızlar takip etmeden seyahat etmesine izin verecekti. Çoğunlukla işe yaradı. Bazen Prism olduğu on altı yıl boyunca hiçbir şey öğrenmemiş gibi göründüğü için onunla dalga geçmekten kendini alamıyordu. Elbette onu çok ileri ittiğinde onu buraya getiriyor ve ışığın teninde nasıl hareket ettiğini gerçekten incelemesi gerektiğini söylüyordu. Yani dengeyi sağlayacaktı. Açık havada. Kışın. Çıplak.

Hoş değil. Gavin Gavin olduğundan çizginin tam olarak nerede olduğunu hemen hemen öğrenmişti. Gerçekten de Yedi Satraplığın İmparatoru.

“Karamuhafızların işlerini yapmalarına izin vermeye başlamanı istiyorum, Lord Prism.”

“Dengelemeyi kastetmiştim.”

“Bize hizmet etmek için hayatları boyunca eğitim veriyorlar. Hayatlarını riske atıyorlar. Ve her hafta ortadan kayboluyorsun. Onlar olmadan seyahat edebileceğiniz konusunda anlaşmıştık ama sadece acil durumlarda.”

Bize hizmet etmek mi? Bundan biraz daha karmaşık.

Gavin, "Tehlikeli yaşıyorum" dedi. Bu konuda sürekli kavga ediyorlardı. Şüphesiz Beyaz, eğer burada bir gösteri yapmazsa daha fazla özgürlük için baskı yapacağını düşündü. Şüphesiz haklıydı. Gavin Beyaz'a düz bir ifadeyle baktı. Beyaz Gavin'e donuk bir ifadeyle baktı. Kara Muhafızlar çok ama çok sessizdi.

Sen onlara böyle mi davranırdın, kardeşim? Yoksa onları basitçe teslim olmaya mı ikna ederdin? Hayatımdaki her şey güçle ilgili.

Beyaz, "Bugün özel bir şey yok" dedi. Gavin konuşmaya başladı.

Bir Prizma özünde başka kimsenin yapamayacağı iki şeyi yaptı. İlk olarak Gavin, dışarıdan yardım almadan ışığı bileşen renklerine ayırabildi. Normal bir kırmızı draftçı yalnızca kırmızı bir yay çizebilirdi, bazıları daha geniş, bazıları daha küçük bir yay. Taslak çekebilmeleri için kırmızı görmeleri gerekiyordu; kırmızı kayalar, kan, gün batımı, çöl vb. Veya teknik ressamların uzun zaman önce öğrendiği gibi, güneşin beyaz ışığını filtreleyerek yalnızca kırmızı ışık veren kırmızı gözlükler takabiliyorlardı. Daha az güç veriyordu ama kişinin çevresine tamamen bağımlı olmasından daha iyiydi.

Her teknik ressam için aynı sınırlamalar geçerliydi: monokromlar yalnızca tek bir renk çizebiliyordu; bikromlar iki renk çizebilir. Genellikle kırmızı ve turuncu ya da sarı ve yeşil gibi birbirine sınır oluşturan renklerdi. Çok renkliler (üç veya daha fazla rengi kontrol edenler) en nadir olanlardı ama onlar bile görebildikleri renklerden çizim yapmak zorundaydılar. Sadece Prizma hiçbir zaman gözlüğe ihtiyaç duymadı. Yalnızca Gavin kendi içindeki ışığı bölebilirdi.

Bu Gavin'in işine yaradı ama başka kimseye faydası olmadı. Yardımcı olan şey şuydu: Chromeria'nın üzerinde dururken, gözlerinden ışık akıyor, tenini spektrumdaki her renkle dolduruyor, her gözeneğinden kan akıyor, tüm dünyadaki büyü dengesizliklerini hissedebiliyordu.

Gavin, "Daha önce olduğu gibi güneydoğuya," dedi. "Tyrea'nın derinliklerinde, muhtemelen Kelfing'de birileri kırmızının altını kullanıyor ve çok fazla." Isı ve ateş genellikle savaş büyüsü anlamına geliyordu. Askere gitmeyen savaş ağalarının en çok ilk sırayı aldığı yer orasıydı.

satraplar insanları öldürmek istediklerinde giderlerdi. Hiçbir incelik yok. Tyrea'da kullanılan alt-kırmızı miktarı ya sessiz bir savaş yaşadıkları ya da yeni satrap Rask Garadul'un savaş taslaklarını eğitmek için kendi okulunu kurduğu anlamına geliyordu. Komşularının öğrenmekten mutlu olacağı bir şey olmazdı bu. Tyrea'nın eski başkenti Garriston'u işgal eden Ruthgari valisi bunu öğrenmekten kesinlikle mutlu olmayacaktır.

Kırmızı altı büyüsünün bolluğuna ek olarak, Gavin'in son dengelenmesinden bu yana maviden çok kırmızı büyü ve turuncudan çok yeşil büyü kullanılmıştı. Sistem başlangıçta kendi kendini düzenliyordu. Dünyanın dört bir yanındaki kırmızı draftçılar çok fazla kırmızı kullanırsa, draft yapmak onlar için zorlaşmaya başlayacak ve aynı zamanda blues'lular için de kolaylaşacaktı. Mühürlü kırmızı luxin daha kolay çözülürken mühürlü mavi daha iyi mühürlenir. O seviyede bu bir rahatsızlıktı, bir sıkıntıydı.

Efsaneler, Lucidonius'un gelip Orholam'a gerçek tapınmayı getirmesinden önceki, büyü merkezlerinin tüm dünyaya yayıldığı bir dönemden söz ediyordu: şimdiki Ruthgar olan yer yeşil, Atash kırmızı ve benzeri, hepsi pagan tanrılara tapıyor ve batıl inançlara saplanmış ve batıl inançlara saplanmış durumdaydı. cehalet. Bir savaş ağası neredeyse tüm blues'ları katletmişti. Aylar içinde Gök Mavisi Denizi'nin kana döndüğünü, suların hayatla boğulduğunu söylediler. Denizin her tarafındaki balıkçılar açlıktan ölmüştü. Hayatta kalan birkaç mavi teknik ressam, dengeyi kendi başlarına geri getirmek için kahramanca çalışmışlardı; o kadar çok mavi büyü kullanmışlardı ki kendilerini öldürmüşlerdi. Denizler açıldı ve kırmızı taslak hazırlayıcıları eskisi gibi taslak hazırlamaya geri döndü. Ancak bu sefer mavi taslak hazırlayanlar kalmamıştı. Kırmızı lüksin kullanan her şey başarısız oldu, denizler yeniden kana döndü, kıtlık ve hastalıklar baş gösterdi.

Ve böylece gitti. Neredeyse her nesilde büyük doğal afetler, kaprisli tanrılarını kızdıracak bir şeyler yaptıklarına inanan binlerce insanı yok etti.

Prizmalar bunu engelledi. Gavin, herhangi bir fiziksel işaret ortaya çıkmadan çok önce neyin dengesiz olduğunu hissedebiliyor ve ters renk çizerek bunu düzeltebiliyordu. Yedi, on dört veya yirmi bir yıl sonra kaçınılmaz olarak olduğu gibi Prizmalar başarısız olduğunda, Chromeria felaketleri zor yoldan önlemek zorunda kaldı; yangınları söndürmenin yanı sıra (bazen kelimenin tam anlamıyla), dünyanın her yerine mektuplar göndereceklerdi. belki de mavileri acil bir durum olmadıkça draft yapmamaya, kırmızıları ise normalden daha fazla draft yapmaya teşvik ediyordu. Herkes hayatında yalnızca sınırlı miktarda asker çekebildiği için bu, kırmızıların ölümlerine hızlandırılması ve mavilerin Yedi Satraplık'ın tamamında yararlı işler yapmasının engellenmesi anlamına geliyordu. İşte böyle zamanlarda Chromeria bir çözüm arıyordu.

Prizma'nın büyük bir şevkle değiştirilmesi. Ve Orholam her nesle yeni bir Prizma gönderme konusunda sadıktı ya da öğreti böyle devam ediyordu.

Gavin'in nesli hariç, Orholam tarif edilemez bilgeliğiyle bir şekilde iki tane göndermiş ve dünyayı parçalamıştı.

Gavin yavaşça bir daire çizerek döndü, kollarını iki yana açtı ve alt-kırmızıyı dengelemek için süperviyole ışık damlaları saldı, sonra maviyi dengelemek için kırmızıyı, sonra da yeşili dengelemek için turuncuyu serbest bıraktı. Dünya bir kez daha kendini iyi hissettiğinde durdu.

Döndü ve Beyaz'a gülümsedi. İfadesi her zamanki gibi şifreliydi. Her biri teknik ressam olan ve dolayısıyla Gavin'in az önce ne kadar güç kullandığına dair bir fikri olan Kara Muhafızları da benzer şekilde etkilenmemiş görünüyordu. Ya da belki de sadece alışmışlardı. Sonuçta o Prism'dı. İmkansızı başarmak onun işiydi. Aksine biraz rahatladılar. Görevleri, iş o noktaya gelirse Beyaz'ı ondan bile korumaktı.

Gavin Prizma'ydı ve dolayısıyla görünüşte Yedi Satraplığın imparatoruydu. Gerçekte görevleri çoğunlukla diniydi. Sadece göstermelik olmaktan çok daha fazlası haline gelen Prisms, kendilerini zorla emekliye ayrılmış halde buldu. Çoğu zaman kalıcı olarak. Kara Muhafız onu herkesten korumak için ölebilirdi ama Beyaz, Chromeria'nın başıydı. İş o noktaya gelseydi onun için değil, onun için savaşırlardı. Eğer öyleyse, muhtemelen hepsinin öleceğini biliyorlardı ama zaten bunun için eğitildiler. Karris'i bile.

Gavin bazen, eğer böyle bir şey olsaydı, Karris onu öldürmeye çalışan son kişi mi yoksa ilk kişi mi olurdu diye merak ediyordu.

"Karris?" dedi Beyaz. “Seni bekleyen bir gemi var, Tyrea'ya doğru gidiyor. Bunu al. Yelken açtıktan sonra okuyabilirsiniz. Fırsat buldukça yolun geri kalanını kürekle çekin. Zaman çok önemli.” Karris'e katlanmış bir not uzattı. Mühürlü bile değildi. Beyaz ya Karris'e gemisi yola çıkmadan önce onu açmayacağına güveniyordu ya da mühürlü olsun ya da olmasın hemen okuyacağını biliyordu. Gavin, Karris'i iyi tanıdığını düşünüyordu ve onun ne yapacağını bilmiyordu.

Karris notu aldı ve Beyaz'ın önünde derin bir selam verdi, Gavin'e bile bakmadı. Sonra döndü ve gitti. Gavin onun gidişini izlemekten kendini alamadı; vücudu ince, zarif, güçlüydü ama bakışlarını kısa tuttu. Beyaz ne olursa olsun fark ederdi ama eğer bakarsa muhtemelen bir şeyler söylerdi.

Karris merdivenlerden aşağı inerken elini salladı ve Karamuhafızların geri kalanı duyma mesafesinden çekildi.

"Peki Gavin," dedi kollarını kavuşturarak. "Oğul. Açıklamak."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 6

Yeşil Köprü, Rekton'un bir fersah yukarısındaydı. Kip'in bedeni ona koşmayı bırakması için bağırıyordu ama adımlarını her yavaşlattığında askerlerin nehrin karşı tarafından geldiğini hayal ediyordu. Önce oraya varması gerekiyordu.

Daha sonra yaklaşık on iki kölelik ve ölüm kabusu gördü. Isabel, Ramir ve Sanson köprünün yanında balık tutarak dinleniyorlardı. Isabel soğuğa karşı sarınmıştı ve Sanson'un gökkuşağı alabalığını çıkarmaya çalışmasını ve Ram ona bunu nasıl yanlış yaptığını anlatmasını izliyordu. Kip eğilip nefes alırken hepsi ona baktı. Hiçbir yerde asker görünmüyor.

Kip nefeslerinin arasında, Gitmem lazım, dedi. "Askerler geliyor." “Ah, hayır, ah, hayır! Asker değil!” Ram sahte bir panikle söyledi.

Sanson, Ramir'in ciddi olduğunu düşünerek ayağa fırladı. Sanson inatçı ve saftı, iyi huyluydu, her zaman şakayı en son anlayan ve en çok da esprinin hedefi olan kişiydi.

“Sakin ol, Sanson. Şaka yapıyorum,” dedi Ramir, Sanson'un omzuna çok sert bir yumruk atarak.

Asker toplayanların vergi talep ettiğini ilk duyduklarında, içlerinden birinin Kral Garadul'un hizmetine girmesi durumunda bu kişinin Ram olacağı sonucuna varmaları yaklaşık bir saniye sürmüştü. On altı yaşındayken diğerlerinden bir yaş büyüktü ve uzaktan askere benzeyen tek kişiydi.

"Değilim," dedi Kip hâlâ eğilmiş, elleri dizlerinde, zorlukla nefes alıyordu. Hâlâ kararsız olan Sanson şöyle dedi: "Annem alcaldesa'nın kralın adamıyla büyük bir kavga ettiğini söyledi. Alcaldesa'nın ona bu emirleri kulağına sokmasını söylediğini söyledi.

Isa, "Alcaldesa'yı biliyorsam kulak demedi" dedi. Kötü bir şekilde sırıttı ve Sanson ile Ram güldüler. Sadece anlamıyorlar.

Kip, Isa'nın Ram'a baktığını gördü; onun onayını almak için kısa bir bakış attı. Kip bunu bulduğunda aldığı zevkin ikiye katlandığını gördü ve midesinin bulandığını hissetti. Tekrar.

"Neler oluyor Kip?" diye sordu. Büyük kahverengi gözler, dolgun dudaklar, dolgun kıvrımlar, kusursuz cilt. Onunla konuşup da güzelliğinden haberdar olmamak mümkün değildi. Aslında Liv'den bile daha güzel ve burada sonsuz derecede daha güzel.

Kip kelimeleri bulmaya çalıştı. İnsanlar bizi öldürmeye geliyor ve ben benden hoşlanmayan bir kız için endişeleniyorum.

Yeşil Köprü'den en yakın portakal bahçesine üç dört yüz adım vardı. Köprü ile ağaçlar arasında çok az değerli bir örtü vardı.

Kip, "Var..." diye söze başladı ama Ram onun sözlerinin hemen üzerinden geçti.

Ram, "Beni askere alırlarsa, savaş hazırlığı yapmak için gönüllü olacağım" dedi. "Tehlikeli olduğunu biliyorum ama sevdiğim her şeyi burada bırakmak zorunda kalırsam kendim için bir şeyler yapacağım." Uzaklara, büyük bir geleceğe baktı. Kip onun yakışıklı, kahraman yüzüne yumruk atmak istedi.

“Neden sen ve Sanson kaçmıyorsunuz?” Ram sordu. “Bilirsin, büyük kötü ordudan saklanmak mı? Isa ve ben veda etmek istiyoruz.”

“Neden bizimle burada vedalaşmıyorsun?” diye sordu. İsa kızardı.

Ram'ın gözleri parladı. “Cidden, siz ikiniz, pislik olmayın, ha?” dedi şaka yapıyormuş gibi yaparak.

"Ram, dinle" dedi Kip. “Ordu bize örnek olmaya geliyor. Gitmemiz gerekiyor. Sağ. Şimdi. Usta Danavis köprüyü ele geçireceklerini söyledi.” Aslında Yeşil Köprü, gelen son ordunun bir kalıntısıydı. Tamamen yeşil lüksindi; en dayanıklı lüksindi: Kapatıldığında diğer türlere göre daha yavaş parçalanıyordu. Gavin Guile, kötü kardeşi Dazen Guile'nin ordusunu ezmek için ordusunu buraya yönlendirdiğinde, bizzat Gavin Guile, Prism'ın bu köprünün taslağını hazırladığını söylediler. Kendi başına. Saniyeler içinde. Ordu, toplayıcıların hâlâ kasabada bulunan tüm yiyecek ve hayvanları çalmasına rağmen, hız kesmeden ilerledi. Kasabadaki bütün erkekler şu ya da bu tarafta hizmete sokulmuştu.

Bu yüzden hepsi babasız büyümüşlerdi. Rekton'da hiç kimse, içinden geçen bir orduyu hafife almamalı. Çocuklar bile.

Bana bir iyilik yap, Tubby. Bunu telafi edeceğim, dedi Ram.

Kip, "Askerlerle birlikte giderseniz, bunu telafi etmek için burada olmayacaksınız" dedi. Ona Tubby adını verdiğinde Ram'ı öldürmek istiyordu.

Ram'ın yüz hatlarından çirkin bir görünüm geçti. Daha önce de savaşmışlardı ve Ram her seferinde kazanmıştı. Ama bu asla kolay olmadı. Kip çok fazla cezaya katlanabiliyordu ve bazen deliriyordu. İkisi de bunu biliyordu. Ram, "O halde bana bir iyilik yap, ha?" dedi.

"Gitmeliyiz!" Kip neredeyse bağıracaktı. Neden şaşırdığını bilmiyordu. Her zaman Ramir Ram diye hitap etmeleri bir hata değildi. Bir hedef seçti ve doğrudan ona doğru ilerledi, yoluna çıkan her şeyi ezdi, asla sağa sola sapmadı. Bugünkü hedefi Isabel'in bekaretini almaktı. Bu kadar basit. Hiçbir işgalci ordu aptal hayvanı durduramayacaktı.

"İyi. Hadi İsa, portakal bahçesine gideceğiz" dedi Ram. "Ve bunu unutacağımı sanma, Kip."

Ram onun elini tuttu ve onu yürüyüşe çıkardı. O da onunla birlikte gitti ama dönüp sanki bir şey yapmasını beklermiş gibi omzunun üzerinden Kip'e baktı.

Ama ne yapabilirdi? Aslında doğru yöne gidiyorlardı. Eğer oraya gider ve Ram'ın suratına yumruk atarsa, Ram onu kanlı bir şekilde döverdi ve daha da kötüsü ikisi de ortada kalırdı. Kip onların peşinden giderse Ram, öyle olmasa bile kavga başlatmaya çalıştığını varsayabilirdi ve sonuç aynı olurdu.

Isabel hala ona bakıyordu. O kadar güzeldi ki canını acıtıyordu. Kip kalabilir. Hiçbir şey yapma. Köprünün altına saklan.

HAYIR!

Kip lanet etti. İsa, Yeşil Köprü'nün gölgesinden çıkarken arkasına baktı. Gözleri büyüdü ve dudaklarına bir gülümsemenin gölgesinin dokunduğunu gördüğünü sandı. Kip'in onu takip ettiğini ve bir erkek olduğunu görmekten gerçek bir mutluluk mu, yoksa sadece uğruna kavga edilmesinden satın alınan bir zevk mi? Sonra bakışları yukarı ve sola, nehrin karşı kıyısına kaydı. Şaşırmış.

Yukarıdan bir adamın bağırması duyuldu ama suyun tıslaması yüzünden Kip onun ne dediğini anlayamadı. Ram nehir kıyısının tepesine ulaştığında tökezledi. Kendini tutamadı. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü, sendeledi ve geriye doğru düştü.

Kip ancak Ram'ın gevşek bedeni yuvarlandığında okun sırtından çıktığını gördü.

İsa da bunu gördü. Kıyıda kim varsa ona baktı, Kip'e baktı ve sonra diğer yöne doğru fırladı.

Kip'in tam üzerindeki köprüde bir adam, yüksek ve net bir sesle, "Öldür onu," diye emretti. Sesi tutkusuzdu.

Kip kendini hasta ve çaresiz hissediyordu. Çok fazla zaman harcamıştı. Gözlerinin anlattıklarını aklı reddediyordu. İsa nehrin kıyısında hızla koşuyordu. Her zaman hızlıydı ama saklanacak bir yer yoktu,

ok Kip'in geleceğini biliyordu. Kalbi göğsünde küt küt atıyor, kulaklarında uğulduyor ve sonra birdenbire hızı ikiye, üçe katlanıyor.

Gözünün köşesinde en çıplak gölge titreşti: ok. Kip'in kolu sanki kendisi de darbe almış gibi kasıldı. Zar zor görülebilen, ince ve kamış gibi mavi bir parıltı ondan havaya fırladı.

Ok, İsa'dan yaklaşık on beş adım ötedeki nehre sıçradı. Okçu lanet etti. Kip ellerine baktı. Titriyordu ve maviydiler. Gökyüzü kadar acı verici derecede parlak mavi. O kadar şaşırmıştı ki bir an donup kaldı.

Artık yüz adımdan fazla uzakta olan Isa'ya baktı. Başka bir ok görüş alanının çevresinden tam ortasına, Isa'nın sırtına geçerken aynı gölge titreşmesi vardı. Önce yüzünü nehir kıyısındaki kaba taşlara attı ama Kip izlerken yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu, ok belinden fırlamıştı, elleri ve yüzünden kan akıyordu. Bir sonraki ok sırtına saplandığında neredeyse ayağa kalkmıştı. Yüzü nehrin sığ sularına düştü ve artık hareket etmedi.

Kip inanamayarak aptalca orada durdu. Görüşü, kızıl hayatın İsa'nın sırtından nehrin berrak sularına doğru döndüğü noktaya kadar daraldı.

Üstlerindeki köprüde nal sesleri yüksek sesle tıngırdıyordu. Kip'in zihni çalkalandı.

Üstlerinden bir adam, "Efendim, adamlar hazır," dedi. "Ama... efendim, burası bizim kasabamız." Kip başını kaldırıp baktı. Tepesindeki köprünün yeşil luxin'i yarı saydamdı ve adamların gölgelerini görebiliyordu; bu da, kendisi ya da Sanson hareket ederse askerlerin de onları görebileceği anlamına geliyordu.

Sonra sessizlik, soğuk bir tavırla, İsa'nın ölmesini talep eden aynı subay şöyle dedi: "O halde krallarına ne zaman itaat edeceklerini tebaanın seçmesine izin mi vermeliyiz? Belki de emirlerime uymak da isteğe bağlı olmalı?”

“Hayır efendim.

Sadece...” “Bitirdin mi?”

"Evet efendim."

"O zaman onu yak. Hepsini öldür."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 7

"Postalarımı okumamış gibi davranmayacaksın bile?" diye sordu.

Beyaz bir kahkaha attı. "Neden zekana hakaret ediyorsun?"

Gavin, "Aklıma yarım düzine neden geliyor, bu da sizin de muhtemelen yüzlerce neden düşünebileceğiniz anlamına geliyor" dedi.

"Sorudan kaçıyorsun. Oğlun var mı?" Cevabı alma konusundaki inatçı kararlılığına rağmen (ve Gavin onun bunu ustalıkla ya da ustalıkla atlatmasına izin vermeyeceğini biliyordu) sesini alçak tuttu. Durumun ciddiyetini herkesten daha iyi anlıyordu. Kara Muhafızlar bile bunu duymazdı. Ama eğer kendisi onun mührsüz mektubunu okumuş olsaydı, başkaları da okuyabilirdi.

"Bildiğim kadarıyla bu doğru değil. Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Dikkatli davrandığın için mi yoksa gerçekten imkansız olduğu için mi?" Gavin, "Aslında buna cevap vermemi beklemiyorsun" dedi.

"Bir Prizma'nın ciddi ayartmalarla karşı karşıya olduğunu anlıyorum ve yıllar boyunca, hangisi olursa olsun, ölçülü ve sağduyulu davranmanızı takdir ediyorum. Hamile genç teknik ressamlarla ya da kızlarıyla evlenmeye zorlanmanı talep eden öfkeli babalarla uğraşmak zorunda kalmadım. Bunun için teşekkür ederim. Karşılığında, evlenmen için sana baskı yapan babana katılmadım, gerçi bu şüphesiz senin ve benim hayatımı kolaylaştıracaktır. Sen akıllı bir adamsın, Gavin. Umarım benden yeni bir oda kölesi, daha fazla oda kölesi ya da ne istersen isteyebileceğini biliyorsundur. Aksi takdirde, umarım... çok dikkatli olursunuz."

Gavin öksürdü. "Artık yok."

"Tüm gelip gidişlerinizi takip edebiliyormuş gibi davranmıyorum ama bildiğim kadarıyla savaştan beri Tyrea'ya gitmediniz."

Gavin sessizce, "On altı yıl," dedi. On altı yıl mı? Gerçekten on altı yıldır orada mıydı? Beyaz kardeşimin hayatta olduğunu öğrenirse ne yapar? Onu bu kulenin altındaki özel bir cehennemde mi tuttuğumu?

Kaşları kalktı ve onun sıkıntılı ifadesinde başka bir şey okudu. "Ah. Savaş sırasında ölebileceklerini düşünen kadın ve erkekler tarafından pek çok şey yapılabilir. Bunlar senin için daha çılgın günlerdi. Belki de bu açıklama özel bir sorundur."

Gavin'in kalbi dondu. On altı yıl önce yaşanan binlerce olaydan şu anda en önemlisi şuydu:

Çocuğun baba olduğu dönemde Gavin, Karris'le nişanlanmıştı.

Beyaz, "Bunun doğru olmadığından kesinlikle eminseniz," dedi, "Karris'ten notu alması için bir adam göndereceğim. Sana bir iyilik yapmaya çalışıyordum. Onun öfkesini biliyorsun. O uzaktayken bunu öğrenmesinin ikiniz için de en iyisi olacağını düşündüm. Kafası sakinleştikten sonra sanırım seni affedecektir. Ama eğer bunun doğru olmadığına yemin edersen o zaman onun bilmesine gerek kalmaz, değil mi?”

Gavin bir an yaşlı kocaya hayret etti. Beyaz hiç şüphesiz nazik davranıyordu ama aynı zamanda bu durumu onun gözünün önünde olacak şekilde planlamıştı ve bunu yapmasının tek nedeni Gavin'in en dürüst tepkisini görebilmekti. Aynı anda nazik, zalim ve kurnazdı ve hiçbir şekilde tesadüfi değildi. Gavin kendine yüzüncü kez Orea Pullawr'ın yanlış tarafına geçmemesi gerektiğini hatırlattı.

"Bu kadını hiç hatırlamıyorum. Hiçbiri. Ama çok kötü bir zamandı. Ben, buna yemin edemem.” Beyaz'ın bunu nasıl karşılayacağını biliyordu. Nişanları sırasında Karris'i aldattığını itiraf ettiğini ama her zaman dikkatli olduğuna inandığını düşünüyordu. Ama gençler hata yapar.

"Gitmeliyim" dedi. "Ben bu işin özüne ineceğim. Bu benim karışıklığım. "Hayır"

dedi düz bir sesle. “Şimdi Karris'in. Seni Tyrea'ya göndermiyorum Gavin. Sen Prism'sin. Seni siyahilerin peşinden göndermek zorunda kalmam yeterince kötü—”

“Beni göndermiyorsun. Sadece beni durdurmuyorsun."

Bu onların ilk devasa irade çatışmasıydı. Prizmanın kendisini tehlikeye atmasına izin vermeyi reddetti ve bunu delilik olarak nitelendirdi. Gavin hiçbir şekilde tartışmamıştı, sadece durdurulmayı reddetmişti. Onu dairesine hapsetmişti. Kapıları havaya uçurmuştu.

Sonunda pes etti ve o da bunun bedelini başka şekillerde ödedi.

Bir dakika geçti ve çok sessizce, nazikçe şöyle dedi: "Bunca zamandan sonra, Gavin, öldürdüğün bunca yaratıktan ve kurtardığın onca insandan sonra, canın daha mı az acıyor?"

Gavin sert bir tavırla, "Sapkınlıktan söz edildiğini duydum," dedi. “Birisi yine eski tanrıları vaaz ediyor. Gidip öğrenebilirim.

"Artık promako değilsin Gavin."

"Yarı eğitimli elli teknik ressamın hiçbirinin durdurabileceği bir şey değil..."

"Sen, elli, belki de yüz yıldır sahip olduğumuz en iyi Prizmasın. Ve onların küçük dairelerinde elli bir veya beş yüz taslak hazırlayan olabilir.

sapkın Chromeria, bu yüzden onun adını duymayacağım. Karris bu kadını ve oğlunu kontrol edecek ve bu 'Kral' Garadul'u araştırırken neler öğrenebileceğini görecektir. İki ay içinde dönmesini bekleyebilirsiniz. Renkli yaratıklardan bahsetmişken, az önce Kan Ormanı'nın eteklerinde, Ru'ya doğru ilerleyen alışılmadık derecede güçlü bir mavi yaratık görüldü."

Dünyanın en kırmızı topraklarına doğru ilerleyen mavi bir yaratık. Garip. Ve blues genellikle çok mantıklıydı. Dikkat dağıtan bir şeydi ama iyiydi ve Karris'e ulaşması için ona neredeyse hiç zaman bırakmıyordu. "O halde izninizle Yüce Leydi," dedi, terbiyesi her zaman kısmen ironikti. Büyüsünü toplayıp kulenin kenarına doğru koşmadan önce onun onayını beklemedi.

“Ah hayır yapmıyorsun!” dedi.

O durdu. İçini çekti. "Ne?"

"Gavin!" azarladı. “Elbette bugün ders vereceğine söz verdiğini unutmadın. Sizinle tanışmak her sınıf için büyük bir onurdur. Bunun için aylarca bekliyorlar.”

"Hangi sınıf?" diye sordu. “Süper menekşeler. Sadece altı tane var.”

“Kızın sürekli üstünün döküldüğü sınıf değil mi bu? Lana mı? Ana?” Kadınların Gavin'in peşine düşmesi bir şeydi ama o kız on dört yaşından beri kendini Gavin'in üzerine atıyordu.

Beyaz acılı görünüyordu. "Onunla birkaç kez konuştuk." “Bak,” dedi Gavin, “gelgit gidiyor, Karris'i yakalamam gerekiyor. Beni bir dahaki görüşünde o dersi öğreteceğim. Bahane yok, kavga yok.”

"Bana söz veriyor musun?"

"Sana söz veriyorum."

Beyaz doymuş bir kedi gibi gülümsedi. "Öğretmekten itiraf ettiğinden daha çok hoşlanıyorsun, değil mi Gavin?"

"Vah!" dedi Gavin. "Güle güle!"

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan adam kulenin kenarına doğru koştu ve uzaya sıçradı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 8

Kip, Isa'nın cesedine bakıyordu. Askerlerin Ram'ı öldürdüğünü gördükten sonra dönüp Kip'e bakmıştı. Güvenlik, korunma arıyordu. Ona bakmıştı ve onu kurtaramayacağını biliyordu.

Yanındaki bir ses ve ani bir yokluk, Kip'in gözlerini İsa'dan ayırmasına neden oldu. Sanson köye doğru koşuyordu. Sanson akıllı değildi ama her zaman pratik olmuştu. Hayatında bu kadar aptalca bir şey yapmamıştı. Ama Kip onu suçlayamazdı. Kimsenin öldüğünü de görmemişlerdi.

Ama askerlerin Sanson'u görmemelerine imkan yoktu ve eğer Kip bir şey yapmazsa şimdi o da ölecekti.

Kip, arkadaşları ölürken hiçbir şey yapmadan yeterince ortalıkta durmuştu. Düşünmedi. O davrandı. Diğer tarafa koştu.

Kip koşmaktan nefret ediyordu. Ram koştuğunda sanki bir av köpeğinin bir geyiğin peşinden koşmasını izlemek gibiydi, tüm sert, zayıf kasları ve akıcı gücüyle. İsa koşarken, geyiklerin kaçışını izlemek gibiydi; rahat bir zarafet ve şaşırtıcı bir hız. Kip'in koşması, meraya doğru hantal adımlarla ilerleyen bir süt ineği gibiydi. Yine de kimse onu beklemiyordu.

Bir bağırış duymadan önce Ram'ın vücuduna ulaştı ve son hızla ilerledi. Yavaşlamadan nehrin kıyısına çarptı. Kütlesini hareket ettirdikten sonra onu durdurmak çok zaman aldı.

Gövdesi kaval kemiği hizasına kadar yükselen ve çoğunlukla uzun otların arasına gizlenmiş ölü bir ağaç çok sayılıyordu. Adımın ortasında Kip'in incik kemiği tahtaya çarptı ve öne doğru fırladı. Yüzüstü kaydı ve sonra balık gibi yere düştü. Acı görüşünü siyah ve kırmızı olarak bulanıklaştırdı. Bir an kusacağını sandı, sonra başı döndü. Aşağıya baktı, kemiğinin bacağından dışarı fırlayacağını bekliyordu. Hiç bir şey. Pısırık.

Gözlerinden yaşlar aktı. Elleri yine kanıyordu, tırnakları yırtılmıştı. Köprüdeki adamların bağırdığını duydu. Şu an için onu kaybetmişlerdi ama atlılar geliyordu. Elli adım uzakta değildi. Otlar ancak diz hizasındaydı. Atlılar onu her an görebilir ve sonra ölebilirdi. Tıpkı İsa gibi.

Sendeleyerek ayağa kalktı, incik kemiği yanıyordu, gözyaşları dünyayı bulanıklaştırıyordu. Kendinden nefret ediyordu. Düştüğü için ağlıyor. Çünkü beceriksizdi. Çünkü zayıftı.

O dururken atlılar bir çığlık attılar. Kip daha önce Kral Garadul'un atlılarının kasabadan geçtiğini görmüştü ama hiçbir zaman tam savaş koşum takımlarıyla geçmemişti. Ne zaman

Rekton'dan geçtiler, koşum takımları her zaman hazırdı. Rekton gösteriş yapmaya değecek kadar bile büyük değildi. Kip'e doğru dörtnala koşan iki atlının ikisi de alt süvari birliğinin parçasıydı. Kendi midillilerini, silahlarını ve zırhlarını zar zor karşılayabilen bu askerler, yalnızca kurak mevsimde hizmet ediyorlardı. Hasattan önce evlerine ganimet ve yalan getirmeyi uman amatör savaşçılar. Her ikisi de zırh ve plaka ceketler giymişti. Lordlar ve Kral Garadul'un Ayna Adamları tarafından giyilen tam plakadan daha hafif ve daha ucuz olan bu uzun ceketlerin ön tarafında altı dar sıra ince, üst üste binen plakalar, kolları ve arkası için dörde bir perçinli zırh vardı. Her birinin burnu, üzerinde sivri uçlu yuvarlak bir miğfer ve yanlarında akbaba tüyleri yükseliyordu. Omuzların üzerine dökülen bir posta kuyruğu, boynu koruyor ve göğsün üst kısmına çift kalınlıkta zırh veriyor. İkisi de mızrak taşımıyordu. Bunun yerine vechevoraller, orak kılıçlar taşıyorlardı. Silahların baltaya benzeyen uzun bir sapı ve ucunda hilal şeklinde bir bıçağı vardı; iç çanak şeklindeki tarafı kesici kenardı. Atlılar daha iyi bir sıra yakalamak için birbirleriyle yarışıyor, gülüyor, çocuğu kimin hackleyeceğini görmek için yarışıyordu.

Kahkaha bunu başardı. Pes edip ölmek başka şeydi, kıkırdayan salakların seni öldürmesine izin vermek başka şeydi. Ama zaman yoktu. Atlılar dörtnala ulaşmış, Kip'i ezer gibi narin, parlak yeşil çimleri ayaklar altına almışlardı. Sonunda ayrıldılar ve biri Kip'i aynı anda kesebilmek için vechevoral'ını sol eline geçirdi.

Kip, ölmeden önce en azından bir aptal sırıtışını unutana kadar yumruk atarak zıplayarak saldırdı. Kötü bir sıçramaydı ve çok erkendi. Ancak Kip'in vücudu uzatılmış mızraklarla buluşmak için yükselirken içinden parlak yeşil bir kütle yükseldi. Vücudundan enerjinin çıktığını hissetti. Yumruğuyla bir düzine çim bıçağı elinin arasından yükseldi ve derisini yırtıp kopardı. Ondan yeşil ışık aktıkça, domuz mızrakları kadar kalınlaştılar ve gerçekte bıçaklara dönüştüler. Bunları havaya fırlatırken Kip tekrar yere düştü. Bir düzine parlak yeşim mızrağının uçları etrafındaki zemine çarptı.

Atlılar, mızraklardan oluşan bir duvara çarpmadan önce dizginlerini çekmeye ancak vakit bulabildiler. Atları kazığa takılıp mızrakların açısıyla yerden havaya kaldırılırken vechevoral'ları ellerinden uçup gitti, darbenin gücüyle öndekileri kırıyor, ancak arkalarında daha fazlasını bulup daha da kazığa saplanıyorlardı. Biniciler eyerlerinden kendilerini bekleyen yeşil mızrakların üzerine atıldılar. İkisinden çakmağı yakalandı ve

yerden beş metre yüksekte tutuldu. Daha ağır olan binici mızraklarını fırlattı ve sırt üstü Kip'in yanına düştü.

Uzun, aptalca bir an boyunca Kip'in ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Köprüden bir ses duydu: “Draftçı! Yeşil ressam!” Ellerine baktı. Kanlı parmak uçlarından yavaşça parlak yeşil sızıyordu; çimlerin ve mızrakların tam gölgesi. Parmak eklemlerinde, bileklerinde ve tırnaklarının altında sanki bir şey derisini yırtmış gibi kesikler vardı. Havayı reçine ve sedir kokusu doldurdu.

Kip sersemlemiş hissetti. Birisi alçak ve çaresiz bir sesle küfrediyordu. O döndü.

Yanında yerde kanlar içinde yatan askerdi. Kip'in adamın hâlâ nasıl hayatta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Vücudunda dört mızrak vardı ama şimdi kayboluyorlardı, kendi ağırlıkları altında eğiliyorlardı, sanki küçücük bir seviyede hiçliğe doğru kaynıyormuş gibi parlıyorlardı. Asker derin bir nefes aldı. Bu hareket göğsündeki iki mızrağın hareket etmesine neden oldu. Asker sızlandı ve küfretti ve mızraklar yavaş yavaş ortadan kayboldu, geriye sadece kanına karışacak kireçli yeşil kumlar kaldı. Adamın yüzüne çarpık bir şekilde asılı duran zırha rağmen Kip onun gözyaşlarıyla parlayan koyu renkli gözlerinin parıltısını görebiliyordu.

Kip bir anlığına kendisini bağlı hissetmişti. Yeşil birlik, büyüme, vahşilik ve bütünlüktü. Ama büyük mızraklar solgun çiçekler gibi eğilerek parmaklarının arasından kayarken, bir kez daha yalnız hissetti kendini. Korkmuş. Yerden yüksekte tutulan daha ufak tefek binici, yere çarptığında büyük bir gümbürtü ve zırh sesiyle serbest kaldı. Mızraklar parıldadı, dağıldı ve ağır bir toz gibi havaya uçtu.

Kip ağladığını duydu. Bu daha büyük olan biniciydi ve hâlâ küfrediyordu. Adam derin bir nefes aldı ve aniden öksürdü, postanın içindeki kan yüzüne tükürdü. Yüzüstü döndü ve kırık ayak parmağından daha fazla kan aktı.

Kip arkasını döndü. Köprüye doğru baktı. Kralın askerleri gitmişti. Kip, eğitimli bir teknik ressamın onu kurtarmak için geldiğini varsaydıklarını ancak tahmin edebiliyordu. Belki onun peşinden gelmek için hava kararana kadar bekleyeceklerdi ya da kampta kendi teknik ressamları vardı. Her iki durumda da Kip'in hızlı koşması gerekiyordu.

Titreyen bacaklarıyla, parmakları batarak, beyni keder ve yorgunlukla kalınlaşmış halde döndü ve portakal bahçesine doğru tökezledi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 9

Gavin Guile sınıfların ve kışlaların önünden hızla geçti ve az sayıda insanın bundan sonra ne olacağını görmek için pencerelere koşacağını biliyordu. Aslında bu, dims'ler için çizim derslerinin ilk günüydü, dolayısıyla muhtemelen her magister'ın öğrettiği temel derslerden birinin mükemmel bir örneği olmak üzereydi.

Yargıç bir mum yakar ve öğrencilere olup bitenler hakkında yorum yapmalarını söylerdi. Bu her zaman yargıçlara, her zaman "Yanıyor" diyen şaşkın çocukları istismar etme fırsatı verdi. “Peki ama 'yanmak' kelimesiyle ne demek istiyorsun?” "Ah, yanıyor mu?" Nihai nokta, her yangının somut bir şey üzerinde başlaması ve neredeyse elle tutulur hiçbir şey bırakmamasıydı. Bir mum yandığında bütün donyağı nereye gitti? Güce (bir miktar kalıntıyla birlikte ışık ve ısı olarak deneyimlediğimiz güç) çok ya da az olması mumun ne kadar verimli yandığına bağlıydı.

Büyü ise tam tersiydi. Güçle (ışık ya da ısı) başladı ve ifadesi her zaman fizikseldi. Luxin yaptın. Ona dokunabilirsin, tutabilirsin

- ya da onun tarafından tutulacak.

Yolun yarısında Gavin, mavi bir başlık ve gökyüzünün soğuk mavisinden bir koşum takımı tasarladı ve esneklik için biraz yeşil ekledi. Bir patlama sesiyle açıldı ve düşüşünü yavaşlattı. Yerden birkaç adım uzaklaştığında, onu caddeye hafifçe inebilecek kadar yavaşlatan kırmızı altı patlama dalgaları fırlattı. Kaput eriyip mavi toza, yeşil kumlara ve reçine, tebeşir ve sedir kokusuna dönüştü. İskelelere doğru ilerledi.

Onu birkaç dakika içinde, omzuna astığı bir çantayla rıhtıma yeni varırken buldu. Kara Muhafız üniformasını değiştirmişti ama hâlâ pantolon giyiyordu. Karris, ihtiyaç duyulan Luxlords Balosu'nda yılda yalnızca bir kez elbise giyiyordu. Ayrıca Tyrea'da çok fazla göze çarpmamak için bir şekilde saçını neredeyse siyaha boyamıştı.

Yakut yıldızlarla süslenmiş zümrüt yeşili bir gökyüzü gibi o gözlerle dikkat çekmemek elbette mümkün değildi. Karris yeşil/kırmızı iki renkliydi, neredeyse çok renkliydi. Hayatı boyunca nefret ettiği "neredeyse" bir şeydi bu. Kırmızı yayı, ateş çekebilecek kadar kırmızının altına doğru uzanıyordu, ancak kararlı kırmızının altındaki luxin'i çekemiyordu. Sınavda başarısız olmuştu. İki kere. Onun çoğu kırmızı-altı draftçıdan daha fazla draft yapabilmesi ya da Gavin'in şimdiye kadar gördüğü en hızlı draftçı olması önemli değildi. O çok renkli değildi.

Ancak öte yandan, çok renkliler Kara Muhafızlara katılmalarına izin verilemeyecek kadar değerliydi.

"Karris!" Gavin seslendi ve ona yetişmek için koşuyordu.

Durdu ve yüzünde alaycı bir ifadeyle onu bekledi. "Lord Prism," dedi selamlarken, toplum içinde her zaman uygun bir şekilde - ve görünüşe göre hala notu okumamıştı.

O da onun yanına adım attı. "Yani" dedi.

"Tyrea." "Yedi Satraplığın koltuk altı" dedi.

Beş yıl, beş büyük amaç, Gavin. Odaklanma ve dikkat dağıtma aracı olarak ilk kez Prizma haline geldiğinden beri kendine amaçlar vermişti. Her yedi yıllık süre için yedi gol. Ve ilki Karris'e tüm gerçeği anlatmaktı -ilki her zaman öyle olmuştu-. Her şeyi mahvedebilecek bir gerçek. Ben ne yaptım. Neden. Ve neden on beş yıl önce nişanımızı bozduğumu.

Ve bunun için o mavi cehennemde sonsuza kadar çürüyebilirsin

kardeşim. "Önemli bir görev" dedi.

Omuz silkti. "Nasıl olur da önemli görevler beni asla Ruthgar'a ya da Kan Ormanı'na götürmez?"

Kıkırdadı. Ruthgar, Yedi Satraplık'ın en uygar ve en müreffeh ülkesiydi ve elbette yeşil bir teknik ressam olarak Karris, Verdant Ovaları'na güçlü bir sevgi duyuyordu. Alternatif olarak, halkının geldiği yer Kan Ormanıydı ve gençliğinden beri sekoyaların arasında yürümemişti. “O halde neden hızlı bir yolculuk yapmıyorsunuz? Seni oraya kürekle götürebilirim."

“Tyrea'ya mı? Denizin karşı tarafında!”

"Başa çıkmam gereken bir renkli varlığa doğru yoldayım." Ve senin yanında olma şansım daha fazla olmayabilir.

Kaşlarını çattı. "Son zamanlarda çok fazla wight olmuş gibi görünüyor." “Son

zamanlarda çok şey olmuş gibi görünüyor. Geçen yaz, altı günde altı tane olduğu ve sonra üç ay boyunca hiç olmadığı zamanı hatırlıyor musun?

"Sanırım öyle. Ne tür?" diye sordu. Çoğu teknik ressam gibi o da kendi renginden bir yaratık geldiğinde özel bir öfke hissetti.

"Bir mavi."

"Ah. Bu yüzden doğru yolda olacağını tahmin ediyorum. Karris, Gavin'in mavi yaratıklara olan özel nefretini biliyordu. "Bekle, Tyrea'da mavi bir hayalet mi avlıyorsun?" diye sordu, kırmızı benekli, unutulmaz yeşil gözleriyle ona bakmak için dönerek.

"Aslında Ru'nun dışında." Boğazını temizledi.

O güldü. Otuz iki yaşındayken yüzünde çok hafif çizgiler vardı; ne yazık ki gülümseme çizgilerinden çok kaş çatma çizgileri ama hâlâ aynı gamzeleri vardı. Bu adil değildi. Onu yıllarca tanıdıktan sonra bir kadının güzelliği doğrudan bir erkeğin göğsüne uzanıp nefesini sıkmamalı. Özellikle de ona asla sahip olamayacakken. "Tyrea Ru'dan bin fersah uzakta!"

“En fazla birkaç yüz. Eğer gün ışığını benimle tartışarak harcamayı bırakırsan belki akşam çökmeden seni oraya götürebilirim.”

“Gavin, bu imkansız. Senin için bile olsa. Ve mümkün olsaydı bile sana bunu soramazdım—”

“Yapmadın. Gönüllü oldum. Şimdi söyle bana, gerçekten iki haftayı bir korvette geçirmeyi mi tercih ederdin? Bugün hava açık ama o fırtınaların nasıl çıktığını biliyorsun. En son yelken açtığında, o kadar yeşermişsin ki, kendi derini bile çıkarabilecek kadar yeşilmişsin diye duydum.”

“Gavin...”

“Önemli bir görev, değil mi?” O sordu.

“Beyaz bunun için seni öldürecek. Biliyorsun, senin adını taşıyan bir ülseri var. Gerçekten."

“Ben Prizma'yım. Bazı avantajları olması lazım. Ve kürek çekmeyi seviyorum. "Sen imkansızsın," dedi teslim olarak.

“Hepimizin özel küçük yetenekleri var.”

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 10

Kip portakal ve duman kokusuyla uyandı. Hava hâlâ sıcaktı, akşam güneşi yaprakların arasından sızıp yüzünü gıdıklıyordu. Bir şekilde çökmeden önce portakal bahçelerinden birine ulaşmayı başarmıştı. Ayağa kalkmadan önce uzun, mükemmel sıralarda asker var mı diye baktı. Kafası hâlâ sisliydi ama duman kokusu kendisiyle ilgili her türlü düşünceyi uzaklaştırıyordu.

Portakal bahçesinin kenarına yaklaştıkça koku daha da yoğunlaştı, hava yoğunlaştı. Kip uzakta ışık parıltıları yakaladı. Korudan çıktı ve Rekton'un en yüksek binası olan alcaldesa'nın malikanesinin arkasında batan güneşi gördü. O izlerken güneş güzel, koyu bir kırmızıdan daha koyu, öfkeli bir renge dönüştü. Sonra Kip ışığı tekrar gördü
- ateş. Aniden gökyüzüne kalın bir duman yükseldi ve sanki bir sinyal vermiş gibi kasabanın bir düzine yerinden dumanlar yükseldi. Bir anda dumanlar çatıların düzinelerce adım yukarısına yükselen şiddetli yangınlara dönüştü.

Kip çığlıklar duydu. Portakal bahçesinde eski bir heykelin harabesi yatıyordu. Kasaba halkı ona her zaman Kırık Adam adını vermişti. Düşüşünden bu yana geçen yüzyıllarda büyük bir kısmı erimişti ama başın büyük kısmı kalmıştı. Birisi uzun zaman önce kırık boynuna basamaklar oymuştu. Baş, güneşin portakal ağaçlarının üzerinden doğuşunu izleyecek kadar uzundu. Çiftlerin favori mekanıydı. Kip basamakları tırmandı.

Kasaba yanıyordu. Yüzlerce piyade askeri geniş ve gevşek bir daire şeklinde kasabayı kuşattı. Alevler bazı kasaba halkını saklandıkları yerden çıkarırken Kip, Kral Garadul'un atlılarının mızraklarını yerleştirdiğini gördü. Gelenler yaşlı Bayan Delclara ve taş ocaklarında çalışan altı oğluydu. En büyüğü olan Micael onu iri bir omzunun üzerinde taşıyordu. Diğerlerine bağırıyordu ama Kip ne dediğini duyamıyordu. Kardeşler görünüşe göre orada güvenli bir yer bulmayı umarak birlikte nehre doğru koştular.

Bunu başaramayacaklardı.

Atlılar dörtnala ulaştıklarında mızraklarını indirdiler, belki de kaçan aileden otuz adım uzaktaydılar.

"Şimdi!" Micael bağırdı. Kip durduğu yerden bunu duyabiliyordu.

Kardeşlerden beşi yere düştü. Zalo çok yavaştı. Bir mızrak sırtına saplandı ve onu yere serdi. Takipçileri hızla hedeflerini ayarlayıp adamları yere yakın yakalayınca diğer ikisi çarpıştı. Micael'in takipçisi de mızrağını daldırdı ama ıskaladı. Bunun yerine yeri yakaladı ve mızrak sıkıştı.

Süvari mızrağını zamanında bırakmadı ve kendi saldırısının gücüyle eyerinden düştü.

Micael düşen askerin yanına koştu ve adamın kendi vechevoralini çekti. Zırh katmanlarına rağmen vahşi bir darbeyle neredeyse adamın kafasını kesiyordu.

Ama diğer atlılar dizginleri çoktan çekmişti ve saniyeler içinde Micael, erkek kardeşi ve annesinin Kip'in görüş açısını engelleyen parlak çelikten bir orman oluştu.

Kip kusacakmış gibi hissetti. Görmediği ya da duymadığı bir sinyal üzerine atlılar yeniden toplandılar ve uzaktaki yeni kurbanlara doğru hücuma geçtiler. Kip onları tanıyamayacak kadar uzakta olduklarına sevindi.

Kasabanın geri kalan kısmında piyadeler ilerliyordu. Anne! Kip birkaç

dakikadır kasabanın yanmasını izliyordu ve hiçbir şey düşünmemişti. Annesi içerideydi. Onun yanına gitmesi gerekiyordu.

Şehre nasıl girecekti? Askerleri ve yangını atlatabilse bile annesi hâlâ hayatta mıydı? Kralın adamları da onun kaçtığı yönü görmüştü. Daha önce gördükleri “taslakçının” tüm bölgedeki tek tehdit olduğunu düşüneceklerdi. Elbette onu izliyor olacaklardı. Aslında şu anda onun peşine düşen adamlar olabilir.

Eğer öyleyse, portakal bahçesinin en yüksek noktasına tünemek muhtemelen yapılacak en akıllıca şey değildi.

Kip sanki sinyal almış gibi bir dalın kırıldığını duydu. Bir geyik olabilirdi. Sonuçta akşam yaklaşıyordu. Sonra portakal bahçelerinde bir sürü geyik vardı...

Otuz adım ötede birisi küfrediyordu. Geyik mi

konuşuyorsun?

Kip midesinin üstüne düştü. Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Onu öldüreceklerdi. Tıpkı Delclara'ları öldürdükleri gibi. Micael Delclara büyüktü. Eski meşe kadar sağlam. Ve onu katletmişlerdi.

Hareket et Kip, hareket et. Yüreği göğsünde isyan ediyordu. Titriyordu. Çok hızlı, minik nefesler alıyordu. Yavaşla, Kip. Nefes almak. Derin bir nefes aldı ve gözlerini titreyen ellerinden ayırdı.

Buradan çok uzakta olmayan bir mağara vardı. Kip, annesini üç gün boyunca ortadan kaybolduktan sonra bir kez orada bulmuştu. Uzun zamandır bölgede kaçakçı mağaralarına dair söylentiler dolaşıyordu ve annesinin sisi bitince

para onları aramaya gitti. Nihayet iki yıl önce şansı yaver gitmişti ve yeterince uyuşturucu bulduğunda eve gelmemişti. Kip onu bulduğunda günlerdir yemek yememişti. Neredeyse ölüyordu. Birisinin yüksek sesle onun iyiliği için bunu dilemiş olduğunu söylediğine kulak misafiri olmuştu.

Yere ulaşan Kip, kendisi ile duyduğu adam arasındaki yıkımı korumaya çalışarak koşmaya başladı. Sanson sırtında başka bir Sanson taşısa Sanson'un koşabileceği kadar hızlı koşuyordu. Böylece Kip sessiz olmaya çalışarak düz ağaç sıraları arasında zikzak çizerek koşmaya başladı. Sonra kemiklerini iliklerine kadar donduran bir ses duydu: köpeklerin havlaması.

Korkuyla beslenen Kip, tam bir kaçış yakaladı. Bacaklarındaki yanmayı, ciğerlerindeki bıçaklanmayı görmezden geldi. Zaten nehre doğru gidiyordu; mağara kıyılarındaydı. Belki iki yüz adım, belki daha az geride bir askerin küfürler yağdırdığını duydu. “Şu köpekleri ön planda tutun! Hava henüz aydınlıkken bir teknik ressam bulmak ister misin?”

Dakika geçtikçe hava daha da kararıyordu. Demek hâlâ hayatta olmasının nedeni buydu. Tüm renkler karanlık nedeniyle donuklaştığından, taslak hazırlayanlar geceleri neredeyse o kadar güçlü değildi. Duman ve içeri giren kara bulutların arasında gökyüzü normalden daha hızlı kararıyordu. Eğer köpekleri bıraksalardı onu çoktan ezerlerdi. Ancak karanlık çok hızlı yaklaşırken, her an gitmelerine izin verme konusunda kendilerini güvende hissedebilirler.

Kip aniden nehrin kıyısındaydı. Pantolonunun tek bacağına bastı ve neredeyse düşüyordu, tek eliyle zar zor kendini tutuyordu. O durdu. Mağara nehrin yukarısındaydı, kasabadan uzaktaydı, iki yüz adım bile uzakta değildi. Eline güzelce oturan iki taşı aldı. Eğer yanlarını ve sırtını koruyacak bir mağaraya sahip olsaydı, yapabilirdi... Ne? Yavaşça öl?

Elindeki taşlara baktı. Kayalar. Askerlere ve savaş köpeklerine karşı. O aptaldı. İnanılmaz. Kayalara tekrar baktı, sonra bir tanesini nehrin karşı kıyısına, nehrin aşağısına attı. İkinci taşı daha uzağa attı. Sonra iki tane daha alıp vücuduna sürttü ve fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Sonuncusu bir söğüt ağacının dallarına çarptı. Berbat atış.

Beceriksizliğinin yasını tutacak zaman yok. Kip'in koku izi zaten yukarıya doğru gidiyordu; gitmesi gereken yöne. Sadece umut etmesi gerekiyordu. Acınası bir girişimdi ama elinde başka bir şey yoktu. Havlayan köpeklerin yaklaşan seslerini görmezden gelmeye çalışarak nehrin yukarısına doğru ilerlemeye devam etti. Sonra giysilerinin kuru kayalara değmemesine dikkat ederek nehre adım attı.

nehre geldiği yer bir virajdı ve çok geçmeden görüş alanından çıktı.

“Köpekleri bırakın!” aynı ses bağırdı.

Sonra Kip mağara girişinin karşısındaydı. Açıklığın önüne düşen kayalar yüzünden gizlenen nehirden görünmüyordu. Ama nehirden dışarı adım atar atmaz köpeklere koku, askerlere ise ıslak kayalardan görsel bir iz bırakacaktı. Sudan çıkamadı. Henüz değil. Kara bulutlara baktı.

Orada öylece oturmayın. Bana biraz yağmur ver!

"Sorun ne? Onların derdi ne?" asker talep etti. “Köpeklerle dövüşüyorlar

efendim, iz sürücülerle değil. Taslağı hazırlayanın peşinde olduklarından bile emin değilim."

Kip, nehirdeki kıvrımın düzleştiği ve bir ağacın kıyıdan suya düştüğü yerde, nehrin yukarısına yüz adım daha ilerlemeye devam etti. Koku izi açısından hiçbir işe yaramazdı ama damladığı suyu gizlerdi. Bankayı kesti ve sonra durdu. Eğer nehrin aşağısına doğru yönelirse onu avlayan adamlara yaklaşmış olacaktı. Ancak askerin başka yollardan bahsetmesi Kip'in yüreğinde küçük bir umut uyandırmıştı. Diğer yollar belki başka yeni yollar anlamına geliyordu. Ve eğer köpekler olmasaydı mağara geceyi geçirmek için en güvenli yer olurdu.

Kalbi boğazından fırlamamak için yutkunan Kip nehrin aşağısına, mağaraya doğru döndü. Cildinde serin bir iğne hissettiğini sandı. Yağmur? Kara bulutlara baktı ama bu onun hayal ürünü olmalıydı. Mağaranın girişine bakan noktaya geldi.

Neredeyse tam altında iki asker duruyordu. Diğer iki kişi ise karşı kıyıdaydı. Her iki tarafta da birer savaş köpeği vardı. Her iki köpeğin de kafası kolaylıkla Kip'in omzuna çıkabilirdi. Her ikisi de eyersiz, at zırhına benzeyen çivili deri paltolar giyiyordu. Kip yere düştü.

"Efendim, izin verirseniz?" dedi adamlardan biri. Görünüşe göre izin alan asker şöyle dedi: "Düzenci doğrudan nehre geldi, sonra suya girmeden önce aniden nehrin yukarısına mı saptı? Onu takip ettiğimizi biliyor. Sanırım iki katına çıktı ve akıntıya doğru gitti."

"Biz bu kadar gerideyken mi?" Komutan sordu.

"Köpeklerin sesini duymuş olmalı."

Bu da Kip'in aklına başka bir şey getirdi: köpekler de rüzgardaki kokuların kokusunu alabilir. Sadece yerde değil. Kip'in boğazı düğümlendi. O bile yoktu

Rüzgar'ı düşündüm. Güneybatıdan esiyordu. Yolu onu önce doğuya, sonra da nehir döndüğünde kuzeye götürmüştü; mükemmel yön. Eğer nehrin aşağısına, kasabaya doğru gitseydi, köpekler onun kokusunu hemen alırlardı. Eğer komutan düşünseydi bunu da mutlaka anlardı.

“Yağmur geliyor. Bu konuda yalnızca tek şansımız olabilir." Komutan durakladı. "Hadi çabuk yapalım." Islık çaldı ve nehrin diğer tarafındaki adamlara nehrin aşağısına gitmelerini işaret etti. Koşuya çıktılar.

Kip'in kalbi yeniden atmaya başladı. İki büyük kayanın yanından kıyıdan aşağı kaydı. İkisinin arasında dar bir boşluk vardı. Sanki dört adım kadar ilerledikten sonra durmuş gibi görünüyordu ama Kip aniden döndüğünü biliyordu. Eğer etrafa yayılan keskin, mide bulandırıcı tatlı pus kokusu olmasaydı, bunu ilk seferinde asla keşfedemeyecekti. Orholam annesinin onu nasıl bulduğunu biliyordu.

Şimdi orada olduğunu bilmesine rağmen Kip'in neredeyse o kayaların arasını itmeye cesareti yoktu. Ancak ters giden bir şeyler vardı. Olması gerektiği kadar karanlık değildi. Dışarıda hava tamamen geceydi ve Kip girişi kapatıyordu, dolayısıyla birisi zaten içerideydi ve ellerinde bir fener vardı.

Kip, savaş köpeklerinin perde değiştirme sesini duyana kadar tekrar dondu. Nehrin karşı tarafına attığı taşları bulmuşlardı. Bu onun sahtekarlığını keşfetmelerinin an meselesi olduğu anlamına geliyordu. Karanlık ve darlık boğucuydu. Öyle ya da böyle hareket etmesi gerekiyordu.

Köşeyi dönüp kaçakçının mağarasının açık alanına doğru ilerledi. Bir fenerin soluk ışığında oturan iki figür vardı: Sanson ve Kip'in annesi. Her ikisi de kanla kaplıydı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 11

Kip ağlamadan edemedi. Annesi mağaranın duvarının önünde oturuyordu; bir zamanlar mavi olan elbisesi kanla kurumuş ve tazeyken siyah ve kırmızıya boyanmıştı. Lina'nın siyah saçları keçeleşmişti, normalden daha koyuydu ve kandan ince tel gibi görünüyordu. Yüzünün sağ tarafı tertemiz ve mükemmeldi. Bütün kan başının sol tarafından geliyor, bir fitil gibi saçlarından aşağı iniyor, elbisesinin üzerinde çiçek açıyordu. Sanson onun yanına oturdu, gözleri kapalı, başı gerideydi ve kıyafetleri neredeyse aynı derecede kanlıydı.

Kip'in ağlaması üzerine annesinin gözleri titredi. Kafasının yan tarafında büyük bir göçük vardı. Orholam merhametli olsun, kafatası parçalanmıştı. Onu bulmadan önce birkaç dakika boyunca onun yönüne baktı. Gözleri dehşet vericiydi, sol gözünün gözbebeği büyümüştü, sağ gözünün gözbebeği ise sıkı bir iğne batmasıydı. Ve her ikisinin de beyazları tamamen kanlanmıştı. "Kip" dedi. "Seni gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim."

Sesini hafif tutmaya çalışarak, "Ben de seni seviyorum anne,"

dedi. "Benim hatam" dedi. Gözleri titredi ve kapandı.

Kip'in kalbi sıkıştı. Ölmüş müydü? Bugünden önce hiç kimsenin öldüğünü görmemişti. Orholam, bu onun annesiydi! Elbiselerindeki kana rağmen sağlıklı görünen Sanson'a baktı. "Denedim Kip. Alcaldesa dinlemedi. Ona söyledim-"

Kip'in annesi, gözleri hâlâ kapalıyken, "Kendi ailesi bile ona inanmadı" dedi. “Askerler annesini ezip kardeşini parçaladığında bile Adan Marta orada durup satrapımızın kendi halkına böyle bir şey yapmayacağını tartışıyordu. Sadece Sanson kaçtı. O ailedeki akıllı kişinin onun olduğunu kim düşünebilirdi?”

"Anne! Yeterli!" Kip'in sesi mızmız ve çocuksu çıktı.

“Ama geri döndün, değil mi Sanson? Kendi oğlumun aksine beni kurtarmaya çalıştı. Senin ailene yardım etmeye çalıştığın gibi onun bana yardım etmeye çalışmaması çok kötü, yoksa benim hâlâ bir şansım olabilir.”

Sözleri derin bir öfke kaynağına dokundu. Güçlü ama kontrol edilemez. Onu aşağı itti, gözyaşlarını geri itti. "Anne. Durmak. Ölüyorsun.”

“Sanson senin artık bir teknik ressam olduğunu söylüyor. Komik," dedi acı bir şekilde. “Tüm hayatın boyunca bir hayal kırıklığısın ve bugün çizim yapmayı öğreniyorsun. Hiçbirimiz için çok geç.” Zorlukla derin bir nefes aldı, sonra gözlerini açtı ve bakışlarını Kip'e sabitledi, odaklanması biraz zaman aldı. "Öldür onu, Kip. Piçi öldürün." Dar, filigranlı bir gül ağacı mücevher kutusunu kaldırabildiği kadar kaldırdı.

Kip'in ön kolu, mağaranın zemininde, yanında görülüyor. Kip onu daha önce hiç görmemişti.

Kip çantayı alıp açtı. İçinde tuhaf bir malzemeden yapılmış, iki ucu keskin, fildişi gibi tamamen beyaz, ortasından ucuna kadar siyah bir iplik uzanan bir hançer vardı ve bıçağın içine gömülü yedi elmas dışında başka hiçbir süs yoktu. Bu, Kip'in şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi ve umurunda değildi. Bıçağın değerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama tek başına getirdiği kutu, annesinin bir aylık aşırı içkilerinin bedelini ödeyebilirdi. “Anne, bu nedir?”

"Ben de Sanson'un yavaş olduğunu sanıyordum," dedi sertçe, alay ederek, ölürken, korkarak. "Bunu onun çürümüş kalbine koy. O piçe acı çektir. Bunu ona ödet."

“Anne, ne diyorsun?” diye sordu Kip umutsuzca. Ben, Kral Garadul'u öldüreyim mi?

Güldü ve bu hareket başından aşağı taze bir kan dökülmesine neden oldu. “Sen aptal, aptal bir çocuksun, Kip. Ama belki de keskin bir kılıcın kullanılmasına izin verilmeyen bir yere kör bir kılıç gidebilir.” Başı sallandı. Nefes alması zorlaşıyordu. Başı göğsüne düştü ve Kip onun öldüğünü sandı ama gözleri bir kez daha açıldı, sadece tek bir noktaya odaklandı ve Kip'i bakışlarına kilitledi. Tırnakları acı verici bir şekilde ön koluna battı. “Git, teknik ressam olmak için eğitim al, git...” Sanki “Chromeria” kelimesini arıyordu ama bulamıyordu. Fark etti, öfkeli ve korkmuş görünüyordu. Bu onun gerçekten öldüğünün kanıtıydı. “Neye ihtiyacın olduğunu öğren ama beni unutma. Bunu unutma. Onu dinleme, beni duydun mu? O bir yalancı. Bu konuda beni başarısızlığa uğratamayacaksın, Kip. Öğreniyorsun ve sonra onu öldürüyorsun, anladın mı?

"Evet anne." Sanki Kral Garadul'u tanıyormuş gibi konuşuyordu. Onu nasıl tanıyor olabilirdi?

“Kip, eğer beni sevdiysen intikamımı al. Değersiz ruhunun üzerine yemin et, Kip. Yemin et, yoksa Orholam'a yemin ederim ki sana musallat olacağım. Ben... izin vermeyeceğim...” Düşüncelerini kaybetti.

Kip, dehşet içinde sessizce bakan Sanson'a baktı. Kip'in annesinin tırnakları daha da derine batıyordu ve gören gözleri neredeyse alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu, onun dikkatini ve sözünü istiyordu. “Canım üzerine yemin ederim ki anne, intikamını alacağım” dedi.

Yüz hatlarına huzur gibi bir şey yayıldı, sert yüzeyleri yumuşattı. Sonra sessizce, tatmin olmuş bir şekilde, bir şekilde zalimce güldü; ta ki kahkahaları

durdu. Eli Kip'in kolundan düştü ve geride kanlı izler bıraktı. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım anne, sağa gideceğim—”

O öldü.

Kip ona anlamsız ve açıklanamaz bir şekilde uyuşmuş gibi baktı. Onun korkunç, kan çanağı gözlerini kapattı. "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Ha?" diye sordu. "Ben?"

Kip ona baktı, "Hayır dahi, ölen kişiyle konuşuyorum." Zalimceydi, düşüncesizceydi.

Sanson'un gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim Kip. Onu dışarı çıkarmaya çalıştım. Çok geç kaldım." Tam yıkılmanın eşiğindeydi. Kip tam bir pislikti.

"Hayır, Sanson. Hayır ben özür dilerim. Böyle konuşma. Bu senin hatan değil. Beni dinle. Düşünmek değil, hemen harekete geçmek zorundayız. Tehlikedeyiz. Yaralandın mı?"

Sanson'un gözleri açıldı ve çenesi kalktı. Kip'in bakışlarıyla karşılaştı. "Hayır, hepsi bu kan... hayır, ben iyiyim."

“O halde hava karanlık ve yağmurluyken hemen gitmemiz lazım. Köpekleri var. Bizi takip edebilirler. Bu bizim tek şansımız.”

"Ama Kip, nereye gideceğiz?" Garip. Aynen öyle, Kip liderdi. Acaba yeni bir güç kaynağı mı bulmuştu, yoksa Sanson o kadar zayıf mıydı? Hayır, sakın böyle düşünme Kip. Sana güveniyor. Bu yeterli olamaz mı?

Ya güvenilmeye layık değilsem?

Kip, "Ben teknik ressam olacağım" dedi. "Sanırım. Bu yüzden denize ulaşmamız gerekiyor. Garriston'da Chromeria'ya gidecek bir gemi bulmamız lazım."

Sanson'un gözleri irileşti, belli ki Kip'in annesinin ona verdiği yemini düşünüyordu ama "Garriston'a nasıl gideceğiz?" dışında hiçbir şey söylemedi.

"Önce nehri yüzdüreceğiz." Kip o anda Danavis Usta'nın kendisine verdiği çantayı kaybettiğini fark etti. Ne zaman olduğunu bile bilmiyordu. Yani nehirden aşağı inseler bile Chromeria yolculuğunun parasını ödeyemeyeceklerdi.

“Kip, askerler tüm kasabanın etrafında büyük bir çember oluşturmuşlardı. Eğer hâlâ böyleyseler, onların çizgisinden iki kez geçmek zorunda kalacağız. Ve kasaba hala yanıyor. Nehir tıkanabilir.”

Sanson haklıydı ve bu nedense Kip'i aniden öfkelendirdi. Kendini durdurdu. Bu Sanson'un hatası değildi. Kip'in gözleri sıcaktı. Oldu

çok umutsuz. Hızla gözlerini kırpıştırdı. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum, Sanson." Arkadaşının gözlerine bakamıyordu. “Ama başka fikrim yok. Yapıyor musun?"

Sanson uzun bir süre durakladı. Sonunda, "Kıyıda işe yarayabilecek kuru bir ağaç gördüm," dedi ve Kip, bunun Kip'e ona güvendiğini söylemenin bir yolu olduğunu anladı.

"O halde gidelim," dedi Kip.

“Kip, sen... bilmiyorum, veda etmek ister misin?” Sanson, Kip'in annesine doğru başını salladı.

Kip yutkundu ve bıçak kutusunu beyaz boğumlu tutuşuyla tuttu. Peki ne diyeceksiniz? Başarısız olduğum için üzgünüm, hayal kırıklığı mı? Sen beni hiç sevmemiş olsan da ben seni sevdim mi? "Hayır" dedi. "Hadi gidelim."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 12

Çocuklar mağaradan dışarı çıktılar. İlk önce Kip gitti. Görünüşe göre lider olmanın bedeli buydu. Kip nehirde aynı yıldızların altında onlarca kez bulunmuştu ama bu gece serin havada açlık vardı. Rüzgâr yön değiştirmişti ve şimdi toprağı açan hafif, sisli yağmurun kokusu, odun dumanına ve ağaçlarda olgunlaşan portakalların hafif, taze kokusuna karışıyordu. Bu koku daha önce de her zaman Kip'i neşelendirmişti. Bu gece zayıftı, geçiciydi ve Kip'in şansı kadar kırılgandı.

Hiçbir asker görmeden nehrin kenarına ulaştılar. Daha önce de nehirde yüzmüşlerdi, dördü de daha fazla kaldırma kuvveti sağlamak için birkaç tahta kalas tutuyordu ama çoğunlukla sırtüstü uzanıp akıntının onları taşımasına izin veriyorlardı. Ama her zaman sonbaharın sonlarına, nehrin daha alçakta olduğu zamana kadar beklemişlerdi. O zaman bile, önleyemedikleri kayalardan kaynaklanan düzinelerce sıyrık ve morluk vardı. Artık yazın ortasıydı ve nehir ilkbahardakinden daha alçak olmasına rağmen hala yüksek ve hızlıydı. Bu, sonbaharda kendilerini çizebilecek kayaların üzerinden uçabilecekleri, ancak kaçınamadıkları kayaların çok daha hızlı çarpacağı anlamına geliyordu.

Kip endişeyle beklerken, Sanson daha önce gördüğü sopaları buldu ve askerlere dair herhangi bir ipucu bulmak için nehrin aşağısına bakmaya çalıştı. Köyün üzerindeki bulutlar, aşağıdaki ateşlerin aydınlattığı turuncu renkte parlıyordu. Sanson ikisine de yetmeyen birkaç dalla geri döndü. Oğlanlar birbirlerine baktılar. "Onları sen al," diye fısıldadı Kip. "Senden daha iyi yüzüyorum."

"Bizi görürlerse ne yapacağız?" diye sordu.

Bunu düşünürken Kip'in cesareti neredeyse başarısız oldu. Ne yapabilirlerdi? Kaçmak? Uzağa yüzmek? Nehrin kıyısına ulaşsalar bile nereye gidebilirlerdi? Kasaba yanıyordu ve kasabanın etrafında sadece tarlalar vardı. At üzerindeki adamlar ve onlara yardım eden köpekler, Kip ve Sanson'u kısa sürede bulacaktı.

"Ölü taklidi yap," dedi Kip. Sonuçta sudaki tek vücut biz olmamalıyız. Aslında bu doğru değildi; Nehrin bu kadar yukarısında, sudaki tek cisim onlar olmalı. Eğer askerlerden herhangi biri bunu fark ederse, çocuklar hızla gerçek cesetlere dönüşeceklerdi.

Su dağlardan bu kadar uzakta bile soğuktu ama dondurucu değildi. Kip oraya oturdu ve akıntı onu kasabaya doğru çekmeye başladı. Sanson takip etti İlk virajı döndüler ve yaklaştılar

Kip'in planındaki kusuru gördüğünde nehre ilk geldiği yer.

Ölü taklidi yapmak, nehrin en tehlikeli kısımlarında, kendisinin ve Sanson'un keşfedilip keşfedilmediğini öğrenmek için en çok görmek veya dinlemek isteyeceği yerlerde, kulaklarını suyun altında tutmak ve gözlerini kapalı tutmak zorunda kalacakları anlamına geliyordu. yukarıdaki bulutlara sabitlendi. Eğer keşfedilirlerse, Kip'in planı çok geç olana kadar bunu bilmeyeceklerini garanti ediyordu.

Sudan çıkmalılar. Bunu yapamazdı. Kip arkasına baktı. Sanson çoktan sırtüstü uzanmış, sırtüstü süzülüyordu, kulakları kapalı, uzuvları gevşekti. Nehrin karşı kıyısına çekilmişti ve akıntı, daha hafif olan bedenini Kip'e karşı çoktan getirmişti. Kip'in kalbi küt küt atıyordu. Eğer şimdi dışarı çıksaydı Sanson'un bundan haberi olmayacaktı. Kip, yüzlerce adım yakınındaki herkesi uyandıracak kadar gürültü çıkarmadan arkadaşını yakalayamazdı.

Nehir kıyısındaki karanlığın içinden bir ses konuştu. "Evet majesteleri. Teknik ressamın o ağaca tırmandığını düşünüyoruz. Köpekler onu o kadar takip etti ve kaybettiler."

Meşaleyi ilk gören Kip oldu. Birisi nehrin beş adım aşağısında değil, nehrin kıyısına yaklaşıyordu. İlk düşüncesi -cehennem gibi kaçmak- onu öldürecekti. Kollarını bir, iki kez sallayıp akıntıya doğru kürek çekti, sonra arkasına yaslandı. Soğuk su kulaklarını kapatıyor, nabzının çaresiz atışları dışında tüm sesleri boğuyordu.

Buradaki kıyı bir buçuk adım yüksekteydi, öyle yüksekti ki Kip geriye yaslansa bile adamı görebiliyordu. Kip iki adım uzakta değildi ve adamın tuttuğu meşale, titreyen turuncu ışığıyla buyurgan bir yüzü aydınlatıyordu. Meşale ışığında ısınsa bile bu yüzde temelde soğuk bir şeyler vardı, ağzının köşesinde hoş olmayan bir sırıtış saklanıyordu. Kral -çünkü Kip onu gördükten yarım saniye sonra bile bu adamın Kral Garadul olduğundan hiç şüphe duymuyordu- henüz yirmili yaşlarından çıkmamıştı ama zaten yarı keldi ve saçının geri kalanı omuzlarına kadar taranmıştı. Sıkı, tertemiz bir sakalı ve kalın siyah kaşlarının üzerinde belirgin bir burnu vardı. Kral, alnındaki meşale ışığında bile görülebilen bir damarla nehrin yukarısına baktı ve Kip'in geçtiği karşı kıyıya baktı.

Sonra tam Kip ona doğru yaklaşırken kral döndü. Ve sola, Kip'e doğru döndü. Kip kılını kıpırdatmadı ama değildi

çünkü akıllı davranıyordu. Bacaklarının arasındaki soğuk suyun sıcaklığını hissetti.

Çocukları kurtaran yalnızca kral ile Kip arasındaki meşaleydi. Gözleri tam onların üzerine gitti ama karanlıktaki ışık yüzünden kör olduğundan hiçbir şey görmedi. Döndü, bir şeyler yemin etti ve ortadan kayboldu.

Kip nehrin aşağısına doğru süzüldü, geriye doğru gitti, neredeyse yaşadığına inanamıyordu. Çevresindeki su soğuktu, yıldızlar Orholam'ın üstündeki mantoda iğne deliği gibiydi. Düşündüğünden çok daha güzellerdi. Her yıldızın kendi rengi, kendi tonu vardı; parlak yakutlar, şaşırtıcı safirler ve hatta orada burada bulunması zor bir zümrüt. Kip, güzelliğin büyüsüne kapılmış bir halde, yaklaşık yirmi adım boyunca mutlak bir huzur içinde süzüldü.

Daha sonra bir kayaya çarptı. İlk önce ayağına çarptı ve onu döndürerek yana doğru yüzmesini sağladı. Sonra çoğu su altında olan başka bir kaya gömleğini yakaladı ve onu yüzüstü suya fırlattı. Nefesi kesildi ve sallandı, başı sudan çıktığında korkudan dondu ve ne kadar gürültülü olduğunu fark etti.

Nehrin biraz aşağısında Sanson başını sudan çıkarmış ve dehşetle Kip'e bakıyordu. Kip nasıl bu kadar gürültü yapabildi? Kip utanarak başını çevirdi. Uzun bir dakika boyunca sessizce süzüldüler, karanlığa bakıp herhangi bir askerin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için beklediler. Kayalardan kaçınmak için ellerinden geleni yaptılar; bacakları nehrin aşağısına dönüktü, elleri kendilerini suyun üstünde tutabilmek için küçük daireler çizerek kürek çekiyordu. Ama kimse gelmedi.

Kip bunun akıllıca olmadığını bilmesine rağmen mümkün olduğu kadar birbirlerine yakın süzüldüler. Ayrı ayrı yüzen iki cisim dikkat çekici olmayabilir ama yan yana yüzen iki cisim mi? Yine de oradan uzaklaşmadı. O sabah arkadaşlarının öldüğü köprüye yaklaştıkça çocukların üzerine sessizlik çöktü. Artık çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Sonra Kip onu nehir kıyısında yatarken gördü. İsa'yı öldüren askerler oklarını onun vücudundan çıkarmışlardı. Ama onu teslim etmek bir yana, cesedini taşımamışlardı. Sırtüstü yatıyordu, gözleri açıktı, başı sola Kip'e dönüktü, koyu saçları nehirde dalgalanıyordu. Bir kolu başının üzerine kaldırılmıştı, akıntıda sürüklenmek yerine devrilmiş bir ağaç kadar sertti. Kolunun alt kısmı ve hatta yüzü, kan birikintisinden dolayı korkunç bir koyu mor renkteydi.

Kip ona doğru gitmek için ayaklarını nehir yatağının kaygan kayalarına bastı. Ayağa kalkmak üzereyken altıncı hissi onu durdurdu. Tereddüt etti ve hâlâ suda yatarken elinden geldiğince etrafına baktı.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Orada! Köprüde duran, yalnızca başı görünen asker nöbet tutuyordu. Yani aptal değillerdi. Daha önce karşılaştıkları bu teknik ressam kim olursa olsun, geri gelip arkadaşlarını gömme nezaketine sahip olacağını düşünmüşlerdi.

Akıntı Kip'i aşağı doğru taşıyordu. Hiçbir karar bir karar değildi. Ama ne yapabilirdi? Askerlerle yüzleşmek mi? Bir tane olsaydı on tane olurdu, on tane olursa belki yüz tane olurdu. Kip bir savaşçı değildi, o bir çocuktu. Şişmandı, zayıftı. Bir adam, bir adam çok fazla olurdu.

Kip, İsa'nın cesedinden uzaklaştı ve bir kez daha suya uzandı. Zaten onu bu şekilde hatırlamak istemiyordu. Boğazında öyle sert ve sıkı bir düğüm oluştu ki, onu boğmakla tehdit ediyordu. Yeşil Köprü'nün altından geçerken ağlamasını engelleyen tek şey yukarıdaki askerdi.

Nehrin çok aşağılarına gelene kadar sırtına bağlanan süslü kutudaki hançeri aklına bile getirmedi. Deneyebilirdi; En azından sudan çıkıp bir bakabilirdi. Isa daha fazlasını hak ediyordu.

Çok geçmeden nehrin daha dar, daha derin bir kanalla aktığı, her iki tarafı büyük kayalarla kaplı ve aralıklarla sağlam ahşap köprülerle geçilen kasabaya doğru sürüklenmeye başladılar.

Kasabanın bazı kısımları hala yanıyordu, ancak Kip bunun daha az yanıcı malzemelerden yapılmış olması mı yoksa yangının bazı bölgelere daha yavaş yayılması ve şu anda sadece bazı binalara ulaşması mı olduğunu bilmiyordu. Kısa süre sonra ilk cesetleriyle karşılaştılar. Bir at. Hâlâ sezon sonu portakallarıyla dolu bir vagona bağlı olan bu araba, kasabanın şu anda için için yanan bir bölümünde mahsur kalmıştı. Yangından çılgına dönen kısrak nehre atladı. Araba onu takip etmiş, ya ezmiş ya da boğmuş, portakallar her yere saçılmıştı.

Kip bunun Sendina ailesinin atı ve arabası olabileceğini düşündü. Hiçbir zaman fazla duygusal davranmayan Sanson, vagonun enkazından birkaç portakal alıp ceplerine tıktı.

Sanson muhtemelen haklıydı. Kip bütün gün yemek yememişti, şimdiye kadar bunu fark etmemişti ama açlıktan ölüyordu. Kusacakmış gibi hissetmesine rağmen yarı suya batmış atın üzerinden uzanıp birkaç portakal da aldı.

Su pazarına yaklaştılar ve hava ısınmaya devam etti. Kip tuhaf çığlıklar duydu. İleride hâlâ yanan ateşler vardı. Su pazarı, aynı derinliği korumak için düzenli olarak taranan küçük, dairesel bir göldü. Bir zamanlar hem nehrin hem de kasabanın çok büyük olduğu söylenirdi.

daha büyük. Nehir, şelalelerin altından Gök Mavisi Denizi'ne, oradan da Rekton'dan dağlara kadar gemilerle ulaşıma elverişliydi ve Tyrea'nın meşhur portakallarına ve diğer narenciye meyvelerine aç olan Yedi Satraplığın tümünden tüccarları getiriyordu. Artık yalnızca en küçük düz dipli tekneler akıntı yönünde yolculuk yapabiliyordu ve tüccarları değerli herhangi bir şeyden kurtarmaktan mutlu olan soyguncuların sayısı, çoğu çiftçiyi portakallarını daha yavaş, ağır silahlı ve çok daha az karlı karavanlarla göndermeye ikna etti. Karavanların karadan gönderdiği en küçük, en sert ve en kalın kabuklu portakallar bile soyluların ve satrapların böyle bir lezzet için servet ödeyeceği uzak saraylara ulaşamadan çok önce çürürdü. Neredeyse her yıl genç bir çiftçi nehri denedi ve birkaç kez Garriston'a kadar ulaştılar.

Ancak su pazarının inşa edildiği ticaret büyük ölçüde çoktan ölmüştü. Kasaba halkı onu gurur için ve kendi kullanımları için sakladı. Tüm yollar zaten su pazarının etrafına inşa edilmişti, tüm ambarlar çevrelenmişti, bu yüzden mavnaların bakımını yapıyorlar ve her pazar günü, dışarıdan hiç kimsenin anlamayı umamayacağı kurallara ve görgü kurallarına göre çemberin etrafında yüzüyorlardı. Su pazarının ortasında, asma köprüyle kuzey kıyısına bağlanan bir ada vardı.

Adayı iyice gördüklerinde Kip çığlıkların nereden geldiğini gördü. Asma köprü çökmüştü ve ada, etraflarına yaklaşan yangınlar nedeniyle mahsur kalan yüzlerce hayvanla doluydu. Düzinelerce atın, koyunun, domuzun ve tuhaf bir fare halısının ağırlığıyla gerilen asma köprü bile bir ucunda duman çıkarıyordu. Gözleri korkuyla dönen tuğla imalatçısının yük atı, sanki kaçmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu, ancak nereye gideceğini söylemek imkansızdı. Hayvanlar adayı taşacak kadar doldurdu; küçük dairenin ve köprünün tamamı boyunca omuz omuza paketlenmişlerdi.

Kip kendini gösteriye o kadar kaptırmıştı ki, rıhtım ile ada arasındaki nehrin tam ortasına doğru yüzmeye başladı.

Kip'in arkasından ve üzerinden genç bir ses, "Usta, hava çok sıcak," dedi.

Kip debelenip döndü. Pazar yerinin yüksek kıyısında Kip'ten biraz daha yaşlı genç bir adam duruyordu. Genç adam yalnızca kırmızı bir peştamal giyiyordu. Kıvırcık siyah saçları ve çıplak göğsü terden parlıyordu. Omzunun üzerinden, görünüşe göre arkasındaki adama bakıyordu. Kip o adama dair hiçbir şey göremedi ama beklemedi. Kip duymuş olduklarını düşündü

ama görünüşe göre ateşlerin uğultusu sesi bastırıyordu.

Kip, Sanson'a işaret ederek duvara doğru yüzdü. Sanson takip etti Genç adamın efendisi bir şeyler söyledi ama bu gürültünün içinde kayboldu. Kip ve Sanson vücutlarını olabildiğince duvara bastırarak duvara tutundular ve yukarıya baktılar.

Adamın, "Şunu izleyin," dediğini duydular. Dönen bir ateş kementi başlarının üzerinden görüş alanına girdi ve sonra ileri doğru fırladı. Asma köprünün bir direğine dolandı ve orada sıkıştı. İpin geri kalanı alev alarak yok oldu, ama bu uzunluk için için yanarak kaldı, küçük alev tutamları tahtaya doğru kaçıyor, kıymıklar siyaha dönüyor ve geriye doğru kıvrılarak duman tütüyordu.

Kip hem dehşete düştü hem de büyülendi. Usta Danavis'e yardım ederek geçirdiği onca yıl boyunca, taslağı hazırlayan kişi hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Adam, "Şimdi dene," dedi.

Bir an hiçbir şey olmadı. Kip, Sanson'a baktı. İkisi de duvara yapışıktı, suyun üzerinde yürümek zorunda kalmamak için taşa iyice tutunabilmek için kollarını iki yana açmışlardı. Kip birdenbire onlara tuzak kurulduğu hissine kapıldı. Taslağı hazırlayan kişi onların burada olduğunu biliyordu; az önce çırağına Kip ve Sanson'un yerinde kalması için bunu söylemişti. Etrafı dolaşıyorlardı. Şu anda mümkün olduğu kadar hızlı yüzmesi gerekiyor.

Korkusunu yutarak derin nefes almaya çalıştı. Sanson bakışlarına karşılık verdi, gözleri endişeliydi ama Kip'in ne düşündüğünü anlamamıştı.

Sonra üzerlerinde bir alev çarkı döndü. Köprüdeki ve adadaki hayvanlar yüzlerce farklı şekilde çığlık atıyordu. Çark geri çekildi ve çözüldü, bir kırbaç haline geldi, usta ressamın bir dakika önce gönderdiği şeye benziyordu ama çok çok daha büyüktü. Bu gençliğin işi miydi?

Kırbaç koptu ama asma köprünün direğine çarpmadı. Bunun yerine, tuğla imalatçısının yük atının yan tarafına çarptığında duyulabilecek şekilde çatladı. Acı ve korkudan çılgına dönen yaşlı canavar ileri atıldı. Kip, atın doğrudan asma köprünün küpeştesine çarptığını gören çocuğun güldüğünü duydu. Ray çatladı ve kırıldı. Birkaç domuz ve ince kürklü koyun suya düştü.

Yük atı aniden düşüşün farkına vararak durmaya çalıştı ama baş aşağı suya dalmadan önce toynakları sadece bir anlığına tahtayı sürttü. Kip ve Sanson'a kadar su sıçradı.

"Neydi o?! Sana yapmanı söylediğim şey bu muydu?” usta ressam talep etti.

Kip hızla sudaki hayvanlara, köprüye baktı. Köprü direği artık ciddi anlamda alev almaya başlıyordu. Asma köprüye tırmandığında hayvanlar da tıpkı atın yaptığı gibi çılgına dönüyordu. Kip asma köprünün hemen alev alacağını düşünmüyordu ama emin olamıyordu.

Eğer o ve Sanson su pazarından ve yanan kasabadan çıkmak istiyorlarsa, en hızlı yol önlerindeki köprünün altından geçip doğrudan şelalenin üzerinden nehrin aşağısına gitmekti. Diğer yol ise, tüm zaman boyunca ressamın ve çırağının gözlerine açık olan dairesel gölün çevresinden uzun bir yol kat etmek olacaktır. Her iki durumda da gittiler, bir noktada görünür olacaklardı.

Suya düşen hayvanlar arasında büyük at, iyi yüzücü olan tek kişiydi. Su pazarının diğer tarafına, çocuktan ve ateşten uzağa doğru ilerliyordu. Koyunlar çığlık atıyor, küçük bacaklar çılgınca sallanıyordu. Domuzlar ciyaklıyor, birbirlerine saldırıyor ve ısırıyorlardı.

Oğlanların üzerinden sert bir tokat ve acı dolu bir çığlık yükseldi. “Asla emirlerimin dışına çıkmıyorsun, Zymun! Anlıyor musunuz?!" Taslağı hazırlayan kişi bağırmaya devam etti ama Kip dinlemeyi bıraktı. Taslağı hazırlayanların dikkati dağılmıştı. Ya şimdi ya da aslaydı. Kip birkaç hızlı nefes aldı, şaşkın görünen Sanson'a başını salladı ve duvardan atlayıp asma köprüye doğru yüzdü.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 13

Gavin ince, üzerinde yüzdüğü suda zorlukla görülebilen mavi bir platform tasarladı.

"Bunu sırf beni sinirlendirmek için yaptın, değil mi?" Karris sordu.

Gavin sırıttı ve kürek üzerine çıktı. Karris'e elini uzatıp hafifçe selam verdi. Elini görmezden geldi ve gemiye atladı.

İnerken omurgayı kaldırdı, böylece kürek ayaklarının altından fırladı. diye bağırdı ve adam onu, hızla koltuğa dönüşen, daha yumuşak, yeşil lüksten bir yastıkla yakaladı. Koltuğu kaldırdı ve teknenin ön kısmına yerleştirdi, ardından her iki çantayı da ayaklarının yanındaki kürek kemiğine bağladı.

"Gavin, sen buradayken ben oturmayacağım..." Kadın ayağa kalkmaya çalıştı, Gavin de küreği öne doğru fırlattı. Tutunacak hiçbir şeyi olmadığından bir çığlık daha atarak sandalyeye yuvarlandı. Gavin güldü. Karris, Chromeria'nın sahip olduğu en iyi savaşçılardan biriydi ve şaşırdığında hâlâ ciyaklıyordu.

Ona bir bakış attı, hem sinirlendi hem de eğlendi. "Ayaklarının yerden kesilmesinden hoşlanacağını düşündüm" dedi. "Bunun için şansın vardı," diye karşılık verdi.

Sırıtışı diğer pek çok hazine gibi dalgaların arasına düştü ve kayboldu.

Karris dehşete düşmüş görünüyordu. “Gavin, ben...”

"Hayır, bunu hak ettim. Lütfen devam edin ve ayağa kalkın."

On altı yıl. İkimizin de yolumuza devam edeceğini düşünürdünüz. İkimiz de denemediğimizden değil.

Teşekkür ederim dedi ama sesi pişmanlık doluydu. Ayağa kalktı, ayakları genişti, dizleri hafifçe bükülmüştü.

Kürek, her iki taraftan çıkan küçük kürek dizileri tarafından hareket ettiriliyordu. Yeşil ve mavi teknik ressamlar nesiller boyu süren çalışmalar sonucunda kürekleri döndürmek için dişlileri, çarkları ve zincirleri nasıl kullanacaklarını bulmuşlardı; her teknik ressam kendi zanaatını kendi vücuduna uyacak şekilde özelleştiriyordu, böylece istediği kol ve bacak hareketi kombinasyonuyla onu hareket ettirebiliyordu. tercih etti ve daha verimli hale getirdiğini düşündüğü ayarlamaları yaptı. Geminin su ile sürtünmesi çok az olduğu için, atletik bir teknik ressam bir saat boyunca koşan bir adamın hızına ulaşabiliyordu.

Bu kadar hızlı oldu. Çok hızlı. Ancak Gavin'in söz verdiği kadar hızlı değildi. Yine de tamamen öne eğildi, vücudu bir lüksin ağına asılıydı, kolları ve bacakları pompalanıyordu. Küreği uzatıp daralttı, böylece

suyun yüzüne saplanan bir hançer haline geldi. Limandan ayrılırken son hıza ulaştılar.

Gavin terliyordu ama bu güzel ve temiz bir duyguydu. Rüzgâr yüzüne doğru esti, kendisinin ya da Karris'in söyleyebileceği her sözü alıp götürdü ve kelimeler olmadan sadece onun varlığı vardı, deniz rüzgârında dalgalanan koyu renk saçlarının görüntüsü, yüzünün güçlü hatları, parıldayan cildi. sabah ışığında çenesi kalkmış, boynu uzatılmış, özgürlüğün tadını olduğu kadar çıkarıyordu.

Karris öne doğru baktığı için lüksin kepçelerini suya çektiğini görmedi. Gavin her zaman daha iyi bir yol olması gerektiğini düşünmüştü. Sonuçta bir teknik ressam bir ateş topunu herhangi bir hızda fırlatabilirdi, bu yalnızca iradesine bağlıydı -eğer çok büyük ya da çok hızlı bir şey atarsa tabii ki tekmeyi emerek kendine zarar verebilirdi- ama kürekler bu güçten yararlanamadı. irade. Bunun yerine kas gücünü diğer makinelerden daha verimli kullanan mükemmel kürekli deniz taşıtlarıydılar. Gavin daha iyisini yapmak istiyordu; bir yelkenin rüzgarı kullandığı gibi büyüyü kullanmak istiyordu.

Bu sadece bir veya iki direğin sökülmesine yol açmıştı. Ama o pes etmeyi reddetti. Hâlâ yedi yılı kalmışken, yedi hedefinden biri de buydu: Herkesin mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı seyahat etmeyi öğrenmek.

Çözüm, çocukluğunda kardeşlerine kamışla tohum fırlatırken aklına gelmişti. Bir tıkaç ile kamışın duvarları arasında sıkışıp kalan hava, bir tohumu, elinizle fırlatmaya çalışmanızdan çok daha büyük bir kuvvetle fırlatabilir. Bir sürü deneme yanılmadan sonra, kamışın tamamını suya koymuş, her iki ucunu da açarak tamamen suyun altında hareket etmesini sağlamıştı. Çapraz olarak başka bir kamış taktı ve büyü fişlerini önce suya, sonra da kamışların arkasından dışarı fırlattı.

Küreklerin düşmesine izin verdi ve tüm mekanizma çok az bir sıçramayla yıkıldı, luxin dalgalara çarptığında bile eridi. Ellerini sazlıklara koydu.

İlk vuruşta Karris irkildi. Ağırlık merkezini aşağı indirmek için daha da çömeldi ve eli içgüdüsel olarak ataghanına gitti - ama çantasındaydı. Sonra kürek ileri atıldı. Gavin hızlanmak için çabalarken, kasları efordan düğümlenirken, ilk büyük gümbürtü her şeyi sarstı. Ancak birkaç dakika içinde kürek dengelendi ve Gavin'in kollarındaki ve omuzlarındaki gerginlik bir miktar azaldı. Tıkaçlar sabit bir ses çıkararak suya çarptı. Değiştirilmiş kürek - onun deniz süpürücüsü dediği şey
- dalgaları zar zor öptüm.

Hala fiziksel çaba vardı. Gavin suya çok fazla güç uyguluyordu ve kolları ve omuzları aslında hem kendi ağırlığının hem de Karris'in ağırlığını kaldırıyordu. Ancak büyü tüm vücuttan çekilebiliyordu, bu yüzden kayışların ağırlığı mükemmel bir şekilde dağıttığı ağır bir çanta taşımak gibiydi; yorucuydu ama ezici değildi. Yine de, bunu her gün yaptığı son yılda omuzları ve kolları tüm hayatı boyunca olduğundan daha büyük hale gelmişti.

Karris döndü. Ağzı kelimenin tam anlamıyla açık kalmıştı. Tüm mekanizmaya baktı; mavi lüksin kepçeleri yeşille birlikte esneklik kazandırıyordu; tıkaçların parçalanmaması için kamışlara çarptığı süper esnek, yapışkan kırmızıyla. Yavaşça doğruldu, rüzgara doğru eğildi, başka bir rüzgar kırması yaratmamak için sırtını Gavin'e yasladı.

Onun titrediğini hissetti ve zar zor duyabildiği halde onun keyifle güldüğünü fark etti. Rüzgâr onun saçının kokusunu da uçurdu ama bir an için kokuyu yeniden alabildiğini hayal etti. Acı çekmesine neden oldu.

"Şuna dikkat et" diye bağırdı. Uzakta bir ada belirdi. Eğildi ve deniz süpürücüsü sert bir şekilde ona doğru yöneldi. Aslında, deniz süpürücüsünün kendisinden çok daha hızlı manevra yapabildiğini hemen öğrenmişti. Gerçek sınır, kendini ikiye bölmeden ne kadar çabuk yön değiştirebildiğiydi. Sakin denizlerde güzel dönüşler yaparak sağa ve sola eğildi. Sazları aşağı doğru eğdi ve deniz süpürücüsü daha büyük dalgalardan birinin üzerine fırladı ve dalgalar aniden havaya uçtu.

Yüz adımdan fazla bir süre, rüzgârın sesi dışında sessizce, küçük adanın üzerinde uçtular. Sonra bir taş gibi yere indiler ve bir kez daha yola çıktılar.

Hız, rüzgar ve Karris'in yakınlığı karşısında Gavin sonunda bir kez daha özgür hissetti. Günün sıcaklığına rağmen rüzgar soğuktu ve Karris ona iyice gömülmese de sıcaklığına minnettar olarak vücudunun onun karşısında tamamen rahatlamasına izin verdi. Eğer çok üşürse yedek askere gideceğini biliyordu ama gücünü koruyordu. Tyrea'da onu neyin beklediğini bilmiyordu.

Yaptığı şey -en azından kısmen- şu ana tatlılık kattı. White'ın mektubunu okuyacak ve onlar nişanlıyken bir çocuk babası olduğunu öğrenecekti. Her ne kadar artık onun aşk hayatıyla ilgilenmediğini söylese de, o ilişkiyi bıraktığında sorduğu sorulardan biri de buydu: Başka bir kadın var mı? Hayır. Nişanlıyken başka kadın oldu mu hiç? Hayır, yemin ederim.

Karris bu sefer onu affetmeyecekti. Nişanlarını bozduğu ve nedenini yanıtlamayı reddettiği için onu affetmesi yıllar almıştı. Ama bu, bu ihanetti.

Orholam, onu ne kadar özlerdi.

Nakliye şeritlerinden kaçındı ve kıyıdan uzak durdu. Öğlen vakti ileride bulutları gördü. Fırtınaya benzemiyordu, bu yüzden bunun İlta'nın ada satraplığı olduğunu tahmin etti. Çok sayıda limanın ve daha fazla korsanın olduğu bir ülkeydi. Merkezi hükümet onlarca yıl önce çökmüştü ve şimdi bazı kısımları o anda güçlü olan korsan lordu tarafından yönetiliyordu. Yedi Satraplığın çoğu, korsan lordlarından birine veya diğerine haraç ödeyerek onları zenginleştirdi ve daha fazla korsanlık yapmalarını sağladı.

Gavin onlardan korkmuyordu ama görülmek de istemiyordu. Korsanlar için Chromeria'dan korkmak için başka bir nedene sahip olmak iyi olsa da, o küçük buluşunu mümkün olduğu kadar uzun süre gizli tutmayı tercih ediyor. Üstelik İlyta'yı yalnızca bir dönüm noktası olarak kullanıyordu. Usturlabı kullanmak çok zahmetli bir işti ve pozisyonlarını hesaplamak için harcadığı sürede onu bulana kadar etrafa göz atabilirdi. Garriston büyük bir nehrin ağzındaydı. Tirea'nın en işlek limanıydı ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Güneye döndü.

Karris ona bir şey söyledi ama o onu duyamadığı için kepçeyi yavaşlattı.

“Ben de deneyebilir miyim?” diye sordu.

"Gücünü koruduğunu sanıyordum."

“Bütün eğlenceye sahip olamazsın.” Arkasında olduğu için gülümsemesinin tamamını göremiyordu ama bir gamzesini ve kalkık bir kaşını gördü.

Yan yana durabilmeleri için deniz süpürücüsünün gövdesini genişletti ve sancak kamışını teslim etti. Karris her zaman sağ elinden çekmeyi tercih ediyordu.

İlk başta senkronize değildiler ve fişleri farklı hızlarda ve zamanlarda fırlatırken araç titredi ve gerildi. Adam ona baktı ama daha bir şey söyleyemeden sağ elini sol eline aldı. Dans ederken yaptığı gibi tempoyu tutturmak için tempoyu sıktı.

Anı, sanki deniz süpürücüsü bir resifi kırıp onu denize fırlatmış gibi çarptı ona: On beş yaşındaki Karris, savaştan önce, Chromeria'nın tepesinde her yıl düzenlenen Luxlords Balosundaydı. Açık sarı saçları uzun, düz, yeşil ipek elbisesi kadar ince ve parlaktı. Babaları içerideydi

Guile kardeşlerden hangisiyle evleneceğine dair tartışma. Ağabeyi ve bir sonraki Prism olma ihtimali yüksek olan Gavin elbette daha zengin bir ödüldü. Babası Andross Guile, Karris'in güzelliğini umursamıyordu.

"Güzel bir kadın mı istiyorsun? Metresler bunun içindir." Ama oğlanların tercihlerini umursamasa da (ittifaklar mümkün olduğu kadar ucuza satın alınmalıydı ve ilk çocuğunun evliliği oynamak zorunda olduğu en değerli taştı) Andross Guile diğer ailelerin böyle olmadığının gayet iyi farkındaydı. her zaman çok hesaplı. Bazı babalar kızlarını umursamadıkları erkeklerle evlendirmekten nefret ediyorlardı.

Andross Guile, genç Dazen'e Karris'i baştan çıkarmasını emretmişti. "Bir kat aşağıda hizmetçi odası var. İşte anahtar. Sen onunla ayrıldıktan yirmi dakika sonra babasıyla özel olarak konuşmamız için bir bahane uyduracağım ve aşağı ineceğiz. Seni iş üstünde yakalamayı umuyorum. Şaşıracağım, dehşete düşeceğim, öfkeleneceğim. Büyük ihtimalle sana saldıracağım. Peki ne yapmalı? Gençliğin tutkuları vb. Anladın?"

Her iki kardeş de bunu yaptı. Luxlord Rissum White Oak'un çabuk öfkelenen biri olduğu biliniyordu. Andross Guile ilk olarak Dazen'e saldıracak ve White Oak'un Dazen'i öldürmeye çalışmaması için ikisinin arasına girecekti. Ama asıl mesele şuydu ki, eğer Karris Dazen'le sevişirken yakalanırsa babasının başka seçeneği kalmayacaktı. White Oaks'ı utandırmamak için Karris hızla Dazen'le evlenecekti. Aileler ittifak kuracak ve Andross Guile hâlâ daha değerli büyük oğlunu oynayacaktı.

Gavin, kıza karşı nazik olmanı ama cesaretlendirmemeni bekliyorum. Eğer kardeşin aileyi bu konuda başarısızlığa uğratırsa onunla evlenmek zorunda kalacaksın."

"Evet efendim."

Ama sonra balo başlamıştı. Gavin, Karris'le ilk dansını yapmıştı ve olabilecek en kötü şey olmuştu. Ufak tefek vücudunu ona doğru tutarak, tempoyu sıkan eliyle ve yeşim yeşili gözlerine bakarken (o zamanlar irislerinde sadece çok küçük kırmızı noktalar vardı) Gavin büyülenmişti. Dazen onunla dans etmeye geldiğinde Gavin aşıktı. Ya da yine de şehvet.

Daha tanışmamızın öncesinden beri Karris'e ihanet ediyorum.

Karris elini ondan daha sert sıktı. Şöyle bir baktı. Gözlerinde bir soru vardı. Gerilmiş olmalıydı ve Karris bunu fark etmişti. Her zaman son derece fiziksel olmuştu. Sevdiklerine her zaman sarıldı, onları fırçaladı veya onlara dokundu. Dans etmek onun için yürümek kadar doğaldı. Artık Gavin'e pek sık dokunmuyordu.

Olumsuz bir gülümseme sunup başını salladı. Mühim değil.

Karris konuşmak için ağzını açtı ama duraksadı. "Tüpleri büyütün!" diye bağırdı ve son derece net bir şekilde güldü. Zorunlu bir kahkaha.

Böylece ritmi eline sıkıştırarak dansı hatırladı. Tabii ki yaptı. Ama o buna izin veriyordu ve o da buna minnettardı. Kamışları dayanabilecekleri kadar genişletti ve çok geçmeden kamışlar onun tek başına gittiğinden çok daha hızlı ilerlemeye başladılar. Bir sonraki numarayı ona göstermeyi planlamamıştı ama kendine engel olamıyordu. Bunun ona gerçek mutluluk getireceğini biliyordu. Kimse seni takdir etmiyorsa dahi olmak ne kadar eğlenceli?

Karris'in elini serbest bıraktı. Bu kısım en tehlikelisiydi. Bu hızda kasıtlı olarak bir şeye çarpmak aptalcaydı. Ve henüz...

"Kendini hazırla!" O bağırdı. Gavin sağ yumruğunu öne doğru atarak yeşil lüksini olabildiğince önlerine fırlattı. Dalgaların üzerine sıçrayarak indi. Bir dakika sonra deniz süpürücüsü yeşil lüksin rampasına çarptı.

Bir anda havaya uçtular. Dalgaların yirmi adım üzerinde uçuyorum.

Gavin tüm kamış aparatını serbest bıraktı ve hazırlandı. Platformun luxin'i onun ve Karris'in sırtına çarptı ve sonra kollarından dışarı fırladı. Artık dalgalardan on beş adım uzakta düşüyorlardı ve bu hızla onlara çarpmak sıçramak yerine atlayacakları anlamına gelse bile hâlâ yirmi adım düşüyorlardı. Luxin şiddetli rüzgara rağmen oluşmaya çalışarak her renkte fışkırdı.

Dalgalara on adım kaldı. Beş. Bu hızla suya çarpmak granite çarpmak gibi olurdu.

Daha sonra luxin, Gavin'in becerebildiği kadarıyla bir akbabanın kanatlarına benzeyen şekliyle sertleşti. Kanatlar havayı yakaladı ve Karris ile Gavin gökyüzüne fırladılar.

Gavin bunu ilk denediğinde her iki elinde de birer kanat tutmaya çalışmıştı. O zaman kuşların kemiklerinin neden içi boş olduğunu ve ağırlıklarının neredeyse sıfır olduğunu öğrenmişti. Asansör neredeyse kollarını koparacaktı. Eve ıslak, morarmış ve öfkeli bir şekilde dönmüştü; kollarındaki ve göğsündeki kasların çoğu yırtılmıştı. Bunun yerine akbabayı tek parça yaparak kas ihtiyacını tamamen ortadan kaldırmıştı. Her şey lüksün, hızın ve rüzgarın gücü ve esnekliği sayesinde uçtu.

Tabii ki gerçekten uçmadı. Kaydı. Kamışları kullanmayı denemişti ama şu ana kadar işe yaramamıştı. Şimdilik akbabanın menzili sınırlıydı.

Karris şikayetçi değildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Gavin! Orholam, Gavin, uçuyoruz!” Güldü, kaygısızca. Bunu her zaman sevmişti

o. Onun kahkahası ikisi için de özgürlüktü. Dansı unutmuştu. Bu buna değdi.

"Ortaya geçin" dedi. Bağırmasına gerek yoktu. Tamamen akbabanın gövdesinin içindeydiler. Rüzgar yoktu. “Dönme konusunda pek iyi değilim; çoğunlukla şu ya da bu şekilde eğiliyorum. Aslında daha ağır olduğu için zaten ona doğru dönüyorlardı. Akbaba düzelene kadar birlikte onun yanına doğru eğildiler.

"Beyaz'ın bundan haberi yok, değil mi?" Karris sordu.

"Yalnızca sen." dedi. "Ayrıca..."

Karris onun yerine, "Gerekli taslağı başka hiç kimse yapamazdı," diye tamamladı. “Galib ve Tarkian muhtemelen gerekli tüm renkleri işleyebilen tek çok renkliler ve ikisi de yeterince hızlı değil. Eğer diğer taslak hazırlayanların işini yeterince kolaylaştırabilirsem ona anlatabilirim.”

"Belki?"

“Bunun nasıl kullanılabileceğini düşünüyordum. Çoğunlukla savaşta. Yedi Satraplık halihazırda var olan birkaç polikrom için savaşıyor ve planlar yapıyor. Bu durumu yüz kat daha kötü hale getirir.”

"Bu Garriston mu?" dedi aniden, kuzeye ve batıya bakarak.

"Çoktan?"

Gavin, "Asıl soru karaya mı yoksa suya mı çarpmak istediğinizdir" dedi.

"Kaza?"

"Henüz iniş konusunda pek iyi değilim ve bu kadar fazla ağırlıkla..."

"Affedersiniz?" dedi Karris.

"Ne? Ben de gemide bir deniz ayısıyla uçmayı denemedim, ben sadece...” “Beni sadece bir deniz ineğiyle karşılaştırmadın.” İfadesi buzun sıcak görünmesini sağladı.

"HAYIR! Sadece ekstra ağırlık...” Bir deliğe düştüğünüzde ne yapmanız gerekiyor? Ah. "Hım." Boğazını temizledi.

Aniden sırıttı, gamzeleri parladı. "Bunca zamandan sonra Gavin, seni hâlâ anlıyorum." O güldü.

Pişmanlıkla güldü ama acı derinleşti. Ve seni hâlâ anlayamıyorum. Belki Dazen'le mutlu olurdu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 14

Kip'in köprü direğine ulaşması yıllar gibi geldi. Sanson ona yetiştiğinde, duraksadı ve taslak hazırlayanlara baktı. Usta hâlâ top gibi kıvrılıp çığlık atan çırağına vuruyordu. Kesinlikle Kip ya da Sanson'u görmemişlerdi ama aynı zamanda onlara da dönmüşlerdi ve yukarı baktıklarında köprü direğinin her iki çocuğu da gizleyecek kadar büyük olmadığını gördüler.

Köprü gıcırdadı ve Kip başını kaldırıp baktı. Ada tarafındaki karşı direk alevler içindeydi ve hayvanlar oradan uzaklaşıyorlardı, ama yine yanan kasabaya geri dönmekten korkmuşlardı. Bu onları çocukların tam üzerindeki tırabzanlara ve atın tırabzanlarda oluşturduğu boşluğa doğru sadece birkaç adım sollarına doğru itti.

Yarım düzine fare diğer hayvanların tekmeleriyle suya sıçradı. Her biri farklı bir yöne doğru yüzmeye başladı, birkaçı da oğlanlara doğru yöneliyordu.

Kip'in midesi içgüdüsel bir korkuyla düğümlendi. İki teknik ressamın dondurmadığı halde bir farenin onu dondurması gülünçtü ama o farelerden nefret ediyordu. Nefret nefret nefret onlardan nefret ediyorum. Sanson onun kolunu çekiştirerek onu uzaklaştırdı. Kip beceriksizce su sıçratarak direkten fırladı. Farelerden hiçbirinin elbiselerine tutunmadığından emin olmak için geri döndü. Gözleri, ustası onu döverken kafasını kollarının arasına sıkıştırmış olan çırak teknik ressam Zymun'a kaydı. Ama sonra Zymun sertleşti.

Zymun bir şeyler bağırıp ayağa kalktı ve efendisi ona vurmayı bıraktı. Kip çocuğa ilk kez iyice baktı. Asi siyah saçları, kara gözleri ve muzaffer bir gülümsemeyle kıvrılmış geniş, etli ağzıyla Kip'ten bir yaş daha büyük olamazdı. Kip onu gördüğü anda bile Zymun'un ve efendisinin derileri kırmızıyla dolmuştu, duman gibi girdaplar solunuyordu, ama sonra vücutlarını doldurana kadar sıkışıyorlardı.

Kip döndü ve elinden geldiğince sert bir şekilde yüzdü. Şelalenin önünde teknelerin veya yüzücülerin üzerinden geçmesini engellemek için metal bir perde, yanında ise iskele ve merdivenler vardı. Sanson çoktan ekrana ulaşmıştı, Kip'ten on adımdan fazla öndeydi.

Birkaç sert vuruştan sonra Kip arkasına baktı. Köprü ve itişip kakışan hayvanlar, iki teknik ressamı görmesini büyük ölçüde engelliyordu ama baktığında ustanın birkaç hızlı adımla ileri doğru koştuğunu gördü. Atladı, kollarını iki yana açtı ve ellerini birbirine vurdu. Ellerinin arasında parıldayan kırmızı bir lüksin topu oluştu ve elleri birbirine vurduğunda

ileri fırladı. Teknik ressam fırlattığı şeyin gücüyle geriye doğru savruldu ama yine de ayakları üzerine düştü.

Top, köprüdeki hayvanların arasından geçmeden hemen önce havada alev aldı. Koyunlar, atlar ve domuzlar her yöne doğru patladı, vücut parçaları uçuştu. Vahşi çığlıklar havayı doldurdu, neredeyse insana benziyordu. Yanan füze korkulukları parçaladı ve köprünün ortasından büyük bir parça fırlattı, sonra ateşli bir kükremeyle Kip'in kafasının üzerinden geçip iskelenin üzerindeki ahşap merdivenleri parçaladı. Kip, taslağı hazırlayanın ıskaladığını düşünmüyordu ve bir an için adamın onları tuzağa düşürmeye çalıştığını düşündü.

Asma köprü çatladı ve üzerindeki tüm hayvanlar sarkan köprünün ortasına doğru tökezledi.

Şimdi Zymun ileri doğru koştu. Kırmızı eli kırmızı ele vurdu ama bu kez Kip luxin topunu göremedi çünkü ona nişan almamıştı. Bir an, Zymun fırlattığı şeyin gücünden dolayı tamamen devrilerek geriye düşüyordu ve bir sonraki an tüm ahşap köprü patladı.

Alevler, kan ve dönen, kopmuş vücut parçaları gökyüzüne sıçradı. Köprünün alevler içinde yanan büyük bir kısmı Kip'e doğru ilerledi, yuvarlanarak görüşünü doldurdu. Büyük bir tıslama sesiyle yanındaki suya çarptı.

Kip tekrar görebildiğinde, şelalenin önündeki metal ekrana bastırılmıştı; etrafı tahta parçalarıyla ve bazı bölümleri hâlâ yanıyordu, köprünün büyük bir bölümü yavaş yavaş batıyordu ve bazıları kömüre dönüşen yüzlerce fare vardı. Bazıları yaralandı, bazıları sadece ıslandı, ancak yaşayanların tümü sudan çıkmak için çaresizdi. Daha büyük hayvanlar patlamadan dolayı o kadar uzağa savrulmamıştı ama korku ve acı içinde geliyor, dövüyor, tekmeliyor, su sıçratıyor, birbirlerini ısırıyorlardı.

“Kip! Üstüne tırmanmak! Neredeyse başardık!” Sanson bağırdı. Zaten metal ekranın diğer tarafındaydı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı yaşlı teknik ressam. Cildi şimdiden kırmızı kıvrımlarla dolmuştu. "Kıpırdama, yoksa bir sonraki kafanı almaya gelecek!"

Kip ekranı yakaladı ama elleri ekrana dokunduğu anda küçük pençelerin önce bacaklarını, sonra da sırtını tırmaladığını hissetti. Dondu. Fareler. Önce bir ya da iki, sonra yarım düzine.

Pençelerin önce boynuna, sonra da kafasına doğru ilerlediğini hissettiğinde gözleri sımsıkı kapandı. Ekrana tutunduğunda vücudu bir köprüye (sudan çıkmanın tek yolu) dönüşmüştü ve fareler onu kuşatıyordu.

Bir anda yarım düzine fare kalmadı. Yüzlerceydi.

Kip'in kasları kilitlendi. Hareket edemiyordu. Düşünemedim. Nefes alamıyordum. Gözlerini açmaya bile cesaret edemiyordu. Saçında fareler vardı. Bir fare gömleğinin önüne düşmüş ve göğsünü tırmalıyordu. Fareler kollarından yukarı koşuyordu.

"Kıpırda, Kip! Hareket et ya da öl!" Sanson bağırdı.

Kip birdenbire kendi bedeninden kopmuş hissetti. Neredeyse boğuluyordu, kasaba yanıyordu, tanıdığı neredeyse herkes ölmüştü, iki teknik ressam onu öldürmeye çalışıyordu ve farelerden endişeleniyordu. O burada sıkışıp kaldığında bile teknik ressamlar öldürücü darbeyi hazırlıyorlardı ve o hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Saçma. Acınası.

Bir elin onu yakaladığını hissetti ve gözleri açıldı. Sanson'dı bu. Sanson tekrar ızgaraya tırmanmış ve Kip'e yardım etmek için farelere meydan okuyordu. Kip bir köpek gibi titriyordu, belki bir düzine fareyi yerinden etti ama çok daha fazlasını bıraktı. Hâlâ dehşete kapılmış bir halde ızgaraya tırmanmaya başladı.

Bir bacağını ızgaranın üstüne attı ama kendini yukarı çekemedi. Çok ağırdı. Bir fare açık pantolonunun bacağına düştü ve çıplak tenine doğru koşmaya başladı.

Sanson iki eliyle Kip'in elbiselerini yakaladı ve çabalayarak bağırdı. Kip son bir kez çekti ve vücudunun yükseldiğini, yükseldiğini ve sonunda ızgaranın üzerinden yuvarlandığını hissetti. Diğer taraftan suya düştü.

Akıntı hemen onu çekti. Yüzeye çıktığında Sanson bir şeyler bağırıyordu ama Kip kelimeleri bile çıkaramıyordu. Pantolonunun içine uzandı ve mücadele eden fareyi yakalayıp fırlattı.

Daha sonra şelaledeydi. Şelalelere dik uzanan çıkıntılar vardı ve kasabanın cesurları bunların üzerinden koşup şelalenin üzerinden atlayacaktı. Kip'in bunu denemesi için artık çok geçti. Suyun diğerlerine göre daha sığ olduğu bölümler vardı. Kip çaresizce döndü ve ayakları su altındaki bir kayaya takıldı. Akıntının gücü onu ileri doğru itti ve kayanın üzerine çömelerek ayaklarını altında topladı ve doğrulmak için ellerini salladı. Şelalenin dibindeki havuz oldukça derindi ama yeterince uzağa sıçrayamazsa aşağı inerken kayalara çarpacaktı.

Olabildiğince sert bir şekilde atladı. Şaşırtıcı bir şekilde, aslında denediği yöne gitti. Bir an için mükemmel bir özgürlük vardı. Barış. Suyun uğultusu tüm diğer sesleri, tüm düşünceleri bastırıyordu. Güzeldi. Her nasılsa, o ve Sanson bütün gece nehirde yüzmüşlerdi ve şimdi güneş ufkun üzerinde beliriyor, güneşi geri püskürtüyordu.

bir ufkun gece yarısı siyahından koyu maviye, buz mavisine, bulutları hale gibi aydınlatan pembelere ve turunculara.

Sonra Kip ne kadar hızlı düştüğünü fark etti. Vücudu aşağıda hızla yaklaşan suya belli bir açıdaydı. Daha cesur gençleri izlerken, önce ayaklarına vurması gerektiğini ya da kollarını uzatarak kafasına vurması gerektiğini, aksi takdirde fena halde yaralanacağını biliyordu.

Kafasının önde gitmesine imkan yoktu, bu yüzden sırtını kamburlaştırdı ve kollarını döndürdü.

Her ne yaptıysa, tamamen yanlış bir şeymiş gibi görünüyordu ya da belki de kendini suya paralel bulduğu için çoktan öne doğru kıvrılmıştı. Şimdiye kadar görülen en devasa göbek düşüşünü gerçekleştirecekti. Bu yükseklikten onu öldürebilir.

Sadece bu da değil, kendisinin de suyla birlikte düştüğünü fark etti; şimdiye kadar gördüğü tüm dalgıçlar suyun ötesine atlamıştı. Aşağıya inerken su her zaman bir kayaya çarpıyordu.

Ayağına sert bir taş çarpmadan önce bir küfür düşünecek vakti bile olmamıştı. Kollarını iki yana açtı...

— sanki birisi az önce suya düşmüş gibi hissederek suya kafa üstü düştü kafasına tahtayla vurdu. Kolları sanki kopmuş gibiydi. Ve vurmadan önce nefes almayı unutmuştu. Kip suyun altında gözlerini açtığında yanında büyük bir şeyin kabarcıklar halinde suya doğru indiğini gördü. Sanson!

İlk önce Sanson ayağını vurmuştu ama suya çarptığında döndüğü için baş aşağı kalmıştı. Bir an sersemlemiş gibi göründü, hareketsiz kaldı, sonra gözleri açıldı ama bakışlarını Kip'ten başka tarafa çevirmişti. Düşüşten dolayı aklı karıştığı belli olan Sanson aşağıya doğru yüzmeye başladı. Kip dikkatini çekmek için ayağını tuttu.

Ancak Sanson paniğe kapıldı. Kip'in burnuna vurup tekme attı. Kip bağırdı ve son nefesinin de yüzeye çıkışını izledi.

Sanson döndü, Kip'i gördü, kabarcıkların gittiği yönü gördü ve sonra karanlık suda kanın çiçek açtığını gördü. Kip'i yakaladı ve çocuklar birlikte yüzeye doğru yüzdüler.

Kip zar zor başardı. Nefesi kesildi, su ve kanı içine çekti, sonra da öksürerek dışarı çıkardı. Tekrar öksürdü, sonra öğürdü. Sanson kolunu çekiştirdi. "Kip, yardım et bana! Akıntılara ulaşmadan önce kıyıya ulaşmalıyız."

Bu Kip'i uyandırdı. Şelalenin indiği derin, sakin alanın elli adım yakınında, neredeyse bir metre kadar dik bir akıntı dizisi daha vardı.

bir dizi şelalenin kendileri. Ve akıntı daha da hızlanıyordu. Ayağı ağrıyor, başı yarılıyor, burnundan kan akıyor; Sanson'la birlikte yüzüyordu.

On adım kala kıyıya varmayı başardılar. Çocuklar kendilerini çimenlik bir kıyıya çektiler ve bitkin bir halde hasarı incelediler. Sanson yaralanmamıştı ve utangaç görünüyordu. "Özür dilerim Kip. Yani burnun ve diğer şeyler hakkında. Yüzmeyi hiçbir zaman sevmedim. Her zaman derinlerde beni yakalayacak şeylerin olduğunu düşünmüştüm."

Kip kanayan burnunu sıkarak arkadaşına baktı. "Oo hayatımı sabote ettin" dedi. "Oo, burnumu kırmadım." Kip daha çok aşağıya inerken vurduğu ayak konusunda endişeliydi. Bir eliyle ayakkabısının bağcıklarını çözdü, ayakkabıyı ve çorabını çekip çıkardı. Ayağı ağrıyordu ve üst kısmında bazı güzel sıyrıklar vardı ama ayağını ovuşturduğunda herhangi bir kemiğin kırıldığını düşünmedi. Islak çorabını tekrar giymeye başladı ki bunu tek eliyle burnunu çimdiklerken yapması çok zordu.

"Aldığımıza inanamıyorum..." diye başladı Sanson.

"Uzak?" diye sordu. Tek eliyle ayakkabısını bağlamayı bırakmıştı ve kanın her tarafına damlamamasını sağlamak için burnunu çekiyordu. Ancak düğümü bitirdiğinde bile Sanson'un neden konuşmayı bıraktığını biliyordu. Sert kırmızı bir parıltıyla yıkanmışlardı.

Kip başını kaldırıp baktığında, yakınlarda olması gereken kralın ordusunun geri kalanı için konumlarını işaret eden, üstlerindeki gökyüzünde asılı duran kırmızı bir işaret fişeği gördü. İşaret fişeğinin duman izi, iki teknikerin durup onlara baktığı şelalenin tepesine kadar uzanıyordu.

Kip ve Sanson iki teknik ressamdan kaçmıştı. Artık ordunun geri kalanından kaçmak zorundaydılar.

Kip sertçe koklayarak ayağa fırladı. Hiperventilasyona gireceğini düşünüyordu. Sonra şelalenin üzerinden Sendinas'ın çiftliğine doğru uzanan tepede bir atlı gördü. Aniden kanayan burnunu unuttu. Atlının dolaşmak için daha uzağa gitmesi gerekiyordu ama onun bir atı vardı. Kip ve Sanson'un akıntılı patikadan aşağı inip atlıdan önce çiftliğe varmaları gerekiyordu.

Daha sonra Kip, diğer üç atlının da ilkine katıldığını gördü. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

O ve Sanson koşmaya başladılar.

Şelale, gece ve gündüz büyük sis bulutlarını yükseltti ve vadi, çevresindeki ülkeye göre saatlerce karanlık kaldı. İşaret fişeği söndüğünde Kip hem atlıları hem de yolu gözden kaybetti.

Korkmuş bir halde durdu. Sis yüzünden kayganlaşan geniş yapraklı bitkiler küçük patikanın her iki tarafını da kapatıyordu. Bir ayağını bunlara basar ve nehre giden kayalık yokuştan aşağı atlardı. Akıntılarda dövülerek öldürülürdü.

Görmesi gerekiyordu. Olaylara Usta Danavis'in öğrettiği gibi göz ucuyla bakmaya çalıştı. Gözünüzün nesnelere odaklanan kısmı renkleri görmede en iyi olan kısımdı, ancak odak alanının dışındaki kısım aydınlık ve karanlığı görmede daha iyiydi.

"Taşınmak!" dedi Sanson.

Kip omzunun üzerinden baktı. Sanson'un yüzü alev almış gibi görünüyordu. Kip bir adım geri attı ve patikanın keskin kenarında sendeleyerek ilerledi. Sanson'un derisinin açığa çıktığı her yer sıcak görünüyordu. Kip, buharın kollarından küçük turuncu halkalar halinde buharlaştığını bile görebiliyordu.

"Gözlerinde sorun ne?" diye sordu. "Boş ver. Kıpırda, Kip!”

Sanson yine haklıydı. Kip'in neyi, nasıl gördüğü önemli değildi. Döndü ve ilerlemeye başladı. Her nasılsa, tüm bunların hayreti korkusunu bastırdı. Bitkiler onun yolunu aydınlatan meşaleler gibiydi, hatta aradaki yolu da hafifçe aydınlatıyordu.

Bir eli hâlâ ıslak, ağır pantolonunu tutan Kip, kaygan kayalara, dar patikalara ve her taraftan ölüm çağırmasına rağmen korkusuzca elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı.

Nehirde akıntıya kapılmış cesetler vardı. Sevgili Orholam, Sendinas'ın çiftliğinde cesetler vardı, neredeyse çevredeki toprak kadar soğuk küçük topaklar. Kip'in görüşünde için için yanan, yıkık binalar hararetle yanıyordu. Kendisi ve Sanson için daha önemlisi, Sendinas'ın rıhtımında düz dipli bir kumarın bağlı olduğunu gördü. O ve Sanson tam bir koşuda yolun dibine ulaştılar. Bir köşeyi döndüler ve sabah güneşinde savaş düzeninde hazırlanmış otuz atlı Aynaadamı gördüler.

Kırmızı tekniker, "Seni canlı yakalamak istedik" dedi. Teni kıpkırmızıydı ve sesine öfke yansımıştı. “Senin potansiyeline sahip bir teknik ressam her gün çıkmıyor. Ama sen Kral Garadul'un iki adamını öldürdün ve bunun için de öldün.”

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 15

Gavin onları çalılık çölüne getirirken Karris, "Bizi gerçekten çarpmayacaksınız," dedi.

"Ah anlıyorum. Ben uçarken uçuyoruz ama düşerken ben de düşüyorum."

Gavin, Garriston'dan görülmesinler diye akbabayı sağa yatırdı. Bazı çiftçilerin ya da balıkçıların onları fark etme şansı hâlâ yüksekti ama uçan dev bir insan-kuş gördüğünü söyleyen yalnız bir balıkçıya kim inanırdı? Eğer bütün bir şehir onları görseydi, bu farklı bir hikaye olurdu. Garriston, Tyrea'nın en önemli limanı olmasına rağmen pek fazla değildi. Körfezde aşırı avlanma vardı, topraklar sıcak ve kuruydu, toprak kötüydü, Ruthgari valisi yozlaşmıştı, adamları ise daha beterdi.

Her zaman bu şekilde olmamıştı. Sahte Prizma Savaşı'ndan önce, yılda iki hatta üç hasatla bu çalılık çölünü çiçek açan geniş bir sulama kanalı sistemi vardı. Umber Nehri'nin aşağısında ve yukarısında düzinelerce küçük şehre ticareti besleyen kilitler vardı. Ancak kanallar ve kilitler, taslak hazırlama ve bakım gerektiriyordu. Her ikisi de olmadan, bu topraklar ölü adamların günahlarının cezasını çekerek solmuştu.

"Gavin, ben ciddiyim. Gerçekten kaza yapacak mıyız?"

"Bana güvenin" dedi.

Ağzını açtı, sonra kapattı. Ne söylemediğini tahmin etti: Çünkü bu daha önce benim için çok işe yaradı mı?

"Çantanızda kırılabilir bir şey var mı?" O sordu.

"Bu ne kadar kötü olacak?" diye sordu, sesinde gerçek bir endişe vardı. "Üzgünüm. Yere yaklaşana kadar beklemeliydim." "Bekle, o da ne?" Karris sordu.

Gavin gözlerini takip ederek batıya baktı ama onu neyin meraklandırdığını göremedi. Garriston'un etrafındaki arazi düzlükler ve kuru tarım arazilerinden oluşuyordu, ancak batıya doğru hızla yerini neredeyse doğrudan denize bitişik olan dik, yüksek, geçilmez dağlara bıraktı. Umber Nehri bu dağların hemen diğer tarafındaydı. Dağların arasından doğrudan denize gidebilseydi, yalnızca on fersah uzunluğunda olurdu. Bunun yerine doğuya, başlangıç noktasından çıkış noktasına kadar neredeyse yüz elli fersahlık, çit benzeri dağlarla okyanustan ayrılan Garriston'a gitmesi gerekiyordu.

"İşte," dedi Karris işaret ederek. "Sigara içmek."

Gavin, siyah perdenin Karris'inkinden başka bir şey olduğundan emin değildi. - ve şimdi onun - hayal gücü. Ne olursa olsun, dağların diğer tarafındaydı, bu yüzden önemi yoktu. Tam Karris'e bunu söylemek için ağzını açıyordu ki, akbaba dağ eteklerinden birinin üzerinden geçti. Güçlü bir yukarı hava akımı onları daha yükseğe fırlattı.

Gavin'in nefesi kesildi. Akbabayı yalnızca su üzerinde denemişti. Süzüldüğü yerin altındaki zeminin üstündeki havayı nasıl etkileyeceğini bile düşünmemişti. Artık bunu deneyimlediğine göre, mantıklı geliyordu. Yoksa yırtıcı kuşlar neden aynı yerlerde bu kadar sık sarmal çiziyordu? Gavin buraların iyi bir avlanma alanı olduğunu varsaymıştı. Artık biliyordu. Yukarı çekişler.

"Dağları aşabilir miyiz?" Karris sordu.

Bu yeni yükseklikten -Gavin aşağıya baktı, yutkundu ve hemen ufka baktı- gördükleri şeyin duman olduğundan emindi. Ve bu kadar uzaktan görülebilmesi için sadece iki şeyden biri olabilir.

Orman yangını olsun. Lütfen Orholam.

"Yapabiliriz. Ama eğer bunu yaparsak, seni Garadul'un ordusuna sokması gereken adamla tanışmayacaksın. Ve deniz olmadan akbabayı tekrar havaya çıkaramam. Nehrin sonuna kadar süzülmek zorunda kalacağım."

"Gavin, o kadar çok duman gördüğümde kırmızı yaratık olduğunu düşünüyorum. Bir Meşale bütün bir şehri yakıyor olabilir. Ru yakınlarında siyahi bir yaratığı durdurmaya mı gidiyorsun? Bu insanların Ru halkından daha az değeri yok. İş o noktaya gelirse, Ru'da mavi hayalete karşı birlikte çalışabilecek pek çok teknik ressam var. Bu insanların kimsesi yok."

Gavin zihninde altındaki araziyi Tyrea hakkında bildiği haritalarla karşılaştırıyordu. Çoğu haritanın çizildiği perspektife çoğu insanın sahip olduğundan daha yakın olduğu göz önüne alındığında bu şaşırtıcı derecede kolaydı. Dağlara, içinden geçilemeyenlere, yükselen dumanın konumuna baktı. Bir düşünce ona salt sezgiden daha büyük bir güçle çarptı. Kazara burada değildi. Bu ateşi görebileceği tek yerde süzülüp gitmesi ya da Karris'in yanında olması tesadüf değildi. Bu bir orman yangını değildi. O da kırmızı bir wight değildi.

O ateş Rekton'dan yükseliyordu. Savaştan önce güzel bir kasabaydı. Burası Gavin'in "oğlunun" bulunduğu kasabaydı. Gavin bunu biliyordu, çok uzakta olmalarına rağmen bunu bilmenin imkânı yoktu. Eğer Orholam olsaydı

Aslında bu, Gavin için tasarlayacağı türden bir cezaydı. Veya test edin.

Ne olursa olsun bu bir seçimdi.

Geriye beş yıl kaldı ve hâlâ başarılması gereken beş büyük amaç var. Ve bunlardan biri aslında çoğunlukla özveriliydi: Onun yüzünden ezilen Garriston'u kurtarmak. Onun yüzünden hala acı çekiyordum.

Gavin Rekton'a giderse o çılgın kadın Lina'yla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Oğlu Kip'le yüzleşmesi ve ona babası olmadığını söylemesi gerekecekti: Üzgünüm, hâlâ babasızsın. Yalancı sürtük annenin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu şüphesiz iyi giderdi. Ayrıca Rask Garadul'un ordusuna da yakın olacaklardı, dolayısıyla Karris emirlerini açacak ve her şey hızla karışacaktı.

Gavin'in tek söylediği şuydu: "Emirlerimi aldım." Karris anlardı. Her zaman görev bilincine sahipti. Hataya.

Ama sen Karris değilsin. Bu onun testi değil.

Bunu söylemek için ağzını açtı ve tadı korkaklık gibiydi. Sözcükleri gıcırdayan dişlerinin arasından çıkaramadı.

"Hadi gidip bakalım" dedi Gavin. Akbabayı yana yatırdı ve kararını çok erken vermediğini gördü. Dağların arasındaki boşluğu temizlemek yakın bir şey olurdu.

Karris onun elini sıktı ve gözleri parıldadı; o yeşim yeşili gözleri, içinde kırmızı elmaslar vardı. Bir nedenden dolayı onun sevinci onu herhangi bir hayal kırıklığından daha derinden etkiledi. Bu sevinç, ona vermesi gereken on altı yıllık sevincin, çalınan sevincin hatırlatıcısıydı. Arkasını döndü, boğazı sıkılmıştı.

Dağlar belirdi ve Gavin ilk kez ne kadar hızlı gittiklerini fark etti. Buraya sıçrayan ıslak bir iniş umudu yoktu. Eğer beklediği yukarı yönlü hava akımları onları hemen yakalayamazsa, o ve Karris bu kayaların yüzeyine büyük, kırmızı bir leke çizeceklerdi.

Orholam, eğer hiç rüzgar yoksa yukarıya doğru fırlayacak bir rüzgar da yoktur, değil mi?

Ne kadar büyük yaparsa yapsın, bu hızda çok az olacağını bilerek, umutsuzca kırmızı bir yastık çizmeye başlıyordu ki yukarı yönlü hava akımı onları yakaladı. Akbabanın kanatları gerilerek göğe doğru fırlatıldılar.

Karris sevinçle bağırdı.

Güç inanılmazdı. Ne kadar hızlı yükseldiklerini tahmin etmek zordu ama Gavin, hem üzerlerindeki stresi azaltmak için hem de Rekton o kadar yüksekliğe ihtiyaç duyacak kadar uzakta olmadığı için akbabanın kanatlarını kısalttı. Ne kadar yüksekteyse o kadar görünürlerdi. Ama bu onu düşündürdü. Dağlardan çıkabildiği tüm yüksekliğe rağmen, akbabanın menzili sandığından çok daha fazlaydı.

Bu başka bir zamanın düşüncesiydi. Şu anda sorun, tüm Tyrea tarafından görülmeyecek şekilde alçakta kalmak ve oluşturdukları muazzam hızın bir kısmını kaybetmekti. Chromeria'dan atladığında kendisi için kullandığı mavi luxin ile aynı kaportayı tasarladı. Anında açıldı, hem onu hem de Karris'i ileri fırlattı, sonra da neredeyse aynı hızla uzaklaştı.

Dengelerini yeniden sağladıklarında Gavin tekrar denedi. Bu sefer yeşil ve çok daha küçük. Kaputu akbabanın luxin'ine kapattı ki parçalanmasın. Bir nevi işe yaradı. Biraz yavaşladılar. Şimdi ise saçma sapan hızlarla aşağıya doğru gidiyorlardı. Gavin kanat açıklığını tekrar genişletmekte zorlandı.

"Ne yapabilirim?" Karris bağırdı.

Gavin küfretti. Akbabanın kanatlarını değiştirme denemelerine daha yeni başlamıştı. Tüm denemelerinde sadece bir tarafa ya da diğer tarafa eğilmiş ve yere ya da suya çarpmadan önce kendini yakalamıştı. Gerginlikten homurdanarak kanatların ön kenarını havaya kaldırdı. Yukarı çıkmak için yukarıyı işaret edin, değil mi?

Kesinlikle yanlış bir şeydi. Keskin bir şekilde aşağı doğru eğildiler. Kanatları düzleştirdiğinde, doğrudan aşağıya doğru ilerliyorlardı. Daha da kötüsü, ani düşüşleri ayaklarının yere bile değmediği anlamına geliyordu. Kanatları manipüle etmeye devam etmek için baskı yapabileceği hiçbir kozu yoktu. Vücudunu aşağı doğru itmek için tavana lüksin fırlattı ve ayaklarını yere kilitlemeye başladı ama okaliptüs ağaçları çok büyük görünüyordu. Çok yavaştı.

Daha sonra yere çarptı. Akbaba bir çayırda ağaçların yüksekliğinin altına daldı ve sonra yükselmeye başladı. Bunu başaramayacaktı.

Akbaba dalların arasından geçerken Gavin luxin'e uzandı. Mavi luxin çatladı ve eğer yakalamasaydı parçalanacaktı. Ağaçların arasından geçerken bir an hiçbir şey göremedi, sonra tekrar havaya uçtular. Yukarı ve yukarı, daha dik ve daha dik.

Sonunda Karris'e baktı. Cildi yeşille kırmızının savaşıydı. Elleri tavana dayanmıştı ve lüksin çizgileri her iki elinden akbabanın arkasına kadar uzanıyordu. Kuyruğun kontrolünü ele geçirmişti. Parlıyordu, yeşildi, bükülmüştü. Hayatlarını kurtarmıştı ama çabalamaktan gözleri kapalıydı, kasları rüzgarın kuvvetine karşı kuyruğu dik tutmak için zorlanıyordu.

“Karris, sakin ol!” Gavin bağırdı.

"Deniyorum!"

“Sen de gittin zaten—”

Sonra baş aşağı döndüler ve ters yöne doğru ilerlediler. Gavin'in gömleği gözünün önüne düştü ve onu yerden çektiğinde üstleri aynı hizaya geldi; baş aşağı.

"Şimdi dengeyi bozma!"

"Kararını ver!" bağırdı. Elleri tavanda duruyordu. Gavin onu tekrar kilitledi ve birlikte kanatları ve kuyruğu bir kez daha çevirdiler. Büyük luxin kuşu bir kez daha ağaçların yalnızca yirmi adım yukarısına doğru uçarken ezildiler ve yere yığıldılar.

Gavin saatler gibi gelen bir süre içinde ilk kez özgürce nefes aldı. Kondoru kontrol etti. Yeterince iyi görünüyordu.

"Bizi gördüler mi?" Karris sordu.

"Ne? DSÖ?" Bu kadar çok şeyi aynı anda nasıl görebiliyordu?

"Onlar," dedi başını sallayarak.

Gavin Rekton'a baktı. Artık kasabanın yalnızca birkaç fersah doğusundaydılar ve kasaba gerçekten de yanmıştı. Hepsini. Bu ya inanılmaz derecede güçlü bir kırmızı yaratık ya da tamamen başka bir şey anlamına geliyordu.

Ve başka bir şeye bakıyorlardı. Kasabanın etrafında kamp kurmuş küçük bir ordu vardı. Bunlar yalnızca Garadul'un adamları olabilir.

Orholam merhamet etsin.

Hayır, dedi Gavin. “Bizi görmek için neredeyse doğrudan güneşe bakmaları gerekir.”

"Ha. Şanslıyım sanırım," dedi Karris.

"Buna şanslı mı diyorsun?" diye

sordu. "Bu da ne?" sözünü kesti.

Şelaleler akıntılara dönüştüğünde ve Umber Nehri'nin öfkesi nihayet dindikten sonra kasabanın aşağısında bir grup ev vardı. Neredeyse bir köydü ama tüm bina için için yanıyordu. Kral Garadul'un Aynaadamlarından birkaçının karşısında, cildi güçle dolu yeşil bir teknik ressam vardı.

"Bu bir çocuk!" dedi Karris. "İki! Gavin, onları kurtarmalıyız.”

"Bizi mümkün olduğu kadar yakına indireceğim. Vurduğumuzda yuvarlanın.” Kayalardan, çalılıklardan ve yabani otlardan oluşan bir ovanın on adım yukarısında durdular. Gavin akbabayı tekrar yavaşlatmak için küçük bir başlık attı. Kapı aniden açıldı ama bu sefer ikisi de kırbaç darbesine hazırdı ve kendilerini hazırladılar. Gavin bir tane daha attı. Beklediğinden daha hızlı yavaşladılar. Akbaba yere doğru eğildi.

Gavin ellerini uzatarak akbabayı parçalara ayırdı. Düşerken, Karris'i ve ardından kendisini, süper sert sarı bir çekirdeği olan, parçalı esnek yeşil bir kabukla çevrelenmiş devasa turuncu lüks bir yastığa sardı.

Yere çarptılar, turuncu ve yeşil luxin onları yavaşlattıktan sonra inişin gücünden dolayı patlamaya başladı. Sarı luxin her birinin etrafında daha sert bir top haline geldi. Gavin bazı çalıların arasından geçti, sarı luxin çatlayıp onu kaba bir şekilde yere dökmeden önce yarım düzine kez zıplayıp yuvarlandı. El ve ayak parmaklarını oynattı. Her şey işe yaradı. Ayağa fırladı.

"Karris?"

Bir bağırış duydu. İyi bir şey değil. Koştu.

Karris yirmi adım ötede ayağa fırladı. Saçları dağılmıştı ama belirgin bir yara görmemişti. Onun yanında durmaya geldi. "Nedir?" O sordu.

Aşağıya baktı. Gavin'in kolları açık olduğu sürece ayaklarının dibinde bir çıngıraklı yılan vardı. Başına saplanan bir hançer onu yere sabitledi. Karris'in hançeri.

Gavin orada ağzı açık dururken, Karris bir ayağını yılanın kafasının arkasına koydu ve hançeri çıkardı; eliyle, Orholam'ın hatırı için, çekme yaparak değil. Gavin bazen Karris'in ne kadar sert olduğunu unutuyordu. Kanı Karamuhafızların bu tür amaçlar için taşıdığı siyah bir mendile sildi — siyahta açıklanması zor kan lekeleri görünmüyordu. Eşarbını kaldırırken hafifçe titriyordu ama Gavin bunun korku ya da sinir olmadığını biliyordu. Yaklaşan ölümün tetiklediği adrenalin miktarından kurtulmak için vücudun biraz zaman alması gerekiyordu.

Karris onu neredeyse öldürteceği için onu suçlamıyordu. Çantasını ve fiyonkunu kaptı, ataghan kemerini dar beline bağladı, ne bıçağın ne de kınının sonbaharda hasar görüp görmediğini kontrol etti ve çantasını sırtına attı. Sanki ani şiddet ona kendisinin ne olduğunu ve ne olmadığını hatırlatmıştı. Yere, gerçeğe dönüş.

Gavin, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Denize gitmeliydim."

"Eğer yapsaydık köpekbalıkları olabilirdi." Omuz silkti. “Ve şimdi ıslanmış olurdum.” Gülümsedi ama gözlerine dokunmadı. Artık ona ulaşamayacaktı. İş ufukta beliriyordu ve işi tehlikeliydi, pekala savaşa yol açabilecek bir iş, öldürmesini ya da ölmesini gerektirebilecek bir iş. Dikkatini dağıtacak her türlü karışıklığı acımasızca ortadan kaldırmak zorundaydı.

"Karris" dedi. “O notta ne var... bu doğru değil. Bana anlamanı ya da bana inanmanı beklemiyorum ama yemin ederim ki bu doğru değil.”

Ona sert ve anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. İrisleri yeşim yeşiliydi ama şimdi kırmızı benekler yıldız patlaması gibi parıldayan, elmas şeklindeydi. Öyle ya da böyle, büyülü ya da sıradan yollarla, lüks ya da gözyaşlarıyla Gavin bu gözlerin yakında kırmızı olacağını biliyordu. "Hadi bu çocukları kurtaralım" dedi.

Karris koştu ve onu takip etti. Okaliptüs ağaçlarının hakim olduğu bir yamacı ileri geri keserek yere saçılmış kabukları soyuyorlar, fırçaları tokatlıyorlar. Karris sıska çocuğa doğru ilerledi ve Gavin'i kırmızı drafter'a bakan çocuğu kurtarmaya bıraktı.

Ama önemli değildi. İkisi de zamanında yetişemeyecekti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 16

Bahis için koşmak Sanson için bile çok uzaktı. Kip'in aklına harika bir fikir geldi: ölecekti. Kendi tepkisine şaşırdı. Panik yok. Korku yok. Sadece sessiz öfke. Tam koşum takımıyla bir çocuğa karşı otuz elit Ayna Adam. Eğitimli bir kırmızı teknik ressam, ilk kez dün draft yapmış bir çocuğa karşı.

Kip, Sanson'a "Sana söylediğimde koş" dedi.

Göz ucuyla yüzlerce adım solundaki ağaçların üzerinde bir şeyin parıldadığını gördü ama baktığında orada hiçbir şey yoktu. Ayna Adamlar'ın sanki onun yakaladığı bakışın aynısını yakalamışlar gibi birbirlerine ileri geri baktıklarını gördü.

“Şimdi Sanson. Koşmak." Kip gözlerini ressamdan ayırmadı.

Sanson koştu.

Aynaadamlar, kırmızı tekniker askeri ustalıkla hızlı bir işaret yapana kadar tereddüt etti. Sıranın her iki yanından bir Ayna Adam sıyrılıp Kip'in etrafından dolaştı ve topuklarını atlarına sertçe bastırdı. Kırmızı teknik ressamın kendisi tek başına ileri doğru atını sürdü.

Kip'in şu ana kadar büyüyle yaptığı her şey içgüdüseldi. Artık bilinçli olarak bir şeyler yapması gerekiyordu. Üzerine ışık yağıyordu. Her yer yeşildi. Çevresini saran iki Aynaadam'ın her biri ona göz kulak oluyordu ama Sanson'un peşine düşüyorlardı. Vahşilik bir kez daha Kip'in içini kapladı ve lüksin avucuna dökülürken tırnaklarının altındaki derinin yeniden yırtıldığını hissetti. Elinde bir cirit oluştu. Onu Sanson'a daha yakın olan Ayna Adam'a fırlattı ama atış içler acısıydı. Belki on beş adım uçtu, ihtiyaç duyduğu mesafenin yarısı bile değil.

Kırmızı tekniker güldü. Kip onu görmezden geldi.

Kip, diğer kırmızı teknik ressamın ve çırağı Zymun'un hareketsiz haldeyken ateş topları attığını görmüştü. Bir şeyi bu kadar büyük bir kuvvetle fırlatırken geri savrulmuşlardı ama onu fiziksel olarak tam olarak fırlatamamışlardı. Kip, kırmızıların yaptığı gibi büyünün ondan da yayıldığını hayal etti. Önündeki hava, deniz köpüğünden naneye, yaprak dökmeyen yeşilliklere kadar parıldayan, coşturan yeşilliklerle birleşiyor ve bir mızrak ucunun şeklini alıyor.

Bir enerji patlamasıyla sıçradı. Kip sanki aşırı şarjlı bir tüfekle ateş etmiş gibi hissetti. Yere yuvarlandı. Daha da kötüsü ıskaladı. Yeşil mızrak dört nala koşan Ayna Adam'ın arkasındaki havayı kesti. Birine çarptı

Yanmış evlerden birinin ayakta kalan birkaç duvarı. Duvar kül yığınları halinde yıkıldı.

Kip tekrar denemek için ayağa kalktı ama önündeki hava yeşil renkte parıldamaya başladığında gözünün ucuyla kırmızı bir şey fark etti. Kırmızı ressama doğru döndü; çok yavaş. Sıcak bir şey ellerinin arasından geçerek topladığı yeşil luxini dağıttı ve onu yaktı.

Kırmızı tekniker ona doğru ilerliyordu, şimdi atından inmiş, sakince yürüyordu, kırmızı yine ellerine doğru dönüyordu. Kip, tıpkı Ram'ın onu vurmakla tehdit ettiği zamanlarda yüzlerce kez yaptığı gibi ellerini havaya kaldırdı. Bu sefer yeşil, yarı saydam bir kalkan oluştu, onu tepeden tırnağa kapladı ve ağırlığı yere dayandı.

Kırmızı tekniker parmağını ileri doğru salladı. Uzun kırmızı bir kuyruğun peşinden bir kıvılcım fırladı. Kip'in kalkanına yapıştı, hafifçe yanıyordu, kırmızı izi taslağa kadar uzanıyordu. Kip paniğe kapıldı ve yalnızca kollarına yapıştığı için kalkanı taşıyarak bir tarafa kaçtı. Kırmızı drafterdan çok daha büyük bir kırmızı füze gürledi. Kuyruğu kıvılcıma doğru takip etti ve o çizgi boyunca havada kıvrıldı.

Kip'in ayakları yerden kesildi ve bir düzine metre geriye savruldu. Yeşil kalkanın sanki kendi kemikleri kırılıyormuş gibi bir ses çıkararak çatladığını hissetti.

Sanson'u takip eden Aynaadamlardan birinin uzun, geniş süvari kılıcını kaldırıp saldırının ortasında aşağıya doğru bir saldırı yaptığını görmek için kendini topraktan zamanında kaldırdı. Kip, Sanson'u göremedi ama Aynaadamlar dizginleri çekti ve ikinci atlı mızrağını tersine çevirerek profesyonelce ve soğukkanlılıkla bir, iki kez sert bir şekilde aşağı doğru sapladı.

Her iki Aynaadam da işlerini bitirmiş adamlar gibi rahatladı ve Kip, Sanson'un öldüğünü biliyordu.

Yuvarlandı. Kırmızı tekniker onun başında duruyordu. Kip adamın bu kadar sıradan görünmesine biraz şaşırmıştı. Uzun bir yüz, koyu renk gözler, kabaca kesilmiş saçlar, yüz buruşturmasından ortaya çıkan çarpık dişler. Kip'i öldürecekti ama tutkusuzdu. Sadece emirlere uyan bir adam.

Kip bir kez daha sihir toplayamadan, ressam Kip'in kollarını yapışkan ve kalın kırmızı çamura hapsetti. Kip hareket edemiyordu.

Taslağı hazırlayan kişi gözlüklü gözlerini bir kez daha güneşe doğru kaldırdı, büyü duman gibi kollarına doğru iniyor ve içini öldürücü darbe için güçle dolduruyordu. Sanki elinde bir fener olan biri tek bir ışık saçıyormuşçasına, başı hareket ettikçe kulağının üzerinde, ardından şakağının üzerinde yoğun bir çivit rengi nokta belirdi.

Ormanın bir yerinden gelen ışık hüzmesi bir şekilde o küçük huzmeyi tam onun üzerine odaklıyordu—

Sanki Kip bir kez daha şelalenin dibinde duruyormuş gibi, saniyenin çok küçük bir bölümünde bir kükreme duyuldu. Devasa ve sarı bir şey kırmızı taslakçıya o kadar hızlı ve sert bir şekilde çarptı ki, sanki adam ortadan kaybolmuş gibiydi. Çarpmanın şiddetiyle ikiye bölünen bedeni havaya savruldu. Kip'i tutan kırmızı lüksin çamuru toza dönüştü.

Kip ayağa kalktı ve dehşet içinde bir adama baktı. Ressamın kıyafetlerinin kırmızısı artık kanına, büyüsüne ve şiddetine karışmıştı. Ama vücudunun üst kısmı jöleye dönmüştü. Kip ormana baktı.

Çocuğun şimdilik kurtarılmasıyla Gavin Aynaadamlara doğru koştu. Karris nehre doğru koşan diğer çocuğu kurtarmak için tepeden aşağı yönelmişti ama artık çok geçti. Ayna Adamlar şaşırtıcı bir disiplin ve hızla bir araya geldi. Bu adamların hiçbiri atlarını ozanlama zahmetine girmemişti. Barding ağır ve beceriksizdi ve atları çabuk yoruyordu ve Aynaadamlar, özellikle de teknik ressamları, herhangi bir gerçek muhalefetle karşılaşmayı beklemiyorlardı açıkçası. Bu, atların kolaylıkla en savunmasız hedefler olduğu anlamına geliyordu. Ama Gavin masum hayvanları öldürmekten hoşlanmazdı. Efendileri mi? Bu farklı bir konuydu.

Elini keskin, sert bir kavis çizerek salladı; hava, ateşte patlayan bir dizi kaya gibi çatırdadı. Her biri yumruğunun yarısı büyüklüğünde bir düzine mavi küre fırladı. Işığı yansıtan bir ayna gibi çalışan aynalı zırh, üzerine atılan herhangi bir lüksün bir kısmını yansıtarak çözülmesini sağlıyordu. Bu, bir atlıyı luxin kılıcıyla kesmeye çalışan bir teknik ressam için büyük bir sorundu ama bu yalnızca korumaydı, zarar görmezlik değil. İnce duvarlı luxin küreler ayna zırhına çarpıp açıldı ve alevli kırmızı yapışkan madde Aynaadamların her yerine, göğüslerinin yukarısına ve aşağısına, siperliklerine, dikiş yerlerinden kasıklarına sıçradı.

Ateş, çığlıklar ve yanan derinin cızırtısıyla saldırı azaldı. Gavin diğer elini uzattı ve bir düzine küre daha fırladı. Erkekler eyerlerinden yere çakılıyor, yuvarlanıp yangınları söndürmeye çalışıyorlardı. Diğerleri yanan miğferlerini pençeleyerek yemek pişiriyordu. Bazıları ise yarım düzine adam mızraklarını indirerek hücuma devam etmeye çalışıyordu; ta ki ikinci küre dalgası onları yakalayana kadar.

Ancak bir düzineden fazla at hücuma devam etti. Bu atlar, binicilerinin rehberliği olmasa bile savaş için yetiştirildi ve savaşa doğru koştular.

Gavin.

Gavin etrafına istiridye kabuğu gibi yeşil takozlar fırlattı ve kendini hazırladı. Atlar yanından geçerken onu sertçe ittiler ama onu ayakta bıraktılar.

Yara almadan sadece üç Aynaadam kalmıştı, hepsi de hattın ucundaki ve saldırıyı erken bırakan adamlardı. Dizginlerini kesiyor, kaçmak için kuyruklarını çeviriyorlardı. Korkaklar belki. Ama akıllı korkaklar. Gavin sırayla her birine parmaklarını salladı. Süperviyole luxin hızlıydı, hafifti ve neredeyse herkes için görünmezdi. Her nokta bir örümcek gibi adamlardan birine yapışıyor ve ardından zırhın ensesindeki eklem noktasına tırmanıyordu.

Üç sivri uçlu sarı luxin füzesi, bir an sonra o örümceklerden Gavin'e kadar uzanan süper mor örümcek ağları boyunca hızla ilerledi. Etli bir çıtırtı ile her füze postayı delip geçerek omurgaya saplandı. Üç binici dört nala koşan atlarından devrildi.

Etrafındaki tüm biniciler ölmüş ya da ölmek üzereyken Gavin, Karris'in son iki Aynaadam'a karşı ne durumda olduğunu görmek için tepeden aşağı baktı. Biri çoktan yere düşmüştü ve Gavin diğerinin hâlâ hayatta olduğunu görünce şaşırmıştı; bu durumun kısa sürede değişeceğine hiç şüphe yoktu.

Dört yüz yıl önce kurulduğunda Karamuhafız, dövüş becerileri kadar Lucidonius'la olan gururlu ilişkileri nedeniyle de seçilmiş bir İlitya bölüğüydü. Ancak Ilyta Spectrum'daki nüfuzunu kaybettiğinde, Karamuhafızlar eyalet bazında seçim yapmaktan vazgeçmek zorunda kalmış ve bunun yerine elit konumlarını işleve göre haklı çıkarmışlardı: Bir teknik ressam taslak hazırlarken cildi kullanmak üzere olduğu renkle dolmuştu. Bu, bir kavgada, daha soluk tenli bir Atashian ya da Blood Forester drafterının tahmin edilmesinin daha kolay olduğu anlamına geliyordu. Bu gerekçe, aynı zamanda koyu tenli olan Parianları da tatmin etmişti. O zamandan beri, Karamuhafızlar çoğunlukla Paryalılar veya İlityalılar'dı; siyasi güçleri arttıkça Paryalılar yavaş yavaş çoğunluk haline geliyordu.

Ancak koruma statülerini savaş becerilerine dayandıran Karamuhafızlar, son iki yüzyıl boyunca Paria ve Ilyta dışındaki ülkelerden bir düzineden fazla elit savaşçı yetiştiriciyi kabul etmek zorunda kalmıştı.

Karris onlara katılmıştı çünkü onu inkar etmek imkansızdı. Kara Muhafızların tüm üyeleriyle dövüşmüş ve dördü hariç hepsini yenmişti. O, Gavin'in şimdiye kadar gördüğü en hızlı draftçıydı ve Blackguard eğitiminden sonra en tehlikelilerinden biriydi. Ve bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kendini zorladığı oranda Gavin, eğer bunu başarabilirse şanslı olacağını düşündü.

bir on yıl daha sürdü. Muhtemelen beşe yakın. Sanki onunla Ölüm'ün kapılarına doğru yarışıyormuş gibiydi. Ama bugün ölmeyecekti.

Diğer atlı kılıcını çekmiş halde ona saldırdı. Karris olduğu yerde kaldı ve yalnızca son saniyede hareket ederek doğrudan atın yoluna çıktı. Onun diğer yöne gitmesini bekleyen atlı, rotasını değiştiremeyecek kadar şaşırmıştı. At onu ezmek üzereyken Karris yere düştü. At onun üzerinden geçerken, yeşil ve kırmızı luxin'den oluşan esnek parmakları kendi ellerinden uzanıp çaprazlanmış halde, kayışları yakaladı.

At gürleyerek yanından geçti ve Gavin bir an için ezildiğini sandı. Daha sonra onun havaya uçtuğunu gördü. Luxin çaprazı aştı ve onu hâlâ dörtnala koşan ata doğru fırlattı. Süvarinin arkasına çarptı ve neredeyse eyerden düşecekti ama çabaladı ve onun arkasındaki koltuğunu korumayı başardı.

Atlı, az önce ne olduğu ya da ona arkadan neyin çarptığı hakkında hiçbir fikri olmadan sallandı. Karris diğer eliyle başının çevresine uzanırken bıçağını çekti. Vizörünü yırttı ve bıçağı yüzünün derinliklerine gömdü. Adam şiddetle kasıldı ve ikisi de düştü.

Karris, üzerine düşsün diye atlıyı aşağı itmeye çalıştı ama ayağı üzengiden hiç geçmedi. Yastıklı bir iniş yerine, adamın bedeninin altından çekilmesiyle sert bir şekilde geriye doğru döndü ve ardından yere çarpıp aniden ileri doğru yuvarlandı. Yine de çimlere inme şansına sahipti.

Gavin, Satrap Garadul'un seçkin korumalarından otuzunu kurtarmak için öldürdükleri çocuğa baktı. Belki on beş yaşındaydı, tombul, tuhaftı ve gözleri az önce gördüğü şeye dönmüştü. Çocuk döndü ve nehre doğru koştu. Gavin ilk başta korkudan kaçtığını sandı ama sonra çocuğun, Gavin ile Karris'in kurtarmak için çok geç geldiği arkadaşını kontrol edeceğini fark etti.

"Bunun anlamı ne?" bir adam bağırdı.

Gavin döndü ve kendine küfretti. Çocuk, Karris ve nehre doğru olup bitenler hakkında o kadar endişeliydi ki, yolun yukarısında olup bitenlere dikkat etmiyordu. Akıntının ve şelalenin uğultusu toynak seslerini bastırmıştı ama hâlâ bir mazeret yoktu. Bağıran adamın, on altı yıl önce, Gavin'in onu son görüşünde olduğu gibi, birine yumruk atması için yalvarır gibi görünen zayıf çenesi vardı. Onu alırken tüm vücudu öfkeyle titriyordu.

sözde yenilmez Ayna Adamlarından geriye otuz tanesi kalmıştı.

Ancak Satrap Garadul'un yüzü Gavin'i gördüğü anda değişti. Yarım düzine teknik ressamı ve çok sayıda Ayna Adamı etrafını çevrelediğinde bile dizginleri çekti. "Gavin Guile mi?"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 17

Beyaz onu öldürecekti.

Gavin öldürülmeyi hak etti. Satrap Garadul'un varlığı her şeyi değiştirdi. Eğer bunlar Gavin ve Karris'in beklediği gibi yalnızca Satrap Garadul'un askerleri olsaydı, Gavin adamları öldürüp gidebilirdi. Satrap Garadul çok öfkelenir ve bunu yapan ressamların peşine düşerdi ama kimin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri olmazdı. Belki de burada güçlü bir teknik ressam yaşıyordu; bu değersiz küçük kasabanın adı neydi? Rekton, işte bu kadar. Ah, ironi.

Bu tür olasılıklara karşı Gavin'in cebinde tuttuğu gözlükleri almak için artık çok geçti. Gözlükleriyle ve yaptıklarıyla gizemli bir çok renkliydi. Onlar olmasaydı o yalnızca Prizma olabilirdi.

Yani artık Prizma'nın kendisi Satrap Garadul'a karşı harekete geçmişti ve bunu inkar etmek mümkün değildi. Rask Garadul onu tanıyordu.

"Gavin?" Satrap Rask Garadul tekrar söyledi. Sesinin tonunda tuhaf bir şeyler vardı, bir yoğunluk, belki de bir tuzak. Plaka parçalarının işlendiği bir zırh giymişti. Mafsallı eklemler gerektirmeyen daha küçük parçalar. Onunki fakir bir ülkeydi.

Mührünü değiştirmişti. Bu, ailesinin bir samur üzerindeki ayı ve iki yıldızıydı, kendisi hırlayan bir tilkiyle kişiselleştirilmişti. Artık hem Fox hem de Field'ın işi bitmişti. Kralın yeni mührü siyah zemin üzerine kırılmış beyaz bir zincirdi. Gavin sembolün önemli olduğunu anında anladı. Rask yalnızca adını ve her zaman zayıf olduğu için küçümsediği babasını reddetmekle kalmıyordu. Bu yeniydi. Gavin'in hakkında söylentiler duyduğu eski tanrıların sapkınlığının etkisi altına mı düşmüştü? Ne yapıyordu? Kendisi olduğunu zaten bildiği halde neden Gavin'in adını soruyordu? Gavin'e kendisinin Prism olmadığını söylemesi için yalan söyleme fırsatı mı veriyordu?

Gavin bunu yapsaydı Rask Garadul ne yapardı? Onu öldürün ve daha sonra Chromeria'ya bunun bir hata olduğunu açıklayın; Gavin Guile olduğunu inkar eden bir saldırganı kendi hatası olmaksızın öldürmüştü. Rask, Gavin'i bir avuç teknik ressam ve bir sürü Aynaadam'la birlikte öldüreceğini sanıyorsa yanılıyordu ama başka ne olabilirdi ki? Belki de Satrap Garadul Gavin'i gördüğüne, Gavin'in onu gördüğüne şaşırmıştı ve bunu nasıl oynayacağını bilmiyordu.

Gavin yalan söylerse ve Rask saldırırsa Gavin'in onu öldürmekten başka seçeneği kalmayacaktı. Eğer Rask'ı öldürdüyse, Rask'ın bütün adamlarını da öldürmek zorunda kalacaktı. Ve ne olurdu

satraplıklar bunu mu yapıyor? Şimdi bile satrapın arkasındaki yoldan daha fazla adam geliyordu. Gavin hepsini öldüremezdi. Ne kadar güçlü olursa olsun, yüz adam yüz yöne kaçsa bazıları kaçardı. Prism'in bizzat Tyrea'ya geldiği ve hiçbir provokasyon olmaksızın satrapa suikast düzenlediği söylentisi yayılacaktı.

Satrap Garadul'un bu kasabadaki herkesi katletmesinin bir önemi yoktu. Burası onun kasabasıydı; uygun gördüğü şekilde bunu yapabilirdi. Bir zamanlar, bir Prizma satraplarından birini istediği zaman yok edebilir ya da öldürebilirdi ama o zamanlar çoktan geçmişte kalmıştı. Belki de Yedi Satraplık'ın gerçekte satraplık olduğu zamanlarda. Artık. Onun gücü yalnızca törensel ve dinseldi. Prizma'nın bir ulusun iç işlerine karışmaması gerekiyordu ve Gavin zaten müdahale etmekten fazlasını yapmıştı. Buradaki herkesi öldürüp Chromeria'ya geri dönerse ve ayrıldıktan birkaç gün sonra eve dönerse, Chromeria makul bir şekilde onun sorumlu olduğunu inkar edebilirdi. Gelip gitmesi için çok uzaktı.

Hiç hoşlanmadığı bir adamı öldürecekti; beladan uzak duracaktı ve bunun bedelini ödeyecek olanlar da Yedi Satraplık'ın en gerisinde bulunan bir grup asker olacaktı. Çocuğun da ölmesi gerekebilir. Aksi halde Gavin'e şantaj yapabilirdi. Peki Karris ne düşünürdü? Peki onun ne düşündüğünün ne önemi vardı? Zaten onun için imkansız bir şeydi. Ne olursa olsun bugün onunla sahip olduğu azıcık şeyi de kaybedeceğini biliyordu.

Bir zamanlar olduğu adam tereddüt etmezdi.

Ne yapardın kardeşim?

O kadar uzun zaman olmuştu ki Gavin artık emin bile değildi.

"Ben Yüce Lord Prism Gavin Guile'im," dedi Gavin hafifçe eğilip bir elini arkasına koyarak Karris'e el sallamaya çalışarak.

"Peki Lord Prism," dedi Satrap Garadul yüksek sesle, "Chromeria savaşı böyle mi ilan ediyor?"

"Düşüncelerinin bu kadar çabuk savaşa yönelmesi çok tuhaf, Satrap."

"Garip? Hayır, bana satrap demen tuhaf. Haklı satrap babamı Garriston'dan kovdun, o şehri, başkentimizi ve tek limanımızı çaldın ve Tyrea halkının Chromeria'ya erişimini engelledin. Tyrea artık bir satraplık değil ve senin savaşından beri de öyle değil Prism. Ben Tirea Kralı Rask Garadul'um. Kişisel muhafızlarımı öldürdün. Ve sen savaşın başımıza gelmesine garip mi diyorsun? Rask'ın sesi yükseldi. "Belki de Tyrelilerin Chromeria'nın uşakları tarafından katledilmek üzere yetiştirildiğini düşünüyorsundur?"

Aynaadamlar arasında Gavin'e bu tür konuşmaların yeni bir şey olmadığını söyleyen bir uğultu vardı.

"Ama Chromeria'nın Prizma'yı sırf birkaç adamımı öldürmek için göndermediğine eminim." Rask düşünüyormuş gibi yaptı ama Gavin'in bir şeyler söylemesi için yeterince beklemedi. “Hayır. Prizma ancak başarılması gereken çok daha önemli bir şey varsa gelirdi. Chromeria'nın Yedi Satraplık üzerindeki hakimiyetini garanti altına alacak bir şey devam etti. Söylesene Lord Prism, bana suikast düzenlemeye mi geldin?”

Bir aslanı fareyi öldürmesi için göndermeyiz. O yüzden ona yardım

et, Gavin bunu neredeyse yüksek sesle söylüyordu.

Aynaadamlar ve teknik ressamlar Rask Garadul'a yaklaşırken zırh tıngırdamaları ve toynak sesleri duyuldu. Gavin bunu yalnızca duydu; tepeden aşağıya bakıyordu. Dikkatleri Karris'e çekmemek için şimdiye kadar bakmaktan kaçınmıştı. Şimdiye kadar muhtemelen kalıp kalmayacağına karar vermişti.

Neredeyse gitmişti, küçük bir sandalla hızla akan nehirden aşağıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Ancak Gavin, Karris'i tanıyorsa durup ona ne olduğunu görmeye çalışırdı. Sonuçta o bir Karamuhafız'dı ve ilk sorumlulukları her zaman Beyazlara ait olsa da onun koruması hemen hemen ikinci sırada geldi. Ona güvendiği için mi, kendi başının çaresine bakabileceğine inandığı için mi, yoksa yerine getirmesi gereken bir görevi olduğu ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin verilemeyeceği için mi ayrıldığını merak etti.

Öte yandan şişman çocuk artık neredeyse Gavin'in tam arkasındaydı. Gavin onu bir kez Aynaadamlardan kurtardıktan sonra görünüşe göre hayatta kalmak için en iyi umudunun Gavin olduğunu düşünmüştü.

"Beni yanlış anladın, Kral Garadul," dedi Gavin, bir kez daha dönerek kendini adamış ve unvanın geçerli olmasına izin vermişti. “Bu adamların satraplığınızın masum vatandaşlarını katlettiğini gördüm. Halkınızı kurtarmak için müdahale ettim. Sana iyilik yaptığımı sanıyordum."

"Üniformamdaki askerleri öldürerek bana bir iyilik mi yapıyorsun?"

“Dönekler elbette. Haydutlar. Ne tür bir deli kendi kasabasını yerle bir eder?”

Aynaadamların çoğu başka tarafa ya da aşağıya baktı ve Kral Garadul'a kaçamak bakışlar attı. Açıkçası, hepsi kendi vatandaşlarını öldürmekten memnun değildi. Kral kızardı. "Ben kralım" diye ilan etti. "Seçimlerimin sorgulanmasına izin vermeyeceğim. Özellikle Chromeria tarafından değil. Tirea bir

egemen millet. Bizim iç çatışmalarımız seni ilgilendirmez.” Askerler yine taş yüzlü olmaya başladı.

"Tabii ki değil. Kendi kasabasını ve halkını yakan bir kral bulmak çok basit. Çocukları öldürmek. Kafa karışıklığımı anlayabilirsiniz, eminim. Bu yanlış anlaşılmadan dolayı özür dilerim. Chromeria Yedi Satraplığa hizmet eder. Tyrea dahil.”

Belki de Gavin'in becerebildiği kadar iyi oynanmıştı. Eğer uluslar arası ilişkilerde usta ve diplomasiye saygılı elli soylunun önünde dursalardı bu yeterli olabilirdi. Rask Garadul, bunun dürüst ve anlaşılır bir hata olduğunu kabul ederek ve öfkelenme hakkını saklı tutarak bir miktar parasal karşılık talep edecek ve Gavin'in kazandığı anlaşılacaktı. Zarif ve temiz.

Ancak Rask Garadul genç bir adamdı ve yeni bir kraldı. Soyluların önünde değil adamlarının önünde duruyordu. Kaybettiğini gördü ama her tarafta yığılmış kanlı cesetler ve adamlarının ona yan gözle baktığı göz önüne alındığında, kaybetmeyi göze alamayacağını düşünüyordu. “Yüzlerce fersah boyunca krallığımızda haydutlara karşı devriye gezmek için gelmemişsin herhalde? Ve habersiz, daha az değil. İnsan senin krallığımıza bir çeşit casus gibi karanlığın altında gizlice girdiğini düşünebilir.”

Ah, aptal da değil. Kaybedilen bir yola düştüğünüzde, hemen yenisini seçin. Gavin bir kez daha çocuğa nasıl dayanabildiğini görmek için baktı. İyi değil. Adeta korkudan titriyordu. Gözleri yalnızca Rask Garadul'a odaklanmıştı. Yoksa bu öfke miydi?

"Bir casus?" dedi Gavin hafifçe. “Ne kadar komik. Hayır hayır hayır. Böyle bir şeyi yapacak insanlar var. İnsan bunu kendi başına yapmıyor. Elbette bunu bilecek kadar uzun süredir kralsındır?”

"Burada ne yapıyorsun?" Kral Garadul talep etti. Yine, Yedi Satraplık'ın herhangi bir başkentinde mahkemede bulunmaları şaşırtıcı derecede kabaydı. Çocuğa baktığında Gavin kaybolduğunu anladı. Gidebilirdi; sonuçta o Prizma'ydı ve Garadul'un Aynaadamlarından otuzunu öldürmek bile onun ele geçirilmesini veya öldürülmesini haklı çıkarmak için yeterli değildi. Özellikle şüpheli koşullar altında. Rask satraplıkları Tyrea'ya karşı birleştirme riskini göze alacaktı. Bir satrapı öldürmek çok büyük bir ihlal olacaktır; Prizma'yı öldürmek vicdansızca bir davranış olurdu. Ancak Rask kaybettiğini hissediyordu ve bunun bedelini Gavin'e ödetecekti. Ona elinden geldiğince zarar verecekti.

Gavin serbest bırakılacaktı; çocuk öldürülecekti.

Gavin, "Duman gördüm" dedi. “Yedi Satraplığa hizmet etme yollarından biri de renkli ışıklarla uğraşmak. Yardım etmeye geldim."

“Krallığımızda ne yapıyorsun?”

“Sınırlarınızı kapattığınızın farkında değildim. Aslında bu yeni 'krallığın' hiç farkında değildim. Bu gereksiz yere... düşmanca görünüyor. Özellikle de benim gibi diyarların bir hizmetkarını engellemeyi dilemek.” Diplomasinin büyük bir kısmının dayandığı, ilgisiz, makul komşular arasındaki kibar diyalog efsanesi açıkça ölmüştü, bu yüzden dikkati başka yöne çekmek için Gavin cesedin üzerine bastı. "Bir şey mi saklıyorsun Kral Garadul?"

"Sen Rekton'lusun, değil mi oğlum?" Kral Garadul sordu. Gavin'in oyununu oynamayacaktı. "Adınız ne? Baban kim?”

"Ben Kip'im. Babam yok. Çoğumuz bunu yapmıyoruz. Savaştan beri hayır." Gavin'in bağırsaklarına bir mızrak sapladı. Neredeyse kendini unutmasına izin verecekti. Sahte Prizma Savaşı bu küçük kasabalardan düzinelercesini yok etmişti. Bıyık bırakamayan oğlanlardan, mızraklarını baston gibi kullanmak zorunda kalan yaşlı adamlara kadar tüm erkekler, bir taraftan veya diğer taraftan hizmete sokulmuştu. Ve o ve Dazen onları dünyanın tanıdığı en yetenekli teknik ressamlardan bazılarının karşısına göndermişlerdi. Değirmene giden kereste gibi.

"Peki ya annen?" Kral Garadul sinirlenerek sordu. “Adı Lina'ydı. Birkaç handa yardım etti.”

Gavin'in kalbi durdu. Ona notu gönderen çılgın kadın Lina ölmüştü. Bu çocuk, bu korkak çocuk onun oğlu mu olacaktı? Yanmış bir kasabadan hayatta kalan tek kişi buradaydı ve Gavin'in acı çekmesine neden olabilecek tek kişi oydu. Gavin Orholam'a inansaydı bunun acımasız bir şaka olduğunu düşünürdü.

"Lina, evet, sanırım fahişenin adı buydu" dedi Kral Garadul. "O nerede?"

“Annem fahişe değildi! Ve onu öldürdün! Seni katil! Çocuk ağlamaklı görünüyordu ama Gavin'in öfke mi yoksa keder mi olduğunu anlayamamıştı.

"Ölü? Benden bir şey çaldı. Bizi evine götüreceksin, eğer bulamazsak borcunu ödeyene kadar benim yanımda çalışacaksın.”

Rask Garadul, çocuğun annesinin borcunu kapatmasına izin vermeyecekti. Gavin'in Rask'ın her konuda yalan söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Bu sadece çocuğu almak için bir bahaneydi; eğer Rask bir kralsa, o da kralın tebaasından biriydi. Büyük olasılıkla Rask, sırf kendi gururunu kurtarmak için onu Gavin'in önünde öldürecekti. Oğlan hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir köpek olabilirdi ya da

Rask'ın önemsediği herkes için güzel bir battaniye. O bir aptal haline gelmişti. Gavin'in bir kısmı hastaydı, bir kısmı da bundan keyif alıyordu.

Beni kazanamayacağım bir duruma mı sokacaksın? Gerçekten mi? Bunun benim için imkansız olduğunu mu düşünüyorsun? Hadi oynayalım.

Gavin, "Oğlan benimle geliyor," dedi.

Rask Garadul hoşnutsuzca gülümsedi. Ön dişlerinin arasında boşluk vardı. Gülümseyen bir adamdan çok, dişlerini göstermiş bir bulldog'a benziyordu. "Bu hırsız için hayatını riske mi atacaksın? Onu teslim et Prism."

"Ya da ne?" Gavin kasıtlı olarak kibar ve meraklı bir tavırla, sanki gerçekten merak ediyormuş gibi sordu. Tehditler çoğu zaman onları çıplak bir şekilde gün ışığına çıkardığınızda solup gider.

"Ya da adamlarım büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyler. Prizma'nın burada olduğunu bilmiyorduk. Keşke geleceğini duyursaydı. Keşke kafası karışıp askerlerime saldırmasaydı. Biz sadece kendimizi savunduk. Hatamızı ancak onun talihsiz ölümünden sonra anladık."

Gavin sırıttı. Kıkırdamasını gizlemek için yumruğunu ağzına götürdü. "Hayır Rask. Kara Muhafızlarla seyahat etmememin bir nedeni var: Onlara ihtiyacım yok. Sahte Prizma Savaşı sırasında sen sadece sümük burunlu bir çocuktun, bu yüzden belki benim neler yapabileceğimi hatırlamıyorsun ama bazı adamlarının hatırladığını söyleyebilirim. Gergin görünenler onlar. Adamların saldırırsa seni öldürürüm. Beyaz bir iki ay boyunca bana kızacak. Elbette diplomatik bir sorun olacak ama gerçekten de Tyrea kralının başına ne geldiğini kimsenin umursadığını mı düşünüyorsunuz? 'Kral' satrap değil ve dolayısıyla bir asi. Sadece bunun onların başına gelmeyeceğine dair güvence isteyecekler. Sözler vereceğiz, özür dileyeceğiz ve birkaç yıl boyunca tüm Tireli öğrencilerin okul ücretlerini ödeyeceğiz ve bu da her şeyin sonu olacak. Sizin halefiniz şüphesiz daha az saldırgan olacaktır."

Rask konuşmak için harekete geçti ama Gavin ona izin vermeyecekti.

"Ama bir an için, bir şans eseri, sırayla öldürülmeden beni gerçekten öldürdüğünü varsayalım. Burada ne yaptığınızı anlıyorum: Bir ordu kurabilmek için bir kasabayı yerle bir etmek. Kendi Chromeria'nızı kurmak. Soru şu: Şu anda savaşa hazır olduğunuzu düşünüyor musunuz? Çünkü şimdi sadece kelimelerle donanmış olarak geriye dönersem Spectrum bana inanmayabilir. Ama eğer beni öldürürsen, bu benim toplayabileceğim ifadelerden daha zarif bir ifade olacaktır. Ve sen gerçekten olup bitenlerin senin versiyonunun ortaya çıkacak tek versiyon olduğunu mu düşünüyorsun? Sen genç bir kralsın, değil mi? Ve sen az önce casuslardan bahsediyordun."

Sessizlik serin ellerini aralarında uzattı. Gavin muhtemelen şimdiye kadar saf bir tartışmayı kazandığı kadar tamamen kazanmıştı.

“Oğlan benim tebaam ve bir hırsız. O kalıyor.” Garadul'un tüm vücudu öfkeyle titriyordu. Gavin'in blöfünü görmüyordu. O sadece kaybetmeyi reddediyordu.

Gavin blöf yapmıyordu. On vakadan dokuzunda, muhtemelen bu askerlerin ve taslak hazırlayanların her birini öldürebilirdi; taslağı hazırlayanların ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak. Ve muhtemelen yanık bir kaştan başka bir şey olmadan ortaya çıkacaktı. Böyle bir kavga sırasında çocuğu korumak başka bir konuydu. Suçluların yok olması mı yoksa masumların yaşaması mı daha iyi?

Ve Yedi Satraplığın tümü onun iddia ettiği kadar çabuk affedemezdi.

"O hırsız değil" dedi, sohbeti tamamen ben-kazandım/sen-kaybettin çatallanmasından başka yöne çevirmek istiyordu. “Sırtındaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyi yok. Annesi ne yapmış olursa olsun ya da yapmamış olursa olsun, bunun onunla hiçbir ilgisi yok.”

"Test etmesi yeterince kolay, değil mi?" Rask sordu. "Ara onu."

Yüzündeki ifadeden Kip'in bir hırsız olduğu anlaşılıyor. Inanılmaz. Çaldığı her şeyi nerede saklıyordu? Yağ ruloları arasında mı?

"HAYIR! Bu bana verdiği son şeydi! Geriye kalan her şeyi aldın. Ona sahip olamazsın! Önce seni öldüreceğim!” Çocuğun sesinde, Kip'in irisleri yeşim yeşili ile dolmadan önce Gavin'in hemen tanıdığı bir vahşilik vardı. Çocuk Kral Garadul'a, Aynaadamlarına ve ressamlarına saldıracaktı. Çok cesur ama daha aptal.

Kral Garadul'un teknik ressamları da bunu görecekti.

Gavin sol elini hızlı bir yay çizerek yukarı kaldırdı ve Kip ile Kral Garadul'un adamları arasında kırmızı, yeşil, sarı ve mavi lüksinden bir duvar oluşturdu. Sağ eliyle mavi bir sopa çekti ve Kip'in kafasının arkasına sopayla vurdu. Oğlan buruştu. Gavin bunu yalnızca Karris'in daha hızlı yapabileceğini düşündü.

Garadul'un teknik ressamlarından biri tarafından fırlatılan tek bir kırmızı luxin ateş topu duvara çarptı ve Gavin'in kalkanına saplanırken cızırdayarak anında söndü.

Diğer herkes şaşkın bir şekilde duruyordu. Gavin kalkanı serbest bıraktı. Aynaadamlardan birkaçı yeniden yoldaşlarının cesetlerine bakıyordu, belki de ölümlerinin tesadüf olmadığını düşünüyordu. Rask Garadul tek başına etkilenmemiş görünüyordu. Atından indi, baygın çocuğun yanına yürüdü ve onu kabaca aradı.

Rask Garadul, Kip'in kemerinin arkasına sıkıştırılmış ince bir gül ağacı kutu çıkardı. Kapağı biraz açtı, Gavin'e memnun bir gülümsemeyle baktı ve onu kendi kemerine soktu. Tekrar atına yürüdü ve bindi.

“Bir hırsız ve bir suikastçıya teşebbüs. Saldırıyı engellemekteki hizmetiniz için teşekkür ederiz Lord Prism.” Kral Garadul adamlarından birine Kip'e doğru işaret etti. “Bence o ağaç bir ilmiği desteklemeli. İdam için kalacak mısın Gavin?”

İşte burada bitiyor. Bu benim günahlarımın bedeli.

“Hayatına kasteden bir teşebbüs olmadı Kral Garadul. Bunu ikimiz de biliyoruz. Çocuk askere bile gitmedi. Ben onu yalnızca bir Chromeria öğrencisi olarak izinsiz taslak hazırlamayı düşündüğü için disipline ediyordum. Kutu sende ve zaten sözde hırsız olan annesini öldürdün. Elbette sert bir ceza ama burası sizin satraplığınız, yani 'krallığınız'. Annesinin ona vermesi dışında hiçbir şey bilmediği açık. Onun hakkında ne iddia ediyorsan benimkinin yanında sönük kalır."

"O benim tebaam ve dolayısıyla benimdir, ne istersem onu yaparım."

Sadece bir kart kaldı. Gavin şöyle dedi: "Daha önce ülke dediğiniz bu kaynayan tuvalete neden geldiğimi sormuştunuz. Bunun nedeni Kip'ti. Benim ona olan iddiam seninkinden daha büyük. O benim piçim."

Rask Garadul'un gözleri taşlaştı ve Gavin kazandığını anladı. Eğer doğru olmasaydı hiç kimse açıkça onursuzluğu iddia edemezdi. Ayrıca o bakıştan, daha adam konuşmadan Rask Garadul'u öldürmek zorunda kalacağını biliyordu. Ama bugün değil.

Rask Garadul, "Zamanınız doldu" dedi. “Sizin ve Chromeria'nınki. Sen bittin. Işık zincirlenemez. Şunu bil Prism: Çaldıklarını geri alacağız. Saltanatınızın dehşeti neredeyse sona ermek üzere. Ve bittiğinde orada olacağım. Buna yemin ederim."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 18

Karris, bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar, oltayı nehrin aşağısında yüzdürdü. Askerlerin onun gittiğini görmediğini sanıyordu, bu yüzden nehrin karşı yakasındaki sandalı kıyıya çekti ve Gavin'i görebileceği bir tepe buldu. Tepeye elleri ve dizleri üzerinde tırmandı. Aralarında birkaç ağaç, çalı ve uzun otlar vardı. İdeal. İdeal olmayan şey mesafeydi. Yüz yirmi adım. Harika bir nişancıydı ama getirdiği yay uzun yay değil, basit bir yaydı. İyi ve taşınabilir, yetmiş adıma kadar çok hassas. Bir yirmi farklı bir soruydu. Zihinsel abaküsü mekik dokudu. Dört feet içinde isabetli olmalı ve hızlı atış yapabilmeli. Satrap Garadul hareketsiz kalırsa birkaç saniye içinde dört ok atarak hatalarını düzeltebilirdi. Yeterince iyi. En azından, diğer seçeneklerinden daha iyi. Tepenin zirvesinden geri çekildi ve yayını gerdi, oklarının doğruluğunu ve doğruluğunu kontrol etti ve gizlenmiş ve ölümcül bir şekilde yerine geri sürünerek geri döndü.

Gavin ve satrap birkaç dakika konuştuktan sonra Karris rahatladı. Konuşma sırasında Gavin, Beyaz dışında herkesi bağlayabilirdi. Gavin, Rask Garadul'un ölü yığınlarının ortasında duruyor olsa da, şimdi mesele muhtemelen satrapın, onu rahatsız ettiği için Gavin'e ne kadar ödeyeceği meselesiydi.

Gavin'i hâlâ görebildiğinden ve silahlarının yakınında olduğundan emin olan Karris çantasını açtı. Beyaz ona Tyrea'ya gidene kadar emirlerini okumamasını söylemişti, bu yüzden Karris emirleri çantasının en altına, yedek kıyafetlerin, yedek gözlüklerin, pişirme aletlerinin, birkaç işaret fişeğinin ve el bombasının altına koymuştu -teşekkürler Orholam dövüş sırasında düştüğünde bunlar tutuşmamıştı ama riske değerdi. Katlanmış notu çıkardı. Hassas siparişler her zaman olduğu gibi, mümkün olan en ince kağıttan yapılmıştı, dış katları karalamalarla kaplıydı, böylece yarı saydam kağıt, içindekileri okumak için ışığa tutulamazdı. Mührün basit bir büyü tetikleyicisi vardı: Mührü kıran herhangi biri iki luxin temas noktasını bir araya getirecek ve küçük ama anında bir yangın çıkacaktı. Elbette kusursuz değildi:

Karris, Gavin'i kontrol etti. Hala konuşuyor. İyi.

Üzerinde oturduğu çimlerden bir parça yeşil alan, mührün üzerindeki tuzağı çözdü. Gavin ona bizzat Beyaz'ın yazdığı bu notta yazanlara inanmamasını söylemişti. Peki kimin ona yalan söyleme olasılığı daha yüksekti? Gavin, onda on kere. Bu düşünce midesinin bulanmasına neden oldu. Hayır, kendini aşıyordu. Neredeyse notu bir kenara bırakacaktı; bu konuyu daha sonra halledebilirdi.

Ama emirleri Tyrea'yla, hatta belki de Satrap Garadul'la ilgiliydi ve satrap gözünün önünde duruyordu. Emirler onu öldürmek ya da başka kimsenin öldürmediğinden emin olmak olabilirdi. Şu anda bilmesi gerekiyordu.

Notu açtı. White'ın senaryosu biraz titrekti ama yine de etkileyici ve zarifti. Karris ince kodu otomatik olarak tercüme etti. "Mor yeni renk olabileceğine göre, hepimiz yeni modaları bilmekten memnuniyet duyarız." Sızın ve satrapın niyetini öğrenin. Yedi Satraplık ve Chromeria, yeni satrap ve onun ne istediği konusunda gergindir.

Son "s"de resmi kodun bittiğini belirten bir kıvrım vardı ama not devam ediyordu. “Ayrıca Rekton adında bir kasabada on beş yaşında bir oğlan çocuğuyla ilgili haberlerim var. Annesi onun G olduğunu iddia ediyor. Şansınız varsa öğrenin. Onlarla tanışmayı çok isterim." Gavin'in Rekton'da bir piçi vardı. Anne ve oğlunu Chromeria'ya getirin.

Karris, Gavin'e baktığında onun bir sopa çekip çocuğun kafasının arkasına kırdığını gördü. Kendisinin de aynı şekilde vurulmuş gibi hissetmesi dışında bu ya komik ya da endişe verici olurdu. Gavin'in lüksin duvarı örmesini, saldırıyı bastırmasını ve sonuna kadar soğukkanlılıkla konuşmaya devam etmesini şaşkınlıkla izledi.

O kadar şaşkına dönmüştü ki yayı almadı, çekmedi. Bu Rekton'du. O çocuk draft edebilirdi. Çok fazla tesadüftü. Gavin'in uçan mekanizmayı buraya çevirmesi konusunda ısrar eden oydu. Bir ürperti hissetti. Şu anda burada olmaları Orholam'ın elinin hareket etmesinden başka bir şey değildi. Karris, Orholam'ın onu umursamadığını biliyordu. Yeterince önemli değildi. Peki bu neydi? Gavin için bir test mi?

On beş yaşında. Orospu çocuğu. O çocuk Gavin'le nişanlıyken doğmuştu.

Gavin zorlanarak çocuğu kaldırdı; çocuk hem uzun hem de tombuldu ve onu omzunun üzerinden attı. Sonra sanki dünya umurunda değilmiş gibi nehre doğru yürüdü. Adam gerçekten de satrapın otuz korumasını ölü bırakarak bir satraptan uzaklaşıyordu. Her zamanki gibi, Gavin

cesurdu, durdurulamazdı, soğukkanlıydı. Sıradan kurallar onun için geçerli değildi.

Hiç.

Tek ve tehlikeli bir an için Karris, bildiği her şeyle, sevdiği herkesle birlikte yeniden on altı yaşındaydı. O gün ağlamıştı, kimsenin onu teselli etmeyeceğini anlayana kadar ağlamıştı. Sıcaklığından ve öfkesinden kurtulmak için kırmızıyı seçmişti. O kadar çok kırmızı çekmişti ki neredeyse onu öldürüyordu. Bugün taslak hazırlamasına bile gerek yoktu. Öfke bir kalp atışında oradaydı. Gavin, "Emirlerinizde yazanlara inanmayın" demişti. Elbette vardı. Yalancı. Orospu çocuğu.

Beyaz'ın ona emirlerini hemen açmamasını söylemesinin nedeni buydu. Gavin'le yüzleşmeden önce Karris'in sakinleşmesini istemişti. Sorun yaratmamak için.

Hayatındaki en önemli iki insanın onu manipüle ettiğini görmek güzeldi.

Gavin nehre bir kürek çekti ve çocuğu yere bıraktı. Acele etmedi, sadece akıntının onu sürüklemesine izin verdi, dönecek kadar bile değildi. O halde buna yakın bir şey olsa gerek. Satrap Garadul'a sanki köpekmiş gibi davranıyordu ve göz teması onu tahrik edebilirdi. Köpek gibi davranıldığını Karris biliyordu, değil mi?

Kendini ayağa kalkıp nehre doğru yürürken buldu. Gözlükleri gizemli bir şekilde burnunun üzerine yerleşmişti. Satrap Garadul sadece iki yüz adım uzakta olmasaydı Karris, Gavin'in kafasına ateş topu fırlatacağını düşündü. Kumarhanenin köşesini döndü ve onun yüzündeki ifadeyi gördü.

Yüzü bembeyaz oldu. Ve ilk defa hiçbir şey söylemedi.

Karris nehrin kıyısında duruyordu ve giderek yaklaşırken titriyordu.

Gavin ona emirlerini okuyup okumadığını sormadı, bunu anlayabilirdi. "İçeri girin" dedi. "Eğer o siyah pelerinin varsa kendini koru. Sana iyice bakmamaları daha iyi."

"Cehenneme git. Kendi yolumu çizeceğim," dedi Karris.

Elini uzattı ve yeşil luxin mermisiyle kumarında yumruk büyüklüğünde bir delik açtı. "Alın!" o emretti. "Kral Garadul her an gelebilir."

"Kral?" Deliği kapatmak için yeşil lüksin hazırladı. Bu önemsiz ve aptalcaydı ve onu mantıksız gösterdiği için Gavin'e lanet ediyordu. Ondan nefret ediyordu.

Ondan tüm dünyayı karartacak bir tutkuyla nefret ediyordu. Artık atlıların onun üzerine gelmesine izin verin.

“Chromeria'yı, Prizmayı, Yedi Satraplığı ve Orholam'ın kendisini reddetti. Kendisini kral olarak tanıtıyor.” Gavin elini kumarına doğru salladı. Yüzlerce minik füze elinden uçtu ve tüm uzunluğu ve genişliği boyunca tahtaya titreyerek saplandı ve sonra hepsi bir anda patladı. Her ikisinin de üzerine talaş şarapnel ve talaş sıçradı. Gavin, "Bana tokat at ve bu iş bitsin, ama kıçını da tekneye at" dedi.

Haklıydı. Karris içeri girdi. Bunun zamanı değildi. Pelerini bulmak için çantasını karıştırdı ve sıcağa rağmen kapüşonunu yukarı çekerek onu giydi. Çocuk hâlâ bilincini kaybetmişti. Gavin beklemedi, o içeri girer girmez kürekleri ve kayışları çekti. Suya çarptılar ve kürek neredeyse anında ileri doğru hızlandı. Karris arkasına baktı ve bir düzine atlının tepeyi aşarak peşlerinden geldiğini görünce pek şaşırmadı.

Ama bu umutsuz bir arayıştı. Nehir kıyısındaki arazi düzgün değildi ve Gavin'in kürek çekmesi hızlıydı. Gavin ve Karris, kürek akıntıların uzun bir bölümüne girdiğinde bile hiçbir şey söylemediler. Karris, platformun esnek kırmızı lüks ve daha sert yeşil ile genişletilmesine yardımcı olarak ona geniş ve yüksek bir görünüm kazandırdı. Gavin altına kaygan turuncu bir renk çizdi, böylece kayalara çarptıklarında tam üzerinden kayacaklardı.

Yarım saat içinde kesinlikle güvendeydiler. Karris hâlâ hiçbir şey söylemedi. Bir adam sana kaç kez bu kadar zarar verebilirdi? Ona bakamıyordu bile. Kendine çok kızmıştı. Savaştan sonra çok farklı görünüyordu. Nişanlarını bozması ona hiçbir şey bırakmamıştı. Bir yıllığına ayrılmıştı ve geri döndüğünde çok mutlu görünüyordu. Onun mesafesine saygı duymuş, onu zihninden uzaklaştırmak için birkaç ilişkisi olduğunda hiçbir şey söylememişti. Bu onu bir şekilde daha da öfkelendirmişti. Ama sonunda, onun gizemine geri çekilmiş ve savaşla tamamen değişmiş görünen bu adam tarafından yavaş yavaş kazanılmıştı.

Savaştan daha iyi dönen kaç adam var?

Görünüşe göre hiçbiri.

Peki kaç kadın daha akıllı olarak geri

dönüyor? Bu değil.

Nehir başka bir kolla birleşerek önemli ölçüde genişledi ve Karris'in pruvada kayalara bakan yeri gereksiz hale geldi. BT

güzel bir gündü. Pelerini çıkardı ve güneş ışınlarını hissetti; Orholam'ın okşamasını, küçük bir kızken annesi ona anlatmıştı. Sağ.

Gavin yavaşça, "Bu nehirde, gelen herkesi soyan haydutların olduğunu söylüyorlar," dedi. "Belki de öldürmen için birini buluruz."

"Birini öldürmek istemiyorum," dedi Karris sessizce, bakışlarıyla buluşmadan. "Ah, gözlerinde o bakış vardı..."

Yukarıya baktı ve tatlı bir şekilde gülümsedi. “Birisi değil. Seni öldürmek istiyorum."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 19

"Ah." Gavin boğazını temizledi.

Çocuk seğirdi ve ardından dik oturdu. Belki de köyünüz katledildikten sonra uyanmanın en iyi yolu "Seni öldürmek istiyorum" sözünü duymak değildi. Gavin Karris'e kaşını kaldırdı. Bunu gerçekten şimdi mi yapmanız gerekiyor?

Çocuk başını ovuşturup inlerken kadın bir nefes verdi ve arkasını döndü. Çocuk gözlerini kısarak ona baktı ama o sırtını ona dönük tuttu. Yayını çözüp yerine yerleştirmekle meşguldü. Çocuk koyu mavi gözlerini Gavin'e çevirdi. Açık kahverengi teni ve kıvırcık saçlarıyla ilginç. Mavi gözler maviydi çünkü en derin olanlardı ve dolayısıyla ışığa en duyarlı ve ışığı en iyi toplayanlardı. Tek kriter olmaktan çok uzaktı ama mavi gözlü insanlar en güçlü taslak hazırlayıcıları arasında orantısız bir şekilde temsil ediliyordu. Kullanılacak daha fazla ışık, yakılacak daha fazla güç.

Şu anda o derin gözleri acıyla kısılmıştı. Görünüşe göre Gavin'in vuruşu çocuğun hoş bir baş ağrısına neden olmuştu.

"Beni kurtardın" dedi Kip.

Gavin başını salladı.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Doğrudan bağırsaklara doğru, ha? Karris, Gavin'in ne diyeceğini görmek için döndü. Kollarını kavuşturdu.

Gavin kürek çekmeyi bıraktı. "Bu, isim, ten rengi ve unvanın bazen esprili bir şekilde yan yana getirilmesine rağmen, Kara Muhafızların bir üyesi olan Leydi Karris White Oak." Karris'in öfkeli görünümü en ufak bir değişmedi. Görünüşe göre eski şakalar hala komik değildi. "Ve ben..." Düşünmek için kendisine biraz zaman tanımak amacıyla önce Karris'i tanıştırmıştı. İşe yaramamıştı. Geriye beş yıl ve beş hedef kaldı, Gavin. Bu senin son şansın olabilir.

Gavin mirasına sahip çıktığında çocuk baygındı. Bilmiyordu. Bilmesi gerekmiyordu. Birçok bakımdan bilmemesi onun için daha iyi. Ama yine de öfke patlaması nedeniyle bunu ilk önce Karris'ten duymaması onun için daha iyiydi. Bu çocuk onun oğlu değildi ama Gavin ile Dazen'in savaşı olmasaydı - Prizmaların Savaşı ya da Sahte Prizmanın Savaşı, hangi tarafta savaştığınıza bağlı olarak - Rekton'un ya da yüzlerce köyün çocuklarının hiçbiri artık babasız olmazdı. Gavin bir anlığına bunu Karris'e söylemenin hayalini kurdu.

bilmediği her şeyi ve taşların mümkün olduğu yere düşmesine izin verdi. Ancak Karris kısmi bir gerçeğe inanmıyordu ve bütünüyle başa çıkamıyordu.

En azından bu yalan bir yetime baba kazandırırdı. Bu, her şeyini kaybetmiş bir çocuğa bir şeyi geri verirdi. Gavin'in umursamaması gerekiyordu ama umursadı.

“Ben Prizma Gavin Guile. Ben... sen benim doğal oğlumsun.”

Çocuk ona Gavin'in ne dediğini anlamamış gibi baktı. Mükemmel, dedi Karris.

“Neden her şeyi bir anda onun üzerine bırakmıyorsun? Neden düşünmüyorsun Gavin? Yemin ederim sen de Dazen'in her zamanki kadar düşüncesizsin."

Dürtüsel mi? Pot, su ısıtıcısıyla tanış. Gavin, Karris'i görmezden gelip yalnızca çocuğa baktı. Yıllar önce onu aldattığını, daha sonra bu konuda ona yalan söylediğini ve daha sonra -sadece bir saat önce- ona tekrar yalan söylediğini itiraf etmişti. Soğukkanlılıkla öfkeleniyordu ve bu ona yakışmıyordu. Ateşli öfke daha çok onun tarzıydı.

Çocuk öfkesinden kafası karışmış bir şekilde ona baktı, sonra tekrar baktı. Gavin hâlâ gözlerini kısıyordu ama bunun ne kadarının kafasının arka kısmındaki çatlaktan kaynaklanan baş ağrısından, ne kadarının askerlik yapmaktan kaynaklanan hafif bulantıdan ve ne kadarının hızla değişen durumundan kaynaklanan kafa karışıklığından kaynaklandığını anlayamıyordu.

"Sen nesin?" diye sordu.

"Sen benim doğal oğlumsun." Bazı nedenlerden dolayı “Ben senin babanım” demek çok zordu.

"Peki şimdi geldin?" diye sordu Kip, yüzünde hastalıklı bir umutsuzluk belirmişti. "Dün neden gelmedin? Herkesi kurtarabilirdin!”

"Bu sabaha kadar senin varlığından haberim yoktu. Ve insanca mümkün olan en hızlı şekilde geldik.” Gerçekten daha hızlı. "Eğer şehriniz yanıyor olmasaydı, geleceğimizi bilemezdik."

"Beni bilmiyor muydun? Nasıl bilmezsin?” Kip kederli bir şekilde sordu.

"Yeterli!" Gavin kükredi. "Şimdi buradayım! Muhtemelen on bin kişinin daha yetim kalmasına neden olacak bir savaş pahasına hayatını kurtardım. Daha fazla İstediğiniz ne?"

Kip soldu, kendi içine kapandı.

"Inanılmaz. Zorbasın,” dedi Karris. “Size bir oğul veriliyor ve yapacağınız ilk şey ona bağırmak oluyor. Sen cesur bir adamsın, Gavin Guile.”

Bütün bunların adaletsizliği Gavin'in yumruklarının kıvrılmasına neden oldu. Adalet, adaletsizlik ve seçtiği bu hayatın çılgınlığı taşmıştı. “Bana cesaret konusunda ders vermek ister misin? Soylu bir evden kaçan kadın bu mu?

gardiyan olmak mı? İş yoluyla ya da çok fazla büyü kullanarak kendini öldürmeye çalışmak cesaret değildir Karris; korkaklıktır. Benden ne istiyorsun? Ölen kardeşlerini geri getirmemi mi istiyorsun?”

Karris ona tokat attı. "Yapma" dedi. "Sakın sakın..."

“Kardeşlerinden bahseder misin? Kardeşleriniz engereklerdi. Dazen onları öldürdüğünde herkes rahat bir nefes aldı. Yaptığı en iyi şey onları öldürmekti, onların da yaptığı en iyi şey ölmekti.”

Karris'in gözleri kırmızıya döndü ve lüksin bir anda cildine doğru kıvrıldı. Gavin bir korku hissetti; kendisi için değil. Yoluna ne çıkarsa onu durdurabilirdi. Ancak ne zaman bir kişi büyük miktarda asker çekse kendi ölümünü hızlandırıyordu. Ve renklerinin üzerlerinde daha fazla hakimiyet kurmasını sağladılar. Karris'le ilk tanıştığında onun yeşim yeşili gözlerinde yalnızca en küçük yakut yıldızlar vardı. Şimdi, dinlenme halindeyken, antrenman yapmadığı zamanlarda bile o yakut rengi yıldızlar yeşile hakim oluyordu.

Ama Karris saldırmadı. Şöyle dedi: “Yavaş öğreniyorum ama sonunda anladım. Bana son kez ihanet ettin Gavin.” Neredeyse adını tükürecekti. "BEN-"

“Seni kahrolası inatçı kadın! Seni seviyorum Karris. Seni her zaman sevdim."

Sanki birkaç kalp atışı için rüzgar yelkenlerinden çıkmış gibiydi. Kırmızı lüksin parmak uçlarından akıyordu. Sonra, Gavin henüz umut etmeye başlamışken, "Cesaretin var mı?" dedi. Seni inanılmaz - sen - sen - Gavin Guile, sen bana sefalet ve ölümden başka bir şey getirmedin. Bitirildiler!" Çantasını alıp tekneden atladı.

Gavin bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştı. Karris'in kıyıya yüzdüğünü ve ardından kendisini ve çantasını sudan dışarı sürüklediğini izledi. Elbette Garriston'a onsuz gidebilirdi ve yine de bağlantısının beklediğinden daha erken varabilirdi. Elbette endişelenecek haydutlar vardı ve yalnız seyahat eden bir kadın birincil hedef olurdu.

Eğer haydutlar bu yüzden dikkatsiz davranırsa hayatta kalmaları büyük şans olurdu. Ama herkesin bir ara uyuması gerekiyordu. Karris aceleci davranıyordu ama Gavin'in söyleyebileceği hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecekti. Uzun bir süreliğine değil. Beyaz'ın piçini öğrendiğinde orada olmaması için bunu ayarlamaya çalışmasının nedeni buydu. Onun peşinden gidebilirdi ama faydası olmazdı. Onun öfkesiyle işleri daha da kötüleştirmekten başka işe yaramazdı.

Beş amaç var ve ben gerçeğin tamamını bile söylemedim.

Kip küçük görünmeye çalışarak teknenin bir yanında toplanmıştı. Başını kaldırdı ve bir an Gavin'in gözleriyle buluştu. "Ne bakıyorsun?" Gavin sordu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 20

Hiçbir zaman bir damla mavilik tasarlamamış olsa da Karris'in her zaman mavi erdemler olarak adlandırılan şeylere karşı bir yakınlığı vardı. Plan yapmaktan hoşlanıyordu. Düzeni, yapıyı ve hiyerarşiyi seviyordu. Çocukken bile görgü kurallarını öğrenmekten hoşlanıyordu. Resmi bir Parian yemeğinde oturmak ve her küçük kaşığın ve kabuklu krakerin tam işlevini bilmek, birinci ve ikinci yemek arasında su kabında yıkandıktan sonra parmaklarınızdaki fazla suyu kaç kez atmanız gerektiğini bilmek ve tam olarak nereye koyacağınızı bilmek Masadaki kölelere yemeğinizin bittiğini bildiren üç kollu urumunuz ona huzura benzer bir şey getirdi. Kadehinizi yan bölücünün yarısına kadar yerleştirmek, tam olarak yarım bardak daha şarap istediğiniz anlamına geliyordu. Dikeyde beyazdan kırmızıya geçmek istediğiniz anlamına geliyordu. İmzalayın ve karşı imzalayın. Luxiat'ın çağrısı ve cemaatin tepkisi. Dans etmeyi seviyordu ve Yedi Satraplık danslarının çoğunu icra edebiliyordu. Müziği seviyordu ve değerli taş çalabiliyor ya da şarkı söylerken psantria'da kendisine eşlik edebiliyordu. Ama öğrendiği hiçbir şey artık ona yardımcı olmuyordu. Onu yönlendirecek bir yapı, hiyerarşi, düzen yoktu.

Hala bir gemide olması gerekiyordu. Tyrea'ya bu kadar yaklaşmadan önce bir Chromeria casusuyla buluşması gerekiyordu. Onu nehrin yukarısına, Kral Garadul'un ordusuna kadar yönlendirmesi ve öldürülmeden orduya girmesini sağlayacak bir koruma sağlaması gerekiyordu. Bunun yerine, sırılsıklam, tek başına ve ordudan bir günden daha kısa bir yürüyüş mesafesinde, hiçbir tanıtım, hiçbir harita, hiçbir yönerge, hiçbir plan olmadan sırılsıklamdı. Gavin ve piçi beş dakika kadar önce nehrin aşağısında kaybolmuşlardı.

Dikkatsizleşiyorum. Kırmızı beni mahvediyor.

Karris kalın siyah yün pelerinini çıkardı ve kamp kuracak bir yer aramaya başladı. Yamaçta havayı kokularıyla dolduran, uzun çamlarla karışan ve Orholam'ın parlak gözünün sert ışınlarını engelleyen çok sayıda okaliptüs ağacı vardı. Çoğunlukla çalıların gizlediği düzgün bir nokta bulması sadece birkaç dakikasını aldı. Odun toplayıp küçük bir piramit yaptı. Çırayla uğraşmadı; kırmızı olmanın avantajları vardı. Ama gözlüğünü küçük cebinden bir koluna kadar çıkarmadan önce birkaç dakika dikkatlice etrafına baktı. Yalnızdı. Piramidinin tabanına ince bir kırmızı luxin ipliği çekti.

Bu kadar kırmızıyı hazırlamak bile öfkesinin kömürlerini alevlendirmişti. Kırmızı ve yeşil lensleri bir kenara koydu ve Gavin'in sırıtan yüzünü parçalamayı düşündü. Seni seviyorum? Buna nasıl cesaret edebilir?

Başını salladı ve parmağını dışarı doğru salladı, kırmızı lüksini kasıtlı olarak merkezin dışına fırlatarak fazlalığı ortadan kaldırdı. Kusursuz bir şekilde hazırlanan tüm lükslerde olduğu gibi, hızla çürüyerek çift bir koku yaydı: tüm lüksinin paylaştığı reçine kokusu ve özellikle kırmızının tuhaf, kurumuş çay yaprakları ve tütün kokusu.

Bir kıvılcım için doğrudan kırmızının altına ateş etmek yerine bir çakmaktaşı ve bıçağını çıkardı. Zaten üşümüştü, bu yüzden kıvılcımı sıradan bir ölümlü gibi çaktı.

Seni seviyorum. O piç.

Islak kıyafetleri kururken, su geçirmez çantasındaki yedek kıyafetlerini giydi. Tire modası son on beş yılda çok şükür pratik hale geldi. Sosyal veya kentsel ortamlarda kadınlar, kemerli baldır veya ayak bileği uzunluğunda elbiseler giyseler ve akşamları genellikle şal veya tam bir ceketle birlikte giyseler de, yolda ve kırsal kesimde kadınlar, erkeklerden daha uzun gömleklerle de olsa, genellikle erkek keten pantolonları giyerlerdi. tevazuya bir selam olarak giyilirdi, pantolonu açık olarak giyilirdi ama tunik gibi kemerliydi. Komutan Ironfist'in ona açıklamasına göre, Sahte Prizma Savaşı'ndan sonra portakalları veya diğer meyveleri toplayacak yeterli sayıda erkek ve çocuk yoktu. Biçerdöverlere katılan genç kadınlar defalarca merdiven çıkmayı kolaylaştırmak için eteklerini kısaltmışlardı. Belli ki birileri buna itiraz etmişti.

Böylece pantolonun eklenmesi.

Karris kıyafetleri beğendi. Karamuhafız'da eğitim gördüğü için erkek kıyafetleri giymeye alışkındı ve eğer bu bol çamaşır onunla birlikte hareket etmiyorsa ya da esnek, luxin katkılı Karamuhafız kıyafeti kadar yumuşak bir his vermiyorsa yine de havalıydı. Ayrıca vücudunu kamufle etme konusunda sıkı Kara Muhafız kıyafetinden daha iyi bir iş çıkardı. Hiçbir erkek, Jaspers'taki bir Blackguard kadınına ıslık çalmaya cesaret edemez, kadın zorlukla kazanılmış bir figürle biraz gösteriş yapıyor olsa bile. Uzak bir ülkede tek başına seyahat eden bir kadın, kaderi gereğinden fazla kışkırtmamalı.

Küçük ateşi neşeyle yanarken Karris dikkatlice silahlanarak dikkatini dağıttı. Siyah pelerin kuruyup toplandıktan sonra ataghanı çantasının içinde gizli ve oldukça erişilebilir bir şekilde duracaktı. Bir bich'hwa - bir akrep - pantolonunun iç kısmından bir uyluğuna bağlanmıştı. Bu, parmaklara uyacak demir halkaları, savurmak için dört pençesi ve bir hançeri olan bir silahtı; akrebin hançeri.

kuyruk – bıçaklamak için. Hızlı bir şekilde erişilemezdi ama her zaman görünenden daha fazla silaha sahip olmanın iyi olduğunu düşünürdü. Kemerine başka bir uzun bıçak daha sıkıştırılmıştı. Bifokal gözlükleri çantaya girdi. Eğer onları bu uzun, dökümlü kollarla gizlerse ağırlıkları onları çok belirgin hale getiriyordu. Bu onu göz kapaklarıyla baş başa bıraktı. Yatay olarak çizgili kırmızı ve yeşil lenslere sahip kapakların her biri, göze olabildiğince sıkı ve yakın bir şekilde göz yuvasına oturuyor. Yapışkan kırmızı lüksinden oluşan ince bir çıkıntı, lenslerin yüzünde kalmasını sağlıyordu ve eğer dikkatli olmazsa, çıkardığında kaşının yarısını koparabilirdi. Yapışkan kırmızı lüksin, kapakları gözlerinize yapıştırmadan önce yırtılması gereken küçük bir katı sarı lüksin şeridiyle korunuyordu.

Göz kapakları onun hayatını bir veya üç kez kurtarmış olmasına rağmen Karris onlardan hoşlanmamıştı. Doğal olarak uzun kirpikler Luxlord'ların Balosu'nda güzel bir aksesuardı, ancak gözünüzden bir parmak uzakta bir lensiniz olduğunda pek de öyle olmuyordu.

Karris kasketlerini, çok renkli, kalın taşlardan yapılmış bir kolyenin üzerine, herkesin görebileceği bir yerde sakladı; hiçbiri kolyeyi değerli gösterecek kadar net ya da ilginç değildi. Kapaklar bir halkanın etrafında birbirine bağlandı ve diğer tüm taşlarla harmanlandı. Kemer tokasının altına bir çift şapka daha sıkıştırılmıştı.

Oyalanıyorum, diye düşündü.

Şu an bulunduğu yerden bakıldığında yalnızca iki seçeneği vardı. Nehre doğru ilerleyebilir, Garriston'daki bağlantısıyla buluşabilir ve sonra nehrin yukarısına geri dönebilir ya da Kral Garadul'un ordusuna kendi başına sızmayı deneyebilir. Nehrin aşağısına gitmek zaman kaybı olurdu ve hâlâ çok erken olurdu. Haydut tehdidi de vardı. Bağlantısının yukarıya doğru giderken onları atlatmanın iyi bir yolunu bulacağını düşünüyordu ama nehrin aşağısına doğru ilerlerken bunun ona faydası olmayacaktı. Tek başına devam etmek, uygun bir tanıtım yapılmadan düşman ordusuna katılmaya çalışmak anlamına gelir. Ve şimdi Gavin, Kral Garadul'la çatıştığına göre, kral Chromeria'nın buraya zaten bir teknik ressam getirdiğini biliyordu, dolayısıyla başka birisinin gelmesinden kesinlikle iki kat şüphelenirdi.

Aslına bakılırsa Gavin'in Rekton'daki küçük gösterisi muhtemelen işini imkansız hale getirmişti. Kesinlikle onun kadar solgun Tyre'lılar vardı ama aksanı yanlıştı ve o bir teknik ressamdı. Şüpheli bir kampa, onunla ilgili her şey casusluk çığlığı atardı. Beyaz'ın emirleri hiçbir zaman kendisini şu anda içinde bulduğu koşulları hesaba katmamıştı. Bu, kurallarıyla birlikte onurlu bir Parian yemeği olduğunu düşündüğünüz bir yemeğe oturmak ve kendinizi, bunun yerine sizi balon balığıyla besleyen gürültücü İlityalı korsanların karşısında bulmak gibiydi.

Bunun da kuralları vardı ve eğer kuralları çiğnerseniz, içinde sizi on dakika boyunca acı içinde bırakacak, o noktada da ölüme yol açacak bir zehir içeren güzel, yumuşak bir lokma yerdiniz.

Ve Karris buradaki kuralları bilmiyordu.

Elbette Gavin lanet balığın tamamını yerdi ve mucizevi bir şekilde bu ona zarar vermezdi. Gavin için her şey zahmetsizdi. Hiçbir şey için çok çalışmak zorunda kalmamıştı. Entrikacı, zengin bir babanın çocuğu olarak muazzam bir yetenekle doğan o, istediğini aldı. Prizma olmanın kuralları bile onu kısıtlamıyordu; istemediği halde bir Kara Muhafız eskortu olmaksızın Yedi Satraplıklar arasında gidip geliyordu. Ve artık birkaç saat içinde Gök Mavisi Denizi'ni geçebilirdi. Orholam aşkına artık uçabiliyordu.

Defol kafamdan, yalancı. Seninle işim bitti.

Çizgiler uymuyordu. Minik kaşıklar gitmişti ve urumlarda üç yerine bin çatal vardı. İyi. Karris eve gitmiyordu. Bir adamın gelip elinden tutmasını ve onu Garadul'un kampına götürmesini beklemeyecekti. Başarısız olmayacaktı. Kral Garadul'un planlarının ne olduğunu öğrenmenin birden fazla yolu vardı.

Elbette bunların ne olduğunu bilmiyordu ama çözecekti. Şimdilik, kardeşi Koios'un yangında ölmeden önce söylediği bir şeyi hatırladı: “Ne yapacağını bilemediğinde, doğru olanı yap ve önünde olanı yap. Ama mutlaka önünüzde olan şey değil.

Rekton kasabası yerle bir edilmişti. Hayatta kalan bir kişi vardı. Daha fazlası olabilir ve eğer olsaydı, çaresizce yardıma ve muhtemelen korunmaya ihtiyaç duyarlardı. Bunları Karris sağlayabilir.

Ve eğer bu bir salağı küçük bir ev büyüklüğünde bir ateş topuyla yakmayı içeriyorsa, çok daha iyi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 21

Adeta nehrin aşağısına uçtular. Kip hayatında hiç bu kadar hızlı seyahat etmemişti. Ve Prizma tek kelime etmedi, kendi karanlık havasına gömülmüştü. Öğleden sonranın büyük bölümünde Gavin Guile kürek yerine kürek kullanan şeyle çalıştı; bir süreliğine neredeyse bir merdivene benziyordu, sonra demirci ocağının körüğüne benziyordu, sonra küreklere dönüştü, sonra da küreklere dönüştü. yuvarlanan bir yol olacak. Gavin bitkin düşene, kasları titreyene, ince gömleği terden matlaşana kadar çalıştı. Sonra biraz çekiyor, kürekler en yorgun kaslarını dinlendirecek yeni bir şekle bürünüyor ve yoluna devam ediyordu.

Kip nihayet sesini bulduğunda, "Efendim, çantamı mı aldı?" dedi. Karris White Oak ya da Gavin'in söyledikleri hakkında soru sormayacaktı. Şimdi değil. Asla.

Gavin ağzı sıkı bir halde Kip'e baktı. Kip hemen konuştuğuna pişman oldu. “Ya oydu, ya da senin hayatın.”

Kip durakladı ve şöyle dedi: “Teşekkür ederim efendim. Beni kurtardığın için.” Bu, "Ama bu benimdi!" demekten daha iyi bir seçim gibi görünüyordu. Bu annemin bana verdiği son şeydi - tek şey!

"Bir şey değil," dedi Gavin. Tekrar nehrin yukarısına baktı, düşünceleri açıkça başka yerdeydi.

"Bu adam annemi öldürmekten sorumlu değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Onu orada öldüreceğini sanıyordum. Ama sen durdun." Gavin ona baktı ve onu tarttı. Sesi uzaktan geliyordu. "Suçluyu öldürebilmek için masumların ölmesini istemedim."

“Bu adamlar masum değildi! Tanıdığım herkesi öldürdüler!” Gözyaşları Kip'in yüzünden aşağı süzüldü. Kendini perişan, buruşmuş, bitmiş hissediyordu.

"Senden bahsediyordum."

Kip'i yetersiz yakaladı ama duyguları hâlâ karmakarışıktı. Onun varlığı Gavin'i Kral Garadul'u öldürmekten alıkoymuştu. Duygularını aktarabilecek kelimeleri bilmiyordu. Annesini yine hayal kırıklığına uğratmıştı. Aslında kendi beceriksizliği nedeniyle onun intikamını engellemişti.

İyileşeceğim anne. Ruhumun üzerinde. Onu öldüreceğim. Yemin ederim.

Yarım düzine küçük köy ve düzinelerce tekne geçti. Kollarla beslenen nehir genişledi. Ancak Gavin sadece bir kez kızarmış tavuk, ekmek ve şarap almak için durdu. Yiyeceği Kip'e attı. "Yemek yemek." Daha sonra

yine yola çıktılar. Gavin yemek yemedi. Görünüşlerinden şaşıran balıkçıların yanından geçtiklerinde hiç konuşmadı, hatta yavaşladı.

Kip ancak güneş batıp Gavin kürekleri tekrar kaydırıncaya kadar bir kez daha konuşmaya cesaret edemedi. "Yardım edebilir miyim... efendim?"

Prizma sanki ondan yardım almayı hiç düşünmemiş gibi ona değer biçen bir bakış attı. Ancak konuştuğunda şöyle dedi: “Buna gerçekten minnettar olurum. İşte, bunun üzerinde dur ve yürü.” Koşuyordu. “İstersen yardım etmek için bu el küreklerini kullanabilirsin. El küreğinizi dönmek istediğiniz tarafa bırakarak yönlendirin. İskeleden iskeleye, sancaktan sancak tarafına, değil mi?”

"Liman kaldı mı?"

"Sağ."

Kip gözlerini kırpıştırdı. Uh... “Liman doğru mu?”

"Yalnızca arka tarafa bakıyorsanız."

Kip'in yüzündeki panik açıkça görülüyor olmalıydı çünkü Gavin kıkırdadı. "Önemli değil. Çok yoruluncaya kadar ya da akıntıya ya da haydutlara rastladığımızda devam edin. Biraz dinleneceğim." Gavin, Kip'in yerine oturdu ve tavukla ekmeği parçaladı. Kip'in kürekte yarı yarıya kadar ilerlemeye çabalamasını izledi. Kip bir iki kez döndü -aslında oldukça basitti- ve onaylayıp onaylamadığını görmek için Gavin'e baktı ama Prizma çoktan uykuya dalmıştı.

Gece çöküp Kip yürümeye başladığında çeyrek ay tam tepemizde görünüyordu. Yalnızca Kip'in yürüyüşüyle yönlendirilen kürek bile hızlıydı. Gavin, Karris ayrıldığında gövdeyi daha da daraltmıştı, bu yüzden tekne suyun içinden geçmekten çok suyun üzerinde asılı duruyormuş gibi görünüyordu. İlk birkaç dakika Kip kaygıya kapılmıştı. Her fırsatta haydutlarla karşılaşacaklarından ve Prizma'nın uyanmayacağından emindi. Ama çok geçmeden teknenin, dalgaların ve gecenin ritmine kapıldı.

Uzakta bir baykuş ötüyordu ve küçük yarasalar suyun üzerinde yüksekte uçan böcekleri yiyerek uçuyor ve dalıyordu, alabalık ise çok alçaktan uçan böcekleri yemek için atlıyordu. Kürek, büyük mavi kanatlarıyla gecenin karanlığına doğru uçan bir balıkçılı ürküttü.

Yavaş yavaş gecenin huzuru Kip'in içine sızmaya başladı. Nehrin yüzeyi bir ayna kadar pürüzsüz hale geldi ve içinde yıldızlar parladı. Ördeklerin kıyıda toplanmış, başlarını kanatlarının arasına sıkıştırmış olduğunu gördü. Sonra babası olduğu iddia edilen adama bir kez daha baktı.

Gavin Guile kaslı bir adamdı, geniş omuzluydu ama Kip ne kadar şişmansa o kadar da inceydi. Kip herhangi bir benzerlik aradı, bazı ipuçları bunun

doğru olabilir. Gavin daha açık tenliydi; yeşil veya kahverengi gözleri, koyu saçları ve zeytin teni olan bir Ruthgari ile peygamber çiçeği mavisi gözleri, alevli kızıl saçları ve ölümcül soluk teniyle bir Kan Ormancısının karışımına benziyordu. Gavin'in saçları parlak bakır rengindeydi ve gözleri de tabii ki Prizma gözleriydi. Çizim yaparken o anda hangi rengi kullanıyorsa ona benziyordu ve bir anda değişebiliyordu. Çizim yapmadığı zamanlarda Gavin'in gözleri sanki prizmalarmış gibi parlıyordu, her küçük seğirme gözbebeklerine yeni renklerden bir çağlayan gönderiyordu. Bunlar Kip'in şimdiye kadar gördüğü en rahatsız edici gözlerdi. Satrapları kıvrandıracak, kraliçeleri bayıltacak gözlerdi bunlar. Orholam'ın Seçilmişleri'nin gözleri.

Kip'in gözleri düz maviydi ve bu onun melez olduğunu belirtmekten başka bir işe yaramıyordu. Belki bir Blood Forester soyundandır. Çoğu insan gibi Tyralıların da gözleri koyu renkti. Kip'in saçları bir Tirelininki kadar koyuydu ama düz ya da dalgalı olmaktan ziyade bir Parian'ın ya da bir Ilytian'ınki gibi sıkı bir şekilde kıvrılmıştı. Onun bir ucube olduğunu işaret edecek kadar yeterli ama bu adamın oğlu olduğunu işaret edecek kadar yakın değil. Elbette annesi de bir Tyrean'ın görünüşüne sahip değildi, bu da işleri daha da karmaşık hale getiriyordu. Her ikisinden de daha esmer, kıvırcık saçlı ve ela gözlü. Kip, annesinin ve bu adamın çocuğunun neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Yeterince mutt karıştırın ve ne elde edeceğinizi kim bilebilir? Belki bu kadar şişman olmasaydı görebilirdi. Belki de bu sadece acımasız bir numaraydı. Yalan.

Prizma. Prizmanın kendisi mi? Böyle bir adam nasıl Kip'in babası olabilir? Kip'in varlığından bile haberi olmadığını söylemişti. Bu nasıl olabilir?

Cevap oldukça açık görünüyordu. Savaş sırasında olmuştu. Gavin'in ordusu Dazen'in ordusuyla Rekton'dan çok da uzak olmayan bir yerde karşılaşmıştı. Kasabaya gelirlerken Gavin, Lina ile tanışmıştı. O, belki de ölümüne doğru ilerleyen Prizma'ydı. Kasabası yerle bir edilmiş genç, güzel bir kızdı. Onun yatağını paylaşmıştı. Sonra kardeşini öldürmeye devam etmişti - belki de hemen ertesi gün - ve savaşın ardından, yeniden yapılanma ve isyanın geri kalanını bastırma, ittifakları yeniden kurma ve barışı yönetme çalışmaları sırasında, muhtemelen onu bir daha hiç düşünmedim. Öyle olsa bile, Tyrea o zamanlar Prizma için pek de dost canlısı ya da en güvenli yerler değildi. Kötü kardeş Dazen'in yanında yer almış ve bunun sonucunda da zalimce muamele görmüştü.

Ya da belki Gavin Lina'ya tecavüz etmişti. Ama bu hiç mantıklı değildi. Bir tecavüzcü neden Kip'i ele geçirsin ki? Özellikle de Gavin'e çok pahalıya mal olduğu için

böyle yaparak.

Kip, hamile ve bekar annesinin Rekton'un yaşadığı yıkımın ortasında kaldığını hayal edebiliyordu. Elbette kaçmak isteyecektir. Kip onun tek umudu olabilirdi. Ne yapardı? Galiplerin Tyrea'yı yönettiği Garriston'a tek başınıza mı seyahat edeceksiniz? Bunu yeterince iyi hayal edebiliyordu. Annesi kendisini bir valiye tanıtıyor ve onun piçini doğurduğu için Gavin Guile'yi görmek istiyor. Bu hikayeyle bir valiye kadar ulaşabilseydi şanslı olurdu. Yani geri çevrilmişti, hayatında iyi ya da kolay olan her şeye dair hayalleri suya düşmüştü.

Kip'e her baktığında kendi kötü seçimlerini görmüyordu, Gavin'in “ihanetini” ve hayal kırıklığını görüyordu. Kip yıkılmış bir rüyaydı.

Yarım saat içinde Kip yorulmaya başlamıştı. Kolları yanıyordu. Gavin'in neredeyse saatlerce nasıl koştuğunu düşündü. Prizma'yı bu kadar çabuk uyandırma düşüncesi onu utandırıyordu. Her zaman çabuk yorulmuştu ama ilk yorgunluğunu atlatırsa oldukça dayanıklı olacaktı.

Prism'ı uyandırmayacaktı. Hiç de bile. Adamı rahat bırak. Kip'ten bu kadarını kazanmıştı. Kip, Gavin uyanana kadar devam edecekti. Onu öldürse bile. Yemin etti.

Yemin Kip'in kendini iyi hissetmesini sağladı. O önemsizdi. Hiçbir şey. Ama Prizma'ya iyi bir gece uykusu sağlayabilirdi. Bir şeyler yapabilirdi. Küçük bir şekilde ama tüm hayatı boyunca sahip olduğundan daha büyük bir önem taşıyabilirdi.

Devam etti. Prizma bugün onu kurtarmıştı. Prizmanın ta kendisi! Gavin, Kral Garadul'la yüz yüze gelmişti. Garadul'un Aynaadamlarından bir düzineden fazlasını öldürmüştü ve çekip gitmişti. Ve Kip muhtemelen krala saldırmaya çalışarak her şeyi tehlikeye atmıştı. Daha ne kadar aptallaşabilirdi ki? Bütün teknik ressamlar oradayken Kip krala ulaşabileceğini mi düşünmüştü? Aptal!

Gecenin serinliğine rağmen Kip'in terden sırılsıklam olması çok uzun sürmedi. Hızlı yürüyüşü zorlu bir yürüyüşe dönüşmüştü ama bu zorlu yürüyüş, kürekleri hâlâ bir atın dörtnal hızı kadar hızlı sürüklüyordu.

Kip devam etmeye o kadar odaklanmıştı ki, farkına bile varmadan kampın zirvesine çıkmıştı. Belki bir düzine adam ateşin etrafında eğleniyor, içiyor ve içlerinden biri akordu fena halde bozuk bir ud tıngırdatırken gülüyordu. Kip zorlukla yürümeye devam etti, beyni bunun olması gerektiğini algılamakta yavaştı. Adamların hepsi silahlıydı, aralarında olması gerektiği gibi görünen biri de vardı.

nöbetteydi; o da arbaletini hâlâ omzuna dayalı ve hazır halde tutuyordu.

Kip, Gavin'i uyandırmak için fısıldamayı düşündü ama o kadar yakınlardı ki, Prizma'yı uyandıracak kadar yüksek bir ses, bedeni nehre dönük, ancak ateş ışığının tam kenarında duran arbaletçiye nehri taşıyacak kadar yüksek olabilirdi ama başı yoldaşlarına döndü.

Kürek suyu keserken yalnızca hafif bir tıslama sesi çıkardı. Haydutların ateşinin neşeli çıtırtıları altında elbette duyulmazdı. Haydutlar, her iki taraftan kayaların sıkışmasıyla nehri kısmen kapatmıştı. Ortasında sadece küçük bir boşluk olan bir yürüyüş yolu oluşturmak için tepesine ahşap kalaslar döşemişlerdi. Geçmeye çalışan herhangi bir tekne en azından mızraklarının menzilinde olacaktır.

Kip küreklerden ayrılıp Gavin'e dokunabilirdi ama Gavin ne yapabilirdi ki? Geceydi. Bir Prizmanın çalışabileceği fazla ışık yoktu. Belki Kip onu daha önce uyandırmış olsaydı. Artık çok geçti. Muhtemelen onları öldürmüştü. Aradaki farkı yakalaması ve en iyisini umması gerekecekti.

Küreği boşluğa doğrulttu ve son saniyede ay ışığı suyu kesip haydutların son tuzağını ortaya çıkardığında nefesi kesildi: nehir yatağına sağlam, sivriltilmiş bir direk gömülmüştü ve yüzeyin birkaç parmak yakınına kadar saplanmıştı. su. Aralığı vurmaya çalışan herkes, kendilerini gövdelerinde büyük bir delik varken asılı kalmış halde bulacaktı.

Kürekin luxin gövdesi direğe zorlukla sürtündü ve yanından geçti.

Kafata haydut tuzağının dişlerinin arasından kayarken Kip arbaletçiye bir göz attı. Adam Kip'ten yalnızca birkaç yaş büyüktü. Gülüyordu, mutluydu, elini diğer adamlardan birine uzatmış, bir tulum şarap istiyordu.

Sonra Kip'in işi bitti. Arbaletçi başını sallayarak döndü ve Kip'i görünce donup kaldı. Karanlıkta, yarı saydam luxin, nöbetçinin ateşten zarar gören gece görüşüne göre neredeyse görünmez olmuş olmalı. Nehrin yüzeyinde şişman bir çocuğun yanından koştuğunu görüyordu. İmkansız.

Kip gülümsedi ve el salladı.

Nöbetçi elini kaldırdı ve ona karşılık verdi. Dondu. Ateşin başındaki arkadaşlarına baktı. Ağzı alarm vermek için açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Nehre dönüp Kip'i aradı.

Kip hâlâ kolay arbalet atışına yakındı. Bunu biliyordu ama şu anda yedekleyecek enerjisi olmasına rağmen hızlanmadı. Yaptığı her şey nöbetçiyi korkutabilirdi.

Nöbetçi, karanlığa, kaybolan hayalete dikkatle baktı ve hiçbir şey söylemedi. Şaşkınlıkla alnını ovuşturdu, başını salladı ve arkadaşlarına döndü. Sonra Kip koştu, çok uzun sürmedi ama bir dakika koştuktan sonra kürek nehrin yüzlerce adım aşağısındaydı. Kip yürüyüşüne geri döndü. O gülümsedi. Ne kadar aptalca olsa da, Prizma'yı bile uyandırmadan bunu başarmıştı.

Ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu. Gözünü kıyıdan ayırmamaya çalıştı ama yorgunluk kemiklerine kadar işlemişti. Haydutların mı yoksa masum gezginlerin mi yaşadığını anlayamadığı daha küçük kampların yanından geçti. Ama onları her görüşünde, kamptaki tüm adamların uyuduğunu görene kadar yavaşlayarak sürünüyordu. Hatta gözlerini odaklamadan ayırma numarasını bir kez daha yaptı ve odaklanmış gözlerinin görebildiğinden çok daha fazla adamın uyuyan yığınlarını görebiliyordu, ama başka bir nöbetçiyi göremiyordu.

Bana binlerce yıl gibi gelen bir süre boyunca gökyüzü aydınlanmadı. Kip'in bacakları yanıyordu. Ciğerleri ağrıyordu. Kollarını zar zor hissedebiliyordu ama durmayı reddetti. Çıplak yürüyüşünde bile kürek, kumardan iki kat daha hızlı hareket ediyordu.

Sonunda güneş dağlara dokundu. Her zaman olduğu gibi, güneş Karsos Dağları'nın sırtlarına çıkıp güneşin doğuşunu haber vermeden çok önce gün ağarmaya başladı. Ve Prizma hala uyanmadı. Kip yürümeyi bırakmadı. Şimdi değil. Bütün gece gitmişti. Elbette Prizma her an uyanıp Kip'in ne yaptığını görebilirdi. Etkilenirdi. Kip'e yeni gözlerle bakacaktı. Kip bir yükten, bir utançtan, sessizce kabul edilip sonra da kaçınılması gereken bir piçten daha fazlası olurdu.

Prizma hareketlendi ve Kip'in kalbi küt küt atmaya başladı. Ama sonra adam tekrar yerine yerleşti, nefesi bir kez daha düzenliydi. Kip umutsuzluğa kapıldı. Doğan güneşe baktı. Işık doğrudan Prizma'nın yüzüne gelene kadar beklemek zorunda mı kalacaktı? Bu en azından bir saat daha sürer. Kip yutkundu. Dilinin kalın ve kuru olduğunu, bir törpü gibi gıcırdadığını hissetti. İçki içmeyeli ne kadar olmuştu? Ayaklarının altında bir nehir vardı ve o susuz kalmıştı.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Artık içkiye ihtiyacı kalmamıştı. İçmezse bayılacaktı. Prism'ın şarap tulumu bir adım bile uzakta değildi. Kip yürümeyi bıraktı. Bacakları titriyordu. Ayakları uyuşmuştu ve artık kan içlerine sızdıkça acıyorlardı. Kürek mekanizmasından kurtuldu ve şarap tulumunu almak için öne çıktı.

Ya da denedim. Uyuşmuş ayakları birbirine dolandı ve Prizma'yı ezmemek için zar zor tek bir yöne dönmeyi başararak öne doğru eğildi. Dönmüş omuzu

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

kürek kemiğine çarptı ve birdenbire kürekle ilgili iyi olan her şey kötüye döndü. Teknenin haydut tuzağının üzerinden kaymasına neden olan sığ deplasman, istikrar anlamına gelmiyordu. Kaygan gövdenin kayaların üzerinden kaymasını sağlayan kase benzeri genişlemesi, ağırlıktaki ani değişimin felaket olduğu anlamına geliyordu.

Bir an Kip parmaklarının ucundan nehre bakıyordu. Daha sonra tüm kürek ters döndü. Önce Kip'in kafası içeri girdi. Ve yine de suyun kulaklarını tıkamasına, kendi aptal, beceriksiz uzuvlarının çıkardığı sese ve kürekteki geri kalan kısmın suya çarpma sesine rağmen, bir şekilde bir adamın ürkmüş çığlığını duyduğundan emindi.

Nehir sıcaktı. Kip o kadar utanmıştı ki ölmeye ve bu işi bitirmeye karar verdi. Az önce Prizmayı nehre batırmıştı. Orholam!

Ah, şimdi gerçekten etkilenecek, Kip.

Sonra ciğerleri yanmaya başladı ve yaradılıştan tek bir rezil lekeyi ortadan kaldırmak için sessizce ölme fikri tüm çekiciliğini yitirdi. Kip zayıfça saldırdı. Bacakları şimdi kramp girmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi ve ikisi de öyle yaptı. Daha sonra sol kolu. Suda topal bir kuş gibi kanat çırptı, bir yudum hava aldı ve tekrar aşağıya daldı. Bir tarafı uçabildiğini biliyordu. Daha dün nehirde fersahlarca yüzmüştü ama panik onu tamamen ele geçirmişti. Debelendi, yanlış zamanda nefes aldı ve suyu emdi.

Başı ağrıyordu. Orholam, sanki birisi onun bütün saçlarını yoluyormuş gibiydi.

Tükürdü ve tükürdü. Havadaydı! Tatlı, değerli hava! Birisi onu saçından tutup sudan çıkardı. İki kez daha öksürdü ve sonunda gözlerini açtı.

Prizma ona göz kırpıyordu; hayır, göz kırpmıyordu. Prizma, Kip'in az önce yüzüne tükürdüğü suyu göz kırparak uzaklaştırıyordu.

Bırakın artık öleyim.

Adam, Kip'i artık daha geniş, omurgası daha geniş ve eskisinden çok daha sağlam olan kürekle çekti. Kip başını eğdi ve yeniden hareket edebilene kadar kollarını ve bacaklarını ovuşturdu. Prizma onun üzerinde durmuş bekliyordu. Kip yutkundu, yüzünü buruşturdu ve kendisini büyük adamın öfkesine göğüs germeye hazırlandı. Utangaç bir tavırla yukarıya baktı.

Gavin, "Sabah yüzmeyi seviyorum" dedi. “Oldukça canlandırıcı.” Ve göz kırptı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 22

Dazen Guile yavaşça uyandı, duyuları zindanının sersemletici mavi yumuşaklığıyla bombardımana tutulmuştu. Üç tıslama, üç tıslama ve kahvaltısı zindanın zeminine düştü. Uzuvlarındaki soğuğu, sadece ince bir battaniyeyle mavi luxin üzerinde uyumaktan vücudundaki sertliği ve acıyı görmezden gelerek oturdu ve kollarını kavuşturdu.

Ölü adam karşı duvara yaslanmış, akortsuz bir şekilde ıslık çalıyor, var olmayan bir ritimle başını sallıyordu.

Mavinin çılgınlığı bir düzen çılgınlığıydı. Bir usta, Gavin'in hapishanesindeki her ayrıntıyı anlayabilir. Ama Dazen ne zaman deliliğe gömülse, bundan asla çıkamayacağından korkuyordu. En son denediği sefer yıllar önce olmuş olmalı. O zamandan beri çok fazla mavi çizmişti. Tekrar maviliğe inmeyi seçmek pekala yok oluşu seçmek olabilir.

"Dazen," dedi ölü adam. "Bu sabah Dazen'sin, değil mi?" Dazen'in deli olduğunu iddia etmek ölü adamın en sevdiği numaraydı. "Gist'e gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Kardeşinden bunu yaptığı için, bu seçimi zorladığı için nefret ediyordu. Ama onun nefretine tutku yoktu. Bu, kendi uzuvları kadar çıplak, gizemden arınmış, çıplak bir gerçekti.

Yeterli. Kardeşinin isteğine göre sonsuza kadar işkence etmektense, kendi isteğiyle unutulmayı seçmek daha iyidir.

Dazen sanki derin bir nefes alıyormuş gibi maviyi draft etti. Tırnakları o nefret dolu maviye döndü, elleri, kolları. Buz gibi bir kanser gibi göğsüne yayıldı ve onu serinletti. Nefreti bir tuhaflığa, bir gizeme, o kadar mantıksız ve güçlü bir şeye dönüştü ki ölçülemiyor ya da anlaşılamıyor, yalnızca yaklaşık olarak açıklanabiliyordu. Mavilik tüm vücudunu sarmıştı.

Ölü adam, "Kötü fikir," dedi. "Bu sefer bundan kurtulacağını sanmıyorum." Küçük mavi luxin küreleriyle hokkabazlık yapmaya başladı. Artık beş kişiyi idare edebilirdi. Dazen onunla ilk karşılaştığında ölü adam üç numarayı bile idare edemiyordu.

Çalışmasına tutku gölgelemeden hücrenin değerini anlayabilirdi. Kardeşi muhteşemdi. Onu hapse attıktan sonra ne demişti? “Bu zindanı bir ayda yaptım, kaçmak için ne kadar uzun süren varsa o kadar zamanın olacak. Bunu bir test olarak kabul et." Her vazgeçişinde bu ifadeye geri dönmüştü. Oldu

kusurluluğun kabulü. Hücre kırılabilir. Bir zayıflık vardı; sadece onu bulması gerekiyordu.

Ölü adam "Cehennem taşı zayıflık değildir" dedi. “Sana söylemedim mi? Sana çok fazla saygı duyuyor. Birkaç başparmak derinliğine gitmeyecek, iki adım gidecek.”

Kısa bir süreliğine, algısının henüz eşiğinde olan insani bir duygunun farkına vardı. Kayıp - yıllarca sidiğini ve yağını, yıllarca süren bozulmayı bir hiç uğruna temizlemesine duyduğu öfke. Kardeşinin onu aşağılamak gibi bir niyeti yoktu. Bu onun tarzı değildi. Bunca çaba boşuna. Bu duyguları ellerinde tuhaf bir taş gibi evirip çevirdi, sonra bir kenara attı. Sadece görüşünü bulanıklaştırdılar.

Gözünün önünde bir şey duruyordu ve o bunu göremiyordu. Açıkça görülen bir şey olmalıydı; soruna yeni bir açıdan bakmasını gerektiren bir şey. Kardeşi bu tür düşünme konusunda çok iyiydi.

"Belki de tek soru şu, bunu Gavin'in yöntemiyle mi yoksa Dazen'in yöntemiyle mi yapacaksın?" Ölü adam sordu. O küçük, üstün, alaycı gülümsemesi vardı. Dazen böyle sırıttığında yüzünü parçalamak istedi.

Ama belki de haklıydı. Tuzak buydu: Bunu Gavin'in yöntemiyle yapmaya çalışmak. Eğer bunu kardeşinin yöntemiyle yaparsa, bu sadece daha da derinlere yol açardı.

Lüksin dolu ellerini yere koyarak tüm yapının ana hatlarını hissetti. Hücre elbette mühürlenmişti, sertleştirilmişti ve basit büyü müdahalelerine karşı korunmuştu ama daha önce olduğu gibi güneyde farklı bir his veriyordu. Güney yakası olduğundan emin değildi, yalnızca kendisine farklı gelen bölgenin güney, yani mıknatıs taşı olduğuna karar vermişti. Kardeşi onu görmeye geldiğinde orada duruyordu. Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı ama orada, mavi luxin duvarlarının ötesinde bir oda vardı; Gavin kardeşini kontrol etmek istediğinde buraya gelebilir, kendisinin hala bir mahkum olduğundan ve hâlâ güvenli bir şekilde hapishaneden uzak tutulduğundan emin olabilir. Dünya hala umduğu kadar acı çekiyor.

Bu zayıflık olurdu. Oradaki luxin'in daha ince, daha basit olması gerekiyordu ki Gavin onu manipüle ederek içini görebilsin. Elbette korunacaktı ama Gavin her şeyi düşünmüş olamazdı. Sadece bir ayı kalmıştı.

Ancak Dazen'in tüm ateş etme girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kırmızı lüksin yanıcıydı, bu yüzden kendini keserse kırmızı lüksin çekebileceğini düşünmüştü. Biraz da olsa yapabilirdi. Ama başaramadığı sürece bu hiçbir işe yaramazdı

yakmak. Bir ateş ona üzerinde çalışabileceği tam spektrumlu bir ışık verecek ve o da dışarı çıkabilecekti. Ama kıvılcım çıkaracak hiçbir şeyi yoktu. Kendi vücudundan ısı çıkarmaya çalışmak neredeyse işe yaramıştı - ya da en azından yaklaştığını düşünmüştü ve son seferinde vücudunu çok fazla soğutarak neredeyse kendini öldürüyordu.

Bu mümkün değildi. Burada ölecekti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir balyoz çekti ve çığlık atarak onu duvara çarptı. Elbette paramparça oldu. En ufak bir çizik dahi bırakmadı.

Dazen yüzünü ovuşturdu. Hayır, düşman umutsuzluktu. Gücünü koruması gerekiyordu. Yarın kâseyi daha fazla ovalayacaktı. Belki yarın o gün olacaktı.

Öyle olmayacağını biliyordu ama yine de yalana tutundu.

Duvardaki ölü adam kıkırdayıp duruyordu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 23

Gavin, "Geleceğin hakkında konuşmamız lazım" dedi. "Bazı seçeneklerin var."

Kip ateşin üzerinden Prizma'ya baktı. Küçük adalarında gece hızla yaklaşıyordu. Görünüşe göre Kip saatlerce uyumuştu, Garriston'u tamamen kaçırmıştı ve ancak tekneleri sallanırken uyanıp gece çökerken kuma çarpmıştı.

“Ne kadar yaşayacağım?” diye sordu. Huysuzdu, açtı ve son iki günde olup bitenlerin bazı sonuçlarını yeni yeni kavramaya başlamıştı.

“Orholam'ın kendisine bir soru. Ben sadece onun mütevazi Prizması'yım, dedi Gavin, dudaklarını büken alaycı bir gülümsemeyle. Dışarıya, karanlığa bakıyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kip'in kastettiğinden daha keskin çıktı. Tanıdığı herkes ölmüştü ve yeşil teknik ressam olacaktı. Geleceğini renkli dünyada görmüştü: ölüm ya da delilik ve sonra ölüm.

Gavin'in gözleri tekrar Kip'e döndü. Konuşmak için hareket etti, durdu ve sonra şöyle dedi: "Çekim yaptığınızda vücudunuz değişir ve vücudunuz bu değişimi hasar olarak yorumlar; elinden geleni yapar, ancak bu her zaman kaybedilen bir savaştır, tıpkı yaşlanma gibi. Çoğu erkek teknik ressam kırk yaşına ulaşıyor. Kadınların ortalaması elli.”

"O halde Chromeria bizi öldürecek mi, yoksa delirecek miyiz?"

Gavin'in yüzü sertleşti. "Duygusallaşıyorsun. Buna hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Hazır değil?" dedi Kip. Gavin haklıydı, Kip bunu biliyordu. Çok gergindi. Susması gerekiyordu ama kendine engel olamıyordu. “Tanıdığım herkesin öldürülmesine hazır değildim. Birkaç atlıyı kazığa geçirip bir şelalenin üzerinden atlamaya hazır değildim. Kelimeler hiçbir şeydir. Nedir? Artık işe yaramaz hale geldiğimizde kendimizi öldürmek zorunda mı kalacağız?” Neden bağırıyordu? Neden titriyordu? Orholam, bir kralı öldürmeye ruhu üzerine yemin etmişti, çoktan delirmiş miydi?

"Bunun gibi bir şey."

"O mu yoksa renkli bir varlığa mı dönüşecek?" diye

sordu. "Bu doğru."

Kip acı bir tavırla, "Eh, sanırım geleceğim hakkında konuştuk," dedi. Saçma sapan davrandığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu.

Gavin, "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun" dedi.

"Benim bildiklerimi sen nereden biliyorsun baba?"

Bir bahar yayınını izlemek gibiydi. Bir an Prizma ateşin karşısında Kip'in karşısında duruyordu. Bir sonraki adımda Kip'in tam önünde durdu, kolu geriye çekilmişti. Bir sonraki adımda, Kip kuma çarpıyordu, Gavin'in açık eliyle yaptığı darbe yüzünden başı çınlıyordu, kütüğünden kaymaktan kıçı sıyrılmıştı ve düşüşten dolayı rüzgârı kesilmişti.

“Sen cehennemi yaşadın, bu yüzden sana herhangi bir adama verdiğimden daha fazla rahatlık verdim. Çizgiyi mi bulmak istedin? Onu buldun.”

Kip nefesini tutarken yüzünü yukarı çevirdi. Ağzının kenarındaki ıslaklığa kum yapışıyordu. Ovaladı. Sadece salya var, kan değil. "Orholam'ın taşakları!" dedi. "Bil bakalım ne buldum? Bir çizgi! Ben Navigatör Ariss'ten bu yana en büyük kaşifim!”

Gavin titredi, yüzü bir maskeydi. Omuzlarını yuvarladı, boynunu sağa sola salladı. Kip, arkası ateşe dönük olmasına rağmen gözlerine doğru kıvrılan kırmızı luxin duman girdaplarını görebiliyordu.

"Ne yapacaksın? Yen beni?" diye sordu. Bu sadece acı. Kip bazen

zayıflık gördüğü için kendisinden nefret ediyordu. Prizma onu tehdit ediyordu ve Kip'in gördüğü ilk şey tehdidin boşluğuydu. Gavin onu tam olarak yenemedi çünkü Gavin iyi bir adamdı ve Kip savunmasızdı.

Gavin'in bakışı bir an için cinayete dönüşecek kadar koyulaştı, sonra basit bir yoğunluğa dönüştü. En kısa eğlence parıltısı. "Derin bir nefes al." dedi sessizce.

"Ne?"

Prizma sanki bir sineği kovarmış gibi elinin tersiyle bir hareket yaptı. Elinden bir parça kırmızı lüksin fırladı ve Kip'in ağzına sıçradı. Kip, luxin yayılıp onu da kaplamadan önce burnundan derin bir nefes aldı. Daha sonra başının arkasını sardı, başının üstüne yayıldı ve katılaştı. Kip'in yalnızca gözleri açıktı, ağzı ve burnu kapatılmıştı, tamamen tıkanmıştı. Nefes alamıyordu.

Gavin, “Bana kardeşimi hatırlatıyorsun. Büyürken ona karşı asla kazanamazdım. Ve bunu yaptığımda, bana, kazanmama izin verip vermeyeceğini merak etmeme neden olan kibirli övgüler yapardı. Eşyalardaki çatlakları görüyor musun? İyi. Bu senin Guile olduğunun yeterli kanıtı. Bütün ailemizde var. Ben dahil. Şunu bir düşün Kip: Sen ölene kadar o maskeyi yüzünde bırakırsam benim için pek çok sorun ortadan kalkacak. Bir adamın vicdanını ona karşı kullanmaya çalışmadan önce iki kez düşünmek isteyebilirsiniz. Öyle bir şeye sahip olmadığı ortaya çıkabilir.”

Kip, artan paniğe karşı gücünü koruyarak dinledi; Gavin'in konuşması bittikten sonra yüzündeki lüksü çıkaracağından emindi. Ancak Gavin konuşmayı bıraktı ve maskeyi çıkarmadı. Diyaframı daha fazla hava emmeye çalışıp, içinde tuttuğu ölü havayı dışarı atmak için pompalanırken Kip'in midesi çalkalanıyordu. Hiçbir şey.

Boynuna uzanıp lüksinin deriye temas ettiği dikiş yerini bulmaya çalıştı. Ama çizgi düzgündü, luxin cilde çok yakın yapışıyordu. Tırnaklarını altına sokamadı. Başını kaldırdı, gözlerini. Tırnaklarını gözlerinin yanındaki yumuşak deriye batırırsa maskenin kenarını kaldırıp altına bir parmağını sokabilirdi. Görüşü kararıyordu. Adamın artık devreye gireceğinden emin olarak Gavin'e yalvararak baktı.

Gavin onu acımasızca izliyordu. "Eğer saygı duyacağın tek şey güçse, Kip, birincisi sen bir aptalsın ve ikincisi, doğru adama geldin."

Panik geldi. O daha iyi bilmeliydi. Kip debelendi, çığlık atmaya çalıştı, gözlerinden o ince luxin tepesine ulaştı ama elleri sarkmadan önce ona zar zor dokundu. Güvenemeyeceğini bilmeliydi...

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 24

Bütün gün ve gece boyunca seyahat ettikten sonra Karris, ormanda yürürken Rekton'un uzaktaki büyük, renksiz bir parıltı olduğunu ilk kez fark etti. Artık akşam karanlığının üzerinden çok zaman geçmişti, çalıların arasında hava serindi. Karanlık görüşü kullanacak kadar kırmızının altındaydı ama mükemmel değildi ve bu geceki gibi mehtaplı bir gecede normal görüşten karanlığa geçiş yapıp duruyordu. Görünür spektrumun altındaki ışık daha kabaydı; özelliklerin ince farklılaşmasına uygun değildi. Yüzler bile sıcak lekelere benziyordu, orası burada daha parlaktı, ancak ifadeleri veya ince hareketleri ayırt etmek, hatta bir yüzü çok uzaktan tanımlamak çok daha zordu.

Parıltı Rekton'un hâlâ yanmakta olduğu anlamına geliyordu. Karris yavaşça dairenin etrafında dönerek son tepeye tırmandı. Gümüş ay ışığında kasabanın hemen altındaki şelaleyi hayranlıkla seyrederek yolun dışında kaldı. Bütün gün yolda kimseyi görmemişti ve bunu tuhaf bulmuştu. Eğer kimse Rekton'dan nehrin aşağısına kaçmıyorsa, bu muhtemelen kimsenin başaramadığı anlamına geliyordu. Ancak ekilebilir araziden geçerek nehri takip etmek ve başka yerleşim yerlerine rastlamamak da tuhaftı. Savaştan bu yana bakım yapılmadığı belli olan portakal bahçeleri görmüştü ama hâlâ meyve yetiştiriyorlardı. Meyveler seyrekti, ağaçlar yapraklı ve kaotikti ve Karris'in gördüğü portakal hasadı resimlerine kıyasla gelişigüzel büyüyordu ama hâlâ buradaydılar. Tire portakallarının getirdiği fiyat göz önüne alındığında buna inanmakta güçlük çekiyordu. Tyrean portakalları Atashian portakallarından daha küçüktü ama daha tatlı ve daha suluydu ve Parian portakalları kıyaslanamaz bile. Savaştan sonra kimse geri dönmemiş miydi?

Sundered Rock Muharebesi gerçekten o kadar çok insanı öldürmüştü ki, on altı yıl sonra bile toprak nadasa bırakılmış, yalnızca geyikler ve ayılar için meyve mi vermişti?

Karris, kapüşonlu siyah peleriniyle hâlâ yanan kasabaya gizlice girene kadar herhangi bir ceset görmedi. Kaldırım taşları düzgün ve bakımlı olan ana yolu izliyordu: Karris'in zihninde iyi yönetilen bir yerin simgesiydi bu. Yanmış bir ceset caddenin ortasında yatıyordu, yüzüstü, bir kolu uzatılmış, bir parmağı kasabanın derinliklerini işaret ediyordu. Yalnızca el ve işaret parmağı yanmamıştı. Kafa eksikti.

Savaştan beri böyle bir yanık görmemişti. Savaş sırasında ordular, cenazelerin gömülemediği ve cenaze ateşi için yeterli doğal yakıtın bulunmadığı bölgelerde birçok kez çatışmıştı.

Hastalık nedeniyle daha fazla asker kaybetmemek için cesetlerin imha edilmesi gerekiyordu, bu yüzden kırmızı taslaklar bir cesede hızlı bir kırmızı jöle akışı sıkıyordu. Hızlı bir kaplama, dikkatsizce hazırlansa bile hızlı bir şekilde yakılabilir. Sorun çözüldü. Ama bu ölü yakma değildi. Cesetler yığınlar halinde değil de tek tek yakılırsa kemikler kalırdı. Taslağı hazırlayan kişi titiz olmasaydı bazı vücut parçaları tamamen kemiğe indirgenemezdi. Göğüs kafesleri ve kafatasları dumanı tüten etlerle doldu; hastalıkların yayılmasını önlemek için rakiplerinizin cesetlerini ortadan kaldırmak zorunda kaldığınız savaş durumları için yeterince iyi, ancak kendi vatandaşlarınız için asla yeterince iyi değildi.

Kral Garadul o savaşta savaşmamıştı ama savaşın en kötü uygulamalarını kendi halkına taklit ediyordu.

Şüphelendiği gibi, işaret eden el Karris'i daha fazla cesede yönlendirdi. İlk başta geniş bir alana yayıldılar, sonra her otuz adımda bir, her yirmi adımda bir, on adımda bir. Hepsi başsızdı. Daha sonra cesetler artık ana yolun kenarlarına tek sıra halinde dizildi; dumanların, harap olmuş evlerin ve dükkanların yanından geçtiler. Buradaki güzel bakımlı parke taşları sıcaktan çatlamıştı. Kaldırım taşlarının üzerinde izler vardı. İlk başta bunların ne olduğunu anlayamadı ama yaklaştıkça açıkça ortaya çıktı: Bunlar sürüklenme izleriydi, meydandan sürüklenen başları kesilmiş cesetlerden belki bir günlük kurumuş kan çizgileriydi.

Onu kasaba meydanına götürecek köşeyi dönmeden önce duman ve kanın ortasında durdu. Kısa kılıcını çekti ama gözlüğünü takmadı. Bir tuzak olsaydı burada olurdu ama gerekirse büyüyle savaşmasına yetecek kadar kırmızı ve ısı vardı. Doğrudan sızmayı planlamıyor olsa bile, mecbur kalmadıkça taslak hazırlayıcı olduğunu duyurmasına gerek yoktu. O an geldiğinde bunu ateşle ilan edecekti.

Karris köşeyi döndü.

Sevgili Orholam.

Kafaları eritmemişlerdi. Bunları mavi-sarı lüks bir sırla korumuşlar ve kasaba meydanının ortasına yığmışlardı. Gözler dik dik bakıyor, yüzler parçalanmış, kan Luxlord'ların Balosu'ndaki şampanya piramidi gibi yukarıdan aşağıya akıyor. Karris, başı kesilmiş cesetlerden böyle bir şey beklemişti ama bunu beklemek, onu görmekle aynı şey değildi. Midesi kalktı. Döndü ve sanki göz kapakları gözlerindeki dehşeti silebilirmiş gibi hızla gözlerini kırpıştırarak çenesini kapattı. Midesinin sakinleşmesine zaman tanımak için meydanın geri kalanını inceledi.

Gavin bunu görseydi Kral Garadul'u öldürürdü. Deniz kadar acımasız, Orholam kadar dürüst olsa bu canavarların her birini avlardı. Savaş sırasında ve öncesinde ona ne yapmış olursa olsun, Sahte Prizma Savaşı'ndan beri Gavin, adaleti sağlamak için Yedi Satraplık'ı dolaşmıştı. İlitya'nın korsan filolarını iki kez batırmış, Mavi Gözlü Şeytanlar'ın haydut kralını öldürmüş, Ruthgar ile Kan Ormanı arasında savaş yeniden çıkınca barış yapmış ve Ru Kasabı'nı adalete teslim etmişti. Tireliler dışında halk da onu seviyordu. Ve burada Tyreanlar için bile çok büyük bir intikam almış olurdu. O buna dayanamazdı.

Binaların çoğu, şafak öncesi gri renkte duman çıkaran moloz yığınlarından oluşuyordu. Orada burada kavrulmuş, kararmış ve düşmüş arkadaşlarından ayrılmış tek bir duvar duruyordu. Alcaldesa'nın evi, eğer öyleyse - burada gördüğü en görkemli binaysa, doğrudan meydana çıkan merdivenler tam bir kayıptı. Askerler onu düzleştirmişti; diğerinin üzerinde duran bir kaya kalmamıştı.

Ama meydanın kendisi tertemizdi. Yanmış enkaz ya buraya giden sokaklara itilmiş ya da doğrudan kanalı batıdaki meydanı sınırlayan nehre kürekle atılmıştı. Kral Garadul hiçbir şeyin ziyaretçinin dikkatini tüyler ürpertici ödülünden uzaklaştırmasını istememişti. Kendini çelikleştiren Karris, insan kafalarından oluşan piramite baktı. Bütün sürüklenme izleri, bütün kanlı çizgiler buraya yol açıyordu. Cesetlerin -Karris buraya geldiklerinde hepsinin zaten ceset olduğunu umuyordu- piramidin mümkün olduğu kadar kanlı olması için hepsinin başları burada kesilmişti. Bu bir gösteriydi. Kral Garadul her şeyin bu dehşete yol açmasını istiyordu.

Piramit Karris'ten daha uzundu. Piramidin tepesindeki başlar çocuktu: yuvarlak yanaklı küçük oğlanlar ve saçları kurdeleli ve fiyonklu küçük kızlar.

Karris kusmadı. Bunda onu soğuk bırakan bir şey vardı. Yaşlarına ve kendisine göre bu çocuklar onun olabilirdi. Kendini kafaları sayarken buldu. Tabanda kırk beş tane vardı ve piramit yüksek olduğu kadar genişti ve matematiksel hassasiyetle inşa edilmişti. Çocukların kafaları daha küçüktü ve piramidin katı olup olmadığını veya bu kafaların başka bir şeyden yapılmış daha küçük bir piramidin dış tarafında istiflenip istiflenmediğini anlamanın bir yolu yoktu. Karris abaküs boncuklarını zihinsel olarak hareket ettirip onları sağa sola hareket ettirirken parmakları da hareket ediyordu.

Eğer piramit sağlam kafalardan oluşuyorsa, burada yaklaşık bin kafa da vardı.

Kusmanın habercisi olan soğuk karıncalanmalar tenine yayıldı. Uzaklara baktı. Sen bir casussun, Karris. Önemli olan her şeyi öğrenmelisiniz. Uzun, derin nefesler alarak piramidin alt köşesini inceledi, ardından şeklin bir yüzüne yandan baktı. Farklı renklerde luxin içeren çok sayıda katmandan yapılmıştır. Kral Garadul bunun yıllarca sürmesini istiyordu. Birisi piramide balyozla saldırabilir ve onu kırabilir ama kırıp açamaz. Bu kafaları gömmek ya da bu iğrenç anıtı kaldırmak mümkün olmayacaktı.

Burada açıkça görülen beceri, Kral Garadul'un çok sayıda, belki de çok sayıda, oldukça yetenekli ve vasıflı ressamlara erişebildiği anlamına geliyordu. Kötü haber. Karris, Gavin'in, Kral Garadul'un Chromeria'nın gözetiminden uzakta kendi teknik ressamlarını eğitmek için sahte bir Chromeria kurduğuna olan inancını ifade ettiğini duymuştu. Bu, Gavin'in haklı olduğuna dair oldukça güçlü bir kanıttı.

"Piç," dedi Karris. Garadul'u mu yoksa Gavin'i mi kastettiğinden emin değildi. Bu ne kadar aptalcaydı? Bir yığın kafaya bakıyordu ve bunu yapan canavara olduğu kadar Gavin'e de kızgın mıydı? Savaş sırasında bir fahişeyle yattığı için mi?

Hayatındaki her şeyi mahveden ve kardeşlerini öldüren büyük yangından sonra bile Karris, delicesine, bu süre zarfında Dazen'in tarafına geçme isteğini yarıdan fazla hissetmişti. Keşke olup bitenleri kendi açısından dinleseydim. Belki Gavin biliyordu.

Ya da belki Gavin'in savaştan hemen sonra nişanlarını bozmasına neden olan şey yasadışı ilişkisinden kaynaklanan suçluluk duygusuydu.

Yani sadakatsizdi. Büyük erkekleri seven kadınların ortak kaderine hoş geldiniz. Bildiğiniz gibi, son savaşın arifesinde sadece bir gecelik zayıflık yaşandı, bir güzellik kendini ona attı ve o sadece bir kez hayır demedi.

Sağ. Ama bildiğim kadarıyla her gece bir zayıflık gecesiydi.

Yıllar önceydi Karris. Yıllar! Gavin savaştan bu yana geçen yıllarda nasıl davrandı?

Nişanımızı bozmak ve bana hiçbir şey bırakmamak dışında mı? Son on beş yılda sana nasıl davrandı?

Terbiyeli bir şekilde. Lanet olsun ona. Yalan ve sırların dışında. Ne demişti? “Beni anlamanı ya da bana inanmanı beklemiyorum ama bunda ne var?

Not: Yemin ederim bu doğru değil.” Bu konuda onu rahatsız eden bir şey vardı. Neden yalanı artırsın ki?

Rüzgâr yön değiştirdi ve dumanı açık meydanın üzerine üfledi. Karris öksürdü, gözleri yanıyordu. Ama öksürmeyi bitirdiğinde bir çatırtı duyduğunu sandı.

Bir çatlak daha ve ardından sadece bir blok ötede bir baca, bir evin yanmış kalıntılarına çarptı. Şafak kırmızıydı; dumanın ve tayfların bir oyunuydu, burada dökülen tüm kanın cennet gibi bir aynası değildi.

Karris kasabayı aramaya, hayatta kalanları aramaya ve hasarı araştırmaya başladı. Doğru olanı yapın, önünüze geleni yapın. Kasaba kolay kolay yanmamıştı. Binalar, ahşap desteklerle de olsa taştı ve ağaçlar, ya elle sulandığı için (nehir şehrin içinden geçiyordu) ya da kökleri yeterince derine ulaştığı için yeşildi. Ancak şehir merkezindeki tüm binalar tamamen yanmıştı. Bu, kırmızı taslak hazırlayanlar anlamına geliyordu.

Tüm binaları dolaşıp her ahşap kirişe kırmızı lüksin sıkmış olmalılar.

Karris iki saat boyunca sokaklardaki molozların üzerinden tırmanarak arama yaptı, bazen bütün blokların etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Yüzüne ıslak bir bez sardı ama hâlâ başı dönüyordu ve sık sık öksürüyordu. Daha fazla ceset ve birkaç kederli köpekten başka bir şey bulamadı. Hayvanların tamamı alınmıştı. Kasaba kilisesi küçük bir savaşa sahne olmuştu. Bir luxiat'ın cesedi, kilisenin kapılarının dışında, diğerleri gibi başı kesilmiş halde yatıyordu. Karris onun dışarıdaki askerleri ihbar ettiğini, sürüsünden duvarların arasına sığınanları korumaya çalıştığını hayal edebiliyordu. İçeride budama makası, bir balta, bıçaklar, bir çift satır, bir kırık kılıç ve başları kesilmiş cesetler buldu. Ve her yerde kurumuş, yanmış kan vardı. Buradaki kirişler kavrulmuş ama alev almamıştı. Ya beceriksiz çizim, ya dinsel korku, ya da demir ağacı kirişlerinin,

Ancak sıralar ve cesetler yanmıştı. Karris, ister dumanı solumaktan ister ölüm ve acı tablosuna alışmaktan dolayı sersemlemiş durumdaydı. Kilisenin arka köşesinde, merdivenlerin arkasında genç bir aile buldu; baba, kollarını annesine dolamış, çocuğunu barındırıyordu. Askerler bunları bulamamıştı. Dumandan birbirlerinin kollarında ölmüşlerdi. Karris her birini dikkatle kontrol etti, her iki boynunda da hafif bir yaşam titremesi hissetti. Baba, öldü. Anne, bir

kız henüz ergenlik çağına girmemiş, ölmüş. Karris en son kundaklanmış bebeği, erkek çocuğu kucağına aldı. Nefesinin altında dua etti. Ama Orholam kulaklarını tıkadı; küçücük göğsünde hayat yoktu.

Karris sendeledi. Buradan çıkması gerekiyordu. Ölü bebeği en yakın masaya koydu ama orasının sunak olduğunu gördü. Kilisenin ana koridorunda ilerledi, solunda ve sağında için için yanan sıraların yanından geçti, başka bir zamanın görüntüleri, başka bir kurban edilmiş bebek, gözlerinin önündeki dehşete katılıyordu.

Zemin çöktüğünde neredeyse dışarıdaydı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 25

Gavin, "Bazı seçimler yapman gerekiyor, Kip," dedi.

Anlayabildiği kadarıyla Kip yalnızca birkaç saniye veya dakikadır bilincini kaybetmişti. Hava hâlâ karanlıktı, yıldızlar tepelerinde soğuk bir şekilde yanıyordu, düştüğü yere yakın olmasına rağmen ateş henüz elbiselerini yakmıyordu. Boğucu kırmızı luxin maskesi gitmişti ama cildinde hafif, kumlu ve keskin bir toz tabakası kalmıştı.

"Seni öldüreceğim!" dedi Kip. Kimseye güvenemezdi. Herkes yalancıydı. Herkes sadece kendisi için dışarıdaydı. Korku yükseldi ve bu da bazen olduğu gibi öfkenin alevlenmesine, ateşli, şiddetli ve kontrol edilemez hale gelmesine neden oldu. Doğruldu, gözleri Prism'in yüzüne kilitlenmişti. Adam ona soğukkanlılıkla, özür dilemeden baktı, sadece Kip'in ne yapacağını merak ederek sözlerini görmezden geldi. Kip, adamı kazığa oturtmak için ateşten devasa yeşil sivri uçlar yaratıp yaratamayacağını merak etti.

Akıllıca, Kip. Orholam'ın tam ortasında, bilinmeyen bir yerde rehberinizi mi öldüreceksiniz? Ne için? Huysuzluğuna tahammül edemediğin için mi?

İhanet değil Kip, bir ders. Kip ürperdi. Gerçekten Gavin'in onu öldüreceğini düşünmüştü. Ve önemli olan da buydu. Gavin'e bir çocuk tarafından idare edilemeyeceğini göstermekten başka seçenek bırakmamıştı. O sadece Kip'ten yaşlı değildi, aynı zamanda daha akıllıydı, daha sertti ve daha deneyimliydi ve saygı istiyordu.

Ve bu... uygundu.

Ama bu Kip'in titremesini engellemedi. Birkaç saniyeliğine de olsa gerçekten öleceğini düşünmüştü ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama ona bir daha asla güçsüz kalmamayı öğretebilecek tek kişi oydu. Bu ona annesinin ve Rekton'un intikamını nasıl alacağını öğretebilecek adamdı. Ve Kip sessizce ve inatla mı oturacaktı?

Kip toplayabildiği en büyük vakarla kütükteki yerine yeniden oturdu. Dizleri titriyordu ama kendini daha fazla rezil etmeden oturabildi. "Özür dilerim" diye mırıldandı ve bakışlarını kaçırdı. Bağırmamak için boğazını temizledi. "Hangi seçimler?" O sordu.

Gavin'in Kip'in kavga etmemesine biraz şaşırdığını ve memnun olduğunu görebiliyordu ama adam bunu kendi haline bıraktı. “Sen benim doğal oğlumsun, Kip. Bunun sonuçları var. Senin için." Kip, Gavin'in yüzünü yakından izliyordu. "Benim öz oğlum" sözlerini yüzünü buruşturmadan, gözlerini bile kısmadan söyledi. Kip bunu bu kadar neşeyle söyleyebilmek için prova yapıp yapmadığını merak etti.

Kip, kendi mirasına sahip çıkmanın Gavin'e nelere mal olduğunu görmüştü ve adam yine de Kip'in yüzünü buruşturmaya değer varoluşuna hiç yüzünü buruşturmadan onu sahipleniyordu. Bu bir davranış olmalıydı -bir piçinin babası olduğunu öğrenmekten kim memnun olabilir ki?- ama bu Kip'in iyiliği için yapılmış bir davranıştı.

Gavin, Kip'in beklediğinden daha iyi bir adamdı. Gavin, "Benim piçim olarak bilinmenin bir bedeli var" diye devam etti. “Siz ayrıcalıklı bir şekilde yetiştirilmediniz, ancak ayrıcalıklı olarak yetiştirilenlere kızan insanlar size de kızacaktır. Eğitim almadın ama eğitim almış olanlar eğer kendilerinden daha azını bilirsen seni küçümseyeceklerdir. Eğer seni kabul edersem, yanlış türden arkadaşları kendine çekersin. Benden nefret edenler ve bana kızanlar öfkelerini çoğu zaman benden çıkaramazlar Kip, ben çok güçlüyüm, çok tehlikeliyim. Ama bunun acısını senden çıkaracaklar. Adil değil ama durum bu. Sürekli inceleme altında olacaksınız ve hem başarılarınızın hem de başarısızlıklarınızın şu anda tahmin bile edemeyeceğiniz sonuçları olacak. Babam seni tanımamayı seçebilir. Diğerleri sizin sahtekar olduğunuzu kanıtlamaya çalışacaktır. Başkaları seni bana karşı kullanmaya çalışacak. Ve bazıları da sadece benim gözümde bir iyilik kazanmalarına yardımcı olacağı umuduyla seninle arkadaş olmak isteyecekler. Sahte dostluk seni korumak istediğim bir zehirdir.”

Bunun için çok geç. Kip, Ram'ı düşündü: Her zaman sorumlu olan, kendi aşağılığı nedeniyle Kip'in yüzüne leke sürmekten ve bunun dostça bir alay olduğunu iddia etmekten her zaman hoşlanan Ram. İsa'nın sevdiği Ram. Ram, ölü, sırtında bir okla yatıyor. "Peki seçeneklerim nedir?" diye sordu. "Neysem oyum."

Gavin burun kemerini ovuşturdu. “Şimdilik sıradan bir öğrenci olarak gidebilirsin. Daha sonra, ne zaman istersen, seni herkesin önünde tanıyacağım. Yönünüzü öğrenmek ve gerçek arkadaşlarınızın kim olduğunu öğrenmek için zamanınız olacak.”

"Onlara yalan söyleyerek mi?"

Gavin, "Bazen dostlarımıza karşı yalan söylemek en gerekli olanıdır," diye çıkıştı. Durdurdu. "Bak, sana sadece bu seçeneği sunmak istedim..."

"Hayır ben özür dilerim. Ben... sana kızgın değilim. Annem... Onun nasıl biri olduğunu hatırlıyor musun? Yani benden önce mi?” diye sordu.

Gavin'in ağzı çalıştı. Dudaklarını ıslattı. Sonra başını salladı. “Onu hatırlamıyorum Kip. Kesinlikle.”

Yani tam olarak bir aşk ilişkisi değil. Kip'in boşluğu iki katına çıktı. Ait olunacak bir aile yoktu. “Sen Prizma'sın; Sanırım pek çok kadın seninle birlikte olmak istiyor" dedi Kip.

“Savaştı, Kip. Ölmeyi beklediğinizde, eylemlerinizin on yıl sonra başkaları üzerinde yaratabileceği etkileri düşünmezsiniz. Etrafınızda arkadaşlarınızın öldüğünü gördüğünüzde, sevişmenin size canlı hissettiren bir yanı vardır. Çok fazla şarap ve alkollü içki vardı ve Prism olma talihsizliğine uğrayan asabi genç bir adamı dizginleyebilecek kimse yoktu. Ama bu bir mazeret değil. Özür dilerim Kip. Düşüncesizliğimin sana neye mal olduğu için özür dilerim.”

Annem seninle bir gece geçirdi ve umudunu buna bağladı. Kip'in, Prism'in yatağını seve seve paylaşacak bir düzine başka kadının yanından dirsek atarak ve plan yaparak geçtiğinden hiç şüphesi yoktu. Ve bunun için yıllarını acıyla mı doldurmuştu?

Kip kendini gülmeye zorladı, kalbi kırıldı. Babasının kim olabileceğini o kadar çok hayal etmişti ki, kendisinin Prizma olabileceğini hayal etmeye asla cesaret edememişti. Ancak rüyalarında babası acil bir durum nedeniyle çağrılmıştı. Mecbur kaldığı için onları bırakmıştı. Ama Kip'in annesini ve Kip'i sevmişti. Onları özledim. Geri dönmek istedim ve herhangi bir gün gelirdi. Gavin iyi bir adamdı ama Lina'yı umursamıyordu. Veya Kip'i. Görevine bağlı olduğu için Kip'e göz kulak olacaktı. İyi bir insan. Ama aşk yoktu. Ait olunacak bir aile yok. Kip dışarıda yalnız başınaydı ve parmaklıklı pencerelerden asla sahip olamayacağı bir şeye bakıyordu.

Tamamen sıradan bir şey isterken son derece egzotik bir hediyenin verilmesi gibiydi. Yine de nasıl bir nankördü? Şikayet mi ediyorsun? Prizma onun babası olduğu için mi kendisi için üzülüyordu?

"Özür dilerim" dedi Kip. Hala lüksin kullanımından dolayı yırtık tırnaklarına baktı. “Bu doğru değil. Annemin... bazı sorunları vardı. Sanırım benimle birlikte gelerek seni tuzağa düşürmek istedi." Kip göz temasını sürdüremedi. Çok utanıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun anne? Çok çirkin? "Sen bunu hak etmiyorsun. Hayatımı kurtardın ve ben... berbat durumdayım.” Kip gözlerini kırpıştırdı ama gözyaşlarını tamamen durduramadı. "Beni istediğin yere bırakabilirsin; yani, tercihen ıssız bir adada değil."

Gavin gülümsedi, sonra ciddileşti. “Kip, annen ve ben yaptığımızı yaptık. Beni eylemlerimin sonuçlarından korumaya çalışmanı takdir ediyorum ama beni hiçbir şeyin tuzağına düşürmüyorsun. İnsanlar konuşabilir. Umurumda değil. Anlamak?" Bir nefes verdi. “Ne olursa olsun, umursadığım tek hasar zaten verildi.”

Kip bir an anlamadı. Hasar zaten yapıldı mı? Kimse Kip'in hayatta olduğunu bile bilmiyordu.

Karris hariç. Gavin'in demek istediği buydu. Kip, dünyada Gavin'in değer verdiği tek kişiyle arasının açılmasına neden olmuştu. Kip'in kendisini daha iyi hissetmesini amaçlayan şey, onun en zayıf olduğu yerden çarptı. Annesi, kendini bilebildiği kadarıyla sadece var olduğu için kendisini suçlu hissetmesine neden olmuştu. Doğarak onun hayatını mahvetmişti. Çok fazla talepte bulunarak onun hayatını mahvetmişti. İnsanların ona tepeden bakmasını sağlamıştı. Onu yapabileceği her şeyden alıkoymuştu. Zihinsel olarak onun sözlerini umursamamaya çalışabilirdi. Öyle demek istemedi. Bu sözleri hiç söylememiş olsa bile Kip'i seviyordu. Ona nasıl zarar verdiğini bilmiyordu.

Ama Gavin iyi bir adamdı. O bunu hak etmedi.

“Kip. Kip.” Gavin, Kip ona bakana kadar bekledi. "Seni terk etmeyeceğim."

Kilitli bir dolabın, çığlık atan, çığlık atan ve kimsenin cevap vermediği görüntüler. "Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu Kip gözlerini kırpıştırarak. "Bir haftadır yemek yememiş gibiyim." Göğsünü dürttü. Kaburgalarının dışarı çıktığını hissedebiliyordu.

Gavin paketinden bir ip sosis çıkardı ve birini kesti; yalnızca birini mi? - ve onu Kip'e fırlattı. "Yarın Chromeria'da başlıyorsun." “Aman Tanrım?” Kip ağzı dolu bir şekilde sordu.

Gavin, "Seninle bir sır paylaşacağım" dedi. “Herkesin şüphelendiğinden daha hızlı seyahat edebilirim.”

“Kaybolup başka bir yerde yeniden ortaya çıkabiliyor musun? Biliyordum!" dedi Kip.

“Hımm, hayır. Ama gerçekten hızlı giden bir tekne yapabilirim.”

“Ah, bu... inanılmaz. Bir tekne."

Gavin şaşkın görünüyordu. "Mesele şu ki, kimsenin ne kadar hızlı olduğumu bilmesini istemiyorum. Savaş yaklaşıyor ve eğer bunu açıklamam gerekiyorsa bunun bir sürpriz olmasına ihtiyacım var. Anladın?"

"Elbette" dedi Kip.

"O zaman bana ne istediğini söylemeni istiyorum. Sen inisiye olurken ben gidip bazı şeylerle ilgileneceğim.

"Başlatıldı mı?"

"Sadece hayatının geri kalanını belirleyecek bazı testler. Ama geç kaldın, diğer tüm öğrenciler çoktan başladılar, bu yüzden seni içeri almamız gerekiyor. İnisiyasyondan sonra kalıp eğitim alabilirsin.”

Kip'in boğazı düğümlendi. Kimseyi tanımadan yabancı bir adaya tek başına mı düştünüz ve hayatının geri kalanını belirleyecek bir sınava hazırlanmak için çok az zamanınız mı oldu? Öte yandan Chromeria,

Kral Garadul'u öldürmek için ihtiyaç duyduğu büyüyü öğrenecekti. “Diğer seçenek nedir?”

"Benimle gel."

Tünelin sonunda hava aydınlanmıştı. Kip'in kalbi yerinden fırladı. "Peki ne yapacaksın?"

"İyi olduğum şey, Kip." Gavin yukarıya baktı, irisleri gökkuşağı renginde dönüyordu. Gülümsedi ama gözlerine dokunmadı. Konuştuğunda sesi ay kadar soğuk ve uzaktı. "Savaş yapacağım."

Kip yutkundu. Bazen Gavin'e baktığında sanki ağaçların arasından bakıyormuş, ormanda uzun adımlarla ilerleyen, yoluna çıkan her şeyi ezen bir devin gözüne ilişiyormuş gibi hissediyordu.

Gavin gözlerini tekrar Kip'e çevirdi. Yüzü yumuşadı. "Bu çoğunlukla korkakları partiler ve güzel kıyafetler dışındaki şeylere para harcamaya ikna etmek için yapılan sıkıcı toplantıları içeriyor." Sırıttı. "Korkarım sen muhtemelen bende askerlerimin çoğunun gördüğünden daha fazla sihir gördün." Gözleri bulutlandı. "Pek iyi değil. Kafan karışmış gibi gözüküyor."

"Konu aslında az önce söylediklerinle ilgili değil ama..." Kip durdu. Artık ağzından yarı çıkmışken oldukça rahatsız edici bir soru gibi görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Prizma olarak mı?"

"Evet. Efendim. Yani, imparator olduğunu biliyorum ama öyle görünmüyor...”

"Beni dinleyen var mı?" Gavin güldü. "Bana da öyle geliyor. Bunun apaçık gerçeği Prizmaların gelip gitmesidir. Genellikle her yedi yılda bir. Prizmalarda daha zayıf adamların tüm zaafları vardır ve her yedi yılda bir meydana gelen büyük güç değişimleri yıkıcı olabilir. Eğer bir Prizma aile üyelerini her satraplığı yönetmeleri için görevlendirirse ve bir sonraki Prizma onların yerine kendi aile üyelerini kurmaya çalışırsa işler çok hızlı olur. Öte yandan, Spectrum'un yedi üyesi olan Renkler genellikle onlarca yıldır ortalıkta dolaşıyor. Ve genellikle oldukça akıllıdırlar, bu nedenle Prizmalar zaman içinde giderek daha fazla idare edildi ve günlerini doldurmaları için dini görevler verildi. Spectrum ve satraplar birlikte hüküm sürüyor. Her satraplığın Spektrumda bir Rengi vardır ve her Rengin kendi satrapının emirlerine uyması beklenir. Uygulamada, Renkler genellikle isimleri dışında her şeyde ortak satrap haline gelirler. Renk ile satrap ve tüm Renkler ile Beyaz arasındaki ve Prizmaya karşı tüm Renkler ile Beyaz arasındaki jokey düzeni büyük ölçüde koruyor. Her satraplık, diğer satraplıkları kızdırmadığı ve ticaret devam ettiği sürece kendi evinde istediğini yapabilir.

akıyor, dolayısıyla herkesin diğerlerini kontrol altında tutmakta çıkarı var. Elbette o kadar basit değil ama işin özü bu.”

Kulağa yeterince karmaşık geliyordu. “Ama savaş sırasında...?”

“Promachos olarak atandım. Savaş sırasında mutlak kural. Promacho'ların 'savaşın' sonsuza kadar süreceğine karar vermesi durumunda herkesi tedirgin ediyor.”

“Ama vazgeçtin?” Kip bunun aptalca bir soru olduğunu fark etti.

Ama Gavin gülümsedi. “Ve ne harika ki, ben suikasta uğramadım. Kara Muhafızlar yalnızca Prizmaları korumaz, Kip. Dünyayı bizden koruyorlar.”

Orholam. Gavin'in dünyası, Kip'in az önce bıraktığından daha tehlikeli görünüyordu. “Yani bana resim yapmayı mı öğreteceksin?” O sordu. Tüm dünyaların en iyisiydi. Yabancı bir adaya tek başına düşmeden, öğrenmesi gereken şeyi öğrenecekti. Ve çizim yapmayı Prism'ın kendisinden daha iyi kim öğretebilir?

"Elbette. Ama önce yapmamız gereken bazı şeyler var."

Kip, Gavin'in hâlâ tuttuğu sosis ipine özlemle baktı. "Daha fazla yemek ister misin?"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 26

Ertesi gün öğle vakti Kip, hızlı tekneyle ilgili alaycılığı tamamen yutmuştu. Dalgaların üzerinde akıllara durgunluk veren bir hızla uçuyorlardı ve Gavin tekneyi çevrelemiş, o kadın ve onun fikirleri hakkında bir şeyler mırıldanmıştı, böylece artık hıza rağmen konuşabiliyorlardı.

"Demek yeşil kullandın," dedi Gavin, sanki öne doğru eğilmesi normalmiş gibi, derisi tamamen kırmızı, ayakları bağlı, elleri iki yarı saydam mavi direği kavrıyor ve suya büyük kırmızı lüksin tıkaçları atıyor , çok terliyor, kasları düğümleniyor. “Bu iyi bir renk. Herkesin yeşil taslak hazırlayanlara ihtiyacı var.”

"Sanırım ben de ısıyı görebiliyorum. Ve Usta Danavis benim bir süperkromat olduğumu söyledi.”

"Ne?"

“Danavis Usta kasabanın boyacısıydı. Bazen ona yardım ederdim. Alcaldesa'nın kocasının sevdiği gibi kırmızıları eşleştirmede zorluk çekiyordu."

“Corvan Danavis mi? Corvan Danavis Rekton'da mı yaşıyordu?" "E-evet."

"İnce, kırk yaşlarında, boncuklu bıyıklı, birkaç çilli ve saçında biraz kızıl?"

"Bıyık yok" dedi Kip. "Ama aksi halde."

Gavin sessizce küfretti.

"Boyacımızı biliyor musun?" diye sordu Kip inanamayarak.

"Öyle diyebilirsin. Savaşta bana karşı savaştı. Ben daha çok ısıyı görmeni merak ediyorum. Bana ne yaptığını söyle."

"Usta Danavis bana vizyonumun kenarlarına bakmayı öğretti. Bazen bunu yaptığımda insanlar parlıyor, özellikle de çıplak tenleri, koltuk altları ve... bilirsin.”

"Kasık?"

"Sağ." Kip boğazını temizledi. "Beni kör et," dedi Gavin. Kıkırdadı. "Ne? Bu ne demek?"

"Sonra göreceğiz."

"Daha sonra? Ne gibi, bir ya da iki yıl mı? Neden bütün yetişkinler benimle aptalmışım gibi konuşuyor?”

"Haklısın. Gerçekten ucube olmadığınız sürece, muhtemelen bitişik olmayan bir iki renklisiniz.

Kip gözlerini kırpıştırdı. Ne ne? “Aptal olmadığımı söyledim; cahil farklıdır.” Gavin, "Ben de bugün daha sonrayı kastetmiştim," dedi.

"Ah."

“Taslak hazırlamada iki özel durum var; pek çok özel durum var. Orholam çok kahrolası bir yer; ilk dönemleri öğretmeye hiç çalışmadım. Dünyadaki tek gerçek kişinin siz olup olmadığınızı ve diğer her şeyin ve herkesin sadece hayal gücünüzden ibaret olup olmadığını hiç merak ettiniz mi?

Kip kızardı. Eve döndüğünde, çocuğun varlığının sona ereceğini umarak Ram'ı hayal etmeyi bile bırakmaya çalışmıştı. "Sanırım öyle."

“Doğru, bu çocuksu bir zihnin egoizmle ilk flörtlerinden biridir. Alınmayın.”

"Hiçbiri alınmadı." Çünkü az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok.

“Çekici çünkü sizin kendi öneminizi doğruluyor, istediğiniz her şeyi yapmanıza olanak tanıyor ve çürütülemiyor. Taslak hazırlamayı öğretmek de aynı sorunla karşı karşıyadır. Burada diğer insanların var olduğunu kabul ettiğinizi varsayacağım.

"Elbette. Kendi kendime ders vermeyi pek sevmiyorum, dedi Kip. Sırıttı. Gavin gözlerini kısarak ufka baktı. Denizleri tarayabilmek için birbirinden bir kol boyu uzaklıkta iki mercek yerleştirip luxin kanopiye monte etmişti. Bir şey görmüş olmalı, çünkü deniz süpürücüsünü sert bir şekilde sol limana yanaştırdı! Taşıması zor.

Geri döndüğünde görünüşe bakılırsa Kip'in esprisini kaçırmıştı. "Her neyse, nerede kalmıştık? Ah. Çizim yapmayı öğretmenin sorunu, rengin var olmasıdır - bizden ayrıdır - ama biz onu yalnızca deneyimimiz aracılığıyla biliyoruz. Nedenini bilmiyoruz ama bazı erkekler (altkromatlar) kırmızı ile yeşili ayırt edemiyor. Diğer alt kromatlar mavi ile sarıyı ayırt edemez. Açıkçası, bir adama daha önce görmediği bir rengi göremediğini söylediğinizde size inanmayabilir. Ona kırmızı ve yeşilin farklı renkler olduğunu söyleyen herkes ona acımasız bir şaka yapıyor olabilir. Ya da asla göremeyeceği bir şeyin varlığını kabul etmek zorundadır. Teolojik çıkarımlar var ama seni bağışlayacağım. Basitleştirmek gerekirse, eğer renk eksikliği olan erkekler varsa -bu arada, neredeyse her zaman erkeklerdir- neden renklere aşırı duyarlı olanlar da olmasın? süperkromatlar? Ve öyle olduğu ortaya çıktı. Ama neredeyse her zaman kadındırlar. Aslında kadınların yaklaşık yarısı renkleri aşırı derecede ayırt edebiliyor. Erkeklerde bu onbinlerde birdir.”

“Bir dakika, yani erkekler her iki yolu da mı kaybediyor? Renkleri daha sık mı göremiyorsunuz ve onları daha az mı görüyorsunuz? Adil değil."

“Ama ağır şeyleri kaldırabiliriz.”

Kip homurdandı. "Ve ayakta işemek, değil mi?"

“Zehirli sarmaşık çevresinde çok faydalıdır. Bu sefer Karris'le bir görevdeydim...” Gavin ıslık çaldı.

Kip dehşete düşmüş bir halde, "Yapmadı," dedi.

“Nehirdeyken bana kızdığını mı sanıyordun? Her nasılsa o zaman da benim hatamdı.” Gavin sırıttı. “Her neyse, konumuza dönecek olursak çoğumuz normal renk aralığını görebiliriz. Hımm, yineleme var.”

"Ne?" diye sordu.

“Bu çok fazla bir konu dışı. Bir rengi görebilmeniz onun taslağını çıkarabileceğiniz anlamına gelmez. Ancak bir rengi göremiyorsanız, onu kötü çizmiş olursunuz. Yani erkekler belirli renkleri çizerken süperkromat kadınlar kadar doğru değiller ki bu onların yarısı kadardır. Will pek çok hatayı kapsayabilir ama başlangıçta hiç hata olmaması daha iyidir. Eğer yıkılmayacak bir lüks bina inşa etmeye çalışıyorsanız bu hayati önem taşıyor.”

"Luxin binaları mı yapıyorlar?"

Gavin onu görmezden geldi. “Bütün bunları size anlatmaya başladığım özel durumlar kırmızı altı ve süperviyoledir. Eğer ısıyı görebiliyorsan, Kip, onu çekebilmen için büyük bir şans var.”

"Yani, vızıltı gibi bir yangın başlatabileceğimi mi söylüyorsun?" Kip büyük bir süpürme hareketi yaptı.

“Sadece 'whoosh!' dersen yaptığında." Gavin güldü.

Kip yine kızardı ama Gavin'in kahkahası alaycı değildi. Bu onu aptal gibi hissettirmedi, sadece aptal gibi hissettirdi. Adamda pek çok korkutucu şey vardı, tıpkı Usta Danavis'in bazen korkutucu olduğu gibi. Ama ikisi de kötü görünmüyordu. İkisi de kötü görünmüyordu.

"Ve bu çok tuhaf olurdu," dedi Gavin, "çünkü yeşil draft yapmışsın." Bir şeyi nasıl öğreteceğini bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. “Hiç gökkuşağı gördün mü?”

"Yağmur... ne?" diye sordu Kip, gözleri dolmuş bir halde.

“Bu retorik bir soruydu, akıllı. Renklerin sırası süperviyole, mavi, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı, alt kırmızıdır. Genellikle iki renkli bir yay daha geniş bir yay boyunca yayılır. Yani süperviyole ve maviyi, mavi ve yeşili veya yeşil ve sarıyı çiziyorlar. Çok renkli bir renk (çok daha nadir) yeşil, sarı ve

turuncu. Birbirine sınır oluşturmayan renkler çizen bir teknik ressam nadirdir. Karris onlardan biri. Yeşil çekiyor ama sarı ya da turuncu değil, sonra kırmızının çoğunu ve kırmızının altına doğru çekiyor."

"Demek o bir çok renkli."

"Kapalı. Karris, ateş kristali dedikleri sürdürülebilir kırmızı-altı rengi tam olarak tasarlayamıyor. Ateş kristalleri uzun süre dayanmaz çünkü havaya tepki verirler ama bunu boşverin. Önemli olan şu ki, çok renkli olmaya henüz çok az kaldı ve bu önemli."

Kip, "Bunun onu mutlu ettiğine bahse girerim" dedi.

"İyi tarafından bakıldığında, çok renkli olsaydı onun Karamuhafız olmasına izin vermezlerdi -çok renkliler çok değerlidir- ve çocuk doğurması yönünde üzerindeki baskı artardı. Ne olursa olsun, nadirdir ve buna bitişik olmayan iki renkli olmak denir. Yaylar birbirine değmediği için bitişik değil. Bikrom çünkü iki tane var. Görmek? Taslaktaki her şey mantıklıdır. Olmayan şey hariç. Şöyle: Kırmızının altını görmek ısıyı görmektir, yani süperviyoleyi görmek soğuğu görmek olmalı, değil mi?"

"Sağ."

"Ama değil."

"Ah," dedi Kip. "Eh, bu mantıklı sanırım." Ama öyle değil. Gavin, "Saçını karıştırmak için çok güçlü bir istek duyuyorum" dedi.

Kip homurdandı. "Peki bu nasıl çalışacak?"

"Topçu istasyonu olarak kullandığımız küçük bir ada var. Orası ile Chromeria arasında bir tünel var ve bu o kadar önemli bir sır ki eğer birine söylersen Chromeria seni yakalayıp idam eder." Bunu neşeyle söylemişti ama Kip'in onun ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"O zaman neden bana söyledin?" diye sordu. "Kaybolmasına izin verebilirim."

"Çünkü daha önce daha önemli olduğunu düşündüğüm bir sırrı paylaşmıştım: Bu kevgirin varlığı. Ancak bu sırrı düşmanlarımıza ihanet ederseniz Chromeria hiçbir şey yapmayabilir. Ama eğer bize kasten ihanet edersen onlara kaçış tünelinden de bahsedersin. Yani eğer bana ihanet edersen tüm Chromeria'ya da ihanet etmiş olursun. Ve peşine düşecekler ve seni öldürecekler."

Kip bir ürperti hissetti. Bu adam sıcakkanlı ve yakışıklıydı. Kip'in Gavin'in ondan hoşlandığına dair hiçbir şüphesi yoktu ama Gavin'in çevresinde birinden hoşlanırsınız ve yine de onu öldürmek zorunda kalabilirsiniz. Gavin'in Kip'in olası ihanetine karşı hazırladığı sıradan yöntem, Kip'e daha önce de ihanete uğradığını ve bundan habersiz yakalandığını gösteriyordu. Gavin de zor bir dersi iki kez öğrenmek zorunda kalacak türden bir adam değildi.

“Adaya yanaşacağım ve seni ana adaya giden bir tekneye bindireceğim. Seni Harmancı'ya götürmesi için seninle birlikte bir Kara Muhafız göndereceğim. Birkaç gün içinde, gitmemiz gerektiğine karar verdiğim yere benimle gideceksin ve ben de sana resim yapmayı öğretmeye başlayacağım.”

Ancak Kip son kısmı pek duymadı. "Harmancı mı?"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 27

Karris yumuşak bir şeye çarpmadan önce yerden yalnızca birkaç metre aşağıya düştü. Vücudunun geri kalanı bodruma düşmeye devam ederken sol ayağı dizine battı. Yapışkan her ne ise düşerken bacağını tuttu, o yüzden baş aşağı sallandı ve geri kalan kısmı büyük kırmızı bir yumurtaya benzer bir şeyin yan tarafına çarptı; yapışkan iç organların üzerinde ince bir kabuk vardı. Ona çarptı, yan tarafını kırdı ve kırmızı luxin'e sıçradı. Daha sonra düşüşü onu kurtardı ve taş bir zemine düştü.

Aldığı eğitim nedeniyle sağ elini sert bir şekilde aşağıya doğru fırlattı, yere tokat atmanın şoku elini acıttı -her zaman acıtırdı- ama bu tokat vücudunun daha hassas bölgelerindeki baskıyı hafifletti ve son kısmı yönlendirmesine izin verdi. onun düşüşünden. Kafasının üstüne düşmek yerine yuvarlandı.

Bir anda ayağa fırladı ve çantasından ince kabzalı ataghanı çıkardı. Tavanda açtığı delikten süzülen ışık dışında odada hiç ışık yoktu. Hala deliğe tahta parçaları düşüyordu. Büyük kırmızı yumurta ani ışıkta parladı. Karris'in düşüşünün etkisiyle yükselen duman, yumurtayı çevreleyen ışık huzmesine tırmandı. Belki yirmiye otuz adımlık odanın tamamı duman ve yanık kırmızı lüksin kokuyordu ki bu tuhaftı çünkü kırmızı lüksin genellikle mükemmel bir şekilde temiz bir şekilde yanıyordu. Bu nedenle, zayıf ışıkta aydınlatılan her yüzeyin de kararmış luxin olduğu ortaya çıktı.

Ama büyük yumurta Karris'in tüm dikkatini çekti. En az iki metre boyundaydı ve Karris'in kırdığı yer dışında tamamıyla siyahtı. Kırmızı luxin artık o yaradan katran gibi sızıyordu. Yarım düzine tüp yumurtadan her yöne kıvrılarak tavana doğru kayboluyordu, her biri de kararmıştı. Kral Garadul'un bir düzine askerinin kavrulmuş cesetleri odanın çevresinde yatıyordu.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Karris. Yumurtayı kırmak için kılıcını kaldırdı.

Yumurta ona dokunamadan patladı. Ön kısmının büyük bir kısmı ona doğru uçtu; kararmış kabuk zar zor kaldırdığı sol kolunu, göğsünü, karnını ve bacaklarını paramparça etti. Adımın ortasında yakalandığında dengesi bozuldu. Tökezledi ve kabuk üzerine sıçrarken bile yumurtadan geriye doğru fırlayan bir form görmekten fazlasını hissetti.

Karris kendini yakalamaya çalışmak yerine kendini sonbahara attı. Kendini şişleştirmemek için ataghanını içeri sokarak öne doğru yuvarlandı ve

saldırdı. Hiç tereddüt yoktu. Ironfist yıllardır Karris'e bu dersi vermişti: Saldırıya uğradığında anında karşı saldırıya geçersin. Bu saldırının hızı genellikle sahip olduğunuz tek avantajdı. Özellikle de küçüksen. Özellikle de kadınsanız. Özellikle de siz gözlüklerinizi takmıyorsanız ve diğer teknik ressam takıyorsa.

Karris'e saldıran kişi duvara kadar gerilemişti. Ellerinin etrafında dev düğümler gibi canlı kırmızı luxin bobinleri ile duruyordu. Karris bu inşaatı biliyordu. Ne yaptığınızı bilseydiniz, fazladan açık luxini vücudunuzun dışında tutabilirdiniz. Bu açık luxin düğümleri istediğiniz herhangi bir şeye dönüşebilir ve ellerinizde tutulduğunda onları istediğiniz gibi fırlatabilirsiniz. Adam da eğitimli bir dövüşçü gibi duruyordu: sol tarafı Karris'e dönük, sol eli blok yapmak için kalkmış ama yine de saldırıyı gerçekleştirecek kadar esnek, sağ eli daha yüksekte ve geriye çekilmiş, sağ dizi iyice bükülmüş ve ağırlığının çoğunu taşıyordu. Karris'in çekim hızına ve gözlerine kırmızı ışığı yansıtan kırmızı luxin miktarına rağmen, bir saldırıya hazırlanmak biraz zaman alıyordu ve Karris ona karşı üstünlük sağladı.

Sol eli sağdan sola doğru aşağı doğru hareket etti. Kırmızı luxin onu yavaşlatmak için yerde parıldadı. Bunu bekliyordu ve yapışkan lekelerin üzerinden kekeleyerek geçti. Sağ eli üç keskin hamleyle öne doğru fırladı. Her biri yumruk büyüklüğünde üç top sağdan sola doğru savruldu. Karris birinci ve ikinciden kaçtı ama üçüncüsü onu yakaladı ve yerdeki başka bir yapışkan lekeyi kaçırmak için tekrar kekeleyerek adım atmak zorunda kaldı. Sol tarafındaki kaburgalarına sertçe çarptı, sonra sıçradı. Onunla birlikte yuvarlandı, menzile girdi ve ataghanla saldırdı.

Kırmızı tekniker, alçalan kılıcını katman katman kırmızı lüksle buluşturdu. Tutulan lüksin, hatta kırmızı lüksin bile, ressamın iradesiyle belirli bir derecede sertlik kazanabilir ve dokunarak daha fazlasını elde edebilirdi, ancak kırmızı lüksin çeliği asla durduramazdı. Bu, kılıcın suya çarpması gibiydi.

Ancak bu sadece bir miktar tutulan kırmızı lüks değildi. Durgun suya kılıç saplamak gibi bir şey değildi bu. Bent kapaklarını açtıklarında sanki bir barajın altında duruyormuş gibiydiler. Yalnızca suydu ama hızı ve hacmi bir adamın ayaklarını yerden kesebilirdi. Aynı şekilde Karris'e çarpan kırmızı luxin onu yavaşlattı, daha da yavaşlattı ve sonunda onu tamamen durma noktasına getirdi.

Lüksin dışarı çekilirken kırmızı teknik ressamın yüzü solgunlaştı. Daha sonra sel devam ettikçe boynu ve göğsü doğal rengine döndü. Sonra kaslı omuzları, gözlerindeki lüksün vücudundan beyazlaşması

ekstremitelere. İkisi de aynı anda luxin'inin tükendiğini fark etti.

Karris de onun saldırısını aynı anda durdurdu. Daha fazla kırmızı luxin ile karşılaşmayı umarak sağ tarafa doğru hamle yaptı ve öldürücü bir darbe hazırladı. Bunun yerine kılıcı sert bir şeye çarptı ama herhangi bir kılıç göremedi. Bu karanlıkta bile, o görmeden bir tane çizemezdi.

Hiç tereddüt etmeden ataghanı kaldırdı ve başına doğru indirdi. Ellerini V şeklinde kaldırırken çınladı ve durdu.

Onu sert bir şekilde geriye doğru itti ve yakın durarak takip etti. Odanın karanlığını delen ışık hüzmesi ellerini ve tuttuğu şeyi aydınlatırken “Yeter! Lanet olsun, bir saniyeliğine dur.”

Teknik ressamın her iki elinde de çapraz bir şekilde birer tabanca vardı; namluları da Karris'in ataghan tutsakını aralarında tutuyordu. Sağ tabancası onun sağ gözüne, sol silahı ise sol gözüne baktı. Karris'in başka bıçakları ve bich'hwa'sı da vardı elbette ama o tetiği çekmeden Karris'in bunlardan herhangi birini çekmesine imkan yoktu.

Ona bakan tabancalar İlitya tasarımıydı. İlitya'lıların büyüden vazgeçmesi, genellikle sıradan aletlerin en iyileri olduğu anlamına geliyordu. Ancak tabancalarla durum hala riskliydi. Bu teknik ressamın tekerlek kilitli tabancaları vardı. Fitilin açık tutulması ihtiyacını göz ardı ettiler, ancak çakmak taşları en az dörtte bir kez kara barutu ateşlemeyi başaramadı.

Ne yazık ki, her iki tabanca da çift namluluydu ve dört çekiç de kaldırılmıştı. Karris rakamları hesaplamaya çalıştı; dört atış da on altıda bir mi yoksa iki yüz elli altıda bir mi başarısız oluyordu? Kalbi umutsuzluğa kapılmıştı. On altıda bir bile olsa bu ihtimaller üzerine kumar oynamayacaktı.

Yani... konuşuyorum.

“Ne taslağı hazırlıyorsun?” diye sordu adam, sesi gergindi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum—”

"Ne. Yapmak. Sen. Taslak?!" diye bağırdı. Ataganını bir kenara fırlattı ve tabancasını doğrudan alnına dayadı. Hava onun irislerini göremeyecek kadar karanlıktı ama zaten yakında anlayacaktı, bu yüzden Karris şöyle dedi: "Yeşil. Yeşil ve kırmızı.”

"O halde bir merdiven hazırla ve dışarı çık. Şimdi!"

Başka bir zaman Karris bu kadar çabuk itaat ettiği için sinirlenebilirdi ama gözlükleri bir anda yüzündeydi ve ışığa doğru döndü. Bu odadaki her şey ya açık kapaklarla kaplıydı

kırmızı luxin veya kararmış, kurutulmuş, kapalı kırmızı luxin. Sonunda, tapınakta, iyi bir yeşil renk çizmesine olanak sağlayacak kadar saf beyaz bir ışık yansıtan bir demir ağacı kirişi buldu.

Vücudu yeşille dolmuş olmasına rağmen, ressamın neden bu kadar acil olduğunu anladı. Bu oda kırmızı luxin ile doluydu. Bu kadar yavaş toparlamamalıydı. Odanın iki girişi vardı ve ölü askerler kızartılmıştı ama kavrularak öldürülmemişti; kırmızı luxin ise olması gerektiği gibi yanmak yerine her şeyi kaplayarak kalmıştı.

Ve hala kaldı. Bu oda eski ve yeni, kırmızı lüksle doluydu. Bir barut fıçısının içindeydiler.

Yanan bir sıra devrildi ve için için yanan ve yanan odunlar deliğe doğru saçıldı. Biri uçurumun kenarında yalpalayarak ölüm vaadi verdi.

Karris ileri doğru koştu ve üzerine basılmasına yetecek kalınlıkta yeşil lüksin fırlattı. Gerçekten inanılmaz derecede dar bir merdiven tasarladı; basamaklar yalnızca ayaklarını taşıyabilecek kadar genişti ve ancak iradesini yoğunlaştırırsa ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlüydü. Ancak o hızla dışarı çıkarken bu sadece iki saniye sürdü ve öyle de oldu. Adım attı, adım attı, adım attı, arka gibi hızlı ayaklar attı ve tonoz atarak kilisenin zeminine indi. Zeminin bir kısmının aşağıdaki odaya düşeceğini hissetti, bu yüzden tekrar yuvarlandı ve açık ön kapıya doğru koşmaya devam etti. Bodrumdaki bu kadar çok kırmızı lüksin her şeyin olabileceği anlamına geliyordu...

Vay be!

Patlama Karris'in ayaklarının altındaki zeminin sarsılmasına neden oldu. Tam bir basamaktan atlayacakken çarptı ve onu bir yay gibi fırlattı. Kilisenin esneyen açık kapıları daha da esnedi ve kadın kaldırılıp öne doğru fırlatıldı. Bir an bunların arasından geçip zararsız bir şekilde dışarıya fırlatılacağını düşündü ama patlama yüzünden çok yükseğe, çok yükseğe fırlamıştı. Kapının üstündeki demir ağacından çerçeve belirdi. Sonra vücudunun üst kısmı ona çarptı ve içinden geçti. Yanmış, zayıflamış demirağacı yalnızca bir an sonra çöktü, ama tuttuğu an onun acımasızca dönmesine, ters dönmesine, o kadar hızlı takla atmasına yetecek kadar uzundu ki kaç kez takla attığını bile bilmiyordu.

Sonra parke taşlarının ve çakılların üzerinde kayıyordu; bir anlığına bayılıp bayılmadığından ya da tam olarak yere nasıl düştüğünden emin değildi.

Vücudunun pek çok yerinden gelen protesto çığlıklarını görmezden gelerek döndü ve kilisenin ezilmiş ön kapısına doğru baktı.

Tamamen alevler içindeki devasa kırmızı bir yılan, kafasını ön kapıdan dışarı sapladı. Hayır, bir yılan değil, saf kırmızı lüksinden bir tüp, alevler içinde, bir adamın omuzları genişliğinde. Sonra yılan kustu ve ateşin yanıcı kırmızı luxini kıvırmasından biraz daha hızlı bir şekilde, ressam kiliseden, ateşten ve luxinden vuruldu.

Karris'ten çok da uzak olmayan bir yere, çok daha zarif bir şekilde indi, hızını azaltmak için yuvarlandı ve sonunda ayağa kalktı. Sokakların her tarafını taradı ve kimseyi göremeyince ancak o zaman biraz rahatlamaya izin verdi. Ama bunu yaptığında Karris iliklerine kadar uzanan yorgunluğun onu ele geçirdiğini görebiliyordu. Az önce gördüğü kadar çok sihir kullanmak, onun hissettiği kadar kötü görünmesine, ölümcül derecede solgun ve ayakları üzerinde sendelemesine neden oldu.

"Haydi," dedi teknik ressam. "Sanırım Garadul'un askerlerinin hepsi gitti, ama gitmezlerse, az önce yaptığınız şeyden kısa bir süre sonra burada olacaklar. Gitmemiz gerek."

Karris ayağa kalktı, yalpaladı ve onu yakalamasaydı düşecekti. "Sen kimsin?"

Taslağı hazırlayan kişi, "Ben Corvan Danavis'im" dedi. "Yanlış hatırlamıyorsam sen de Karris White Oak'sun, değil mi?"

"Danavis mi?" diye sordu. Orholam ne kadar acıttı. “Sen Dazen'indin. Bir asi. Kendi başıma yapabilirim, teşekkür ederim.” Onun yardımını omuz silkti, çılgınca bir tarafa, sonra diğer tarafa eğildi ve sonunda yere yığıldı. Kollarını kavuşturmuş halde izledi ama onu yakalayamadı. Omzu yere çarptı ve dünya yüzdü.

Karris, Corvan'ın çizmelerinin yaklaştığını gördü. Muhtemelen onu askerler için burada bırakacaktı. O da bunu hak etti. Aptal, inatçı kız.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 28

Gavin'in, Küçük Jasper Adası'ndan beş fersah uzaktayken hazırladığı dory, yüksek yanları ve düz tabanı, sivri pruvası ve düz pruva plakasıyla, Aborne'lu vahşi bir teknik ressamın kullandığını gördüğü bir dory modeline benziyordu. Gavin'in tercih ettiği küreklere göre daha güvenli ve çok daha az etkiliydi ama mesele de buydu. Pek çok teknik ressam okyanusta kürek kullanmaya cesaret edemiyordu çünkü okyanusta kürek kullanacaksanız suya düşmeye hazır olmanız gerekiyordu. Bu, yalnızca draft yaparak sudan çıkabileceğinden emin olmak anlamına geliyordu ve pek çok teknik ressamın dalgalı denizlerde yüzme ve aynı zamanda draft yapma becerisi veya isteği yoktu.

Gavin'in becerisi ya da umursamazlığı, açık denizdeki her zamanki siluetinin anında tanınabileceği anlamına geliyordu. Bunu istemedi. Böylece dory.

Kip somurtuyordu, Harmancı ve Gavin'in ona bu konuda herhangi bir şey söylemeyi reddetmesi yüzünden gergindi.

Birkaç fersah sonra iki ticaret kadırgasını ve bir kadırgayı geçtiler. Her seferinde bir arkadaş dürbünle onları inceliyor, Gavin'in karışık kıyafetlerini ve tehlike bayraklarının olmadığını görüyor ve tek kelime etmeden kürek çekerek yanlarından geçiyordu. Bugün çok az rüzgar vardı, bu yüzden kadırga köleleri kürek sıralarını doldururken denizciler dinlenmeye çekildi. Ne zaman başka bir gemiyle karşılaşsa, Gavin dürbün çıktığında oyunbaz bir tavırla el salladı ve kendi küreklerine geri döndü.

İnsanların Chromeria dediği şey aslında iki adaydı: Tamamen Chromeria tarafından kaplanmış olan Küçük Jasper ve büyükelçiliklere, tüccar mülklerine, mağazalara, tezgâhlara, tavernalara, genelevlere, hapishanelere, pansiyonlara, apartmanlara, depolara, halat imalatçılarına ev sahipliği yapan Büyük Jasper , yelkenciler, kürek çevirenler, balıkçılar, mahkum köleler ve hak ettiği paya sahip olan açgözlüler, entrikacılar ve hayalperestlerden çok daha fazlası.

Büyük Jasper'ın iki büyük doğal limanı vardı; biri doğuda karanlık mevsimde doğal koruma sağlayan, diğeri batıda fırtınaların doğudan geldiği aydınlık mevsim için. Adanın nüfusu ve önemi arttıkça, her iki limanın da yıl boyunca kullanılabilmesi için her iki tarafa dalgakıranlar inşa edildi. Chromeria'ya hiç dokunmayan ama Büyük Jasper'ı ateş ve kanla temizleyen birkaç işgalin ardından, tüm adayı çevreleyecek bir duvar inşa edilmişti. Otuz adım kalınlığında ve yirmi adım yüksekliğinde olan bu merdiven artık çoğunlukla şehrin koşucuları tarafından aşağıdaki sokaklarda işlenen suçları tespit etmek ve durdurmak için kullanılıyordu.

Gavin'in işi Küçük Jasper'dı ama Yedi Satraplığın her birinden gelen casuslar tarafından görülmeden onun tek, daha küçük limanına yanaşamazdı. Tyrea'nın bile doğrudan oraya yanaşacak kadar önemli olanları izleyen bir casusu olurdu. Böylece onları iki ada arasında kürek çekti. Küçük Jasper'ın U şeklindeki limanının ağzının arasında Cannon Adası vardı. Orada herhangi bir zamanda yalnızca yirmi adam garnizonda bulunuyordu ve görünüşe göre, çok hafif bir gelgit ve en hafif rüzgar dışında herhangi bir şeyin olduğu bir zamanda adaya yanaşmanın tehlikeleri nedeniyle, her zaman görevde iki teknik ressam vardı. Bu nefret edilen bir görevdi ve Karamuhafızların bile kaçamadığı bir görevdi.

Ve gerçekten de Beyazlar ve Siyahlar, Cannon Adası'na gönderilen gönderileri ceza olarak kullandılar, ama yalnızca güvendikleri askerler için. Kurgu, yarı doğru olsaydı daha iyi sonuç verirdi. Diğer askerler görev değişiminde bulunduklarında (eğer siz de önümüzdeki hafta sonu benim turlarıma katılırsanız, Cannon Island karakolunuzu gelecek hafta ben de alırım) nöbet komutanı değişen herkesin isimlerini not etti. Bunlar daha sonra görevdeyken dikkatle ve sonrasında daha dikkatli bir şekilde izlendi. Tamamen sıradan nedenlerden dolayı stratejik açıdan önemli olan adaya kesinlikle casuslar sızmıştı, ancak henüz hiçbiri -Beyaz'ın inancına göre- Cannon Adası'nın gerçek önemine nüfuz etmemişti.

Gavin, yükselen gelgit dalgalarının ortasında doriyi adanın arka tarafına getirdi. Çok sayıda kürekle sıradan bir tekne üzerinde sahip olabileceğinden çok daha fazla kontrole sahipti, ancak teknelerin fırtına yüksekliğindeki dalgalardan bile çekilebilmesi için uzun zaman önce dikilmiş silindirlerle aynı hizaya gelmek hâlâ zor bir işti. Elbette görülmüşlerdi ve iki Kara Muhafız (tekne görevi her zaman Kara Muhafızlara verilirdi) onları selamladı.

Kömür karası derili heybetli kardeşler, Gavin'i anında tanıdılar. Her biri selamlamak için değil ama Gavin'e istikrarlı bir hedef vermek için elini kaldırdı. Süperviyole ışığını her iki eline de doğrulttu, oraya yapıştırdı ve ardından o sabit iplik boyunca bir yeşil luxin bobini fırlattı. Luxin, ip gibi her büyük adamın eline yapıştı. Gavin diğer uçlarını iki küçük kırmızı lüks küreyle doğrudan tekneye bağladı. Adamlar onu ustalıkla içeri çektiler. Dory, dalgalardan silindirlerin üzerine beceriksizce otururken takırdadı ve sonra rampadan yukarı doğru yavaşça kaydı.

İlk olarak ağabey Komutan Ironfist konuştu, her zamanki gibi: "Efendim." Gözleri Gavin'in yırtık pırtık kıyafetlerine kaydı. "Efendim" onun kısa ve öz karşılığıydı: Elbette sizi tanıyorum ama eğer bunun bir kılık değiştirmesi gerekiyorsa, onu mahvetmeyecek kadar akıllıyım. Bugün sana ne dememizi istersin?

“Kip'i Chromeria'ya götürmek için bir Kara Muhafıza ihtiyacım olacak Komutan. Bu arada ona kaçış tünelinden bahsettim, bu yüzden ona göz kulak ol.”

Her iki adam da bunu hoşnutsuz bir sessizlikle özümsedi.

"Sular çekilinceye kadar beklememiz gerekecek..." diye başladı Tremblefist. Gavin sesini yükseltmeden, "Hemen," dedi. "Harmandan geçirilmesi gerekiyor. Aceleye gerek yok, yarın güzel olacak. Sonuçları White'a bildirin. Ona Kip'in benim... yeğenim olduğunu söyle.

Ironfist'in kaşı seğirdi ve Tremblefist'in gözleri irileşti. Öte yandan Kip perişan görünüyordu.

Gavin çocuğa baktı ama Kip aniden utangaç göründü.

Gavin, "Yarın görüşürüz," dedi. “İyi olacaksın. Sonuçta sen benim kanıma sahipsin." Sırıttı.

Kip şaşkın görünüyordu. "Yani sen... benim senin piçin olmadığımı mı söylüyorsun?" Kip'in kendisi de tüm olumsuzluklara rağmen kafası karışmış görünüyordu.

"Hayır hayır hayır. Seni inkar etmiyorum! 'Yeğen' dediğimde herkes bunun ne anlama geldiğini biliyor. Bu sadece daha kibar bir davranış. Ve Beyaz'ın dahil olduğu durumlarda kibar olmanın faydası var."

Demir yumruk öksürdü. Oldukça belirgin bir şekilde öksürebiliyordu.

Gavin de ona anlamlı bir şekilde baktı. Ironfist sanki bundan habersizmiş gibi ghotrasını ve kareli Parian başörtüsünü düzeltti.

"Peki insanlar benim gerçekte yeğeniniz olmadığımı nereden biliyorlar?" diye sordu. Gavin'in kendisi için hazırladığı lüksin küreği hâlâ elindeydi.

“Çünkü çok hassas bir şeymiş gibi duracaklar ve soyadınızı söylemeyecekler. 'Bu Kip, Lord Prism'in... yeğeni.' 'Bu, Lord Prism'in yeğeni Kip Guile' değil. Anlıyorsun?"

Kip yutkundu. "Evet efendim."

Gavin dalgaların üzerinden Prizma'nın kulesine baktı. Bir gecede ortadan kaybolmaktan nefret ediyordu. Oda kölesi Marissia ekmeği boyayıp mahkum için oluğa atıyordu ve ona güvenebileceğini biliyordu. Ama bu, bunu kendi başına yapmaktan farklıydı. Korkmuş çocuğa dönüp baktı.

"Benimle gurur duy, Kip."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 29

Kip paniğe benzer bir duyguyla Prism'ın dalgaların üzerinden geçişini izledi. Gavin her şeyin kontrolündeydi, korkusuzdu ve şimdi onu terk etmişti. İki düşman devle.

Gavin sonunda gözden kaybolduğunda Kip adamlara bakmak için döndü. En korkutucu olanı, Ironfist, gözlerinin yakınına sarılan büyük oval lensli mavi gözlük takıyordu. Kip izlerken mavi luxin adamın içini doldurdu ama kömür karası teninde neredeyse görünmezdi. Mavi merceklerin ardından bakıldığında gözlerinin beyazları zaten mavi görünüyordu, bu yüzden tırnaklarının altındaki deri buz mavisine dönene kadar Kip, Karamuhafız'ın askere alınacağını hayal etmediğinden emindi.

Ironfist kardeşine, "Bir ip tut," dedi. "Üzerinde şamandıra varken." Tremblefist, Kip'i erkek kardeşiyle bırakarak ortadan kayboldu.

"Bu adanın sırrı konusunda sana neden güvenildiğini bilmiyorum," dedi Ironfist, "onun... yeğeni olsan bile. Ama artık biliyorsun, geri kalanımız gibi sen de onun koruyucususun, anladın mı?”

Kip, "Eğer ona ihanet edersem sizin gibi adamlar gelip beni öldürsün diye yaptı" dedi Kip. Hiç ağzını kapalı tutamadı mı?

Ironfist'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve yerini hızla eğlenceye bıraktı. "Derin düşünen bir dostumuz," dedi. “Ve damarlarında buzlu su olan genç bir adam. Ne kadar uygun.”

Kip, "dostumuz"dan, etraflarında esen rüzgar ve kulak misafiri olma ihtimalinin sıfır olduğu bir ortamda Prizma'nın adını burada bile söylememeleri gerektiğini anladı. Bu öyle bir sırdı ki.

"Hikaye sen ve bir katip olan efendinin, bir arkadaşınızın teknesiyle... hımm."

"Bazı yerel balıkları incelemek için mi?" diye sordu.

"Yeterince iyi," dedi Ironfist. “Dalgaları hesaba katmıyordu ve tekneler konusunda hiçbir becerisi yoktu. Seni buraya sığınman için getirmeye çalıştı. Dory'niz alabora oldu ve o da kayboldu. Seni denizden çıkardık.”

Kip, "Ah, eğer diğerlerinden biri içeri girdiğimizi gördüyse neden burada olmadığını açıklamak için," dedi.

"Bu doğru. Sıkı tutmak."

Kip, kendisiyle Ironfist arasında bir luxin küreği tutuyordu ama çok geç olana kadar büyük adamın ne demek istediğini neredeyse anlamamıştı. Hızlı, sert bir yumrukla Ironfist elini lükse doğru savurdu ve onu durdurdu.

Kip irkildi. Luxinin parmaklarının arasında toz haline geldiğini zar zor fark etti. Aniden idrar yapma isteği duydu.

Ironfist, "Efendinize sizden şüphelenmesi için bir neden verdiniz mi bilmiyorum" dedi. "Ama eğer ona ihanet edersen kollarını koparırım ve seni onlarla döverim."

Kip, "İyi ki şişmanım o halde," diye karşılık

verdi. "Ne?" İnanılmaz.

"Yumuşak kollar." Kip, Ironfist'in şaka yaptığını düşünerek sırıttı. İri adamın yüzündeki taş gibi, düz, öldürmeye hazır ifade, Kip'in sırıtışının kırık luxin gibi dağılmasına ve dağılmasına neden oldu.

“Bu yağ senin de yüzmeni sağlayacak. Suya gir,” dedi arkasından soğuk bir ses.

Kip irkildi. Tremblefist'in yaklaştığını bile duymamıştı. Adam, çok sayıda düğümlü ip ve ilmek iliştirilmiş içi boş bir kütük taşıyordu. Tahtaya da birkaç kulp oyulmuştu, böylece denize atılması kolay olacaktı. Daha sonra yüzücü ihtiyaç duyduğu ip uzunluğunu yakalayabilir.

Tremblefist kütüğü Kip'e verdi ve Ironfist yüksek bir zil çaldı. "Denize adam Düştü!" Demir yumruk bağırdı. "Suda iki kişi var!"

"Kımıldat," dedi Tremblefist. “Ve tamamen ıslansan iyi olur. Hızlı. Yardım saniyeler içinde burada olacak."

Kip içi boş kütüğü kavradı ve silindirlerin arasındaki rampadan aşağı koştu. İlk büyük dalga onu tamamen ayaklarından düşürdü. Kafası büyük ahşap silindirlerden birine çarptı ve yıldızları gördü. Daha sonra su onun üzerindeydi.

Su ilk başta şaşırtıcı derecede soğuktu. Çabucak alıştığınız bir soğuktu - Gök Mavisi Denizi oldukça sıcaktı - ama Kip'in pek zamanı olmadı. Üzerinden başka bir dalga geçerken nefesi kesildi ve tuzlu suyu içine çekti. Yaralı bir kuş gibi kollarını çırparak ciğerlerini temizlediğinde, gelgitin onu yakaladığını hissedebiliyordu. Günlük neredeydi? Onu kaybetmişti. Gitmişti.

Birisi bağırıyordu ama dalgaların hışırtısı yüzünden ne söylediklerini duyamıyordu. Dalgalar sadece bir adım yüksekti ama bu Kip'in görüşünü karartmaya yetiyordu. Bir daire içinde döndü.

Bir zil çalıyordu, çalıyordu. Kip oraya doğru döndü ve dalgalara rağmen Cannon Adası'nın ufukta beliren siyahlığını görebiliyordu. Hala geriliyordu. Yüzmeye başladı. Bir dalga onu dövdü, onu aşağıya sürükledi

su ve onu döndürdü. Panik yapmamaya çalışarak tekmeledi, tekmeledi. Başarısız. Hiç havası yoktu. Orholam, ölecekti. Çaresizce tekme attı.

Bir mantar gibi yüzeye çıktı ama bir kez daha kayboldu. Paniği azaldı. Bir şekilde gelgitin kenarına doğru debelenmişti ve şimdi dalgalar onu Cannon Adası'na doğru çekiyordu ama tekne rampasına doğru değil. Kayalıklara doğru gidiyordu. Zil sesine doğru yana doğru hızla yüzdü.

İmkansız bir şey gördüğünde dalgalardan biriyle yükseliyordu. Ironfist göğsüne bir ip bağlayarak havada koşuyordu. Mavi gözlük takıyordu ve her iki eli de aşağıya doğru bakıyordu. Ayaklarına doğru mavi luxin fırlatıyor, hızla koşuyor, koşarken bile üzerinde durabileceği bir platform oluşturuyordu.

Kip izlerken, sadece Cannon Adası'nda bir yere demirlemiş olan mavi luxin platformu bir gürültüyle çatladı ve dalgalara doğru çarpmaya başladı. Platform düşerken Ironfist sıçradı, luxin'i serbest bıraktı ve mükemmel bir dalış gerçekleştirdi.

Gözlükleri ve ghotrası dalgalardan kopmuş halde Kip'in hemen yanında yüzeye çıktı ve Kip'i tek koluyla yakaladı. Daha sonra sahildeki adamlar ipi ellerinden geldiğince hızlı çekmeye başladılar. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Kip ve iri adam sendeleyerek rampayı tırmanmaya başladılar. Ironfist, düşme ihtimaline karşı bir eliyle Kip'in gömleğini tutarak uzun adımlarla yürüyordu ve Kip pelteleşmiş, çıplak bacaklarının üzerinde sendeleyerek yürüyordu.

“Efendini kurtaramadık oğlum. Üzgünüm,” dedi Ironfist. Cannon Adası'nın arka kapısının dışındaki dar revakta toplanmış bir düzine asker vardı. Biri Kip'in omuzlarına bir battaniye attı. Ironfist, "Bu genç adamı içeri alın ve onunla ilgilenin," diye emretti. "Koca Jasper'la ilgili bir işim var, onu yanıma alıp aileye haber vereceğim. On dakika."

Askerler Kip'i içeri girerken Ironfist'in sessizce şöyle küfür ettiğini duydu: "Kahretsin, bunlar benim en iyi mavi gözlüklerimdi."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 30

Liv Danavis, Küçük Jasper Adası'ndaki Chromeria'yı Büyük Jasper Adası'ndaki pazarlara ve evlere bağlayan Lily's Stem adı verilen lüks köprünün üzerinden hızlı adımlarla yürüdü ve omuzlarını düğümleyen gerilimi görmezden gelmeye çalıştı. Kaba keten bir pantolon, parlak sabahın serin rüzgarına karşı bir pelerin, koyu renk saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış ve Chromeria'ya dehşete düşmüş bir halde ilk geldiğinde giydiği aynı mantıklı alçak deri ayakkabıları giymişti. on dört yaşında. Çağrıldığında her zaman en güzel kıyafetlerini giyme isteği duydu ama her zaman direndi. Zengin ve otoriter bakıcısı, ne giyerse giysin kendisini perişan hissettirirdi, bu yüzden meydan okurcasına davranabilirdi. Dazen Guile, Prizma Savaşı'nı kazanmış olsaydı, Liv, ünlü general Corvan Danavis'in kızı Leydi Aliviana Danavis olacaktı. Tyrean olmak bir onur madalyası olurdu. Kimseye hiçbir borcu olmazdı. Ancak Dazen öldürülmüştü ve onun tarafını tutanlar rezil olmuştu; kendi babası her iki taraftaki generallerden daha fazla saygı görmesine rağmen idam edilmekten kıl payı kurtulmuştu. Artık o, boyacının kızı, Rekton'lu sıradan Liv Danavis'ti. Ve Ruthgar onun kontratının sahibiydi. Ne olmuş? Çağrılmaktan korkmuyordu.

Fazla.

Liv, son üç yıldır Jasper Adaları'nda olmasına rağmen Büyük Jasper'a pek sık gelmemişti. Diğer kızlar her hafta ozanları dinlemek, Chromeria mutfaklarında yapılmayan yiyecekleri almak, teknik ressam olmayan erkeklerle tanışmak, alışveriş yapmak ve sınavlardan sonra çok fazla içmek için geliyorlardı. Liv'in bunların hiçbirine gücü yetmiyordu ve kimseden yardım istemek istemiyordu, bu yüzden her zaman pratik yapması ya da ders çalışması gerektiğini söyleyerek yalvarıyordu.

Bunun faydası, Koca Jasper'ın harikalarından henüz bıkmamış olmasıydı. Adanın tamamı binalarla doluydu ama memleketimiz ya da Garriston'dakinin aksine hiçbir şey gelişigüzel değildi. Binalar beyaz sıvadan yapılmıştı, güneşte göz kamaştırıcı derecede parlaktı ve arazinin şekline göre teraslar halinde yükseliyordu. Geometrik şekiller hakim oldu: altıgen binalar ve kubbeli sekizgen binalar. Her binanın bir kubbesi vardı ve kubbesi olmayan pek çok bina da gökkuşağının her rengindeydi. Gök Mavisi Denizi rengindeki mavi kubbeler, zenginlerin evlerindeki dövülmüş altın kubbeler, yavaş yavaş yeşile dönen ve her yıl Güneş Günü'nde yeniden parıldamak için fırçalanan bakır kubbeler, deniz rengine boyanmış kubbeler

kan, aynalı kubbeler. Kubbelerle birlikte kapılar da çok güzeldi. Sanki Jasperitlerin tüm önlenemez kişilikleri, beyaz duvarlarının ve benzer şekilli evlerinin uyumuna isyan ediyordu, ama sadece kapılarının dekorasyonunda ve tasarımında. Egzotik ormanlar, Yedi Satraplık'ın ve ötesinin her köşesinden yontulmuş desenler, Ağaç Adamlardan hâlâ büyüyen yaprakları olan, canlı ahşaptan oyulmuş kapılar, Tire at nalı kemerleri, Parian satranç tahtası desenleri, küçük binalara açılan dev kapılar, devasa binalardaki anahtar deliği kapıları.

Ancak Bin Yıldızlar en az Büyük Jasper'ın renkli kubbeleri ve parlak beyaz duvarları kadar ikonikti. Her sokak tamamen düz bir şekilde düzenlenmişti ve her kavşakta, ince, beyaz bacakları üzerinde inanılmaz derecede cılız görünen, en az on kat yüksekliğinde, kavşağın yukarısında bir kasık tonozunda birbirine bağlanan bir çift dar kemer duruyordu. Kasık tonozunun zirvesinde döner halkalara monte edilmiş, oldukça cilalı, kusursuz ve insan boyunda dairesel bir ayna vardı. Sokakların özel yerleşimi sayesinde güneş ufku fethettiği anda ışık her yere yönlendirilebiliyordu.

Uzun zaman önce inşaatçılar şöyle demişlerdi: Bu şehirde Orholam'ın gözünün dokunamayacağı gölge kalmayacak. Koca Jasper'da gün dünyanın herhangi bir yerinden daha uzundu.

Liv'in tahmin edebileceği kadarıyla asıl amaç, adadaki teknik ressamların yetkilerini genişletmekti. Nüfusun yoğun olduğu diğer şehirlerde ise binalar sonunda güneşi engelledi. Bu sadece şehri karanlık hissettirmekle kalmadı, aynı zamanda o sokaklarda yürüyen teknik ressamların savunmasız olduğu anlamına da geliyordu. Buradaki binalar, yükseklik ve genişliklerine göre dikkatlice ayrılmıştı ve ışık kuyuları bırakılmıştı, ancak Bin Yıldız sayesinde bir teknik ressam, aksi takdirde yapabileceğinden daha uzun süre boyunca saatlerce idare edebileceği kadar güce sahip olabilirdi.

Pazar Günü, Bin Yıldızın her biri Prizmanın kölesiydi. Yürüdüğü her yerde, her ayna dönüyor ve onu aydınlatıyordu. Açıkçası, bazı kirişler binalar tarafından kapatılmıştı ama nereye yürürse yürüsün, en yoksul bölgelerde bile en azından birkaçının manzarası engelsizdi. Gerçekten de herhangi birinin bir bina inşa etmeden önce, planlarının Bin Yıldız'a müdahale etmeyecek şekilde denetimden geçmesi gerekiyordu. Guile sarayı gibi çok az kişi kuralları aşmayı başarmıştı.

Elbette, diye düşündü Liv, aynı kurallar müstehcen derecede zenginler için geçerli değil. Asla yapma. Burada değil.

Şehirdeki her prensliğin, savunma, kolluk kuvvetleri veya dini görevler için gerekli olmadığında yıldızlarını nasıl kullanmak istediğini belirlemesine izin verildi. Bazıları yıldızlarını katı programlarla hareket ettirerek bölgedeki herkesin kolaylıkla görebileceği bir ışık saati oluşturdular.

Bugün Liv'in geçtiği ilk prenslik olan Elçilikler'de pazar günü yapılıyordu. Yıldızlarının yarısından fazlasına dağınık sarı mercekler takmışlardı, büyük bir meydanın tamamını neşeli bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Bu durum için özel olarak kiralanan yarım düzine sarı ressam, gözlükleri olmadan, parlak su ve sıvı sarı lüksinle hokkabazlık yapıyordu. Ejderhalar havada patladı, büyük parıldayan, buharlaşan sarı luxin çeşmeleri gökyüzüne fırladı ve büyük kalabalığı pazara doğru çekti. Her renkten merceklerle donatılmış yıldızların diğer yarısı, baş döndürücü bir gösteriyle pazarın etrafında büyük daireler çizerek dönüyordu.

Liv, bugün burada işlerle uğraşmak zorunda kalan kule maymunlarına -çoğunlukla çocuklardan oluşan minyon kölelere- acıyordu. Köleler arasında onlara iyi davranılıyor, hatta para bile ödeniyordu; yıldız koruyucuları için yaptıkları işler önemli, teknik açıdan zor ve hatta kutsal sayılıyordu; ancak günlerini iki kişilik ekipler halinde dar iğlerde, biri tespit, diğeri iplerde çalışarak geçiriyorlardı. becerikli ellerle, genellikle şafağın ilk ışıklarından gecenin karanlığına kadar gözcüleriyle geçiş yapmak dışında hiç ara vermeden çalışırlar. Prizma veya bir süperviyole hareket ettiğinde ve yıldızlardan yararlanmaya ihtiyaç duyduğunda, bunu doğrudan, sihirli bir şekilde yapabiliyorlardı. Ancak her sıradan amaç maymunların hizmetlerini gerektiriyordu.

Liv boş boş sokağa gömülü süperviyole kontrol hattına uzanıp bir yıldızın kontrolünü ele geçirmeyi, sırf zenginlerin partisine biraz zarar vermeyi düşündü. Süperviyole olmanın güzelliği buydu. Süperviyole ışığını göremeyen hiç kimse sizin draftta olduğunuzu söyleyemez.

Yine de böyle bir şeyi yapan ilk öğrenci o olmayacaktı. Bu tür şakalara verilen cezalar hızlı ve ağırdı.

Ancak Liv'in midesi ters taklalar atıyordu. Sabah kalabalığının gürültüsüne, tüccarların bağırışlarına, ozanların şarkılarına ve parlak su havai fişeklerinin çıtırtılarına rağmen hiçbir şey onu yaklaşan buluşmasından alıkoyamazdı.

Crossroads bir kopi evi, restoran, meyhane, Jaspers'teki en yüksek fiyatlı han ve alt katta da iddiaya göre benzer fiyatlı bir genelev vardı. Tüm büyükelçiler, casuslar, çeşitli hükümetlerle uğraşmaya çalışan tüccarlar ve taslak hazırlayanlar için Elçilikler Bölgesi'nde merkezi bir konuma sahipti.

Lily's Stem'i yeni geçmiştim çünkü Kavşak eski bir elçilik binasında bulunuyordu. Aslına bakılırsa eski Tire elçiliğindeydi. Liv, bakıcısının bunu bilerek mi yaptığını, yoksa Liv'in karşılayamayacağı kadar pahalı olduğunu bildiği için mi bunu seçtiğini merak etti.

Liv büyük merdivenden kopi evinin bulunduğu ikinci kata çıktı. Güzel bir karşılamacı onu göz kamaştırıcı parlak bir gülümsemeyle karşıladı. Crossroads şehirdeki en iyi kadroya sahipti: Her bir erkek, kadın ve masa kölesi çekici, tertemiz giyinmiş ve kesinlikle profesyoneldi. Liv her zaman buradaki kölelerin kendisinden daha fazla kazandığından şüphelenmişti. Bu zor olacağından değil. Aslında Liv'in içeriye ilk gelişiydi.

“Bugün size nasıl hizmet edebiliriz?” diye sordu. "Güney penceresinin yanında çok güzel masalarımız var." Liv'in kaba kıyafetlerine kibarca bakmadı.

“Mümkünse özel bir masa. Ruthgari büyükelçiliğinden bir arkadaşımla buluşacağım, Aglaia Crassos.”

"Elbette onu göndereceğim." Buradaki personel, herhangi biri olan herkesi ismiyle tanıyordu. "Masanız için sessize alma işlemine ihtiyacınız olacak mı?"

Sessize mi alınıyor? Ah. Liv süperviyole ışığın içini görmek için gözlerini kıstı. Elbette. Unutmuştu; bunu o da duymuştu. Buradaki masaların üçte biri süperviyole kabarcıklarla çevrelenmişti. Baloncukların elbette delikleri vardı, yoksa içerideki müşteriler boğulurdu, dolayısıyla ses tamamen kesilemezdi, ama kulak misafiri olmanın yüz kat daha zor olmasına kesinlikle yardımcı olurdu. Hatta bazı baloncukların içine temiz hava üfleyecek küçük, dönen süperviyole fanlar bile vardı. Liv bunun son derece pratik olduğunu fark etti. Balonu tercih eden ancak fanı tercih etmeyen müşteriler rahatsız edici derecede sıcak görünüyorlardı.

Liv zor durumda kalacak ve vantilatörün küçük bir ek ücret karşılığında temin edilebileceğini tahmin edecekti.

Şimdi baktığında, kendisini karşılayan kişinin süper mor bir ressam olduğunu, gözbebeklerinin irislerinin ancak üçte biri kadar bir haleyi taşıdığını fark etti. Liv'in hemen fark etmemesine şaşmamak gerek. Süperviyole ressam çok daha fazla ilerlediğinde, gözlerindeki renk görünür aralığa doğru sızmaya başladı, kahverengi gözlerde görülmesi zor olan hafif bir menekşe rengi verdi ve mavi gözleri şaşırtıcı derecede güzel hale getirdi; Liv'in asla bunu anlayamayacağı bir şeydi bu. , yumuşak kahverengileriyle.

“Aslında...” dedi Liv. Kadının arkasını görebilmesi için pelerinini çevirdi. Süperviyolelerin vücutlarına fazladan bir desen örmesi yaygındı.

diğer süperviyolelerin onları tanımlayabilmesi için giysiler.

Karşılayanın gözbebekleri, Liv'in pelerinine bakarken kalp atışıyla iğne batacak kadar kasıldı. “Çok ince yapılmış. Süperviyoleler kendi sessize alma işlemlerini hazırlayabilir; sunucularımızın herhangi bir hata yapmaması için ziyaret ettiğinizde sessize almayı kullanacağınızı bize bildirmeniz yeterli.

Kadın, Liv'i güney tarafındaki pencerelerin yanında, açık pencerelerden güneş ışığı alabileceği bir masaya götürdü. Burada, asma katında bol miktarda güneş ışığı vardı -kemerler ve uçan payandalar çatının tüm ağırlığını kolayca taşıyordu, bu yüzden ikinci katta yerden tavana kadar pencereler vardı- ama süper mor olmanın dezavantajlarından biri de şunlar gibi kalın pencerelerdi. Burada kullanılan ışık toplanmasına müdahale etti. Yetenekli herhangi bir teknik ressam yine de sihir kullanabilirdi, ancak bu daha uzun sürüyordu ve bazı ressamların baş ağrısına neden oluyordu.

Liv oturdu ve personelin nasıl çalıştığını, masaların arasında zahmetsizce mekik dokuyarak, süperviyole kabuklarla çevrili olanlara daha geniş bir yer vererek nasıl çalıştığını izledi. Kısa, kıvırcık saçlı ve muhteşem bir gülümsemeye sahip, ince, genç bir hizmetçi masasına geldi ve daha önce bir taslak hazırlamış olsaydı balonunun olacağı yerde durdu. Muhtemelen ondan sadece birkaç yaş büyüktü ve yıkıcı derecede güzeldi, ceketi ince kaslı bir vücuda ustaca dikilmişti.

Bir şekilde ona emrini vermeyi başardı. Sadece bir kopi. Bu da şüphesiz tam bir danar'a mal olurdu. Cehennem taşı gibi sıcak ve karanlık bir halde onu geri getirip ona uzun uzun gülümsediğinde, Liv kopinin kesinlikle bir danar değerinde olduğuna karar verdi. Belki daha fazla.

Aglaia Crassos'un kıçını büzüştürmüş yürüyüşüyle merdivenleri çıktığını görünce morali bozuldu. Liv'in söyleyebildiği kadarıyla yirmi yaşlarındaki Ruthgari önemli bir ailenin en küçük kızıydı. O değerli, yok olmaya yüz tutmuş nadir Ruthgari sarısı saçları vardı ama bunun dışında hiç güzel değildi. Teknik ressam olmayanların harcadığı mavi gözleri, uzun, at gibi bir yüzü ve kocaman bir burnu vardı. Rath şehrinde tanışmadığı bir nişanlısıyla evlenmeden önce biraz siyasi deneyim kazanmak için Ruthgari büyükelçiliğinde görevlendirilmişti ve her zaman Liv'i idare edemeyecek kadar iyiymiş gibi davranmıştı. Hatta Liv'e, Liv'in davasına atanmanın, Atashian büyükelçisinin oğluna karşı yaptığı bir düşüncesizliğin cezası olduğunu bile söylemişti. Çoğunlukla iki renkli, çok renkli ve gerçek casuslarla ilgileniyordu.

Liv'i gören Aglaia hemen yanıma geldi, birkaç müşteriye el salladı ve birine göz kırptı.

"Aliviana," dedi Aglaia masasının önüne gelerek, "bu sabah çok... aktif görünüyorsun." Duraklama her şeyi anlatıyordu. Sanki gerçekten söyleyecek iyi bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi arayan ifade. Bazı kadınlara göre bu bir kaza olabilir.

Böyle mi oynamak istiyorsun? İyi. “Seni görmek ne kadar büyük bir zevk, Aglaia. Ufak tefek kötülükleri o kadar iyi taşıyorsun ki, dedi Liv. Hata!

Aglaia'nın gözleri bir anlığına büyüdü ve sonra sahte bir kahkaha attı. “Her zaman tutulması gereken keskin bir alet oldun, değil mi Liv? Senin hakkında bunu seviyorum." Liv'in karşısına oturdu. “Yoksa sadece durumunu anlayamayacak kadar aptal mısın?”

Babam buraya gelmememi söyledi. Köpekbalıkları ve deniz iblisleri, dedi. Dinlemeliydim. Geleceğimi elinde tutan kadına düşman oluyorum.

“Ben...” Liv sanki biraz yağlamanın itaatkâr sözlerini dışarı çıkarmasına yardımcı olacakmış gibi kuru dudaklarını yaladı. "Üzgünüm. Nasıl yardımcı olabilirim Hanımım?”

Aglaia'nın gözleri parladı. "Tekrar söyle."

Liv tereddüt etti, çenesini sıktı. Kendini rahatlamaya zorladı. "Nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?"

"Bize bir baloncuk çiz."

Liv, bir yelpazeyle birlikte susturma balonunun taslağını çizdi.

“Ne kadar gururlu bir kızsın, Liv Danavis. Bir dahaki sefere parti verdiğimde, yemek servisi için senin gelmeni hatırlamam gerekecek. Ya da lazımlıkları temizleyebiliriz.”

“Ah, lazımlıkları temizlemeyi seviyorum. Ve henüz sözleşme imzalamamış tüm arkadaşlarıma Ruthgari'nin taslak hazırlayanlara ne kadar iyi davrandığını anlatmayı seviyorum" dedi Liv.

Aglaia güldü. Gerçekten hoş olmayan bir kahkaha attı. “İyi oynadın, Liv. Bu boş bir tehditti ve buna çağrılmayı hak ettim. Sen Rekton'lusun, değil mi?”

Liv anında tetikteydi. Aglaia hakaretin geçmesine izin mi vermişti? Liv, boş bir tehdit üzerine çağrıldıktan sonra Aglaia'nın gerçek bir tehdit sunacağını beklerdi ve elinde pek çok olasılık vardı. Bunu yapmaması Liv'in kendisini daha iyi hissetmesini sağlamalıydı. Olmadı.

Liv, "Evet," diye itiraf etti. Yalan söylemek için hiçbir neden yoktu. Rekton'dan hiçbir şey gelmedi. Ayrıca Aglaia'da Liv'in nereli olduğuna dair bir kayıt olacaktı. Sözleşmesinde vardı. “Küçük bir kasaba. Önemsiz.”

"Lina kim?"

Ne? “Hizmetçi bir kadın. Katalina Delauria. Garip işler gerektirir. Bir bağımlı, bir rezalet ve bir annenin kabusu. Ama Aglaia'nın bunu bilmesine gerek yoktu ve Liv'in memleketteki insanlar hakkında kötü bir şey söylemeyecekti.

"Ailen var mı?"

"Hiçbiri," diye yalan söyledi Liv. "O da babamın yaptığı gibi savaştan sonra Rekton'a yerleşti."

"Yani o Tyrean değil mi?"

“Başlangıçta mı demek istiyorsun? Bilmiyorum. Belki biraz Parian ya da Ilytian kanı olabilir," dedi Liv. "Neden?"

"O nasıl görünüyor?"

Fazla sıskaydı, gözleri kanlanmıştı ve dumanlı dumandan dişleri çürümüştü. "Uzun, kısa kıvırcık saçlar, maun ten, çarpıcı ela gözler." Şimdi Liv bunu düşündüğüne göre, Lina muhtemelen bir zamanlar gerçek bir güzelliğe sahipti.

“Ya Kip? O kim?” Ah, lanet olsun,
yakalandım. "Ah, oğlu." "Ah, o
zaman onun bir ailesi var."

"Rekton'un çevresinde kimsesi var mı demek istedin sanıyordum."

"Doğru" dedi Aglaia. "Kip kaç yaşında?"

"On beş sanırım." Kip iyi biriydi ama Liv'in eve son gelişinde ona fena halde aşık olduğu belliydi.

"Nasıl görünüyor?"

"Bütün bunları neden bilmek istiyorsun?" Liv sordu.

"Soruma cevap ver."

“Onu üç yıldır görmüyorum. Muhtemelen şimdi tamamen farklı görünüyor. Liv ellerini kaldırdı ama Aglaia pes etmedi. “Biraz tombul. Benden biraz daha kısaydı, onu son gördüğümde...”

"Orholam'ın aşkına kızım, onun gözleri, cildi,
saçları!" “Peki, ne aradığını bilmiyorum!”

Aglaia, “Artık öyle yapıyorsun,” dedi.

“Mavi gözler, orta tenli, annesininki kadar koyu değil. Karışık saç."

"Melez mi?"

"Sanırım öyle." Gerçi Liv, Kip'in yarımlarının ne olacağını söyleyemezdi. Parian ve Atashian mı? İlityalı ve Kan Ormancısı mı? Başka bir şey? Her ne ise, muhtemelen basit yarımlar değildi. Ancak "Melez" kötü bir tanımdı ve tamamen haksızdı. En iyi aileler ve hepsi

Yedi Satraplıktaki soylular halktan çok daha sık birbirleriyle evleniyordu ve onlara hiçbir zaman melez denilmiyordu.

"Ama mavi gözler. İlginç. Kasabanızda mavi gözlü pek fazla insan yok, değil mi?”

"Babamın mavi gözleri var. Savaştan sonra oraya yerleşen insanlar arasında birkaç kişi var ama hayır, biz Tyrea'nın geri kalanı gibiyiz.”

"O bir teknik ressam mı?"

"Tabikide o. Babam en ünlü kırmızılardan biri...” “Senin baban değil, aptal kız. Kip.”

“Kip mi? HAYIR! Onu son görüşüm değildi. O zamanlar on iki ya da on üç yaşındaydı.”

Aglaia arkasına yaslandı. “Bugünkü tavrından sonra karanlıkta el yordamıyla dolaşmana izin vermeliyim, ama o zaman her şeyi berbat etme ihtimalin şu an olduğundan çok daha fazla olacak. Senin için bir görevim var Liv Danavis. Seninle uğraşmak zorunda kalmamın cezasının Orholam'ın kılık değiştirmiş bir hediyesi olduğu ortaya çıktı. Lina adlı bu kadının Prizma'ya yazdığı bir mektubu ele geçirdik."

"O ne?"

"Kip'in onun piçi olduğunu iddia etti."

Liv güldü, bu çok saçmaydı. Aglaia'nın yüzü şaka yapmadığını söylüyordu.

"Ne?!" Liv sordu.

“Öleceğini söyledi ve Gavin'in oğlu Kip ile tanışmasını istedi. Bunun ilk iletişimleri olup olmadığını bilmiyoruz. Ama hiçbir şey istemedi ya da onu tehdit etmedi. Kip doğru yaşta ve Gavin'in Prizma olmadan önce mavi gözleri vardı. Gerisi kesin değil ama not sanki doğruymuş gibi yazılmış. Sanki Gavin onu tanıyormuş gibi.” Aglaia gülümsedi. “Liv, sana daha iyi bir yaşam fırsatı vereceğim ve umarım eğer seçersem sana çok daha kötü bir hayat yaşatabileceğimi söylememe gerek kalmaz. Süperviyole ve marjinal sarı olarak test ettiniz. Belli nedenlerden ötürü, sponsorun seni iki renkli olarak eğitmemeyi seçti.”

Evet, Liv bunu çok iyi biliyordu. Bikromun belli bir tarzda tutulması bekleniyordu ya da sponsora ve sponsor olan ülkeye kötü yansıyordu. Ve sarıyı iyi bir şekilde hazırlamak o kadar zordu ki sarı konusunda eğitim almış çok az kişi final sınavını geçti. Yani sarı bikromu desteklemek, geri dönüş ihtimali çok az olan büyük bir yatırımdı. Liv'in sponsoru parasını kurtarmak için iki renkli değilmiş gibi davranmıştı. Adil değildi ama Tyreans adına konuşacak kimse yoktu.

"İşte senin görevin kızım. Prism'ın kişisel eğitimini sizin sınıfınız üstte tutsun diye bazı manevralar yaptım. Ona yaklaş..."

"Prizma hakkında casusluk yapmamı mı istiyorsun?" Liv sordu. Bu fikir neredeyse... küfür niteliğindeydi.

"Tabii ki yaparız. Oğlu ve bu kadın Lina hakkında bilgi almak için sizden bilgi isteyebilir. Bu fırsatı kullanın. Onun vazgeçilmezi ol. Onun sevgilisi ol. Neye ihtiyacın varsa..."

"Ne? O benim iki katım yaşında!"

"Ve eğer kırk yaşında olsaydın bu çok korkunç olurdu. Sen değilsin. Yaşlı ve yıpranmış birinden bahsetmiyoruz. Bana doğruyu söyle, rüyanda onun elbiselerini yırttığını gördün, değil mi?"

"Kesinlikle değil!" Gerçekten ona hayran kalmıştı. Bunu her kız yapardı. Ancak Liv için bu tamamen soyut bir şeydi. Platonik.

"Ah, sen bir azizsin. Ya da bir yalancı. Chromeria'daki diğer tüm kırmızı kanlı kadınların bunun hayalini kurduğunu garanti ederim. Önemi yok. Şimdi bunu düşüneceksin."

"Onu baştan çıkarmamı mı istiyorsun?!"

"Bir erkek uyurken odasında olmanın en kolay yolu bu. O zaman siz onun mektuplarını karıştırırken uyanırsa, kıskanmış gibi davranabilir ve başka bir sevgiliden gelen mektupları aradığınızı söyleyebilirsiniz. Gerçek şu ki, ona nasıl yaklaştığınız umurumuzda değil ama dürüst olalım: Prizma'ya ne sunabilirsiniz? Esprili bir konuşma mı? İç yüzü? Çok değil. Öte yandan bir Tyrean'a göre çok güzelsin. Gençsin, çok zeki değilsin, kültürsüzsün, güçlü değilsin, bir akademisyen, şair ya da şarkıcı değilsin. Ona başka bir şekilde yaklaşabilirsen harika. Sadece ihtimallere bahse giriyorum.

Bu, Liv'in şimdiye kadar duyduğu, senin güzel olduğunu söylemenin en iç karartıcı yoluydu. "Unut gitsin. Senin fahişen olmayacağım.

"Dindarlığın dokunaklı ama eğer istersen bu fahişelik değil, değil mi? Onu gördün. O muhteşem. Böylece birkaç ekstra avantaj elde edersiniz. Ondan hoşlanabilirsin, her kadının kıskançlığının tadını çıkarabilirsin, sunduğumuz her şeyi alabilirsin—"

"Senden daha fazla bir şey istemiyorum."

"Bunu sözleşmeyi imzalamadan önce düşünmeliydin. Ama bu geçmişte kaldı. Liv, eğer Gavin Guile ile tek bir özel görüşme bile yapabilirsen seni iki renkli olarak ayarlayacağız. Ona yaklaşın, ödüllerinizi bundan daha da zengin hale getirelim. Ama yüzüme tükür ve içindeki her şeyi

hayatınız cehennem taşına dönüşebilir. Sözleşmeniz üzerinde tam yetkiye sahibim ve bunu kullanacağım.

Liv'i çift renkli olarak ayarlama teklifi, sırf Prizma'yla bir kez buluşmak için son derece cömert görünüyordu ama Liv bunun ardındaki mantığı görebiliyordu. Bir Prizma istediğini yapabilirdi ama Tyrean monokromuyla uyumak şüpheli ve tatsız görünüyordu. Gecekondu mahallesi. Öte yandan iki renkli bir fotoğraf en azından biraz ayakta duruyordu. Gerçek şu ki, teklif muhtemelen hâlâ cömertti ve Gavin'in onlardan daha fazla şüphelenmesine neden olabilirdi ama Prizma'nın yanında bir casusun bulunması ödülü o kadar değerliydi ki Ruthgari bunu riske atmaya hazırdı. Liv'in evet demesine ihtiyaçları vardı.

"Ayrıca," dedi Aglaia. “Eğer düşündüğümden daha akıllıysan, Garriston'un yakılması emrini kimin verdiğini kendin öğrenebilirsin. Annenin ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulabilirsin.”

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 31

Gavin yüzlerce renkli varlığın peşine düşmüştü ve bu pek doğru gelmiyordu.

Çılgınlık her rengi farklı şekilde etkiliyordu ama mavi yaratıklar her zaman sırayla eğleniyordu. Mavi luxin'in sertliğini seviyorlardı. Çoğu sonunda kendilerini bununla yeniden yaratmaya çalıştı. Her biri yeterince dikkatli, yeterince akıllı olmaları ve her adımı iyice düşünmeleri halinde delilikten kaçınabileceklerine inanıyordu. Peki Yedi Satraplık'taki en kızıl çölü geçen mavi bir hayaletin ne işi vardı?

Rondar Wit, daha küçük kıyı şehirlerinden biri olan Ruthgar'da görevlendirilmişti. Evli, dört çocuklu ve Rondar'ın ortadan kaybolduğunu bildirmek için iki hafta bekleyen patronu lordla iyi bir ilişkisi vardı; hiç kimse arkadaşlarının delirebileceğine inanmaktan hoşlanmazdı.

Gavin çölde güçlükle yürüdü. Kıyıdaki bağlantılarından birinde kısa bir süre durmuş, tamamen kırmızı giyinmiş ve silahlanmıştı ve hâlâ karanlık çökmeden varlığa ulaşması gerektiğini düşünüyordu. Yine de bitkin düşmüştü. Kayma hızlıydı ama kolları, omuzları, midesi ve bacakları ağrıyordu. İradesinin kırıldığını hissetti. Çok fazla draft yaptığında hafif hasta olmuyordu ama yoruluyordu ve titriyordu.

Bir kum tepesinin tepesine yaklaştığında ufuk çizgisini çizmemek için durdu ve bir çift uzun mercek çekti. Blues'u takip etmek genellikle kolaydı çünkü ne kadar akıllı olurlarsa olsunlar çoğu mantıksız olmaya dayanamazdı. Nereye gittiklerini bilseydiniz, oraya en verimli rotayı izleyeceklerini tahmin edebilirdiniz. Gavin'in bunun nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama sahili takip ediyordu. Hedefi yakında olmadığı sürece Gavin, geminin çiftliklerden ve kasabalardan uzak duracak kadar kıyıdan yeterince uzakta kalarak kıyı şeridine doğru ilerlemeye devam edeceğini varsayacaktı. Elbette bu yaratık, hız ve suya erişim uğruna çölden fazla yaklaşarak bir hata yapmıştı ve göçebelerin beslediği kısa boylu çöl sığırlarını güden bir çocuk tarafından görülmüştü. Çocuk babasına anlatmıştı ve babası da Gavin'in bağlantısı dahil herkese söylemişti.

Birkaç gün boyunca yaratık, çobanlarla arasına mümkün olduğu kadar mesafe koymaya çalışacaktı.

Böylece Gavin tahminlerde bulundu ve tahminlerden biri gibi düşünmesine yardımcı olmak için maviyi çizdi. Mavi yaratığın, çocuğun görmediği bir atı olmadığını varsayarsak - ve atlar genellikle renkli yaratıklardan nefret ederdi - bu durumu zorlayan bir adam

çöl ancak bu kadar hızlı hareket edebilirdi. Gavin buradan daha önce geçmişti ve bunu yakından bilmese de, bir adamın sahil yolunu mu takip etmek yoksa Çatlak Topraklar'da bir tüccarın rotasını mı takip etmek istediğine karar vermesi gereken birkaç nokta vardı. Ve Çatlak Topraklar'ın çok parçalanmış ve tehlikeli olduğu, dolayısıyla tüccarların rotasının fark edilemediği yerler vardı. Gavin birini ya da diğerini seçmeyecekti. Yolların birleştiği ve ayrıldığı yerlerden birinde bekledi.

Ve bekledim. Gömleğini çıkardı, yamuk çekti, bir düğmesini ilikledi ve tekrar içeri soktu. Ve bekledi. Vücudundaki ısıyı boşaltmak için alt-kırmızıyı ateş kristallerine dönüştürdü ve minik kristallerin şekil almasını, kırışmasını ve sonra alev alarak sönmesini izledi. Her on dakikada bir, başını uzatıp çölü taramak için büyük kumulun üzerinden yürüyerek yükseklere çıkıyordu.

Güneş batarken, masalın parıldadığını gördü. Ağrılar unutulduğunda, o yine daireler çizen bir şahine dönüşmüştü; dağ sıçanının deliğinden bu kadar uzağa adım atmasını bekliyordu. Her seferinde hissettiği aynı kara öfke spazmını hissetti. Öldürmeli, hemen öldürmeli, yalanlarına, gerekçelerine, kibirli çılgınlıklarına kulak asmamalı.

Hayır, bu sefer dinlemesi gerekiyordu. Birinci.

Bu Gist'in derisi mavi luxin ile katmanlanmıştı. Bu sadece zırh değildi: bir kabuktu. Kromatürji tüm insanları değiştirdi ama mavi yaratıklar büyünün mükemmelliği tarafından baştan çıkarıldı. Lüksin karşılığında et ticareti yapmaya çalıştılar. Bu çoğu kişiden daha ileri gitmişti. O halde yetenekli, titiz ve muhtemelen zeki olandan bahsetmiyorum bile. Hala mavi pantolon ve gömlek giyiyordu, ancak her ikisi de kirliydi ve bir mavinin kişiliğine yakışmayacak şekilde yırtılmıştı. Yani kıyafet ihtiyacının neredeyse bittiğini düşünüyordu ama ya çölde kalmanın tehlikeleri ya da biraz daha maviye ihtiyaç duyma olasılığı, yaratığı kıyafetlerini bir süre daha saklamaya ikna etmişti. Ancak yüzü, ona nasıl baktığınıza bağlı olarak gerçek bir mucize ya da dehşetti.

Derisinin altında mavi luxin iması vardı. Gavin bunu daha önce görmüştü. Enfeksiyona veya reddedilmeye neden olmayacak kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde sürecin yapılması gerekiyordu, ancak bir kez başladıktan sonra hızlı bir şekilde bitirilmesi gerekiyordu. Deri, vücuttan kesildiği anda hissini kaybetti ve ölmeye başladı, böylece yaratık, çürüyen deriyi soymaya başladı. Bunun alnı yarılmıştı ve soyulan, nekrotik derinin altında ardıç kuşu yumurtasının mavisi ortaya çıkıyordu. Kaşlardan elmacık kemiklerine kadar uzanan gözleri için sağlam bir kubbe oluşturacak şekilde mavi kapaklar tasarlamıştı, böylece fiilen her zaman mavi gözlük takıyordu, ama

sonuç, şişkin mavi gözlü bir böcek gibi görünmesine neden oldu. Gavin her zaman bunun, kendilerini yeniden yaratmaya çalışan devlerin en kötü yönlerinden biri olduğunu düşünmüştü. Cildinizin tamamı ölürse, göz kapaklarınız da ölmüş demektir. Gözlerinizi her temizlemeniz gerektiğinde ince mavi bir zar çizebilseniz bile (ve bunun mavi luxin ile tutulması gerekiyordu, çünkü mavi camı gözbebeklerinize sürmek hiçbir zaman iyi bir fikir değildi) bununla başa çıksanız bile, asla başaramazsınız. uyumak için gözlerini kapat. Cinlerin bile uykuya ihtiyacı vardı.

Bir saat sonra, güneş neredeyse ufka değip çölü güzelce yakarken, Gavin ödünç aldığı kırmızı gözlüğünü taktı, kırmızı pelerinini etrafına topladı, beyaz mag meşalesini açtı ve giist'in önüne çıktı.

Mavi yaratık sarsıldı. Blues sürprizlerden nefret ediyordu, bir şeyi öngörememekten nefret ediyordu, planlarının bozulmasından nefret ediyordu. Ama aynı zamanda okunması da zordu; luxin yüzünün mavi mükemmelliği, damarlarındaki büyü yavaş yavaş onları hissetme kapasitelerini yok ederken bile duyguların yüzdeki ifadesini engelliyordu.

Ancak sürpriz sadece bir an sürdü. Gist doğrudan Gavin'e doğru koştu, cildi maviyle yanıyordu, gözleri kelimenin tam anlamıyla parlıyordu, arabalıydı ve kırılan mavi ışıkla içeriden aydınlanıyordu. Gavin mag meşalesini önündeki kuma fırlattı ve kırmızı pelerinini açarak, dev hücum ederken kum tepesinin kenarında geniş bir duruş sergiledi.

Gavin'in eli silah koşum takımının üzerinden geçti, kırmızı lüksinden yapılmış küçük parmakları tüm minik hançerleri kınlarından çekip çıkardı. Sol ayağıyla ileriye doğru büyük bir adım atarken, kolu boyunca bir düzine ince namluyu çekti. Sonra sağ kolu, vücudunda toplanan tüm enerjinin iradesinin gücüne eklenmesiyle ileri doğru fırladı. Bir düzine minik hançer, fırlatırken çelik füzelere dönüştü. İnanılmaz bir hızla birbiri ardına uçtular.

Mavi bir kalkan, büyücünün sol kolundan fırladı ve büyük bir çiçek açarak, mag meşaleli kırmızı bir teknikerden beklediği sıçrayan ateşi yakaladı. Bunun yerine çelik hançerler teneke çatıya dolu sesi gibi bir sesle çarptı. Kalkan çukurlaştı, çatladı, genişçe çatladı ve açıldı. Son üç hançer temiz bir şekilde delip geçti. İlki yanağına çarptı ve kabuğunun yönünü değiştirdi. Bir sonraki sadece boynunun yanındaki havayı kesti ve sonuncusu kendini yaratığın omzuna gömdü.

Ama esas, karşı saldırıya çoktan başlamıştı. Sağ yumruğunu öne doğru fırlattı ve elinin etrafında havada beş devasa diken oluştu.

Gavin'in karnına bir sıra halinde bıçaklandı, böylece sağa ya da sola hareket etse bile yine de çarpık kalacaktı.

Gavin elbette hile yaptı. Kendine sağlam bir yüzey sağlamak için kumun altında sağlam bir platform tasarladı ve kumulun üzerinden aşağı atlayıp takla atarak kum tepesinin üzerinden büyük bir kayarak indi.

Gist hızla döndü, luxin mızraklarını düşürdü ve onların yerine mavi, büyük bir kılıç çekti. Gavin'in dalış sırasında gözlüğünü kaybettiğini gördü ve gülümsedi. Yanağı Gavin'in hançeriyle kesilmişti ve yere doğru sarkan bir deri parçası açılmıştı; kan damarları ve mavi lüksinden oluşan çapraz çizgili bir ağ görünüyordu, ancak luxin çarpma noktasında çatlamış ve kırılmıştı, kılcal damarlar kan sızıyordu. Sol omzundaki hançer hareketini engelliyor gibi görünüyordu ama öldürücü değildi.

"Siz kızıllar," dedi ana, sanki bir süredir konuşmamış gibi sesi pürüzlüydü. “Çok dürtüsel. Sırf çölde gün batımı diye beni tek başıma götürebileceğini mi sandın?”

Gavin, kumun üstünde duran gözlüklerine baktı. Ana onu gördü ve büyük kılıcını salladı. Bıçak havada uzadı, tam beş adım attı ve kırmızı gözlükleri parçalara ayırdı, sonra yeniden kısaldı.

"Zincirsizleri öldürmeyi Prizman'a bırakmalısın" dedi giist.

Zincirsizler mi?

Gavin şöyle dedi: "Bize Prizma'nın senin için çok önemli olduğunu söylediler. Bize çölün ortasında bir mavi yaratıkla baş edebileceğimizi söylediler. Rondar Wit'in o kadar da yetenekli olmadığını söylediler."

Ana güldü. "Bunun beni kızdırması mı gerekiyordu? Artık Rondar değilim. Prizma'nın imparatorluğu başının üstünde çöküyor, köle. Bize katılın. Özgür olmanın ne olduğunu görün. Belki de beş yılınız kaldı mı? Çok uzun bir süre değil, onların dünyasındaki bir teknik ressam için bile değil. Neden sahte tanrıları uğruna ölsünler ki? Neden onların yalanları yüzünden ölelim? Neden ölelim?”

Ana onu işe almaya mı çalışıyordu? Bu farklıydı. Gavin gözlerini kıstı. Ana, gözlerini ne kadar az görürse, onların ne kadar tuhaf olduklarını fark etme olasılığı da o kadar az oluyordu. "Sahte tanrı mı?" diye sordu. Ölümsüzlük?

Sümüksü mavi lüksin, böcek gözlerinin iç kısmı boyunca, iç köşeden dışarıya doğru kaydırıldı. Yanıp sönüyor. "Orholam'a inanmıyorsun herhalde? Hepiniz yozlaşmış mısınız yoksa sadece aptal mısınız? Eğer Orholam, Chromeria'nın Lucidonius'tan bu yana vaaz ettiği gibi Prizma'yı seçiyorsa, nasıl iki tane olabilir?

Bir nesilde prizmalar mı? Yoksa omuz silkip buna gizem diyen, Orholam'ın yöntemlerinin tarif edilemez olduğunu söyleyen zihinsel korkaklardan biri misiniz?"

Bir siyahi için koşmak başka bir şeydi: Maviler bile korkaklığa karşı bağışık değildi. Ancak Orholam'a yapılan bir saldırı dünyanın kökünü kazıyan bir sapkınlıktı. Orholam'ın sahtekar olduğunu ve iktidardaki herkesin bunu bilmesi gerektiğini söylerseniz Chromeria, değerli çabalarını sürdürmek için yardımınıza ihtiyaç duyan bir dost değil, sizden çalan bir zalim, yalanların tedarikçisi haline geldi. Gavin dürüstçe, "Yıllardır Orholam'a inanmadım" dedi. "Ama neden bir batıl inancı diğeriyle değiştirelim ki?"

Uzman, Gavin'in gömleğine baktığında düğmelerin doğru şekilde yapılmadığını fark etti. İyi. Düğmelerine bakmak için harcadığı zaman, gözlerine bakmak için harcamadığı zamandı. "Gerçeğe inanabilmek için yalanlara inanmayı bırakırsınız, hiçbir şeye inanmamak için değil. Kral Garadul... Gavin'e şüpheyle bakarak sustu. Bir şeyi bir araya getirmek.

"Kral Garadul, Zincirsizler'e liderlik eden o mu?" diye sordu. "Sen kimsin?"

bunu talep etti. “Sinirli değilsin. Ve öyle olmalısın.” Hançeri omzundan çıkardı, yarayı kapattı ve hançeri bir kenara fırlattı. Eski püskü keseden uzun, top kabzalı bir çifteli tabanca çıkardı ve mavi yaratıkların bazen sahip olduğu tuhaf, hızlı ama dalgın modla hassas bir şekilde yüklemeye başladı. Ellerinin bir uzantısı gibi mavi luxin kullandı. Mavi luxin ramrod, yavaş kibriti tutmak için mavi luxin parmaklar, barut boynuzunu çıkarmak için mavi luxin ve kurşun bir top. Hala yanan manyetik meşaleyi kumdan aldı ve yavaş kibriti yakmak için havaya kaldırdı. Gavin'in yanlış düğmelenmiş gömleğine bakan kişi, "Aptal, aceleci kırmızı teknik ressam," dedi. "Her zaman kendi renginizde bir manyetik fener satın almak için fazladan para harcamalısınız."

"Ben yaptım" dedi Gavin.

Devin gözleri beyaz meşaleden Gavin'in gözlerine kaydı. Gavin, arabalı göz kapağına ve donmuş lüks yüze rağmen, Gist'in bedeninin her satırında aydınlanmayı okudu.

Gavin hareket edemeden çılgın bir çığlık atarak ileri atladı. Hazırlıksız

yakalanan Gist, mag meşaleyi tutan luxin eline olan konsantrasyonunu kaybetti ve o el, alevli damgayı düşürerek parçalandı. Ama dev, büyük kılıcını ya da tabancasını unutmadı. Gavin'e saplanmak için bıçağı kaldırdı, tabancayı kaldırdı.

Her iki elinde de mavi luxin çubuklarını savuşturan Gavin, kılıcı bir kenara vurdu. Gist'in ellerini iki yana açtı. Savuşturma sopalarına izin vermek

dağılsın, diye taslak hazırladı. Avucunun içinden dar, mavi bir bıçak fırladı. Tabancanın çekici tık sesi çıkarıp kibrit yere düşerken mavi yaratığın kollarının arasına yaklaştı. Bıçağı ve avucunu dev'in göğsüne sapladı, kabuğu bir patlama sesiyle gevşedi. Gavin kollarının bir hareketiyle kalan mavi lüksini döktü ve tutabildiği en sıcak alt-kırmızıları her iki eline de çekti. Yumruklarını sıkarken alevler yumruklarının etrafında kıvrılıyordu.

Tabanca kükredi ve zararsız bir şekilde dönerek Gist'in elinden fırladı.

Geriye doğru sendeledi ama Gavin bir kez daha yaklaştı. Sol eli dev'in sağ gözüne, sağ eli de sol gözüne olmak üzere iki hızlı vuruş yaptı. Mavi böcek gözü mercekler çatladı, eridi ve hızlı bir reçine ve tebeşir kokusu yaydı. Her şey o kadar hızlı oldu ki mavi yaratık karşı koyamadı. Blues, ön varsayımlarının yanlış olduğunu anladıklarında tepki vermekte yavaş davrandılar.

Kırılan dev battı, oturdu, kendini yakalamaya çalıştı ve kumun üzerine düştü. Masif mavi kapaksız gözlerine, yanık tenine ve yanağındaki kesikteki çapraz çizgili mavi luxine rağmen Gavin'e bir kez daha aniden insan gibi göründü.

Kırık haleli gözlerdeki şaşkın bakış.

Göğsünden aşağı kırmızı kan akıyor.

Ve aniden bu figür, Gavin'in yıllar önce Sevastian'ın yatağının başında bulduğu canavardan ziyade bir adama benziyordu; arkasındaki pencere kırılarak açılmıştı, mavi ten ve kırmızı kan üzerinde ışık parlıyordu.

Gavin derin, dengesiz bir nefes aldı. Bu sefer durdurmuştu. Hiçbir masum ölmemişti. Ve Rondar Wit bunu hak ettiği için değil, hak etmediği halde uzatılması gereken bir nezaket kalmıştı.

“Tam ölçüyü verdin, Rondar Wit. Hizmetleriniz unutulmayacak ama başarısızlıklarınız silinecek, unutulacak, silinecek. Seni affediyorum. Sana özgürlük veriyorum. BEN-"

"Dazen!" diye bağırdı elleriyle yarasını tutarak kıvranarak. Gavin o kadar şaşırmıştı ki cenaze törenindeki yerini kaybetti.

"Dazen bize liderlik ediyor ve Renkli Prens onun güçlü sağ kolu." Adam güldü, parçalı mavi dudaklarına kan sıçradı.

Gavin, "Dazen öldü," dedi, içi burkuldu.

“Işık zincirlenemez Prizma. Senin tarafından bile değil. Sen kafirsin, değil...” Ve sonra ölümün karanlığı sonunda özün üzerine kapandı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 32

Kip'in havluyla yıkanmaya vakti olmadı, asker pantolonu, kuru bir gömlek ve ağır çizmeler giymişti; şaşırtıcı bir şekilde hepsi üzerime oturuyordu; Görünüşe göre buradaki büyük askerlere alışmışlardı ve Ironfist ortaya çıkmadan önce ateşin önüne atılmışlardı. Sıkıca kıvrılmış saçları nemliydi ama bunun dışında onun da az önce okyanusa girmiş olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kip'inki gibi kurallara uygun gri bir üniforma giyiyordu, ancak Kip'in üniformasının boş olduğu yerde yedi köşeli altın rengi bir yıldız ve yakasında iki çubuk vardı.

"Yukarı," dedi Demir Yumruk.

Kip ayağa kalktı ve ısınmak için boş bir çaba gibi görünen bir çabayla kollarını ovuşturdu. "Senin Kara Muhafızların komutanı olduğunu sanıyordum. Neden kaptan üniforması giyiyorsun?”

Ironfist'in kaşı zar zor seğirdi. "Yani Kromerli rütbelerini biliyorsun?"

“Usta Danavis bana Yedi Satraplığın tüm askeri rütbelerini öğretti. Düşündü-"

"Bu güzel. Bütün eşyaların yanında mı?” Demir yumruk dedi.

Kip, sözünün kesilmesi, görevden alınması ve eşyaların düşüncesi karşısında kaşlarını çattı. "Hiçbir eşyam yok. Başlayacak pek bir şeyim yoktu ve—”

Ironfist, "Yani cevap evet" dedi.

Yani böyle olacaktı. "Evet" dedi Kip. "Sayın." Efendiye karşı sadece biraz alaycı davrandı ama Ironfist ona sert bir şekilde baktı, kaldırdığı tek kaşında hiç mizah yoktu. Gerçekten çok büyüktü. Sadece uzun değil, sadece çok uzun değil. Kasla dalgalanıyor. Korkutucu. Kip başını çevirdi. Garip bir şekilde boğazını temizledi. Dalıp beni almak zorunda kaldığın için üzgünüm. Gözlüğünü kaybetmene sebep olduğum için üzgünüm. Sana borcumu ödeyeceğim, söz veriyorum."

Kip birdenbire dehşete kapılarak, birdenbire gözyaşlarının aktığını hissetti. Orholam, hayır! Ama çekim de gelgit kadar karşı konulmazdı. Hıçkırığını bastırmaya çalışırken midesi kasıldı ama yine de kurtuldu. Zayıf olmaktan çok sıkılmıştı. Birinin eline verdiği ipe bile tutunamayan çocuktu o. Hiçbir şey yapamadı. Isa'nın ona ihtiyacı olduğu halde onu kurtarmamıştı. Annesini kurtaramamıştı. Sanson'u kurtarmamıştı. O güçsüzdü, aptaldı. O noktaya geldiğinde paniğe kapılmıştı. Annesi onun hakkında haklıydı.

Ironfist'in yüzünde yarım düzine ifade hızla art arda belirdi. Bir elini beceriksizce kaldırdı, indirdi, tekrar kaldırdı ve Kip'in omzunu okşadı. Boğazını temizledi. "Başka bir çift daha isteyebilirim."

Kip aynı anda gülmeye ve ağlamaya başladı; Ironfist komik olduğu için değil, iri adam Kip'in gözlükleri için ağladığını düşündüğü için.

"İşte bu kadar," dedi Ironfist. Yumruğunun yan tarafıyla Kip'in omzuna, Kip'in canını acıtmasının dışında dostça olması gerektiğini düşündüğü bir şekilde vurdu. Kip omzunu ovuşturdu ve daha çok güldü-ağladı.

"Hadi gidelim," dedi Kip, Ironfist'in adaşlarından birinin omzuna tekrar vurup dumanlı bir harabe bırakmaması için geri çekilerek.

Ironfist'in kaşları bir anlık rahatlama ifadesiyle seğirdi. "Neredeyse bir kadınla uğraşmak kadar kötü, değil mi?" dedi Kip.

Ironfist soğukta durdu. "Nasıl..." diye sözünü kesti. "Sen bir Guile'sin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hadi gidelim," dedi Ironfist hiçbir tartışmayı kabul etmeyen bir ses tonuyla. Kip tereddüt etmedi. Eğer itaat etmezse Ironfist'in ona tam olarak ne yapacağını bilmiyordu ama bilmek mantıklı bir süreçti. Korku daha hızlıydı.

Dışarıda rampaya başka bir tekne yerleştirdiklerini gördü. Terli kollarını ovuşturdu ve denize baktı. Gelgit yarı yoldaydı ve kötüleşiyordu ve dalgalar Cannon Adası'nın kayalarına güçlü bir şekilde çarpıyordu. Bu tekne küçük bir yelkenli bottu. Dory kadar istikrarlı bile görünmüyordu. Ve daha küçüktü. Kip'in midesi bulandı.

"Komutanım?" dedi adamlardan biri. "Emin misin? Deneyimli denizcilerle bile bu konuya girmek istemem. Özellikle de uzun bir yola gidiyorsanız."

Kip adamların arasındaki bakışı görmedi ama hemen ardından askerin "Evet efendim" dediğini duydu.

Cannon Adası, Küçük Jasper ile Büyük Jasper arasında akan akıntının ortasındaydı. Küçük Jasper Körfezi sakindi, bir deniz duvarı tarafından korunuyordu ama Kip ve Ironfist ters yöne gidiyorlardı; körfeze ulaşmak için Büyük Jasper'ın dörtte üçünü çevrelemek üzereydiler.

"Chreria'ya gitmiyor muyuz?" diye sordu. Cannon Adası'nın kayalık gövdesinin üzerinde yalnızca kısmen görülebilen renkli kulelerin tepelerini görebiliyordu. "Neden koylarına gidemiyoruz? Daha yakın."

Ironfist, "Çünkü doğrudan oraya gitmiyoruz" dedi. Kip'e içeri girmesini işaret etti ve ona bir kürek uzattı.

Adamlar onları itti ve Ironfist sert bir şekilde kürek çekmeye başladı. Kip iri adama yetişmek için elinden geleni yaptı ama hemen Kip'in yanına dönmeye başladılar. Ironfist hiçbir şey söylemedi; sadece taraf değiştirdi ve birkaç kez Kip'in yanında düzleşinceye kadar kürek çekti, sonra kendi tarafına döndü. Komutan onları hedef alarak dalgaları dörde böldü. Kip'in kalbi sürekli boğazındaydı. Üç ve dört fit yüksekliğindeki dalgalar yerini beş ve altı fit yüksekliğinde dalgalara bıraktı.

Ve sonra Ironfist küçük yelkenlerini yolun üçte birine kadar kaldırdı. "Bizi doğru tutun," diye bağırdı, çizgiler üzerinde çalışarak. Kip kendini başsız bir tavuk gibi hissediyordu; teknenin bir tarafından diğer tarafına beceriksizce süzülüyor, onları yavaşça ileri doğru yönlendiriyor, her dalgada yalpalayarak yukarı çıkıyor ve karşı tarafa hızla saldırıyordu.

"Aşağı! Eğil!" Demir yumruk bağırdı. Rüzgâr yön değiştirdiğinde ve yelken teknenin bir yanından diğer tarafına savrulduğunda Kip düştü, bom başının üzerinden geçti. Halatlara o kadar sert bir şekilde çarptı ki Kip kopabileceğini ya da kırılabileceğini düşündü.

Orholam, bu benim kafam olabilirdi.

Bot, yelkeni yalnızca üçte biri kadar yukarıda olmasına rağmen sert bir şekilde eğildi ve ileri atladı. Kip ancak dizlerinin üzerinde durabilmişti ve ani ileri hareket onun geriye doğru yuvarlanmasına ve botun dibindeki soğuk, kirli suya sıçramasına neden oldu.

“Dümen! Dümeni al!” Demir yumruk emretti.

Kip dümeni yakaladı ve uzun bir süre düz tuttu, ancak bot rüzgardan çok uzağa çevrilmiş, dalgaları neredeyse yandan almıştı. Gözlerindeki deniz suyunu kırpıştırdı. Dümeni şu tarafa at, oradaki dayanak noktasında dönüyor ve tekne dönüyor... Anladım.

Kip dümeni sertçe iskele tarafına doğru fırlatırken bir sonraki dalganın bir kısmı küpeştelerin üzerinden geçti. Sert bir rüzgar, botun suyun daha da derinlerine inmesine neden oldu, sonra dalganın öldürücü etkisinden kurtulurken sertçe havaya fırladılar.

Kip, sadece onların insafına kalmak yerine, dalgaların üzerinde, bazen de içinden geçerek ileri doğru hızlanırken çığlık atıyordu. Ancak Ironfist sevincini paylaşmadı. Gökyüzüne bakıyordu. Yelkenleri biraz daha kaldırdı ve bot daha da hızlanarak iskele tarafına o kadar eğildi ki Kip alabora olacaklarını düşündü.

Big Jasper'ın batı yakasına vardıklarında rüzgarın önünde koşabildiler. Uçmak gibiydi.

Ironfist güneye bakmaya devam etti ama oradaki kara bulutlar toplanmak yerine dağılıyor gibiydi ve Büyük Jasper'ın rüzgar gölgesine dönüştüklerinde Kip, Ironfist'in tavrından tehlikeden uzak olduklarını anlayabiliyordu.

Ironfist yelkenlerini sonuna kadar kaldırarak, "İstediğimiz küçük bir iskele var, düz ilerleyin," dedi.

Böylece Kip onları kadırgaların ve kadırgaların, fırdöndüye monte edilmiş tek bir topla donanmış korvetlerin ve her iki yanında on beş top bulunan kalyonların arasından hedef aldı. Körfeze girip çıkan gemilerin ve mürettebatı karaya çıkaran botların sürekli akışını engellememek için oldukça uzakta kaldılar.

“Hep böyle mi?” diye sordu.

"Her zaman," dedi Ironfist. “Körfez çok küçük, dolayısıyla ticaretin sorunsuz bir şekilde devam etmesi için gereken tekne sayısını karşılamak amacıyla, kimin ilk önce gireceğini belirleyen ayrıntılı bir sistem var. İşe yarıyor..." Elinde bir abaküsle güvertesinde duran liman görevlisine yüksek sesle küfreden kaptana baktı. Liman görevlisi son derece etkilenmemiş görünüyordu. "Çoğu kısım için."

Bazı gemilerin anlamadığı görgü kurallarına göre diğer teknelerden kaçınmak için ara sıra keskin bir şekilde yön değiştirmek zorunda kalan Kip, Big Jasper'ı kapsayan şehri birkaç kez görmekten fazlasını yakalayamadı. Ve gördüğü kadarıyla Koca Jasper'ı da kapsıyordu. Kıyının hemen üzerinde tüm adanın çevresinde bir duvar vardı -bir dizi duvar- ama bu bile iki tepe üzerinde yükselen şehri gizleyemiyordu. Birkaç yeşil alan dışında, bahçeler mi? parklar? malikanelerin arazileri? - her yerde binalar vardı. Her yerde, her renkte yükselen soğanlı kubbeler. Ve insanlar, Kip'in şimdiye kadar görmediği kadar çok insan.

“Kip. Kip! Liman! Sonra görüşürüz.

Kip gözlerini adadan ayırıp iskeleye döndü ve kadırgaya çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Kadırganın saçları düğümlü ikinci kaptanının nazarları altında geçip gittiler. Üzerlerine tükürecekmiş gibi görünüyordu ama üniformalarını gördü ve onun yerine kendi güvertesine tükürdü.

Adanın doğu yakasını dolaşana kadar açık denizde ilerlediler. Ironfist, "Buradan dönün," dedi. Kip, birkaç küçük balıkçı teknesinin demirlediği küçük bir iskeleye doğru döndü. Kenetlendiler ve yola çıktılar

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

duvara kadar. Kip aval aval bakmamaya çalıştı ama duvar şimdiye kadar gördüğü en büyük insan yapımı yapıydı.

Ironfist kapıya doğru yürüdü. Dışarıdaki muhafızların kafası karışmış görünüyordu. "Kaptan?" Daha sonra gözleri iri iri açılmış halde sert selamlar verdiler. "Komutanım!"

Büyük kapının yanındaki daha küçük bir kapı açıktı ve Ironfist içeri girip adamları selamlamak için başını salladı. İçerideki şehir, Kip'in bir kısmını bile kavrayamayacağı kadar bunaltıcıydı. Ama onu ilk etkileyen kısım kokuydu.

Ironfist yüzündeki ifadeyi fark etmiş olmalı. "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Kanalizasyonsuz bir şehri denemelisiniz."

"Hayır," dedi Kip, sokaklardaki yüzlerce insana, her yerdeki üç ve dört katlı binalara, parkurların bir karış kadar aşındırdığı parke taşlı sokaklara bakarak. "Sadece o kadar çok şey var ki." Ve oradaydı. Pişmiş domuz eti kokuları, Kip'in bilmediği baharatlar, taze balık, çürümüş balık, ince bir insan dışkısı kokusu ve daha güçlü bir at ve sığır gübresi kokusu ve bunların hepsini bastıran, yıkanmamış erkek ve kadınların kokusu.

İnsanlar Ironfist'in etrafında doğal bir şekilde ayrıldılar ve Kip, herkese bakarken kimseye rastlamamaya çalışarak onu takip etti. Ironfist gibi ghotralar giyen ama aynı zamanda damalı desenli ve parlak renkli cüppelerle donatılmış adamlar da vardı. Etkileyici sakallarıyla Ataşlı erkekler vardı: boncuklar, örgüler, doğal bölümler ve daha çok boncuk ve örgüler. Çok katmanlı elbiseleri ve neredeyse uzun bacaklı ayakkabıları olan, onları bir kat daha uzun yapan İlityalı kadınlar vardı. Ve her yerde bir renk cümbüşü. Gökkuşağının her rengi mümkün olan her şekilde bir araya geliyor. Ironfist eğlenerek Kip'e baktı.

"Kapıdaki askerler," dedi Kip, Ironfist'in dikkatini hödük olmasından uzaklaştırmaya çalışarak. "Onlar senin adamların değildi."

"Hayır" dedi Demir Yumruk.

"Ama onlar seni tanıdılar ama sen onları tanımadın ve seni gördükleri için gerçekten heyecanlandılar."

Ironfist kaşlarını çatarak tekrar Kip'e baktı. "Yine kaç yaşındasın?" "Ben beş yaşındayım..."

"Komutan," dedi Ironfist. Sanki bu her şeyin cevabıydı. Kip hızla yanına yaklaşırken gülümsedi. "Sen dahisin. Hadi duyalım" dedi.

Dahi? Hiçbir zaman öyle olduğumu sandığım gibi davranmadım. Ama bu dikkat dağıtıcıydı. Bu bir testti. Aslında Kip şimdi Ironfist'in Kip'i sürekli test ettiğini görüyordu. Onu dümene oturtmak, ne yapacağını, bunu ne kadar çabuk anlayacağını ve donup donup kalmayacağını görmek için bir test olmuştu. Kip bu konuda ne kadar başarılı olduğundan bile emin değildi.

Ironfist bir komutandı. Komutan, komutan. Komutan. Ah. Aman.

"Karamuhafızların tek bir bölüğü var, değil mi?" diye sordu. Ironfist'in çoğu ifadesi gibi, bu da hızlı ve hızlı bir şekilde susturuldu: koyu irislerinin etrafındaki gözlerinin beyazlığı, bir anlığına görülebiliyordu, sonra onu gizlemek için küçük bir sırıtış. "Bariz ipucu göz önüne alındığında fena değil sanırım."

“Demek Chromeria'daki en elit bölüğün tek komutanısın. Bu seni bir general falan mı yapıyor?"

"Ya da başka birşey."

"Ah," dedi Kip. "Yani bu muhtemelen senden şu anda olduğundan daha fazla korkmam gerektiği anlamına geliyor, ha?"

Demir yumruk güldü. "Hayır, bence neredeyse mükemmele yakınsın."

Sırıttı.

"O kayanın üzerinde nöbet tutarak ne yapıyordun?" “Bir kayadan biraz daha fazlası.”

Bu şekilde söylemek biraz mantıklıydı. Kara Muhafızlar, Chromeria'nın en önemli insanlarını korumak zorundaydı ve gizli bir kaçış tüneli, kendinizin kontrol etmesi gereken türden bir şeydi. "Yine de" dedi Kip.

Çok daha geniş bir yola geldiler ve Ironfist-Komutan Ironfist o yola dönüp batıya, neredeyse tüm trafiğin ters yönüne doğru ilerledi. İçini çekti. “Bu kimsenin isteyeceği bir görev değil, bu yüzden bazen ceza olarak kullanılıyor. Diyelim ki son zamanlarda Beyaz'a hoşnutsuzluğu için bir neden verdim."

Kip sessizce şöyle dedi: "Ya da bu, dışarı çıkıp tünelin bakımını kontrol edebilmen için kullanılan bir örtü."

“Tünelin... bir tünel olması dışında. İşleri olduğundan daha karmaşık hale getirme, küçük Guile.”

Ha? "Ah." Ironfist Chromeria tarafından gelip tünelin çalıştığından emin olabilir. Bunun için adaya gitmesine gerek yoktu. Ben bir dahiyim. Utanan Kip aceleyle başka bir soru sordu.

yapmaması gerektiğini bildiği soru. "Peki onu sana kızdıracak ne yaptın? Bilirsin, Beyaz."

"O?" Demir Yumruk sordu.

"O?"

Ironfist, oksitlenmiş bakır kubbeli küçük bir eve girdi, kapının kilidini açtı ve Kip'e içeri girmesini işaret etti. “Mutfakta sert çivi, peynir ve zeytin var. Tuvalet sola doğru. Koridorun sonundaki yatak. Yarın şafak vakti ben gelip seni alana kadar buradan ayrılmayacaksın.”

"Ama beklemek yerine o devasa dalgalarla karşılaştık, ben...doğruca Chromeria'ya gideceğimizi sanıyordum."

"Doğrudan Chromeria'ya gidiyorum." "Ben

bütün gün burada otururken mi?"

"Yarın ne yapmanız gerektiğini gördüğünüzde, gerisini hallettiğinize sevineceksiniz." Ironfist ayrılmak için harekete geçti.

"Ama ne... ne yapacaksın?"

"Gidip Beyaz'ın gözüne gireceğim."

Kapı kapanırken Kip kaşlarını çattı. Bir tıklama oldu. İçeride kilitliydi. Kapalı kapıya, "Bu harika," dedi. "Ben burada bekleyeceğim. Başparmağımı döndürmeye yetişmeyi düşünüyordum.” Homurdanarak zeytinlere ve peynirlere doğru ilerledi. On dakika sonra uykuya daldı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 33

Karris, ağaç dallarından ve bir erkek pelerininden oluşan bir sundurmanın altında uyandı. Ya alacakaranlık ya da şafak vaktiydi. Şafak vaktini yerdeki çiyden tahmin etti. Kendini bir askerin ustalığıyla inceliyordu, deneysel olarak her uzvunu ve parmağını hareket ettiriyor, şiddet içeren ya da başka türlü hareket etme potansiyelini ölçmeye çalışıyordu. Tüm el ve ayak parmakları düzgün çalışıyordu ama sol tarafının tamamı morarmıştı. Vücudunun üst kısmı oradayken sadece kapı pervazına çarpmakla kalmamış, aynı zamanda sol tarafına da düşmüş olmalı, çünkü kaval kemiği ağrıyor, dizi ağrıyor, kalçasında çakıl çizikleri vardı, göğsü sanki birisi onu bir şey sanmış gibi hissediyordu. talaşla doldurulmuş eğitim çantasını bir saat boyunca deldi ve omzunu - Orholam'ı, omzunu. Ancak çok fazla acı çekmeden nefes alabiliyordu, bunun da herhangi bir kaburga kemiğinin kırılmadığı anlamına geldiğini umuyordu.

Sağ tarafı da hasar görmemişti. Sağ kolunda ve karnında uzun, çakıllı sıyrıklar vardı, muhtemelen sırtına da uyacak şekilde ve boynu Orholam'ın bildiği ne yüzünden ağrıyordu. Sağ ayağının tüm parmakları çarpmıştı -bunu yaptığını da hatırlamıyordu- ve sol gözü de şişmişti; görüşünü engelleyecek kadar değil ama gerçekten güzel görünmeye yetecek kadar. Alnında da bir çizik vardı, kafasında birkaç çekici şişlik vardı ve... ne oldu, burnunun ucunda bir kesik mi vardı?

Hayır, kesik değil. Bir sivilce. Unbe—Sivilce mi? Şimdi? Orholam benden

nefret ediyor. Kesik ve çiziklerinin her birine böğürtlen ve çam iğnesi kokan bir çeşit merhem bulaşmıştı. Birisi boğazını temizledi. “Sağınızda daha fazla merhem var. Ben daha çok... bariz kesintilerle ilgilendim.”

Karris bunu Corvan'ın onu çırılçıplak soymadığı anlamına geliyordu.

Teşekkür ederim, diye homurdandı. "Orada ne oldu?"

"Açık olanın dışında mı?" Corvan düz bir sesle sordu.

"Kilisenin alt katında. Temiz bir şekilde yanmayan kırmızı lüksini hiç görmedim. Eğer yanlış çekmişseniz buharlaşması, kabuk oluşturmaması gerekirdi. Peki içinde bulunduğun şey neydi?” Karris yüzünü buruşturarak doğruldu. Bileği de acıyordu. Ah, bileğini ne zaman burkmuştu? Bunu görmezden geldi ve Corvan Danavis hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Elbette bir asiydi ama Dazen'in tarafını tutmadan önce büyük Ruthgari ailelerinden birinin evladıydı. Neredeyse yüz yıldır Ruthgar ve Blood

Orman, en yakın müttefik olan barış içinde birbirine bağlanmıştı. Ruthgar'ın soylu aileleri, Büyük Nehir'in her iki yakasındaki toprakları elinde tutan Kan Ormancılarının önde gelen aileleriyle evlenmişti. Diğer halklar, Yeşil Ovalar ile Kan Ormanı'nı birleştirerek ortak ülkeye Yeşil Orman adını vererek bu ülkelerden tek bir ülke olarak bahsetmeye başlamıştı. Vician'ın Günahı buna son vermişti ve Sahte Prizma Savaşı'ndan bir nesil önce bu ülkeler Kan Ovaları olarak biliniyordu. Sahte Prizma Savaşı'ndan iyi bir şey gelmişse, o da Gavin'e, Ruthgar ile Kan Ormanı arasında sürekli kaynayan bitmek bilmeyen küçük ölçekli savaşı nihayet sona erdirme gücü vermiş olmasıydı.

Corvan bu çatışmanın bir ürünüydü. İnançsız sayıda (sekiz mi? on mu?) erkek kardeşi olan savaşçı bir ailede doğmuştu, Karris onun hayatta kalan son kişi olduğunu hatırladığını düşündü. Karris onu Sahte Prizma Savaşı öncesinden zar zor hatırlıyordu. O, taşıdığı kaliteli silahlardan ve sırtındaki güzel kıyafetlerden başka pek fazla bir şeyi olmayan, birdenbire beş parasız kalan, eski kandan gelen bir Ruthgari'ydi. O da tek renkliydi, bu yüzden başka bir ülkede zenginliği geri kazanma ihtimali kasvetliydi. Savaş başladığında, kazanacak çok şeyi olan mülksüzleştirilmiş diğer birçok genç lord gibi o da hemen Dazen'e katılmıştı.

Karris on beş yaşındaydı ve Corvan'ı kişisel olarak hiç hatırlamıyordu. Guile kardeşlerden gördüğü ilgi göz önüne alındığında bunun pek de şaşırtıcı olmadığını düşündü. Savaşın büyük bölümünde danışman olarak görev yapmıştı ama savaşın sonuna doğru Dazen onu general yapmıştı. Karris, Komutan Ironfist'in bu gerçeği Gavin'in savaşı kazanmasıyla ilişkilendirdiğini duymuştu; Corvan Danavis'i beceriksiz olarak adlandırmıyordu, tam tersi. Komutan Ironfist, Corvan Danavis tüm savaş boyunca general olsaydı Gavin'in ordularının Sundered Rock Savaşı'na bile katılamayacaklarını söylemişti. Ironfist ayrıca, eğer General Danavis Sundered Rock'tan sonra kayıtsız şartsız teslim olmasaydı, Yedi Satraplığın yarısında hâlâ savaşan gerillaların olabileceğini söylemişti. Corvan'ın yenilgideki zarafeti adamlarını eve dönmeye ikna etmişti.

Parmaklarını merhem kasesine batıran Karris, Corvan'a baktı. Kafası karışmış görünüyordu. Parmaklarına merhem sürülmüş uzun gömleğini kaldırmaya başladı ve o da anladı. Boğazını temizleyip arkasını döndü. Karris göğsündeki sıyrıklara dikkatli bir şekilde merhem sürdü ve kendine düşünmesi için zaman verdi.

Bütün bu geçmişe rağmen Karris, Corvan Danavis'in gri sakallı olmasını bekliyordu. Bu adam kırklı yaşlarının ortasındaydı ve bir iki günlük sakalları dışında tıraşlıydı. Teni çoğu Tyrealıdan daha açıktı ama Blood Forester'ın solukluğundan çok daha koyuydu, gerçi yanaklarında belki birkaç çil vardı. Gözleri maviydi; çekebildiği gülünç miktardaki kırmızıya bakılırsa, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Lüksin halesi gözbebeklerinin sadece yarısına kadar uzanıyordu; Karris'inkinden bile daha azdı, Karris ondan muhtemelen on iki ya da on beş yaş büyük olmasına rağmen. Belki siyah saçlarında da kırmızı noktalar vardı ve saçları kıvırcık değil dalgalıydı. Ve general, kırmızı ve altın boncuklarla bağladığı çenesinin altından sarkan uçları dışında kesmediği kırmızı bıyıklarıyla ünlüydü. Belki bu başka bir Corvan Danavis'ti. ya da generalin iyi itibarından faydalanmayı umarak onun adını alan bir adam. Corvan, "Ne olduğunu anlamadan üzerimize geldiler" dedi. “Köye vergiler için bir veya iki erkek çocuk göndermesini tavsiye etmiştim ama ben bile bu tür bir intikam beklemiyordum. Kral Garadul buraya bize bir ders vermeye değil, Tyrea'nın geri kalanına bir ders vermeye geldi. Onun gibisine daha önce yalnızca bir kez rastladım.” Karris, General Delmarta'nın Ru Kasabı olduğunu tahmin etti.

"Piramit'i gördün mü?" Karris ona dönerek sordu.

Corvan Danavis hareketsiz kaldı. Ağzının kenarı bir an için hırlayarak yukarı kıvrıldı. Ama bakışlarını Karris'e çevirdiğinde gayet sakin ve kontrollüydü. Gözlerinde, onun yaşındaki bir teknik ressam için şaşırtıcı bir kontrole sahip olduğunu gösteren taze kırmızı lüksten bir ipucu bile yoktu. "Bulabildiğim şeyleri topladım ve kiliseye geri döndüm." Garadul'un adamlarının kutsal toprağa saygı duyacağını mı umuyordu? Corvan dile getirilmeyen soruyu yanıtlayarak, "Bu şehirdeki en az yanıcı bina" dedi. "Savaştık ve kaybettik. Delaria'lar ve Sworrin'ler bodrumun kapısını açamadılar ve ben de savaşmakla meşguldüm. Belki de hiç kavga etmemeliydim. Sanırım kromatürji daha fazla askerin ilgisini çekti. Bizi bunalttılar. Aşağıya çekildim."

"Yalnız?"

Soruya şaşırmış görünüyordu. "Diğer herkes ölmüştü" dedi. Genç bir

aile dışında merdivenlerden on adım bile uzakta değil. Corvan hiç dövüşmüş müydü, yoksa hemen alt kata çekilip kapıyı arkasından kilitleyerek kasaba halkını ateşli bir ölüme mi mahkûm etmişti? Askerler ölülerini götürmüştü ve yangınlar tapınaktaki savaşa dair kanıtların çoğunu gizlemişti, dolayısıyla Karris bundan emin olamıyordu.

Karris, "Demek burası bana yangından kaçmak için en yanıcı lüksünü nasıl kullandığınızı anlatacağınız yer" dedi.

“Kamp ateşi yakarken neden alevi üflediğinizi biliyor musunuz?” Corvan sordu. Karris'in cevap vermesini beklemedi. “Çünkü ateşin nefes alması gerekiyor. Ben tek renkliyim, Lady White Oak. Sizin gibi polikroma yakın insanlardan daha yaratıcı olmamız gerekiyor.”

Karris, "Bana sadece ne yaptığını söyle," dedi. Onun neredeyse poli olduğunu nereden biliyordu? Hâlâ bunun General Danavis olmasının mümkün olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Bu durgun suda mı? Peki Blood Forester ailesinden mi? Gözler ve çiller Blood Forester mirasını gösteriyordu ama o tenle? Elbette soylu bir ailede ve oğullarını savaş için yetiştiren bir ailede büyümüştü. Bir savaşçı teknik ressam için mükemmel kombinasyon siyah tenli ve mavi gözlüydü. Karamel derisi bile soluk Blood Forester derisinden çok daha iyiydi ve bir savaşçıya, rakiplerinin hangi rengi çizdiğini bilmesinden önce bir saniyeden daha fazla süre veriyordu. Yani mümkündü. Soylu aileler kızlarını ve oğullarını daha önemsiz sebeplerden dolayı evlendirmişlerdi.

Corvan şöyle devam etti: "Aşağı indiğimde peşimden geleceklerini biliyordum, bu yüzden odadaki her yüzeyi kırmızı lüksinle kapladım. Odayı tamamen kapattım ve kendimi de lüksle kapladım. Askerler içeri girince kapıyı arkalarından kapattım ve her şeyi ateşe verdim. Yangın odadaki tüm havayı yuttu ve hem yangın hem de askerler öldü.” Demek kırmızı lüksinin temiz bir şekilde yanmak yerine kabuk tutmasının nedeni buydu. Hava yok.

"Peki ya tüpler?" Karris düştüğünde bazı tüplere çarpmıştı.

“Dışarıya çıktılar. Böylece nefes alabildim."

“Peki onları öldürdükten sonra neden gitmedin?”

Ona sertçe baktı. “Çünkü eğer tüm közlerin kendi kendine sönmesini beklemeseydim, tüm odayı patlamaya davet etmiş olurdum. Yanan közleri yanınızda getirdiğinizde ve tüm odayı patlattığınızda fark etmiş olabileceğiniz gibi.

Ah.

"Kral Garadul neden bir ordu topluyor?" dedi Karris. "Neden şimdi?"

“Kendini savunmak için sanırım. Yeni kral, güçlü olduğunu göstermek istiyor. Daha karmaşık olması mı gerekiyor? Rask Garadul her zaman çılgın küçük bir piçti.”

Karris, "Eğer gerçekten Corvan Danavis'sen bana yalan söyledin" dedi. Corvan'ın itibarına sahip bir general, Rask'ın takip edebileceği olası stratejileri araştırıyor olurdu. Corvan'ın başarı siciline sahip bir general zaten bir düzine tane bulurdu.

Corvan durakladı ve Karris memnun göründüğünü düşündü. Corvan, "O kadar küçük Karris White Oak büyümüş ki" dedi. "Blackguard'a katıldı ve artık bir Chromeria casusu."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Karris. Karnından vurulmuş gibi hissetti.

“Tek soru şu; seni kim öldürmek istiyor, Karris? Güzel saçların ve açık teninle sadece sen Tyrea'da benden daha dikkat çekicisin değil, aynı zamanda tüm insanlardan daha mı dikkat çekicisin? Seni mi gönderdiler? Burada?"

“Neden burada olmayayım? Güney çöl kırmızılarını araştırmaya geldim __ ”

“Cidden, Karris. İkimizi de küçük düşürme. En azından ben senin düşmanının düşmanıyım. Bilgi almak için buradasınız. Vereceğim ama bana yalan söylersen vermem. Bu insanlara karşı hazırlıksız giderseniz ölürsünüz.”

Karris, onu kilisede öldürmüş olabileceğini fark etti. Ya da onu bırakıp yangının bunu yapmasına izin verebilirdi. Corvan'ın düşmanları arasında bile çok iyi bir itibarı vardı ve Corvan'ın onun ne bildiğini bilmesi gerekiyordu. Açık ellerini kaldırarak teslim oldu. Yüzünü buruşturdu. Ah, sol kolu onu öldürüyordu. “Neden burada olamıyorum?” diye sordu.

"Dazen için savaşan bütün o erkek ve kadınlara ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Corvan sordu.

"Eve gittiler."

“Kaybedenlerin eve dönmesi her zaman daha zordur. Dazen'in orduları karışık bir gruptu. Bir sürü kötü adam ve haksızlığa uğrayan iyi adamlar var.”

"Senin gibi," diye araya girdi Karris alaycı bir tavırla.

“Bu benimle ilgili değil. Mesele şu ki çoğumuz eve gidemedik. Bazıları Green Haven'a gitti; Aborne'lular birkaç küçük topluluğu kabul etti ve İlityalılar herkesi almaya istekli olduklarını iddia etti, ancak onlardan alınan tek şey kırpılmış bir kulaktı.

Karris ürperdi. İlityalılar köleleri bu şekilde işaretliyorlardı. Makasları çok kızdırdılar ve kölenin sol kulağını neredeyse ikiye böldüler. Yara dokusu kulağın tekrar birleşmesini önledi ve kimin köle olduğunu belirlemeyi kolaylaştırdı.

Corvan, "Bazılarımız daha şanslıydı" dedi. “Ordularımız birkaç ay boyunca bu topraklarda ileri geri saldırdı ve buradaki insanların her iki tarafı da sevmeleri için hiçbir neden yoktu. Bütün köyleri yok ettik. Hayatta kalanların küçük çocukları, yaşlı adamları ve birkaç kadını dışında hiçbir şeyleri yoktu. Kasabaların çoğu askerlere sövüyordu ve eski askerlerin zorla kalmaya çalıştığı yerlerde Rask'ın babası Satrap Perses Garadul onları yok etti. Ancak birkaç kasaba yeniden inşa edilecekse adamlara ihtiyaçları olduğunu fark etti. Rekton'un alcaldesa'sı da bunlardan biriydi. İki yüz asker seçip kalmamıza izin verdi ve iyi seçim yaptı. Yakınlardaki birkaç kasaba da aynısını yaptı. Elbette diğer adamlar da haydut oldu ve Perses Garadul bile bunların hepsini yakalayamadı.”

“Nasıl kalmayı başardın?” Karris sordu. "Genel olarak bu ülkenin başına gelenlerden çoğu kişiden daha fazla siz sorumlusunuz."

“Karım Tyrean'dı. Savaştan birkaç yıl önce evlenmiştik. Yandığında Garriston'daydı. Hizmetlilerinden biri hayatta kaldı ve kızımızı kurtarıp onu bana getirdi. Bir yaşında küçük bir kızım vardı ve alcaldesa bana acıdı. Mesele şu ki, buradaki insanlar savaşı Gavin'in halkından biraz farklı hatırlıyor.”

Anlaşmanın sonunu getirdikleri düşünülürse pek de şaşırtıcı değil. Corvan yumuşak bir sesle, "Bunu bir kadın yüzünden çıkan kavga olarak hatırlıyorlar," dedi. "Bu... bu çok saçma!" Karris kekeledi. Orholam merhamet etsin. “Buradaki sanatçıların çok sevdiği birisin. Pek çok yetenekli insanımız olduğu söylenemez ama açık tenli, egzotik güzellik ve ateşli saçlar hâlâ iyi ve kötü sanatçılara ilham kaynağı oluyor. Çoğu erkek sizin aynı kadın olduğunuza inanmaya cesaret edemese bile (genellikle bir gelinlikle, bazen de yırtık bir halde resmedilirsiniz) Rask'ta şüphesiz sizi gerçekten görmüş olan yetenekli sanatçıların tabloları vardır.

Karris, "Öyle değildi" dedi. “Ama iyi bir hikaye oluyor.” "İyi bir hikaye mi?"

“İyi trajik. İyi ilginç. İyi değil mutlu." Corvan boğazını temizledi. "Bunu bilmediğine inanamıyorum."

“Artık Jaspers'ta neredeyse hiç Tyrean yok. Ve kimse bana o günlerden bahsetmiyor.

Corvan bir şey söylemenin eşiğine geldi ama dilini tuttu. Sonunda şöyle dedi: "Öyleyse soru şu ki, seni kesinlikle tanıyacağını bilerek seni yeni Kralımız Garadul'a kim gönderecekti ve seni onun ellerine teslim ederek ne elde etmeyi umuyorlardı?"

Beyaz. Beyaz bana ihanet mi etti? Neden?

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 34

Zaten uzun bir sabah olmuştu. Gavin, şafak vakti sahile ulaşmak için acı verici bir şekilde erken uyanmış ve güneşin ilk ışınlarını çeker çekmez süzülmeye başlamıştı. Daha sonra Cannon Adası'na kürek çekerek kaçış tünelinde nahoş, klostrofobik bir yolculuk yapmış, onu kirli, terli, ağrılı ve uykusuz bırakmıştı. Ancak zorlamaktan başka seçenek yoktu; Renkli Wight'ın ona söylediklerinden sonra değil.

Tünel, Chromeria'yla bodrumdaki, yerin üç kat altındaki kullanılmayan bir depo odasında buluştu. Odalardan birinin arka tarafında sade bir dolap, o dolabın arkasında da gizli bir kapı vardı. Gavin kancadan bir fener aldı, çakmaktaşı büktü ve anında yandığını görmekten memnun oldu. Tuttuğu luxini yerdeki iki su birikintisine salıverdi ve bu su birikintileri hızla eridi -karşılaştığı kimseyi korkutmaya gerek yoktu- ve dolaba girdi.

Gizli kapı arkasından rahatça kapandı. Dolabın kapısını açtı. Bir el kadar ilerledikten sonra durdu, bloke oldu. Fenerin ışığı sadece küçük çatlağı kestiğinden sorunun ne olduğunu göremedi. Çatlaktan karanlığa doğru uzandı. Parlatılmış ahşap parmak uçlarını karşıladı, pürüzsüz ve düz, hatta tam üstünde. Sandalyeler.

Bu, kullanılmayan bir depo odasında saklanan çok gizli bir kapının sorunuydu, değil mi? Bazen insanlar kullanılmayan bir depo gördüler ve buranın eşyaları depolamak için kullanılması gerektiğini düşündüler.

Gavin içini çekerek lambayı bıraktı ve omzunu kapıya dayadı. Daha sert, daha sert itti. Üst üste dizilmiş sandalyeler hareket ederken kapı bir iki el daha kaydı ve ardından hızla sıkıştı. Fenere baktı, yeşil bir asa çekti ve ucuna bir damla kırmızı lüksin yapıştırdı. Kırmızıyı alt kırmızıyla yaktı ve dar meşalesini yukarıda tutarak aralıktan içeri soktu. Arkasındaki boşluktan başını uzattı.

Sanki yarım düzine konferans salonu ve yemek alanı boşaltılmış ve her şey buraya yerleştirilmiş gibi tüm oda mobilyalarla doluydu. Sevgili Orholam. Gavin sessizce küfretti. Tek açıklık zemin seviyesindeydi. Tek çıkış yolu sandalye ve masaların bacakları arasında sürünmekti.

Bunun için hiçbir şey yoktu. Gavin bir yangın başlatmak, büyük miktarda para çekmek ve odadaki her şeyi yok etmek istemiyorsa, böylece dışarı çıkabilirdi.

- pek tedbirli değildi - vücuduyla yerleri silecekti. Harika. Luxin meşalesinin parçalanmasına izin verdi ve emeklemeye başladı.

On dakika sonra ayağa kalktı. Giysilerindeki tozu fırçalamaya çalışmadı. Pek bir anlamı yoktu. Tozdan çamura bulanmıştı, ıslak zeminin yanı sıra üstündeki sandalye ve masalardan düşürdüğü ter ve tozla birlikte bu kadar toz vardı. Bir dakika kadar kapıyı dinledi, hiçbir şey duymadı.

Hafifçe koridora adım atıp kapıyı arkasından kapattı. Fenerini bir nefes çekerek söndürdü; salonlar parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Denizin üç kat altında bile, kiraz parıltılarının (kırmızı çizim yapan ikinci ve dördüncü sınıf öğrencileri) lambaların kırmızı luxin ile doldurulmasını sağlaması bekleniyordu. Kiler akıllıca davranarak uzun koridorlardan birinin neredeyse sonuna kurulmuştu. Gavin sadece birkaç adım uzaktaki sondaki asansöre doğru eğildi.

Asansörlerin tüm Chromeria'ya hizmet etmesi gerekiyordu, bu da kölelerin veya en yeni öğrenciler olan ahmakların hizmet vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Yani tamamen mekanikti. Birisi asansöre adım attığında, bir terazi kaç tane karşı ağırlığa ihtiyaç duyulduğunu gösteriyordu. Eğer bir teknik ressam daha az karşı ağırlık kullanmayı seçerse, kendi ağırlığının yalnızca küçük bir kısmını kaldırsa da kendini ipten yukarı çekmek zorunda kalacaktı. Kendi ağırlığından daha fazla karşı ağırlık kullanırsa doğru katta durması zor olabilir. Merkezi bir asansör tüm ağır yükleri kaldırıyor ve tüm sınıfları taşıyordu; bu yan asansörler ise daha küçük yükleri taşıyordu. Ek olarak, her asansör bölmesinde çok sayıda yuva ve halat vardı, böylece elçiler düzinelerce sönük sınıfa giderken beklemek zorunda kalmayacaklardı.

Gavin sondan ikinci ipi yakaladı. Gizlilik, sonuncuya binemeyeceği anlamına geliyordu, ancak biri onu görüp tanırsa, neden onun rütbesindeki bir adam için ayrılmış asansöre binmediğini merak ederlerdi, bu yüzden muhtemelen hangi yolun daha iyi olduğu konusunda bir fikir alışverişiydi. sağduyulu. Freni çekti, kendi ağırlığını iki katına çıkaracak şekilde kolu fırlattı ve serbest bırakma kolunu tekmeledi.

Büyük bir hızla yukarı doğru uçtu. Yerin derinliklerine inmesine rağmen asansörler parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Her kanalın tepesinde dışarıya doğru delikler vardı ve bunların üzerine, güneş o kanalda her gün görülebildiği sürece doğal ışığı kanallardan aşağı gönderen, Atash'ın son derece cilalı aynaları vardı. Aynaları birkaç dakikada bir ayarlamak, loşlar için başka bir eğlenceli işti ve her akşam tüm karşı ağırlıkları tekrar yerlerine döndürmek zorunda kalıyorlardı. Gavin bunu kendisinin yaptığını hatırlayabiliyordu. Anılar ilerledikçe pek de hoş bir anı değildi.

Asansör elbette Chromeria'nın tepesine yakın olan odasına kadar gitmiyordu. Bu çok uygun olurdu ya da Karamuhafızların tercih ettiği gibi güvensiz olurdu. Suikastçılara Prizma'ya ya da önemli herhangi birine giden doğrudan bir yol vermenin bir anlamı yok. Bunun yerine, Chromeria'nın yarısına kadar yüksek hızla yukarıya doğru vızıldayarak ilerledikten sonra, öğrencilerin, yargıçların, hizmetkarların ve kölelerin kimin bu kadar acelesi olduğunu görme şansları olmayacak kadar hızla geçmesinin ardından Gavin freni attı.

Paraşütün tepesinde durdu ve bu katı koruyan güvenlik istasyonunun önüne çıktı. Burada dört adam vardı; Karamuhafızlar değil, gardiyanlar, hepsi de suçluluk duygusuyla zarlarından başlarını kaldırıyorlardı. Görünüşe göre çok geç olana kadar vızıldayan ipi fark etmemişlerdi. Onu, Gavin Guile'ı, terli, kirli ve burada görünce ağızları açık kaldı.

Gavin freni kemerine takarken, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Sen bunu sessiz tut, ben de öyle yapacağım." Masalarındaki zarlara ve madeni paralara anlamlı bir şekilde baktı. Asansörü bu kadar yüksekte korumak sıkıcı olmalıydı ama Luxlord Black, askerlerinin görev başında kumar oynadığını öğrenmekten pek memnun olmazdı.

Dört kafa tek kafa gibi sallandı. Gavin çıktığı asansörün hemen yanındaki bir sonraki asansöre adım attı ve her zamanki pozisyonuna geçti. Bu sefer daha insani bir hızı seçti.

Onun seviyesinde asansörü koruyan iki Kara Muhafız vardı ve bu adamlar zar atmıyordu. Neredeyse gözlerini bile kırpmıyorlardı. Her ikisinin de ellerinde mızrakları vardı, dizleri hafifçe bükülmüş ve gözlükleri takılıydı.

Kara Muhafızlar görev başındayken onlar da görev başındaydı.

Adamlar selam verip mızraklarını omuzlarına sertçe vurdular ve yavaşça yerlerine döndüler. Gavin yanından geçip odasına girdi. Bir miktar süperviyole tüm gölgeleri düşürerek ona ışık verdi. Masasının yanındaki celp zincirini çekti ve küvetine doğru yürüdü. Bugün çok fazla diplomasi olacaktı ama en önemlisi kardeşini de kapsayacaktı ve Dazen'in darmadağın olmadan ortaya çıkmasının imkânı yoktu. Zayıflık olarak yorumlanabilir. Musluğu açtı, suyu test etti ve kırmızı altı ile ısıttı.

Kapı açılıp oda kölesi Marissia içeri girdiğinde kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı. Ruthgar ile Kan Ormancıları arasındaki savaş sırasında yakalanmıştı. Halkının çoğu gibi o da kızıl saçlı ve çilliydi, gözleri yeşim gibiydi. Karris'te Kan Ormancısı kanı vardı. Gavin oda kölesinin genç bir çocuk olmasının bir tesadüf olduğunu hiç düşünmemişti.

Kan Ormanı'ndan güzel bir kız. Beyaz, hiç şüphesiz, savaştan önce bu kadar çok soruna neden olan iştahının bir kısmını köreltmeyi umuyordu. Hatta kız, on yıl önce ona hizmet etmeye geldiğinde bakireydi, bu da onu yakalayan Ruthgari'nin etten çok altından zevk aldığı anlamına geliyordu.

Marissia onun kirli kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti ve onları çamaşır yıkamak üzere üst üste yığdı. Sonra Gavin banyoya adım attı. "Sana mesajlarım var" dedi. "Onları almaya hazır mısın?"

Gavin elini uzatıp beklemesini söyledi, sonra sıcak suya girerken içini çekti. Mesajlar, talepler, düşünmek için ancak bir dakika.

“Tüm Spectrum'u bir toplantıya çağırın. Sizce mümkün olan en erken ne zaman, Marissia?”

Marissia elbisesinin bağcıklarını çoktan çözmüştü ve şimdi onu ve iç çamaşırını başının üzerinden geçirip küvetin yanında sağa doğru katladı. Marissia'nın Gavin'e hizmet ettiği on yıl boyunca ustalaşamadığı bir beceri varsa, o da onunla sevişme olasılığı varken dünyanın geri kalanının yok olduğunu iddia etmekti. Gavin'le banyo yapardı, eğer isterse Gavin'le sevişirdi ama saçlarının ıslanmasına izin vermezdi ve ardından mükemmel şekilde katlanmış elbisesini alır, hemen giyer ve yola koyulurdu. onun bir sonraki görevi. Marissia pek çok mükemmel şeye sahipti ama "şimdilik terkedilmiş olmak" bunlardan biri değildi.

Sabun ve bir bez alarak, "Mavi ve Sarı Luxlordlar bugün Büyük Jasper'dalar," dedi. “Sarı'nın aile ziyareti var ve meyhanelerden birinde saklanıyor. Siyah defteri üzerinde çalışıyor ve ligdeki herkese küfrediyor, Red ise muhtemelen mutfakta. Bildiğim kadarıyla diğerleri Küçük Jasper'da normal yerlerindeler."

Her ne kadar güzel olsa da (ve Beyaz'ın onu Karris'e benzediği için seçmiş olması da belliydi) Marissia ile ilgili en şaşırtıcı şey ne kadar becerikli olduğuydu. Her şeyi biliyordu ve bildiği her şeyi parmaklarının ucunda taşıyordu. Gavin onun tam sadakatini kazanmak için büyük özen göstermişti; mahkumunun varlığını oda kölesinden - sonsuza kadar - gizli tutmasının mümkün olmadığını biliyordu ve onun Beyazlar tarafından kendisini gözetlemek için gönderildiğini çok iyi biliyordu.

Gavin'in seçenekleri basitti: Bir dizi oda kölesinin odasından geçmesine izin vermek, her birinden hızla kurtulmak, sırrını keşfetmeye yeterli zamanları olmadığını ummak ya da birinin sadakatini tamamen kazanmak. Karris, Marissia'dan hoşlanmadı ama onu görmezden geldi. olurdu

Gavin'in her ay yeni bir oda kölesi olsaydı durum on kat daha kötü olurdu - ve bunu yapmak şüphesiz zamanla her soylu aile için bir casusun odasını aramasına ve onunla ilgili en mahrem ayrıntıları tüm satraplara rapor etmesine izin vermesi anlamına da gelirdi. .

Üstelik kendisi gittiğinde ekmeği oluğa atacak birine ihtiyacı vardı.

Yine de Beyaz, Marissia'yı seçmekte kusursuz bir zevk sergilemişti. Her ne kadar on yıl sonra bedeni neredeyse kendisininki kadar tanıdık gelse de, onun ince kıvrımlarını görmek hâlâ bir keyifti. Elinde sabun ve bir bezle arkasındaki küvete girdi ve sırtını ve omuzlarını yıkamaya başladı.

"O halde bu akşam, yemekten sonra. Beyaz'a onu bir saat içinde görmek istediğimi bildirin."

“Evet, Lord Prism. Sana mesajları vermeden önce başka bir şey var mı?”

"Devam etmek."

"Baban seninle konuşmak istiyor."

Gavin dişlerini gıcırdattı. "Beklemesi gerekecek." Marissia koltuk altını fırçalarken kolunu kaldırdı.

"Ve Beyaz sana, geri döndüğünde o süperviyole grubuna ders vereceğine söz verdiğini hatırlatmak istiyor."

"Yuh." Geri döndüğünü nereden biliyordu?

“Saçınızı yıkamamı ister misiniz, Lord Prism?”

Gavin, Marissia'nın tadını çıkarmak ve akşama kadar sıcak bir banyoda dinlenmekten başka bir şey istemiyordu ama Beyaz'la konuşmadan önce, tüm Spectrum'la tanışmadan önce ve kesinlikle babasıyla konuşmadan önce yapması gereken bir şey vardı.

"Vakit yok," dedi, artan panik hissini susturmaya çalışırken, yapması gereken şeyle ilgili göğsündeki sıkışmayı görmezden geldi.

Göğsünü sabunladı, vücudu sıcak ve kaygandı. Yumuşak, rahatlatıcı. Bu onu rahatlatmaya neredeyse yetiyordu. Boynunun arkasında onu her zaman ürperten noktayı öptü ve tırnaklarını sabunlu göğsünden aşağı, karnının üzerinden aşağıya doğru kaydırdı. Tekrar boynunu öptü, tereddüt etti. O duraklamada bir soru.

Acı veren bir ses çıkardı. "Hayır, ona da zaman yok." Marissia onu ne kadar iyi tanıyordu? Çoğu zaman toplantılar veya diğer görevler için zaman olmadığında, bunun için hala zaman vardı.

Sıklıkla? Neredeyse her zaman.

Onu suyun altına sıkıştırdı, sanki dudakların hayır diyor ama başkası evet diyor, lütfen der gibi bir an daha tereddüt etti. Ama sonra tekrar boynunu öptü, bir öpücük verdi ve vücudundaki sabunu ovalamaya başladı. "Seni çok özledim Lord Prism," dedi sessizce. İşini bitirip banyodan çıktı. "Giysilerini sereceğim," dedi, kısa bir süre havluyu kuruladıktan sonra havluyu beline sardı ve onun için kıyafet seçmek üzere dolaba doğru yürüdü.

Onu takdirle izledi, sonra kendini salladı. Böyle devam edersem pantolonumun bağcıklarını bağlayamayacağım.

Giysilerini serdikten sonra Gavin ayağa kalkınca banyoya geri döndü ama Gavin ona el salladı, bugün kendini havluyla kurulayabilirdi. Gavin göğsünü kurulayana kadar Marissia kurulanıp giyindi. Sonra dışarı çıktı.

Gavin giyindikten sonra küçük servis dolabını açtı, istiflenmiş, katlanmış çarşafları raflardan dikkatle kaldırdı ve onları başka bir dolaba doğru yürüttü ve her şeyi dikkatle istifledi. Daha sonra rafları kendisi kaldırdı ve odanın diğer tarafındaki köşeye kaydırdı. Sonuç olarak dolapta ancak göğsüne kadar gelen açık bir alan ortaya çıktı. Süreç yavaştı ama önemli olan kimsenin onun sırrını keşfetmemesiydi. O yokken biri gelirse oda boş görünüyor olmalı. Eğer odayı ararlarsa sıra dışı görünen hiçbir şey bulamayacaklardı. Bu fazladan zamana ve zahmete değdi.

Gavin, ortasında bir delik bulunan, omuz genişliğinde, ayaklarına sığacak kadar mavi-yeşil bir tahta çizdi. Daha sonra sihirli bir meşaleyi kemerine sokup bir eliyle tahtayı tutarak eğildi ve dolaba adım attı. Kapıyı arkasından kapattı. Ayaklarının altındaki zemin tıkırdadı. Bunu gizli tutmak için, kapı kapatılmadıkça zemini açılmayacak şekilde tasarlamıştı. Kamburunu çıkararak kancayı buldu ve yukarı çekti, tahtadaki delikten geçirdi ve kemerinin etrafına sardı. Tahtayı düşürdü ve ayaklarını üzerindeki yuvalara kaydırdı. Tasarımı kulenin asansörlerini temel alıyordu ancak basitleştirilmişti çünkü bakımını yapacak kimsesi yoktu ve karşı ağırlıklar için yer yoktu. Temelde karanlığa doğru uzanan ipler ve tepede bir makara vardı.

Şimdi korkunç kısım. Gavin zemini biraz daha açtı ve bir taş gibi karanlığa düştü.

Makara vızıldadı ama tiz protestoları Gavin düşerken birkaç dakika içinde ortadan kayboldu. Hiçbir direniş olmadı. Daha hızlı, daha hızlı düştü.

Mavi mag meşalesini çekti ve bacağına doğru kırdı. Chromeria'nın kalbine kestiği asansör boşluğu ancak bir buçuk adım genişliğindeydi. Düzgün kesilmiş taş ve bir tarafı vızıldayan, diğer tarafı Gavin'le birlikte hızla aşağı inen ipten başka görülecek hiçbir şey yoktu.

Kemerindeki halat frenine uzandı ama hareketi ayaklarına bağlı olan tahtayı eğerek bir tarafının duvara değmesine neden oldu. Sürtünme o tarafı yukarı doğru çekerek onu diğer taraftaki kayaya çarptı. Fren parmaklarının arasından kayıp kayağa düştü. Bunun için kaptı. Kaçırıldı. Dizlerini yukarı çekti, sırtı pürüzsüz duvar boyunca kayarak frene bastı.

Yavaşça ayağa kalkarken kancayı yakaladı, tahtayı frene bağladı ve freni vızıldayan iplerin üzerine fırlattı. Freni sıktı, eğer hızlı fren yapmazsa inanılmaz bir hızla şaftın dibine çarpabileceğinin, ama çok hızlı fren yaparsa ya tahtayı ya da kendi bacaklarını kırabileceğinin fazlasıyla farkındaydı.

Hızla yavaşlarken ayakta durmaya çalışmanın verdiği gerginlikten bacakları titriyordu ve kuyunun tüm duvarlarına boyanmış beş geniş beyaz çizginin yanından geçti. Bu onun neredeyse dibe yaklaştığının uyarısıydı. Bir dakika sonra dört geniş beyaz çizgiyi geçti. Hala çok hızlı. Üç. İki.

Tamam, çok da kötü değil. Bir.

Şaşırtıcı derecede sert bir gümbürtüyle yere çarptı. Doğal tepkisi darbeyle birlikte yuvarlanmaya çalışmak oldu; ipte herhangi bir gevşeklik olmadığı göz önüne alındığında bu pek işe yaramadı. Sırt üstü düştü ve manyetik meşalenin üstüne yuvarlandı. Anında gömleğinin içini yaktı.

Gavin bir çığlık atarak ayağa fırladı. Neyse ki gömlek alev almadı. Kaburgalarındaki kızgın kırmızı yanığı inceledi. Çok acı verici ama çok ciddi değil. Kendini asansörden kurtardı.

Asansörün altındaki oda yalnızca dört adım kareydi. Gavin bunların hiçbirini görmedi. Mag meşalesinin mavi ışığında mavi bir duvara doğru yürüdü. Dokunuşuyla yarı saydam hale geldi ama arkasında hiçbir şey yoktu. Henüz değil. Yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde, karşıdaki oda dinlenme yerinden kalktı ve yerine döndü.

Bu Gavin'in en büyük eseriydi. Bildiği her şeyi içine gömerek onu hararetli bir ayda inşa etmişti. Ama ne zaman mavi odayı çağırsa kalbi sıkışıyordu. Ve bugün de öyle oldu. Mavi odanın yavaş kalkış ve dönüş hızı, içerideki adamın hareket ettiğinin farkına bile varmaması için gerekliydi.

Öte yandan, Gavin'e beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi olmayan beş dakika verdi. Bugün boş olacaktı. Sevgili Orholam. Gavin'in göğsü kasıldı. Nefes almak zordu. Oda çok küçüktü. Hava yoktu. Nefes al, Gavin, nefes al. Bu umursamazlığı kalın bir zemine boyayın.

Sonunda yarı saydamlık, zindanın iç kısmının pürüzsüz küresini ortaya çıkardı. Gavin'in karşısında, daha zayıf, daha az kaslı, daha kirli ve daha uzun saçlı olsa da kendisine çok benzeyen bir adam duruyordu.

"Merhaba kardeşim" dedi Gavin.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 35

Ironfist, "Şimdi Chromeria'yla bu şekilde tanıştırılmanız gerekiyor" dedi. Yüksek gelgit ve şafak.” Şafaktan önce gelmiş ve Kip'i saatin sabah mı yoksa gece mi olduğunu bilememenin şaşkınlığıyla uyandırmıştı. Komutan onu daha az kalabalık olan sokaklardan geçirip sonunda bu tepeye ulaştığında, Kip yavaş yavaş toparlanabilmişti. Ironfist, "Ona Cam Zambak diyorlar" dedi. "Hak ettiğinden daha yumuşak bir isim ama çelik şeffaf değil, değil mi?"

Tepeyi aştıklarında Chromeria ilk bakışta gerçekten de bir çiçeğe benziyordu. Altıgen şeklindeki altı kule, merkezi bir kuleyi çevreliyordu. Küçük Jasper'ın yüksekliği güneyden kuzeye doğru yükseldiği için Kip'ten uzaktaki kuleler daha da yükseliyordu, ancak hepsi tabandan uca aynı yükseklikteydi. Ve her kulenin güney tarafı tamamen şeffaftı. Tuhaf çiçek görüntülerini tamamlayan şey, eğer köprü denilebilirse, köprüydü.

Büyük Jasper ve Küçük Jasper arasındaki okyanusu geçen köprü, bir çiçeğin sapı gibi yeşildi ve doğrudan genişleyen kulelere ve aslında dikey olarak sarkan soğanlı duvarlara doğru gidiyordu. Ancak köprü sadece yeşil değildi, aynı zamanda hiçbir şey tarafından desteklenmiyordu. Suyun yüzeyinde yatıyordu. Yüzmüyordu çünkü dalgalarla birlikte hareket etmiyordu ve deniz bir tarafında dalgalı, diğer tarafında ise çok daha sakindi.

“Neden yeşil?” diye sordu Kip, beynini çalıştırmaya çalışarak. Yeşil esnek değil miydi?

“Sarıyla güçlendirilmiş mavi. Sadece yeşil görünüyor,” dedi Ironfist, köprüye doğru yürüyüşüne devam ederken. Kip ona yetişmek için acele ediyordu, aynı anda hem bakmakta hem de yürümekte güçlük çekiyordu, tüm yorgunluk uçup gitti.

"Sarı?" diye sordu. "Bu nasıl çalışıyor? Amcam bana sarı hakkında hiçbir şey söylemedi.”

Ironfist Kip'e baktı, bakışları bir kızak kadar ağırdı. Kip çenesini kapatıp sessizce onun yanında yürüdüğünde, beklentiyle iri adama baktığında ama onu rahatsız etmediğinde bile cevap vermedi.

Sonunda Ironfist Kip'e baktı. "Sana bir büyücü gibi mi görünüyorum?" Kip,

"Mavi gözlüklerin olmadan bir dövüşçü olarak pek iyi olmadığını düşündüm" dedi. Dur, seni salak! Yapma—“O halde senden biraz faydalansak iyi olur.”

Karamuhafız komutanının kafası Kip'e doğru döndü. Kip yutkundu. Almak üzere olduğun ezilmiş kafatasını hak ediyorsun, Kip. Bunun için yalvarıyorsun.

Sonra komutanın yüzüne küçük, isteksiz bir gülümseme yayıldı. Kahkaha attı. "Orholam beyinleri dağıttığında, ön sıradakilerin sağduyu çizgisinin en arkasına gitmesi gerekiyor, öyle mi?"

"Ne?" diye sordu. "Ah."

Şakasının ona sarı luxin hakkında bir cevap kazandıracağını düşünerek sabırla bekledi ama Ironfist onu görmezden geldi. Yüzündeki küçük sapkın sırıtış Kip'e, Kip'in bir cevap beklediğini bildiğini ve yalnızca başka bir konu açmak istemediği için dilini tuttuğunu söylüyordu. Ancak Ironfist ona bir cevap kazanma zevkini yaşatmayacaktı. Tıknaz kuvvet, hareketsiz kütleyle buluşuyor.

Ancak birkaç dakika içinde Lily's Stem'e doğru yola çıktılar. - daha doğrusu, içine girdi - ve Kip ne istediğini unuttu. Köprü, neredeyse cam kadar renksiz olan çok ince mavi luxin ile de olsa tamamen kapalıydı. Ama ayaklarının altındaki köprü gerçekten parlıyordu. Kip, Ironfist'e bir bakış attı.

Büyük adam, "Bana ne kadar sık bakarsanız bakın, yine de bir yargıç olmayacağım" dedi.

“Bir rehbere ne dersin?”

"Hayır."

"Kibar bir ev sahibi mi?"

"Hı-hı."

Bir salak mı? Kip'in ağzı aslında bunu söylemek için açılmışken, Ironfist'in kollarının ne kadar kalın kaslı olduğunu bir kez daha fark etti. Açık ağzını kapatıp kaşlarını çattı.

"Bir şey mi söyleyecektin?" Demir Yumruk sordu. "Adın," dedi

Kip. "Bu Parianlar arasında yaygın mı?" "Demir yumruk?

Bildiğim kadarıyla tek kişi benim."

"Ben bu değil..." Ah, dalga geçiyordu.

Demir yumruk gülümsedi. “Bizi tanımlayan bir isim mi almak istiyorsunuz? Çok yaygın. Bazıları bizim eski dilimizi kullanıyor ama kıyı halkı -benim halkım- yabancıların anlayabileceği sözcükler kullanıyor. Ama İlityalılar da bunu yapıyor. Daha az bir ölçüde, Chromeria'nın tamamı bunu yapıyor. Gavin Guile'ye neredeyse hiçbir zaman İmparator Guile veya Prism Guile adı verilmemiştir. O sadece Prizma. Orea Pullawr sadece Beyaz. Pek çok insan anlamsız isimlerin asıl bilmece olduğunu düşünüyor.”

“Anlamsız isimler. Kip gibi mi demek istiyorsun?”

Ironfist kaşını kaldırdı. Omuz silkti. Çok

teşekkürler.

O gün için Küçük Jasper'a giden kalabalık, ayaklarının altındaki mucizeyi fark etmemiş bile görünüyordu. Köprü kıyıdan kıyıya belki yirmi adım genişliğinde ve üç yüz adım uzunluğundaydı. Yüzey hafif dokuluydu ama bu, bir miktar kir dışında şeffaflığını pek etkilemiyordu. Kip, ayaklarının hemen altında, bir adım bile uzakta olmayan, her dalgayla birlikte şişen ve aralarında boşluk bırakan suyu görebiliyordu. Onlar da köprünün denizin şiddetli olduğu tarafındaydı; görünüşe göre burada trafik, memlekettekinin aksine sağdan akıyordu, bu yüzden dalgalar Kip'in hemen yanındaki lükse çarpıyordu. Aynı dalgalar tarafından içeri çekilip dövüldükten sonra bu onu biraz daha tedirgin etti. Başka hiç kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Sonra, Kip ve Ironfist köprünün ortasına ulaştığında, Kip bir canavar dalgasının yaklaştığını gördü. Tam köprüyle buluşmak için tam zamanında, çukur buluştu, zirve zirveyle buluştu ve dalga yüksekte belirdi; yüksekliği neredeyse yarısı kadardı yine köprü kadar yüksek. Kip kendini hazırladı ve derin bir nefes aldı.

Ironfist'in sessiz kıkırdamasını duyana kadar gözlerini sımsıkı kapattığını fark etmedi. Suyun son damlası da zarar vermeden tüpün dışından akarken gözlerini açtı. Köprü inlememiş, sarsılmamıştı, hatta üzerinden tamamen geçen dalganın gücünü bile kabul etmemişti.

Yoldan geçen birkaç kişi bilgili bir şekilde sırıttı. Görünüşe göre bu eskimeyen bir şakaydı.

"Bu yüzden mi..." Kip kendine doğru terimi kullanması gerektiğini hatırlatırken tökezledi. “Amcam bu yüzden mi bu tarafa gelmemi istedi?”

“Bunun bir nedeni olduğuna eminim. Ne zaman inatçı bir kralla, satrapla, kraliçeyle, satrapayla ya da korsan lordla uğraşmak zorunda kalsak, onların sular yükseldiğinde karşılarına çıkmasını sağlarız. Kiminle uğraştıklarına dair güzel bir hatırlatma."

Küçük bir hatırlatma?

Bir sonraki dalga da köprüye çarptı ve çok geçmeden dalga çukurları bile köprünün tabanından daha yükseğe çıktı. Kip ve Ironfist köprüden indiklerinde köprünün yarısı denizin altındaydı. Inanılmaz. Kip denizde büyümemişti ama o bile gelgitin bu kadar sert, yüksek ve hızlı gelmesinin alışılmadık bir durum olduğunu biliyordu. Bu onu meraklandırdı

eğer bunda da bir sihir varsa. Ve tüm bunlara rağmen köprü sarsılmadı bile. Bazı hatırlatmalar.

Köprü onları kıyıya dökmeden önce kıvrıldı elbette ama bu gerçekleştiğinde Kip nihayet Chromeria'ya dikkat etmeye başlayabildi.

Küçük Jasper'a adım atıldığında sağdaki ve soldaki ilk iki kule, arkadaki iki kuleden daha dar yerleştirilmişti, ya saldırıya uğrama ihtimalinin yüksek olduğu devasa kapının yanındaki duvarı güçlendirmeye yardımcı olmak için ya da—

Ah. Her şey ışıkla ilgili.

Kip bunu anladığı anda her şey anlamlı gelmeye başladı. Chromeria'nın her şeyi güneş ışığına maruz kalmayı en üst düzeye çıkaracak şekilde tasarlandı. Eğimli bir bina inşa etmek, kuzeydeki kulelerin ve avlunun alt katlarına daha fazla güneşin ulaşması anlamına geliyordu. Altıgenin ilk iki kulesinin daha dar ayarlanması, arka kulelere gölge düşürmeyecekleri anlamına geliyordu. "Cam" kuzey duvarları ve kulelerin her birinin kuzey tarafları, kuzeye bakan her odanın kullanabileceği kadar güneş ışığı alması anlamına gelirken, güneydeki odaların mahremiyet ve konfora daha uygun opak duvarları vardı. Kip, Chromeria'nın bazı odalarında boğucu bir yükseklik korkusu olanların pek başarılı olamayabileceğini düşündü; ayak izini en aza indirip, ortadaki kule dışındaki tüm kulelerin dışa doğru eğilmesiyle, parlak zambak şekline katkıda bulundu. Bu bir tesadüf de değildi; zayıf olmasına rağmen, katların hepsi aynı seviyedeydi. Belki de Chromeria'nın adada mevcut olandan daha fazla alana ihtiyacı vardı, dolayısıyla daha fazla alana sahip olmanın tek yolu kulelerin adanın dışına uzanmasını sağlamaktı. Belki de sadece yapabildikleri içindi.

Destek ya da kolaylık sağlamak amacıyla, her kule ile bitişik kuleler arasında yarı saydam yürüyüş yollarından oluşan bir kafes vardı. Merkezi kuleyi yarıya kadar çevreleyen açık bir geçit, kuleye iki noktadan bağlanıyor ve daha sonra sırasıyla diğer kulelerin her birine yayılıyor. Kip, kapalı yürüyüş yollarının kulelerin arasından geçen insanlarla dolu olduğunu görebiliyordu. Kuşkusuz, her kulede işiniz varsa, merdivenlerden aşağı inmek, orta avluyu geçmek ve sonra tekrar yukarı tırmanmak yerine doğrudan seyahat edebilmek çok daha hızlı olurdu. Ancak görsel efekt kaldı. Merkez kulenin etrafındaki hava, tıpkı bir çiçeğin tarzı gibi, düzenli ve belirgin tutulmuştu.

Ironfist, "Her rengin kendi kulesi vardır" dedi.

Kip kendini durduramadan, "Rehber olmadığını sanıyordum," dedi. Gözlerini kırpıştırdı. Acıdan bu kadar hoşlanmasaydı, kendine bir hatırlatma yapmak için fiziksel olarak dilini ısırırdı.

Ironfist sadece ona baktı.

"Özür dilerim," diye ciyakladı Kip. Boğazını temizledi ve daha derin bir ifadeyle, "Yani, özür dilerim" dedi.

Ironfist hâlâ ona düz bir ifadeyle bakıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Kip kıvranarak, Ironfist'in yoğun bakışını başka yöne çevirmek istiyordu. Yaklaştıkları kapının solundaki, sonra güneş yönünde bir daire çizen kuleyi işaret etti. “Kırmızının altında, kırmızı, turuncu, sarı, yeşil ve mavi.” Mavi sonuncuydu, kapının hemen sağındaydı.

"İyi tahmin," dedi Ironfist gönülsüzce.

"Peki süper menekşeler neden çitin üzerinden eğiliyor?" diye sordu.

"Affedersin?" Ironfist'in sesi daha da yükseldi.

"Biliyorsun," dedi Kip. Ne?

Ironfist'in sağ kaşı kalktı.

"Kırbaçlanmak gibi."

Ironfist, "Bu ifade sizin düşündüğünüz şeyi ifade etmiyor" dedi. Kip bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzını açtı ama komutanın ona söylemeyeceğini biliyordu.

“Hiçbir zaman bir kulenin tamamını doldurmaya yetecek kadar süperviyole olmaz ve süperviyoleler daha yukarıda olduklarında en iyi şekilde çekim yapabilirler. Buradaki ışığın kalitesi onların çalışmaları için daha iyi, ayrıca çalışmalarının büyük bir çoğunluğu doğrudan Beyazlar için. Yani Prizma Kulesi'nin tepesine yakın bir yerde yaşıyorlar."

Çalışmak veya iş yapmak için gelen yüzlerce insanla birlikte büyük kapılara doğru yürüdüler. Kapılar dövülmüş altınla kaplıydı ama açıktı, bu yüzden Kip sadece sahneyi ve üzerlerinde tasvir edilen figürleri görebilmişti. Ancak duvarların kendisi bir mucizeydi. Mavi lüksinin ana element olduğu aşikar hale geldi, ancak lüksin kendisi daha açık veya daha koyu olabilirdi ve görünüşe göre sarı ile karıştırılması gerekiyordu. Güç için mi? Köprünün tamamının bu karışımdan yapıldığı göz önüne alındığında, bu olmalıydı. Ancak altıgenin her duvarı farklıydı. Her yerde mavi, sarı ve yeşil desenler vardı ve buna kuleler bile dahil değildi. Her kulenin kuzey tarafı maksimum güneş ışığına maruz kalma için mümkün olduğu kadar şeffafken, geri kalanı binaları sahipleri için işaretlemek için inşa edildi. böylece eğitimsiz kişiler bile hangi binanın kime ait olduğunu anlayabilsin. Ve görünüşe göre gösteriş yapmak için.

Mavi kulenin her yüzeyi dev bir safir gibi kesilmişti, böylece kulenin tamamı, hangi açıdan bakarsanız bakın binlerce yüzeyde parlıyordu. Mavi, sarı ve yeşilin iç içe geçtiği tabanının üzerindeki kırmızının altındaki kule yanıyormuş gibi görünüyordu. Hayali alevler luxin'i on ila altı metre boyunca yaladı ve zaman zaman kıvılcımları ve alevleri daha da yükseğe fırlattı. Kulenin geri kalanı ateşin üzerindeki hava gibi dalgalanıyor gibiydi.

Kip orta avluya girerken tökezledi. Ayaklarına baktı. Büyük oluklar zemini geniş bir yay şeklinde keserek kapıları birbirine bağlıyor. Ama Kip'in geçtiği kapılar kayarak kapanmadı, normal kapılar gibi sadece menteşelerle kapandılar. Kafası karışmış halde Ironfist'e baktı.

"Cam çiçek," dedi Ironfist.

"Ha?"

“Çiçekler ne işe yarar?”

Güzel görünmek? "Ah..."

Ironfist onu şaşırttığı için memnun görünüyordu. "Güneş konusunda."

"Açarlar?"

"Peki bu bir grup binada nasıl çalışır?" Kip bunu düşündü ve vazgeçti.

Ironfist, "Olmaz" dedi. "Ah.

Daha sonra..."

"Tekrar deneyin."

“Hiç sorulara doğrudan cevap verdin mi?” diye sordu.

"Yalnızca üstlerime." Kip bunun net bir cevap olduğunu fark etti. Ironfist'ten bunu belli edemeyecek kadar korkmuş olduğundan burnunu kırıştırdı ama iri adamın ağzının kenarındaki seğirme ona bunu bildiğini söylüyordu. Ironfist, belki de özür dilemek amacıyla, "Çiçekler sabahtan akşama kadar güneşi takip eder" dedi.

Kip, Ironfist'le birlikte merkez binaya yaklaşırken raylara tekrar baktı. Yol kapıya gelmeden önce genişledi; o kadar genişti ki, büyük bir kısmı geniş bir hilal şeklinde duvara bitişikti. "Yani her şey tersine mi dönüyor?" Kip, mantıklı olan tek şeyin bu olduğunu fark etti. Binaların tamamı kuzey tarafında şeffaf olsaydı, yalnızca gün ortasında güneş ışığından tam olarak yararlanacaklardı, ancak tüm yerleşke dönerse, şafaktan akşam karanlığına kadar maksimum ışık alacaklardı. Ama hepsi? İmkansız!

"İşte buradayız" dedi Ironfist.

Büyük, gümüşi bir kapının önünde durduklarında Kip başını öne doğru çevirdi. Buradaki her şey süslü olduğu kadar sadeydi.

Kapının her iki yanında, tamamen ayna zırhlar giymiş, her biri bir kılıç takan ve neredeyse kendisi kadar uzun bir çifteli tüfek tutan iki muhafız vardı. Selamlaşarak "Komutan Demir Yumruk" dediler.

“Sonunda,” dedi Ironfist, Kip'i içeri iterek. "Harmancıyla tanışmak üzeresin."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 36

Dazen'le buluşmak her zaman bir aldatma pratiğiydi.

Gavin'in sıkışan göğsü kardeşini görünce rahatlamadı. Onu yıllar önce öldürmeliydi. Bu ne kadar basit olurdu. Hala ne kadar basit olabilir ki. Tek yapması gereken ekmeği oluğa düşürmeyi bırakmaktı. Böylece sorunu ortadan kalkacaktı. Her sabah, her uykusuz geceden sonra bunu düşünüyordu. Ama bu onun kardeşiydi. Onu savaşın sıcağında öldürmemişti, nasıl soğukkanlılıkla öldürebilirdi?

Yedi yıl, yedi amaç.

Üç kez “Karris'e Her Şeyi Anlatın”ı listeye eklemişti. Sadece onu sevmekle ilgili değil. Bunun hakkında. Dazen'in ölmediğini, burada olduğunu. O kadar çok şey yalan üzerine kurulmuş ki. Bilmeyi hak ediyordu; asla bilemezdi. Çünkü eğer bilseydi, bu onları barıştırabilir ve mutlu edebilirdi ya da Yedi Satraplığı yok edecek yeni bir savaşa yol açabilirdi.

"Merhaba kardeşim," dedi Gavin tekrar. Hava teninde serindi, reçine ve taş kokusu kaçınılmazdı. Kendini cevaba hazırladı. Sonuçta kardeşi de bir Guile'ydi. Ve Gavin'den farklı olarak, bir sonraki ziyaretinde Gavin'e ne söyleyeceğinden başka düşünecek hiçbir şeyi yoktu. Tabii ki bu ve kaçış planı. On altı yıl sonra çoğu erkek pes ederdi ama Guile değil. Onların mirası buydu: diğer insanlar üzerindeki üstünlüklerine olan mutlak, mantıksız inanç. Teşekkürler baba.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Dazen, kullanılmadığı için sesi sertti. “Savaş sırasında bir piç babamın olduğunu biliyor muydun? Yaklaşık bir ay önce öğrendim. Herkes için olduğu kadar benim için de büyük bir sürpriz ama savaş sırasında pek çok şey oluyor, değil mi? Karris elbette öfkeliydi. Üç hafta boyunca yatağımı paylaşmadı ama şey... Karris'le barışmak her zaman o kadar iyi oldu ki neredeyse onunla kavga etmek istiyorum.” Başını kaldırıp baktı ve sanki özel bir anıyı hatırlamış gibi bir anlığına gülümsedi.

Yalanları bir Guile ile katmanlamak önemliydi. Gavin'in yıllar içinde kardeşine anlattığı hikayede alternatif bir hayat kurmuştu. O ve Karris evliydi ama çocukları yoktu; dırdırcı bir gönül yarasıydı ve Gavin'in Karris'i bir kenara bırakıp varis üretebilecek bir kadın bulmasını isteyen Andross Guile ile bir çatışma kaynağıydı. Bu ayrıntıları yavaşça ve isteksizce sızdırdı ve kardeşinin bunları ortaya çıkarması için çalışmasını sağladı. Daha sonra her

Zamanla Gavin, kardeşinin yalanlar karşısında kafası karışmış mı yoksa yalanları küçümsemiş mi göründüğünü görmek için daha fazla bilgi sızdırabilirdi.

Dazen'in yüzünde pis bir gülümseme vardı. “Peki o kimdi? Adını bile biliyor musun? Kanıtı var mıydı?”

Gavin'in ona karşılıksız bir şeyler vermesini umarak balık tutuyordu. Ve eğer Gavin bunu ona verirse Gavin'den şüphelenirdi. Ama Gavin devam etti. "Yüzü yeterli kanıt. O, Sevastian'ın tam bir kopyası.”

Dazen'in yüzü soldu. "Sevastian'ı yalanlarına karıştırma, seni canavar, buna cesaret etme."

"Çocuğu evlat edindik. Adı Kip'ti. İyi çocuk. Akıllı. Yetenekli. Biraz tuhaf ama büyüyecek.”

"Sana inanmıyorum." Dazen hasta görünüyordu. Belki inanmayabilir ama yaklaşmıştı. "Annesi kim?"

Gavin sanki hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Lina."

"Yalan söylüyorsun!" Dazen hırladı ve onları ayıran mavi luxine elini vurdu. “Karris o fahişenin piçini asla almaz!” On altı yıl boyunca dingin mavi ışıkta yıkanmanın ardından gelen gerçek bir öfkeydi bu; derin, sıcak ve sahte olamayacak kadar anlık bir şeydi.

Bu Gavin'e üç şey anlattı. Ancak bazı amaçlara en iyi şekilde yanlış yönlendirmeyle ulaşılabilir. "Gül ağacından bir kutusu vardı," dedi, "yaklaşık bu uzunlukta. İçinde ne olduğunu biliyor musun?”

Dazen'in yüzündeki ifade Gavin'e bir hata yaptığını söylüyordu. Baş geriye çekildi, şaşkınlık, sonra kafa karışıklığı, umut ve sonunda kahkaha. Gerçek bir sevinç vardı. Dazen gülmeye devam etti, başını salladı, kahkahasını uzattı, şimdi de ovuşturdu. Aralarındaki mavi luxine yaslandı ama doğal olarak kendinden emindi. Dazen, "İşte beni her şeyden daha çok rahatsız eden şey bu" dedi. “Senin ihanetinden daha fazlası. Cinayetlerinden daha fazlası. Beni öldürmek yerine hapse atmanın zulmünden daha fazlası. Senin Karris'i çalmandan daha fazlası. Geri kalan her şeyin bir arada olmasından daha fazlası. Nasıl oldu da kimse fark etmedi?"

Gavin, "Bunu bir daha yapmayacağız ölü adam," dedi. “Ticaret yapmak istemiyorsun, tamam. Gidiyor olacağım."

“Bu benim mesleğim. Söylediğini duyayım, sana hançerle ilgili her şeyi anlatayım.”

Hançer? Dazen bu bilgiyi kasıtlı olarak bırakmıştı. Kahretsin. Gavin bir şeyi gözden kaçırmıştı. Göğsü sıkıştı, boğazı sıkıştı. Nefes almak zordu, yüzünü pürüzsüz tutmak daha da zordu.

Burada kimse yoktu. Yüksek sesle söylese kimse duyamazdı. Yeni bir bilgi değildi. Eski bilgiler için yeni bilgiler elde edebilseydi, bu bir kayıp değildi. Ama sanki öyleymiş gibi hissettim.

Gavin dudaklarını ıslattı. "Benim adım Dazen Guile ve senin hayatını çaldım."

“Bunu nasıl yaptın, Dazen? Nasıl kimse fark etmedi?”

Elbiselerini aldım ve Sundered Rock'taki alevlerin arasından uzun adımlarla çıktım. Kavga ettiğimiz için yüzüm şişmişti. Zaten kendime senin yara izini vermiştim ve saçımı seninki gibi kesmiştim. Emir vermeye yeni başladım ve senin adamların benim oldu. Kayıtsızmış gibi davranarak, "Bencil bir pislik gibi davrandım ve herkes benim sen olduğumu sandı" dedi.

Mahkum son kısmı görmezden gelerek güldü. "Eh, bu bir başlangıç. İyi hissettiriyor, değil mi? İtirafın ruha iyi geldiğini söylüyorlar.”

Dazen -Gavin!- hırladı, "Şimdi... şu hançer hakkında."

Mahkum, "Bu benim intikamım küçük kardeşim" dedi. Mahkum, "Bu, zaferin tatlı şarkısı" dedi. "Gecenin acısıdır bu. Kemiklerinizde kuruluk. Uykusuzluk ve terör. Bu senin ölümün ve benim özgürlüğüm Dazen. Bu, tüm yalanlarınızın sonu.”

Gavin alay ederek, "Ve görünüşe göre seninkinin sadece başlangıcını duymuştum," dedi. Kardeşi yalan söylüyordu. Olmak zorunda. Sadece Gavin'i endişelendirmeye çalışıyordu. Zincirlenmişti, akılsız değildi. Sınırlandırılmış, dişsiz değil.

Gerçek Gavin güldü. “Hayır, görüyorsunuz, bunun güzelliği yalan söylemek zorunda olmamam. Ne yapacaksın küçük kardeşim? Beni aç bırakacak omurgan yok sende. Hayır, sadece gelişini izleyeceksin. Ölüm kılıcını çekecek ve sen durup hiçbir şey yapmayacaksın. Bu her zaman senin yolundu.” Tekrar güldü. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Gitmiş."

Dazen titredi. Kardeşinin söylediği her kelime daha derinlere dokunuyordu. Karris'in ağabeyi Rodin'in Dazen'i yeneceğine yemin ettiği ve Dazen'in hareketsiz durup beklediği, çok geç olana kadar Rodin'in bunu yapacağına gerçekten inanmadığı zaman. Dazen'in çocukluğunda gördüğü ve yaşlı Gavin'in onunla alay ettiği korkunç rüyalar. Dazen'in her zaman nefret ettiği gibi kovulmak bile. Lanet olsun Orholam, Gavin zırhındaki çatlakları her zaman biliyordu. Dazen başını salladı.

Hayır, o artık Gavin'di. Maskenin kendi düşüncelerinde bile eksiksiz olması gerekiyordu. Her zaman. Dazen başka bir hayattı. "Dazen" artık lüksün diğer tarafındaki zavallı kişiydi. Dazen, Gavin'in onu öldürmesi için onu kızdırmaya çalışan zayıf piçti. Hepsi bu kadardı. Mahkum

korkmuş, zayıf. O bir kabuktu. İntihar etme cesaretini toplayamadığı için Gavin'i onu öldürmesi için kışkırtmaya çalışıyordu. Hepsi buydu.

Gavin'in bir zamanlar olduğu adam, mahkumu öldürüp işi bitirirdi. Savaşta Dazen acımasız olmuştu. Dazen silahların çarpışmasını, kanın sıçramasını seviyordu. Dazen diğer erkekler üzerindeki ustalığını seviyordu. Dazen kendisine karşı çıkanları ezecekti. Artık Gavin olarak buna geri çekilmeyecekti. Kardeşine bu tatmini yaşatmayacaktı. "Peki" dedi Gavin. “Her zamanki gibi keyifliydi ama geç oluyor” -elbette daha öğlen değildi ama gerçek Gavin'in burada ne kadar aklının karıştığını merak etmesini sağlamaktan hoşlanıyordu- “ve Karris bu gece çok istekli. Onu bekletmeyeceğime dair bana söz verdirtti." Bu onu aldattığın ve beni bu karmaşayla baş başa bıraktığın için, seni piç. "O halde sana iyi akşamlar Dazen."

Mahkum şöyle dedi: "Yalanların şimdiden işe yaramıyor Dazen. Kimin zaten bildiğini ve sana karşı nasıl komplo kurduklarını merak edip duruyorsun. Tatlı Rüyalar."

“Bir kabustan uyanıp kendinizi sevdiğiniz kadının kollarında bulmaktan daha kötü şeyler vardır. Mesela bir hücrede uyanmak. Sana da tatlı rüyalar kardeşim." Gavin cama dokundu ve hava karardı ve hücre bir kez daha toprakta yavaş yavaş dönmeye başladı.

Gavin hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak soğuk duvara yaslandı. Bu bir kayıp değildi; kardeşinden bazı şeyler öğrenmişti. Birincisi, gerçekten de Karris'i aldatıyordu. Kip, Gavin'in piçiydi. İkincisi, Gavin, Kip'in annesini tanıyordu ve o bir fahişe değildi. Eğer öyle olsaydı, "Karris asla bir fahişenin piçini kabul etmez" derdi. Bunun yerine, "O fahişenin piçi" demişti, bu da onun bu kelimeyi bir tanım olarak değil, hakaret olarak kullandığı anlamına geliyordu. Üçüncüsü -eğer Gavin'in ona inandığından çok ama çok daha akıllı değilse ki bu mümkündü- gerçek Gavin hala dışarıdan bilgi alamıyordu.

Gavin'in tüm bu yalanları geçmiş zamana koymasının nedeni buydu: Kip'in keşfi. Karris'le bir aydır aynı yatağı paylaşmama, Kip'i büyütme kararı çoktan verilmişti. Birisi ona haber veriyorsa, kronolojik eşitsizlik nedeniyle mahkumun kafası karışırdı; bunun bir amaca hizmet etmemesi nedeniyle yalan olmasını beklemezdi. Gavin elbette kardeşinin kafa karışıklığını dile getirmesini beklemiyordu ama bunu gözlerinde görmeyi umuyordu. Hiçbiri yoktu.

Yani Dazen dışarıdan bilgi almıyordu, bu da onun bu "Renkli Prens" her kim olursa olsun onunla komplo kurmadığı anlamına geliyordu. Yani Renkli Prens, muhalifleri kışkırtmak için yalnızca Prizma Savaşı'nın yeniden anlatımını kullanıyordu. Bütün dünya Gavin'in kazandığına inanıyordu ve Renkli Prens işlerin gidişatından hoşlanmamıştı, bu yüzden aslında hayatta olduğundan haberi olmadığı, kaybeden kardeşiyle iş birliği yapıyormuş gibi yapıyordu. Bu Renkli Prens o zamanlar bir yalancı ve fırsatçıydı, gerçeği bilen bir fanatik değil.

Bu da Renkli Prens'in olabileceği tek yer olduğu anlamına geliyordu: Tyrea. Ya Kral Garadul Renkli Prens'in kendisiydi ya da ikisi birbiriyle bağlantılıydı.

Teşekkürler kardeşim. Çok yararlı. Ve sen yalan söyleme konusunda benden daha iyiydin.

Ancak hapishane nihayet yerine oturduktan sonra, tüm kromatürjisini tekrar tekrar kontrol etti. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Ancak yine de kuyudan yukarı çıkıp kardeşi için burada yarattığı geceden çıkarken bile titriyordu. O da Gavin kadar tuzağa düşmüştü.

Onu beslemeyi bırakabilirim. Hiçbir şey yapmama bile gerek kalmayacaktı. Bir tatile çıkıp Marissia'ya ben yokken boyalı ekmeği çöpe düşürmemesini söyleyebilirim. O basitçe... ölürdü.

Çocukken Dazen'in ağabeyinin yapabileceği her şeyi yapabileceğini kanıtlamak için limon ağacına tırmandığını ve düştüğünü hatırladı. Bileğinin kırıldığını sandılar. Gavin onu eve kadar taşımıştı. Bir yetişkin için küçük bir şeydi ama Gavin bu çabadan dolayı gözyaşlarına boğulmuştu. Ama o pes etmeyi reddetti. Küçük kardeşi bunu hiç unutmamıştı.

Ve şimdi küçük kardeş o adamı, onunla yüzleşmeye bile cesaret edemeden, soğukkanlılıkla mı öldürecek?

Yeterli. Kardeşinin öldüğünü bütün dünya biliyor. Onların tek bildiği sensin. Ayrıca kendin hakkında zekana ihtiyacın var. Spectrum'a bir savaş başlattığını söylemelisin. Daha sonra onları kendi yönteminizle savaşmaya ikna etmeniz gerekir.

Bir şansım var. Yeter ki Beyaz'ın keyfi yerinde olsun.

Meğer ki...

Gavin Guile, bazen derin bir oyun oynuyorsun, değil mi? Kendi kendine sırıttı. Yedi yıl, yedi gol. İmkansız bir ödül. Küçük bir başarısızlık onun en büyük başarısına hizmet edebilir.

Gavin odasına geri döndü ve dolabın kapısını gizlemek için her şeyi yerine yerleştirirken, sert bir vuruş duyuldu.

kapı. Beyaz kapıyı açarken dolabı kapattı.

“Seni gördüğüme sevindim, Lord Prism!” dedi.

Gavin önündeki dağınıklığın ve gömleğinin arkasındaki yanıkların acı bir şekilde farkındaydı; o görse açıklayabileceği bir yanık değildi. "Ve sen, Yüce Hanım," dedi gülümseyerek. "Tam da konuşmak istediğim kişi, eğer birkaç dakika sonra odanızda buluşabilirsek?"

Orea Pullawr ona sertçe baktı. “Korkarım bunun beklemesi gerekecek. Seni bekleyen bir ders var. Bana öğreteceğine söz verdiğin bir ders.” Burnu seğirdi. "Burada bir şey mi yaktın?"

"Ee, evet?" dedi Gavin. Soru olarak ortaya çıktı. Kahretsin.

“'Hımm, evet?' ”

Gavin boğazını temizledi. "Evet."

O bekledi.

Başka bir şey söylemedi.

"Peki öyleyse. Böyle olması. O renkli yaratıkla ilgilenmek için gittiğini sanıyordum.”

Ah, kızmıştı çünkü onun, terk edilmesi insanların ölmesi anlamına gelebilecek bir görevi ihmal ettiğini düşünüyordu. Ve mavi olduğundan hemen gideceğinden emindi. Ve Spectrum'u neden çağırdığını da bilmiyordu. Beyaz karanlıkta kalmaktan hoşlanmadı. Gavin, "Bunun halledildiğini düşünün," dedi. Kadın bunu onun kendisini başından savdığı şeklinde yorumlayacaktı ama eğer tamamen dürüst olursa, ona deniz süpürücüsünden nasıl bahsetmeyeceğini bilmiyordu.

Bunu çocuğa ve Karris'e gösterdikten sonra, bu daha uzun süre saklamayı bekleyemeyeceği bir sırdı ama bu büyük bir konuşma olacaktı ve henüz buna hazır değildi.

Kaşlarını kaldırdı, 'Bana karşı kayıtsız mı kalacaksın? Aklına bir fikir geldi. "Sınıf süperviyole mi?"

Beyaz şüpheyle başını salladı.

“O sınıfta Tyrea'dan bir kız var, değil mi? Alivia?”

"Aliviana Danavis, Rekton'dan."

Yani doğru hatırlamıştı. Kip'in kasabasından bir kız. Mükemmel.

Tereddüt etti. Kip, Corvan'ın orada olduğunu söylemişti ama... "Akraba yok herhalde?"

"Aslında o General Danavis'in kızı."

Gavin, sanki dünyanın diğer ucundaki küçük bir trajediyi duymuş gibi, şokun sıkıcı bir sürpriz olduğunu gösterdi. Kızın sesini duymuştu

Soyadı önceden Danavis'ti ama eğer varsa uzak bir akraba olduğunu varsaymıştı. Corvan'ın kendi kızı mı? Peki Corvan neden Gavin'in piçiyle aynı kasabada yaşıyordu? Tesadüf? Eğer öyleyse, bu büyük bir tesadüftü.

Ne olursa olsun, Gavin'in hemen dikkatini çekmesi gerekiyordu. "Ha. Haklısın, gidip o derse ders vermem gerekiyor. Bu kutsal bir sorumluluktur." Hokkabazlık, her zaman hokkabazlık.

Beyaz, "Görevini yerine getirdiğinde sana her zaman güvenmiyorum" dedi.

Gülümsedi, masum bir ifadeyle.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 37

Kip'e Prizma Kulesi'nin birinci katının tamamı banklar, masalar, tabelalar, kuyruklar ve katiplerden oluşan bir ormanmış gibi geldi. Belli ki Chromeria'nın tüm işi bu odadan geçiyordu. Yiyecek sözleşmesi arayan tüccarlar için kuyruklar vardı, sözleşmeli yiyecek teslim eden tüccarlar için kuyruklar vardı, Kip'in hayal edebileceği diğer tüm ticari mallar için de aynı kuyruklar vardı, Chromeria sakinlerinin neden olduğu şikayetlerin giderilmesi için kuyruklar, iş arayan işçiler için kuyruklar, ücret anlaşmazlıklarını karara bağlamak için kuyruklar Koca Jasper. Soylular için bile kuyruklar vardı; gerçi burada diğerlerinden çok daha fazla katip vardı. Odada yoğun bir uğultu vardı ama kalabalığa rağmen Chromeria'nın iyi yağlanmış bir değirmen gibi çalıştığı açıktı. İnsanlar sabırsızdı ama kızgın değildi, sıkılmıştı ama somurtkan değildi.

Komutan Ironfist, Kip'i tek bir memurun bulunduğu ve hiç sıranın olmadığı bir masaya götürdü. "Bu yılın geri kalan tüm siyahileri haftalar önce kabul edildi."

"Koyu renkler?" diye sordu.

"Senin gibilere böyle denir. Resmi olmayan. Resmi olarak yalvaranlar: Chromeria'nın bir parçası olmak istiyorsunuz ama henüz değilsiniz. Yani sen bir karanlıksın. Karanlıklar, kararmalar, parıltılar, parıltılar, ışınlar. Ama şu anda bunların hiçbirini hatırlamana gerek yok."

Kip ağzını açtı, kapattı. Ironfist masaya ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. Belli ki hayalperest olan katip, Komutan Ironfist'i fark ettiğinde dimdik oturdu.

"Evet komutanım? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Acil test yaptırmak isteyen bir kişim var."

"Hemen olduğu gibi..."

"Şimdi."

Memurun boğazı düğümlendi. "Evet komutanım. Dua edenin adı?"

"Kip. Kip Guile," dedi Ironfist.

Katip tüy kalemini aldı, yazmaya başladı, yarı yolda kaldı ve donup kaldı. "Guile mesela...?"

"Aslında kimsenin bunu senden duymasına gerek yok. Bu bir problem mi?" Demir Yumruk sordu.

"Hayır efendim. Gidip üstlerimle konuşacağım. Test odasına gidebilirsiniz. Test uzmanlarının şu anda burada olacağından eminim." Katip başını hızlı bir şekilde sallayarak ayağa kalktı ve arka ofise koştu.

"Gerisini anlıyorum ama bir parıltı nedir?" Kip, birlikte merdivenleri çıkarken sordu. Merdivenleri çıkarken aşağı düşen sarkık pantolon paçasına bastı ve neredeyse yüz üstü öne doğru eğildi. Boğazını temizleyip pantolonunu yukarı çekti. Beli olsaydı hayat çok daha kolay olurdu.

"Bir parıltı," dedi Ironfist.

Ah, karanlık, loş, parıldayan, parıldayan, ışın. O halde hafif bir ilerleme. Ironfist,

“Şimdi sessiz olun. Bunun ciddi bir durum olması gerekiyordu. Odaya gidersiniz ve testiniz bitene kadar hiçbir şey söylemezsiniz. Anladım?"

Kip neredeyse evet diyecekti, sonra başını salladı. Bu düşündüğünden daha zor olabilir. Ironfist kapıyı işaret etti ve Kip içeri girdi. Ironfist kapıyı arkasından kapattı.

Oda son derece sadeydi. Duvarlardan biri hafifçe içe doğru kıvrıldığından Kip bunun kulenin dış duvarı olduğunu tahmin etti. Bu düzensizliğin dışında oda kare şeklindeydi, on adım genişliğindeydi, tamamı beyaz taşlardan oluşuyordu ve tek bir ahşap masa ve tek bir ahşap sandalye vardı. Oda, duvara yerleştirilmiş garip beyaz bir kristalle aydınlatılıyordu; Kip'in tüm koridorlarda ve hatta şimdi aklına geldikçe, kuyrukların olduğu alt kattaki büyük odada gördüğü kristalin aynısı. Kip sandalyeye çöktü. Yorucu bir hafta olmuştu. Dalgaların üzerinden süzülerek geçmesi, boğulmaya çalışması, yelken açmaya çalışması daha dün müydü? Keşke üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olsaydı... Hayır, Kip bunu düşünmeyecekti. Fazla sivri uçlu. Çok ağır. Dikkatli olmasaydı yine ağlayacaktı.

Salondan gelen boğuk öfkeli sözlerin sesini duyduğunda birkaç saattir bekliyordu. Bu kesinlikle Ironfist'in birine saldırmasıydı. Kip zorlukla yutkundu. Ayağa kalkıp kulak misafiri olmak istiyordu ama şansı yaver giderse kapıya varır varmaz kapının açılacağını biliyordu.

Tartışmanın konusu ne olursa olsun, başladığı kadar çabuk bitmişti. Kapı açılmadı. Kip bekledi. Ve bekledim. Kapı aniden açıldığında yorulmaya başlamıştı, gözleri sarkıyordu.

Boynuna kırmızı bir iple asılı kırmızı gözlük takan, yaklaşık otuz yaşlarında bir adam içeri girdi. Açıkça öfkeliydi. O halde görünüşe göre tartışmanın galibi değil. “Karanlıklar ayakta kalacak!” diye hırladı.

Kip ayağa fırladı. Sandalye geriye doğru kaydı, bacaklarına takıldı ve yere düştü. Kip irkildi, özür dilercesine hafifçe gülümsedi ve sandalyeyi kaldırdı.

Adam ona bakmaya devam etti, ağzında beyaz bir çizgi vardı. Büyük, kancalı bir burnu ve sakalsız olmasına rağmen bir Atashi'nin koyu zeytin derisi derisi vardı ama Kip'in dikkatini çeken gözleriydi. Kahverengi gözleri irisin ortasında koyu kırmızıdan oluşan sert bir daireyle kesintiye uğradı. Kahverengi süsenlerin geri kalanını güneş ışınlarına benzeyen kırmızı çizgiler deliyordu. Kip sandalyeyi bulduğu gibi geri koydu, adama baktı ama ne beklediğine dair hiçbir şey bulamadı.

Kip sandalyeden uzaklaştı. Adam ona sıvı bir nefretle baktı. Özür dilerim, diye mırıldandı Kip savunmaya geçerek.

“Karanlıklar konuşmayacak! Cahil Tyrean çöpü.” Kip,

"Ah, ağlayan kız yanaklarımı öp," dedi. Hata!

Kendine küfretmek için gözlerini sımsıkı kapattı, bu yüzden gelen darbeyi bile görmedi. Yumruk çenesine çarptı ve bir sonraki bildiği şey yerde yatıyordu, kan akıtıyordu.

Kip'in öfkelenmesi yavaştı. Genellikle. Ama neredeyse düştüğü kadar hızlı ayağa fırladı ve öfke her yerdeydi. Tanıdığı herkes ölmüştü. Önemsediği her şey gitmişti. Taslağı hazırlayanın onu parçalara ayırması umurunda değildi.

Ama ayağa fırladığında ressamın gözlerindeki ışığı gördü. Yap! dedi adamın gözleri. Bana bahaneyi söyle. Sana neyin çarptığını anlamadan seni Chromeria'dan dışarı atacağım.

Böylece Kip'in öfkesi daha tanıdık bir kanala düştü ve kontrolü yeniden eline aldı. Koridorda bir ayak sesi vardı. "Güzel" dedi Kip. “Orada üzerine inşa edeceğimiz bir şey var. Bir öpücük için biraz beceriksizce ama hevesini anlıyorum. Eminim o çirkin suratla fazla pratik yapamazsın. Ama ben kıçımı yanaklarımdan öp dedim. Popo yanakları. Popo yanaklar, yanaklar. El işareti yaptı. “Onlar farklı. Tekrar deneyin, bu sefer hissederek.”

Taslağı hazırlayanın yüzü inanmazlıktan öfkeye dönüştü. İleri bir adım attı ve tam kapı açılırken yumruğunu Kip'in karnına gömdü. Teknik ressamın dikkati açılan kapı yüzünden dağılmıştı ve tüm ağırlığını darbeye vermemişti ama Kip sanki bu şimdiye kadar aldığı en sert darbeymiş gibi iki büklüm oldu. Buruştu ve öğürerek kan öksürdü.

"Yargıç Galden, Orholam adına burada neler oluyor?" Kip'i vuran teknik

ressam şöyle dedi: "Ben... ben... O bana meydan okudu!"

"Yani ona vurdun mu? Cahillerin yaptığı gibi mi? Çıkmak. Şimdi defol! Seninle sonra ilgileneceğim."

Yargıç Galden dönüp Kip'in başında durdu. "Bunu hatırlayacağım ve bir gün seni bulacağım..."

"Öyleyse bana yardım et Orholam, eğer benim önümde bir öğrenciyi, Jens Galden'ı görevi kötüye kullanmaktan dolayı tehdit edersen, senin renklerini soyacağım ve seni bu saatte Küçük Jasper'dan uzaklaştıracağım. Sına beni. Lütfen."

Yargıç Galden kesinlikle perişan görünüyordu. Sanki hayatı hiç haber vermeden paramparça oluyormuş gibi.

Bu utanç ve acı, çok kolay bir şekilde öfkeye dönüşebilirdi. Kip bazen kendini korkutuyordu. Yargıç Jens Galden onunla kapıdan giren adamın arasında duruyordu. Kip adamı göremiyordu ve o adam da Kip'i göremiyordu. Tek yapması gereken, Jens Galden'a kocaman, muzaffer bir gülümseme vermek ve midesini açık bırakmaktı. Yargıç kontrolü kaybedecekti -Kip kontrolü kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu- ve onu tekmeleyecekti. Kip midesini açık bırakıp onu davet ediyordu. Jens onu tekmeleyecek ve her şeyini kaybedecekti.

Peki ne için Kip? Öfkeli olduğun ve pislik olduğun için mi? Kip tereddüt etti. Adam onu çok kızdırmıştı ama bu çok fazlaydı.

Ama eğer Kip gülümsemeseydi bir düşmanı olacaktı. Şu anda yok edebileceği bir düşman.

Bu düşünce nereye gidiyorsa onu takip edecek zamanı olmadı. Bir an geçti. Jens Galden hırladı ve odadan dışarı çıktı. Kip yerde kalmıştı; dudaklarının içi hâlâ yırtıktı, kanıyordu ve acı veriyordu. Doğru olanı yapmıştı; belki de akıllıca olanı yapmalıydı.

Kendini topladı. Onu kurtaran adam, Yargıç Galden'ın ardından kafasını kapıdan dışarı uzatıyordu. "Arien, testi senin yürütmene ihtiyacım var" dedi.

Bir kadın, "Luxlord, ben bir testçi değilim" dedi.

"Ve yenisi çağırılırken beklemek istemiyorum!" dedi sertçe. “Yarım saat içinde Prizma ile buluşmam gerekiyor. Artık başlamamız lazım."

Luxlord odaya geri geldi. Uzun boylu bir adamdı, derisi koyu siyahtan ziyade Jens Galden'inki gibi zeytin renginde olmasına rağmen, Ilytian çorap ve yelek giyiyordu. Kelleşiyordu; koyu renkli, dalgalı saçları beyaz çizgilerle kaplıydı ve sırtının yarısına kadar uzun bir şekilde taranmıştı. Elli yaşlarında bir yerdeydi, formdaydı ve karmaşık kafes şeklinde altın ipliklerle işlenmiş ağır, siyah yünlü bir pelerin giyiyordu. Parmakları geniş altın yüzüklerle ve tuhaf bir biçimde aşınmış, tayfın her renginden mücevherlerle doluydu.

eline en yakın yerde değil, parmaklarının ortasındaki eklemlerin arasında. Ama Kip insanların gözlerine bakmayı öğreniyordu ve lüks lordunun gözlerindeki tuhaf şey belki de normal olmalarıydı. Yeşillerdi; o gözlerde yabancı bir renk yoktu.

Luxlord gülümsedi. “Hayır,” dedi, “Ben teknik ressam değilim. Siyah genellikle değildir. Adım Carver Black. Luxlord Black, çoğu amaç için.” İsim pek Atashian'a benzemiyordu, yani belki de Ilytian'dı ama Kip adamın burada ya da herhangi bir yerde kolaylıkla büyümüş olabileceğini tahmin etti. Açıkçası, belirli uluslar arasında çok fazla ticaret ve hareket vardı. Sadece Tyrea değil.

Kip konuşmak için harekete geçti, durdu ve dudaklarını işaret etti.

"Evet," dedi lüks lordu. "Konuşabilirsin. Arien hazır olur olmaz başlayacağız.”

"Hımm, tanıştığıma memnun oldum Luxlord Black. Ben Kip'im."

"Ya siz, Yargıç?" Luxlord Black sordu. "Hazır mısın?" "Evet Luxlord" dedi. O sandalyeye oturdu ve Siyah da masanın yanında duruyordu. Kip bizzat masanın önünde durdu.

Yargıç Arien kısa ve zayıftı, Siyah'ın yanında gergindi ama mutlu ve sevimliydi. Başarılı olmasını istiyormuş gibi Kip'e baktı. Turuncu gözlerinin onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. "Yalvaran" dedi, "bir tondan diğerine bir dizi renkli karo döşeyeceğim. Fayansları sırayla dizeceksin.” Aniden gülümsedi. "Kolay başlayacağız."

Bununla birlikte kucağındaki bir çantayı açtı, fayansları biraz karıştırdı ve bir siyah ve beyaz fayans çıkardı. Bunları masanın kenarlarına koydu. Daha sonra aralarına grinin çeşitli tonlarında bir düzine fayans döşedi. Kip hızla onları en açıktan en koyuya doğru yerleştirdi.

Arien hiçbir şey söylemedi, sadece fayansların arkasını kontrol etti, bir parşömen üzerine işaretler yaptı ve fayansları masanın üzerinden süpürüp tekrar çantaya koydu. Sonra bir tumbleweed'den sepyaya kadar kahverengi fayanslar döşedi. Bu daha zordu ama Kip bir kez daha taşları hızla değiştirdi.

Test maviler, yeşiller, sarılar, turuncular ve kırmızılarla tekrarlandı. Kip kırmızıları mükemmel hale getirdiğinde, Arien siyah bir çanta çıkardı, kiremitlerin arkasını dikkatlice kontrol etti (bunu yaparken eliyle onları Kip'in gözlerinden korudu) ve başka bir kırmızı dizi dizdi, ancak bu grupta iki kat daha fazla kırmızı vardı. fayanslar olduğundan renk geçişleri çok daha inceydi. Kızıllar, vermilyonlar, çilek, ahududu, kiraz kirazı. Kip onları sıraya dizdi ve sadece bir tanesinde sorun yaşadı. O karonun kenarındaki renk, yüzündeki renkten biraz daha koyuydu. Sonunda yüzünün rengine bakarak onu yerine koydu.

Fayansları ters çevirdi ve Kip on dördüncü taşı dokuzuncu ve onuncu taşların arasına koyduğunu gördü. Arien, sanki başarısız olmasına rağmen beklediğinden daha iyisini yapmış gibi, özür dilercesine ona göz kırptı.

Kip, "Bu doğru değil" dedi.

"Sessizlik!" Luxlord Black dedi. "Bizim usullerimizi bilmediğini biliyorum yalvaran, ama sınav sırasında konuşmayacaksın."

Kip, "Ama bu yanlış" dedi.

"Seni uyarıyorum."

Kip sessizce protesto ederek ellerini kaldırdı.

Luxlord Black içini çekti. "Yargıç mı?" O sordu. "Genellikle test sonuçları kesinleştikten sonra protestoların yapılması gerekiyor, ancak görünen o ki bugün hiçbir şey geleneklere göre gitmeyecek. Bir karar lütfen?"

Arien, Kip'in hizaladığı fayansları ters çevirdi. Garip bir şekilde boğazını temizledi. "Luxlord, üzgünüm, ben bir süperkromat değilim. Sana anlatmaya çalıştım. Farkı kendim söyleyemem. Anahtar diyor ki..."

"Önemli olana meydan okunuyor." Luxlord Black tek parmağıyla gözünü kaşıdı. "Kadınların yarısı süperkromattır ve ben seçiyorum... Boşverin. Git bir süperkromat getir, Yargıç."

"Evet Luxlord," dedi uysal bir tavırla.

O gitti ve lüks lordu yeşil gözlerini Kip'e çevirdi. "Sen kimsin gerçekten? Bugün neden test yapıyorsunuz? Neden özel muamele? Nerelisin?"

"Ben Tyrealıyım efendim. Kral Garadul benim..." "Kral
mı? Bu ne hakkında?"

Kapı açıldı ve Yargıç Arien içeri girdi, ardından korkuluğa benzeyen bir kadın geldi. Neredeyse Luxlord Black kadar uzundu, bir parmaklık kadar inceydi, soluk kahverengi bir teni vardı, kemikleri keskin açılarla dışarı çıkmıştı, buruşuktu, kıvırcık saçları beyaz ve kısaydı, uçlarında sadece birkaç tutam daha koyu bir şey vardı, doğal maundu. irislerinin arasından sivri uçlu yıldız patlamaları halinde turuncu ve kırmızının gölgelediği gözleri neredeyse dış kenara kadar uzanıyordu.

Luxlord Black, "Hanım Kerawon Varidos, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi. Arien'a bir bakış attı.

"Az önce koridordaydı; ne yaptığımı sordu," dedi Arien savunmaya geçerek.

"Neredeyse beni şaşırtıyordu. Bu zorluk nedir?" yaşlı kadın sordu. Fayanslar Kip'in bıraktığı gibi yukarı dönük duruyordu. "Nasıl oldu

yalvaran onlara emir verir mi?”

Sessizlik. Hanım, Luxlord Black'den Yargıç Arien'e baktı. Arien, "Onlara bu şekilde emir verdi" dedi.

“Yani cinsiyetine göre bir ucube. Tamam mıyız?"

Yargıç Arien, "Anahtar bunun böyle olması gerektiğini söylüyor" dedi. Fayansları ters çevirdi ve arkalarındaki sayıları işaret etti.

"En iyi kırmızı rengi ayırt etmek için bana geliyorsunuz ve okuyamayacağımı mı sanıyorsunuz?" Bayan Varidos sertçe sordu.

Yargıç Arien dehşete düşmüş görünüyordu. Ağzı açılıp kapandı.

Yaşlı korkuluk kemikli pençeleriyle on dördüncü taşı aldı. Çevirdi ve kenarlarına baktı. "Testçinizi görevinden alın," dedi. “Bu karo güneş ışığına bırakıldı. Ağartılmış. Yanlış renk. Çocuk bir süperkromat.” Kip'e döndü. "Tebrikler, ucube."

"Çatlak?" dedi Kip.

“Basit, değil mi? Çok kötü."

"Ne?" diye sordu. Bütün bunlarla ne yapması gerektiğini, hâlâ herkesin unvanının ne anlama geldiğini çözememişti.

"Kip, konuşman yasak!" Yargıç Arien dedi.

Luxlord Black, "Bu hile yapmaya karşı bir tedbirdir" dedi. "Yüzlerce yalvarıcının aynı odada test yaptığı zamanlar için."

Yargıç Arien, Hanım Varidos'a, "Daha bugün geldi," dedi. “Prizma onun hemen teste tabi tutulmasını bizzat emretti. Bütün kuralları bilmiyor.”

Hanım, "Testlere devam edin," diye emretti.

Kip ve Yargıç Arien Luxlord Black'e baktı. Kip, teknik olarak lükslord'un odadaki en yüksek rütbeli kişi olduğunu tahmin etti ama adam sanki bu konu üzerinde kavga etmeye değmezmiş gibi hafifçe omuz silkti. Devam et, diye el salladı.

Yargıç Arien bir kez daha oturdu, bir maşa çıkardı ve onları bir düzine fayans daha döşemek için kullandı; ancak bunların hepsi aynı koyu kırmızıydı. Kip gözlerini kırpıştırdı. Yargıç Arien ona maşayı verdi. Teşekkürler?

Kip bir taş almak için elini uzattı ve sonra anladı. Onlardan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Isı farklarını mı görmesi gerekiyordu? Sanki saf bir irade gücüyle gerçeği fayanslardan söküp çıkarabilecekmiş gibi baktı.

Zaman geçip gitti. Kip hayal kurmaya başladı. Liv Danavis'in burada olup olmadığını merak etti. Hayır, ona söylemesi gerekirdi.

Merhaba Liv, seni görmek çok güzel. Baban öldü.

Fantastik. Kip, kasabasında kükreyen alevleri, o teknik ressamla çırağının ateş topları fırlatmasını düşündü. Şelalenin üzerinden atlamak, zifiri karanlıkta şelale yolundan aşağı koşmak, doğrudan odaklanmaktan daha iyi görebilmek için gözlerini rahatlatmak. Ah, Orholam, ben basitim.

Luxlord Black, "Tamam, bu yeterince uzun," dedi.

"Hayır bekle! Beklemek! Ben sadece... ben sadece... Kip tekrar fayanslara baktı. Sakin ol gözler, hadi! Odak noktasının yumuşamasına izin verdi ve aniden netleşti. Maşa kullanarak, en sıcaktan en sıcak olana kadar her taşı doğru yerine karıştırdı. Usta Danavis'in ona öğrettiği şey bu muydu? Yaşlı boyacı, Kip'e gösterdiği şeyin normal olmadığını asla belli etmemişti. Inanılmaz.

Boyacının düşüncesi Kip'in midesinde bir boşluk bıraktı. Usta Danavis ona iyi davranmıştı. Sırf Kip'e biraz para vermek için muhtemelen kendisinin daha hızlı yapabileceği işler icat etti. Ve Rekton'daki herkes gibi o da katledildi.

Kip, Usta Danavis'in bazı piçleri de yanında götürdüğünü umuyordu.

“Neredeyse bitirdik mi?” kabaca sordu. Yalnız kalmak istiyordu. Çok yorgundu, duyguları dengesizdi, Rekton'da olup bitenlerin gerçekliği, artık askerlerden ya da haydutlardan kaçmadığı ya da kendisine sihir atılmadığı bir saniyesi olduğu için onu ele geçirmeye ve bunaltmaya çalışıyordu.

"Hayır" dedi yaşlı korkuluk. "Zahmet etme kızım," dedi kiremitlerin yalnızca yarısını çevirmiş olan Arien'e. "Hepsini doğru anladı. Ona süperviyoleleri göster.”

Yargıç Arien, etkilenmemiş görünen Luxlord Black'e bir bakış atarak sıcak fayansları bir kenara koydu. Sonra hepsi aynı koyu menekşe rengindeki son fayansları çıkardı.

Spektrumun bir tarafını görmek için gözlerimi gevşettim, yani... Kip gözlerini mümkün olduğu kadar sıktı ve renkler birbirinden ayrıldı. Birisi her taşın üzerine bir mektup yazmıştı. Şöyle yazıyordu: "İyi iş çıkardın!"

Kip güldü. Onları yerlerine tokatladı.

Yargıç Arien, Hanım Varidos'a baktı. "Neden bana bakıyorsun aptal kız?" yaşlı kadın sordu. “Süper menekşeleri göremiyorum. Ben yelpazenin diğer ucundayım.”

Genç kadın kızardı ve fayansların üzerinden geçti. Doğru sıradaydılar.

"Tebrikler oğlum," dedi Hanım Varidos. "Bir satrapın bahçıvanı olabilirsin."

"Ne?" diye sordu.

“Mükemmel renk eşleştiricilerin tek kullanımı ve senin için bir adım daha, Tyrean.”

Kapı açıldı ve Komutan Ironfist içeri girdi. "Bu nedir?" O sordu.

Yargıç Arien, "Yalvaran kişiyi test etmeyi yeni bitirdik" dedi. "O tam spektrumlu bir süperkromat!"

“Zamanını fayanslarla mı harcıyorsun? Hangi renkleri görebildiği umurumda değil, ne çizebildiğini bilmek istiyorum. Başladığım aptal testçi nerede? Ona Kip'i Harmancıdan geçirmesini söyledim."

"Ham bir ricacıyı Harman'a mı sokacaksın?" diye sordu Bayan Varidos.

"Bir dakika, bu Harman değil miydi?" diye sordu. "Kendini tükenmiş hissediyor musun?" Demir Yumruk sordu.

"Ham bir ricacıyı Harman'a mı sokacaksın?" metresi tekrar sordu.

"Sabah yola çıkıyor. Prizma, gitmeden önce onun yeteneklerini bilmeyi talep ediyor.”

Hanımefendi, "Bu son derece düzensiz bir durum," dedi. "Bu çocuk kim?"

Kip sinirlenerek, "Buradayım," dedi.

Ironfist, "Düzenli veya düzensiz olması önemli değil" dedi. "Sen ve bu yargıç teste yardım edebilir misiniz, edemez misiniz?"

"Ben?" Yargıç Arien telaşla sordu. "Sanmıyorum ben..."

"Yapabiliriz..." diye başladı metresi.

"Güzel, o zaman..." dedi Ironfist.

“—ama önce onun kim olduğunu öğrenmeyi talep ediyorum.” "Ben tam buradayım!" dedi Kip.

"Bana sesini yükseltme evlat," dedi hanımefendi, kemikli pençesiyle burnunun önündeki havayı bıçaklayarak.

"Sen kimsin oğlum?" Luxlord Black, sesler yükselmeye devam ederken sessizce sordu.

"Sanırım Thresh'e yardım etmemeyi gerçekten tercih ederim..." diyordu Arien.

"Talepte bulunma hakkınız yok Hanımefendi..." diyordu Ironfist yaşlı kadına.

"Ben Kip Guile'im!" Kip bağırdı. "Ben Gavin Guile'nin piçiyim, Kip."

Sessizlik.

Kip bir yüzden diğerine baktı. Luxlord Black yalnızca şok olmuş görünüyordu. Yargıç Arien gözyaşlarına boğulacak kadar şaşkın görünüyordu. Komutan Ironfist sinirli görünüyordu. Hanım Varidos garip bir şekilde memnun görünüyordu. "Ah," dedi. “O halde Harman makinesini hemen çalıştıracağız. Kızım," diye emretti Arien'e, "git odayı hazırla. Testçileri çağırın.” Kip'e baktı. "Yani belki de bir bahçıvan olmayabilir."

Git bir çitin üzerinden eğil, dedi Kip ama sadece kendine.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 38

Liv Danavis Chromeria'nın tepesine çıkan son basamakları tırmandı ve endişeyle etrafına baktı. Sınıf arkadaşlarının oluşturduğu kısa sıranın en başında yer alıyordu, dik merdivenlerde yakalamasın diye sandalyesini beceriksizce yüksekte taşıyordu. İlk başta güvertenin boş olduğunu düşündü, sonra onu gördü. Onun hedefi. Son şansı.

Prizma binanın tam kenarında duruyor, dışarı doğru eğiliyor, doğuya bakıyor, kırmızı kulenin ötesinden Sapphire Körfezi'ndeki gemileri inceliyordu. Gavin Guile, Liv'in on yedi yaşının kelimenin tam anlamıyla iki katı olmasına rağmen, öğleden sonra güneşinde güzel bir figür çizdi. Geniş omuzlardan dar bele doğru keskin bir V, rüzgarın bir kolunu yukarı doğru uçurduğu kaslı kol. Bakır rengi saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Yedi Satraplık'ın yüksek haneleri arasında bile nadir görülen kızıl saç ve -onu bir Kan Ormancısı olarak gösteren çilli ten yerine- koyu bronz tenden oluşan garip bir kombinasyona sahipti. Bu doğru olabilir mi? Bu adam Kip'in babası olabilir mi?

“Liv! Taşınmak!" Vena tısladı.

Liv başladı. Merdivenlerin tam başında durmuş, sınıfın geri kalanının önünü kapatmıştı. Kızararak hızla ilerledi. Habersiz Vena bir şeyi fark ettiğinde bunun kötü olduğunu biliyordu. Mükemmel. Liv bunu duyacaktı. Yargıç Goldthorn'dan olmasa bile, kesinlikle sınıftaki daha az arkadaş canlısı kızlardan birkaçı.

Altı kız yerlerini alırken -sınıfta hiç erkek yoktu- Prizma onları gördü. Kendini kulenin kenarından uzaklaştırdı ve sınıfın başına doğru yürüdü. Normal sınıflarında oturduklarında, ki Tanrıya şükür, sağlam kitap öğrenimi günleri çoğunlukla geçmişte kalmıştı; Liv ikinci sırayı aldı; Zavallı, arkadaşı Vena'nın Habersiz Sanatçısı ve Arana'nın Sade Tüccarın Kızı'na katıldı. Bir şekilde güzel, zengin, bağlantılı, asil, gösterişli ve yetenekli olan kızlar sadece üç bedende vücut bulmuş, her zaman talep ettikleri gibi ön sırada yer aldılar. Müritlerinden sadece üç yaş büyük olan Yargıç Goldthorn, bu kızların istediği her şeyi yaptı.

Gavin Guile sınıfın önünde durmaya geldi. “Selam olsun öğrenciler” dedi. Bu geleneksel öğretmenlerin selamlamasıydı.

"Selam olsun Yargıç," dediler hep bir ağızdan, ona başka bir isimle hitap etmeleri gerekip gerekmediğini düşünmeden cevap verdiler. Sonuçta o Prism'dı.

"Güzel" dedi çarpık bir gülümsemeyle. Orholam, çok tatlıydı. “Bugün sadece bir hakimim. Ve sizler yalnızca birer parıltısınız."

"Parlıyor," diye düzeltti Liv hiç düşünmeden.

Yargıç Goldthorn tıslayıp bütün kızların ona inanmayan bakışlar atmasıyla sandalyesine büzüldü. Prizmayı Düzeltmek! Yukarının aşağı olduğunu ve herkesin başını sallayıp gülümsemesi gerektiğini söyleyebilirdi. Ama üzgün görünmüyordu. O rahatsız edici prizmatik gözleriyle uzun bir süre Liv'e baktı.

"Ah, evet" dedi. “Peki, siz ileri seviyedeki öğrenciler olduğunuza göre, sanırım bana sorularınız var? Adınız ne?"

"Ben?" Liv sordu. Elbette beni kastetmişti, doğrudan bana bakıyor. "Eh, Liv."

"Umliv?"

Daha da kızardı. “Aliviana. Liv. Liv Danavis.” Son kısmı onun fark edeceğini umarak mı eklemişti? Liv'e aksini söylemez miydi? Tam da Ruthgari efendilerinin istediği gibi kendini sevdirmeye mi çalışıyordu?

Güzel ön sıradan, "Aferin," diye fısıldadı. "Sadece üç denemen gerekti."

"General Danavis'le akraba mı?"

Liv yutkundu. "Evet efendim. O benim babam." Artık taahhütte bulundum. Tebrikler, Liv.

"O iyi bir adamdı." Sanki kendi adamlarının çoğunun ölümünden sorumlu olan adama gerçekten saygı duyuyormuş gibi söyledi bunu.

"O bir asiydi." Sesindeki acıyı gizleyemedi. Babasının, annesi de dahil olmak üzere savaşta her şeyini kaybetmesinin acısı. Her zaman farklı olacağına dair acı. Babasının Sahte Prizma Savaşı'ndan hiç bahsetmemesi, yanlış tarafta savaşmayı haklı çıkarmaya bile çalışmaması acısını yansıtıyordu.

"Ve asilerin çoğu iyi adam değildi, bu da babanı daha da dikkat çekici kılıyordu. Bir sorunun var mı Aliviana?”

Tüm öğrencilerin soruları hazırlaması gerekiyordu ama ön sıradaki Güzel, Zengin ve Bağlantılı genellikle sınıfın önemli taslak hazırlayanlarla olduğu zamanlarda baskın çıkıyordu, bu yüzden Liv ona soru sorma şansını yakalamayı beklemiyordu. Tereddüt etti.

Güzel, "Bir sorum var," dedi. Gerçek adı Ana'ydı ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak hevesle öne doğru eğildi. Chromeria'nın üzerinde hava oldukça sıcaktı ama Ana'nın soğuk olması gerekiyordu.

Elbisenin vücudunun ne kadar azını kapladığını düşünürsek. Ana'nın sinir bozucu derecede zahmetsiz doğal güzelliği, kısa etekleri ve derin göğüs dekoltesinin birleşimi erkek hakimlerin gözünden kaçmazdı.

Liv, "Durun, bir sorum var" dedi. Corvan Danavis'in kızı olduğunu zaten belirtmişti. Onun için daha ilgi çekici olmasının ve onun bir casus olduğundan daha fazla şüphelenmesini sağlamanın tek yolu onun Rekton'dan olduğunu ve Kip'i tanıdığını gönüllü olarak söylemesiydi.

Ve tek çıkış yolu çok daha ileri gitmekti. Sevgili Orholam, lütfen...

"Evet, Liv," dedi Gavin. Ama ona bakmadı. Yüzü ifadesizdi, sertçe Ana'ya bakıyordu. Onun destekli göğüs dekoltesine baktı, sonra tekrar gözlerine baktı ve başını hafifçe salladı. Evet görüyorum. Hayır, eğlenmiyorum.

Ana bembeyaz oldu. Gözleri düştü, doğruldu ve eteğini aşağı çekmek için sandalyesinde kıpırdandı. Şükür ki Orholam Liv arka sıradaydı çünkü her şeye rağmen sırıtışını bastıramıyordu.

"Liv?" Gavin prizmatik gözlerini ona çevirerek sordu. Büyüleyici. Boğazını temizledi. "Bizimle sarı/süperviyole çift renkliliğin kullanımları hakkında konuşabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Neden?" diye sordu.

Liv dondu. Duası cevaplandı. Bir şans.

Yargıç Goldthorn araya girdi. “Bunun yerine süperviyole/mavi iki renklilikten bahsetmeye ne dersiniz? Çok daha yaygındır. Öğrencilerimden üçü iki renkli. Ana buradaki neredeyse çok renkli bir şey.

Gavin onu görmezden geldi.

Liv bu anın geleceğini hiç düşünmemişti. O kadar uzun süre bu sınıfta, bu kızlarla birlikte mahsur kalmıştı. Bir yıl sonra işi bitmiş olacaktı. Aslında, şu anda final sınavına girip kolaylıkla geçebilecek kadar taslak hazırlamada ustalaşmıştı. Yapmamıştı çünkü işi bittiğinde onu bekleyen iyi bir şey yoktu. Sözleşmesini elinde bulunduran Ruthgari soylusu için resmi, gizli olmayan iletişimlerin kodunu çözen korkunç bir durum. Gizli iletişim konusunda bile ona güvenilmezdi. Savaş sırasında silaha sarılan bir bebek olmasına ve asilere karşı hiçbir sadakat hissetmemesine rağmen o bir Tyralıydı. Chromeria'nın gözlerinde onu lanetlemek yeterliydi.

Yedi Satraplığın her biri kendi öğrencilerinin eğitiminden sorumluydu. Bu, her satraplığın memnuniyetle yaptığı bir yatırımdı çünkü taslak hazırlayanlar

ekonomilerinin, ordularının, inşaatlarının, iletişimlerinin ve tarımlarının her parçası için hayati önem taşıyordu. Ama Tyrea'nın hiçbir şeyi yoktu. Garriston'un yozlaşmış yabancı valileri her yıl çok az para gönderiyordu. Tyrea'dan gelen öğrenciler çoğunlukla kendi masraflarını ödemek zorunda kalıyordu. Danavises'in serveti savaş sırasında çalınmıştı, bu yüzden Liv'in sırf Chromeria'da kalabilmek için hizmetlerini Ruthgari bir patrona taahhüt etmesi gerekmişti.

Liv başka bir satraplıktan olsaydı, büyükelçisi patronunu onun için iki renkli eğitim masraflarını ödemeye ya da sözleşmesinden vazgeçmeye zorlardı. Ama artık Sur elçisi yoktu. Onunki gibi "zorluk" vakaları için resmi bir bursiyerin cüzdanı vardı ama bu, uzun zaman önce bürokratların favorilerini ödüllendirmek için bir rüşvet fonu haline gelmişti. Tyrea'nın sesi yoktu, yeri yoktu.

Vena, "Liv, sarı/süperviyole iki renkli olduğu için sordu" dedi. Gavin dönüp ona baktı. Vena bir sanatçıydı ve öyle giyiniyordu. Çocuksu kısa saçlar, ustaca dağılmış saçlar, bir sürü mücevher ve kendisi için diktiği kıyafetler. Çoğu zaman, eğer varsa, hangi ülkenin tarzını ödünç aldığını bile söyleyemezdiniz. Ama güzel olmamasına rağmen her zaman dikkat çekiciydi ve -en azından Liv'e göre- harika görünüyordu. Bugün Vena, kendi icadı olan, etek kısmı gümüş işlemeli, Ağaç İnsanlarının zoomorfik tasarımlarını hatırlatan dökümlü bir elbise giyiyordu. Görünür spektrumdaki tasarımlar süperviyole ışıkta akıllıca yankılandı.

Gavin, Vena'ya, "Sen ne muhteşem bir genç kadınsın," dedi. "Ve iyi bir arkadaş. Elbiseni seviyorum." Vena kıpkırmızı olurken Gavin, Liv'e döndü. "Bu doğru mu?"

Yargıç Goldthorn, "Hayır, değil" dedi. "Liv'in Harmanlaması sonuçsuz kaldı ve o zamandan beri başka yetenek göstermedi."

Liv kırık sarı gözlüklerini çıkardı; aslında bu sadece iki yıl önce gizlice satın aldığı bir tek gözlüktü. Onu kaldırdı, tek gözünü kıstı ve Prizma Kulesi'nin beyaz taşına baktı. Bir anda sarı luxin kavuşturduğu ellerine doldu.

Su gibi çalkalandı. Sarı lüksün doğal hali sıvıydı. Tüm lüksler arasında en kararsız olanıydı; sadece ışığa değil aynı zamanda harekete de duyarlıydı. En iyi ihtimalle, esas olarak iki şey için kullanılabilirdi: Sıvı halde iradeyle tutulursa harika meşaleler yapardı. Ya da, ince, kapalı bir tabaka halinde, diğer lükslere ışığı yavaşça besleyerek, onları lanolin ve balmumunun deriyi gençleştirdiği gibi taze tutacaktı.

Liv kapladığı sıvıyı bir kenara attı. Yere bile ulaşmadı, bunun yerine havada parlayarak saf sarı ışığa dönüştü.

Yargıç Goldthorn kekeledi, "Bu çok çirkin! Taslak hazırlamanız yasak...”

Gavin onun sözünü kesti: "Orholam'ın sana verdiği hediyeleri çarçur etmen yasak. Sen Tyrean mısın, Aliviana?”

Yargıç Goldthorn donup kaldı. Kimse Prizma'yı iki kez bile kesmedi.

"Evet" dedi Liv. “Aslında Sundered Rock'tan pek de uzak olmayan küçük bir kasaba. Rekton.”

Gözleri bir anlığına parlayacak gibi oldu ama bu Liv'in hayal ürünü olabilirdi çünkü "Harman ipini çekmene ne kadar kaldı?" dedi.

"İki dakika beş saniye" dedi. Çok uzun bir süre olduğu düşünülüyordu.

Ona sert bir şekilde baktı. Daha sonra ifadesi yumuşadı. “Baban kadar inatçı olduğunu görüyorum. Birini zar zor geçtim. Tebrikler. Yani... süperviyole ve sarı. Şunu izle." Her iki elini de uzattı.

Her kızın gözbebekleri küçük deliklere kadar daralmıştı. Süperviyole luxin normal görüşle görülemezdi. Süperviyole ışınını çekebilen bir kadın bile, aramadığı sürece onu göremezdi. "Normal derslerin süperviyole lüksinle mektuplar hazırlamayı -kuşkusuz mideni bulandıracak kadar- kapsıyordu."

Hiç olmuş muydu? Görünmezliği, iletişim için süperviyole taslakların kullanılmasının nedeniydi. Ancak bunun da ötesinde, her satraplık aynı zamanda şifreleri ve süperviyole ile yazılmış mesajları istifleme, bükme ve gizleme yöntemlerini de araştırıyordu; mesajları tam olarak açıp okuma yöntemini bilen biri dışında herkes tarafından kırılabilecek kırılgan döngülere kilitliyordu. . Bir süreliğine eğlenceli. Ama eğlence yerini çok uzun zaman önce geçmişlerdi.

"Süperviyole ne işe yarar biliyor musun?" diye sordu. "İnsanları şaşırtmak." Sınıftaki tüm kızlar suçluluk duygusuyla sırıtıyordu. Hepsi bunu bir zamanlar yapmıştı. "Yok gerçekten. Şakalar, renginizi kimsenin düşünmediği şekillerde uygulamayı öğrendiğiniz yerdir. Tarih yazmak için biraz kötü olmak lazım. Mühürlü süperviyole mavi ya da yeşil kadar güçlü değildir ama neredeyse hiçbir ağırlığı yoktur ve Orholam aşkına görünmezdir!” Gavin, eli büyüklüğünde içi boş bir süperviyole yumurtası hazırladı. Bir süre yüzünü buruşturdu

Sanki bir şey ona acı veriyormuş gibi bir anda. “Sarı'nın püf noktası Liv, gücünü nasıl açığa çıkardığını anlamaktır. Yani bu yumurtanın ortasına sarı sıvıyı akıtın.” O yaptı. “Önemli olan kabın içinde kesinlikle hava kalmamasıdır. Sağlam olması lazım." Kızlara bakarken, aldırış etmeden kapattı. Az önce yumurtanın içinde bir hava kabarcığı bırakmıştı. Fark etmemişti.

"Eğer sağlamsa, tamamen hava geçirmezse, sallasan bile..." Liv elini kaldırdı, ağzını açtı ama çok yavaştı. Gavin yumurtayı salladı. Kör edici bir flaşla patladı. Herkes yere düştü.

Liv daha gözlerini açmadan Gavin'in güldüğünü duydu. O deli miydi? Yukarıya baktı ama saçları bile karıştırılmamıştı. "Şimdi," dedi Gavin. “Eğer o yumurta mavi luxinden yapılmış olsaydı, parçalandığında hepimiz parçalara ayrılırdık. Ancak hepinizin bildiği gibi, kalplerinizde veya bedenlerinizde olmasa da, görünüşe göre, kafalarınızın içinde, mühürlü süperviyole kolayca aşınır. Yararlı olamayacağından değil.” Liv'i hayrete düşüren bir hız ve kolaylıkla bir yumurta daha çekti ve içini sıvı sarı lüksinle doldurdu.

Sınıfa "Kalkın" dedi. Ana sessizce ağlıyordu. Düştüğünde dizini sıyırmıştı ve kanıyordu. Bu kadar kısa bir etek giydiği için hakkını vermiş oldu. Kızların geri kalanı ayağa kalktı, sandalyelerini düzeltti ve oturdu. Ana yerde kaldı. Gavin ona, "Kalk," diye emretti. “Birkaç ay içinde teknik ressam olacaksın. Kadın gibi mi davranmak istiyorsun? Yetişkin gibi davranmaya bile hazır değilsin."

Sözlerinin sert tepkisi Ana'yı çok etkiledi ama sınıftaki her kız bu acıyı hissetti. Bu ifade Ana için olduğu kadar Liv için de doğruydu. Şu anda onun yerinde olmanın ne kadar kolay olacağını fark ederek bakışlarını Ana'dan çevirdi. Kıza karşı bir an için bir şefkat duygusu hissetti, sonra da bunu hissettiği için sinirlendi. Ana hayatını perişan etmişti.

Gavin Ana'yı hemen görmezden geldi. Bir süperviyole ışınını gökyüzüne doğru fırlattı. O kadar hafifti ki rüzgara yakalanıp batıya doğru kuleden sürüklendi, ama luxin'i açık tuttuğu, desteklediği ve içine giderek daha fazlasını çektiği sürece onu daha yükseğe gönderebilirdi ve bunu da yaptı. hızlıca. Daha sonra sarı yumurtayı luxin ipliğinin yanına getirdi, ipe tutturmak için halkalar yaptı ve sonra da onu havaya fırlattı. Fırlatmanın geri tepmesiyle sağ eli yere düştü.

Yumurta görünmez çizgi boyunca hızla ilerleyerek kulenin üzerine doğru kıvrıldı. Zirvesinde, iki yüz metre ötede keskin bir patlamayla patladı. Çok aşağıda,

Liv, bahçedeki insanların şaşkınlık ve şaşkınlıkla bağırdıklarını duydu.

“Şimdi bunu atların hücum hattına doğrulttuğumu hayal edin. Kimseyi doğrudan öldürmez ama atlar, bir şeylerin yüzlerinde patlamasından, titiz kızlardan daha fazla hoşlanmazlar.”

Ani, acı dolu sessizliği sararma ve kızarma doldurdu.

“Çift renkli taslakta süperviyole kullanmanın birkaç özel yolu daha var. Herhangi biri?" diye sordu.

Ana kararsızca elini kaldırdı. Onayladı. "Mesafe kontrolü için mi?" "Bu

doğru. Süperviyole ışığınızı açık bırakmalısınız ve çizgiyi ne kadar uzun tutarsanız kontrol edilmesi o kadar zorlaşır. Topları göremediğinde hokkabazlık yapmaya benzer. Ama..." Ellerini uzattı, gözlerinden bir renk girdabı geçti ve elinde bir kırmızı top, bir sarı top, bir yeşil top, bir mavi top ve bir turuncu top tutuyordu. (Liv onun sanki sırtında bir kas çekilmiş gibi yeniden irkildiğini gördü.) Sonra hokkabazlık yapmaya başladı. Kızlar -hepsi, hatta Yargıç Goldthorn bile- nefeslerini tuttu. Birincisi, topların özelliklerinin doğru olmamasıydı. Portakal kaygan ve yağlıydı. Kırmızı yapışkandı. Sarı sıvıydı. Sonra elbette, çünkü birisinin herhangi bir şeyin beşini hokkabazlık ettiğini görmek farklı türden etkileyiciydi.

Ah. Liv anladı. Her topun farklı renkteki luxin ile dolu çok ince mavi bir luxin kabuğu vardı.

Gavin gözlerini kapadı ve hokkabazlığa devam etti. İmkansız. Sadece gösteriş mi yapıyordu? Hayır, gösteriş yapıyordu ama aynı zamanda hâlâ öğretiyordu.

“Ah,” dedi Liv memnun bir şekilde.

Gavin gözlerini açarak, "Birisi anladı," dedi. “Gözlerim kapalıyken nasıl hokkabazlık yapıyorum?”

“Sen Prizma'sın. Her şeyi yapabilirsin," diye mırıldandı birisi.

"Teşekkür ederim, kıçım bütün gün öpülmedi ama hayır."

Az önce bunu mu söyledi? Önce kendine gelen Liv, "Hokkabazlık

yapmıyorsun," dedi. Gavin ellerini dönen toplardan çekti. Aynı karmaşık düzende ilerlemeye devam ettiler. Herkes gözlerini kıstı ve süperviyole luxinin topların arasından bir yol halinde bağlandığını gördü. Toplar görünmez yolu takip ediyordu. "Bu doğru. Görünür bir sebep verirseniz, şaşırtıcı da olsa, görünmeyen bir olguyu insanların burnunun dibinde gizleyebilirsiniz. Bu süperviyole luxin'in gücüdür. Bak ne diyeceğim Aliviana, bana bir iyilik yapar mısın?”

"Elbette."

O gülümsedi. "İyi. Seni bu konuda tutacağım. O döndü. Gömleğinin arkasında koyu bir leke vardı. Bu kan mıydı? Liv bir şey söylemeli mi? "Yargıç Goldthorn, üzgünüm ama gitmem gerekiyor. Sana hâlâ yarım ders borcum var ve bunu telafi edeceğim. Bu arada, eğer ilgili yetkililere haber verirseniz, Aliviana Danavis süperviyole/sarı iki renkli olarak tanınıyor. Eğitimi hemen başlayacak. Ortalama Ruthgari çift renklisinden daha az düzgün bir tarzda donatılsaydı... hayal kırıklığına uğrardım. Maliyetler Chromeria finansmanından alınmalıdır. Eğer bu konuda bir sorunu olan varsa bana yönlendirsin."

Liv, Gavin'in gömleğini anında unuttu. Az önce duyduklarına inanamıyordu. Birkaç cümleyle Prizma her şeyi değiştirmişti. Onu serbest bıraktık. Bir çift renkli! Kısacası, sıradan bir soyluya mektuplar yazarak geçirdiği bir hayattan, ne olduğunu yalnızca Orholam'ın bildiği bir hayata geçmişti. Yargıç Goldthorn'un yüzünde de aynı şaşkın ifadeyi görene kadar bunu hayal ettiğini sandı. Gerçekti. Söylediklerinin ikinci kısmının anlaşılması sadece bir dakika daha sürdü. Liv'in masrafları Chromeria'ya ait olmak üzere Ruthgari çift renklisine eşdeğer bir tarzda tutulması gerekiyordu. Ve Ruthgari, ressamlarını herkesten daha lüks dairelerde tutuyordu. Hepsi en iyi yetenekleri çekme stratejilerinin bir parçasıydı.

Eğer Liv yarıya kadar doğru oynarsa o cehennem taşı harpisi Aglaia Crassos'tan kaçabilirdi.

Gavin ona gülümsedi, Liv'in okuyamadığı daha derin bir şeyle karışan kurnaz, çocuksu bir neşeydi. Sonra gitti.

Ama onun gözden kaybolarak merdivenlerden aşağı koşmasını izleyen Liv'in içini belli belirsiz bir huzursuzluk kapladı. Bugün umduğu ve ummaya cesaret edemediği her şeyi elde etmişti. Ama bir şey daha oldu.

Prism onu yeni satın almıştı. Neden buna değer olduğunu bilmiyordu ama bu ona rastgele bir hareketmiş gibi gelmiyordu. Gözlerini kocaman açarak omuz silken Vena'ya baktı. Gavin Guile'ın Liv için aklında bir amaç vardı ve Liv bunu memnuniyetle yerine getirecekti. Nasıl olmasın? Ama neydi o?

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 39

Hücrenin mavisi beynine işlemeye, onu tutkusuz, mantıklı kılmaya çalışıyordu. Nefrete, kıskançlığa, öfkeye yer yok. Ölü adam duvarında mırıldanıyordu.

Dazen ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Ölü adam mavi luxin duvarının özellikle parlak bir bölümünde yaşıyordu. Elbette Dazen'in ikiziydi.

Ölü adam, "Zamanı geldi" dedi. "Kendini öldürmen gerekiyor." Ölü adam Dazen'in kucağına ateş atmayı ve onunla ne yapacağını görmeyi seviyordu.

Dazen boynunu sağa sola salladı. Ölü adam boynunu sağa sola salladı. "Ne demek istiyorsun?" Dazen sordu.

“Yapman gereken şeyi yapmaya istekli değildin. Dazen'den daha derine inemezsen, sen...”

"Ben artık Dazen'im!" Dazen bağırdı.

Duvardaki adam hoşgörüyle gülümsedi. "Henüz değil, değilsin. Sen hâlâ benimsin. Sen hâlâ kaybeden kardeş Gavin Guile'sin. Dazen senin hayatını çaldı ama sen onunkini almadın. Henüz değil. Hazır değilsin. Bir iki yıl sonra benimle tekrar konuşun."

"Sen öldün!" Dazen bağırdı. "Ölen adam sensin, ben değilim. Ben Dazen'im!”

Ama yansıması hiçbir şey söylemedi.

Oğlu dışarıdaydı. Onun oğlu, gerçek Dazen'in değil. Gerçek Dazen oğlunu çalıyordu. Tıpkı tüm hayatını çaldığı gibi.

Gavin uzun zaman önce eğer Dazen onun hayatını çalacaksa karşılığında Dazen'inkini de çalacağına karar vermişti. Küçük erkek kardeşi her zaman bu ikisinden daha akıllı olan olmuştu, bu yüzden kaçmanın tek yolu Dazento'nun kardeşinden daha iyi düşünmesi, gerçek Dazen'in en derin tuzağının altına bir adım kazması ve onu tekrar onun üzerine atması olurdu. Şu ana kadar işe yaramamıştı.

“İşe yaramadı çünkü kazanmak için her şeyi riske atmaya hazır değilsiniz. Bu Dazen'in dehasıydı," dedi ölü adam. "İkinizin en son ne zaman kavga ettiğini hatırlıyor musunuz?"

“Beni hapsedip hayatımı çaldığında mı?”

“Hayır, en son yumruklarınla dövüşmüştün.”

Gavin bunu asla unutamazdı. O, ağabeyiydi. Kazanması gerekiyordu. Ne için kavga ettiklerini bile hatırlamıyordu. Bu olmamıştı

önemli. Muhtemelen o başlatmıştı. Dazen bir süredir botlarına fazla büyük geliyordu ve Gavin'e hak ettiği saygıyı veremiyordu. Yani Gavin onun omzuna yumruk atmış ve ona kötü bir şey söylemişti.

Gavin daha büyük olmasına rağmen Dazen büyümüş, hatta daha büyük olmasa da en azından onun boyuna ulaşmıştı. Dazen çoğu gün bu tacizi şikayet ve lanetle karşılıyordu. O gün değil. Dazen ona saldırmıştı ve Gavin birdenbire uzun süredir üzerine sinsice yaklaşan korkuyla sarsılmıştı. Ya kaybederse?

Mücadele ediyor, birbirlerini fırlatmaya çalışıyor, birbirlerinin kollarına, karnına, omuzlarına yumruklar yağdırıyorlardı. Birçoğu engellendi ama içinden geçebilenler bile zarar vermekten çok acı verdi. Kardeşinle dövüşmenin kuralları vardı. Kemikleri kırmaya çalışmadın, yüzüne vurmadın. Teslimiyet, egemenlik ve cezalandırmayla ilgiliydi.

Ancak Dazen bir dövüşü kazanırsa aralarında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu olamaz. Korku ve çaresizlik içinde Gavin, Dazen'in suratına yumruk attı.

Bu Dazen'i geriye doğru salladı ama darbenin gücünden ziyade şoktandı. Dazen genellikle oldukça dengeli biriydi ama Gavin onun yüzünü görür görmez bir hata yaptığını anladı. Büyük bir tane. Acının önemi yoktu. Hakimiyet önemli değildi. Dazen'e değil. Kesinlikle delirmişti. Tamamen kaybetmek için kırmızıyı seçmesine bile gerek yoktu. Ve kaybetti.

Dazen, Gavin'in üzerine atladı ve onu ayağa kaldırdı. Gavin uzaklaşmaya, kenara dans etmeye, gevşemeye çalıştı. Ancak Dazen pozisyon için yarışmıyordu; Gavin'i aşağı çekiyordu. Düştüler. Gavin, diziyle iyi bir şut atarak Dazen'in üstüne indi.

Önemli değildi. Sanki Dazen bunu hissetmemişti bile. Atışı sadece absorbe etti ve Gavin'i düşüşünün gücüyle çekti. Aniden Gavin'in küçük kardeşi onun üstüne çıktı. Dazen boğazını iki eliyle tutup sıktı.

Gavin'in paniği azaldı. Her ikisine de boğuşma öğretilmişti. Dazen'in çenesine sertçe vurdu. Hiç bir şey. Dazen aldı. Bir sonraki yumruk Dazen bir dirseğiyle savuşturdu. Sıktı.

Panik intikamla geri geldi. Dazen onu öldürecekti! Gavin yumrukladı, yumrukladı ve yumrukladı ama Dazen cezayı üstlendi.

Devam et, canımı acıt ama seni öldüreceğim.

Dazen, Gavin'i aniden serbest bıraktığında dünya kararıyordu. Gavin öksürerek hayata dönerken sendeleyerek ayağa kalktı. Gavin ayağa kalktığında küçük kardeşi gitmişti.

Ondan sonra bir daha kavga etmediler. Yeterliydi. Bir daha kavga ederlerse birinin muhtemelen öldürüleceğini tek kelime etmeden biliyorlardı.

Ve eğer Sundered Rock'ta kazansaydım, birisi kazanırdı.

Ama Dazen onun yaşamasına izin vermişti. Gavin'in boğazının ellerinde olduğu o an gibiydi. Beni ezebilirdi. Beni öldürebilirdi ama onun yerine yaşamama izin verdi. Çünkü zayıftı.

Ölü adam, "Eğer Dazen zayıfsa," dedi, "bu seni ne yapıyor? Ona karşı kaybettin." O güldü.

"Bir daha asla. Bu kadar uzun sürdü ama sonunda anladım. Kardeşimden şu dersi alacağım: Ne pahasına olursa olsun kazanın. Hepsini ödemeye hazır olun, böylece ödemek zorunda kalmayacaksınız." İşte bu kadar. Basit. Artık Gavin Dazen olmaya hazırdı. Dazen'in güçlü yanlarını alacak ve zayıf yanlarını bırakacaktı.

Elini uzattı ve yansımasına dokundu. Artık gerçekten ölü bir adamsın, dedi.

Yeterince ısı alamadığı için daha önceki alt-kırmızı draft girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Burada ısı üreten tek şey kendi bedeniydi ve geçen sefer çok fazla ısı aldığında neredeyse kendini öldürüyordu. Hayal görmeye başlamıştı ve bu hâlâ yeterli olmamıştı. Her şeyi riske atmaya istekli değildi. Eğer gerekiyorsa ölmeye razı değildi. Artık istekliydi.

"Teşekkürler kardeşim. Teşekkür ederim oğlum," dedi yüksek sesle. Mavi lüksten bir kılıç hazırladı. Sadece çok konsantre olursa bir avantaj sağlıyordu ama günler geçtikçe o ve ölü adam uzun saçlarını kazıdılar. Bir çileyi keser, telleri dar demetler halinde ayırır ve dağılmasınlar diye uçlarını bağlardı. İyi bir yığın elde ettiğinde, vücudundan mümkün olduğu kadar çok yağı derme çatma ipliğine sürdü ve dokumaya başladı. İlk önce bunun yapılması gerekiyordu. Daha sonra bunu deneyecek durumda olmayacaktı.

İlk defa mavi ona yardım etti. Eski o özgürken, Gavin iken bunu asla yapamazdı. Tüyleri üstünden, altından, üstünden, altından geçirmek, hata yapmak, baştan başlamak, beceriksizce hareket etmek ve bitmemiş her şeyi düşürmek, onu yakalamaya çalışmak ve parmakları ipleri çözdüğünde bir saniyede bir haftalık işi kaybetmek - bunların hepsi

onu çıldırttı. Ancak mavi, her saçı yerine yerleştirme konusunda ayrıntılardan keyif alıyordu.

Dazen ilk başta bunu fark etmedi bile ama bir gün çok uzun zaman önce kaybettiği bir şeye sahip olduğunu fark etti. Umudu vardı. Dışarı çıkacaktı. Artık bunu biliyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. İntikam yaklaşıyordu ve uzun süre gecikirse daha da tatlı olacaktı. Dazen içini çekti, memnun oldu ve işine devam etti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 40

Gavin lekeli gömleği yırttı ve kumaşı yanığının üzerine sürerken homurdandı. Elli danarlık gömlek ve onu yarım saatte mahvettim. Daha da kötüsü, bazı kızların yayılan lekeye baktığını fark etmişti. Bu bir felaket değildi. Bunu sormazlardı. Spectrum'dan biri bunu yapacaktı. Yalanlarını onlar için saklamayı seviyordu.

Nefesinin altından lanet okudu.

Gavin, Marissia'nın kıyafetlerini nasıl kaldıracağına ilişkin bir tür organizasyon şemasına sahip olması gerektiğini biliyordu ama her ne ise, bunun mantığını asla çözememişti. Çoğunu şimdiye kadar giydiğini düşünmediği gömlek, pantolon, pantolon, pelerin, habia, cüppe, thobe, petasoi ve ghotra yığınlarını karıştırdı. Orholam'ın bir sürü kıyafeti vardı. Ve bunlar sadece onun yazlık kıyafetleriydi. Bunun nedeninin, Prism olarak kendisinin tüm halklardan olması gerektiği, yani bir büyükelçiyle buluşursa ya da aniden Abornea'yı ziyaret etmesi gerekiyorsa, kendisine uygun yerel kıyafetleri zaten hazır olması gerektiğini düşünüyordu.

Kapı açıldığında hâlâ çıplak göğüslü, yanığına merhem sürülmüş halde duruyordu -en azından yardım malzemelerini kendi odasında tutacak kadar aklı vardı-. Marissia sessizce içeri girdi. Kaburgalarındaki yanığa baktı. Yeşim yeşili gözleri öfkeyle parlıyordu ama Gavin bunun ona mı yoksa kendisi için mi olduğunu anlayamıyordu. Belki ikisinden de biraz. Masasından merhemi aldı ve sırtına biraz daha sürdü. Ah. Belli ki bazı yerleri kaçırmıştı. Daha sonra deneyimli bir el ile onu bandajladı. Nazik değildi. "Lordumun başka bir gömlek bulma konusunda yardıma ihtiyacı var mı?" diye sordu.

"Vay be!" diye bağırdı. Boğazını temizledi, sesini bir oktav alçalttı. "Lütfen."

Adamın iyice araştırdığına yemin ettiği bir yığının yanına gitti ve hemen derinliklerinden bir gömlek çıkardı. Bunu daha önce hiç taktığını düşünmüyordu ama hoşuna giden bir tarzdı ve o kadar koyuydu ki, merhem bunun içine ıslanırsa kimse fark etmeyecekti. Marissia'nın kendine has bir büyüsü vardı. O gömleğin daha önce orada olmadığına yemin edebilirdi.

Onu giydirip saçını düzeltirken sessizce ıslık çalmaya başladı; Eski bir şarkıydı, güzeldi. Marissia iyi bir ıslıkçıydı.

Ah, şarkı 'Küçük Kuzu Kayıp'tı. Kendi kıyafetlerini bulamamak hakkında bir yorum? Muhtemelen. Onun endişelenmesi gereken daha büyük işleri vardı. Kardeşiyle ilgilenmişti, Spectrum ne kadar sorun yaratabilirdi ki?

Gavin, "Ya sabah ya da ertesi gün yola çıkacağım" dedi. “Aşağıda test yapan genç bir adam var. Kip. O benim doğal oğlum.” Marissia'yı kullanırken "yeğen" ifadesini kullanmaya gerek yoktu. Marissia, Gavin'in kardeşini hapse attığını biliyordu ama kendisi bile Gavin'in Gavin olmadığını bilmiyordu. Savaştan önce ikisini de tanımıyordu, dolayısıyla bilmesine de gerek yoktu. Ona tamamen güveniyordu ama bu sırrı ne kadar az insan bilirse, tüm bunların başına yıkılması da o kadar uzun sürecekti. “On altı, yani on beş yaşında. Ona uygun kıyafetler bulup ikimiz için iki haftalığına paket hazırlar mısın?”

"Daha çok dövüşmek için mi, yoksa etkilemek için mi?"

"İkisi birden."

"Elbette" dedi düz bir sesle.

Gavin kapıdan çıkarken mücevherli kınındaki kılıcını yakaladı. O, Karamuhafızların en küçüğünün bile bıçak kullanma becerisine sahip değildi. Bir zamanlar oldukça yetenekliydi, ancak herhangi bir renk kombinasyonunu çizebildiğini ve ihtiyacı olan türde bir silaha anında sahip olabileceğini fark ettiğinde, sade çelikle, onun gibi profesyonel savaşçılarla rekabet etmek için gerektiği kadar sık alıştırma yapmamıştı. Kara Muhafız.

Elbette bu adil bir mücadele anlamına geliyordu ve bir teknik ressam için böyle bir şey söz konusu değildi. Kara Muhafızlar ellerinde ne varsa onunla savaşırlardı: kılıçlar, büyü, bir kadeh şarap ya da bir yüz dolusu kum.

İlitya tabancalarını da kemerine sıkıştırdı. Sadece eşek olmak için.

Gavin kapısından çıktığında onu bekleyen iki Kara Muhafız vardı. Onun eskortu. Bu onun Beyaz'la uzlaşmasıydı. Suikastın daha muhtemel olduğu bir yerdeyken onların yanında olmasını kabul ettiği sürece, kesinlikle gerekli olduğunu düşündüğünde - yani çoğu zaman - Kara Muhafızlar olmadan seyahat edebildi. Beyaz onun anlaşmayı nasıl yorumladığından memnun değildi ama sahip olduğu azıcık özgürlüğe şiddetle sarıldı.

Bu katın yarısını ayıran tek koridordan hızla geçti. O ve Beyaz'ın her biri sahanın yarısına sahipti. Chromeria'nın dönüşü nedeniyle Gavin'in yarısı her zaman güneşe dönüktü. Beyaz'ın sonsuza kadar gölgede kalması tuhaf bir ironi, gerçi bu Beyaz ileriki yaşlarında bunu takdir etmişti. Kendi ölümünü hazırlamanın ve hızlandırmanın cazibesini en aza indirdi. Gavin bunu nasıl yaptığını bir kez daha merak etti. Draft yapmasaydı kendini boş ve zayıf hissederdi. Hayat yaşamaya değer olmazdı

kromaturji olmadan. Kim olduğunu tanımladı. Elbette Beyaz için de aynısını yapmıştı ama yine de yaşamaya devam etti, iradesi hâlâ sağlamdı, sırtı eğilmemişti.

Odasını koruyan Kara Muhafızların yanından geçerek kapısını çaldı.

Soldaki adam, "O burada değil" dedi. "Beyaz, Chromeria'yla buluşmaya gitti. Bir adamın gecikmesi yüzünden tüm Spectrum'u bekletmenin kabalık olacağını düşündü."

Kara Muhafızlar hoşnutsuzluklarını bu şekilde dile getirdiler. Kendi Kara Muhafızları, asansör yerine Beyaz'ın odasına doğru döner dönmez nereye gittiğini biliyorlardı ama ona söylemediler. Beyaz'ın Kara Muhafızları onu görür görmez nereye gideceğini biliyorlardı, ancak kapıyı çalana kadar Beyaz'ın gittiğini ona söylemediler, bu da onun daha fazla zaman kaybetmesine ve daha da geç kalmasına neden oldu. Bir adamın gecikmesi mi? Spectrum ben olmadan ne konuşacak? Toplantıyı aradım.

Tipik olduğu gibi, Karamuhafızlar kızgınlıklarını gösterme konusunda dikkatliydiler. Bir süre daha sorun çıkmayacaktı, Ironfist bununla ilgilenecekti. Eğer Gavin'i ara sıra olduğundan daha fazla kızdırırlarsa, onlardan kaçınmak için daha fazlasını yapacaktı ve onlar da onu koruma görevlerini yerine getiremeyeceklerdi. Yine de kendilerine saygı duymasını istiyorlardı. Bir şekilde bunu yaptı.

Korumakla görevlendirilecekleri Prizma'yı mı yoksa Beyaz'ı mı seveceklerini bile bilmedikleri halde bir okun önüne atlamaya gönüllü olan tuhaf bir insan. Ama zincirlenmeyecekti. Güç özgürlüktü. Gücün korunması gerekiyordu.

Gavin kendi iki Kara Muhafızına, "Bana iyi hizmet edemezseniz, bana hiç hizmet edemezsiniz" dedi. Topuklarının üzerinde dönüp asansöre doğru yürümeye başladı.

Tabii ki hiçbir şey söylemediler. Ona sağında ve solunda eşlik ettiler. Komutan Ironfist onları, saldırılarını tehlikeye atacak emirleri görmezden gelmeleri konusunda eğitmişti.

Gavin kollarını aşağı doğru salladı ve sarı ile güçlendirilmiş mavi luxin çubuklarını sol ve sağ tarafına doğru çekti. O hızlı adımlarla yürümeye devam ederken Kara Muhafızları bir an tereddüt etti ve ortadaki boşluğu kapattı. Masmavi, kırmızı, yeşil, sarı ve mor ötesi duvarları örerken arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti.

Bu onun küçük bir kısmını tatmin ediyordu. Kardeşi gerçekten de derisinin altına girmişti. Piç.

Ama aynı zamanda bu gerekliydi. Kara Muhafızlar onu kontrol edemeyeceklerini bilmeliydi. Akıllı korumalar böyle çalışırdı: özgürlüğünüze biraz engel olun, sonra biraz daha fazla, çok geçmeden istediklerini yaparlar. Gavin bunun olmasına izin vermeyecekti. Eğer Kara Muhafızlar her zaman etrafında dolansaydı -sonuçta istedikleri gibi- onun sadece deniz süpürücüsü ve akbaba gibi sırlarını değil, aynı zamanda son sırrını da öğreneceklerdi. Kara Muhafızlar Gavin'in aslında Gavin olmadığını öğrenirse ne yapardı? Onun fiili Prism olduğuna karar verebilirlerdi ve bu yeterliydi. Veya onun gerçek Prizma için bir tehdit olduğuna karar verebilirler. Veya Karamuhafızları savaşan kamplara bölebilir. Hoş bir düşünce, bir grup elit savaşçı-tasarımcının birbirini yok etmeye çalışması. Bunu gerekli kılan da buydu.

İlk başta, yıllar önce Komutan Spear, Gavin'in kendilerinden kaçmasına izin veren Kara Muhafızları cezalandırmıştı. Bu işe yaramayınca, cezaları kamuoyuna açıklamış ve Karamuhafızları onların hatası olmayan bir şey yüzünden utandırmıştı. Gavin kendini çok kötü hissetmişti ve hiç değişmemişti. Komutan Spear, aralarında genç bir Demir Yumruğun da bulunduğu birçok adamı halkın önünde kırbaçlayarak cezaları artırmıştı. Gavin buna esneyerek ve bir ay boyunca Kara Muhafızların yanına yaklaşmasına izin vermeyerek karşılık vermişti. Daha sonra kalabalık pazarlarda yürümüş, Komutan Spear'ın gönderdiği Kara Muhafızları bağlı ve ağzı tıkanmış halde bırakmıştı ve bunu savaşın ardından, onu memnuniyetle öldürecek çok az adamın olmadığı bir dönemde yapmıştı.

Nihayet bir suikast girişiminde bulunulduğunda ve ortada Kara Muhafızlar bulunmadığında, Komutan Spear, Gavin'i koruması gereken altı Kara Muhafızı görevden almıştı. Beyaz nihayet devreye girdi ve onun yerine Komutan Spear'ı görevden aldı. Gavin adam için üzülmemişti. Gavin'in suçluluğunu kendisine karşı kullanmanın işe yaramayacağını öğrendiğinde başka bir şey denemeliydi. Taktiğini değiştiremeyen bir adam, ilk etapta Kara Muhafızların başına geçmemeliydi.

Bu hareket Gavin'e hiç arkadaş kazandırmamıştı ama sorumluluğu ona bırakmıştı. Üstelik onun arkadaşa ihtiyacı yoktu. Asansördeki iki Kara Muhafız, o yaklaşırken birbirlerine baktı. Soldaki kadın kısaydı ama boğa kadar kalındı. Şöyle dedi, “Yüce Lord Prism, fark ettim ki refakatçiniz yok. Size katılabilir miyim?"

Gavin sırıttı. "Madem bu kadar güzel sordun" dedi.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Onun için asansörü açtılar ve birkaç dakika sonra kendisi ve Beyaz'ın katının altındaki bir sonraki kattaydı. Nöbetçi Karamuhafızlar tek refakatçisine gözlerini kırpıştırdılar. Şüphesiz muhafız rotasyonunu biliyorlardı ve onun Prizma görevinde olmaması gerektiğini ve Prizma'nın yalnızca bir Karamuhafız tarafından korunması gerektiğini de biliyorlardı.

"Yüce Lord Prism," dedi içlerinden biri, uzun boylu, kırmızı/turuncu, iki renkli, henüz yirmi yaşında, dolayısıyla oldukça yetenekli bir genç. "Size eşlik edebilir miyim?"

"Teşekkür ederim ama hayır" dedi Gavin. "Beni burada bekleyenlerden koruyamazsın."

Gavin, Kip'e Beyaz'ın Prizma'nın gücünü dengelemeye çalıştığını söylemişti ama Kip'in bunu yapması pek hoşuna gitmemişti.

Meclis odasına girdi. Renkler masanın etrafına dağılmıştı. Resmi etkinliklerde masanın etrafında sırayla otururlardı: Alt-kırmızı, Kırmızı, Turuncu, Sarı, Yeşil, Mavi, Süperviyole, Siyah, Prizma, Beyaz. Ancak bunun gibi toplantılarda, arkadaşlarla oturmanın çekiciliği ya da daha rahat sandalyelerden birini kapmanın cazibesi, her seferinde aynı yere oturmanın doğal eğilimine ağır basıyordu. Gavin son noktayı Süperviyole, Sadah adında uzun boylu, bir deri bir kemik kömür karası Parian kadını ile yumuşak, açık tenli, boncuklu sakallı, Klytos Mavisi Ruthgari adam arasında buldu.

Gavin, Kip'e her Rengin bir ülkeyi temsil ettiğini söylemişti ve bu çoğunlukla doğruydu. Her satrap veya satrapa bir Renk atadı. Bu, çoğu yöneticinin şimdiye kadar aldığı en önemli karardı. Ancak Sistem, Sahte Prizma Savaşı'ndan önce bile, Andross Guile'nin rüşvet ve şantaj yaparak Kızıl koltuğa geçmesiyle çökmeye başlamıştı, oysa Kan Ormanı'nın zaten bir Rengi vardı. O kadar cüretkar davranmıştı ki, Guiles'ın Ruthgari'deki bataklık bölgesinin onu Ruthgari koltuğuna uygun hale getirdiğini iddia ederek o koltuğu Ruthgar'dan çalmıştı.

Elbette savaştan sonra Tyrea'yı koltuktan mahrum bırakmak için benzer bir mantık kullanılmıştı.

O kadar çok iç içe geçmiş ve örtüşen sadakat katmanı vardı ki baş döndürücüydü. Hem Kırmızı hem de Yeşil Ruthgari'ydi ve bu nedenle Ruthgar'la ilgili herhangi bir konuda birleşmeleri muhtemeldir. Ancak Yeşiller aynı zamanda Sarı Aborjinli bir kadın olan Jia Tolver'ın da kuzeniydi. Aborneanlar, Narrows'taki ticarette hem Parian'ı hem de Ruthgari'yi boğdular, bu yüzden ticaretle ilgili olan herkes onları birbirlerinin boğazına sıkıştırabilirdi, ancak başka herhangi bir konuda bir blok oluşturmaya çalışabilirler. Sub-kırmızı bir Kan Ormancısıydı.

artık daha güçlü komşuları Ruthgari'lerle müttefikti, ancak ebeveynleri savaşta Yeşillerin kardeşleri tarafından öldürülmüştü. Ve devam etti. Yedi Satraplık'taki her soylu aile, en azından bir oğlunu veya kızını Chromeria'ya sokmak için elinden gelen her şeyi yaptı; bunun tek amacı arkalarını kollamaktı.

Buna karşılık Spectrum'daki herkes kendilerini korumak için ellerinden geleni yaptı. Aile bağları, klan bağları, ulusal bağlar, renk bağları ve ideolojik bağlar her yolu kesiyor. Renkler büyülü oldukları kadar politik yaratıklardı da. Bir Renk olarak adlandırılmak belirli bir miktarda kromatürjik yetenek gerektiriyordu - Beyaz bunu biliyordu - ancak o çıtaya ulaşıldıktan sonra, altın yüklü eşek trenlerinin yol aldığı sırada bu koltukların pek azı sakin bulmamıştı. kraliyet evlerine. Gavin kendi babası da katıldığında durumun böyle olduğunu biliyordu.

Beyaz tekerlekli sandalyesinde şöyle dedi: “Bu toplantıyı düzene koydum. Kayıtlara Kırmızı dışında tüm Renklerin katıldığı gösterilsin.” Bundan nefret ediyorlardı. Andross Guile'den kurtulamamalarından nefret ediyordum. Tüm geleneklere aykırı olarak, beş yıldır bir toplantıya katılmamasından ve yine de oylarının sayılması konusunda ısrar etmesinden nefret ediyorlardı. Oyununun haberci tarafından iletilmesinin, onların görüşlerine ne kadar az değer verdiğine dair söylediklerinden nefret ediyorlardı. Hiçbir belagat Andross Guile'ı harekete geçiremez. Spectrum toplantılarının saçmalıklarına aldırmadan her konuyu tek başına görüp tartacak ve karar verecekti. Ama ondan da korkuyorlardı. Beyaz, "Lord Prism, bu toplantıyı siz istediniz, bu yüzden süreci size devrediyorum" dedi.

Onu engellediğini düşünüyordu. Fazla bağımsız büyümüştü. Eğer tasmayı çekmezse tehlikeli olabileceğini.

Dikkatli ol Orea. Köpekler boğulduğunda uysallaşır, ancak kurtlar

çılgına döner. Gavin'in Spectrum'la ilişkisi her zaman çetrefilli olmuştu. Elbette, Sundered Rock'tan sonra iyileşirken, geleneklerin gerektirdiği gibi, onun promachos unvanını elinden almışlar ve orduların kontrolünü ondan almışlardı. Ama buna izin verip vermeyeceğini bilmiyorlardı. Hâlâ yeni kılığını öğreniyordu ama Renklerin hiçbirini kişisel olarak pek umursamıyordu. Onunla da ilgilenmediler. Çok uzun yaşamış, çok güçlü olmuştu. Onlara ihtiyacı yoktu ve bu onları korkuttu.

Babasından nefret ediyorlardı. Guile'lardan nefret ediyorlardı ve Gavin'e ellerinden geldiğince engel oluyorlardı.

Sabırlı ol Gavin. Altıncı amaç için bolca zaman var. Manevra için bolca yer var. Sen Andross Guile'nin oğlusun.

Gavin, "Garriston şehrini derhal serbest bırakmalı, tüm adamlarımızı geri çekmeli ve onu Kral Garadul'a geri vermeliyiz" dedi. "Tercihen bunu daha önce yapmadığımız için özür dileyerek."

Sessizlik. Bunu garip bir sessizlik izledi.

Klytos Blue kararsızca kıkırdadı. Kimse ona katılmayınca sustu.

"Kral?" Beyaz sordu.

"Kendine böyle diyor." Gavin ayrıntıya girmedi.

Sadah Superviolet, “Elbette ciddi değilsiniz Lord Prism. Valilik birkaç hafta içinde Paria'ya devredilecek. Bu bizim hakkımız. İnsanlar planlar yaptı. Gemiler zaten yelken açıyor. Eğer bu konuşmayı yapmamız gerekiyorsa bunu iki yıl sonra yapalım.”

"Kesinlikle hayır" dedi Delara Orange. Kırk yaşında iki renkli bir kadındı, iri sarkık göğüsleri vardı ve gözlerindeki kırmızı ve turuncu irislerinin kenarına kadar uzanıyordu. O bir Atashian'dı. Atash, Paria'nın hemen ardından valiliği aldı. “Paria, şehirde aslında birkaç hazine kaldığında ilk rotasyonu aldı. Ve sen hepsini yağmaladın.”

“Ayrıca yanan bir şehri onarmak, yaralı ve hastalarıyla ilgilenmek zorundaydık. Biz ancak uygun bir karşılık aldık.”

"Dur," dedi Gavin, iş daha fazla ileri gidemeden. “Yanlış kavgayı veriyorsun. Bu, kimin, hangi sırayla, ne kadar süreyle valilik yapacağıyla ilgili değil. Tyrea'yı ezdiğimizden bu yana on altı yıl geçti. Bu odada hâlâ bir temsilci yok. Chromeria'da her yıl daha az Tyrean var. Nedenmiş? Orada teknik ressam taşımayı birdenbire mi bıraktılar? Yoksa onlardan haraç talep ettiğimiz için mi, onları hazırlayanları destekleyemeyecek kadar yıkıcı bir haraç talep ettik ve bu da topraklarını daha da yoksullaştırdı mı? Sonra onların ana limanı ve en büyük şehri olan Garriston'u ele geçiririz ve valileriniz her portakaldan, nardan ve kavundan vergi alır. Garriston'a gittim ve orası eski büyüklüğünün bir gölgesi. Büyük sulama kanalları kumla doludur. Tarlalarda kadınlar ve çocuklar çalışıyor ya da hiç kimse çalışmıyor ve teknik ressam da bulunmuyor.”

"Onlara acıyor musun?" Delara Orange sordu. “Kardeşlerim ölümden dirildiğinde ve Ru Kalesi yeniden inşa edildiğinde Garriston'a acıyacağım. Dazen'e katıldılar. On binlerce insanı öldüren onların savaşıydı. Satrapah Naheed'in iki yaşındaki oğlunu Büyük Merdivenlerden aşağı attıklarını gördüm. Hamile karnını kesip bebeğini aldıklarını ve suyun ne kadar derin olduğuna dair bahse girdiklerini gördüm.

adamlarından birinin çığlık atan çocuğu atabileceği adımlar. Satrapanın burnunu, kulaklarını, göğüslerini, kollarını ve bacaklarını kesip ardından yere attılar. Biz izlerken. Merak ediyorsanız söyleyeyim, bebek son adıma kadar geldi. Beyninin bir kısmı elbiseme bulaştı. Onu yakalamaya çalışmak istedim ama hareket etmedim. Kimse yapmadı. Merhamet etmemizi istediğiniz insanlar bunlar mı? Ya da belki de gemide tek bir teknik ressam ya da silahlı adam bulunmayan mülteci filosunun tamamını batıranlar insanlardır?"

Bu Gavin'in hatasıydı. Dazen olarak. Her zaman etkili ve doğrudan davranan genç, yeni general Gad Delmarta'yı göndermişti. Gavin, Gad'a Ru'yu güvence altına almasını söylemişti. General Delmarta bunu, bir daha asla direniş yaşanmaması için burayı güvence altına almak olarak algılamıştı. Kraliyet ailesini - elli altı üyesinin tamamını ve çok sayıda erkek hizmetlisini - veraset sırasına göre teker teker herkesin önünde yok etmiş ve Atash'ın gururu olan büyük kalelerini yakmıştı. İnsanlar kaçtığında General Delmarta, filonun arkasına itfaiye ekipleri göndermişti. Gavin bunu sonradan öğrenmişti, peki o zaman ne yapabilirdi? Bu bir savaştı ve generali onun emirlerine uymuştu ve General Delmarta bir sonraki büyük Idoss şehrine yürüdüğünde, adamdan korktukları ve zulmü yüzünden şehir savaşmadan teslim olmuştu.

Belki de, dedi Gavin, misilleme olarak Garriston'u yaktığınızda ve kimse kaçmasın diye kapıları kilitlediğinizde kaç çocuğun öldüğünü sayabilirdik? O sırada tüm Tireli teknik ressamların ve iki yüz Surlu asker dışında hepsinin yüz fersah uzakta olduğunu hatırlıyor gibiyim. Nehrin cesetlerden temizlenmesi ne kadar sürdü? Suda bir sürü küçük ceset sallanıyor. Yüzlerce köpekbalığının körfezi döverek kanlı köpüğe çevirmesine rağmen haftalar sürdü, değil mi?"

Gavin bunun kimin fikri olduğunu hiç öğrenmemişti ama Garriston yakıldığında birisi duvarların her tarafına kırmızı teknik ressamlar yerleştirmişti. Askerler şehrin dört bir yanına kırmızı luxin savururken askerleri koruyorlardı. Lambalar için yakıt olarak kırmızı lüksin kullanıldı. Şehrin dört bir yanına yayılmış olması Garriston sakinleri için cehennemi yaratmıştı. On binlerce kişi nehre atladı ve binlercesi de onların üzerine atladı. Vücutları neredeyse yer yer nehre baraj yapmaya yetiyordu. Ve sonra ağabeyinin daha akıllı teknik ressamlarından bazıları, kırmızı lüksini yeşil veya mavi lüksinden yapılmış küçük teknelerle nehirden aşağıya yüzdürmüşler veya su altında bile yanabilecek kadar yanıcı bir karışım yapmak için kırmızı ve turuncu lüksini karıştırmışlar veya bunu süperviyole ile karıştırıp süperviyole ile karıştırmışlardı. yanan yüzüyor

suyun kendisi üzerinde. Ateş, duman, su, kalabalığın baskısı, tüm binaların dolu nehre düşmesi sonucu oluşan ezici ölümler ve nehrin aşağısında süzülen yangın arasında, daha önce kimsenin hayal etmediği ölçekte bir ölüm yaşanmıştı.

Savaştan önce Garriston yüz binden fazla insana ev sahipliği yapıyordu. Kendi askere alınması bu sayıyı belki de seksen bine düşürmüştü. Yangınlardan sonra yalnızca on bin, ilk kıştan sonra ise yalnızca beş bin kişi kaldı.

"Yeter" dedi Siyah. Carver teknik ressam değildi ve bu nedenle bazı açılardan Spectrum'un en zayıf üyesiydi. Siyah olarak, Küçük Jasper'ı yönetmenin sıradan yönlerinin çoğundan sorumluydu: yiyecek ithal etmek, ticareti yönetmek, sözleşmeler yapmak, asker toplamak ve ödeme yapmak, binaların ve rıhtımların bakımı, gemi inşa etmek ve Beyaz'ın devrettiği diğer her şey. Chromeria'nın kendisini yönetmeye odaklanabilmesi için kontrolü onun elindeydi. Ama o zorlu bir adamdı ve Gavin ona saygı duyuyordu. “Bütün gün boyunca dehşet verici olayları sıralayabiliriz, Lord Prism. Amaç ne?"

Önemli olan şu ki, geriye kalan beş büyük amacım arasında tamamen fedakar olan tek amaç Garriston'u kurtarmak. Bu insanlar benim yüzümden acı çekiyor ve siz piçler onlara yardım etmek için yaptığım her girişimi durdurdunuz.

"Mesele şu ki," dedi Gavin, "bizim onlardan nefret etmemiz gerektiği kadar Tyrealıların da bizden nefret etmek için çok nedeni var. On altı yıldır onları savaştan dolayı cezalandırıyoruz. Savaş başladığında bedelini ödeyenlerin çoğu çocuktu. Ölen babalarının yaptığı ya da yapmadığı şeylerin bedelini ödemeye devam etmeleri için hiçbir neden görmüyorlar. Bizden nefret ediyorlar ve gerçek şu ki hiçbirimiz Yedi Satraplığın hiçbiri oraya bir orduyla dönmek istemiyor.” "Sen ne diyorsun?" Luxlord Black sordu. "Bir tehdide ilişkin spesifik istihbaratınız var mı?"

"Diyorum ki, eğer Garriston'dan çekilmez ve haraç bizim şartlarımıza göre sona ermezse, Kral Garadul, Garriston'u zorla alıp kendi isteğiyle bitirecek." Kral Garadul, Gavin'e "Bizden çaldıklarını geri alacağız" derken bunu kastetmişti. Ama Gavin daha fazla sırrı açıklamadan onlara bunu anlatamazdı ve onlar da buna zaten inanmazlardı.

Klytos Blue endişeyle, "Buradaki mizahı göremiyorum" dedi. Bir düzine yönden korkaktı ama Gavin, Ruthgar'ın Garriston'dan kolayca vazgeçmeyeceğini biliyordu. “Orada bin askerimiz ve elli teknik ressamımız var.

Bu 'Kral' Garadul'un kurabileceği orduyu yalnızca taslak hazırlayanlar durdurabilirdi."

Orange, "Kendini kral ilan eden bir asiye boyun eğmek düşünülemez" dedi. "Ölümü hak ediyor."

Baba, artık gelmemen çok kötü. Bundan hoşlanırsın. Senin asla yapamadığın bir şeyi yapabilirim.

Gavin, "Öncelikle bizim ayrılmamız yapılacak en doğru şey," dedi. Zaten çok fazla acı çekmiş olan insanları cezalandırıyoruz ve bunun için bizden nefret ediyorlar. Son on altı yıldır yeni bir savaşın tohumlarını ekiyoruz. Evet, savaşı onlar başlattı. General Delmarta Garriston'da doğdu, evet. Ancak bu bizi, sadece yanlış değil, aynı zamanda aptalca olan yaptığımız şeyden muaf tutmuyor."

"Affedersin?" Delara Orange dedi. Orange'ın selefi -annesi- dönüşümlü işgal planının mimarıydı.

Gavin, Beni duydun, dedi. "Neredeyse hiç Tyrean teknik ressamımız yok. Artık kimsenin orada doğmamasından mı kaynaklanıyor sanıyorsun? Ha! Ya onların fakir olduğu, aşağılandığı ve hain olduğundan şüphelenildiği bir yerde eğitim almak yerine, biri onları evlerine daha yakın bir yerde eğitmeye karar verirse? Bizim küçüklüğümüz ve aptallığımız yüzünden yeni bir okul, intikama adanmış bir Chromeria açıldı."

"Saçmalık," dedi Delara. "Böyle bir şeyi duyardık." "Peki ya yapmamış olsaydın?" diye sordu. "Eğitim kalitesi bizimki kadar iyi olmayabilir. Umarım öyle olmaz. Ama birkaç ilkel ateş büyüsüyle bile Garriston'da görevli elli teknik ressamınız birkaç yüz kişiye karşı ne kadar dayanabilir? Askerleriniz, yerel halk arasında açıkça saklanabilen binlerce isyancıya karşı ne kadar dayanabilir? Gerçek şu ki, Kral Garadul Garriston'u alacak. Dayanılmaz olduğunu bildiği şartlarla bunu talep edecek ve sonra ona el koyacaktır. Tek soru şu: Kaybedip itibarımızı kaybedip Kral Garadul'u kazanan gibi mi göstereceğiz ve sonunda satraplarınızın midesinin kaldıramadığı bir savaşa mı sürükleneceğiz, yoksa altı yöne bölündükten sonra haraçtan mı vazgeçeceğiz? önemsiz, ve tutamadığımız şeyleri başkalarına mı verelim? Eğer Garriston'u o sormadan Kral Garadul'a verirsek cömert görünürüz. Eğer ondan özür dilersek ahlaki görünürüz, eğer ikisini de o sormadan yaparsak onu bir zaferden ve bir davadan mahrum etmiş oluruz."

"Bütün bunlara dair kanıtın var mı?" Delara sordu. Portakallar gibi o da kaygandı ama kırmızı lüksin kullanmak bir ressamı daha agresif yapıyordu.

ve zamanla da pervasız. “Çünkü bana öyle geliyor ki, aksi takdirde küçük bir nedenden ötürü bütün bir şehri başkalarına vermemizi istersiniz. Bu yeni Kral Garadul'u tanımıyoruz. Yakın zamanda iktidara geldi. Taleplerde bulunmak şöyle dursun, bize tek bir elçi bile göndermedi.”

"Hiçbirinizin Garadul'un yanında casus olmadığını mı söylüyorsunuz?" Gavin karşılık verdi.

Birkaç alaycı gülümseme ve sessizlik. Elbette bunu kimse kabul etmeyecekti. Birbirlerine yeterince güvenmediler. Son on altı yılda hiç savaş olmamıştı ama bu herkesin çıkarlarının aynı olduğu anlamına gelmiyordu. Chromeria ve tüm başkentler her zamanki gibi casuslarla doluydu.

"Eğer yapmazsan," dedi Gavin, onları iğneleyeceğinden emin olan otoriter bir ses tonuyla, "biraz al."

"Yüce Luxlord, satraplara verdiğiniz tavsiyeyi çok ciddiye alıyoruz elbette..." Klytos Blue konuşmaya başladı. Ruthgari, Gavin'den nefret ediyordu ve o, Kan Ormanı'yla olan savaşı bitirdiğinden beri böyleydi.

Gavin onun sözünü kesti. Ateşli kafayı oynama zamanı. “Dinleyin sizi aptallar. Bunun olacağını nasıl göremedin bilmiyorum. Ya da belki bazılarınız bunu yaptı. Sadakatiniz dikkat çekiyor. Gerçek şu ki bu isyandır ve sapkınlıktır. Kral Garadul satraplıkların yıkılmasından ve bizzat Orholam'a tapınılmasından bahsediyor. Orholam'ın Renklerinden daha iyi hizmet alacağını düşünürdüm."

"Yeterli! Yeter, Lord Prism!” Beyaz havladı. Gavin'e sanki söylediklerine inanamıyormuş gibi baktı.

Güçlü erkek ve kadınlara aynı anda aptal, nankör, vefasız ve dinsiz demek gibisi yoktur. Odanın etrafına bakan Gavin, bazı yüzlerde şok, bazılarında ise nefret gördü.

Sessizlikte ilk olarak Klytos Blue konuştu. O bir maviydi. İşleri herkesten daha hızlı düşünmesi doğaldı. “Lord Prism'i ciddiye almamız gerektiğine inanıyorum. Onun her gün yaptığı gibi bizim de satraplıklara ve Orholam'a şevkle hizmet etmemiz akıllıca olur.” Sözler doğrudan söylendi ama kötülük bundan daha belirgin olamazdı. "İsyancı olduğu iddia edilen Garadul'un tehdidini değerlendirmek ve doğrudan bize rapor vermek için Garriston'a bir heyet göndermemizi öneriyorum."

“Bir heyet mi?! Kör müsün, aptal mısın, yozlaşmış mısın?” Gavin sordu. "O zamana kadar..."

"Gavin!" dedi Beyaz. "Yeterli!"

Bir heyetin gönderilip iki ay içinde rapor vermesi yönünde oy kullandı. İki çekimser oyla beşe sıfır olarak kabul edildi.

Gavin sanki şaşkına dönmüş, mağlup olmuş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. Kimse ayrılmak üzere ayağa kalkmadan önceki sessizlikte başını salladı. Acı bir şekilde şöyle dedi: “Savaştan sonra iktidarı bıraktım, promachia'dan vazgeçtim. Pek çok kişi benim gerçekte imparator olmamı isterken ben danışman oldum. Ve şimdi beni görmezden geliyorsun. Çok iyi. Ama satraplarınıza ve satraplarınıza şunu söyleyin: Savaşa hazırlanın. Kral Garadul Garriston'u almakla yetinmeyecek. Garanti ediyorum."

Görüyorsun baba, senin asla yapamadığın benim yapabileceğim tek şey bu: Kaybetmiş gibi görünmeyi kaldırabilirim.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 41

Liv dışarı çıkmadan önce sarı kuledeki yeni dairesini zar zor görmüştü. Kutlamak için değil, dürtüsel olduğu için değil, cesareti her geçen saniye azaldığı için. Kendisiyle iş yapmaya istekli birini bulmadan önce adalardaki tefecilerin yarısına gitmişti.

Yeni odasına adım attığında, kuledeki kölelerin son üç yıldır evi olarak adlandırdığı dolaptan tüm yetersiz eşyalarını getirdiklerini gördü. Ve yatağında bir kadın oturuyordu.

"Salvé, Liv, kutlamaya mı çıktınız?" Aglaia Crassos sordu.

"Benim dairemde ne yapıyorsun?" Liv sordu. "Buraya nasıl girdin?"

“Arkadaşlarını unutmak iyi değil Aliviana.” Aglaia ayağa kalktı ve Liv'in yüzünden bir el kadar uzakta durdu.

"Ne? Beni tehdit etmeye mi geldin? Titriyorum."

Aglaia'nın yüzünden çirkin bir şey geçti ama sonra yerini yine o pürüzsüz maske ve o samimiyetsiz kahkaha aldı. "O keskin dile dikkat et kızım. Kendi boğazını kesebilirsin."

Liv, "Bitirdim" dedi. "Gavin Guile..." "Seni onun

yatak kölesi olman için satın aldı. Duydum."

"Cehenneme git!" dedi Liv.

"Anneni öldüren ve ülkeni yok eden adamın eline nasıl atıldığını görürsen, bunu yapacak olan sensin."

Bu çok büyük bir tokattı. Liv bir adım geri çekildi.

Aglaia daha önce Garriston'un yanmasından bahsetmişti ama Liv hiç buna benzer bir şeyi duymamıştı. Gerçekte Liv'in hiçbir fikri yoktu ama kaynağı dikkate aldığında bunun bir yalan olduğuna bahse girmeye hazırdı. “Prizmanın bununla hiçbir ilgisi yoktu.”

"Ve bunu o söylediği için mi biliyorsun? Annen o yangınlarda öldü. Baban Gavin Guile'ye karşı mücadeleyi yönetti."

"Garriston'ı neden önemsiyorsun? Ruthgar Prism'ın tarafında savaştı. Baban Gavin'in yanında savaştı."

Aglaia, "Ayrıca ağabeyim Garriston'un valisi, dolayısıyla ben de bazı şeyleri bilebilecek konumdayım" dedi. Sesini alçalttı ve eğildi. "Belki artık sen de öylesindir."

Demek mesele bununla ilgiliydi. "Hayır" dedi Liv. "Seninle, Ruthgar'la ve yalanlarınla işim bitti." Bir'e Bağlılık. Danavis'in mottosu buydu ve bunun yalnızca bir kişiye sadakat olduğu yönünde güçlü bir öneri vardı. Ve Liv'in bunu servis etmeye niyeti yoktu.

"Yeni hayatına hoş geldin Liv. Artık önemlisin. Harika bir oyunda bir oyuncusun ve elin o kadar da kötü değil. Görüyorsun Liv, sen Tyrean olabilirsin ama artık kimse bunu sana karşı kullanamayacak. Böyle bir engeli aşmanız sizi yalnızca daha dikkat çekici kılacaktır. İyi bir hayat sizin olabilir."

Liv, "Beni satın alamazsınız"

dedi. "Zaten yaptık."

"Artık işler farklı. Prizma'nın kendi emriyle." Aglaia'nın kaşları yavaşça

kalktı ve at gibi yüzünün daha da uzun görünmesine neden oldu. Bu üzerinde çalışılmış bir hareketti ama onun hiçbir şeyi gerçek değildi. "Ne zamandır seninle çalışıyorum, üç yıldır mı? Ve notlarıma geri döndüm. Senin hırsız olduğunu hiç düşünmemiştim Aliviana Danavis. Ama şimdi üç yıllık eğitimin ardından görevinizi bırakıyorsunuz. Üç yıldır her türlü ihtiyacınızı destekledik—"

"Ah, ne kadar da cömertçe!" dedi Liv.

"Daha cömert olsaydı borcunuz şimdi çok daha büyük olurdu. İşte sorum şu, Liv. Sen nasıl bir kadınsın?"

Liv'in eline bir servete imza atması için tüy kalem veren soruyla aynı soruydu. Gavin'le olan yeni dostluğu sayesinde muhtemelen Ruthgari'lere gidip kendilerini becermelerini söyleyebilirdi. Prism'in kararına karşı ne söyleyebilirler? Her ne kadar Liv bir hiçten (minimum kullanışlı renkte tek renkli, yetenekli bir monokrom) iki renkliye geçmiş olsa da, yine de uğruna kavga etmeye değmezdi. Her ülkenin yatırımlarının çoğu kötü gitti. Taslak hazırlayanlar eğitimlerinin son yılında öldüler, tükendiler ya da sadakatlerini değiştirdiler. Her ulus teknik ressamları çalmaya çalışıyordu ve Ruthgari'ler bunda herkesten daha başarılıydı, dolayısıyla Liv'i ellerinde tutmak için çok fazla mücadele etmeyeceklerdi.

Ama Danavis olmak onurlu bir şekilde hareket etmek demekti.

Her zaman. "Ne istiyorsun?" Liv sordu.

"Benim için utanç kaynağı oldun, Liv. Asi bir generalin pek yetenekli olmayan kızı. Ama artık tacımda bir mücevher olacaksın. Beni küçümsemeyi düşünenlerden intikamım olacaksın. Ve bunun için senin başarılı olmana ihtiyacım var. Zaten bursardan Chromeria'nın genel fonundan cömert bir harçlık toplayacaksınız. Bunu sakla,

ve sana iki katını da ödeyeceğiz. Borcunuzu ve bize borçlu olduğunuz hizmet yıllarını affedeceğiz. Lanet olsun, eğer kartlarınızı doğru oynarsanız Jaspers'tan ayrılmadan önce üç ya da dört ülkeden harçlık çekebilirsiniz. Aslında bize iyi hizmet ederseniz Chromeria'dan ayrılmanıza hiç gerek kalmayacak. Şunu bir düşünün: Burada, dünyanın merkezinde, önemli her şeyin gerçekleştiği yerde bir hayatınız olabilir. İstediğinle yat, istediğinle evlen, senden mahrum bırakılan tüm avantajları çocuklarına ver. Ya da bir yerlerde bir lorda hizmet edebilir, mektuplar yazabilir ve karısının ona sadık olup olmadığını görmek için karısının yatağını inceleyebilir, tahammül edebileceğiniz biriyle evlenmenize izin vereceğini umabilirsiniz. Tüm uluslar arasında Ruthgar hizmet edecek en iyisi. Ve gücendirilecek en kötü şey.

“Peki neden Prizma hakkında casusluk yapmamı istiyorsun? Ruthgar'ı kızdıracak hiçbir şey yapmadı."

“Arkadaşlarımıza göz kulak olmayı seviyoruz. Arkadaş kalmamıza yardımcı oluyor..." "Ama sen bana, annemi öldüren adama zarar vermek için bunu nasıl yapabileceğimi anlatıyordun. Hangisi, Aglaia? Onu incitmek için ona ihanet etmemi mi istiyorsun, yoksa bu aslında bir ihanet sayılmaz çünkü sen ona zarar vermeyeceksin?”

“İyi söyledin,” dedi Aglaia. Ama sonra soğukkanlılıkla devam etti: "Mesele şu ki, ülkenizdeki bunca yıkımın sorumlusu olan adama kişisel olarak zarar verebilirsiniz, ama sizin müdahaleniz, ihanetiniz sapkın kızınız, kendi ülkenize hizmet etmek için ısrar ediyorsunuz. ihanet — 'ihanetiniz' savaşla sonuçlanmayacak. Bu topraklar bunu yeterince gördü.”

Liv'in sindirmesi biraz zaman aldı. Mantıklıydı. Bir bakıma.

“Fakat bu imkânsız. Prizmayı bilmiyorum. Benimle bir kez konuşmuştu. Bir kere."

"Ve o da senden hoşlandı."

"O kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorum."

"Birini o adamın yanına çekmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bütün bunları sana sadece denemen için vereceğiz. Ayrıca Tyrean'lara karşı bir zaafı olduğunu da biliyoruz." Kaşlarını minik, hızlı bir şekilde kaldırması, Prizma'nın bu kadar kötü bir tada sahip olmasına gerçekten şaşırdığını gösterdi. Belki ona yaklaşmak için bu oğlunu kullanabilirsin. Umurumuzda değil.”

Prizma'ya ihanet etmesinin istenmesi yeterince kötüydü ama ona ulaşmak için Kip'i kullanmak mı? Hayır. Kip iyi bir çocuktu. Liv bunu yapmazdı. Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı ve bunu başından beri biliyordu.

Liv üç adet bozuk para çubuğu çıkardı. "Ruthgari hükümetinin son üç yıldır bakımım için harcadığı para bu kadar. İlgiyle. Al şunu. Seninle işim bitti. Özgürüm. Sana hiçbir borcum yok."

Aglaia Crassos paralara bakmadı bile. Liv'in nasıl bu kadar çok para kazandığını sormadı. Gerçekte, Aborne'lu bir tefeciye, onun doğrudan harçlık almasına ve yıkıcı bir faiz oranına izin verecek bir ferman imzalaması gerekmişti. Liv bir kez daha yoksuldu. Ayakta kalabilmek için ona verdikleri muhteşem elbiselerden bazılarını satmak zorunda kalacaktı. "Liv, Liv, Liv. Düşmanın olmak istemiyorum. Ama artık nihayet bir şeye değer olduğuna göre, seni bırakmadan önce bir atı döndürürdüm. İlk geldiğinizde burada olan bir kuzenin var. Sana burada işlerin nasıl yürüdüğünü gösterdim, değil mi?”

"Erethanna," dedi Liv.

“O batı Ruthgar'da Kont Nassos'a hizmet eden yeşil bir adam. Az önce bir demirciyle evlenmek için dilekçe verdi. Kont benim isteğim üzerine bu işi askıya aldı."

“Sen…” dedi Liv titreyerek.

“Görünüşe göre hoş bir çift. Birlikte çok mutlu. Kontun, Erethanna'nın yetenekli çocuk sahibi olma olasılığını artırmak için ülkenin başka bir teknik ressamla evlenmesi gerektiğine karar vermesi trajik.

"Cehenneme git!"

"Ve sizin kendi çalışmalarınıza da karşı çıkılabilir. Ve yaptığınız her türlü aşağılık şey hakkında onlarca köşeden söylentiler çıkarılabilir. Eğitiminizi bitirip iş aradığınızda her kuyuyu zehirleyebiliriz. Sonsuza kadar Prism'in himayesi altında kalamazsınız. Gözleri başka yere baktığı anda…”

Liv, gerçek bir korkuyla boğazını sıkarak, "Ruthgar için o kadar da değerim yok," dedi.

"Hayır, Ruthgar'a değil. Ama benim için öylesin. Tavrınız sizi tüm dikkatime değer kıldı. Ve eğer beni kötü gösterirsen, benimle tanıştığın günün yasını tutmanı sağlarım."

"Zaten yaptım." Liv'in morali bozuldu. "Çıkmak. Seni çıplak ellerimle öldürmeden önce defol git.”

Aglaia ayağa kalktı, para çubuklarını aldı ve şöyle dedi: “Bunları dertlerimin karşılığı olarak alacağım. Yeniden düşündükten sonra beni nerede bulacağını biliyorsun.”

"Çıkmak!"

Aglaia dışarı çıktı.

Liv titreyerek kalmıştı. Otuz saniye geçmeden kapı çalındı. İşte bu kadar. Liv onu öldürecekti. Kapıya doğru ilerleyip kapıyı açtı.

Aglaia değildi. Orada güzel bir kadın duruyordu. Bir Kan Ormancısı, Chromeria'da geçirdiği yıllardan sonra bile Liv'e hala tuhaf gelen, garip bir şekilde solgun, çilli cildi ve alev gibi kızıl saçları olan. Kadın bir köle elbisesi giymişti ama bu elbise onun ince bedenine göre dikilmişti ve Liv'in şimdiye kadar hiçbir kölenin giydiğini görmediği kadar kaliteli bir pamuktan yapılmıştı. Bir asilzadenin kölesi mi?

Köle Liv'e bir not uzattı. "Hanımefendi" dedi. "Yüce Lord Prism'dan."

Liv Danavis kendini aptal ve dengesiz hissederek nota baktı. Üzerinde "Lütfen ilk fırsatta beni görmeye gelin" yazıyordu. Kalbi boğazına atladı. Prism'dan bir çağrı. İşte buradaydı, Gavin Guile'ye olan borcunu ödemenin başlangıcıydı. Bunun da sonu olacağını umarak kendini kandırmadı. Bir luxlord'a borçlu olduğunuzda, ona sonsuza kadar borçlu kalırsınız.

Bu kadar çabuk onu isteyeceğini düşünmemişti.

Tuhaf bir şekilde aklına gelen ilk şey şuydu: Prizma'lı bir seyirci için ne giyersin? Liv genellikle kıyafet seçimine pek dikkat etmezdi. Belki de bunun nedeni, yalnızca birkaç kıyafet değiştirdiğinizde temiz olanı giymeniz ve modaya uygun olanı giyme konusunda umutsuz olmanızdır. Tabii bu bir anda değişti. Gavin onun bir Ruthgari bikromuna eşdeğer bir şekilde tutulmasını emretmişti ve bu da bir sürü kıyafet, birkaç mücevher ve son üç yıldır yaşadığı dairenin kelimenin tam anlamıyla beş katı büyüklüğündeki bu devasa daire anlamına geliyordu. Hiç parası olmasa da artık makyajı vardı. Artık seçenekleri vardı ve bundan hoşlandığından emin değildi. Ana gibi titiz bir kıza dönüşme fikri Liv'in midesini bulandırmıştı.

Köle hâlâ kapıda duruyor, amirinin bilgisizliğini görmezden gelen bir kadının hoş, tarafsız ifadesiyle kovulmayı bekliyordu.

"Kusura bakmayın caleen," dedi Liv, "ama bana yardım eder misiniz?" Konu kölelerle uğraşmaya geldiğinde Liv her zaman kendini tuhaf hissederdi. Rekton'da hiç kimse bunu karşılayacak kadar zengin değildi ve kervanlarda çalışarak gelen birkaç köleye de diğer hizmetkarlarla aynı muamele yapılıyordu. Chromeria'da işler daha resmiydi ve diğer öğrencilerin çoğu kölelerle ya da en azından onların etrafında dolaşarak büyümüştü, bu yüzden Liv her zaman böyle hissetti.

sanki herkes ne yapacağını biliyormuş gibi, o ise tamamen başparmak halindeydi. Kendisinden on yaş büyük bir kadına küçük "caleen" diye hitap etmek hâlâ tuhaf geliyordu.

Elbette Liv artık iki renkli olduğuna göre buna çabuk alışması gerekecekti, yoksa her zamankinden daha sık aptal gibi görünecekti.

Köle, yirmi sekiz yaşındaki herhangi birinin, on yedi yaşındaki herhangi bir çocuğun aptallığı karşısında yapacağı gibi kaşını kaldırdı.

Liv aceleyle, "Ne giyeceğimi bilmiyorum" dedi. “'En kısa zamanda'nın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Bu gerçekten ilk fırsatta gideceğim anlamına mı geliyor, yoksa sadece havlu giyiyor olsam bile hemen şu anda gideceğim anlamına mı geliyor?”

Köle, "Uygun şekilde giyinmek için birkaç dakikanızı ayırabilirsiniz" dedi. Liv felçli bir şekilde duruyordu. Şu an giydiği şey uygun muydu? Liv'in sade eteğine ve bluzuna bakan köle, "Prism'in odasına çağrılan kadınların çoğu daha... zarif bir şeyler giyerler," dedi.

Belki bedene oturan mavi elbise o zaman. Ya da o tuhaf İlitya siyah ipek kılıfı. Ama bu daha çok bir gece elbisesiydi, değil mi? Yoksa şaşırtıcı derecede küçük olanı mı giymeli? Liv burnunu kırıştırdı. Kölenin açıklamasında onu tedirgin eden bir şey vardı. Prisma'nın kapısının önünde güzel kadınların sıraya girdiğini hayal edebiliyordu. Liv, Prism'in yatağına kimi götürdüğüne dair hiçbir dedikodu duymamıştı ama o ateşli dedikodu çevrelerinin tam ortasında değildi ve kesinlikle Prism'in istediği şekilde giyinmeye veya soyunmaya istekli birkaç kızdan fazlasını hayal edebiliyordu. . Temelde evrenin merkezi olmasının yanı sıra muhteşem, hükmedici, esprili, akıllı, genç, zengin ve bekardı.

Çekmecelerini kozmetik ürünlerle dolduran kişi çoğunlukla cilt rengini açıcı veya koyulaştırıcı satın almıştı. Ancak Liv'in kopi ve krem rengi teniyle Batı Atashian kadar hafif görünme umudu yoktu. Zaten gözleri çok karanlıktı. Ve dalgalı saçlarıyla, teninde koyulaştırıcı olsa bile Parian'a benzeyemezdi. Onun Tyrean olduğunu gizleyecek hiçbir şey yoktu.

Diğer tüm kızlar ve kadınlar, süslü elbiseleri ve mükemmel makyajlarıyla harika görünürlerdi. Kendilerini rahat ve güzel hissederlerdi. Liv kendini aptal gibi hissedecek ve serseri gibi görünecekti.

Prism'in odasına çağrılan kadınların kaçı art niyetle gitmişti? Kaç tanesi şu veya bu ülke adına hareket ediyordu? Birlikte seçilmeyenlerden kaçı zaten kendi gündemleriyle yola çıkmıştı? Hepsi? Gavin'i baştan çıkarmak için yukarı çıkmıyordu.

Guile -Aglaia ve benzerlerinin canı cehenneme- peki neden kendini olduğu gibi göstersin ki?

Liv, "Canı cehenneme," dedi. Çok fazla küfür etmedi ama şu anda kendini iyi hissetti. Muhtemelen geçen yıl harcadığı paraya eşdeğer olan bir elbiseyi yere attı. "Şu anda gitmek benim için uygun."

Köle konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu ama kendini durdurdu. "Bu taraftan hanımefendi."

Lükslordların asansörüne çıktıktan sonra köle, Liv'i orada konuşlanmış Kara Muhafızlara götürdü. Çiftin kadını Liv'de silah aradı. İyice.

Liv kendini biraz ihlal edilmiş hissetmekten kendini alamadı. “İşlerini ciddiye alıyorlar, değil mi?” dedi sonunda onu Liv'in Prizma'nın kapısı olduğunu düşündüğü yere götürdüklerinde.

“Prizma ölürse bunun dünya için ne anlama geleceği hakkında bir fikrin var mı? Her zaman kolay bir adam değildir ama Prizmaların genelde olduğundan çok daha iyi bir adamdır. Ve onun için her şeyi yapacak birçoğumuz var. Herhangi bir şey. Bunu unutmayın... hanımefendi.”

Orholam'ın dikenli sakalı vardı ama köle kadın koruyucuydu.

Köle kapının önünde durdu, üç kere kapıyı çaldı ve kapıyı açtı. Liv, Prism'in odasına adım attı ve onu masanın arkasında oturmuş ona bakarken buldu. Gözleri büyüleyiciydi. Şu anda elmas gibi görünüyorlardı ve her yere ışık saçıyorlardı. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve Liv oturdu.

Gavin köleye, "Teşekkürler Marissia, gidebilirsin" dedi. Sonra elmas gözlerini Liv'e çevirdi ve "Artık bu iyiliğin zamanı geldi" dedi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 42

"İzci!" Corvan aradı. “Bizi gördü. Sonuva kaltak!

Rekton'dan sonra Corvan ve Karris birlikte seyahat etmeye karar vermişlerdi. Her ikisi de farklı nedenlerle de olsa Kral Garadul'un ordusunun peşine düşmek istiyordu: Karris bir şekilde ona katılmak ve Corvan intikam almanın bir yolunu bulup bulamayacağını görmek. Corvan Danavis'e güvenmek bir riskti ama o, Karris'i kurtarmıştı ve savaştaki itibarı çok yüksekti. Gerçek şu ki yalnız seyahat etmek daha tehlikeliydi.

Günlerdir Kral Garadul'un ordusunu güneyde takip ediyorlardı ve o bir kez bile izci göndermemişti. O kadar dikkatsiz görünüyordu ki şimdi Karris ve Corvan ağaçlıktaki bir izcinin yanından geçiyorlardı.

Bir ormanın kenarında, arka muhafızların yarım fersah gerisinde dururken, gözcü doğrudan arka korumaya gitmek yerine doğuya doğru, hafif bir tepeden aşağı doğru koşuyordu.

“Oradaki derede bir atı olacak. Onun bağlantısını kesebilirsin," dedi Corvan. Porsukağacından yapılmış kocaman yayını çözüyordu. “Atış çok uzak. Ama şansım yaver gidebilir."

Karris zaten koşuyordu. Umber Nehri'nden uzakta, Tyrea hızla çalılık çölüne dönüşmüştü. Yer altı pınarlarıyla beslenen birkaç noktada, onun ve Corvan'ın az önce terk ettiği gibi çam ağacı yığınları vardı, ancak bu arazinin büyük bir kısmı, çöl ile çorak arazi arasında bir şey olan, çoğu zaman kırık olan engebeli tepelerden oluşuyordu. Bu onların Kral Garadul'un ordusunun takibini giderek daha da zorlaştırmıştı çünkü yürüyerek seyahat etmelerine ve dolayısıyla Garadul'un adamlarının ve arabalarının kaldırdığı devasa miktardaki tozu kaldırmamalarına rağmen hala görülebiliyorlardı. Her tepede dümdüz gidip görülme riskiyle karşı karşıya mı kalacaklarına, yoksa etrafta dolaşıp daha fazla yer mi kaybedeceklerine karar vermeleri gerekiyordu. Bir ordu hızlı gitmezdi ama düz giderdi.

Gözcü, Karris'in iki yüz adım kadar önündeydi. Tepenin hafif eğiminden yola çıkarak bir tahminde bulunan Karris sağa doğru yöneldi. Gözcü büyük ihtimalle atına ulaşacaktı ama izci atına bindiğinde Karris yüz adım yakınında olsaydı atına binmesi uzun sürmeyecekti.

Bir şey gökten fırladı ve kaçan izcinin beş adım gerisinde toprağı deldi. Farkına bile varmadı. Lanet etmek. Corvan neredeyse

iki yüz elli adım hızla koşan bir hedefi vurdu. Bu kadar yakınken biraz daha yaklaşamaz mıydı?

Kadın döndü ve daha çok sağa doğru eğildi. Corvan'ın ikinci oku on beş adım kadar farkla ıskaladı ve düz koşsaydı olabileceği yere uçtu.

Karris yere aldırış etmeden yoluna devam etti, takla otunu savurdu ve burada yere o kadar alçakta büyüyen ve dikenleri ayakkabılarınıza saplanana kadar onu asla göremeyeceğiniz nadir sert kaktüsün üzerine basmamak için dua etti. Ve bu tıngırdayan yılanlar kadar kötü değildi. Karris'in koştuğu hızda elbette uyarı sesi olmayacaktı, sadece bir saldırı olacaktı. Daha da sert itti. Belki yeterince hızlı koşarsa saldıran bir yılan bile onu kaçırabilir.

Göz ucuyla Corvan'ın bir sonraki okunun görüş alanına doğru fırladığını gördü. Rüzgar olmasa da atış artık üç yüz adımdan fazla sürüyordu, bu yüzden Corvan sırf okların mesafeyi kat etmesi için ufuk ile dikey arasında yarı yolda atış yapmak zorunda kalıyordu. Ancak bu atış mükemmel görünüyordu.

Daldı ve gözcü tam hızla yere çarptı. Karris gözlerine inanamadı. İmkansız bir atış. Koşan bir hedefte üç yüz adım mı? Sola dönüp doğrudan kadına doğru ilerledi.

Karris döner dönmez Corvan'ın okunu gördü. Yerden yapışan. İzcinin düştüğü yere. Bu onu etkilememişti. Bu ona çelme takmıştı.

Karris bunu gördüğünde bile kadının ayakta durduğunu, başını Karris'e doğru çevirdiğini gördü. Sarsılmış görünüyordu, avuçları kanlıydı, yüzünün yan tarafında bir kesik vardı ama kadın ne olursa olsun koşmaya başladı.

Karris aralarındaki iki yüz adımın yüz tanesini kolaylıkla kat etmişti ve gözcünün durup koşmaya başlaması gerektiğinden, Karris bunun yarısından fazlasını oluşturuyordu. Otuz adım bile geride değildi.

Artık ok düşmedi. Artık neredeyse dört yüz adım uzaktaydılar. Porsuk ağacından yapılmış bir uzun yay ile bile bu aşırı bir mesafeydi. Karris avlarına bu kadar yakınken Corvan'ın hatalı bir atış yapma riskini almasına imkan yoktu.

Karris kolyesini yoklayarak göz kapaklarını yakalamaya çalıştı. Adımların bu kadar kırılması bile izciye avantaj sağladı ve o da geri çekildi. Lanet olsun kadın antilop gibi koşuyordu. Ancak deneyimden doğan sabırla Karris, ekstra mesafe kat etmesine izin verdi. Yeşil-kırmızı göz kapaklarını taktığında kavga bitmişti.

Önündeki zemine bakarak kolyesinin ilgili halkasını kırdı, luxini kopardı ve kapakların her göz yuvasının çevresine mükemmel şekilde sıkışmasını sağlamak için birkaç adım yavaşladı.

Tepe bağırarak hızla alçalırken izci hızla sola döndü. Karris onun peşinden geldi; koşarken sağ kolunu kırmızı lüksinle, sol kolunu ise yeşille doldurdu.

Gözcü bağırıyor muydu? Kime?

Belki atına bağırıyordu. Elbette

öyle, Karris.

Karris bir anda tepeyi aşmış ve dik patikadan aşağıya doğru hızla bir kampa doğru ilerliyordu. Onu bekleyen bir düzine adam vardı. En az iki tanesi ağlarla birlikte. Tutma direkleri olan iki adet. Sopalar, sopalar. Kılıçlar kınında. Öldürmek değil, yakalamak istiyor. Bir tuzak.

Karris midesine inen bir yumruk gibi mide bulandırıcı bir dehşet hissetti. Sanki yeniden on altı yaşındaymış gibi, babası onu Büyük Jasper'dan uzaklaşan bir tekneye sürüklemişti. Babasının teknesi aile malikanesinin önünden geçmişti ve orada gizlice Dazen'le buluşmayı kabul etmişti - diye düşündü. Kardeşleri oradaydı, pusuda bekliyorlardı. Ailelerini yok etmeye çalıştığı için Dazen'e bir ders vereceklerini söylemişlerdi. Ama onların gözlerinde cinayeti görmüştü.

Konağın ikinci katındaki odasının tüm pencereleri bir patlama sonucu havaya uçtuğunda güvertede duruyordu. Ateşin içinde kalan, kavga eden figürler gördü.

Bir şey çatının yarısını kopardı ve patlamayı takip etti. Cesetler yüz adım öteye suya fırlatıldı. Güvertede onun yanında duran babasının rengi soldu. "Yalnız geleceğini söylemiştin, seni aptal sürtük. Ne yaptığına bak! Bir ordu getirmiş olmalı!" Babası ona vurmadı, sadece kafasını tuttu ve denese bile gözlerini ayıramayacağı şeyi ona izletti. Dakikalar içinde tanıdığı tek ev alevler içinde kaldı.

O zamanlar çocuktu. Düşünemiyor, harekete geçemiyordu. Artık bir çocuk değildi ve o masumun bilmediği şeylerden çıkaracağı öfke havuzları vardı.

Karris, yan yana duran iki atlıdan ilkine atlamak için dik patikadan inerken oluşan yükseklik eşitsizliğini kullandı. İki eliyle bir olta tutuyordu ve onu yana doğru kaldırarak engellemeye çalışıyordu. Uzattığı ayağını yakaladı ama kadın tekmesinin yere düşmesine izin verdi ve iki diziyle ona çarptı.

Onu eyerinden kaldırırken kaburgaları çıtırdadı. Yere çarptığında yuvarlandı ama dar ataghanını tutan sağ eliyle kendini yakalamak zorunda kaldı, bu yüzden ikinci atın altından geçerken sol elinden ince bir yeşil luxin bıçağı çekti. Bıçak karnından kolayca geçti.

Daha at acı içinde şaha kalkmadan Karris ayağa kalkmıştı. Ağ adamlarından birine saldırıp kılıcını sol eline alırken yeşil luxinin parçalanmasına izin verdi. O da çok şaşkındı. Kadın tam uzunlukta hamle yapıp yüzüne bıçak saplarken, sağ eli dikkatini dağıtmak için arkasına zayıf bir ateş arkı fırlatırken bile hareket etmedi. Ağdaki adam hâlâ hareket etmemişti ve kadının hamlesi bağlantılıydı. Bıçak onu gözlerinin arasına aldı, kemiğinden kaydı ve gözünün derinliklerine saplandı.

Attığı ateş yayını takip etmek için dönen Karris, ateş yayı havadan kaybolurken ağırlıklı bir ağın kendisine doğru döndüğünü gördü. Mükemmel atış.

Ama ağ kendisi ile başının üzerinde asasını sallayan bir adam arasına girene kadar bekledi, bekledi, kılıç ellerini tekrar değiştirdi.

Karris patlama sesiyle iki at nalı yeşil lüksin fırlattı. Biri bükülüp genişleyen ağın içinden zararsız bir şekilde ıslık çaldı. Ancak fileyi ıskalamasına rağmen at nalı asa vuruşunu yapan oyuncunun yanağına çarptı ve dengesini bozdu. İkinci at nalı geçerken ağa takıldı ve onu birkaç adamın üzerine savurdu; kurşun ağırlıkları aniden savrulmaya dönüştü.

At artık şaha kalkıyor, acı içinde çığlık atıyordu, iğrenç bir ses çıkarıyordu. Bağırsakları kanlı, ip gibi bir kütle halinde fışkırdı. Ama Karris bunu zar zor duydu, zar zor gördü. O yalnızca kaosu görüyordu ve kaos onun arkadaşıydı, bu zorluklarla mücadele ederken kaos onun avantajıydı.

Her tarafta erkekler ondan uzaklaşıyordu. Karris kendisine en yakın çadırlara küçük ateş topları fırlattı, görüşünü engelledi, lanet olsun ki kısa olsun! Emir veren adam neredeydi? Çadırlar alevler içinde kaldı ama bu durum Karris dışında kimseyi şaşırtmışa benzemiyordu. Herkes kaçıyordu.

Bu kampta kaç adamın olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyordu; düzinelerce çadır vardı, belki yüz adam? Orholam, dışarı çıkması gerekiyordu! Sonra şiddetli bir kükreme duydu. Tüfek topları çarpıp ateşin sarsıntısı onu sardığında ayaklarının etrafındaki zemin havaya sıçradı.

Yukarıya baktığında yarım daire şeklinde geniş bir silahşörler gördü; en az kırk kişiydiler. Yarısı düzgün, alıştırmalı hareketlerle yeniden yükleme yapıyordu. Telaşsız. İyi eğitilmiş. Diğer yarısının tüfekleri hâlâ dolu ve Karris'e doğrultulmuştu.

"Bir sonraki yaylım ateşi canını alır, Karris White Oak!" bir adam bağırdı. Zayıftı, atlıydı ve yüzündeki kendini beğenmiş ifade olmasaydı Kral Rask Garadul olduğunu belli eden gösterişli giysiler giyiyordu. “Kılıç ve lüks. Şimdi,” dedi.

Karris, kralın silahşörlerinin isabetliliğini ölçmeye çalışarak önündeki yarım daire şeklindeki toprak yığınına baktı. Oldukça iyi. Sadece yirmi adım uzaktaydılar. Bir mucize gerekir. Kral Garadul'un zırhı elbette aynalıydı ve sağında ve solunda Aynaadamlar ve teknik ressamlar vardı. Peki ya Corvan?

Corvan onun kadar hızlı koşarsa her an buraya gelebilirdi; Karris, kavga başladığında daima zamanın nasıl geçtiğini anlamazdı. Belki de onun neye bulaştığını çoktan görmüştü. Her iki durumda da, bu ihtimallere rağmen kendisi bile bir şey yapamazdı. Kesinlikle Karris'i yirmi silahşörden kolay bir atışla kurtaramazdı.

Karris göz kapaklarını çıkardı ve düşürdü, kılıcını fırlattı ve yeşil ve kırmızının parmak uçlarından damlamasına izin verdi. Genellikle lüksün gitmesine izin verdiğinde kendini daha az vahşi, daha az öfkeli hissediyordu. Bu sefer değil.

"Galan mı?" dedi Kral Garadul arkasındaki birine işaret ederek.

Ağır bir şey kafasına çarptığında Karris dönmeye başlamıştı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 43

Kip, Komutan Demir Yumruk'u takip ederek başka bir merdivene çıktı ve bu da onları Kip'in şimdiye kadar gördüğü en büyük çift kapının önüne fırlattı. Kapılar, her tondan yavaş dalgalarla, büyük bir renk gölüyle dolu hafif dumanlı bir camdan oluşuyordu.

Komutan Demir Yumruk büyük gümüş tokmağı kaldırdı ve kapıya üç kez vurdu. Sanki ışıktan oluşan bir gölete üç taş atmış gibiydi. Kapının kendisi hareket etmese de içindeki ışık kraterler oluşturup her yöne dalgalar saçıyordu. Kip'in nefesi kesildi. Elini kapıya koydu ve parmaklarının dokunduğu yerde minik dalgalar oluştu.

"Dokunma," diye bağırdı Ironfist. Kip

sanki yanmış gibi elini geri çekti.

Ironfist, "İçeri girmeden önce bilmen gereken birkaç şey var Kip," dedi. “Öncelikle bunların hepsi gerçek. Dua eden her on kişiden birini kaybediyoruz.”

“Kaybetmek...”

"Ölürler. İkincisi, istediğiniz zaman durdurabilirsiniz. Elinize bir ip konulacak. Halatı çekin, bir zil çalacaktır. Hemen duracaklar. Üçüncüsü, eğer bırakırsan bitersin, kalamazsın. Bir satrapın bir ressamı beslemesi çok paraya mal olur ve hiçbiri bir korkak için para israf etmez. Gavin bana, başarısız olursan sana küçük bir çiftlik satın almana ve seni istediğin yere götürecek bir gemiye bindirmeye yetecek kadar gümüş vermemi söyledi. Çoğu başarısızlıktan daha iyi ama bir daha buraya dönmene izin verilmeyecek. Bu haliyle bile yeterince utanç vericisin."

Görünüşe göre incelik testin bir parçası değildi. "Utanç verici miyim?" diye sordu Kip, boğazında bir yumru yükseliyordu. Gavin ona böyle davranmamıştı.

Demir yumruk gözlerini kırpıştırdı. “Bir ressamın hayatı zor ve kısadır. Ne kadar rahatlatıcı olursa olsun, yalanlara ayıracak vaktim yok. Sen bir piçsin. Bu büyük bir adam için yeterince yaygın bir utançtır, ama yine de bir utançtır. Basit aritmetik yapabilen herkes, Prism'in çoğumuzun büyük saygı duyduğu bir kadın olan Karris White Oak ile nişanlıyken sizin babanız olduğunuzu bilecektir. Prizmalar daha yüksek standartlarda tutuluyor, bu yüzden her zamankinden daha büyük bir utanç duyuyorsunuz. Her bakımdan mükemmel olsan bile, utanç kaynağı olacaksın. Eğer başarısızsan, durum daha da kötü. Gerçek bu. İpek ve dantellerle giyinmek onu değiştirmeyecek.

“Şimdi dördüncüsü, Orholam'ın her inisiyasyonu izlediğini söylüyorlar. Başarısız olmak onu başarısızlığa uğratmak demektir çiftçi çocuğu. Hazır?

Kip başarısız olursa adadan atılacaktı. Sadece onun hayatını kurtaran adamı utandırmakla kalmayacak, aynı zamanda annesininkini alan adamdan intikam almak için tek şansını da kaybedecekti.

Kip başarısız olmayacaktı. İlk önce o ölecekti.

Ironfist onun yüzündeki ifadeyi gördü. "İyi."

Kip'in önündeki büyük kapılar bir kez daha dalgalandı, erimiş yanardöner tonlar yavaşça dalgalanıyor ve sonra sanki sağa ve sola dökülüyormuş gibi görünüyordu. Sanki hayal edilemeyecek derinliklerden devasa bir şey yüzeye çıkıyordu. Kip'in kalbi o kadar hızlı belirdi ki kocaman bir yüz ortaya çıktı, tüm detayları bile kavrayamadı; sadece beyaz saçlar, yıldızlar gibi gözler ve serbest kalırken yüz hatlarından fışkıran her tondaki su ve ağzını açtı. kapıları kaplayan karanlık mağara. Kip sanki ağız onu yutacakmış gibi irkildi.

Kapılar sanki bir dev onları parçalamış gibi içeriden patladı. Kip'in üzerine sert bir hava hücum etti.

"Girin," diye emretti Ironfist.

Kip tek başına yuvarlak bir odaya girdi. Duvarlar ve zemin kapıyla aynı duman berraklığında kristaldi. Yedi figür, zemine yerleştirilmiş siyah bir diskin etrafında hilal şeklinde duruyordu. Kip tereddüt etti ama hiçbiri kıpırdamadı. Kimse ona nereye gideceğini söylemedi.

Figürler her renk için bir tane olmak üzere cüppeliydi. Süperviyole mor cüppeler giyiyordu ve alt-kırmızı, tayflarını göremeyenlerin yararına koyu kırmızı cüppeler giyiyordu; ancak Kip genişleyip gözlerini kıstığında, alt-kırmızının gerçekten de ısı yaydığını ve süperviyole onun rengine bürünmüştü; süperviyole luxin'in sert parçaları zırh halkaları gibi birbirine bağlanmıştı.

Hâlâ kararsız olan Kip onlara doğru yürüdü. Yaklaştıkça kapüşonlarının altını görebiliyordu. Yumrukları sıktı. Alt kırmızının derisi kararmıştı. Kaş yok. Saç yok. Başından küçük alev parçacıkları kaçtı. Yeşilin yüzü yaşlı bir meşe gibi budaklıydı, kaşları yosun gibiydi, saçları likenlerle kaplıydı. Mavi, kesilmiş cama benziyordu; özellikleri ya düzlemlere kadar yumuşatılmıştı ya da mücevher benzeri noktalara kadar keskinleştirilmişti.

Sevgili Orholam, bunların hepsi renkli yaratıklar mıydı? Sonra parlak yapışkanının içinden turuncu bir ışık göz kırptı. Kip gözleri fark etti. Hepsinin gözleri.

Bunlar maskeli ve makyajlı ressamlardı. Her rengin ağırlığını temsil ediyorlardı. Ölümün ve onursuzluğun yedi farklı çeşidi. Kip başladı

Hafif bir titremeyi kontrol edemese de yeniden nefes alıyordu. Karşılarındaki siyah diske bastı.

Kırmızı-altı, "Ben Anat'ım, gazabım" dedi. “Öfkeden tükeniyorum.”

Kırmızı, "Ben Dagnu'yum, oburum" dedi. "Ben asla doldurulamam."

Portakal, "Ben Molokh'um, ben açgözlüyüm" dedi. "Asla tatmin olamam." Sarı, "Ben Belphegor'um, tembelim" dedi. "Yeteneklerimi saklıyorum." Yeşil, "Ben Atirat'ım, ben şehvetim" dedi. “Daha fazlasını arzuluyorum.”

Mavi, "Ben Mot'um, kıskanıyorum" dedi. “Başkalarının iyi şansına katlanamam.”

Süperviyole, "Ben Ferrilux'um, gururum" dedi. "Orholam'ın kendi tahtını gasp ederdim."

Bunlar eski tanrıların isimleriydi. Kip onların adını bile duymamıştı.

“Bunlar doğamızın çarpıklıklarıdır.”

"Gücün cazibesi." Sesler sırayla, pürüzsüzce, üst üste binerek, tek bir bilinç gibi konuşuyordu.

"Çünkü kendimize hakim olmazsak canavara dönüşürüz."

"Karanlıkta saklanmak utanç verici ve utanç verici."

"Ama biz Orholam'ın oğulları ve kızlarıyız." "Biz Orholam'ın hediyesiyiz, onun sevgisinin ifadesiyiz."

"Onun kanunu."

"Onun merhameti."

"Onun gerçeği."

“Böylece onun doğruluğunu giyinmiş olarak utanmadan duruyoruz.”

Alt-kırmızı öne çıktı, maskesini çıkardı ve cübbesinden çıktı. Genç bir adamdı; kaslı, yakışıklı ve çıplaktı. Kırmızı-altı, "Öfkeyi üzerimden atıyorum, sabırlıyım" dedi. Ellerini kaldırdı ve kırmızı altı bölgeye bakmadan bile draft ettiği açıktı. Hava tüm vücudunu saran sıcaklıkla parlıyordu. "Orholam'ınki yapılacak."

Kırmızı öne çıktı, maskesini çıkardı ve cübbesinden çıktı. Gençti, atletikti, güzeldi ve aynı zamanda çıplaktı. Kip'in gözleri büyüdü. Bunları yüzüne tutmaya çalıştı.

Kasvetli bir tören, Kip. Orholam izliyor Kip. Doğruca cehenneme, Kip. Kırmızı,

"Oburluğu bir kenara bırakarak ölçülüyüm" dedi. Ellerini kaldırdı ve tüm vücudunda, gözlerinde, yüzünde, boynundan göğüslerine, göğüs uçlarına, gergin karnına, göğüslerine, göğüs uçlarına kadar kırmızı luxin çiçek açtı - Kip!

Bir anda bir heykel gibiydi, derisinin her yeri mükemmel bir kırmızıya boyandı. "Orholam'ınki yapılacak" dedi.

Turuncu öne çıktı. Bir adam, merhametle. "Açgözlülüğü bir kenara bırakıyorum, ben hayırseverim" dedi. Ellerini kaldırınca parlak bir turuncuya dönüştü. "Orholam'ınki yapılacak."

Yellow şöyle dedi: “Tembelliği bir kenara bırakıyorum, ben çalışkanım. Orholam'ınki yapılacak.” Vücudu parlak sarı ışıkla doldu.

Yeşil, Kip'in gözlerinin içine dikkatle bakan, uygun şekilde düzgün vücutlu olsa da endişe verici bir kadındı. Bu onun soyunmasına yardımcı oldu. Onun cömertliğine bakarsa kafasını uçurabileceğini düşündü... ah. "Şehveti bir kenara bırakarak kendimi kontrol ediyorum" dedi. "Orholam'ınki yapılacak."

Mavili soyundu. "Kıskançlığı bir kenara bırakıyorum, ben nezaketim," dedi yumuşak bir sesle. "Orholam'ınki yapılacak."

Süperviyole son adamdı ve son derece kaslıydı. Gürleyen bir sesle, "Gururu bir kenara bırakarak alçakgönüllüyüm" dedi. "Orholam'ınki yapılacak."

Hep birlikte ellerini indirip Kip'in ayaklarına doğrulttular. Saf renk spreyleri üzerinde durduğu siyah daireyi patlattı. Ayaklarının altında gürlemeye ve tıngırdamaya başladı. Sonra aniden kaya diski yere batmaya başladı - ve onunla birlikte Kip de.

Bir anda Kip kıçına kadar düştü. Ama delik çok dardı. Yağları yerin keskin kenarlarına takıldı. Sığabilmek için yalpalamak zorundaydı ve delik derinleştikçe ya midesi ya da poposu duvara baskı yapıyordu.

Süperviyole, "Sağ elinizi kaldırın" dedi.

Kip, sarsılarak yutkunurken, tavandan o kadar yüksekte bir ipin düştüğünü gördü ki, parlaklığının parıltısını göremiyordu. Süperviyole ışık ipi yakaladı ve düğümlü ucunu Kip'in havaya kaldırdığı eline verdi.

Adam, "Halatını çekersen biter" dedi. Sesinde nezakete benzer bir şeyler vardı.

Sonra Kip tamamen deliğin içindeydi ve hâlâ aşağı iniyordu. Zeminin altında durdu. Yukarıdaki test odasındaki ışık söndü. Kip hiçbir şey göremiyordu.

Derin bir nefes almaya çalıştı ama oda o kadar dardı ki tam bir nefes bile alamıyordu.

Yukarıdan fısıltı halinde sesler geliyordu. "Dees, bu testi benim için yapar mısın?"

Bir adamın sesi garip bir şekilde cevap verdi: "Daha önce hiç koşmadım lordum. Sanırım tüpü çok dar ayarladık. O şişmandır. Boğulabilir."

"O Prism'in piçi." "Bu
yüzden? O burda değil."

“Yani kazalar oluyor. Ama onlar geldiğinde burada olamam. Prism ondan nefret ettiğimi biliyor. Seni tanımıyor. Yani nöbetinizde bir kaza olursa...”

Kip başından aşağı su dökülmeye başladığından gerisini duyamadı. Soğuk, önce bir damlama, sonra sürekli bir akıntı. Boynunun arkasından sırtının duvarlara sıkıca bastırıldığı yere kadar uzanıyordu. Çevresindeki duvarlar yoğun bir mavi renkte titreşiyordu. Sevgili Orholam, babasından intikam almak için onu öldüreceklerdi. Tıpkı Gavin'in onu uyardığı gibi.

Su ortasının etrafında birikmişti. Ayaklarına kadar akamayacak kadar şişmandı, tüpün tamamını kapattı. Kip'in kalbi küt küt atıyordu. Duvarlardan yayılan yoğun ışık, ısıyla bile tüm spektrumu sırayla maviden yeşile doğru yaktı ve su Kip'in boynuna ulaştığında yeniden yok olup gitti.

Kulağına kadar. Vücudunu sertçe odanın kenarına doğru itti ve kalçasıyla duvar arasında bir boşluk açıldı. Biriken su ayaklarına kadar döküldü. Ama yukarıdan gelmeye devam ediyordu.

Birkaç dakikalığına aralıklı olarak duvarı itip duvarın bir kez daha boşalmasını sağlamayı başardı, ama çok geçmeden neredeyse yüzer gibi suya gömüldü. Tekrar duvara yaslandı ve su hiç akmadı. Gideceği hiçbir yer yoktu.

Su bir kez daha sol omzuna doğru yükseldi, sağ omuzu yukarıda sıkışıp kaldığı halde o da aşağıda sıkışıp kalmıştı. Daha sonra boynuna kadar. Sol kulağı.

Duvarların ne zaman süperviyole ışık saçtığını fark etmedi ama sonra maviden geçtiler, su çenesine yükseldiğinde yeşile, dudaklarına değdiğinde sarıya, dudaklarını kapladığında turuncuya dönüştüler; su üzerine daha yavaş mı düşüyordu? şimdi kafası mı? Burnundan derin nefesler aldı, vücudunun sıkıştırılmış pozisyonunu tüpte daha yükseğe tırmanmak için kullanmaya çalıştı ve omuzlarının üzerinde onu aşağıda tutan kayışların olduğunu fark etti.

Bu delilikti. Birisi onu öldürmeye çalışıyordu. Kip'in zili çalması gerekiyordu. Parmakları ipin etrafındaki pençelere benziyordu. Etrafta bir katil olmadığında tekrar deneyebilirdi.

Hayır. Vazgeçmek, kovulmak anlamına geliyordu. Başarısız olmak anlamına geliyordu.

Su Kip'in burnunu doldurmadan önce son bir derin nefes almaya ancak zaman kalmıştı.

Başına sıçrayan su aniden kesildi. Kip artık bunu hayal edebiliyordu: “O kadar şişmandı ki suyu hapsetmişti. Bu kadar yüksek olmaması gerekiyordu. Çok fazla su koymadık... sadece panikledi. Bilirsin, kapana kısılmış ve korkmuş bir çocuk. İpi çekmeyi aklına bile getirmemiş olmalı.”

İşte bu kadardı. Ya istifa edip babasını varlığından daha fazla utandırdı ya da babasının düşmanları onu öldürmek için ellerinden geleni yaptı.

Nefesini tutarken, ciğerleri yeni yanmaya başlarken, dünyada ani ve keskin bir netlik oluştu: İpi çek, evine git.

Ancak ev yoktu. O halde ipi çekin ve çiftçiliğe gidin... bir yere. Ya da kal ve belki de öl. Burada başarısız olursa babasını ve annesini de başarısızlığa uğrattı. Burada başarısız olursa, o sonsuza dek başarısız oldu.

Ben ipi çekmiyorum.

Oda karardı. Su, kırmızı altı ışıktan dolayı ısındı ama sonra o da soldu.

Çiftçiliği sevmiyorum. Kip gülerek havasının bir kısmını öksürdü, bu düşünce o kadar anlamsızdı ki. Ancak acı, alaycı mizahı hızla bastırdı. Kalbini yavaşlatamazdı. Boğazının sarsılarak yutkunmasına, göğsünün hiçbir şeye pompalamamasına engel olamıyordu. İpi çekmiyorum, lanet olsun. Ben ipi çekmiyorum.

Bir şeyler değişti. Kip ilk başta bunun dışarı akan su olduğunu düşündü ama öyle değildi. Altındaki zemin yükseliyordu ama omuzlarının üzerindeki dayanaklar yerinde kalarak onu olduğu yerde eziyordu. Su, akmak şöyle dursun, kaldırdığı kolundan yukarıya doğru yükseldi. Bir süre sonra çömeldi ve kendi dizlerine yaslandı. Bu onu sıktı ve öksürdü, son nefesi de dışarı çıktı.

Hiçbir şeye tutunmaya çalışmıyordu. Suyu solumak, hiçbir şey solumamaktan daha kötü olurdu, bunu biliyordu. Bunu biliyordu ama yine de bedeni onu bunalttı ve derin bir nefes aldı. Ciğerlerindeki su sıcak, keskin ve buruktu. Ağzı öğürdü, dizlerine daha da yaslandı, vücudu parçalara ayrılıyordu. Öksürdü ve mucizevi bir şekilde ağzından havaya su fışkırdı, kutlu, muhteşem, özgür, güzel hava!

Nefesi kesilen, tüküren, öğüren ve hâlâ top haline gelmiş olan Kip nefes aldı. Nefes alabiliyordu! Çoğunlukla. Ezilmekten dizleri ağrıyor

pek esnek olmayan eklemlerinin izin verdiğinden daha sıkıydı. Sırtı ağrıyordu. Kaburgaları ağrıyor. Ama Orholam'da hava güzeldi. Keşke tam bir nefes alabilseydi.

Hiçbir şey olmadı. Hala tamamen siyahtı. Kip artık terliyordu. Buraya tıkılmıştı. Her geçen saniye hava daha da ısınıyordu ve hâlâ ıslaktı. Renkler yeniden tüm spektrum boyunca parladı.

İşte böyleydi. Onun pes etmeyeceğini gördüler, bu yüzden ona renkler konusunda bir şans daha vermeyeceklerdi.

Önemli değildi. Ben ipi çekmiyorum. "Ben ipi çekmiyorum!" Kip bağırdı. Ya da bağırmaya çalıştım; sadece yarım nefes almasıyla çok gürültülü değildi.

Buna karşılık olarak zemin daha da yükseldi ve onu omuzlarındaki desteklere karşı daha da sert bir şekilde ezdi. Kip çığlık attı. Bir korkak gibi konuşuyordu.

Kalmalara karşı bile geri adım atamadı. Dizleri ona herhangi bir avantaj sağlayamayacak kadar fazla bükülmüştü. Eğer ipi biraz çekerse nefes alabilir ve sonra savaşmaya devam edebilirdi.

HAYIR! Kip kasıtlı olarak parmaklarını ve kolunu gevşetti. Nefes almaya odaklandı. Minik, hızlı küçük nefesler.

Yeterliydi. Bu yeterli olacaktır. Yeterince yapıyordu.

Bir dizi renk bulanıklaşarak geçti. Kip'in umurunda değildi. Bir şeyler yapması mı gerekiyordu? Ne? Taslak? Sağ. Gidin kendinizi kandırın.

Basınç aniden azaldı ve zemin düştü. Daha sonra duvarlar genişledi. Kip neredeyse düşüyordu ama bir süre sonra lastik gibi bacakları ağırlığını kaldırabildi. Duvarlar daha da geriye çekildi. Daha geniş bir duruş sergilemeye çalıştı ama küçük diskinin ötesinde havadan başka hiçbir şey yoktu.

Bir elini uzatan Kip duvarları hiç hissedemedi. Teninde esen bir esinti ona yüksek bir yerde duruyormuş hissini veriyordu. Ama bu bir yanılsama olmalıydı, okulun ortasındaydı. Burada büyük bir delik olmasının imkânı yoktu.

Renkler uzaktaki duvarların arasından geçerek odayı kısa, korkutucu bir an için aydınlattı. Kip bir uçurumun üzerinde duruyordu. Diski bir sütunun minik yuvarlak tepesiydi: Hiçliğin ortasında tek başına duran bir sütun. Duvarlar otuz adım ötedeydi. Başının üstündeki tavanda sadece elinin girebildiği tek bir delik vardı.

Rüzgâr onu sarstı ve Kip ipteki parmaklarının bembeyaz olduğunu hissetti. Gözlerini sımsıkı kapattı ama rüzgarla mı yoksa rüzgara karşı mı sallandığını, yoksa hareketsiz mi kaldığını anlayamadı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki

kesik nefesler arasında kendi nabzını kulaklarında duyuyor. Kelimeleri çığlık attı ama ne olduklarını bile bilmiyordu.

Bir süre sonra duvarlar geri geldi. Etrafını sıkıca sardılar ama artık rahattı ve bir rahatlama hissetti. Başarmıştı. O geçmişti. Vazgeçmemişti. Çekmemişti... Bacağına bir şey dokundu.

Neydi o?

Bileğinin etrafında kıvrıldı, baldırının etrafında büküldü. Bir yılan. Kip başını kaldırdı ve yüzüne çok bacaklı bir şey düştü.

Bir örümceği uzaklaştırmak için spastik elini kaldırdı ama bileğine bir kelepçenin takıldığını ve sol kolunu çekip yerine kilitlediğini hissetti. Yılanı tekmeleyerek ayağından uzaklaştırmaya çalıştı. Snap, snap. Ayaklarının etrafındaki prangalar kapandı ve onları iyice birbirinden ayırdı.

Kip çığlık attı.

Örümcek ağzına düştü.

Kip daha ne yaptığını bile anlamadan onu şiddetli bir şekilde ısırdı, dişlerinin arasında ezdi ve ağzına ekşi yapışkan madde fışkırdı. Tekrar bağırdı, meydan okurcasına. Saçına bir şey düştü. Düzinelerce kayan şey ayaklarının etrafından dolaşıyor, bacaklarına tırmanıyordu. Deliriyordu.

"Ben ipi çekmiyorum!" O bağırdı. "Sizi piçler, ipi ben çekmiyorum!"

Kip sarsıldı. Orholam merhamet etsin. Bütün vücudu iğrenç şeylerle kaplıydı. Ağlıyordu, çığlık atıyordu ve kurtuluş onun elindeydi. Çiftçilikte hiçbir sorun yoktu. Hiç kimse başarısızlığı ona karşı koymazdı. Bu insanları bir daha görmesine gerek yoktu. Zaten onun hakkında ne düşündükleri onu ne ilgilendiriyordu ki? Bütün oyun ona karşıydı. Bitirmişti. Bitmişti.

Kip insanlık dışı bir çığlıkla ipi aldı, içinde yükselen tüm nefret, öfke ve çaresizlik onu tamamen bunalttı, başarısızlık adını haykırdı ve onu delikten dışarı attı. Duvara çöktü, yüzünü kayaya gömerek ağladı.

Renkler bir kez daha geçti ama yılanlar ve örümcekler gitmedi. Vücudunu örttüler.

Hâlâ baskıcı karanlık devam ediyordu. Sırtına ağır ve kıllı bir şey düştü. Küçük pençeler onu gömleğinin içine sapladı. Bir fare. Sonra da uyluğuna bir tane. Bir diğeri ıslak saçlarından kayarken başının üstüne düştü ve onu tırmaladı.

Kip donup kaldı. Şimşek gibi korku tüm vücudunda parladı. Bir dolaptaydı, çaresizdi, açlıktan ölüyordu, susuz kalmıştı. Kontrolsüz bir şekilde titredi.

Hareketi kötü şeyleri bozdu ve bir şey onu ısırdı. diye bağırdı, aşağılandı, öfkelendi. Büküldü. Daha dikenli ısırıklar, acı veren ısırıklar, vahşi ısırıklar kolunu, bacaklarını, kasıklarını ve sırtını kapladı. Kip kendini bir duvara, sonra diğerine atarak canavarları ezmeye çalıştı. Fareler vücudunun her yanından yukarı tırmanıyordu ve bırakmayı reddediyorlardı. Ağlıyordu. Çok utanıyordu. Örümcekle ilgili bir şeyler vardı. Isırdığı örümcek.

Çok fazlaydı. Artık dayanamıyordu. Bitirmişti. Kip kendini durduramadı. Halata uzandı. O bir başarısızlıktı, utanç vericiydi, şişman, ağlayan bir korkaktı. Hiçbir şey.

İpin tekrar eline sıkıştığını hissetti. Memnun bir ses, "İşte, Tubby," diye fısıldadı. Tadı Kip. Tadı yanlıştı, dedi nazik bir ses.

Kadının söyledikleri pek dikkate alınmadı. Hepsi onun üzerindeydi. Kip ipi çekti. Arıza.

Uzaklardan gelen bir çınlama, yüksek tepede. Bir anda sızlama kesildi. Sürünen, sürünen, yapışan, sokan her şey buharlaştı, yok oldu. Onlar gerçek değildi. Onlar gerçek fareler değildi. Kip'in ısırdığı örümcekten haberi olması gerekirdi. Eğer bu kadar korkak olmasaydı bunu anlayabilirdim. İçerideki yapışkan madde cesaret değildi, luxin'di. Bunların hepsi yanılsamalardı, sahte korkulardı. Kandırılmıştı.

Başarısız olmuştu. Platform yükselirken, Kip'in beyni (artık dehşetle buğulanmayan) kadının ona ne dediğini fark etti: "Tubby." Ram ona böyle derdi. Kip biraz öldü. Ram'ın haklı olduğunu kanıtlamıştı. Tekrar.

Ancak o ortaya çıktığında, erkekler ve kadınlar artık kendi renklerinde, göz kamaştırıcı safir mavisi, zümrüt yeşili, elmas sarısı, yakut kırmızısı şenlikli elbiseler giymişlerdi. Çok sevinçli görünüyorlardı.

“Tebrikler, yalvaran!” dedi Hanım Varidos, çevreye katılmaya gelerek.

Kip şaşkınlıkla ona baktı.

“Dört dakika on iki saniye. Çok gurur duymalısın. Eminim baban da öyle olacaktır."

Kip'in anlamadığı bir dil konuşuyordu. Gurur duymak? Başarısız olmuştu. Kendini utandırmıştı, babasını utandırmıştı. Vazgeçmişti. Öfke

ve birdenbire biriken hayal kırıklığının gidecek hiçbir yeri yoktu ve bu da onun kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kip, "Başarısız oldum" dedi.

"Herkes başarısız olur!" inanılmaz derecede kaslı süperviyole dedi. "Harika iş çıkardın! Dört dakika on iki! Sadece altı dakika dayanabildim."

"Anlamıyorum" dedi Kip.

Su perisi sarı güldü. "Test bu şekilde tasarlandı. Hepimiz başarısız olduk."

Çevresini sardılar; erkekler sırtına vuruyor, kadınlar kollarına ya da omzuna dokunuyor, hepsi onu tebrik ediyordu. Bu kadar güzel insanlar tarafından bu kadar içtenlikle karşılanmak biraz sarhoş ediciydi. Artık beyni yeniden çalışmaya başladığından, eski tanrıları temsil etmek için erkekleri, tanrıçalar için de kadınları seçmediklerini fark etti. Bunun nedeni artık hiçbir önemi kalmayacak kadar ileri gitmeleri miydi, yoksa kasıtlı bir saygısızlık mıydı?

"Bu doğru mu?" Kip, itişip kakışan kalabalığın onu devirmesin diye biraz geride duran Hanım Varidos'a sordu. "Herkes başarısız mı oluyor?"

Güldü. "Neredeyse herkes. Testi geçip geçemeyeceğinizi görmek için değil, nasıl bir insan olduğunuzu görmek için. Ve korku gözlerini genişletir. Yanınızdan geçerken gördüğünüz renkler gerçek bir testti. Bunlar bize ne tasarlayabileceğinizi söyleyecektir. Sonuçlarınızı görmeye hazır mısınız?"

"Beklemek. 'Neredeyse herkes'? Kim başarısız olmaz?" diye sordu. Sevinçli erkekler ve kadınlar sustu.

Yaşlı kadın, "Hayatımda ipi almayan tek kişi..." dedi.

Gavin. Kip bunu biliyordu. Elbette. Babası, kimsenin yapamadığı, kimsenin yapmadığı şeyleri yapan tek adamdı. Kip onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Amcanız," dedi hanımefendi. Amcam

Gavin mi yoksa amcam Dazen mi?

Görünüşe göre onun kafa karışıklığını fark ederek şöyle dedi: "Dünyamızı neredeyse yok eden amcan Dazen Guile. Takip etmemek için iyi adımlar, hm?"

Yine diğer dili konuşuyordu. Kip'in Gavin'in yaptıklarını gördükten sonra geçen kişi Gavin'in kardeşi miydi?

"Dört dakika harika bir şey Kip ama bu sadece övünme hakkı. Renklerinizi görmeye hazır mısınız?"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 44

Liv reverans yaptı ve Prism'la göz temasını kesme bahanesine sevindi. Doğrulduğunda Gavin Guile ona eleştirel bir gözle bakıyordu. Açıkçası haklıydı; çağrılarına iş kıyafetleriyle ve makyajsız cevap veren pek fazla kadın yoktu.

Prism, "Doğru dürüst bir Tyrean reveransı görmeyeli uzun zaman oldu" dedi.

Ordularınız gittikten sonra reverans yapacak çok fazla kadın kalmamıştı. "Sana nasıl hizmet edebilirim Yüce Luxlord Prism?" Onun yerine Liv sordu.

Gavin, "Lord Prizması yeterlidir" dedi.

“Teşekkür ederim Lord Prism.”

Belli ki onu tartıyordu, düşünüyordu. Ama ne düşünüyorsun? O zavallı kadın Aglaia Crassos ne yapmış olursa olsun, Liv'in Prizma'yı Gavin Guile olarak düşünmesini sağlamıştı; bir erkek ve bu bakımdan yakışıklı bir adam. Gözleri kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en büyüleyici gözlerdi.

Yargıç, Liv. Özel öğretmen. Kral. Luxlord. Soylu. Genel. Senin iki katın kadar yaşlı. Senin için çok yaşlı. Geniş omuzlu, kaslı bir adam değil; sadece başka bir hakim. Cehenneme gidebilirsin Aglaia Crassos.

"Sarı elbiseli hakiminiz olmasını istediğiniz kişiyi seçtiniz mi?" O sordu.

Teşekkür ederim!

Bakın ben bir öğrenciyim. Tamamen akademik. Onunla karşılaştırıldığında bir çocuk. Umutsuzca genç ve cahil. Dudaklarını büzdü. "Dürüst olmak gerekirse, Bayan Tawenza Goldeneyes'in yanında çalışmak isterim." Bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edebildiğine inanamıyordu. Kadın yılda yalnızca üç öğrenci alıyordu ve zaten üç öğrencisi vardı. Chromeria'daki en iyi üç sarı öğrenci.

Gavin güldü. “O dikenli dişi ayı mı? Cesur bir seçim. O en iyisi ve muhtemelen ilk yıl senden düşündüğün kadar nefret etmeyecek. Ona dördüncü bir öğrenci verdiğimde ona iltifatlarımı iletmeni isterdim, ama şüphesiz bunun acısını senden çıkaracaktır. Oldu bil. Daireleriniz nasıl?”

Durdu. Bu neredeyse kişisel bir soruydu. Hayır, sadece endişeli — hayır, endişelenmiyor, emirlerinin yerine getirilip getirilmediğini kontrol ediyor. Generaller böyle şeyler yapar. “Sahip olacağımı düşündüğüm her şeyden daha iyiler, Lord Prism. Peki ya kıyafetler? Üç elbisem vardı. Şimdi

Elimde elliden fazla var ve en kötüsüm, eski Pazar Günü'nün en iyisinden daha güzel. Durun, belki de kıyafetler en iyi konu değildi.

Gavin bunu fark ederek, "Ama yine de buraya gelmeye karar verdin," dedi. Hata! Sesinde onaylamadığını gösteren bir ton yoktu. Eğer bir şey varsa, ince bir eğlence ipliği vardı. Ama yüzünde onun sinirlenip sinirlenmediğini anlayacak herhangi bir ifade yoktu. O köle Marissia'yı dinlemeliydi. Biraz tazelenmek onu öldürmezdi. Adam onun ötesine baktı ve o da onun bakışlarını takip etti ama ikisi dışında oda boştu ve duvarlarda olağandışı bir dekorasyon yoktu, sadece normal test kristali vardı.

"En kısa zamanda gelmemi söylemiştin." Sesindeki savunma tonunu gizleyemedi. "Bekletilmek istemezsin diye düşündüm." Bu daha iyiydi. Oldukça iddialısın, Liv.

"Bence mükemmel bir iş çıkaracaksın."

“Lord Prizması mı?”

“Mükemmelsin çünkü etkilenmeyi reddediyorsun Aliviana. Bunu sevdim. BT-"

“Tam olarak etkilenmediğimi söyleyemem!”

Sırıttı. "Sözümü keserek söylüyorsun." Ve

amacını kanıtlıyor.

Liv susmaya karar verdi. Belki de kendisini buraya gelen ve Gavin'i baştan çıkarma girişimlerinde başarısız olan diğer kadınlardan farklı kılmak iyi bir plan değildi.

"Görünen o ki, on üç ila altmış yaşları arasındaki bir kadını her çağırışımda, Ruthgari fahişe gibi giyinmiş olarak geliyor, ya aşırı istekli ya da tamamen dehşete düşmüş halde. Sanki burada bir genelev işletiyorum."

Ah, Orholam beni şaşırttı, ya beni onun gözünde daha çekici kılacak tek şeyi yaptıysam? Liv, "Sen Gavin Guile'sin," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. O yaptı. Prizma'yı tuzağa düşürmek sadece bir kadının kendi hayatını tamamen değiştirmekle kalmayacak, aynı zamanda tüm ailesinin hayatını da değiştirecektir. Hemen ve gelecek nesiller için ve daha iyisi için. Zaten güçlü, saygın ve zengin anlamına gelen "Prizma"ya muhteşem ve erkeksiliği de ekleyin; Liv'in etek boylarının yükselip yakaların hızla yükseldiğinden hiç şüphesi yoktu. Kadınların Prizma'ya çıplak gelmemeleri şaşırtıcıydı. Prizma onu çağırsaydı Ana ne kadar giyerdi?

Tekrar düşününce Liv bunu düşünmek istemedi.

"Evet öyleyim" dedi Gavin sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi sırıtarak. “Ve yardımına ihtiyacım var Aliviana.”

Liv yutkundu. Gerçek şu ki, adam her şeyi sorabilirdi ve onun hayır demesine imkân yoktu. "Liv lütfen."

"Sağ." Gavin boğazını temizledi. Neden boğazını temizliyor? Garip mi hissediyor? Yarı yaşında bir kızla ilişkiye girmekten utanıyor mu?

Gavin tekrar Liv'in omzunun üzerinden baktı. “Birkaç yıl önce - sanki birkaç yıl önceymiş gibi geliyor... Bir... yeğenim var. Annesi Tyran'dı. Ona ders vermeni istiyorum. Başka bir Tyre'lıdan bir şeyler öğrenmek onu daha rahat hissettirebilir. Siz Tyrealıların burada işinin kolay olmadığını biliyorum. Sen ne diyorsun?"

Liv kekeledi. "Yeğen" mi? Öğretmen mi? Kip! Elbette! Orholam, tamamen yanlış yöne gitmişti! Salak! Prism uzaktan hiçbir şey düşünmüyordu bile... “E-eh, elbette Lord Prism. Var mı... neden...” Ne diyordu? Zaten yeterince küstah davranmıştı. Bir adamın piçi hakkında yanlış soruyu sormak her şeyi mahvetmenin iyi bir yolu olabilir. "Ona hangi renk bahşedilmiştir?" Sadece son saniyede “Kip” değil “o” demeyi hatırladı. Kip'in Prizma'nın piçi olduğunu bilmemesi gerekiyordu.

Berbat bir casus olurdum.

"Yeşil. Muhtemelen mavi. Şu anda başlatılıyor.

"Şu anda?" Liv sordu. Bu yılın inisiyasyonları uzun zaman önce tamamlanmıştı. Liv, yılın herhangi bir zamanında birinin inisiye olduğunu hiç duymamıştı. "Ne zamandır... o ne zamandır burada?"

"Dün geldi."

"Ve o zaten başlatılıyor öyle mi?" Liv sordu. Zavallı Kip.

Gavin tekrar arkasına baktı. Bu sefer neye baktığını biliyordu. Kulenin her yerinde, Liv'in hiç anlayamadığı nedenlerden ötürü, duvarlara yerleştirilmiş sade kristaller vardı. Tüm yıl boyunca öylece oturdular ve parladılar, çevrelerinden yakaladıkları ışığı donuk bir şekilde kırarak, ancak her yılın başlangıcındaki inisiyasyonlar sırasında parlak bir şekilde parladılar. Yalvaranlar Harmandan geçerken, her test ilerledikçe her zaman bir renk birbiri ardına yıkanıyordu, her yalvaran kişi aynı yıkamayı görüyordu. Çizim yapar yapmaz kristal, çizdikleri renkte parlak bir renk tonuna dönüştü. Liv için önce süperviyole, ardından zayıf bir şekilde sarı olmuştu.

Liv'in burada olduğu süre boyunca Prizma piç oğlunun nasıl olduğunu görmek için izliyordu.

Bir düşününce, eğer test Gavin Guile'ın Liv'in arkasına baktığı ilk andan beri devam ediyorsa gerçekten çok uzun zaman alıyordu. Genellikle bir dakikadan az sürdü.

İkisi de kristale bakmak için döndüler. "Testçi seni Harmancıya indirdiklerinde ne dedi?" diye sordu.

Liv, "Tek iyi isyancının ölü bir isyancı olduğunu ve hala babamın kanına borçlu olduğunu söyledi" dedi. Amaç her zaman olduğu gibi test edilen kişiyi korkutmaktı. Korku gözlerin büyümesine neden oldu. Korku, yeteneklerinin sonuna kadar yalvaran bir taslak hazırladı. Aynı zamanda en kibirli genç hanımın veya lordun bile çalışmalarına biraz alçakgönüllülükle başlamasına yardımcı oldu.

"Peki ya sen?" Liv sordu. İkisi de kristalden dönmedi. Gavin, "Kardeşimle ilgili bir şey" dedi. "Bildiklerinden daha haklı çıktı."

"Özür dilerim" dedi Liv. Sorduğu için mi, testçi için mi, yoksa Gavin'in daha sonra kendi kardeşini öldürmek zorunda kaldığı gerçek hayattaki kabusu için mi özür dilediğinden emin değildi.

“Onları korkuttuğum bu kısmı hiç sevmedim. Oda yeterince korkutucu ve başarısız olma düşüncesi de yeterince korkutucu. Yalvaranların gerçekten öleceklerini düşünmelerini sağlamak zorunda değiller. İnsanı kırıyor. Bu çocukları kırıyor.”

Liv bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. Harmancı öyleydi. Herkes bunu yaşadı. Chromeria'dan taslak hazırlamanın ayrılmaz bir parçasıydı. Başka hiçbir şey olmasa bile, her teknik ressamın Harman makinesinin ortak noktası vardı.

Liv, "Soylu kızların hepsi neyin geleceğini biliyordu" dedi. “Geri kalanımızın aksine. Testin kendilerine zarar vermeyeceğini biliyorlardı, bu yüzden onları korkutan tek şey testin dışında biraz konuşmaktı. Çünkü uyarılmış olsalar bile, düşmanınızın ailesinden olduğunu iddia eden bir testçinin kazaların meydana geldiğini söylemesini duymak dehşet verici.”

Gavin, "Bunu düşünmemiştim" dedi. “Bütün arkadaşlarım soylulardı. Herkesin ne olacağını bildiğini sanıyordum."

Tabii ki sen yaptın. Bu Chromeria'nın sizin türünüze fayda sağlamak için istiflenmesinin başka bir yolu.

Gavin boğazını temizledi. “Liv, oğlum özel, gerçekten yetenekli olabilir. Birazdan öğreneceğiz ama onun çok renkli olması beni şaşırtmaz. O bir Tyrean, annesi yeni öldü, sırf benim oğlum olduğu için sahte arkadaşlarla ve hak edilmemiş düşmanlarla yüzleşecek; henüz hiçbir yere sığmayacak

insanlar onu her zaman izleyecek. Üstelik gerçekten güçlüyse... bir canavara dönüşebilir. Ailemde büyük bir gücü kötü idare eden ilk kişi o olmayacaktı. Hediye saf bir hediye değil, biliyorsun.

"Benden ne yapmamı istersiniz?" Liv sordu. Gerçekten Prizma'nın oğluna ders mi verecekti? Piç oğlum ama yine de. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Prizma sadece Prizma'ydı - belki de dünyadaki en güçlü adam olmak diye bir şey yoktu - ama o, kadının hizmet borçlu olduğu bir lorddu. Normal hizmet. Hayatını ne kadar tamamen değiştirdiği göz önüne alındığında, pek de zor olmayan bir şey.

“Belki tek renkli olacak. Muhtemelen olacak. Kendimin önüne geçiyorum," dedi Gavin.

"Peki ya değilse?" Beklentilerinizin ne olduğunu bana bildirmeniz gerekiyor, yoksa başarısız olacağım ve bunun için bana kızacaksınız. Tipik bir asilzade. Liv sinirlenebildiği için kendini iyi hissetti. Kendini toparlıyordu.

"Onun normal olduğunu varsayalım. Tüm şekillerde. Kalırsak bunu çok çabuk anlayacağını biliyorum ama mümkün olan en kısa sürede onu buradan götüreceğim. O zamana kadar ona biraz normallik ver. Eğer seni kızdırırsa ona bağır. Eğer yaramazlık yaparsa parmak eklemlerine sopayla vur, anladın mı? Ancak zor bir konuda ustalaşırsa, bunun iyi olduğunu, ancak normların dışında hiçbir şey olmadığını iddia edin. Önemli olanların babasının kim olduğundan veya ne kadar draft yapabileceğinden etkilenmeyeceğini bilmesini istiyorum."

"Peki bu insanlar kim?" Liv alaycı bir şekilde sordu. Aslında bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama Gavin gülünç derecede idealist davranıyordu. Elbette kim olduğu ve ne kadar draft yapabileceği önemliydi. Belki dağın zirvesinde doğduğunuzda, dağın hiçbir önemi yokmuş gibi davranabilirdiniz, ama dağa tırmananlar ve dağın dibinde doğan ama asla tırmanamayanlar farklı biliyorlardı.

"Ben ve Orholam," dedi Gavin, onun ses tonunu görmezden gelerek. "Onayını umursadığı yalnızca biz varsak, bir şansı var demektir."

Liv bunun şimdiye kadar duyduğu en kibirli ya da en derin şey olup olmadığını bilmiyordu. Belki ikisi de. Ama her ne yaptıysa, ona Gavin'in kim ve ne olduğunu hatırlattı. Orholam'ın çatık kaşlarına bakılırsa, dünyada Orholam'a en yakın adam olan Prism'e karşı açıkça alaycı bir tavır takınmıştı. Ve Liv o berbat kadını geri çevirdiği için Orholam'a teşekkür ettim. Her ne kadar bu ona pahalıya mal olacak olsa da. Prizma'nın kendisini mi gözetliyorsun? Bu neredeyse günahkarlıktı. Liv'in aptallığı kadar kötü ve

beceriksizlik ve dehşet verici bir aşk kırıntısıydı, bir hain olmak da ne kadar berbat olurdu? Yuttu. "Üzgünüm Lord Prism, ben de..."

Gavin elini kaldırdı ve aniden ayağa kalktı.

Liv kristale baktı ama hiçbir şey göremedi. Kristal değişmemişti. Gavin'e baktığında Prizma'nın solgunlaştığını gördü; sonra yüzü sanki güneş en kara bulutların arkasından yeni çıkmış gibi aydınlandı.

Teninde bir renk dalgası parladı ve elini kristale doğru uzattı. Elinden çatırdayan, parıldayan bir lüksin tüpü fırladı ve yanan yanardöner bir örümcek ağı gibi karşı duvardaki kristale yapıştı. Adamdan giderek daha fazlası fışkırdı ve kristalin derinliklerine doğru itildi.

Ve sonra Gavin başladığı gibi aniden durdu. Bir dakika sonra kristal parlak bir yeşim yeşili ve ardından daha az yoğun bir mavi renkte parladı.

Gavin rahatlayarak içini

çekti. "Neydi o?" Liv sordu.

"Bir sır!" Gavin havladı. Bir işaret yaptı ve Liv soğuk bir rüzgar hissetti ve pencerelerin ağır bir şekilde yuvalarına düştüğünü duydu.

"Buraya gelin," diye emretti Prizma. Bedeni gökkuşağındaki ve ötesindeki her renkle doluydu. Sarıyla aşılanmış mavi bir zincire dolanmış yeşil lüksinden bir ip elinden akıyordu. “Şimdi kızım! Bunu kontrol altına almak için önce benim orada olmam gerekiyor ve onun sana ihtiyacı olacak.”

Liv şaşkınlık içinde Prizma'ya doğru koştu. Neyden bahsettiğini bile bilmiyordu.

"Sırtıma çık" dedi. "Ne?"

“Şimdi sırtımda! Sıkı tutun."

Onun sırtına atladı. Vücudu, diğer renklerle birlikte tuttuğu alt kırmızılar nedeniyle doğal olmayan bir şekilde sıcaktı. Ne yapıyordu? Tekrar tuttuğu zincire baktı. Sonra döndü ve penceresinin dışındaki boşluğa baktı. Cırladı ve ölümcül bir tutuşla tutundu.

"Nna tha igh!" dedi Prizma.

"Ne?" diye sordu Liv, boynundaki tutuşunu gevşeterek. "O kadar da

sıkı değil," diye homurdandı.

Özür dilerken bile, luxin şeritleri vücudunun etrafında dolaşıyor ve onu kendisine doğru sımsıkı tutuyordu. Gavin pencereye doğru koşup atladı.

Liv'in ilk baştaki görüşü, Gavin'in elinden örümcek ipeği gibi birikerek düşen luxin'in düşme hızına mükemmel bir şekilde uyum sağlamasıydı. Harman Odası seviyesine ulaşmak için tam olarak ne kadar uzağa düşmeleri gerektiği ya da Gavin'in onları ne zaman durduracağını nasıl bilebileceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Zaten kuleye dışarıdan nasıl girmeyi düşünüyordu? Umarım birisi pencereyi açık bırakmıştır?

Ah sevgili Orholam!

Çok uzun zamandır düşüyorlardı. Liv'in gözleri ona itaat etmedi ve yukarıdaki lüksten aşağıdaki yere atladı. İnanılmaz bir hızla onlara doğru geliyordu.

Sonra ipi sağlamlaştırırken Gavin'in sırtına çarptı. Baskı onu kendisinden alıp doğrudan avluya sürüklemekle tehdit ediyordu. Geriye doğru hızla döndüler ve halat zincirinin Prizma Kulesi'nin uzak tepesine doğru çekildiğini gördü ve onlar dik, kesintisiz yüzüne doğru sallandıkça kulenin kendisi giderek daha da büyüyordu.

Üç keskin sarsıntı onu ve Gavin'i geriye doğru itti ama onları yavaşlatmaya yetecek kadar kuvvet yoktu. Kısaca Liv, Gavin'in uzattığı sol elinden önlerindeki kuleye doğru uzanan üç füze gördü.

Füzelerin ne işe yaradığını göremedi, çünkü Gavin sağ eliyle ipi tutarken sol eliyle füzeleri fırlatırken, her ne başardılarsa geri tepmeyi sol koluyla karşılıyordu. Böylece füzeler elinden çıkar çıkmaz Gavin ve Liv hızla dönmeye başladı.

Liv'in çevresinde her tarafta cam ve taş patladı. Bir saniyeden kısa bir süre boyunca düz ve pürüzsüz bir şekilde zeminde kayıyordu ve aniden Prizma'dan ayrıldı. Sonra eteğinin eteğine bir şey takıldı. Hızı ve yerle sürtünmesi onu sert bir şekilde yukarı çekti ve ardından çıplak derisi çıplak taş üzerinde gıcırdadı. Yan tarafa doğru düştü ve birkaç kez yuvarlandı. Duvarın önünde durduğunda düşünebildiği tek şey hala hayatta olduğuna inanamadığıydı.

Aniden esen koridorda, Prism'e ve ona inanamayan gözlerle bakan yarım düzine teknik ressam vardı. Prism çoktan kalkmış, keskin emirler veriyordu.

Kıçım neden soğuk? Liv, taslak hazırlayanların bakışlarını takip etti ve aşağıya baktı. Eteği slayttan beline dolanmıştı ve onu açığa çıkarıyordu

tüm dünyaya. Cırladı, eteğini aşağı çekti ve ayağa fırladı.

“Sen Luxlord Black'i al. Ona bunun onarılmasını istediğimi söyle. Bugün. Hemen git. Prizma, "Siz bu salondaki ve test odasındaki herkesin adını alın" diyordu. Herkesin dikkatinin Prizma'da olduğunu gören Liv kalçasını oynattı. Ayağa kalkana kadar fark etmemişti ama iç çamaşırları da yukarı çekildiği için popo yanakları soğuktu. Artık ciddi bir şekilde ayı parçalıyorlardı. Eliyle peşlerine düşmeden iç çamaşırlarını düzeltmeye çalışırken kıkırdadı. “Aliviana, ne yapıyorsun?” Prizma sordu.

Liv donup kaldı.

"Boş ver, burada kal. Birazdan seni arayacağım." Gavin test odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Tüm Chromeria'nın en yakışıklı genç hakimlerinden biri olan Payam Navid de dahil olmak üzere salondaki tüm teknik ressamlar, Liv'e bakmak için döndüler; onun neden bu kadar önemli olduğunu merak ettikleri belliydi ve iç çamaşırlarını hızla aşağı çekme şansını kaçırmışlardı. Ne bulacağı ya da Prizma'nın ondan ne bekleyebileceği hakkında hiçbir fikri olmadığı için genç yargıca gergin bir şekilde gülümsedi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 45

Gavin hızla hareket etti ve yaşlı iki renkli adamın "Renklerini görmeye hazır mısın?" dediğini duydu. Kip'e.

"Biliyorum, oyleyim!" dedi Gavin. "Hanım Varidos, yapabilir miyim?" Kopya çekmeye yol açacağı korkusuyla, yalvaranların aile üyelerinin sınav odasına girmesine izin verilmedi. Kural en azından teorik olarak Prizma için bile geçerliydi. Teori ve pratiğin iki farklı kelime olmasının bir nedeni var.

Teste başladığınızın farkında bile değildim. Ne kadar dayandığını söylediler?" diye sordu.

Kip, "Sanırım dört dakika," dedi.

"Dört on iki" dedi yaşlı hanım.

Gavin fiziksel olarak durdu. Odasında çok uzun zaman geçmiş gibi gelmişti ama ona sadece çok uzun geldiğini düşünmüştü. Dört dakika şaşırtıcıydı. Geçmek ona sadece beş dakika sürmüştü.

Hanım Varidos, Gavin'e yaklaştı ve fısıldadı: "Bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bazı usulsüzlükler vardı."

Gavin Kip'e gülümsedi. "Aferin, birazdan görüşürüz." Kip'i kendisine hangi kısmın en zor olduğunu düşündüğünü, nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğini soran ve genel olarak ona dünyanın merkezi gibi davranan kadın ve erkeklerle baş başa bırakarak kenara çekildi. Genç bir teknik ressam için oldukça sarhoş ediciydi ve öyle olması da gerekiyordu.

Gavin sırıtarak Bayan Varidos'la birlikte testçinin masasına doğru yürüdü. Taş masanın tam yanında durmaya geldiler. Masanın ortasındaki bir deliğin üzerine siyah bir samit kumaş serilmişti. Test taşı tam orada olurdu. Gavin tam olarak nasıl konumlandırıldığını hatırlamaya çalıştı. Bu konuda yalnızca tek şansı olacaktı. “Usulsüzlük neydi?” O sordu. Samit, test taşına müdahale edebilecek herhangi bir dış ışığı engelledi.

Yaşlı kadın yavaşça nefes verdi. “Üç buçuk sıralarında ipi elinden attı. Ben onu durduramadan kadınlardan biri onu tekrar eline verdi.”

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Gavin.

“Güzel olanları teste gönderiyorlar. Yarısının, repliklerini hatırlayacak kadar beyni bile yok; canlı hafızada hiç ortaya çıkmamış durumları yöneten daha belirsiz kuralların bazılarını hatırlamak ise çok daha az. Dazen bile ipi bir kenara atmadı.”

"Bunu hangisi yaptı?"

"Yeşil."

Tabii ki yeşildi. Vahşi, öngörülemez, en ufak bir kısıtlamaya bile sinirleniyor. "Onu buraya getirin!"

Yeşil testçi, hanımın çağrısını gördü ve hemen oraya yürüdü. Testçilerin hepsi güzeldi ve açık tenli olmak savaş alanında bir dezavantaj olsa da bu ve diğer birkaç tören için tercih ediliyordu. Cildi yeşil, mavi veya kırmızı olan bir erkek veya kadının görsel etkisi, doğal cilt tonu ne kadar koyu olursa o kadar sönüktü. Parialılar bile bu törende kendilerini temsil etmek için kıyıdaki, ovadaki veya melez köylüleri seçiyorlardı. Bu kadın Ruthgari'ydi ve onlara göre bile açık tenliydi. Bir dansçının rahat zarafetiyle hareket ediyordu. Tören sırasında, yalvaran kişi ortaya çıktığında tüm testçilerin kendi renklerine bürünmesi için giydiği ince yeşil cübbesi -testlerin başlamasından yalnızca on ya da on beş saniye sonra olabilir- onun durumunda, büyük göğüslerinin derinliklerinde açıktı. göğüsler. Heyecanla yürüdü, saçlarını geriye doğru attı, dümdüz,

Bazı törenlerin çıplaklığı ve neredeyse çıplaklığı, onları neredeyse erotik olmayan hale getiren dini ve kültürel sembolizmle örtülmüştü. Neredeyse, çünkü ne kadar yüksek fikirli olursanız olun, çıplak ve şaşırtıcı derecede çekici birine baktığınız gerçeğini tamamen görmezden gelemezsiniz. Ancak daha sonraki partiler, özellikle de inisiyasyonlarda her zaman gri bir alan vardı. Herkes güzel, herkes yarı giyinik, herkes diğer herkesin taze anısına sahip, çırılçıplak, atmosfer coşkulu, şarap serbestçe akıyor ve kasvetli törensellik aniden ortadan kayboluyor.

Bu yeşil ne yaptığını tam olarak biliyordu. Gavin kadından daha uzun olduğu için kadının zar zor kapattığı elbisesine bakmadan edemiyordu. Bunun yerine onun kalp şeklindeki yüzüne, ela gözlerine, gözbebeklerinin zar zor yeşil haleye dönüştüğüne baktı. Tanıdık görünüyordu.

Kendisiyle Bayan Varidos'un arasını işaret ederek, "Burayı," dedi. Taş masanın etrafından adamın işaret ettiği yere doğru adım attı ama gereğinden fazla yaklaştı.

"Sen kimsin?" diye sordu, sesi soğuktu.

"Benim adım Tisis," dedi, gülümsemesi kocaman gamzelerini ortaya çıkarıyordu. "Bu ne?"

"Ah," dedi sanki kafasında hiçbir şey yokmuş gibi. "Tisis Malargos."

“Ne oldu Tisis?” diye sordu, ismi tanımıyormuş gibi yaparak. Babası ve amcası onun arkadaşlarıydı, yani Dazen'in arkadaşlarıydı. Savaştan sonra ortadan kaybolmuşlardı. Büyük ihtimalle haydutlar tarafından öldürülmüş ya da korsanlar tarafından köleleştirilmiş. Aile görünümü vardı. Hiç şüphe yok ki ondan nefret ediyordu. Kip'in testi geçme şansı olduğunu görmüş ve onu sabote etmişti. Cesur. Aptalca ve sinir bozucu ama cesur.

"Duacı aldattı" dedi. "İpi attı. Onu tekrar eline verdim.”

“Test sırasında yalvaran kişiye hiçbir şekilde dokunmayacaksınız. Bu kuralla ilgili belirsiz olan bir şey mi var?”

"Ona dokunmadım - Kusura bakmayın Yüce Luxlord Prism, derisine dokunmadan ipi tekrar eline koydum. Testin bütünlüğünü korumaya çalışıyordum.”

"Malargos," dedi Gavin. "Sen Ruthgari'sin, değil mi?"

“Evet, Lord Prism.”

Gavin ona düz bir ifadeyle baktı. "Sizin Kutsal Satrap Rado'larınız, sayıca ondan iki kat fazla olan Kan Ormancılarıyla savaşmak için Büyük Nehir'i geçtiğinde ne yaptığını hatırlıyor musunuz?"

“Ordusunun arkasındaki Rozanos Köprüsü'nü yaktı”

dedi. "Bu hile miydi?"

"Ben-ben takip etmiyorum" dedi.

“Adamları kaçamayacaklarını bilsinler diye köprüyü yaktı. Onlara hiçbir çıkış yolu bırakmadı. Herkes kazanması ya da ölmesi gerektiğini biliyordu. 'Arkanızdaki köprüleri yakmak' deyimini buradan alıyoruz. ”

"Ama onun ipe uzandığını gördüm," diye zayıfça şikayet etti. Prizma'yı onun yüzüne karşı koyduğu için aniden cesareti kırılarak yutkundu.

"Ve sen bunu ona geri verdin."

"Elbette."

“Yani Kutsal Satrap Rados'un arkasına yeni bir köprü inşa edecektin?” “Tabii ki hayır, bu...”

“Ve onu mahkum etti. İpi çekmeden önce ne kadar dayandın?” diye sordu.

Kızardı ve başka tarafa baktı. "On yedi saniye." Elbisesini daha da sıkı sardı ve sonunda üzerini örttü.

"Ve sen genç bir adamın geçme şansını yok ettin." "Yeniden

test yapabiliriz..." diye başladı.

"Yapamayacağımızı biliyorsun. Yalvaranlar bunun gerçek olmadığını anladıklarında Harman çalışmaz. Herkes bunun yeğenim olduğu için özel bir ayrıcalık kazandığı için olduğunu söylerdi..."

"Ben öyle demek istemedim..."

"Ve bunu biliyorsun!" dedi Gavin, çaba harcayarak sesini alçaltarak.

"Ne demek istediğin önemli değil," diye tısladı Bayan Varidos.

Hanım konuşurken Gavin meşalelerin ışığından bir miktar süperviyole ayırdı. Birazcık. Süperviyole ışığın güzelliği görünmezliğiydi. Bu odada gözlerini kıstıklarında süperviyole luxini görebilen en az yarım düzine insan olmasına rağmen Gavin şu anda hiçbirinin gözlerini kısmadığından emindi. Birisi öyle olsa bile, Gavin'in yapmak üzere olduğu şey o kadar küçük ve o kadar hızlıydı ki bakan biri bile bunu gözden kaçırabilirdi. Büyülü el çabukluğu. Süperviyole parmak uçlarına yerleşti.

Hanımefendi, "Kuralları çiğnedin, Tisis," dedi. "Görevlerinizi berbat ettiniz ve genç bir adamın geleceğini mahvetmiş olabilirsiniz."

"Ama kimse geçemez!" genç kadın itiraz etti. Uzun süre dayanmak bir gurur işareti haline gelmişti. Komplolar, karanlık, dar alanlar, yükseklikler, örümcekler, yılanlar, fareler; Harman en yaygın korkuların hepsini vurdu. Genellikle başarısızlığın her şeyin kaybı anlamına geleceğine inanan ve korkudan gözleri irileşen başvuru sahibi, ipi çekmeden önce her türlü rengi çizerdi. Elbette mükemmel değildi ama sahip oldukları en iyi testti.

Gavin, "Gözümün önünden çekil," dedi.

Tam Gavin'in planladığı gibi öfkeyle, öfkeyle, Gavin'le metresinin arasından geçerek gitti. Kısa çubuğu bileğinin arkasında tutarak cebinden bir taş çıkardı, samiti delikten kaydırdı, görünmez süperviyoleyi parmak uçlarından dışarı fırlattı ve bunu test taşını oluklarından çıkarmak için kullandı. Luxini bileğine geri taktı, test taşını süperviyole bantlarla ön koluna bağladı ve parmağındaki son süperviyole ile sahte test taşını yerine düşürdü.

Her şey bir saniyeden az sürmüştü ve Gavin eğilmemişti bile. "Peki, bakalım elimizde ne var?" dedi, zengin samit kumaşı hâlâ delikten çekerek.

Gavin, Varidos Hanım'ın tam gözü önünde, samiti bir kenara koydu ve hazneye uzandı, eğildi, test taşını yakaladı ve çekti.

dışarı. Test taşı, kıyıya vuran deniz iblisinden ya da Ruthgar'ın derinliklerindeki fillerden yapılmış, her iki ucu da obsidiyenle kaplı fildişi bir çubuktu. Fildişi değerliydi ama asıl harikası obsidiyendi. Dünyadaki mevcut obsidyenin nerede toplandığını, çıkarıldığını veya yapıldığını kimse bilmiyordu. Obsidiyen elmas veya yakuttan daha nadir olduğundan, her testten sonra her test taşının obsidiyen uçları yeniden kullanılmak üzere çıkarıldı.

Batıl inançlılar ona cehennem taşı adını verdiler. Çoğu teknik ressam bunun nadir olmasından dolayı mutluydu çünkü bir tasarımcının içinden lüksini doğrudan çekebilen tek taştı. Gavin, antik dünyadaki kralların ve satrapların ve daha efsanevi hikayelerde Kırık Göz'ün suikastçılarının koca hançerler, hatta obsidiyenden kılıçlar yarattıklarını duymuştu. Ancak obsidiyen büyülü özelliklerini ancak çok özel iki koşulun karşılanması durumunda ortaya çıkardı. Birincisi, neredeyse tamamen karanlıkta olması gerekiyordu: yani görünür spektrumda hiç ışık olmaması gerekiyordu; bir nedenden ötürü süperviyole ve kırmızı altı buna müdahale etmiyordu. İkincisi, ressamın kanına ihtiyacı vardı, üstelik açık bir kesik. Lüksinin taslak hazırlayıcıdan çekilebilmesi için obsidiyen ile lüksin arasında doğrudan bir fiziksel bağlantının olması gerekiyordu. Ancak bu bağlantı kurulduğunda çekim oldukça güçlüydü. Elinde luxin tutarken bir teknik ressamın omzunu obsidiyenle kesin ve taşı kesiğe doğru tutun; belki on saniye içinde luxin yok olacaktı. Akademisyenler bunun nedeninin, ressamların vücutlarında her zaman lüksin bulunmasından kaynaklandığını, dolayısıyla bağlantının, vücutta uzak olsa bile doğrudan olduğunu öne sürdüler.

Obsidyenin bir insandan renkleri çekme hızı, farklı luxin türleri için farklı olduğundan, vücuttan fildişine doğru çekilirken güzel çizgiler oluşturuyordu. Eğer bir renk oluşup kalıyorsa ve yeterince kalınsa, dua eden kişi o renkte eğitim almaya layık görülüyordu. Eğer iki renk varsa, elbette, yalvaran kişi iki renkli kabul ediliyordu ve ikiden fazlası onları çok renkli yapıyordu.

Gavin test taşını aldı. Süperviyole luxin kokusu olan hafif bir karanfil kokusu aldı. Kokunun dağılmasını isteyerek taşı bir süre tuttu ve taşı Bayan Varidos'a uzattı. Baş testçi olarak bulguları açıklamak onun göreviydi. O bunu yaparken herkes etrafına toplandı. Obsidiyenin uçlarını dikkatlice çıkarıp özel bir kutuya koydu ve ardından test taşını başının üzerinde tuttu. Mavi tarafa doğru yükselen berrak, kalın yeşil bir çubuk vardı ve onun yanında daha az dolgun bir mavi vardı. Sarı soluktu. Süperviyolede küçük bir parça vardı. Bu, teknik ressamlarda en yaygın kalıp olan klasik bir çandı.

Hanım şöyle dedi: "İşbu vesileyle, Rektonlu Kip'in yeşil ve mavi renklerde Orholam'dan hediye edildiğini, süperviyole renginin kararsız olduğunu ve daha sonraki bir tarihte tekrar test edileceğini beyan ederim. Kip, tebrikler, sen iki renklisin."

Bir tezahürat yükseldi.

Yalnızca Kip'in kafası hâlâ karışık görünüyordu.

Gavin masanın etrafından dolaştı, kolunu Kip'in omzuna doladı ve sıktı. "Aferin, Kip."

Kip, Gavin'in kucağında gevşekti. "Yani geçtim mi?" sessizce sordu.

"Geçtin. Beni gururlandırdın."

Bir tezahürat daha yükseldi ve çok geçmeden odaya akın eden köleler tarafından şarap, brendi, özel kekler, meyveler, etler ve tatlılar üretilmeye başlandı.

Gavin, kendisine tamamen şaşkına dönmüş, sanki Gavin'in az önce söylediği sözlere inanamıyormuş gibi bakan çocuğu serbest bıraktı. Bunlardan bazıları da sihirdi. Yelpazenin her bölümünün duygusal etkileri ilk kez Kip'in üzerinden geçmişti. Kalıntıyla ne yapacağını henüz bilmiyordu. Zaman aldı. Gavin kapıyı işaret ederek Aliviana'ya işaret etti.

"Kip," dedi Gavin. "Sana özel birini getirdim. Senin için bir sürpriz. O senin akıl hocan olacak. Biz ayrılana kadar işlerin nasıl yürüdüğünü açıklayacak ve size bazı temel bilgileri öğretecek. Kip, seni takdim edebilir miyim..."

"Yaşamak mı?!" dedi Kip, kız Gavin'in arkasından çıkarken.

"Kip!"

Gavin, "Neden gidip onu odasına götürmüyorsun Liv," dedi. "Ve söylediklerimi unutma."

Kip hâlâ sersemlemiş durumda olduğundan Liv onun elini tuttu ve onu ana kapıya doğru yönlendirmek için döndü. Şüphesiz orada bir kalabalık olacaktı. Kip'in herhangi bir şeyin olağan dışı olduğunu düşünmesine gerek yok.

"Neden arka tarafa gitmiyorsun?" dedi Gavin. Döndü ve karşı duvara süperviyole ışınını fırlattı. Duvarın bir bölümü önceden gizlenmiş menteşelerin üzerinde aniden açıldı.

Liv, Kip'i arka kapıdan çıkardı.

Komutan Ironfist ve Luxlord Black ön kapıya geldiler. "Luxlord,

Hanım, Komutan, Yargıçlar," dedi Gavin, şu anda Ironfist ya da Luxlord Black ile konuşamayacak kadar meşgul olduğunu göstermek için dostane bir el sallayarak. Kendisi de arka kapıya doğru yürüdü. O

Kip'i hemen almam gerekiyordu. Çocuğa onu yukarı göndermek yerine odanın dışında beklemesini emretmeliydi.

Gavin, Beyaz'a bırakacağı mektubu yazmaya başlamışken arka kapıdan içeri adım attı ve neredeyse köle cüppesi giymiş esmer, ağırbaşlı küçük bir adamın üzerinden geçecekti. Adamı tanıdı ve kalbi düştü.

"Selamlar, Lord Prism," dedi küçük adam, başörtüsü o kadar kolalanmıştı ki başını sallarken zar zor hareket ediyordu. İlityalı korsanlar tarafından yakalanmadan, köleleştirilmeden ve sonunda Andross Guile'ye satılmadan önce Parian hukukçusuydu. Zeki ve sağduyulu biri olarak yirmi yıldır Andross Guile'nin sağ koluydu. “Baban gecikmelerinizden yoruldu. Derhal odasına gelmenizi istiyor.”

Andross Guile ile "hemen" dün anlamına geliyordu. Gavin içeri sindi, boynunu sağa sola salladı ve "Beni ona götür" dedi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 46

Kip, Liv Danavis'i dar bir koridordan takip etti ve ardından asansöre çıktı. Başı hâlâ dönüyordu ve duyguları, sanki bir şekilde ona ek duygular baskı yapılıyormuş gibi tamamen içsel olmayan bir isyan halindeydi. Yabancı hissettim. Belki sadece Liv'i görmekti. Onun Chromeria'da olduğunu biliyordu ve buraya geleceğini bildiğinden beri onu görmeyi umuyordu ama aslında onu görmek farklıydı.

Usta Danavis, Liv'in mektuplarının çoğunu Kip'le paylaşmıştı, bu yüzden bazı açılardan sanki iki yıl geçmiş gibi gelmiyordu ama Liv o zaman on beş yaşındaydı. On üç yaşındaydı. Görünüşe göre o zamandan beri büyümüştü çünkü sonunda ondan daha uzundu. Tabii ki hâlâ ondan yaklaşık üç kat daha genişti. Hatta eskisinden çok daha güzeldi.

Onu koridordan geçirip sonunda asansöre götürürken hiçbir şey söylemedi. Kip sessizlikten memnundu. Dilini bulabileceğini sanmıyordu. Onu görünce tuhaf, sessiz bir sevinç ve huzur çöktü üzerine. Onun on dört yaşındayken alcaldesa'nın oğlu Ged'le nişanlanacağı söylentisinin kasabada dolaştığını hatırladı. Kısa bir süre sonra Chromeria'ya doğru yola çıktı. Kip rahatlamıştı. Küçük Rekton için fazla iyi görünüyordu. Ama o zamandan beri onu düşünmediğinden emin olmasına rağmen onu özlemişti. O, tepeden geçen güneş gibiydi ve o geçerken yüzünü çevirmişti, onun varlığıyla ısınmıştı ama daha fazlasını umut etmeye asla cesaret edemiyordu. Usta Danavis, Liv'in Chromeria'da bir kızla zor zamanlar geçirdiğini paylaştığında Kip hemen oradan ayrılıp suçluyu öldürüp sonra eve dönmek istemişti.

Onu yönlendirirken dalgalı saçlarının omuzlarının etrafında savrulup zıpladığını görmek, uzun bir kıştan sonra yeniden güneş ışığı altında durmak gibiydi. Kip söz söylemek istemedi. Koca ağzını açtığında her şeyi mahvedeceği kesindi. Sadece onun yürüyüşünü izledi, o kararlı bir şekilde, evindeymiş gibi, rahat bir şekilde, çevreye hakim olarak ileri doğru yürürken zarafetle kendi pantolonunu yukarı kaldırdı.

Liv, "Sanırım kayboldum" dedi. Her iki tarafa, tamamen aynı görünen koridorlara baktı. Dudağını ısırdı.

Gözleri o dolgun, hafif nemli dudağa kilitlenen Kip yutkundu.

"Kip mi?" dedi. “Hayır, boşver, tabii ki yapmazsın.”

Tekrar yola koyuldu ve Kip de onu takip etti. Liv uzaktayken bir kadına dönüşmüştü. Kendisi şişman olduğu kadar da zayıftı. Gözleri büyük

berrak kahverengiydi, cildi pürüzsüz ve berraktı, sakalı yeni çıktığı için boynunun etrafındaki ve çenesindeki sivilcelerle lanetlenmişti. Orholam'a şükür, en azından göğsü onunkinden daha büyüktü.

Ancak Kip oraya pek bakmadı ve şimdi onu takip ederken vücuduna da zar zor bakıyordu. Yürürken eteği çok hoş bir şekilde ileri geri sallanıyor, ince, düzgün baldırlarını ortaya çıkarıyordu. Ama bir iki ya da belki üç bakışın dışında Kip tekrar baktı. Ah! Dört. Bunun dışında ona başka güzel bir kadına baktığı gibi bakmıyordu. Pek saygılı görünmüyordu.

Ah, beş.

Asansöre bindiklerinde durdu. Kendi kendine gülerek, "Şimdi farkettim ki," dedi, "seni nereye götürmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sana şunu söyleyeyim. Ben bu işi çözene kadar odama gelebilirsin. Eğer sen de benim Harmandan sonraki durumum gibiysen muhtemelen hemen yatman gerekecek. Sağ?"

Kip daha önce nasıl fark etmediğinden emin değildi ama yorgundu. Sanki biri onun enerji şişesini alıp hepsini çalkalamış gibi hissetti. Başını salladı.

"Konuşmak istemiyor musun?" diye sordu, ona hafifçe sırıtarak. Bu, uyku vaktini kaçıran ve tatlı almak için uyanık kalma mücadelesi veren küçük bir çocuğa gösterdiğiniz türden bir sırıtıştı. Ancak Kip, ondaki o hoşgörülü sırıtışı görünce tutkuyu umutsuzluğa bile çağıramadı.

Ona karşı tatlıyım. Sevimli. Ah.

Karşı ağırlıkları asansöre yerleştirdi, bir an duraksadı; Kip'in ağırlığını hesaba katmak için ne kadar ağırlık eklemesi gerektiğine şaşırmış olmalıydı. - ve daha fazlasını ekledi. Birkaç dakika içinde kuleye doğru hızlanırken, hem yukarı hem aşağı giden diğer öğrencilerin yanından geçtiler. Durdular ve merkez kuleyi diğerlerine bağlayan şeffaf tüplerden birine doğru uzanan geniş bir lobi alanına adım attılar.

Kip kaşlarını kaldırarak Liv'e baktı.

“Dairelerim sarı renkte. Sarı, spektrumun ortasında yer aldığından iki renkli ve çok renkliler diğer renklerden daha sık sarıyı içerir, dolayısıyla sarı kulede daha fazla iki renkli daire bulunur. Prizma Kulesi'ndekiler için yer yok. Yüksekten korkar mısın?"

"Genellikle değil," dedi Kip huzursuzca.

"Ah, yani konuşabiliyorsun!"

"Ben de düşebilirim" diye mırıldandı.

"İyi olacaksın, söz veriyorum" dedi. Tüpün içine doğru yürüdü. Dört adım genişliğindeydi ve o kadar ince mavi luxin ile çevrelenmişti ki neredeyse şeffaftı. Yürüyüş yolunun alt kısmı, ince sarı çubuklarla güçlendirilmiş daha kalın maviydi. İnanılmaz derecede ince görünüyordu. Kip'in çok aşağıdan gördüğü gibi, Prizma Kulesi'ne giden geçit yalnızca iki yerden bağlıydı: doğu tarafında ve burada, batıda. Prizma Kulesi'nin hemen batısındaki yeşil kuleye giden yolun yaklaşık yarısına kadar gittikten sonra, bu yürüyüş yolu neredeyse berrak bir lüks dairesel yürüyüş yolu ile karşılaştı. Bu daireden altı kulenin her birine uzanan parmaklıklar vardı.

Liv, Kip'i daire ile parmaklıklar arasındaki kesişme noktalarından birine, herhangi bir destekten en uzak noktaya götürdü. Yukarı ve aşağı atladı. “Bakın, tamamen güvende.” O güldü. “Şimdi dene.”

"Bilmiyorum" dedi Kip. Eğer korkusunu yenebilirse, buradan manzara muhteşem olacaktı. Elbette Liv buradayken sadece sihirli kulelere bakmak zordu. "Tamam," dedi zayıf bir sesle. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Tabii eğer bu cılız yürüyüş yolunu kırarsam ikimizi de yarı yolda bırakmış olacağım. Hızlı yol.

İyi bir spor yapmaya çalışan Kip biraz zıpladı, mümkün olduğunca hafif bir şekilde ayak parmaklarının üzerine indi ve dizlerindeki tüm şoku emdi.

"Ah, cidden," dedi Liv.

Kip içini çekti ve o kadar yükseğe sıçradı ki kafasını gölgeliğe değdireceğini sandı. Yere indiğinde büyük bir çatırtı duydu.

Ellerini uzatıp tutacak bir şey aradı, kalbi sıkıştı. Liv'in yüzünü gördüğünde kendini tırabzanlara atmak üzereydi.

Güldü ve ağzını kapattı. "Çok üzgünüm" dedi. “Yapmamalıydım. Bu yeni öğrenciler için bir tür gelenek ve Prism benden size tüm deneyimi sunmamı istedi.” Kip onun ellerine baktı. Görünmez bir şeyin etrafında sıkışıp kalmış gibiydiler. Gözlerini sıktı ve elbette ellerinde bir süperviyole luxin çubuğu vardı.

Kip kıkırdadı. Sadece biraz zorlama gibi geldi. “Bana geleneksel paspası verir misin? Sanırım geleneksel bir su birikintisi bıraktım.”

O güldü. "İyi bir spor olduğun için teşekkürler. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, yargıcım bunu tüm sınıfla yaptığında neredeyse bayılıyordum. Haydi, artık biraz daha uzakta.”

Birlikte cılız dairenin etrafında yürüdüler, sonra sarı kuleye doğru döndüler. Kip Büyük Avlu'ya girdiğinde sarı kule arka taraftaydı, yani onu pek görememişti. Şimdi hem yukarıda hem aşağıda beliriyordu.

Kip, "Sanırım gözlerim dolu" dedi.

"Ne?"

“Bugün çok fazla şaşırtıcı şey gördüm. Ya bu o kadar etkileyici değil ya da şaşırma yeteneğimi kaybettim çünkü bana göre bu sade sarı bir kuleye benziyor. Alev yok, mücevher yok, kıvrımlı hareket yok. Kule aydınlıktı ama bunun dışında bulutlu sarı bir cama benziyordu, yarı saydamdı ama şeffaf değildi. Belki güneş kulenin yanından battığı için görmek zordu.

Liv gülümsedi. Gamzelerini nasıl unuttuğunu bilmiyordu. "Sarı muhteşem çünkü tamamen sarı luxinden oluşuyor."

"Ve diğerleri değil," dedi Kip anlamayarak. Gözlerini kırpıştırdı. "Yani, kendi renkli lükslerinden yapılmamışlar mı?"

"Hayır hayır hayır. Diğerlerinin geleneksel yapı malzemeleri üzerine inşa edilmiş büyülü cepheleri var. Sarı tamamen sarıdan yapılmıştır.”

Kip, Prizma ile ilgili verdiği kısa eğitimden dolayı sarının büyülü lanolin gibi bir şey olduğunu düşündü; diğer luxin'i besledi, ancak bunun dışında kolayca ışığa geri dönüyordu. "Ah, ben sarının yapı malzemesi olarak kötü bir seçim olduğunu düşündüm, kararsız olması falan." Kip neden ağzını kapalı tuttuğunu yeni yeni hatırlıyordu. Liv'le ne kadar çok konuşursa, evi hakkında konuşması da o kadar doğal olacaktı. Ve ev hakkında hiçbir şey söylememesi onun için daha da doğal değil. Oraya gittikleri anda Liv'e babasının öldüğünü söylemek zorunda kalacaktı ve onunla birlikte olmanın o keyifli rahatlığı da paramparça olacaktı. Bu parlak, ışıltılı, gamzeli genç kadından yaslı bir yetime dönüşecekti.

Liv, "Bu kötü bir seçim" dedi. “İşte bu yüzden bu kadar şaşırtıcı.” Onu kulenin girişine doğru çekti. Kip birdenbire mavi-sarı iğlerin sağlamlığını bırakmak isteyip istemediğini bilemedi.

Tabii, bir dakika önce bu konularda adım atmaktan endişeleniyordum, şimdi de ayrılmak istemiyorum.

“Sarı genellikle en az stabil olan lüksindir. En ufak bir harekette, suyun bir anda kaynaması gibi parlayarak yeniden ışığa çıkıyor. Bu yüzden ona parlak su diyorlar. Ama o arpçının ne zaman çaldığını hatırlıyor musun?

Birkaç yıl önce Rekton'daydı ve her şarkının arasında arpının akortunu yeniden ayarlamak için mi duruyordu?

Kip başını salladı. “Benim için hiçbir fark yaratmış gibi görünmüyordu.” Tehlikeli bir yer, evde herhangi bir şey hakkında konuşmak ama yorgunluktan bayılıncaya kadar onu konuşmaya devam ettirebilirse, ona bir gün daha bu haberi vermekten kaçınabilirdi.

Liv şöyle dedi: "Olay şu ki, arpının akortunun biraz bozuk olduğunu bile anlayabiliyordu. Ancak başka kimse bunu yapamazdı. Bunu ışıkla yapabilen insanlar var. Herhangi bir renkte lüksin yapmak için rengin içinde doğru notaya basmanız gerekir, aksi takdirde lüksin oluşmaz. Yalnızca yaklaşık olarak sahadaysanız, luxin'in başarısız olma olasılığı çok daha yüksektir. Bazı hataları daha fazla iradeyle kapatabilirsiniz ancak böyle bir işi yapmak için gerçekten özel birine ihtiyacınız var.”

"Bunun süperkromatlarla bir ilgisi var mı?" diye sordu. Sonunda bazı parçaları bir araya getirmeye başladığını hissetti.

"Evet." Bunu duyduğuna şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten bütün gece orada dikilmeyeceksin, değil mi?"

"Ah." Kip onu kuleye kadar takip etti.

"Süperkromatlar, renklerde çoğu insana göre daha ince tonlamalar görebilir." "Sen de öyle misin?" diye sordu.

“Hımm-hımm. Tüm kadınların yaklaşık yarısı böyledir.”

"Ama o kadar çok erkek yok."

"Tüm Chromeria'da yalnızca on erkek süperkromat var." Ah, Bayan Hag da Kip'e ucube diyor. Kip, "Bu adil görünmüyor" dedi.

"Adaletin bununla ne alakası var? Mavi gözlü olduğun için benden daha fazla taslak hazırlayabileceksin. Bu adil bir mesele değil.”

Kip kaşlarını çattı. "Yani sarının kalması için süperkromat olman mı gerekiyor?"

"Kısa cevap? Evet. Gerçekte, süper renkliliğin bile dereceleri vardır. Süper renklilik testini yaptınız ve ince tonlamalara sahip yüzlerce blok mu vardı? Renk geçişlerinin çok daha ince olduğu bin blok olduğunu hayal edin. Kalıcı sarı renk elde etmek için bu testi geçmeniz ve ardından o dar spektrumda sarıyı çekme kontrolüne sahip olmanız gerekir. Ancak sonuç, herhangi bir lüksin arasında en güçlüsüdür.”

"Bunu yapabilirmisin?" diye sordu.

"HAYIR."

"Ah, bu muhtemelen kaba bir soruydu, ha?" Kip yüzünü kırıştırarak sordu.

"Burada kule görgü kurallarının ayrıntılarını sana karşı kullanacak son kişi benim."

"Bu bir evet."

"Evet" dedi gülümseyerek. Peki gamzeler neden bu kadar güzeldi? "Senin Prism'in... yeğeni olduğuna hâlâ inanamıyorum, Kip."

Kip, "Tek sen değilsin" dedi. Yani Gavin haklıydı. Yeğen demeden önce hepsi durakladı. Bunun sürekli bir piç olduğunu duymaktan daha iyi hissettirmesi gerektiğini tahmin etti. Olmadı.

Başka bir asansöre binip aşağıya indiler. Görünüşe göre kimin hangi odayı alacağına dair bir çeşit öncelik sırası vardı. Liv'in odasına girdiklerinde Kip şaşırdı. Sadece büyük değildi, aynı zamanda bir oda takımıydı.

- ve gün batımına bakıyoruz. Burası çoğu teknik ressamın uğrunda adam öldüreceği türden bir oda olmalıydı.

Liv özür dilercesine, Buraya yeni taşındım, dedi. “Ben iki renkliyim. Neredeyse. Eminim yorulmuşsundur. Benim yatağımda uyuyabilirsin."

Kip şaşkınlıkla ona baktı, onun söylediğini sandığı şeyi söylemediğinden emindi, yüz ifadesinin hiçbir şey ifade etmesine izin vermemeye çalışıyordu.

"Ben yan odada uyuyacağım aptal. Bu yeni halılar o kadar kalın ki üzerinde Parian gibi uyuyabilirim.”

Kip yutkundu. “Hayır, öyle olduğunu düşünmedim, yani sadece... yatağını almamam gerektiğini düşünüyordum. Yan odada uyumalıyım.”

“Sen benim misafirimsin ve bitkin olmalısın. Israr ediyorum."

“Ben... yatağının kirlenmesini istemiyorum. Terliyim ve iğrençim. Testten." Kip yatağına bakıyordu. Güzeldi. Buradaki her şey çok güzeldi. En azından ona iyi davranıyorlardı.

“Harmancı bunu insanlara yapıyor. Sana bir leğen getireceğim, bayılmadan önce biraz sünger çekersin ama gerçekten ısrar ediyorum.”

Liv yan odaya kayboldu. Kip boğazında bir yumrunun büyüdüğünü hissetti. Şu ana kadar babası hakkında hiçbir şey söylememişti ama aralarındaki konunun büyüdüğünü neredeyse hissedebiliyordu. Liv, dumanı tüten sıcak su, sünger ve kalın bir havluyla odaya geri döndü. Onları bıraktı ve yüzü Kip'e dönük olmayacak şekilde bir sandalyeye oturdu.

"Sen yıkanırken burada oturup sohbet etmemin bir sakıncası olmaz, değil mi?" diye sordu. "Arkanı dönmeyeceğim, yemin ederim."

"Ah." Elbette umurundaydı. Orholam yarı çıplakken arkasını döner ve Orholam'ın hatrına çığlıklar atarak odadan dışarı koşardı. Birinin senin tombul olduğunu bilmesi başka bir şeydi, ama senin yağlı rulolarını görmesi tamamen başka bir şeydi. Aynı zamanda onun misafiriydi ve ondan başka hiçbir şey istememişti. Ve kaba davranmıştı.

“Peki Kip... babam nasıl? Ev hakkında hiçbir şey söylemedin.” Kip uzun bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Konuşmaya başla, Kip. Başladıktan sonra ona her şeyi anlatabileceksin.

Liv, "İç çekiyorsun," dedi. "Bir sorun mu var?"

"Satrapın her yıl Rekton'a vergi talep eden haberciler gönderdiğini biliyor musun?"

"Evet?" Liv, sesinin soru sormaktan çok endişeyle yükseldiğini söyledi.

"Arkanı dönebilirsin, çıplak değilim." Döndü.

“Satrap Garadul'un oğlu Rask iktidara gelince kendisini kral ilan etti. Başka bir haberci gönderdi. Kasaba onu da eli boş gönderdi, o da bize örnek olmaya karar verdi.” Kip derin bir nefes aldı. Herkesi öldürdüler Liv. Kaçan tek kişi benim."

"Babam? Peki ya babam?”

"İnsanları kurtarmaya çalışıyordu. Ama Liv, kasabayı tamamen kuşattılar. Kimse dışarı çıkmadı."

"Çıktın." Ona inanmadı; bunu onun yüzünde görebiliyordu.

"Şanslıydım."

“Babam kendi kuşağının en yetenekli ressamlarından biri. Sakın bana senin bunu başardığını ama onun başaramadığını söyleme.”

“Onların teknik ressamları ve Ayna Adamları vardı, Liv. Delclara ailesinin yıkılışını izledim. Hepsi. Bütün kasaba yanıyordu. Ram, Isa ve Sanson'un ölümünü izledim. Annemin ölümünü izledim."

"Uyuşturucu bağımlısı annen umurumda değil. Babamdan bahsediyorum! Sakın bana onun öldüğünü söyleme. O değil, kahretsin. O değil!"

Liv fırtına gibi odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Kip kapıya baktı, omuzları çökmüştü, gözlerinde anlamadığı gözyaşları vardı.

İyi gitti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 47

Yedi yıl, yedi büyük amaç, Gavin.

Gavin sağ elini uzattı ve başparmağından yukarıya doğru saydı ve her rengi sırasıyla çizdi: başparmaktan serçe parmağına, yüzük parmağından orta parmağa, işaret parmağına, arkadan ortaya, yüzüğe, serçe parmağına. Yedi sayı, her bir renk, alt kırmızıdan süper mora doğru sırayla, her birinden gelen küçük duygu ipliğini hissederek.

Orholam aşkına, ben Prizma'yım. Ben bütün adamım. Tüm renklerin ustası. En iyi zamanımda. Yaşayan hafızadaki tüm Prizmalardan daha güçlü. Belki yüzlerce yıldır en güçlüsü. Prizmaların çoğu yükselişlerinden yalnızca yedi yıl sonra yaşadılar. Sadece dördü yirmi bir yaşına ulaşmıştı. Her zaman yedinin katları halinde - elbette öldürülebilirler ya da doğal sebeplerden dolayı ölebilirlerdi, ancak birden fazla yıl dışında hiçbiri yanmadı. Gavin on altı yaşına gelmişti, yani en az beş yılı kalmıştı. Aslında herhangi bir Prizma yirmi bir yılı geçmeyi başarabilseydi, bunu yapacak olan o olurdu. Kendini güçlü hissetti. Tüm hayatı boyunca olduğundan daha güçlü ve renkleri üzerinde daha fazla kontrole sahip olduğunu hissediyordu.

Elbette bunların hepsi bir yanılsama olabilir. Başka bakımlardan olağanüstüydü; belki yarın atlayıp ölecekti.

Bu düşünceyle göğsünde yine o tanıdık gerginliği hissetti. Ölümden korkmuyordu ama amacına ulaşamadan ölmekten korkuyordu.

Babasının Prizma Kulesi'ndeki dairesinin önünde duruyordu. Babasının kölesi -Gavin adamın adının Grinwoody olduğunu biliyordu, ancak bunu size kendileri açıklamadıysa bir kölenin adını kullanmak kabalık olurdu- kapıyı açık tutarak bekliyordu. Birden fazla türden karanlığa açılan bir kapıydı bu. Gavin'in göğsünde keskin bir ağrı vardı. Nefes almak zordu.

Andross Guile, Gavin'in Gavin olmadığını bilmiyordu. Büyük oğlunun Chromeria'nın altında çürüdüğünü bilmiyordu. Dazen'in öldüğünü düşünüyordu ve bu konuda hiçbir zaman endişelenmiş gibi görünmemişti, çok daha az üzgündü. Hainler ihraç edilmeli ve asla konuşulmamalıydı.

“Lord Prizması mı?” köle sordu.

Gavin parmaklarındaki son lüksin tutamlarını silkeledi, reçineli kokuların esintisi küçük bir rahatlık sağladı.

Andross Guile'nin odası tamamen karanlık tutuldu. Pencerelerin üzerine kalın kadife perdeler asılmıştı, sonra tüm duvar aynı kumaşlardan katmanlar halinde asılmıştı. Girişin etrafına bir giriş odası inşa edilmişti

Böylece koridordan gelen ışık birkaç ziyaretçisinin gelmesine neden olmayacaktı. Gavin süperviyole ışığı çekti ve girişe adım attı.

Grinwoody kapıyı arkalarından kapattı. Gavin eline küçük bir süperviyole topu çekti; dengesiz olması için kusurlu bir şekilde çekilmişti. Kararsızlık onun yavaşça kendi spektrumunun ışığına dönüşmesine neden oldu. Süperviyole bir teknik ressam için bu, ışığını herkesin göremediği bir meşaleyi taşımak gibiydi. Ne Grinwoody ne de Andross bir süperviyole değildi, dolayısıyla Gavin istediği kadar ürkütücü mor ışığa sahip olabilirdi.

Gavin izlerken Grinwoody arkalarındaki kapının alt kısmındaki hafif çatlağın önüne ağır bir yastık itti. Adam durakladı ve gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. Teknik ressam değildi, dolayısıyla gözlerini doğrudan kontrol edemiyordu. Karanlıkta, donuk birinin (taslakçı olmayan) ışığa karşı tam duyarlılığa ulaşması yarım saat veya daha fazla zaman aldı. Çoğu teknik ressam, ışığa uyum sağlamak için çok fazla zaman harcayarak doğal olarak bunu on dakikada yapabilirdi. Birkaçı saniyeler içinde tam ışık hassasiyetine ulaşabiliyor. Ama Grinwoody görmeye çalışmıyordu. Belli ki odanın düzenini yıllar önce ezberlemişti; o sadece Yüce Usta Guile'nin odasına ışık girmediğinden emin olmak istiyordu. Sonunda tatmin olmuş bir şekilde kapıyı açtı.

Gavin süperviyole ışığı tuttuğu için mutluydu. Tüm teknik ressamlar gibi ona da ruh halini değiştirmek için renklere güvenmemesi öğretilmişti. Çoğu kişi gibi o da sıklıkla başarısız oldu. Bu, çok renkliler için özel bir cazibeydi. Her duygunun ya da her duyguya karşı koyacak bir rengi vardı. Şu anda olduğu gibi. Süperviyole spektrumunun kullanılmasına bir uzaklaştırma, yabancılaşma veya ötekilik duygusu eşlik ediyordu. Bazen ironik ya da alaycı görünüyordu. Her zaman kendisine yukarıdan bakıyormuş gibiydi.

Sen Prizma'sın ve yaşlı bir adamdan korkuyorsun.

Meşalesinin süperviyole ışığında Gavin, babasının yüksek arkalıklı, minderli bir sandalyede oturduğunu ve kapalı, tahtalarla kapatılmış bir pencereye doğru döndüğünü gördü. Andross Guile uzun boylu, güçlü yapılı bir adamdı. Artık ağırlığı geniş omuzlarından düşmüş, karnında küçük bir top oluşturmuştu. O şişman değildi; sadece midesinde ne kadar ağırlık vardı. Kolları ve bacakları, o sandalyeden neredeyse hiç kıpırdamadan geçirdiği yıllardan dolayı zayıflamıştı; derisi gevşek ve altmış beş yaşında benekliydi.

“Oğlum, ziyarete gelmen ne kadar iyi. Yaşlı bir adam giderek yalnızlaşır.”

"Özür dilerim baba. Beyaz beni çok meşgul ediyor.”

“O tekerlekli fahişenin yanında bu kadar dalgın olmamalısın. Cadının bu yıl Özgürleşme'ye katılmasını ayarlamalısın."

Gavin bunu yorum yapmadan geçiştirdi. Bu eski bir tartışmaydı. Beyaz, Andross için de aynı şeyleri söyledi, istisnalar dışında. Gavin babasının yanına oturdu ve meşalesinin ürkütücü süperviyole ışığında onu inceledi.

Odanın mutlak karanlığına rağmen Andross Guile, göz yuvalarının etrafına sıkı bir şekilde yerleştirilmiş kararmış gözlükler takıyordu. Gavin zifiri karanlıkta yaşamayı hayal edemiyordu. Kardeşine bile bunu yapmamıştı. Andross Guile sarıdan kırmızıya yakın bir çok renkliydi. Sahte Prizma Savaşı sırasında diğer pek çok teknik ressam gibi o da sınırlarını zorlamıştı. Ve ötesinde. Elbette en büyük oğlu için savaşmıştı. Çok fazla büyü kullanarak sonunda vücudunun buna karşı savunmasını yok etmişti. Ancak savaştan sonra, bu kadar çok taslak hazırlayıcı Özgürleşmeyi kabul ettiğinde, Andross bunun yerine bu odalara çekilmişti. Gavin, Andross'u buraya ilk ziyaret ettiğinde pencerelere mavi filtreler yerleştirilmişti. Yelpazenin diğer ucundaki kendi gücüyle Andross, mavi ışık karşısında kendini güvende hissetmişti. O zamandan beri, cerrahlar ona eğer renklerle savaşmaya devam edecekse tamamen karanlığa ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi. Eğer bu kadar aşırı önlemler alıyorsa gerçekten de uçurumun eşiğine gelmiş olmalı.

Andross, "Bir savaş başlatmaya çalıştığınızı duydum" dedi.

Gavin, "Korkarım, başarılı olmadan nadiren denerim" dedi. Babasının bunu zaten biliyor olmasına şaşırma zahmetine girmedi. Elbette Andross Guile biliyordu. Adam, kuledeki en güçlü kadın ve erkeklerin yarısının sadakatine veya korkusuna sahipti.

"Nasıl?"

“Tirea'da öz bir oğlumun olduğuna dair bir mektup aldım. Ben geldiğimde kasaba yanıyordu. Bir çocuğu öldürmek üzere olan bazı Aynaadamlara rastladım ve onları durdurdum.”

"Onları öldürdüm."

"Evet. Çocuğun benim öz oğlum olduğu ortaya çıktı ve adamların da Rask Garadul'a ait olduğu ortaya çıktı. Kasabanın vergi göndermeyi reddetmesini örnek alıyordu. Çocuğa özel bir ilgi duyduğunu iddia etti ama bunun sırf bana zarar vereceğini düşündüğü için mi olduğundan emin değilim.”

“Özel bir ilgi mi? Köyü cezalandırmak için orada olduğunu sanıyordum.” "Kip'in ondan bir şey çaldığını söyledi."

"Peki öyle miydi?"

“Çocuk, saldırı sırasında aldığı yaralar nedeniyle ölmeden hemen önce annesinin kendisine bir mücevher kutusu verdiğini iddia etti. Ama onu çalmadı.”

“Ama hançer sende mi? Beyaz luxin mi?”

Gavin'in omurgası bir ürpertiyle sarsıldı. Bu röportajın en kötü kısmının, babasının, Gavin'in gerçekte yaşamadığı ve dolayısıyla hatırlayamadığı ilişkilerin ayrıntılarını gözden geçirmesi olacağını düşünmüştü. Beyaz bir lüks hançer mi? Beyaz lüksin mümkün değildi ve Andross Guile'nin bunun hakkında bu şekilde konuşması, öyle olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu. Ya da öyle olduğunu biliyordu. Böyle bir şey gördüğünü ve Gavin'in neden bahsettiğini bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Kardeşi de bir hançerden bahsetmişti. Gavin'in göğsü kasıldı.

Eğer çok dikkatli olmasaydı kılık değiştirmesini mahvedecekti. Bu yüzden babasından olabildiğince uzak duruyordu. Andross Guile, Gavin'in hangi anılara, Dazen'in hangi anılara sahip olacağını tam olarak bilen birkaç kişiden biriydi. Savaş sırasında yabancılaşmış ya da öldürülmüş olduğunu bilenler vardı. Kardeşlerin ölümüne mücadelesinin ciddiyetinin Gavin'e işlerin ancak bu kadar ileri gidebileceğini unutturduğu şeklindeki zayıf bahane. Özellikle Andross, son savaşa doğru yaşananları yanlış hatırladığı için onu affedebilirdi ama Gavin kesinlikle yıllar önce olup bitenleri hatırlayacaktı, değil mi?

Gavin, "Hançeri görmedim" dedi. "Bir kutunun içindeydi. Beyaz luxin olabileceği aklıma bile gelmedi." Beyaz lüksin imkansızdı. Gavin bilirdi. Efsanevi malzemeyi kendisi yapmaya çalışmıştı ve bir Prizma olarak, eğer yapılabilseydi, bunu yapabilecek kişi o olurdu.

“Aptal çocuk, neden hep seni tercih ettiğimi bilmiyorum. Dazen yarı yarıya daha akıllıydı ama ben her zaman senin tarafını tuttum, değil mi?”

Gavin yere baktı ve başını salladı. Yıllardır babasından kendisi hakkında duyduğu ilk nazik söz, bir azarlamaydı.

"Başını mı sallıyorsun yoksa sallıyor musun? Unutmuşsundur diye söylüyorum, ben körüm, dedi Andross acı acı. "Boş ver. Hançeri avlama konusundaki gizliliğinizi anlıyorum - casuslarım bile beceriksizce konuştuğunuzu duymadı, bu yüzden bravo - ama yarım kuruşluk bir kralın fena halde istediği şüpheli bir hançerle karşılaştığınızda, bu durum tüylerinizi ürpertmedi. boynunun arkası mı?”

“Etrafım otuz düşman ressam, Ayna Adam ve son derece sönük bir kral tarafından kuşatılmıştı. Bol bol ürperdim.”

Andross Guile sanki bunların hiçbiri dikkate alınmaya değer değilmiş gibi elini salladı. "Seni koruyan Kara Muhafızlar yok sanırım. İnatçı, aptal çocuk. Kutu neyden yapılmıştı?”

"Gülağacı olabilir mi?" Gavin dürüstçe söyledi.

"Gül ağacı." Andross Guile derin bir iç çekti. "Elbette tek başına hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ama sana ne yapman gerektiğini söylüyor.”

Gavin, "Yedi Satraplığı bir araya toplayıp her biriyle doğrudan konuşmayı ve onları ikna edip edemeyeceğimi görmeyi planlıyordum" dedi. "Spectrum elbette hiçbir şey yapmayacak." Bunun nasıl gittiğini biliyordu. Babası, Gavin'in ne yapacağını duyurur ve Gavin'in yoluna çıkardığı her şeyin üzerinden geçerdi. Orholam aşkına, ben Prizma'yım.

"Ve siz bunu yaptığınızda, Kral Garadul Garriston'u ele geçirmiş olacak. Yanlış ders almış ve yanlış hareket tarzına sahip olsan da Spectrum'a söylediğin her şeyde haklıydın. Bu yüzden bana sahipsin. Eğer döner dönmez benimle konuşsaydın sana bunu söylerdim. Tek taraflı olarak geri çekilip Tyrean'ların eline bir mücevher vererek — ”

"Mücevher sayılmaz baba..." "Sözünü

kesmeye cesaret ediyorsun! Buraya gel."

Gavin kayıtsızca babasının karşısına oturdu. Andross Guile elini uzattı ve Gavin'in yüzünü buldu. Gavin'in yanağını neredeyse nazikçe takip etti. Sonra açık elini geri çekip Gavin'in yanağına dokundurdu.

"Ben senin babanım ve bana borçlu olduğun saygıyı göstereceksin, anladın mı?"

Gavin titredi, yutkundu ve kendine hakim oldu. “Anladım baba.” Andross Guile

sanki Gavin'in ses tonunda hoş olmayan bir şey olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi çenesini kaldırdı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etti. “Garadul, Garriston'a göz dikiyor, bu yüzden gübre ovasında inşa edilmiş bir dışkı kulesi olsa bile onu ona vermek zayıflık olur. Doğru yol şehri yerle bir etmek, sakinlerini köleleştirmek, tarlalara tuz ekmek ve o gelmeden oradan ayrılmak olacaktır. Ama sen beceriksizliğinle bu seçeneği yok ettin. Ve Kral Garadul, Garriston'u yirmi bin adamla ele geçirdiğinde, sen onu geri almanın, onun onu yalnızca bin kişi elinde tuttuğunda bulacağından çok daha zor olduğunu göreceksin."

"Ruthgari'nin Garriston'u tutan yalnızca bin adamı mı var?" diye sordu. Çekirdek mürettebattan daha azdı. Garriston'a doğru kürek çekerken bu kadar acelesi olmasaydı kesinlikle fark ederdi.

“Aborne'luların tekrar Narrows'tan geçmek için tarifeyi artırmasıyla ilgili sorunlar var. Ruthgari güç gösterisi yaparak bir açıklama yapıyor. Gemileri ve askerlerin çoğunu Garriston'dan çektiler.”

“Bu çok aptalca. Garadul'un asker yığdığını bilmeleri gerekiyor."

"Kabul ediyorum. Ruthgari dışişleri bakanının ikna edildiğini düşünüyorum. O akıllı, ne yaptığını biliyor olmalı. Ne olursa olsun Garriston'a gitmelisin. Şehri kurtarın, Rask Garadul'u öldürün ama bunları başaramasanız bile o hançeri alın. Her şey buna bağlı."

Hangi "her şey"? Bilmediğiniz sırları biliyormuş gibi davranmanın sorunu buradaydı. Sırlar, özellikle de büyük, tehlikeli sırlar, dolaylı olarak anılma eğilimindeydi. Özellikle komplocular casusların sık sık onları dinlediğini biliyorken.

Belki de hançerin ne olduğunu unuttuğumu iddia ederek şansımı denemeliydim.

Dazen'in Gavin'in tüm sırlarını, hatta Gavin ile babaları arasında olması gereken sırları bile bildiği bir zaman vardı. Dazen ve Gavin sadece kardeş değildiler. Onlar çok iyi arkadaşlardı. Dazen ondan iki yaş küçük olmasına rağmen Gavin ona eşitmiş gibi davranıyordu. Sevastian daha gençti; evde kalmasını sağladılar. Gavin ve Dazen'in aynı arkadaşları vardı. Birlikte White Oak kardeşlere karşı yumruk dövüşlerini kazandılar ve kaybettiler. Gavin bu dövüşlerin sadeliğini özlemişti. İki taraf, çok sayıda yumruk ve bir taraf kanamaya veya ağlamaya başladığında kavga bitmişti.

Ama Gavin on üç yaşına geldiği gün değişmişti. Dazen o sırada henüz on bir yaşında değildi. Andross Guile, kırmızı-altın brokar ve boynundaki kırmızı-altın zincirlerle etkileyici ve etkileyici elbisesiyle gelmişti. O zaman bile, on yıl boyunca Spectrum'un bir üyesi olduktan sonra, Andross Guile'den her zaman Andross Guile olarak bahsedilmişti, asla Andross Red olarak anılmamıştı. Herkes hangisinin daha önemli olduğunu her zaman biliyordu. Andross Gavin'i götürmüştü.

Gavin ertesi sabah geri geldiğinde gözleri sanki ağlıyormuş gibi şişmişti, ancak Dazen sorduğunda öfkeyle bunu inkar etti. Ne olursa olsun Gavin asla eskisi gibi olmadı. Dazen'e artık bir erkek olduğunu ve onunla oynamayı reddettiğini söyledi. White Oak kardeşler kavga çıkarmaya çalıştığında, Gavin kendisini o kadar derin bir alt kırmızıyla doldurdu ki, ısı dalgalar halinde ondan yayılıyordu ve sessizce kardeşlere, ona saldırırlarsa sonucun kendi başlarına olacağını söyledi.

O anda Dazen, Gavin'in onları da gerçekten öldüreceğini biliyordu.

O andan itibaren Gavin babalarıyla sırdaş olarak konuşmuştu. Dazen yol kenarına bırakılmıştı. Bir süre Sevastian'la oynamıştı. Sonra Sevastian da kaçırılmıştı ve o yalnız kalmıştı. Dazen, on üç yaşına geldiğinde tekrar onların gözüne gireceğini ummuştu ama babası bu tarihi zar zor kabul etmişti. Orholam'ın bir sonraki Prizması olarak kimi seçtiğini tahmin etme zamanı geldiğinde, Büyük Jasper ve Küçük Jasper'ın tamamı bir spekülasyon girdabıydı, ancak Dazen o kişinin ağabeyi olduğunu biliyordu. Nasıl olduğu önemli değildi. Andross tüm hayatı boyunca Gavin'i Prizma olarak yetiştirmişti.

Ve ben hiçbir şey olmayacak şekilde yetiştirildim. Başka bir babanın hırslarını engellemek için Karris White Oak veya başka bir kızla evlenmenin bir kenara atılması. Ta ki Gavin bunu bile benden almaya çalışana kadar.

Kılık değiştirmesinin en zor kısmı buradaydı; Gavin gibi davranmak değil, Gavin'in sahip olduğu ve Dazen'in asla yapamayacağı her şeyin kendisine hatırlatılmasıydı.

“Öyleyse Garriston'a git, onu kurtar ya da yak, Garadul'u öldür ve hançeri al. Yeterince basit görünüyor. Gavin işleri doğru yaparsa, bu onun amaçlarından birini gerçekleştirecek ve bir başkasına zemin hazırlayacaktı.

Andross, "Sana itaat edeceklerinden emin olmak için sana Ruthgari'lere mektuplar vereceğim" dedi.

"Beni Garriston'un valisi mi yapacaksınız?" Gavin babasının ne kadar güçlü olduğunu her unuttuğunda -bu küçük odadan bile olsa- Andross ona bunu hatırlatacak bir şeyler yapıyordu.

“Resmi olarak değil. Başarısız olursanız adımıza leke sürersiniz. Ama valinin ona söylediğin her şeyi yapmasını sağlayacağım.”

"Ama Spektrum..."

“Bazen göz ardı edilebilir. Bir Prizmayı ortadan kaldırmak o kadar kolay değil, biliyorsun. Döndüğünde seni evlendirme konusunu konuşuruz. Varis yapmaya başlamanın zamanı geldi. Bir piçle ortaya çıkman meseleyi baskılıyor.”

“Baba, ben değilim—”

“Eğer satraplardan birini ezerseniz, asi bile olsa, diğerlerinden birini satın almanız gerekecek. Zamanı geldi. Bu konuda bana itaat edeceksin. Piç sorununu daha sonra konuşuruz.”

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 48

Liv düşünmek için sarı kulenin yükseklerindeki ışıklı bahçeye gitmişti ama öpüşen genç bir çifte rastlamadan on adım bile yürüyemiyor gibiydi. Güneş batarken ışıklı bahçe muhteşem bir hal aldı - ve çiftlerin favorisi. Liv'in hatırlaması gerekirdi. Kendini bu kadar yalnız hissettiğinde genç aşıkların gözünde özellikle sarsıcı bir şeyler vardı.

Duyguları birbirine karışarak gitti, Kip'e bu kadar kaba davrandığı için üzgündü, babasının hâlâ hayatta olduğundan emindi ve yanıldığı için ölesiye korkmuştu. Yalnızdı, geleceğinden korkuyordu ve şimdi -herkesin ondan hoşlanan birini bulmayı ne kadar kolay bulduğunu görüyoruz- bir erkek çocuk için yalnızdı. Herhangi bir oğlan. Pratik olarak. Liv üç yıldır Chromeria'daydı ve yaptığı en iyi şey ilişkilerde birkaç kıl payı atlatmaktı. Tireli olmak, kaybeden tarafta yer alan bir generalin kızı olmak ve fakir olmak çoğu ilgiyi daha başlamadan bitirmişti. Kendisine gerçekten değer verdiğini düşündüğü çocuk onu Luxlord'ların Balosu'na davet etmiş ve sonra onu ekip başka bir kızla gitmişti. Görünüşe göre bu bir şakaydı. Ertesi yıl kısa süreliğine en popüler oğlanlardan bazıları arasındaki rekabetin hedefi haline gelmişti. İki hafta boyunca ilgi odağı olmak muhteşemdi. Sonunda başarıya ulaştığını, insanların sonunda onu kabul ettiğini hissetmişti. İçlerinden biri onu Luxlord'ların Balosuna davet etti.

Sonra diğerlerinden birinin, onu ilk önce kimin çevireceğine dair bir bahisten bahsettiğini duydu. İntikamı hızlı ve korkunçtu. Baloya kadar kendisine eşlik eden çocuğa, grubun lideri, Parshan Payam adında genç bir soyluya, eğer yaramaz bir rüyasını gerçekleştirmesine yardım ederse bekaretini vaat etmişti. Neredeyse salyası akmıştı.

Luxlord'ların Balosunda ana salonun hemen dışındaki karanlık bir köşede buluşmuşlardı. Neredeyse tüm Chromeria'nın dans ettiği, konuştuğu ve içtiği bir kaç adım ötede olmasına rağmen, Parshan'ı önce tüm kıyafetlerini çıkarmaya ikna etmişti. Sonra, iğrenç elleri vücudunun üzerinde gezinirken onu öpmeyi bıraktı ve yarışmayı kazandığı için ne kadar kazanacağını sordu.

"Bilirsin? Kızmadın mı?" O sordu.

"Neden kızgın olayım?" diye sordu. "Gözlerini kapat. Sana bir sürprizim var."

"İyi bir sürpriz mi?" O sordu.

Tırnaklarını karnına doğru kaydırdı. Aşağı baktı. Dudaklarını yaladı. “Nefesini kesecek. Söz."

Gözlerini kapattı. Bütün kıyafetlerini aldı ve partiye doğru fırladı. Bir çığlık atarak onun peşinden geldi ve çıplak bir şekilde partiye doğru koştu. "Yarışmanız için alacağınız şey bu, Parsham Payam!" Liv, çıplak genç adamı hemen görmemiş olanların onun kim olduğunu fark edip bilmesi için bağırdı.

Dansçılar durdu. Müzisyenler çalmayı bıraktı. Yüzlerce konuşma kesildi. "Arkadaşlarınla bekaretimi kimin alabileceğine dair bahse mi giriyorsun?! Sen aşağılıksın. Bir ahmak ve bir yalancı. Beni iğrendiriyorsunuz. Beni kandıracak kadar akıllı değilsin, beni kandıracak kadar akıllı değilsin ve beni ele geçirecek kadar erkek değilsin." Paha biçilmez kıyafetlerini punç kasesine daldırdı.

Her yerde sinirsel kıkırdamalar patlak verdi. Perşan dondu. Giysileri puntodan sırılsıklam olduğundan, kendisini korumak için onları geri alması anlamsızdı. Elleriyle kendini korumak için elinden geleni yaptı.

Liv, dağınık alkışlarla noktalanan sessizliğin ortasında, salondan hızla çıktı ve doğrudan Chromeria efsanesine girdi. Ne yazık ki, sana romantik bir ilgi duyan bir çocuktan intikam almak için kule bilgisine geçmek -bu ilgi ne kadar alçakça olursa olsun- başkalarının ilgisini teşvik etmenin iyi bir yolu değildi. Diğer oğlanların hepsi ondan korkuyordu.

Neden erkekleri düşünüyorum? Babam öldü.

Hayır, o değil. Babam daha kötü şeylerden kurtuldu. Kendisinin tuzağa düşmesine izin vermeyecekti. O bundan daha akıllı.

Yine de konuşacak birinin olması güzel olurdu. Dürüst olmak gerekirse, güzel bir ağlama onun kendisini çok daha iyi hissetmesini sağlardı.

Liv, Vena'nın odasına doğru yürüdü ama oraya vardığında Vena ağlıyordu. Bu, Liv'i anında kendine acımasından kurtardı. Vena sadece ağlamıyordu; bağırıyordu. Vena'nın genellikle ustalıkla darmadağınık çocuksu kısa saçları, sanki başını ellerinin arasında tutuyormuş gibi kafasına dağılmıştı. Gözleri şişmişti.

"İnanamıyorum Liv! Her yerde seni aradım. Yaşa!” dedi Vena. "Bu bir felaket. Orholam, Liv, eve gönderiliyorum!”

Odanın etrafına bakan Liv, Vena'nın tüm eşyalarının çoktan toplanmış ve büyük sandıklarda olduğunu gördü. Vena'nın sahip olduğu ne kadar çok şey var?

Liv, küçük odasındaki her açık alana saçtığı dekorasyonları tek başına toplayamayacağını biliyordu.

"Neler oluyor?"

Hikâye basit olmasına rağmen her şeyi mantıklı bir düzen içinde ortaya koymak birkaç dakika sürdü: Vena sponsorluğunu kaybetmişti. Sözleşmesini elinde bulunduran Aborne'lu lord, bir ticari girişimde bir servet kaybetmişti ve masraflarını kısması gerekiyordu. Görünüşe göre Vena'nın kontratını araştırmış ve hiç alıcı bulamamıştı. Ama başka bir genç teknik ressamın lordu Vena'nın odasını ondan satın almıştı. Burayı hemen boşaltması gerekiyordu. Vena bu gece eve dönüş bileti satın almıştı. Yatırımını kendisinden en iyi şekilde nasıl geri alabileceğini belirlemek için sponsoruyla görüşmesi gerekecekti.

Vena sonunda hizmetçi bir kız haline gelebilirdi ama efendisinin onu köle tacirlerine satmasından korkuyordu. Bu yasa dışıydı -bir teknik ressamın sözleşmesi kölelikten çok uzaktı- ama bu tür şeylerle ilgili hikayeler her zaman vardı.

“Liv, bana biraz borç verebilir misin? kaçabilirim.”

"Yapamam-"

Lütfen Liv, sana yalvarıyorum. Bunun bir borç olmadığını biliyorum. Sana asla borcumu ödeyemem ama geri dönmeyi de göze alamam. Lütfen."

Liv'in kalbi düştü. Tefecilerle buluşmak için sadece bir hafta bekleseydi, harçlığının bir taksitini daha çekerdi ve arkadaşına yardım edecek kadar parası olurdu. “Bir borcumu yeni ödedim Vena. Hiçbir şeyim kalmadı. Bu bana her şeye mal oldu.”

Vena soldu.

“Bekle, elbiselerimin bir kısmını satabiliriz. Eğer sabaha kadar bekleyebilirsen __ ”

"Onu unutma. O zamana kadar beni arayacaklar. Ve senin benim tek arkadaşım olduğunu biliyorlar. Seni izliyor olacaklar. Aptalca bir fikirdi. Gidip bununla yüzleşmem gerekiyor."

Kapı çalındı. "Kayıp?" bir erkek sesi bağırdı.

Vena kapıyı açtı ve köle kıyafeti giymiş dört adam içeri girip sandıkları aldı. Vena kendi çantasını aldı. "Beni iskeleye kadar götürebilir misin?" Liv'e cesur bir ifade takınarak sordu.

Hâlâ dehşete düşmüş ve inanmayan Liv başını salladı.

Sanki kaçınılmaz olanı sonsuza dek erteleyebilirlermiş gibi yavaş yavaş yürüyorlardı. Köprüyü birlikte son kez geçtiklerinde Vena, "Burası gerçekten harika bir yer" dedi. “Bu bir mucize. Ve ben buradaydım. Bir süre için. Babam bir hizmetçiydi; annem hizmetçiydi. Gitmende yanlış bir şey yok

ev ve hizmet. Ben onlardan daha iyi değilim. Ve biliyor musun? Prizma ile tanıştım! Gözleri parlıyordu. “Bana muhteşem dedi! Elbiseme iltifat etti. Ben. Oradaki güzel kızların arasında beni, Liv'i fark etti. Bunu kimse benden alamaz. Kaç kişi, kaç teknik ressam tüm hayatları boyunca bu kadar para kazanamadı? Prizmanın ta kendisi!”

Cesareti Liv'in gözyaşlarına boğulmasına neden oldu. Vena'ya bakmaktan özenle kaçındı, eğer bakarsa kontrolünü kaybedeceğinden emindi.

Ama çok geçmeden rıhtımdaydılar. Gözyaşları içinde vedalaştılar, yazmaya söz verdiler, Liv ise Vena'nın eski durumuna dönmesi için her türlü bağlantıyı kullanacağına söz verdi. Vena üzgün bir şekilde gülümsedi ve istifa etti.

Kaptan, "Haydi hanımlar," dedi. "Zaman ve akıntı ne erkeği, ne de hıçkıran kızları bekler."

Liv, Vena'ya bir kez daha sarıldı ve gitti. Gölgelerin arasında bir örümcek gibi gizlenen tanıdık bir figür gördüğünde iskelenin tahtalarından henüz adım atmıştı. Aglaia Crassos.

"Sen!" dedi Liv. "Bu senin işin!"

Aglaia gülümsedi. “Merak ediyorum Liv, sence arkadaşlarımıza borcumuz var mı? Aşk borcu mu, görev mi?”

"Tabii ki yaparız."

"Fakat görünüşe bakılırsa arkadaşına karşı olan görevin, bana karşı gelme ihtiyacın kadar önemli değil."

Liv titreyerek, Seni kaltak, dedi.

“Arkadaşının gururumun bedelini ödemesine izin veren ben değilim. Durabilir Liv, ya da daha da kötüleşebilir.”

"Hâlâ Prizma hakkında casusluk yapmamı istiyorsun."

“Vena eve gitmiyor, haberin olsun. Onun kontratı zaten bana ait. Ve oldukça... şüpheli bir Ilytian'la bir anlaşmam var. Vena için bana iyi bir fiyat vermeye hazır. Çoğu insanın taslakçıları satma konusunda tereddütleri var. Tabii ki kendisi tam bir taslak hazırlayıcısı değil, dolayısıyla bir taslak hazırlayıcısının normal ayrıcalıklarından hiçbirine sahip olmayacak. Ama Vena yelken açmayı seviyor, değil mi? Kadırgalarda çok fazla kadın yok. Genellikle çok uzun süre dayanmazlar ve diğer köleler de onlara iyi davranmazlar, bu nedenle sahipleri genellikle kadınları başka işlere çalıştırır. Ama bunu ayarlayabilirim."

Sadece bir köle değil. Bir kadırga kölesi. Kötünün kötüsü. Liv kusmak istedi. Aglaia'yı öldürmek istiyordu. Orholam onu kurtar.

“Ya da...” dedi Aglaia, “bana sözü sen ver.” Caddenin karşısında duran haberciye doğru başını salladı. “Ve kaptana koşup bir mesaj vererek tüm bunların bir hata olduğunu, Vena'nın görevine iade edildiğini vs. söylüyor. Harikalar harikası. Sen benim özel projemsin Liv. Tüm dikkatim sende.”

Liv umutsuzca tekneye baktı. Doğruydu. Arkadaşı yoktu, seçeneği yoktu, seçeneği yoktu. Tüm zenginliği ve gücüyle Aglaia Crassos'la nasıl savaşabilirdi? Prizma'dan yardım isteseydi sorular sorardı. Başından beri casusluk yaptığını düşünecekti. Chromeria'nın ve satraplıkların her parçası yozlaşmıştı; hepsi ona karşıydı.

Aglaia, "Acele et Liv, gidişat değişiyor" dedi.

Çıkış yolu yoktu, üçüncü bir yol bulmaya çalışacak zaman yoktu. Belki babası hayır deyip Aglaia'nın çirkin yüzüne tükürür ve onurunu korurdu. Liv o kadar güçlü değildi. Köpekbalıkları ve deniz iblisleri onu ele geçirmişti. "İyi," dedi, kalbi kendi içinde küt küt atıyordu. "Sen kazandın. Ne yapmam gerek?"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 49

Gavin, belanın yaklaştığını gördüğünde babasının evinden tam anlamıyla çıkmamıştı bile. Annesinin dairesi babasınınkinin hemen yanındaydı ve annesinin kapısının önünden geçmeden ayrılması mümkün değildi.
- ve kapıları açıktı.

Her zaman. Her yanma anında. Eğer babasının pencereleri sürgülenmiş ve kumaş katmanlarıyla örtülmemiş olsaydı, Gavin pencereden atlayacaktı. Aslında, kaportanın taslağını ilk kez bu tür durumlardan birinde tasarlamıştı. En kısa yolculuktan bile geri döndüğünde, bütün gününü birbiri ardına önemli kişilerle buluşarak geçiriyormuş gibi görünüyordu. Yaptığı tek şey insanlarla buluşmaktı ve her birinin ondan talepleri vardı.

Yine de Gavin, annesinin açık kapılarının önünden geçerken içeri girdi. Oda kölesi koyu gözlerine, saçlarına ve kopi renginde tenine bakılırsa genç bir Tireli kızdı. Gavin geçerken ona kapıları arkasından kapatabileceğini işaret etti. Annesinin köleleri eğitme konusunda bir yeteneği vardı: Bunun gibi henüz ergenlik çağındaki bir kız bile dikkatle bekler ve en ufak bir sinyale yanıt verirdi. Elbette Gavin de pek farklı değildi, değil mi?

“Anne,” dedi Gavin. Yaklaştığında durdu. Adam onun birçok yüzüklü parmağını öptü ve o da her zaman yaptığı gibi gülerek onu kucakladı.

"Oğlum" dedi. Felia Guile ellili yaşlarının başında yakışıklı bir kadındı. Atashian kraliyet ailesinin kuzeniydi ve gençliğinde Atashian soylu aileleri nadiren yabancılarla evleniyordu. Andross Guile elbette özel bir durumdu. O her zaman öyleydi. Zeytin rengi teniyle peygamber çiçeği mavisi gözlerinden oluşan klasik, çarpıcı Atashi eşleşmesine sahipti, ancak mavi gözlerinde irisin etrafında donuk turuncu renkte geniş bir hale vardı. Turuncu bir teknik ressamdı; çok yetenekli olmasa da Andross, draft yapamayan bir kadınla asla evlenmezdi. Yaşına rağmen zayıf olan Felia asil, modaya uygun, kendi halinde rahat, baskıcı olmadan emredici, güzel ve sıcakkanlıydı.

Babasıyla evli olmaya nasıl dayanabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sol

elinin iki parmağını hafifçe oynatarak gözlerini Gavin'den ayırmadan oda kölesini gönderdi. "Bir... yeğeniniz olduğuna dair bir söylenti duydum."

Gavin boğazını temizledi. Zaten haber burada ne kadar hızlı yayıldı? Odanın etrafına baktı. Köle gitmişti. "Bu doğru."

"Doğal bir oğul," dedi Felia Guile, dudakları bir anlığına gerildi. Asla "piç" demezdi. Geniş yüz ifadeleri paletiyle bunu yapmasına gerek yoktu. Yıllar geçtikçe turuncu onu hem daha empatik hem de daha şüpheci hale getirmişti. Doğal sezgisi ve zekası onu oldukça zorlu kılıyordu.

"Bu doğru. O iyi bir genç adam. Adı Kip."

"On beş yaşında?" "Demek on altı yıldır sana evlenme teklif ettiğim nişanlını aldattın" demedi. Felia, Karris'i seviyordu. Andross Guile, Gavin'in savaştan sonra Karris'inki gibi ailesi hiçbir şeyi olmayan bir kadınla evlenmesine karşı çıkmıştı. Burası Gavin'in annesinin babasına meydan okumaya devam ettiği az sayıdaki alandan biriydi. Genellikle aynı fikirde olmadıklarında itirazlarının güçlü ve etkili bir şekilde dile getirilmesine izin verir ve ardından Andross'un kararı ne olursa olsun onu kabul ederdi. Gavin, annesi ustaca teslim olduktan sonra Andross'un fikrini değiştirdiğine birkaç kez tanık olmamıştı. Ancak Karris White Oak konusundaki anlaşmazlık çığlıkları, parçalanan porselenleri ve gözyaşlarını içeriyordu. Gavin bazen o kavga sırasında orada olmasaydı Andross'un pes edeceğini düşünüyordu ama adam kimsenin önünde itibarını yitiremezdi.

"Öyle" dedi Gavin.

Felia ellerini kavuşturdu ve yüzünü inceledi. “Peki, onun varlığı herkes için olduğu kadar senin için de sürpriz mi, yoksa daha fazlası mı?”

Gavin'in omurgasını bir ürperti sardı. Annesi aptal değildi. Kulak misafiri olma konusunda herkes kadar dikkatliydi ama tam olarak ne demek istediğini anlamanın yolları vardı. Sundered Rock'tan sonra, Gavin büyülü yangından tek başına, kardeşinin kıyafetlerini, tacını ve kardeşinin is ve kan katmanlarının altındaki yara izlerini giyerek sendeleyerek kurtulduğunda, herkes onu tartışmasız Gavin sanmıştı. Yaş farkına rağmen kardeşler onlarca kez ikizlerle karıştırılmıştı ve tavırları esrarengiz bir şekilde benzerdi. Ve Gavin, kardeşinin sözcük dağarcığı ve ifadelerindeki kendine has özelliklerini taklit etmeye özen göstermişti. Savaş bittikten sonra ortaya çıkan tüm farklılıklar, Gavin'in kendi kardeşini öldürmek zorunda kalmasıyla değiştiği için silinmişti.

Ancak Gavin, Chromeria'ya döndüğü ilk gecenin sabahında uyandığında annesini yatağının ayakucunda otururken buldu. Gözleri kırmızı ve şişmişti

yanakları kuru olmasına rağmen ağlamaktan. O uyanmadan önce ağlamaya dikkat etmişti.

"Kendi oğlumu tanımayacağımı mı sandın?" diye sormuştu. “Sen benim kanımın kanısın. Beni bile aldatabileceğini mi sandın?”

“Bu kadar uzun süre işe yarayacağını düşünmemiştim anne. Yüzlerce kişiden herhangi birinin bu saçmalığı anlayacağını umuyordum ama başka ne yapabilirim?”

"Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum" dedi. "Kendimi kardeşinin değil, senin ölümüne hazırlamıştım ve şimdi seni görmek için... Bu, kalan oğullarımdan hangisinin ölmesini tercih edeceğimi seçmek zorunda olmak gibi."

"Kimse senden bunu istemiyor."

"Bana şunu söyle" dedi. "Gavin öldü mü?"

"Evet" demişti. "Ben istemedim... O bana hayır verdi... Özür dilerim." Gözlerinden yaşlar akıyordu ama görmezden geldi. “Neye ihtiyacın var Dazen? İki kardeşini de kaybettim; Orholam'a yemin ederim ki seni kaybetmeyeceğim."

"Onlara iyileşmekte olduğumu söyle. Onlara savaşın beni neredeyse öldürdüğünü söyle. Zamanı geldiğinde onlara bunun beni değiştirdiğini söyle. Ama beni zayıf gösterme.”

Ve böylece Chromeria'daki tek gerçek müttefiki olmuştu. Ve o gittikten sonra kapıyı sürgülemiş ve annelerinin durduğu yerden bir adım bile uzakta olmayan, uyuşturulmuş kardeşinin yattığı sandığı açmıştı. Baygın figürü dikkatle inceledi ve ardından aynada kendisini inceledi. Her farklılığı not ederek işe koyuldu. Kardeşinin saçında, ne zaman kısa kesse dışarı çıkan bir başlık vardı; Yeni Gavin'in saçını uzun takması gerekecekti, böylece kimse bu eşitsizliği fark etmeyecekti. Gavin, Dazen'den biraz daha kısaydı ve daha topuklu çizmeler giymeyi severdi; yeni Gavin daha düz ayakkabılar giyecekti. Gavin'in boynunu sağa sola sallamayı sevdiği gibi, kardeşinin tavırlarının listesini yazmaya başladı. Yoksa sağ ve sol muydu? Lanet olsun, Dazen boynunu nasıl patlatacağını bile bilmiyordu. Gavin her gün, hatta günde iki kez bile tıraş olmayı severdi. yüzünü pürüzsüz tutmak için; Dazen haftada birkaç kez tıraş oluyordu ve bu çok rahatsız ediciydi. Gavin her zaman belirli bir koku kullanırdı; Dazen hiç uğraşmamıştı. Onu alması için bir hizmetçi göndermesi gerekecekti. Gavin giyimine önem veriyordu ve her trendin ön saflarında yer aldığından emin oluyordu; Dazen bunu nasıl yaptığını bile bilmiyordu. Bunu incelemesi gerekecekti. Gavin kaşlarını mı aldı? Sevgili Orholam.

Diğer değişiklikleri yapmak daha zordu. Dazen'in dirseğinin iç kısmında bir ben vardı. Yüzünü buruşturarak onu dilimledi. Küçük bir yara izi olacaktı. Hiç kimse

fark ederdi.

Annesi, her gün elindeki sessiz gözyaşları için mendiliyle gelerek yardım etti ama sırtı dümdüzdü. Kardeşinin düşünürken duruşu, Gavin'in hangi yiyecekleri sevdiği ve nelerden nefret ettiği gibi Dazen'in asla hatırlayamayacağı tuhaflıklara dikkat çekti.

Ancak başarısının en büyük nedeni gerçek Gavin'in kendisiydi. Gavin, Dazen'i Sahte Prizma olarak resmetmişti. Dazen'in, suçlu ya da deli olmayan ya da Sahte Prizma'nın yanında durmaktan fayda sağlayacak kimseyi asla ikna edemeyecek salon hileleriyle hizmetlilerini aldattığına yemin etmişti. Herkes her nesilde yalnızca bir tane Prizma olduğunu biliyordu, bu yüzden de eski Gavin'e üstü kapalı olarak inanmışlardı. Yani Dazen'in prizmatik gözlerine ilk bakışlarından itibaren onun Gavin olduğunu anladılar. Daha iyisini bilenler, Dazen'in hiçbir zaman salon numaralarına ihtiyaç duymadığını bilenler, onun Gavin kadar Prizma olduğunu bilenler -başka bir deyişle Dazen'in en yakın hizmetkarları ve arkadaşları- Sundered Rock Savaşı'ndan sonra dört bir yana dağılmışlardı. Onlara ihanet etmişti ve eğer bu, çoğunluğun iyiliği için yapılan bir ihanetse, İlityalı korsanların yüzlerce limanda halkını köle karşılığında sattıklarını bilmek onu hala geceleri uyutmuyordu. Yedi büyük amaçtan oluşan ilk listesini hazırladı ve elinden geleni yaptı.

Ve tüm bunlara rağmen annesi onu onlarca kez kurtarmıştı. Gerçeği hak ediyordu.

"Daha fazla," dedi ona şimdi. Bir oğlunun olması herkesten çok onun için sürpriz oldu. O ve adamları mağaralarda yaşıyor ve kaçıyorlardı ve bazı kamp takipçilerini eğlendirecek enerjiye sahip olsa bile Karris'in Gavin'le olan nişanından dolayı kalbi kırılmıştı. Dazen savaş sırasında kimseyle yatmamıştı.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için kapıyı açtı ve geri döndü. Sessizce şöyle dedi: “Demek kardeşinin öz oğlunu evlat edindin. Neden?"

Çünkü sana bir torun verme konusunda beni sürekli rahatsız ediyorsun, diyordu neredeyse ama bunun onu yaralayacağını biliyordu. Çünkü yapılacak doğru şey bu mu? Çünkü Gavin bunu yapardı? Hayır, Gavin'in bunu yapacağından emin değildi. Çocuğun hiçbir şeyi olmadığı ve bir şansı hak ettiği için mi? Çünkü Karris orada izliyordu ve doğru olanı yaparak onu yaralamanın sapkın bir zevki vardı? Gavin, "Çünkü yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum" dedi. Bunun gerçek olmasına şaşırdı.

Annesi, "Karris'e yeterince itibar etmiyorsun" dedi.

"Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Annesi sadece başını salladı. "Bunu pek iyi karşılamadı mı?"

"Öyle diyebilirsin," dedi Gavin.

"Eğer baban çocuğu tanımayı reddederse ne yapacaksın?" "Beni bu konuda harekete geçirmiyor anne. Doğru olan pek çok şeyi yapmıyorum. Bunu elinden almıyor."

Aniden gülümsedi. "Bu sefer yedi amaç listenizde yer aldı mı? Ona meydan mı okuyorsun?

"Listemde yalnızca mümkün olan şeyler var."

"Yani Kan Savaşını durdurmaktan daha mı zor? Korsan lordları yok etmekten daha mı zor?"

"İki kez," dedi Gavin. "Ve evet."

"Bunu ondan aldığını biliyorsun."

"Ne?"

Baban her zaman kontrol edilecek listeler ve hedefler yapardı. Yirmi beş yaşında doğru aileden bir kızla evlenin, kırk yaşında Spectrum'a katılın - otuz beş yaşında başardı - vb. Elbette hayatını hiçbir zaman yedi yıllık bloklar halinde düzenlemek zorunda kalmadı."

"Hiç kendisi Prism olmak istemedi mi?" diye sordu.

Hemen cevap vermedi. "Prizmalar genellikle yalnızca yedi yıl dayanır." Babam için yeterince uzun değil. Anlıyorum. "Daha fazla oğul ve kız istiyordu, değil mi?" Sevastian'dan sonra bile. Daha fazla araç. Daha fazlası kötüye giderse diye daha fazla silah.

Hiçbir şey söylemedi. "Eve gitmek istiyorum Gavin. Yıllardır Freeing'e katılmak istiyordum. Çok yorgunum."

Gavin bir an nefes alamadı. Annesi hayatın ta kendisiydi. Güzellik, enerji, zeka, iyi doğa. Onun sanki yıkılmış gibi, sanki vazgeçmek istiyormuş gibi konuştuğunu duymak midesine inen bir darbe gibiydi.

"Elbette baban buna asla izin vermez" dedi üzgün bir şekilde gülümseyerek. "Ama o izin verse de vermese de önümüzdeki beş yıl içinde ben de katılacağım. İki oğlumu gömdüm. Seni gömmeyeceğim." Yani ona sadece uyarı veriyordu, hazırlanması için zaman veriyordu. Sevgili Orholam, bunu düşünmek bile istemedi. Annesi onun tek arkadaşı, en iyi danışmanı, fersahlarca öteden gelen tehditleri sezen ve ne olursa olsun onu seven tek kişiydi.

“Peki yedi amacınız neydi? Henüz bunlardan herhangi birini başardınız mı?” diye sordu, onun kaçacağını bilmesine rağmen konuşmayı güvenli bir yere geri getirdi.

“Uçmayı öğrendim. Geçen yılın çoğunu bana ayırdı.”

Şaka yapıp yapmadığını bir kez bile anlayamıyormuş gibi ona baktı. "Bu işe yarayabilir," dedi dikkatle.

Gavin güldü.

"Sen ciddisin" dedi.

Gavin, "Bir ara seni bir geziye, bir uçuşa mı götürmem gerekecek," dedi. “Bunu seveceksin.”

"Ve sen bunun fikrinin beni diğer hedeflerini senden uzaklaştırmaya yetecek kadar dikkat dağıtıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kesinlikle, dedi Gavin yapmacık bir ciddiyetle. "En iyiden öğrendim."

"Çok iyi" dedi. "Şimdi buradan çık." O aradığında kapının yarısındaydı. "Gavin!" Gözleri ona Dazen dediğinde bile şimdi ve her zaman ona Gavin diyordu. "Dikkat olmak. Birisi istediğini yapmadığında babanın nasıl olduğunu bilirsin.”

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 50

Kip, annesinin başını kucağına aldığı rüyadan ölü bir kolla uyandı. Bu bir rüya değildi; yarım hafızaydı. Gençti. Annesi parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyordu, gözleri kırmızı ve şişti. Kırmızı gözler genellikle duman çıkardığı anlamına geliyordu ama bu sabah duman ya da alkol kokusu almıyordu. Üzgünüm, dedi, çok üzgünüm. Ben bıraktım. Bundan sonra her şey farklı olacak. Söz veriyorum.

Uyku sümükle kaplı gözünü açtı ve inledi. Bu çok hoş anne, kolumdan çekilir misin? Yuvarlandı. Yerde mi yatmıştı? Halının üzerinde mi? Ah! Kan yavaş yavaş koluna akmaya başlayınca acımaya başladı. Duygu geri gelene kadar ovuşturdu. O neredeydi? Liv'in odası. Henüz şafak vaktiydi.

Kip otururken odaya bir kadının geldiğini gördü. Belki açılan kapı onu uyandırmıştı. Liv başka yerde uyumuş olmalı. Yatağın örtüleri bile bozulmamıştı.

Kadın, "Günaydın Kip," dedi. Kalın kaşları, kıvırcık saçları ve boynunda gösterişli altın rengi bir eşarp olan esmer bir kadındı. Kalın yapılı, çok uzun boyluydu, çok ağır omuzları vardı ve üzerine bir kadırganın üzerindeki çarşaf gibi örtülmüş cesur desenli yeşil bir elbise vardı. “Şafak geldi ve ilk dersinizin zamanı geldi. Ben Helel Hanım'ım.”

"Sen benim hakimim misin?" dedi Kip hâlâ ağrıyan kolunu ovuşturarak.

"Oh evet." Gülümsedi ama gülümseme gözlerine dokunmadı. “Ve bugünün dersini hayatının geri kalanı boyunca hatırlayacaksın. Kalk, Kip.”

Kip ayağa kalktı. Onun yanından geçti ve Liv'in odasının dışındaki küçük balkonun kapısını açtı.

"Çabuk gelin" dedi. "Güneş tamamen ufkun üzerine çıkmadan önce bunu görmeniz gerekiyor."

Saçları ezilmiş, ağzı pamukla dolu, nefesi kötü kokan, kolu zonklayan Kip, kuru dudaklarını yaladı ve Hanım Helel'in yanından geçti. Gözleri koyu ve yoğundu; o kadar koyuydu ki, onun ne renk bir ressam olduğunu bile anlayamıyordu.

Garip. Burada çoğu insanın algılayamayacağı kadar küçük renk farklılıkları görmem gerekiyordu ve irislerindeki rengi bile göremedim. Saf sarı lüks balkona adım attı. Su ya da kir çizgileri dışında her şey ürkütücü derecede açıktı.

Dün yaşadığı deneyime rağmen sarının bilinen en güçlü malzemelerden biri olduğunu öğrenen Kip, ağırlığını balkonda ihtiyatlı bir şekilde test etti. BT

elbette sağlamdı. Kulelerin sanki çiçek açmış gibi dışa doğru eğilmesinden dolayı, Kip buradan düşse, suyun birkaç yüz metre altındaki kayalara çarpacaktı. Üstlerindeki, daha da uzağa doğru eğilen katlar için durum daha da kötüydü. Yutkundu ve yükselen güneşe dikkat etmeye çalıştı.

"Bütün günümüz yok Kip," dedi Hanım Helel. Sesinde bir şeyler vardı, bir gerginlik.

Kip onunla birlikte balkona çıktığında döndü. İlk başta onun tökezlediğini sandı çünkü çok ani bir şekilde öne doğru atıldı. Onu yakalamak için ona doğru ilerledi. Şişman olmanın iyi bir yanı varsa o da büyük ağırlıkları bırakabilmesiydi.

Ama Helel Hanım iki elini de koçbaşı gibi uzattı. Kip'in ileri hamlesi onu kollarının arasına aldı. Başparmakları göğsünün üzerinden ve her iki yanından geçiyordu. Tuhaf bir şekilde birbirlerine sarıldıklarında küfretti.

"Seni yakaladım" dedi Kip. “Endişelenme, gitmeyeceksin—”

İri kadın dengesini yeniden kazanarak tam boyunda durdu. Kip'ten çok daha uzundu ve bu hareket yüzünün her iki tarafındaki büyük düz göğüslere baskı yapıyordu. Her nasılsa, ayakta dururken çenesi elbisesinin açık yakasına takıldı ve kısa bir an için -ama yeterince kısa değildi- Kip'in yüzü tamamen sarkık dekolteyle kaplandı.

"Vah!" Kip'in ağzı açık kaldı.

Hanım Helel çoktan eğilmiş, yakasını Kip'in çenesinden kurtarmıştı ama sonra daha da eğilerek vücudu onunkine baskı yapıyordu. Şüphesiz rüyalarda yeniden yaşayacağı ve iyi türden olmayan bir deneyimden sonra kenara çekildi.

Kadının iri etli elleri Kip'in sağ ve sol bacaklarına vurdu. Ancak adamın yana doğru hareketi sol elinin sağ bacağından kaymasına neden oldu. Sonra kaldırdı.

"Nesin sen..." Kip onun gözlerini görür görmez durdu.

Ölü konsantrasyon, tamamen duygu eksikliği. Kaldırarak Kip'e doğru sert bir şekilde itti. Hepsini çok yavaş bir şekilde bir araya getirdi.

Yoğunluk, hikaye, gözlerindeki renk eksikliği, tökezleme olmayan tökezleme. Bu bir hamleydi. Kip'in göğüslerine bastırılmasından utanmamak; çünkü biraz etin dokunuşunun seni caydırmasına izin vermiyorsun. Öldürmeye geldiğin zaman değil.

Kip'in elleri arkasındaki balkonun kenarına vurdu. Elinde yalnızca bir bacağı olan Bayan Helel hızla ayağa kalktı. O kadar güçlüydü ki Kip'in ağırlığı onun için sorun değildi.

Cesur bir adam olsaydı Kip onunla savaşırdı. Eğer esnek olsaydı, kendisi diğerinin üzerinde dururken onun bir bacağını kaldırmasına izin verir ve onu kanlı bir posaya kadar döverdi. Bunun yerine Kip şişkonun yolunu tuttu. Gevşedi, gevşekleşti, tüm ağırlığını vererek, Ram'ın onu kaldırıp yere atarak gösteriş yapmaya çalıştığı zaman yaptığı gibi yeri aradı. Kip yere yığılırsa Ram onu asla kaldıramazdı; oysa kendini katı tutarsa Ram ağırlığını kolayca taşıyabilirdi.

Hanım Helel bir elini Kip'in sol bacağından çekti ve yuvarlak vücudunun herhangi bir yerini kavramaya çalıştı. Kip bir balık gibi kıvranarak balkonu itti ve kendini kuleye geri itmeye çalıştı. Onu kendi ağırlığıyla balkonun köşesine sıkıştırdı ve ona yumruk atmak için sol elini geri çekti.

Ama zemin onu çağırdı ve onun onu tutacak güçlü kolu olmayınca Kip cevap verdi. Yumruğu aşağı indi ve ani bir darbe indirdi ama Kip düştü. Kadın kontrolünü kaybetti ve adam kaplumbağaya dönüştü, pantolonunun paçasını zar zor tutuyordu. Lanet ederek onu tek başına kaldırmaya çalıştı.

Pantolonu yırtıldı ve sonra belinden kaydı. Dizlerinin etrafına dolandılar ama bol pantolonu hareketlerini engellese de kiralık katilin onu kaldırmasına yardımcı olacak hiçbir şey yapmadılar. Ona küfretti ve bacağına yumruk attı, onu dövmek için geniş bir duruş sergiledi. diye bağırdı. Daha sonra nefesini keserek karnına bir yumruk attı. diye hırladı. "Ölümü bir erkek gibi karşıla."

Kip bileğini ısırdı.

Suikastçı bağırdı ve onun üzerine düştü. Diz üstü onun göğsüne inecek kadar iyileşti. Sonra düşüşünü öyle bir açıyla yaptı ki onu ezdi ve tuzağa düşürdü. Görünüşe göre kilosunu nasıl avantaja çevireceğini bilen tek kişi Kip değildi. Başı ayaklarına doğru indi.

Kip'in bacaklarından birini demir eline sıkıştırdı. Daha sonra kalçasına yumruk attı. Tam ortasından yakaladı. Bir at tarafından tekmelenmek gibiydi. Çığlık attı. Daha sonra diğer bacağını da tuttu. Hiçbir darbe onun tutuşunu kıramazdı. Onun üstündeyken nefes almak bile zordu, bacakları yüzünü eziyordu. Diğer bacağına da vurdu ve o da öldü. Kendini yukarı itip kasıklarına yumruk attı.

Kip'in gözlerinin önünde yıldızlar parladı. Herhangi bir karşı saldırı düşüncesi kaçtı. Sadece bir topun içine kıvrılmak istiyordu. Ağırlığı kayarak onu yeniden ezdi ve sonra ayağa kalktı. Her iki elinde de ayak bileklerinden biri vardı ve onu kolayca kaldırdı. Onu balkondan aşağı atacaktı sevgili Orholam. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Acıdan gözleri kısılan ve hafifçe sarsılan Kip, süperviyole luxin'in ince bir ışınının kiralık katilin kafasına yapıştığını gördü.

"Yapma! Bırak onu hemen!" Genç bir kadın odanın içinden çığlık attı. Liv mi?

Suikastçı bir küfür savurarak Liv'e doğru dönerken, ellerinden sarı bir luxin topu fırladı, süperviyole hattı boyunca hızla ilerledi ve suikastçının yüzüne kör edici bir ışıkla patladı. Hanım Helel, kendini çok geç korumak için elini kaldırarak Kip'i düşürdü ve geriye doğru sendeledi.

O kadar uzundu ki balkonun korkuluğu onu belinin altından yakalıyordu. Sert bir şekilde vurdu ve sendeledi. Ayakları bir şeyler satın almak için parmaklarının ucunda yükselirken etli elleri korkuluklara vuruyordu. Yerde yatan Kip elini ayağının altına kaydırıp kaldırdı. Zor değildi -o kadar çok acı çekiyordu ki zar zor hareket edebiliyordu- ama bu yeterliydi.

Suikastçı sınırı aştığını hissetti ve çabaladı. Düştü ve kendini balkonun korkuluklarına kaptırdı. Balkonun açık sarı renginde Kip'le yüz yüze geldi. Her balkonda yağmur suyunun suyla dolmaması için akması için küçük bir boşluk vardı ve iri kadının yüzü Kip'inkinden sadece bir adım uzaktaydı.

Kip ona baktı. Bunun nasıl biteceğini biliyordu. Sıska bir kadın ağırlığını kaldırabilir ama bu boydaki bir kadın bunu yapamaz. Kip güçlüydü; Sanson'dan ve hatta Ram'dan daha ağır şeyleri kaldırabiliyordu; ama gerçekten büyük olduğunuzda, tüm ağırlığınızı bir çıkıntının üzerine kaldırmak imkansızdı. Ve bu kadın ondan çok daha büyüktü. Hanım Helel inledi ve korkunç bir an için Kip yanıldığını düşündü. Dirsekleri büküldü ve vücudu kalktı. Ağır bacağını yana doğru sallayarak balkondaki yağmur boşluğuna ulaşmaya çalıştı.

Sonra gücü tükendi ve tekrar dikey konuma döndü. Bitirmişti. Kip bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Işık zincirlenemez, Küçük Guile," dedi. "Anat seni kör etti. Mot seni onuncu nesle kadar cezalandıracak. Belphegor oğullarınızı mahvedecek. Atirat annenin mezarına tükürdü. Ferrilux babanınkini yozlaştırdı—"

Kip onu yağmur boşluğundan yumrukladı. Burnu kan spreyiyle çıtırdadı. Darbeyi bekliyor olmalıydı çünkü yumruğunu yakalamaya çalıştı ama ıskaladı.

Düştü, bütün yol boyunca sallandı, bir şeyler çığlık attı ama Kip kelimeleri anlayamadı. Gök Mavisi Denizi'nin çarpan dalgalarından beş adım bile uzakta olmayan keskin bir kayaya çarptı ve bedeni gerçekten de paramparça oldu, bir parça -bir bacak mı?- kopup uçarak suya sıçradı ve vücudunun geri kalanı uzun bir süre çıtırdadı. kanlı leke.

Gerçek gibi görünmüyordu. Kip'in bir kısmı bunun kendisi olabileceğini, belki de o olması gerektiğini biliyordu ama aniden Liv'in dairesinin hemen içinde durduğunu fark etti. Liv, "Kip, Kip, onu öldürdük" diyordu. Kip, taşaklarının ağrıdığının, tanıdığı tek kızın önünde neredeyse çıplak olduğunun, şişman ve iğrenç olduğunun ve hemen kendini örtmesi gerektiğinin daha çok farkındaydı.

Liv balkon korkuluğuna gidip kustuğunda pantolonunu zar zor kaldırmıştı. Kip kusmaktan nefret ediyordu. Kendisinin kusmasından nefret ediyordu ve diğer insanların da kusmasından nefret ediyordu. Ama en kötüsü, rüzgâr sarı kulenin üzerinden estiğinde ve yağmur boşluğundan sis taşırken Kip'in üstüne atılmaktan nefret ettiğini keşfetti. Yüzüne ve açık ağzına küçük, puslu bir ıslaklık yapışmıştı.

Kusmuk sisini silmek için tükürdü, öksürdü ve kendi yüzüne tokat atarak yuvarlandı. Ayağa kalktı, topları hâlâ ağrıyordu ve yüzü buruşmuştu.

"Ah hayır," dedi Liv, yüzü gri ve utanç içindeydi, onun üzerine kustuğunu fark etti. Bir ona, pantolonunun yırtıldığı kasık bölgesine, sonra da çok aşağılardaki kayalara baktı. Kelimeleri bulmak için çabaladı ve hiçbir şey bulamadı.

Kip, "Biliyor musun, aramızdaki durumun tuhaf olmadığına sevindim" dedi. Gerçekten az önce bunu mu söyledim? Sanki bir parçası tamamen uygunsuz olmaktan kendini alamıyordu. Az önce birini öldürmüştü ve o kadar korkmuştu, acı çekmişti, utanmıştı, utanmıştı ve hayatta olduğu için minnettardı ve diğer her şeyin ne olduğunu bile bilmiyordu, kendine hakim olamıyordu.

Liv'in ağzı bir anlığına seğirdi ve sonra küpeştenin üzerinden geriye yaslanıp tekrar kustu.

Her zaman söylenecek bir şey var, asla doğru şey değil. Aferin, Kip.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 51

Beyaz, "Yaz ortası geliyor" dedi. "Pazar."

Gavin Chromeria'nın tepesinde onun önünde duruyordu. Birlikte güneşin doğmasını bekliyorlardı. Gavin'e göre yaz ortası her zaman geliyordu.

"Özgürlük için hazırlıklara başladım" dedi. "Sizce babanız bu yıl toplantıya katılacak mı?"

Gavin homurdandı. "Bu yıl değil. Asla." Şakaklarını ovuşturdu.

Uyumamıştı.

Beyaz sessizce "Bu doğal değil" dedi. “Eskiden onun kendini kontrol etmesine hayran kalırdım, biliyorsun. O berbat odada yaşıyor, zihnini keskin tutuyor, kabuslardan uzak duruyor.”

"Kabuslar onu uzak tutmalı."

Beyaz, sanki sözünü kesmemiş gibi, "Yarı karanlıkta yaşıyorum, Gavin," dedi. “Taslak hazırlamadan yaşamak böyle bir duygu. Ama tamamen karanlıkta yaşamak? Bu Orholam'ın kendisini inkar etmek değil mi? 'Karanlığı seviyorlar çünkü yaptıkları karanlıktır ve ışık onları utandırır.' ”

“Babamın ruhunun durumunu babama bırakıyorum. Her Şeyin Babasının onlara emanet ettiği yetkiye itaat ederek babalarımızı onurlandırmayacak mıyız?”

“Sen sadece bir oğul değilsin Gavin. Sen Prism'sin. Orholam'ı yalnızca gücü değil, sana verdiği yetkiyi uygulayarak da onurlandırmalısın."

Gavin acı bir tavırla, "Belki de özgür kalmanın zamanı gelmiştir," dedi. Bu konuşmaları yılda en az bir kez yapardı. Bundan bıkmıştı. Beyaz babasının ismini sordu, babası da önce Beyaz'ın gitmesini önerdi. Her ikisi de diğerine baskı yapması için ona baskı yaptı.

Beyaz ellerini avuçları yukarıya doğru uzattı. "Eğer sen emredersen Prism'im, Özgürleşme'ye katılacağım. Memnuniyetle."

Sözleri onu dondurdu. Ciddiydi.

Beyaz, "Ben de itaat ediyorum" dedi. "Bunu öğrenmek seni şaşırtabilir Gavin, ama Beyaz olmak şöyle dursun, bir ressam olmanın ne demek olduğunu, bir Beyaz olmak şöyle dursun, ne demek olduğunu anlamaya başlamadan önce bardağı taşıran son damla oldu. Ama belki de bu öğretilebilecek bir ders değil, yalnızca öğrenilebilecek bir derstir.”

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"İmanın bizim için neden daha zor olduğunu biliyor musun Lord Prism?" Beyaz sırıttı. Bazen yaşına rağmen yaramaz bir kıza benziyordu.

"Çünkü Orholam'ın uyandığı her gün için yüz yıl uyuduğunu biliyoruz?" diye sordu. Yorgundu ve sadece uykusuzluktan değildi.

Yemi reddetti. "Çünkü biz kendimizi tanıyoruz. Çünkü başkaları bize tanrıymışız gibi itaat ediyor ama biz öyle olmadığımızı biliyoruz. Kendi gücümüzün kırılganlığını görüyoruz ve onun aracılığıyla diğer tüm bağlantıların kırılganlığını görüyoruz. Ya Spectrum aniden emirlerimi reddederse? Bir Renk olmanın gerektirdiği entrikayı ve güç arzusunu düşündüğünüzde hayal etmek zor değil. Ya bir general aniden satrapının emirlerini reddederse? Ya bir oğul babasının emirlerini reddederse? Ya Büyük Varlık Zincirinin ilk halkası -Orholam'ın Kendisi- önündeki tüm halkalar kadar boşsa? Her bir halkanın zayıflığını görerek, Büyük Zincirin kendisinin de kırılgan olduğunu düşünüyoruz: Eğer onu bir arada tutmak için elimizden gelen her şeyi yapmazsak, her an mutlaka patlayacaktır."

Gavin istemsizce yutkundu. Bu düşünceyi hiçbir zaman onun yaptığı gibi evrenselleştirmemişti ama tüm hayatının hep böyle olduğunu düşünüyordu. Aldatmacaları, otoritesi, hapisteki kardeşi, ilişkileri. Kendi ıslak ağırlığı altında sarkan ıslak bir kağıt zinciri. Her gün yeni ağırlık kattığı bir zincir.

Beyaz, "İşte öğrendiklerim" dedi. "Orholam'ın bana ihtiyacı yok. Ah, onun için iyi işler yapabilirim, onu memnun eden işler yapabilirim ve bunu bozarsam başkaları acı çeker. Görüyorsunuz, ne yaptığım hâlâ önemli ama sonunda Orholam'ın iradesi galip gelecek. Bu yüzden hala yapacak işlerim olduğunu düşünüyorum. Baktığım her yerde yarım kalmış bir iş görüyorum. Ama eğer bana bu Yaz Ortası'nda özgürlüğüme kavuşmam gerektiğini söylersen, bunu memnuniyetle yaparım, sana güvendiğim için değil, Gavin, sandığından daha çok inanıyorum ama Orholam'a inandığım için."

Gavin ona sanki aydan gelen bir ziyaretçiymiş gibi baktı. "Bu çok... metafizikseldi. Artık Özgürleşme hakkında konuşabilir miyiz?"

O güldü. "Olay şu, Gavin. Her şeyi hatırlıyorsun. Yaptığını biliyorum. Şu anda deli olduğumu düşünüyorsun ama bunu hatırlayacaksın ve bir gün bu bir fark yaratabilir. Ve bununla memnun olabilirim.

Deli kadın ya da aziz ama Gavin arada bir fark olduğunu düşünmüyordu.

"Garriston'a gidiyorum" dedi.

Ellerini kucağında kavuşturdu ve yükselen ışığa doğru döndü. Gavin aceleyle,

"Açıklayayım," dedi. Sonra güneşin doğuşunun güzelliğini görmezden gelerek bunu yaptı. On dakika sonra, Beyazlar neredeyse işini bitirmişti.

parmağını kaldırdı. Nefesini tuttu, sonra güneş ufka hakim olurken içini çekti. "Hiç yeşil ışığı izledin mi?"

"Bazen" dedi Gavin. Kimse ne olduğunu veya neden olduğunu açıklayamasa da onu gördüklerine yemin eden insanları tanıyordu ve bunun bir efsane olduğuna yemin eden başkalarını da tanıyordu.

Beyaz, "Bunu Orholam'ın göz kırpması olarak düşünüyorum" dedi.

Orholam'la ilgili her şey yanında mı? Belki soluyor.

"Gördün mü?" diye sordu.

"İki kere. İlki... elli dokuz yıl önce miydi? Hayır, altmış. Ulbear'la tanıştığım geceydi." Gavin'in ismi hatırlamak için uzanması gerekti. Oh, Ulbear Rathcore, White'ın kocası ve zamanında oldukça ünlü bir adam. Şimdi yirmi yıl önce ölü. "Bir partideydim, bana oraya kadar eşlik eden ve kesinlikle eve kadar eşlik etmeyecek olan sarhoş genç beyefendiden oldukça tiksinmiştim. Biraz hava almak için dışarı çıktım. Güneşin batışını izledim, yeşil ışığı gördüm ve o kadar heyecanlandım ki atladım. Ne yazık ki bu çok uzun boylu adam balkonda bıraktığı şarap kadehini almak için üzerime eğilmişti ve ben de başımın arkasıyla burnunu kırdım."

"Ulbear Rathcore'la burnunu kırarak mı tanıştın?"

"O gece eşlik ettiği kadın pek memnun değildi. Güzeldi, zarifti, benden yarı yarıya daha güzeldi ve bir şekilde küçük sakar benimle rekabet edemiyordu. Ulbear'la evlenseydi mutlu olacağını hayal edemiyorum ama büyükannen beni iki yıl boyunca affetmedi."

"Büyükannem?"

"Eğer o anda yeşil ışığı görmeseydim, büyükannen Ulbear ile evlenirdi ve sen şimdi burada olmazdın, Gavin." Beyaz güldü. "Bak, yaşlı kadınların gevezelik etmesine izin verdiğinde ne öğreneceğini asla bilemezsin."

Gavin'in dili tutulmuştu.

"Elbette Garriston'a gidebilirsin Gavin, ama Özgürleştirme'yi başka hiç kimse gerçekleştiremez ve bu başka bir zamanda da yapılamaz. Yani tek bir seçenek var: Bunların hepsini serbest bırakılmak üzere Garriston'a göndereceğim. Zamanında varabilmeleri için onların gemilerini durdurmak üzere en hızlı gemilerimizi göndermem gerekecek."

Gavin, "Savaştan bahsediyoruz" dedi.

"Ve?"

"'Ve' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu. "Partiler vermek, havai fişekleri patlatmak ve konuşmalar yapmak için zamanım olmayacak."

“Şu ana kadar elimdeki liste muhtemelen sadece yüz elli taslak hazırlayıcıdan oluşuyor. Bu yıl büyük bir uçuş değil. Bunların önemli bir kısmı kesinlikle gelecek yıla yetişemeyecek. Seksen ya da doksan renkli ışık daha ister misin?”

"Tabii ki değil."

“Partiler güzel Gavin ama ne olduğunu anla. Bu, ilk amacınızın diğer tarafıdır. Sevastian yüzünden siyahi yaratıkları yok etmeye yemin ettiğini anlamıştı. Öğrendiği her şey gibi bunu da onu kontrol etmek için kullandı. “Siz Prizma'nın Orholam'ın insanlığa bir armağanı olduğuna inanmasanız bile, onlar inanıyor. Her teknik ressamın sizin özgür olmanızla geçirdiği dakikalar, hayatının en kutsal anlarıdır. Bunu elinden alabilirsin ama yapabileceğin en kötü şey bu olur. Ben seni çok affedebilirim ama bunu asla affetmem.

Bu canımı sıktı.

"Şimdi bana Karris'i nasıl Tyrea'ya bıraktığını, bir dev'i öldürdüğünü ve bir oğlunu birkaç gün içinde geri getirdiğini anlat. Tek başına bu yolculuk bile iki haftanı almalıydı.”

Çok hızlıydı. Karris'e gösterir göstermez deniz süpürücüsünü ve akbabayı öğreneceğini biliyordu ama kendini durduramamıştı. Belki dürtüsel davrandı. Böylece ona deniz süpürücüsünden ve akbabadan bahsetti. Gözleri parladı. “Bu görülmesi gereken bir şey, Gavin. Uçan! Ve hız! Sanırım sen de Garriston'a aynı şekilde dönmek isteyeceksin?”

"Evet, Kip'i de yanımda götürüyorum."

Onu yine şaşırttı ve itiraz etmedi. "Güzel" dedi. “Baba sevgisini öğrenmek sana iyi gelecek.”

Çünkü bunu her gece kendi babamdan öğrenmediğime eminim. Sonra Gavin onun tam olarak bunu kastettiğini anladı ve sinirlendi. Ama babası için tekrar kavga etmenin bir anlamı yoktu.

“Peki ikinci sefer neydi?” onun yerine sordu.

"İkinci kez?"

“Yeşil ışığı ikinci kez gördün. Orholam ikinci kez göz kırptı.” Sesindeki alaycılığı uzak tuttu. Çoğunlukla.

Güldü. "Bunu size söyleyeceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum Lord Prism, ama o gün bugün değil." Sonra gülümsemesi geçti. "Döndüğünde Kip'in testleri hakkında konuşmamız lazım."

“Duvar kristallerini fark ettin. Bunu zamanında durdurduğumu sanıyordum.” "Eskimiş?

Evet. Kafan mı karıştı? Henüz değil."

"Bunu itiraf etmemi mi istiyorsun? Kip neredeyse testi geçiyordu" dedi Gavin. "Dazen'in yaptığı gibi."

Beyaz, "Ya da daha kötüsü geçti" dedi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 52

Karris, yakalandıktan sonraki beş dakika içinde başının korktuğundan daha da büyük bir belaya bulaştığını biliyordu. Kral Garadul'un Aynaadamları onu silah zoruyla bir arabaya götürdü. Tuhaf olduğunu düşündüğü ve ona anlık bir umut verdiği için ellerini bağlamadılar. Daha sonra Aynaadamlar onu tamamı kadın olan yarım düzine teknik ressama teslim etti. İki Aynaadam orada kaldı, tabancaları onun kafasına doğrultulmuş, gözlerini bile kırpmamışlardı.

Kadınlar (iki kırmızı, bir yeşil, bir mavi ve bir süper) onu çırılçıplak soydular, onu ve kıyafetlerini aradılar ve hemen göz kapaklarını buldular. İki Aynaadam onun bedenine neredeyse hiç bakmadı ve kamptaki adamlar, etrafını saran teknik ressamlar arasında ellerine geçen her şeyi görmek için dönüp bakmalarına rağmen, tek bir müstehcen yorum yoktu.

Disiplinli. Kahretsin.

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturan Karris, utanmış gibi yaparak aşağıya baktı. Tamam, belki de tamamen numara yapmıyorsun.

"Gözler yukarı!" kırmızılardan biri komuta etti.

Karris başını kaldırıp baktı. Taslak çizmeye çalıştığı anda bilecekleri için gözlerini görmek istediler. Çok da akıllı, iki kere kahretsin.

Hızlı bir şekilde tüm kıyafetlerini gözden geçirdiler, gizli cepleri bulmak için her dikişi ezdiler. Daha sonra çantasını incelediler ve tüm eşyaları dikkatlice bir kodeks halinde katalogladılar. Her şeyi bulduktan sonra Karris, kıyafetlerini ona geri vereceklerini umuyordu.

Böyle bir şans yok. Bunun yerine vagonun kapısını açtılar ve içeriye mor bir elbise ve vardiya attılar.

Daha önce konuşan aynı kırmızı, "İçeri girin," dedi.

Karris içeri girdi ve kapı arkasından kapandı. Bir çubuğun indirildiğini ve zincirlerin yerine takıldığını duydu. Vagonun içi oldukça genişti. Üzerinde uyuyacak bir şilte, bir lazımlık, bir bardak su, birkaç battaniye ve yastık vardı; hepsi menekşe rengiydi ve bulabildikleri mavi spektrumun en deriniydi. Ve zararlı kokudan, hepsi yeni boyanmış. Pencereler parmaklıklar ve mor camlarla donatılmıştı ve dış kısımları mor kumaşla kaplanmıştı. Görünüşe göre onun çizimini ciddiye alıyorlardı ve gözleri ile mag meşaleleri üzerinde yaptıkları incelemelerden onun yeşil ve kırmızı çizim yapabildiğini biliyorlardı. Onun renkleri arasında yer alan bir rengi riske atmak yerine, onun tasarlamadığı yelpazenin en ucundaki rengi seçmişlerdi.

Garip bir nezaketti. Elbette gözlerini bağlayabilirlerdi ama göz bağları kayıyor. Ancak onu kaçıranların çoğu vagonu siyaha boyayıp onu karanlıkta yaşatırdı. Bu da aynı derecede etkiliydi ama çok daha fazla iş gerektiriyordu. Bir ressam onun rengini göremiyorsa veya lensleri ve beyaz ışığı yoksa taslak yapamazdı. Karris çaresizliğe en az o kadar yaklaşmıştı. Bu duygudan tutkuyla nefret ediyordu.

Slipi ve şekilsiz mor elbiseyi giydi ve hemen boyayı çizdi. Bir alt-kırmızı ile ısıyla kurutulmuştu. Eninde sonunda onu kırmayı başaracaktı ama mor perdelerden ve mor camdan gelen tek ışık olduğu için bunun hiçbir önemi olmayacaktı. Yine de denedi. Kendine engel olamadı. Mor boya tabakasının altında siyah bir tabaka vardı. Bunun altındaki ahşap koyu maun rengindeydi. Şanssız.

Vagon birkaç dakika içinde ilerlemeye başladı.

O gece, ona bir parça siyah ekmek yedirildikten ve kararmış demir bir kapta su verildikten sonra, derileri zaten sırasıyla kırmızı ve mavi luxin ile dolu olan iki tekniker geldi. Arkalarında ise bir terzi vardı. Karris'in omzuna zar zor ulaşan minicik bir kadındı. Karris'in ölçümlerini hızla aldı, asla yazmadı, sadece hafızasına kaydetti. Sonra uzun bir süre Karris'in vücuduna baktı, onu sürmesi gereken kayalık bir yokuşu inceleyen bir çiftçi gibi inceledi. Karris'in kalça ölçülerini tekrar kontrol etti ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Sonraki beş gün boyunca Karris çok az şey öğrendi. Görünüşe göre arabası yemek pişirme arabalarına yakındı çünkü bütün gün duyduğu tek şey, yoldaki her tümsekte tencerelerin tıkırtısıydı. Atlıların, belki de Aynaadamların gölgeli figürleri bazen kapalı pencerelerinin silüetlerini görebileceği kadar yakınından geçiyordu. Ancak konuşsalar bile kelimeleri asla çıkaramazdı. Geceleri ona kararmış demir bir kapta, kararmış demir kaşıkla, kara ekmek ve suyla yemek verildi, asla şarap verilmedi - kahretsin, şarabın kırmızısını bile düşündüler. Bir ressamın eşlik ettiği Aynacı, her gece gün batımından sonra lazımlığını, kasesini, kaşığını ve fincanını alıyordu. Bir gece kaşığı yastığının altına sakladığında tek kelime etmediler. Ertesi gün de ona su vermediler. Kaşığı teslim ettiğinde kendisine tekrar su verildi.

Can sıkıntısı en kötüsüydü. Bir günde yapabileceğiniz çok fazla şınav vardı ve daha yorucu bir şey imkansızdı. Hiçbir müzik enstrümanı, kitap ve kesinlikle silah ya da üzerinde çalışılacak çizim yoktu.

Altıncı gece iki mavi geldi. "Rahat bir pozisyon seçin" dedi içlerinden biri. Karris küçük şiltesinin üzerinde oturuyordu, ellerini kucağında kavuşturmuştu, ayak bileklerini çaprazlamıştı ve kollarını ve bacaklarını gerekli olan luxin miktarının yaklaşık beş katıyla bağladılar. Daha sonra gözlerine mor gözlük taktılar ve gittiler.

Kral Garadul, elinde katlanabilir bir kamp sandalyesiyle arabaya girdi. Gömleğinin üzerine Karris'in zorlukla görebildiği bol siyah bir gömlek, pantolonunun üzerine ise bol siyah bir pantolon giymişti. Karris onun yanında dikkatli olması gerektiğini anlıyordu ama bu çok saçmaydı. Kral kamp sandalyesine yerleşti. Hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Beni hatırladığını sanmıyorum" dedi. "Seninle savaştan önce bir kez tanışmıştım. Elbette, ben sadece bir çocuktum, senden üç yaş küçüktüm ve sen de zaten tepetaklak olmuştun... yani, Guile oğlanlarından biriydi, hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Belki sen de yapamazsın. Bir ara kafa karışıklığı varmış gibi göründü, değil mi?"

"Gerçekten büyüleyicisin, değil mi?" Karris sordu.

"Şaşırmış olabilirsin" dedi. Kafasını salladı. "Senin her zaman güzel bir kız olduğunu düşünmüştüm ama seninle ilgili hikayeler başlı başına bir hayat kazandı. Dünyanın en güçlü iki adamı arasındaki trajik aşk üçgeni bir nevi güzel bir kıza ihtiyaç duyuyor, değil mi? Aksi halde neden iki adam dünyayı parçalasın ki? Tarihle ilgili içgörüleri için mi? Esprili hazır cevapçısı mı? Hayır. Sen ozanların yaptığın şeyden bir anlam çıkarma ihtiyacıyla güzelleştirilmiş güzel bir kızdın. Beni yanlış anlamayın" dedi, "Sana o kadar aşıktım ki geceleri uykusuz kaldım. Sen benim ilk büyük karşılıksız aşkımdın.

"Eminim çok fazla içmişsindir. Yoksa artık kral olduğuna göre kadınlar seni çekici buluyormuş gibi mi yapıyor?" Karris sordu.

Öfke, Karris, öfke. Ama gerçek şu ki ona bunu söyleten kırmızı değildi. Başkaları için gösteri yapmaktan, onların istediklerini yapmaktan her zaman nefret etmişti.

Kaşlarını çattı. "Hırçın dil bir şekilde methiyelerden çıkarıldı. Yoksa bu yeni bir ekleme mi?"

"Bugünlerde fikrimi söyleme konusunda kendimi biraz daha özgür hissediyorum. Zaten dünyayı yok ettim, bir adamın egosu nedir ki?" dedi Karris.

"Karris, sen bizi bu nahoş duruma düşürmeden önce sana iltifat etmeye gidiyordum."

"Ah hayatım. Lütfen devam edin o zaman, benim için Rekton Kasabı'ndan övgüler duymaktan daha anlamlı hiçbir şey olamaz."

Düşünceli bir tavırla avuçlarını birbirine sürttü. “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Karris.” Adını kullanmaya devam etti. Hoşuna gitmedi. "Umarım orada sipariş ettiğim şeyden hiç hoşlanmadığımı biliyorsundur, ama aynı zamanda bu küçük canavarın gelecekte daha büyük canavarların önüne geçeceğini de anladığını umuyorum. Kralların Danışmanı adlı el yazmasını biliyor musun?”

"Evet" dedi Karris. "Kendisi yönetirken kendisinin bile kabul etmeye cesaret edemediği iğrenç öğütler ve zulüm." Danışman, bir hükümdar için sevilmenin mi yoksa korkulmanın mı daha iyi olduğunu sordu. Her ikisinin de en iyisi olduğuna karar verdi, ancak bir yöneticinin seçim yapması gerekiyorsa her zaman korkulmayı seçmesi gerekiyordu.

"Tavsiyesi iyiydi. O sadece kişisel olarak zayıftı. Bunu ona karşı kullanmıyorum. Gerçek şu ki Karris, krallardan korkulmadığı zaman eninde sonunda korku aşılamak zorunda kalırlar, bunun bedeli ağır olur. Ru'da da olan buydu. Garriston'da olan da buydu. Sevdiğiniz - ya da en azından yattığınız - adamlar sonunda dersini aldılar, ama bunu geç öğrendikleri için yapmak zorunda oldukları şey küçük bir köyü yok etmekten çok daha kötüydü. O halde söyleyin bana, nasıl olur da bin kişinin ölümünü bana karşı sayarsınız da onbinlerin, yüzbinlerin ölümünü onlara karşı saymazsınız?”

Karris'in Ru'daki kraliyet merdivenlerini görmesine izin verilmemişti; bu merdivenler teker teker soğukkanlılıkla öldürülen ve aşağıdaki şaşkın, dehşete düşmüş kalabalığa doğru merdivenlerden atılan yüzlerce kişinin kanına ve pisliğine bulanmıştı. Savaştan sonra bile Garriston'a gitmekten alıkonulmuştu; orada onbinlerce kişi (kaç kişi olduğunu bile bilmiyorlardı) kuşatılmış şehrin kırmızı luxin yangınlarında can vermişti. Bu Gavin ve Dazen'in işiydi. Nedense bu kadar iyi tanıdığı erkeklerin böyle şeyler yapması hiç mümkün görünmemişti. Çok iyi tanıdığını düşündüğü adamları.

"Bu toprakların insanları benim halkımdır. Ben sadece bir satrap değilim, başka bir adamın topraklarının koruyucusu değilim; Ben kralım. Bu insanlar bana ait. Kendimden bin kişiyi öldürmek, kendi etimden bir parça koparmak anlamına geliyordu. Ancak kanserlerin ortadan kaldırılması gerekiyor. Ben bu toprağım. Halkım bu topraklarda çalışıyor ve benim zevkime göre ürün veriyor. Ben onları koruyorum ve onların geçimini sağlıyorum; onlar da karşılığında bana ürünlerinden ve oğullarından vermek zorundalar. Bunu istemeyenler ise asi, hain, hırsız, kafir ve mürtedlerdir. Kutsal sözleşmeye meydan okuyorlar. Bana meydan okumak tanrıların emrine karşı gelmektir. Babam istemediği için bunu yapmak zorundaydım. Eğer ona ilk karşı gelip vergi göndermeyi reddettiklerinde yarım düzine belediye başkanını assaydı, o bin kişi

şimdi hayatta ol. Zayıftı ve sevilmek istiyordu. Hayatım boyunca bunu kimse kabul etmeyebilir ama Rekton'da o bin kişiyi öldürerek çok daha fazlasını kurtardım. Kral olmak budur."

"Bebeklerin kafalarını kesme ve kafalarını üst üste koyma konusundaki savunmanızda son derece tutkulusunuz." Orholam'ın değil, tanrıların emri mi?

"Karris, erkeklerin karılarını neden dövdüğünü anlamamı sağlıyorsun." Kral Garadul siyah sakalını ovuşturdu ama ona saldırmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Göstergeyi bu kadar berbat hale getirerek, onu gören herkesin zihnine kazınmasını sağladım. Ölülerin vücutlarına ne olduğu umurunda mı sanıyorsunuz? Onların örneğini yaşayanları kurtarmak, hepsini bir çukura gömmemden ve torunlarımın onların torunlarını öldürmek zorunda kalmasından daha iyidir. Bu anıt bir düzine nesil boyunca kalacak. Çocuklarımın çocuklarına, bu tür katliamları bizzat yapmalarına gerek kalmadan, güvenli bir yönetim olarak bırakacağım miras budur. Ve sana bunu söylememin nedeni Karris, herkesten çok senin anlayabileceğini ummuş olmamdı. Artık bir kadınsın, etrafı harika adamlarla çevrili korkmuş küçük bir kız değil. Sen büyük adamlar ve korkunç işler görmüş bir kadınsın. Büyük olmanın getirdiği yükleri anlayabileceğini umuyordum. En azından biraz. Belki de sana çok fazla güveniyorum."

Karris öfkeden ve belki de biraz korkudan titreyerek yutkundu. Söylediği her şeyin hastalıklı bir mantığı vardı ama kadın cesetleri görmüştü. Kan. Birikmiş kafalar.

"Daha önce de söylemek istediğim gibi," dedi Kral Garadul. Derin bir nefes aldı, hayal kırıklığını açıkça bastırdı ve devam etti. "Sen çok güzel bir kızdın ama masallara rağmen çok güzelsin. Ama sen, hem büyük bir mutluluk hem de sürpriz olarak, sen yaşlandıkça daha da güzelleşen, gördüğüm birkaç kadından birisin. Otuz yaşındayken yirmi yaşında olduğundan daha iyi görünüyorsun ve kırk yaşında şimdi olduğundan daha iyi görünürsen şaşırmam. Elbette altı ya da on tane veleti kasıklarından dışarı çıkarmamış olmanın sana faydası olacağına eminim. Güzel kızların çoğu bu kadar yaşlanmadan önce bir koca bulmayı başarır, ama ağzımıza hediye bir at gibi görünmeyelim."

Gerçekten büyüleyici. Kral Garadul'un sorunu neydi, aptal aklına gelen her şeyi mi söyledi?

"Sizinki gerçekten de şairlere ilham verecek bir yüz. Ancak bu" -belli belirsiz bir şekilde onu işaret etti, ne demek istediğinden emin değildi- "bunun değişmesi gerekiyor. Erkek gibi omuzların var." Piç! Omuzlarından ne kadar nefret ettiğini nereden biliyordu? Moda ne zaman omuzlarını gizleyebilecekse, üst kollarını gösteriyordu ya da tam tersi. Ve dedi ki

tam olarak haftada en az bir kez kendi kendine söylediği şeyi: Erkek gibi omuzlarım var. Ama kralın işi bitmedi. “Kıçınız on yaşındaki bir çocuğunkine benziyor. Belki o elbisedir. Öyle olmasını umuyoruz. Ve göğüslerin. Zavallı muhteşem göğüslerin. Nereye gittiler? On beş yaşındayken daha büyüktüler! Eğitiminiz artık sona eriyor. Artık açlıktan ölmek üzere olan bir Karanlık Orman cücesine benzemediğinde dans etmeye ve ata binmeye devam etmene izin vereceğim.”

Karris, "Burada o kadar uzun süre kalmayacağım" dedi. Kaşlarını çattı. Az önce açlıktan ölmek üzere olan bir pigme gibi göründüğünü itiraf mı etmişti?

“Karris, canım. On beş yıldır seni bekledim. Ve bilsen de bilmesen de sen de beni bekliyordun. Sen ve ben ikinci en iyiyle yetinmiyoruz. Yoksa neden hala evli değilsin? Bu yüzden birkaç ay bekleyebiliriz. Elbisen bittiğinde seni ziyarete geleceğim. Etrafına baktı. “Ah, burada seni eğlendirecek hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Sıkıcı olmalı. Bir kadının hoş sanatlarda başarılı olması iyidir. Senin için annemin psantriasını getirteceğim. Sen bunu çalıyorsun, değil mi?” Gülümsedi ve dışarı çıktı.

İşin en kötü yanı Karris'in minnettar hissetmesiydi. Biraz. Piç.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 53

Kip ve Liv doğrudan asansörü izleyen Kara Muhafızların yanına gittiler. Liv, "Prizmayı görmemiz lazım" dedi.

"Sen kimsin?" Adam sordu. Kısa boyluydu elbette Parian ve bir mihenk taşı gibi yapılıydı. Kip'e baktı. "Ah, sen Prism'in bası mısın..." Öksürdü. "Yeğen."

Kip öfkeyle, "Evet, ben onun piçiyim," dedi. "Onu hemen görmemiz

lazım." Kara Muhafız, kendisi gibi kaslı ama çok uzun boylu olan yurttaşına baktı. Adam, "Prism'in yeğenine nasıl davranılmasını istediğine dair bir emir almadık" dedi.

Diğeri, "Yirmi dakika önce uyumaya gitti" dedi. "Bütün gece ayakta kaldıktan sonra."

Liv, "Bu acil bir durum," dedi.

Hareketsiz görünüyorlardı, yüzlerine biraz bu kız da kimmiş gibi geliyordu.

Kip, "Birisi beni öldürmeye çalıştı" dedi.

Uzun boylu olan, "Stump, komutanı getir," dedi. Güdük mü? Kısa Karamuhafız'ın adı aslında Stump mıydı? Kara Muhafızların her ikisi de geleneksel olarak Ironfist gibi tanımlayıcı isimler taşıyan Parian olduğundan, Kip'in bunun bir takma ad mı yoksa gerçekten kendi adı mı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Stump ağzını bükerek, "Dün gece üçüncü nöbeti aldı," dedi. "Güdük."

Rütbeyi çekiyoruz.

"Tamam, tamam. Ben gidiyorum."

Stump sola döndü ve uzun boylu Karamuhafız döndü ve kapıya üç kez vurdu, durakladı, iki kez. Beş saniye sonra aynı şeyi tekrarladı.

Kara Muhafız kapıyı çalmayı bitirmeden bir oda kölesi kapıyı açtı. Rahatsız edici derecede soluk tenli ve bir Kan Ormancısının kızıl saçlarına sahip güzel bir kadındı. Saatin erken olmasına ve arkasındaki odanın karanlığına rağmen tamamen giyinik ve tetikteydi.

"Marissia," dedi Liv. "Seni tekrar görmek çok güzel." Sesi pek samimi gelmiyordu.

Köle Liv'i gördüğüne pek memnun olmamış gibi görünüyordu. O zaman Kip, Liv'in neden kölenin adını kullandığını merak etti. Bunu yalnızca dost olduğunuz kölelere yapmanız gerektiğini düşünüyordu.

Odanın derinliklerinden Gavin'in yeni uyanmış olduğu için derin ve cızırtılı sesini duydular: "Hımm, bana bir..." Ne derse desin kaybolmuştu.

bas ve yastıklarda. Bir dakika sonra tüm pencereler hızla açıldı ve her taraftan ışık içeri aktı, neredeyse herkesi kör etti ve yatağındaki Prizma'dan yüksek bir inilti gelmesine neden oldu.

"Bu muhteşem bir sihir!" dedi Liv. "Şuna bak, Kip!" Tüm odayı çevreleyen cam duvarların etrafındaki koyu morumsu siyah cam şeridini işaret etti.

"Nesin sen? Neden burada olduğumuzu unutuyor musun?" diye sordu. "Ah özür dilerim."

Gavin gözlerini kısarak onlara bakıyordu. "Marissia, kopi, lütfen."

Kadın sallandı. "Birinci dolap, soldan üçüncü." Sonra gitti. "Kopi

dolapta mı?" diye sordu. "Ne oluyor be? Kim kopi veriyor ve neden bana hizmet etmiyorsun? Kapı arkasından kapandı. “Peki en sevdiğim gömleğim nerede; ah, dolap. Lanet kadın.”

Liv alçak sesle, "Açıkçası bir sabah insanı," dedi. Kip

kendini durduramadan homurdandı.

Gavin sanki kapana kısılmış gibi aşağıya bakıyordu ama şimdi Kip'e baktı. "Bu önemli olsa iyi olur." Üstündekileri çıkarıp dolaba doğru yürüdü. Hiçbir şey giymiyordu.

Kip, Gavin'in kas yerine kenevir ipleri olan ön kollarını görmüştü ve babasının zayıf olduğunu biliyordu ama tüm vücudunu görmek yarı hayranlık uyandırıcı, yarı yüze tokat gibiydi. Kip'in omuzları Gavin'inkiler kadar genişti ve kolları da muhtemelen Gavin'inkiler kadar büyüktü, ama şimdi bile -efordan sonra değil, ağır işlerle doldurulmamıştı- ama şimdi, uyuduktan sonra Gavin'in vücudu, bir başkasıyla buluşan düzgün kıvrımlı kaslardan oluşuyordu. ve daha fazlası, hiçbir yerinde bir gram bile yumuşaklık olmadan. Görünüşe göre Yedi Satraplık'ın tamamını kürek çekerek ve gözden geçirerek bir adam bunu yapmış.

Ben bundan nasıl çıktım?

Kip, yanında Liv'in ağzı açık bir şekilde baktığını fark etti. Gavin dolabı karıştırmak zorunda kaldığında bile gözlerini kaçırmadı.

"Liv," dedi Kip alçak sesle.

"Ne?" diye sordu, yanakları parlayarak gözlerini başka tarafa çevirerek. “O Prizma. Ona tüm dikkatimi vermek pratikte dini görevimdir.

Onlara aldırış etmeyen Gavin birkaç kıyafet aldı ve onlara bakmadan şöyle dedi: "Ana, bakmak kabalık."

Liv daha da kızardı ve dehşete kapılarak kendi içine

kapandı. Kip, "Adı Liv," dedi.

“Adını biliyorum. Peki nedir bu?” diye sordu Gavin, altın şeritli, göz kamaştırıcı beyaz ipek bir gömlek giyerken.

Kapı Kip'in arkasından açıldı ve Marissia ile Komutan Demiryumruk odaya girdi. Ironfist kapıda dururken Marissia üzerinde gümüş bir servis tabağı ve üç fincan bulunan bir tepsi getirdi. Bir bardağa koyu renkli, kremsi, dumanı tüten bira döktü ve onu pantolonunun ve kolları hâlâ açık olan Gavin'e uzattı. “Komutan mı? Kip mi?” Gavin diğer fincanları işaret ederek sordu. “Bence Liv zaten yeterince uyanık.”

Liv yere düşmek istiyormuş gibi görünüyordu. Kip sırıttı. Ironfist

kopi'yi alırken, Marissia da Gavin'i giydirmeyi üstlendi. Kip de bir fincan aldı. Ancak sürahiyi eline aldığında elleri o kadar çok titremeye başladı ki, bardağını doldurmayı bile deneyemedi.

Kip, "Birisi beni balkondan atmaya çalıştı" dedi.

Sanki kelimeler onu gerçek kılıyordu. Bir dakika önce Liv'le şakalaşıyor, babasına ne kadar benzediğini düşünüyor ve Liv utanınca sırıtıyordu. Şimdi ölüme atılmaya ne kadar yaklaştığı gerçeği aklına geldi. Kendisinin düştüğünü, büküldüğünü, çaresiz kaldığını, sanki korkunç bir rüyadaymış gibi ve sonra vücudunun sulu bir üzüm gibi patladığını görebiliyordu.

Peki kim bir şeyden şüphelenirdi? Kadın odasına gizlice girip onu balkondan atabilir ve sonra da çekip gidebilirdi. O sırada yerde kimin olduğunu bilseler bile iri bir kadının suikastçı olmasını kim beklerdi ki? İnsanlar Kip'in testten sonra kırıldığını ve atladığını düşünürdü. Kimsenin haberi olmayacaktı.

Ve kimin umurunda olurdu?

Kip göğsünde büyük, kemiren bir boşluk hissetti.

Hiçbir zaman hiçbir şeyin parçası olmamıştı. Rekton'dayken bile oraya ait değildi. Isa için fazla şişman ve tuhaftı, basitlikten bir adım uzakta görünen, Ram tarafından amansızca alay edilen Sanson'la bir bağ kuramayacak kadar akıllıydı ve Liv için fazla gençti. Chromeria'nın bir parçası olmanın, hayatında ilk kez bir şeyin parçası olmasını sağlayacağını düşünmüştü. Burada da farklı olacaktı. Nereye giderse gitsin farklı ve yalnız olacaktı.

Orholam, neden o kadının onu devirmesine engel olmuştu ki? Elbette iki anlık dehşet ve kayaların üzerinde patlayan Kip karmaşası. Ama terör biter, her şey biter, deniz her şeyi temizler.

Birisi ona tokat attı. Kip sendeledi. Çenesini ovuşturdu.

Gavin, "Sözleri söyle, Kip," dedi.

Kip onlara her şeyi anlattı. Liv, babasının öldüğünü düşündüğünü söyledikten sonra onun gittiğini söylediğinde yere baktı.

Komutan Ironfist, "General Danavis bunca zamandır durgun bir köyde mi yaşıyordu?" dedi. Liv'e baktı. "Kusura bakmayın, Chromeria'da bir Danavis'imiz olduğunu biliyordum ama akraba olduğunuzu düşünmemiştim." Boğazını temizleyip sustu.

Gavin, "Kaçarsa şaşırmam" dedi. "General her zaman kurnaz bir piçti ve bunu mümkün olan en iyi şekilde söylüyorum."

Liv zayıf ve kısaca sırıttı. Kip onlara gerisini anlattı.

Bitirdikten sonra Gavin ve Ironfist birbirlerine baktılar. "Kırık Göz mü?" Demir Yumruk sordu.

Gavin omuz silkti. "Bilmek imkansız. Tabii ki mesele bu."

"Ne?" diye sordu.

Liv, "Yargıçlarım bize bunun bir efsane olduğunu söyledi," diye itiraz etti. Prism ve Kara Muhafızların komutanı dönüp ona baktı. Zorlukla yutkundu ve yere baktı.

Ironfist şöyle dedi: "Yargıçlarınız kısmen haklı. Kırık Göz Tarikatı tanınmış bir suikastçılar loncasıdır. Taslak hazırlayanları öldürme konusunda uzmandırlar. En az üç kez, hatta daha fazla kez köklerinden kazınıp yok edildiler. Hiçbir satrap ya da satrap, doğal süreleri dolmadan kendilerine bu kadar pahalıya mal olan teknik ressamları kaybetmekten hoşlanmaz. Düzenin her yeniden şekillendiğinde önceki emirlerin hiçbiriyle hiçbir bağlantısının olmadığına inanıyoruz."

"Açıkça söylemek gerekirse," dedi Gavin, "bazı haydutlar, birkaç taslak hazırlayanı arkadan bıçaklayarak çok para kazanmayı umarak birkaç haydut daha topluyor ve yüklü miktarda ödeme talep edebilmek için kendilerine Kırık Göz Nişanı adını veriyorlar. Bu tamamen bir bahane."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü gerçek olsalardı işlerinde daha iyi olurlardı."

Kip kaşlarını çattı. Suikastçısı oldukça iyiydi.

Gavin, "Bu hepsinin eşit derecede beceriksiz olduğu anlamına gelmiyor Kip" dedi. "Bütün mesele bu. Bu konuyu gündeme bile getirmemeliydik. Bu bizi asıl soruna yaklaştırmıyor. Emir gerçek olsa da olmasa da birisi seni öldürmesi için bir suikastçı gönderdi. yeterince uzun süredir burada değilsin

herhangi bir düşman edin, bu yüzden açıkça benim düşmanımdır. Yapacağımız tek şey var."

Birazcık. "Ne?" Zaten bir düşman edindiğini kabul etmek istemiyordu. Elbette o testçi Yargıç Galden onun peşinden bir suikastçı göndermezdi, değil mi?

"Kaçıyoruz." Gavin sırıttı; pervasız, çocuksu bir sırıtışla, gözleri dans ediyordu. "Ne?!" Kip ve Liv aynı anda sordular.

"Bir saat sonra benimle iskelede buluş. Liv, bu seni de kastediyor. Kip'in öğretmeni olacaksın. Garriston'a gidiyoruz."

"Garriston mu?" Liv sordu.

Gavin, "Çabuk toplanın," dedi. “Emirin nerede gizlendiğini asla bilemezsiniz.” Tekrar sırıtarak alay etti.

"Ah, teşekkürler" dedi Liv.

"Ambalaj?" Gavin odadan çıkarken Kip sordu. "Hiçbir şeye sahip değilim!"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 54

Mahkum ölü adamı inceledi. "Seni öldüreceğim." dedi sessizce.

Ölü adam ağzı seğirerek, "Kolay ölmem," dedi. Dazen'in karşısında, kendi duvarında oturuyordu, dizlerini kavuşturmuştu, elleri kucağındaydı, duruşu Dazen'in alay konusuydu. Dazen'in kucağındaki özenle dokunmuş paçavraya baktı. "Kimin aklına gelirdi?" Ölü adam düşündü. "Gavin Guile, çok sabırlı, çok sessiz, kadınların işini yapmaktan çok memnun."

Dazen eserini inceledi. Vücudundan akan sakin, soğuk maviyle kendi saçlarını olabildiğince sıkı örmüştü, buna ne kadar zaman harcadığından bile emin değildi. Belki haftalarca. Neredeyse bir takke, küçük bir kaseye benziyordu. Parlak iç mekanı inceledi. Belki de bir kusur bularak uzun ama mükemmel yuvarlak bir tırnağını aldı ve düzenli vuruşlarla burnunun çevresine, alnına sürttü. Birikmiş deriyi ve daha da önemlisi değerli yağı başka bir tırnağıyla toplayan Dazen, yağı dikkatli bir şekilde kusurun üzerine sürdü.

Sadece tek bir şansı olacaktı. Yıllar ve yıllar sonra, bunu bozmayacaktı.

Sabit bir eli ve maviyle dolu cildiyle daha fazla yağ topladı ve onu doğrudan ölü adamın yüzünün üzerindeki duvara sürdü.

Ölü adam, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Gavin," dedi. "Hayır, henüz değil" dedi.

Ayağa kalktı ve bıçağını çekti. Yağlı saçlarından bir tutamı kesti. Üzerine tükürdü ve mümkün olduğu kadar iğrenç hale getirerek kirli cildini ovaladı.

Ölü adam, "Bunu yapmanıza gerek yok" dedi. "Bu delilik." Dazen, "Bu bir zafer," dedi. Mavi luxin kılıcını rahatça göğsüne doğru çekti.

Ölen adam, "Eğer kendinizi öldürecekseniz bilek ya da boyun daha iyi çalışır" dedi.

Dazen onu görmezden geldi. Kirli parmaklarıyla kesiği açtı ve kokuşmuş saç ve kir yığınını derinin altına sıkıştırdı. Kan göğsünden aşağı akıyordu, kırmızı neredeyse onu doğrudan askere almaya teşvik ediyordu ama bu yeterli değildi, bunu deneyimlerinden biliyordu. Elini göğsüne koydu ve yaranın üzerine bastırarak kapalı tutarak kanamayı yavaşlattı.

Birkaç uykuda hücre Dazen'in haftalık banyosuyla temizlenirdi. Kısa bir süre sonra, ne kadar iyi planladığına ve tahmin ettiğine bağlı olarak ya kaçacaktı ya da ölecekti.

Maviyi elinde tuttuğu sürece öyle ya da böyle pek umursamadığını fark etti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 55

Liv kıyafetlerini çantasına tıkarken beceriksizce boğazını temizledi. "Ben, ımm, bu sabah buraya özür dilemeye geldim" dedi.

"Ha?" dedi Kip. Elindeki kıyafetler dantelli iç çamaşırlarıydı. Dikkat dağıtıcı.

"Biliyorsun, öldürülmeye çalışmakla meşgulken."

"Ah, ımm, özrün kabul edildi mi?" diye sordu. Ne için özür diliyordu? Ağırlığını Komutan Ironfist'in ortadan kaybolmadan önce ona verdiği pakete verdi. Görünüşe göre Ironfist'in Kip için yedek kıyafet, su tulumu, aletler ve hatta kısa bir kılıç toplaması neredeyse hiç zaman almamıştı. Ancak Kip hâlâ çantayı omuzlarına rahatça nasıl oturtacağını çözememişti. Toplanmasına yardım etmek için Liv'in odasına gelmişti ama Liv işleri kolaylaştırmıyordu. Tekrar kısa pantolona baktı.

"Onlar sadece iç çamaşırı, Kip." Yakalandım!

Kip, "Onlar şeffaf" dedi. Bu kadar küçük bir kumaş parçası içine bir insan nasıl sığabilir?

Liv aşağıya baktı ve biraz renklendi ama bunu abarttı. Kısa pantolonu Kip'e fırlattı, o da içgüdüsel olarak onları yakaladı ve anında kendini tuhaf hissetti. “Bunların temiz olup olmadığını kontrol eder misin?” diye sordu.

Kip'in kaşları yüzünden fırladı ve üç kat yukarıda bir yere sıkıştı. “Dalga geçiyorum. Yeni taşındım ve bana yeni kıyafetler verdiler. Buradaki her şey yeni.”

Kip, "Görünüşe göre benim saflığım dışında," dedi. Bu onu kandırdığı günlerin iki katıydı.

O güldü. "Harikasın Kip. Hiç sahip olmadığım küçük kardeşime işkence etmek gibi bir şey bu.”

Ah, küçük kardeş karşılaştırması. Tam da her erkeğin güzel bir kadından duymak isteyeceği şey. Az önce hadım edildim. "Peki kız kardeşimin iç çamaşırını tutarken kendimi az çok garip hisseder miyim?"

Liv tekrar güldü. “Bunlar daha mı iyi olur, yoksa daha mı kötü?” Sanatsal bir şekilde birbirine bağlanmış iki ipten biraz daha fazlasına benzeyen siyah bir danteli havaya kaldırdı.

Kip'in ağzı açık kaldı.

Sonra onları kalçalarına kadar kaldırdı ve ona şımarık bir kaşını kaldırdı. Kip öksürdü.

"Sanırım oturmam lazım" dedi. Umduğu gibi güldü ama tamamen şaka yapmıyordu. Bir sandalyeye doğru geriledi ve anında birine çarptı.

Komutan Ironfist, "Dikkat edin" dedi. "O küçük kılıcı dışarı çıkaran biriyle karşılaşmak istemezsin."

Kip kelimelerle anlatılamayacak kadar utanmıştı. Biraz? Liv onun yüzündeki ifadeyi gördü ve o kadar çok güldü ki yatağa düştü. O kadar çok güldü ki, kesinlikle bir hanımefendiye yakışmayan bir ses çıkardı ve bu onu daha da çok güldürdü.

Arkasını dönen Kip, Ironfist'in sert elinin çantasını kendisinden uzaklaştırdığını hissetti, böylece üzerindeki kınlı kısa kılıçla onu bıçaklamadı.

Ah, o küçük kılıç. Kip, Ironfist'in elindeki şeffaf kısa pantolona baktığını görene kadar rahatladı.

"Senin bedeninde biraz bulmamı ister misin?" Ironfist kuru bir sesle sordu. Liv tekrar homurdandı, o kadar şiddetli kıkırdadı ki nefes nefese kalmıştı. "Aliviana," dedi Demir Yumruk. “Toplamanız bitti mi? Çünkü beş dakika sonra ayrılıyoruz."

Liv'in kahkahası anında kesildi. Yataktan fırladı ve büyük bir hızla eşyalarını karıştırmaya başladı. Ironfist kısa bir süreliğine yüzünde küçük, memnun bir gülümsemenin belirmesine izin verdi, sonra bir paket daha Kip'in yanına bıraktı ve dışarı çıktı. Kip'in bunu ona sormasına fırsat kalmadan Ironfist şöyle dedi: "Kımıldat, dahi çocuk. Eğer ben geri dönmeden önce çantanın askılarını çözmediysen...”

Tehdidi tamamlamadı. Buna gerek yoktu.

Çok geçmeden birlikte iskeleye doğru yürüyorlardı. Tehditlerine rağmen Ironfist, paketlerin bir kısmını halletmede onlara yardım etmişti. Çoğunlukla bu, eşyaların Liv'in çantasından Kip'in çantasına taşınması anlamına geliyordu. Kip sessiz soruyu sorduğunda - neden onun eşyalarını bana taşıtıyorsun? - Ironfist şöyle demişti: “Kız olmak daha karmaşık. Bir problemin var?" Kip hızla başını salladı.

Rıhtımlardan aşağı doğru yürürken, avlarını boşaltan balıkçıların, ileri geri koşan çeşitli mesleklerde çalışan çırakların, aylakların, mal veya transit fiyatları hakkında kaptanlarla tartışan tüccar kadınların yanından geçerken (temelde günün tüm normal işleri) birçok insan ne yaparsa yapsın durdu. birkaç dakikalığına yapıyorduk. Kip'i izlemek için değildi elbette. Komutan Ironfist'i izlemekti. Adam iriydi, heybetli ve yakışıklıydı ve tam bir kişisel farkındalıkla yürüyordu ama onun bu kadar dikkat çekmesinin nedeni salt fiziksel varlığı değildi. Kip onun ünlü olduğunu fark etti.

Kip, Komutan Ironfist'e bakan yüzleri görmek için döndüğünde Gavin'in iskeleye doğru yürüdüğünü gördü. Ve Komutan Ironfist'in işleri yavaşlasa da Prism'in işleri tamamen durmuştu. Gavin otomatik olarak insanlara gülümseyerek ve başını sallayarak yürüdü ama insanlar ona neredeyse bir tanrıymış gibi davrandılar. Kimse Gavin'e dokunmaya çalışmadı ama pek az kişi yanından geçerken pelerinine dokunamadı.

Bu insanlarla ne yapıyorum?

Bir hafta önce Kip, annesi başka bir içkiden baygın halde yatarken yüzündeki ve saçındaki kusmukları temizliyordu. Barakalarında. Kirli bir zemine sahip. Geri kalmış kasabalarındaki hiç kimse ona zerre kadar aldırış etmemişti. Bağımlının oğlu, hepsi bu. Belki şişman çocuk. Ben buraya ait değilim.

Hiçbir zaman hiçbir yere ait olmadım. Annem bana onun hayatını mahvettiğimi söyledi, şimdi de Gavin'inkini mahvediyorum.

Kip, annesinin son sözlerini ve kendisi ölürken verdiği sözü düşünmeden edemedi. Onun intikamını almaya yemin etmişti ve bu yeminini tutmak için neredeyse hiçbir şey yapmamıştı.

Yeminleri bizzat Orholam'ın gözetlediğini söylediler. Kip hiçbir şey öğrenmemişti ve şimdi geri dönüyorlardı.

"Hey," dedi Liv, "neden bu kadar asık suratlı?" Elini onun temastan dolayı karıncalanan koluna koydu. Rıhtımda suya doğru alçak bir rampada boş bir yerde durmuşlardı ve Komutan Ironfist bir kürek kemiğinin ilk yapı taşı olan lüksin platformunu suyun üzerine çiziyordu.

"Ben, şey, bilmiyorum. Tyrea'yı düşünmek beni şunu düşündürüyor..." Ve Kip'in varlığından haberdar bile olmadığı bir yerden, annesinin ölmekte olduğunu düşününce gözyaşları akmaya çalıştı. Onları uzaklaştırdı, yas tutmaya daha değer birine yönlendirdi. "Biliyor musun, umarım baban iyidir, Liv. O... o bana karşı her zaman iyi davrandı." O tek kişiydi.

Ancak Usta Danavis'le bile Kip'in içeri girmesine izin vermediği bir duvar, bir nokta vardı. Sırf kendi geçmişi yüzünden mi sır olarak saklamak zorundaydı? Yoksa Kip'te daha derin bir şeyler mi vardı, bir sorun mu vardı?

"Kip," dedi Liv. "Her şey yoluna girecek."

Ona baktı ve gülümsemeden edemedi. Orholam hiçbir zaman bu kadar güzel bir kadın yaratmamıştı. Liv, parlaklığıyla gün batımını utandırabilirdi. Umutsuzca onun gamzelerine düştü. Uzaklara baktı.

Küçük kardeş, kendi kendine alay etti. Şaka yapmak eğlenceli ama bir erkek değil. Umutsuzluk onu tamamen boğmakla tehdit ediyordu.

"Teşekkürler." Boğazındaki yumruyu atlatmayı başardı. "Bir şeyler atıştırabilir miyim?" Ironfist'e sordu.

"Evet, elbette" dedi iri adam.

"Harika!"

"Geri döndüğümüzde."

"Hey!"

"Şimdi kapa çeneni, Lord Prisma burada."

Bütün gözler hâlâ onun üzerindeyken Gavin, Komutan Ironfist'in önünde durdu. Ironfist'in çantasına baktı. Uzun süre ikisi de bir şey söylemedi.

Gavin sonunda, "Gelemezsin, yanına koruma almayacağım" dedi.

Ironfist, "Ben seninle gelmiyorum," dedi.

"O halde kürekten çekil."

“Kip'le geliyorum. O, Prism ailesinin bir üyesi ve korunmaya hakkı var.”

"Sen Karamuhafızların komutanısın, bunu yapamazsın..."

"Karamuhafızların görevlerini yerine getirmek için uygun gördüğüm şeyi yapabilirim. Buna hiç kimse müdahale edemez. Hiçbiri."

“Sen kurnaz bir piçsin, değil mi?” dedi Gavin.

Ironfist, "Bu yüzden hâlâ buradayım" dedi. "Ve büyük ihtimalle sen de öylesin."

Gavin homurdandı. “Sen kazandın ama sana yeminlerini hatırlatmama izin ver.”

Ironfist gücenmiş görünüyordu.

Gavin, Yakında anlayacaksın, dedi. "Herkes yüklensin."

Gavin, hızlı ve deneyimli bir el ile, kürekleri hareket ettirmek için kullandığı özel küreklerin bir takımını hazırladı, ancak Ironfist'in kendi küreklerini çekmesi için açık bir şekilde yer bıraktı ve çok daha yavaş da olsa bunu yaptı. Bu arada Gavin, Kip ve Liv'in oturması için bir bank ve teknedeki tüm çantaları tutacak kayışlar hazırladı.

Ironfist bunun üzerine sanki çantaların neden bağlanması gerektiğini merak ediyormuş gibi burnunu kırıştırdı ama sormadı. Birkaç dakika içinde yola çıktılar. Gavin küreklerini, Ironfist de küreklerini yerleştirdi ve hızla körfeze doğru yola çıktılar.

Kürek neredeyse anında iskeleye doğru yön değiştirmeye başladı. Gavin'in tarafıydı. Kip, Ironfist'in Gavin'den daha hızlı kürek çektiğini ve dengesizliğin onları limana sürüklediğini fark etti. Gavin, ona sırıtan, kolları ve bacaklarıyla devasa uzun vuruşlar yapmaya devam eden Ironfist'e baktı. Gavin hızlandı. Ironfist'te de öyle. Gavin de öyle. Çok geçmeden suda güzel bir hızla kürek çekmeye başladılar.

Liv, Kip'e baktı. "Buna inanabiliyor musun? Hiç bu kadar hızlı gitmemiştim!”

Kip güldü.

"Ne?" diye sordu.

"Göreceksin."

Adamlar bir ritim tutturdular. Hızlı gidiyorlardı, rekabet ediyorlardı ama ikisi de diğerini gömmeye çalışmıyordu. “Geminizle ne zaman buluşacağız?” diye sordu Ironfist, rüzgârda duyulabilecek şekilde sesini yükselterek.

Gavin, "Bununla denizi geçeceğiz" dedi.

Demir yumruk güldü. "Sağ. Düşündüğümden daha dayanıklısın!” Kip sırıttı. İri Parian açıkça Gavin'e inanmıyordu ama ona eşlik etmeye istekliydi.

Yirmi dakika sonra diğer gemilerin görüş alanı dışına çıktılar. Kürek çekerken biraz yavaşlayan Gavin, bir elini kaldırdı ve Kip'in daha önce deniz süpürücüsünü itmek için kullandığını gördüğü büyük tüplerden birini çekti. Ironfist ona şaşkınlıkla baktı.

Gavin, "Yemininizle ilgili kastettiğim buydu" dedi. "Gizlilik."

“Başka bir tüpe bağlı bir tüp. Sırrın benimle güvende, Ey Prizma,” dedi Ironfist sırıtarak. "Umarım bizi bu liman dönüşünden kurtarır."

Gavin tüpü suya düşürdü. İlk luxin topu borunun içinden akan suya çarptığında güverte titredi, ardından Kip'in aşina olduğu of-u-u-u-u-h'ya hızla yerleşirken, deniz süpürücüsü ileri doğru fırladı. Deniz süpürücüsünün tamamı yükseldi ve kürekleri sudan kurtulduğunda Ironfist neredeyse devrilecekti.

Deniz süpürücü yavaşça hızlandı ve bir dalga zirvesinden diğerine atlamaya başladı, sonra atlamalar giderek uzadı ve çok geçmeden platform dalgalara çarpmayı bıraktı. Bir süre sonra şaşkına dönen Demir Yumruk da onlara katıldı ve daha da hızlı süzüldüler.

Su o kadar berraktı ki Kip aşağıdaki dalgaları kesen boruyu görebiliyordu. Gavin her tüpe küçük kanatlar vermişti. Bütün deniz süpürücüsü bu kanatlarda yüzeyin üzerinde uçuyordu. Rüzgar inanılmazdı ama Kip, Ironfist'in rüzgarın üzerinden bağırdığını duyabiliyordu.

Saatler sonra, güneş ufkun yarısına geldiğinde Gavin, Garriston'un görüş alanına gelmeden kürek çekmeye geri dönmeye karar verdi. Deniz süpürücü tekrar dalgaların üzerine yerleşirken Ironfist tüpünden uzaklaştı.

Yüzü bir hayret ve hayranlık ifadesiydi. Aslında fiziksel olarak titriyordu. Sonra Gavin'in önünde özenle eğilerek selam verdi. "Lordum Prizma" dedi

“Dünyayı küçülttün” dedi.

Gavin selamı kabul ederek başını salladı. “Küçük, belki. Güvenli, hayır. Şu tarafta bir korvet gördün mü?”

Demir yumruk başını salladı. Artık tüplerin hareketiyle yukarı kaldırılmayan deniz taşıtları suyun alçakta duruyordu. Ancak Ironfist yeni kürekleri hazırladığında, bir fersah ötede bir korvet belirdi ve onlara doğru ilerledi. Demir yumruk lanetledi.

Gavin pervasızca sırıttı. “Peki Kip, Liv, hiç korsanlarla savaştın mı?”

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 56

Ironfist, "Elbette şaka yapıyorsun" dedi. "Lordum Prism," diye ekledi gecikerek ve coşkuyla değil.

Gavin, "Hadi avlanmaya gidelim" dedi.

"Efendim!" Demir yumruk dedi. "Kendini böyle bir tehlikeye atmana izin veremem. Bu Ilytian pisliklerini geride bırakabiliriz. Misyonumuzu ya da bizi tehdit etmiyorlar."

"Bu yazın ne olduğunu biliyor musunuz Komutan?" diye sordu. "Ne sorduğundan emin değilim."

Liv, sanki bu sözler ağzında kötü bir tat bırakmış gibi, "Garriston'un Ruthgari'ye devredilmesinin zamanı geldi," dedi.

"Buna neden bu kadar sevindiğini biliyor musun?" Gavin Ironfist'e sordu.

Ironfist, "Gök Mavisi Denizi'nin bu yakasında hiç hizmet etmedim" dedi. "Sahte Prizma Savaşı sırasında benim tarafımda yer alan her ülkenin Garriston'un dönüşümlü yönetimine sahip olduğunu bildiğinizden eminim."

"Her ülke için yaklaşık iki yıl veya buna yakın bir süre, dolayısıyla hiç kimse Tyrea üzerinde uzun vadeli tasarımlar alamıyor. Bu konuşmayı daha güvenli bir mesafede yapabilir miyiz?" Korsanlara baktı. Öğleden sonra rüzgarında iyi ilerleme kaydediyorlardı.

Gavin, "Yapması gereken şey buydu" dedi. "Bunun yerine her vali bunu zengin olmak için kişisel bir şans olarak değerlendirdi. Pians ilk rotasyonu yaptı ve Garriston'un yangından kurtulan her şeyini aldılar. O zamandan bu yana her vali onların yolundan gitti."

Liv konuştu. "İlk yıl boyunca valilerin çoğu, mahsulün geçebilmesi için Umber Nehri'ni haydutlardan uzak tutmaya çalışıyor. Ancak mahsullerin çoğu ikinci yılda çok geç geliyor. Valiler, sırf başka bir satraplıktan bir sonraki valiyi zenginleştirmek için haydutları öldüren adamlarını kaybetmek istemiyorlar, bu yüzden Garriston'a çekiliyorlar. Artık yalnızca en iyimser çiftçiler ikinci yılda ekim yapma zahmetine bile giriyor."

Gavin, "Garriston ve çevresindeki ülkenin defalarca yağmalanması trajik olsa da bunun korsanlarla pek bir ilgisi yok" dedi. "Devir teslimi Yaz Ortası'ndan sonra, yani iki hafta sonra gerçekleşecek. Ruthgari tüccarları, zanaatkarları, eşleri ve fahişeleri, bu sefer eve çalmayı başardıkları ganimeti almak için gemilerini yoğun bir şekilde yüklüyorlar. Ya da yanlarında ne getirdilerse. Sanırım sırf çünkü her

Valinin şu ana kadar yozlaşmış olması, atlarına nal döşeyen demircilerin de yozlaşmış olduğu anlamına gelmez.”

"Bu büyüleyici," dedi Ironfist, "ama bazı uzun silahlar on sekiz veya bin dokuz yüz adım ateş edemez mi?"

Gavin, "Ondan daha uzakta" dedi. "Önemli olan..." "Sonunda

Orholam'a teşekkürler," diye mırıldandı Ironfist.

“Öhöm. Demek istediğim şu ki, iki hafta içinde bir donanma Ruthgar'a dönecek. Korsanlar kurtlar gibi iniyor ve ana filodan ayrılan her gemiyi alıyorlar.”

Liv, "Onlara hak ettiği şekilde hizmet ediyor" dedi.

Gavin ona baktı ve meydan okurcasına kaşlarını çattı ama göz temasına dayanamadı, bu yüzden dalgalara kaşlarını çattı.

"Bazı tüccarlar korsanlardan kaçabileceklerini umarak filonun geri kalanından önce bu aceleyi atlatmaya çalışıyor."

"Ama işte buradalar" dedi Liv.

Kesinlikle, dedi Gavin. “Ve özellikle bu yaz savaş çıkarsa -Orholam yasaklar- eğer kaybedersek kaos olur. Düzinelerce, belki yüzlerce gemi, hepsi kendi istikametlerine gidiyor, kaçıyor. Bu gemilerdeki insanların çoğu Tireli, Aliviana olacak.”

Cezalandırılmış görünüyordu.

"Duman," dedi Kip.

Küçük kürekteki tüm konuşmalar kesildi. Herkes dönüp baktı.

Gavin, "Bu mesafeden yüz adım yakınımıza gelmek için son derece yetenekli bir topçu gerekir," dedi ama Kip onun da gözlerini korvetten ayırmadığını fark etti.

"Belki de sadece bize haber vermek için boş bir suçlamaydı..."

Su, kürek kemiğinin yirmi adım önünde fışkırdı. Silah sesi onlara ancak daha sonra ulaştı.

Gavin, "Bu büyük bir başarıydı" dedi. "İyi haber şu ki, çok az sayıda korvetin ön tarafına monte edilmiş birden fazla silahı var, bu yüzden onlar oradayken en az otuz saniyemiz olmalı..."

"Sigara içmek!" dedi Kip.

Gavin, "Bu kısımdan nefret ediyorum" dedi. O ve Ironfist kürek aletlerine bindiler.

Bu sefer sıçrama elli adım önlerindeydi. Liv,

"İlkinin şanslı olduğunu bilmek güzel" dedi.

Kip, "İkincisi şanssız değilse" dedi.

Gavin, gözlerinin arasında bir anlık endişe çizgisi belirerek Ironfist'e baktı. "Hadi gidelim."

"Sağ!"

Kürek çekmeye başladılar ve hızla hızlandılar. "Ne yapabilirim?" diye sordu. Kendini işe yaramaz hissetmekten nefret ediyordu.

"Düşünmek!" dedi Gavin.

Düşünmek? Kip, Gavin'in ne demek istediğini anlayıp anlamadığını görmek için Liv'e baktı. Omuz silkti.

"Sigara içmek!" dedi.

Dayanılmaz saniyeler geçti, sonra Kip tuhaf bir ıslık sesi duydu. Su elli adım arkalarında patladı.

"Doğrudan onların üzerine gideceğimizi beklemiyordum!" Gavin bağırdı. “Bir sonraki daha yakın olacak!” Kıkırdadı.

Adam iyice çıldırmıştı.

Sigara içmek. Bu sefer Kip saydı. Bir. İki. Üç. Gözlerini zorladı. Elbette gülle kadar büyük bir şeyi görebilmeli. Beş. Si... Bum! Su, kürekin on beş adım kadar solunda -iskelede mi?- patladı. Kip aslında spreyi hissetti.

"Görmek?" dedi Gavin. “Yetenekli topçu!”

Kızgın. Tamamen deli. Kip, "Duman ile su sıçraması arasında altıya kadar saymak gerekiyor" dedi.

"İyi!" Gavin bağırdı. "Demir yumruk, sert sancak onlar en kısa zamanda..."

"Duman!" dedi Liv.

Adamlar sancak tarafına sertçe saldırdılar ve bir sonraki atış zararsız bir şekilde uzak bir mesafeye sıçradı, ancak muhtemelen tehlikeli derecede yakın olacakları yere.

Bir atış daha yapınca daha da sancak tarafına döndüler. Atış yine hedeften en az otuz adım uzaktaydı. Kip rüzgara ve İlitya gemisinin yelkenlerine baktı. Yelkenler dolu, rüzgâr sabit, sert bir açıyla ilerliyorlardı. Ateş etmek için iyi bir platform gibi görünüyordu ama Kip'in gördüklerini hayatta kalmalarına yardımcı olmak için nasıl kullanabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yelkencilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ancak giderek yaklaşıyorlardı. Artık duman ile atış arasındaki gecikme beş saniyeden azdı.

Kürek ileri geri hareket ediyor, hatta bazen duruyor ve Kip'in korkusu hiç azalmasa da Gavin'in haklı olduğunu görüyordu. Kürekleri vurulamayacak kadar hızlı, çok küçük ve manevra kabiliyeti yüksekti; tabii topçu

hem ustaca hem de şanslı bir atış yaptı. Her ne kadar İlitya gemisine yaklaştıkça, ateşlenen top ile atışın inişi arasında hareket etmek için daha az zamanları olsa da, topçular aynı zamanda açılarını da giderek daha fazla değiştirmek zorunda kalıyorlardı.

Çekimler arasında uzun bir duraklama
oldu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Belki de barutu israf etmekten bıkmışlardır?" Liv umutla sordu. On saniye sonra toplardan çift duman sütunu püskürdüğünde cevaplarını aldılar.

"Liman!" Gavin bağırdı.

Doğru tahmin etmişti. Hem düz gitseler olacakları yerde, hem de sancağa dönseler bulunacakları yerde su fışkırdı. Yaylım ateşi arasında daha uzun bir süre olmasına rağmen, korsanlar artık kürekin nereye gittiğine dair bir yerine iki tahminde bulunabiliyordu.

"Zeki piç!" dedi Gavin. “Hile yapma zamanı! Kip, beni değiştir. Küreklerden indi ve Kip de atladı.

"Doğru" dedi Gavin. Blue derisini sular altında bıraktı ve suya bir itme tüpü çekti. Daha önce olduğu gibi ileri atıldılar. Gavin küreklerini keserken Kip ve Ironfist neredeyse düşüyorlardı. Ama eğer bunu yapmasaydı, Kip, dişlilerin amansız dönüşü nedeniyle parçalanacaklarını fark etti.

Gavin'in dişleri tüm tekneyi tek başına itmenin verdiği baskı altında gıcırdıyordu, kasları düğümleniyordu, boynundaki damarlar dışarı çıkıyordu ama bir süre sonra hızlanıp işler kolaylaştıkça şöyle dedi: "Demiryumruk, bütün toplara ateş bombaları koy." delikler ve yelkenler. Liv, donanımı kes. Kip, sen... Beceriksiz Kip'in yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi durakladı. “Görmediğimi düşündüğün her şeyi haykırıyorsun. Tabancalarımı al.” Gavin elini tüplerden birinden çekti, bir leğen hazırladı ve birkaç dakika içinde içini kırmızı lüksinle doldurdu. Ironfist anında mavi mermiler hazırlamaya ve onları yanıcı yapışkan maddeyle doldurmaya başladı.

Güvertede çabalayan adamlar ön topları yeniden doldurana kadar son beş yüz adımı katettiler. Sadece bir adam onların inanılmaz hızlarından etkilenmemiş görünüyordu.

"Silahşör!" Kip bağırdı. Topçulardan biri, Kip'in doğaüstü nişan alan topçu olup olmadığını bilmediği, pruvada durmuş, bir ramrod ile sakince tüfeğinin barutunu boşaltıyordu. Pürüzsüz,

hızlı hareketlerle bir parça kumaş çekti, başka bir cebe uzanıp bir kurşun aldı ve sonra onları sıkıştırdı. Dişlerinin arasında dumanı tüten yavaş bir kibrit tutuyordu.

Yaklaştıkça Kip, topçunun barut kadar siyah tenli, yerli yüz hatlarına sahip, dağınık koyu sakallı, dizlerinin altından kesilmiş kısa, bol pantolonlu ve ince vücudunun üzerinde, üzerinde hiçbir iz bırakmayan, uyumsuz derecede güzel koyu mavi bir ceket olan İlityalı olduğunu gördü. gömlek. İnce siyah saçları kalın bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Dizleri bükülmüştü, güvertenin yuvarlanma hareketini nefes almak kadar doğal bir şekilde telafi ediyordu. Yanan fitili yerine taktı.

"Dedim, silahşör!" Kip bağırdı. Top lombozları açılıp gemi sertçe onlardan uzaklaşırken, korvetin hemen yanındaki suyu kestiler.

Gavin daha büyük gemiyle döndü. Kimse bir şey yapmayacaktı. Kip, uzun bıçaklara saplanmamaya çalışarak Gavin'in hançerli tabancalarının çekiçlerini kaldırdı.

Silahşör yavaşça dönerek Gavin'e nişan aldı. Kip her iki tabancayı da kaldırdı.

İlk önce silahşör ateş etti. Silahı elinde patlayarak onu yere düşürdü. Kip her iki tetiği de çekti. Sağ elindeki tabanca çakmaktaşını kıvrıma sürttü ama kıvılcım çıkarmadı. Hiçbir şey olmadı. Sol elindeki tabanca gürledi. Kip'e beklediğinden çok daha büyük bir güçle karşılık verdi.

Kip döndü, takıldı ve yuvarlanarak, çabalayarak deniz süpürücüsünün arkasına doğru kaydı. Liv'in iki elini de ileri doğru fırlattığını, sonra döndüğünü, süperviyole ışınını çekerken gözbebeklerinde minik iğne bataklığı oluştuğunu gördü. Sonra onun için daldı.

Yüzüstü yuvarlanan Kip, Liv'i, gemiyi, teknik ressamları ve savaşı gözden kaybetti. Tek gördüğü, altından kayan deniz süpürücüsünün güvertesinin kaygan mavisiydi. Yüzü kenardan aşağı kaydı. Alnı, yanlarından bulanık bir şekilde geçen sudan sekerek kafasının neredeyse boynundan kopacak kadar yukarı fırlamasına neden oldu. İkinci sıçramada o kadar şanslı değildi. Burnu aşağıya indi ve olduğu gibi kepçenin arkasında konumlandı; burun delikleri ikiz kepçe görevi görerek sinüslerine büyük bir hızla su fışkırtıyordu.

Liv onu yakalamış olmalıydı çünkü üçüncü bir sıçrama olmadı ama Kip hiçbir şey göremedi, hiçbir şey düşünemedi. Öksürüyor, öğürüyor, ağlıyor, gözleri kör oluyor, tuzlu su kusuyordu.

Kendini ayağa kaldırdığında İlitya korveti iki yüz adım gerideydi. Yelkenleri sarktı, kesildi ve yandı. Sancak tarafındaki tüm top lumbozlarından duman çıkıyordu ve yan tarafta da ateş görülebiliyordu.

Güverte. Ve bütün gemi suyun altında duruyordu. Adamlar her taraftan güverteden atlıyorlardı.

Tüm bu süre boyunca neredeyse iki kelime bile söylemeyen Komutan Ironfist şöyle dedi: "Adamların bu kadar hızlı atlaması, yangının şu yöne doğru gitmesi gerektiği anlamına geliyor..." Korvetin ortası patladı; tahtalar, halatlar, fıçılar ve adamlar her yöne uçtu. . “—barut dergisi,” diye bitirdi Ironfist. "Özür dilerim piçler."

“Bunlar gibi adamlar öldürüyor, tecavüz ediyor, çalıyor ve köleleştiriyor. Merhametimizi hak etmiyorlar,” dedi Gavin, kepçeyi yavaşlatarak. Her ikisi de neredeyse eşit derecede gözleri fal taşı gibi açılmış olan Liv ve Kip ile konuşuyordu. “Ama Ironfist haklı. Adaletin eli olmak kolay bir şey değil.” Tüpü suya düşürdü. “Yolun geri kalanında kürek çekeceğiz. Bu arada, iyi atıştı Kip.”

"Ona vurdum mu?"

"Kaptanı direksiyonundan düşürdü."

"Tekerlek... arkada, değil mi?" Silahşör en öndeydi.

"Stern?" Liv önerdi.

Şüpheli bir bakış. “Yüzbaşıyı hedef almıyordun, değil mi?” diye sordu.

"Hedef mi alıyorsun?" diye sordu Kip sırıtarak.

Ironfist, "Orholam merhamet etsin, ceviz ağaçtan uzağa düşmez" dedi. "Ancak şans bir..."

Gavin, "'Şans' babanızın paha biçilmez, türünün tek örneği olan tabancalarını denize düşürmek değildir" dedi.

"Tabancalarını mı düşürdüm?" diye sordu Kip, kalbi atarak.

Gavin, arkasından silahları çıkararak, "Oysa 'kaygan' söz konusu tabancaları son anda yakalamaktır" dedi. Sırıttı.

"Ah, teşekkürler Orholam," diye nefes aldı Kip.

Gavin, "Hala neredeyse tabancalarımı kaybediyordun," dedi. “Ve bunun için kürek çekmeniz gerekiyor. Liv, sen de.”

"Ne?!"

“Sen onun öğretmenisin. O senin sorumluluğunda. Yanlış yaptığı her şey senin yüzünden.”

"Ah, mükemmel" dedi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 57

Kip, "Çok... kirli görünüyor" dedi. Koca Jasper'ın zenginliğini ve Chromeria'nın büyülü yapılarını gördükten sonra Garriston kesinlikle etkileyici görünmemişti.

Gavin, "Kir, bunların en küçüğü," dedi.

Kip bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama Gavin'le ilk kez şehirde dolaşırken bilincini kaybetmiş olduğu için üzgündü. Eğer Garriston'u o zaman görmüş olsaydı, şüphesiz etkileyici olurdu. Bu, hayatında gördüğü en büyük insan topluluğu olurdu; en temizi olmasa da en azından. Rekton'un alcaldesa'sı, Kip'in rıhtımın hemen dışındaki ara sokaklara itildiğini ve çoğu zaman yiyecek bulunan kasaların hemen yanında oturduğunu görebildiği çöp yığınlarına asla tolerans göstermezdi. İğrenç.

Rıhtımlarda büyük boşluklar bulunan bir deniz duvarıyla yarı korunan kırk kadar gemi vardı. Liv, Kip'in deliklere baktığını, bunların bir amacı olup olmadığını merak ettiğini gördü. "İşgalciler biz geri kalmış Tyre'lılara yardım ederken asla sırtlarını kırmak istemezler" dedi. “Deniz duvarındaki boşlukların karşısındaki palamar yerleri yerel halka veriliyor. Bir kış fırtınası geldiğinde kaptanların kaçıştığını görmelisin. Askerler kulelerde toplanıyor ve gemilerin parçalanıp parçalanmayacağına dair bahse giriyorlar.”

Liv ve zor nefes alan Kip tarafından desteklenen kürek, kadırgaların, kadırgaların, korvetlerin ve ağlarını onaran yerlilerle dolu balıkçı dorilerinin yanından geçti. Erkekler ve kadınlar, böylesine egzotik bir mürettebatın olduğu bir kürek şöyle dursun, bir kürek görünce işlerini durdurdular. Tyrean'ın yüzlerini yeniden görmek Kip'in içini ısıttı. Bu onu evindeymiş gibi hissettirdi. Ancak onlar geçerken o yüzlerdeki düşmanlığı gördü.

Ah, yabancı teknik ressamlar için pek bir şey yok. Sanırım bu mantıklı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Komutan Ironfist şehrin en görkemli, en yüksek binasını işaret etti. Buradan Kip'in görebildiği tek şey, sivri ucu cenneti gösteren, yumurta şeklindeki mükemmel kuleydi. Kulenin en geniş kısmını çevreleyen geniş bir şerit, hiçbiri Kip'in baş parmağından daha büyük olmayan minik yuvarlak aynalarla süslenmişti. Öğleden sonra güneşinde kule yanıyormuş gibi görünüyordu. Bu ayna şeridinin üstünde ve altında, diğer cam renklerinden benzer şeritler de işlenmiştir.

Kip, "Ben de öyle düşündüm," dedi. "Demek istediğim şuydu: Küreği nereye yanaştırmalıyız?"

"Tam orada," dedi Gavin, kapıya en yakın noktadaki boş duvarı işaret ederek. Burası bir yanaşma noktası değildi ve sokakların seviyesi su seviyesinden dört adım kadar yüksekti.

Yine de Kip ve Liv, Kip'in oldukça ustalıkla duvara doğru yöneldiğini düşündü. Mavi luxin teknenin ön kısmında çiçek açıp yılan gibi dışarı çıkarken, kürek burnu suya daha da daldı. Duvara dokunduğu anda katılaştı ve basamak haline gelerek kürek kemiğini yerine kilitledi ve onlara kolay çıkış olanağı sağladı.

Kip, "Bütün bu sihir olayına hâlâ alışamadım" dedi.

Komutan Ironfist, "Otuz sekiz yaşındayım ve buna alışkın değilim" dedi. Tepki vermek için biraz daha hızlı. Paketlerinizi alın."

Bunu yaptılar ve yerel halk onlara merakla bakarken merdivenleri sokak seviyesine kadar tırmandılar. Hepsi gittikten sonra Gavin merdivenlerin bir köşesine dokundu. Kürekteki tüm luxin tutarlılığını yitirip çözündü ve rengine bağlı olarak toz, çakıl ve yapışkan madde olarak suya düştü. Hatta sarı biraz parladı, kütlesinin büyük bir kısmı tekrar ışığa dönüştü ve su biraz yukarıya fırladı, birdenbire kürekin ağırlığından kurtuldu. Gavin elbette bunlara aldırış etmedi.

Bu onun için normaldir. Nasıl bir dünyaya adım attım? Eğer Gavin akşam yemeğindeyse ve bıçağını kaybetmiş olsaydı, kalkıp bakmak yerine bir tane çekerdi. Eğer bardağı kirli olsaydı eskisini temizlemek yerine yenisini çekerdi. Bu Kip'i düşündü.

"Gavin, yani Lord Prism, teknik ressamlar neden lüksin giymiyor?" diye sordu.

Gavin sırıttı. "Bazen öyle yapıyorlar. Açıkçası, sarı göğüs zırhları ve benzeri şeyler savaşta oldukça değerlidir, ama sanırım kıyafet olarak demek istediniz."

Kip, "Her şey için sihir kullanıyorsun" dedi.

"O benim" dedi Gavin. "Normal bir teknik ressam, sırf kürekini elli adım daha öteye yanaştırmak zorunda kalmasın diye ömrünü kısaltmaz. Bazıları elbette ister. Gerçek şu ki, ben çocukken bir zamanlar lüks kıyafetler giyme modası vardı. Yeterli iradenin uygulanmasıyla, bazı kapalı lüksin türleri bile oldukça esnek hale gelebilir. Kısa süre sonra giyim konusunda uzmanlaşmış teknik ressam-terziler ortaya çıktı. Ancak çoğu insan bunları karşılayamıyor ve eğer kendiniz yaparsanız, yapabileceğiniz birçok hata var. Bazıları oldukça zararsızdır; örneğin pantolon paçalarının çok sert olması gibi. Ancak taslakta bir hata yaparsanız gömleğiniz gün ortasında toz haline gelebilir. Veya" -Gavin boğazını temizledi- "bazı yaramaz çocuklar terzi ressamlarının sakladığı lüksün mührünü nasıl çözeceklerini öğrenebilirler.

dokumuştu. Bu çocuklar, lüks iç çamaşırları bile alma masrafına giren hanımların kendilerini özellikle sıkıntı içinde buldukları unutulmaz bir partide biraz kaosa neden olmuş olabilirler. Ağzı bir anıya sırıtarak gerildi. “Ne yazık ki moda bundan sonra oldukça aniden sona erdi.”

"O sendin? O partiyi duydum" dedi Liv.

Gavin, "Duyduklarınızın çok abartılı olduğundan eminim" dedi. "Hayır" dedi Demir Yumruk. "Öyle değildi."

Gavin omuz silkti. “Ben kötü bir çocuktum. Neyse ki o zamandan bu yana uzun bir yol kat ettim. Artık kötü bir adamım.” Gülümsedi ama gözlerine dokunmadı. Üç Ruthgari adam yaklaşırken, "İşte başlıyoruz" dedi.

Üçü de Kip'e kafaları için delik açılmış yün çarşaflara benzeyen, geniş deri kemerlerinde kıvrımlar olacak şekilde dikkatlice katlanmış bir şeyler giymişlerdi. Giysi -bir tunik mi?- daha sonra erkeklerin dizlerinin üzerine düştü. Bacakları çıplak olmasına rağmen yünler Tyrea'nın iklimine hiç uygun görünmüyordu ve üçü de özgürce terliyorlardı. Her ne kadar muhafızlar ince zırh giymiş olsa da hepsi deri sandaletler giyiyordu. Muhafızların her birinin kemerlerinde bir pilum, bir gladius ve kaba bir tabanca vardı. Görünüşe göre lider olan adamın tuniğinin eteğine ve her iki göğsüne işlemeler vardı. Bir tomar, bir omzuna astığı büyük bir çanta ve kemerinde ağır bir çanta taşıyordu. Burnunun aşağısında şeffaf bir gözlük takıyordu.

Gözlükleri temizle? Ne tür bir teknik ressam şeffaf gözlük ister? Ancak adamlar yaklaştıkça Kip, adamın hiç de teknik ressam olmadığını fark etti. Gözleri açık kahverengiydi. Kip, adamların hepsinin de solgun olduğunu tahmin etti; bu da Ruthgarilerin ortak bir özelliğiydi. Ciltleri zar zor bronzlaştığından, Kan Ormancıları gibi solgun ya da çilli değillerdi ama yine de oldukça hayalet gibi görünüyorlardı. Saçları kahverengiden siyaha kadar normal bir koyu tondaydı ama düz ve inceydi. Ya otoriteyle ya da kibirle yürüyorlardı. Kip, Liv'e baktı. Kesinlikle ikinci olarak onların tutumunu benimsiyordu. Neredeyse onlarla alay ediyordu. Kip ayaklarına tükürebileceğini düşündü.

Adam, "Ben liman şefinin yardımcısıyım" dedi. “Geminiz nerede? Vergi, kişinin büyüklüğüne ve kalış süresine göre alınmaktadır.”

Gavin, "Korkarım gemimizin boyutu şu anda ihmal edilebilir düzeyde" dedi.

“Buna ben karar vereceğim, teşekkür ederim. Nereye yanaştın?”

Gavin işaret ederek, "Tam orada," dedi.

Liman şefi yardımcısı baktı, sonra gözlerini kısarak duvarın yukarısına ve aşağısına baktı. Elli adım yakınında hiçbir gemi yoktu. Kollarını kavuşturdu ve sanki Gavin onunla dalga geçiyormuş gibi çenesini oynattı. "Vergi ağır değil ama sizi temin ederim ki, vergiden kaçmaya çalışmanın cezası ağırdır."

Muhafızlardan biri liman şefi yardımcısının omzuna dokundu ama adam onu görmezden geldi.

Gavin hâlâ kibar bir tavırla, "Olması gerektiği gibi," dedi. Bir mektup verdi.

Adam mektubu aşağıda tutuyordu, sanki harfleri doğrudan kelimelere dökecekmiş gibi gözlüğünün içinden bakıyordu. "Ah," dedi sessizce. "Ah, ah!"

Adam başını kaldırdı ve gözlüğünün ardından Gavin'in gözlerine baktı. "Ah! Lord Prizma! Binlerce af! Lütfen lordum, kaleye kadar size eşlik edelim. Bu bizim için büyük bir onur olacaktır."

Gavin başını eğdi.

Hepsi muhafızların ve liman şefi yardımcısının arkasına düştüklerinde Kip, "Hepsini sihirle alıp sallayacağını falan düşünmüştüm," dedi.

Gavin, "Aptalları ortalığa atmanın bir zamanı vardır" dedi. “Ama bu adam sadece işini yapıyor.” Kuzey duvarı neredeyse limanın üzerinde olan kalenin gölgesine doğru yürüdüler. İkisi de yukarıya baktı. Duvarın tepesinde yürüyen ve onlara bakan okçular vardı. "Ayrıca," dedi Gavin, "etrafa lüksin saçmaya başlarsan kimin silahla karşılık vereceğini asla bilemezsin."

Asistan kapıyı koruyan adamlarla konuştu. Bunu Gavin'e pek çok kaçamak bakış izledi. Kip kaleye bakmakla meşguldü. Kapı ve kalenin tamamı travertenlerden oyulmuştu. Taşın oyulmuş değil de dokunmuş gibi görünmesi için çapraz çizgili bir desenle oyulmuş yumuşak yeşil. Kapıda çok sayıda cinayet deliği açılmıştı. Askerler kapıyı açarken Kip, bu kapının her tarafı cinayet delikleriyle dolu, tamamen kapalı kısa bir ölüm alanına, ardından da başka bir kapıya çıktığını gördü. Açık olan ikinci kapıdaki muhafızlar ağızları neredeyse çan şeklinde olan tüfekler taşıyorlardı. Bu silahlar ayrıca Chromeria'daki muhafızların taşıdığı tüfeklerden daha kısaydı.

Kip artık Ironfist'in yanındaydı ve "Tüfekleri neden bu kadar kısa?" diye sordu.

"Gaflar" dedi Ironfist. “Top yerine ayakkabıcı çivisi ya da zincir yüklüyorlar. Kısa mesafeden dört veya beş kişiyi vurabilirsiniz. Veya

birinde iyi bir delik açın. İsyancılar için iyi. İkiye bölünmüş bir adam, kalbinde küçük bir delik olan bir adamdan daha az ölü değildir ama kalabalıktaki herkes için çok daha caydırıcıdır.

Güzel, dedi Kip yutkunarak.

Birkaç kıdemli gardiyanın daha toplandığı birkaç kontrol noktasından sonra birkaç kata tırmandılar. Üçüncü kata vardıklarında denize bakan odalara açılan açık bir kapının önünden geçtiler. Gavin aniden durdu. Eskortları bunu hemen fark etmediler. Gavin onları görmezden gelerek odaya girdi.

Ironfist, Kip ve Liv onu takip etti. Oda, tablolarla, yastıklarla, süslü av resimlerinin bulunduğu paravanlarla, şöminelerle, birkaç avizeyle ve oda kölelerinin efendilerini uçurması için uzun saplı büyük vantilatörlerle dolu bir daire süitiydi. Kip'in baktığı her yerde her şey parıldadı, parladı ve parıldadı.

Gavin, refakatçileri aceleyle içeri girerken, "Bu," dedi, "yeterli olacak..." "Evet, Lord Prism, elbette, bu, süitin onur konuğu. Alacağız __ ”

Gavin, "Hizmetkarlarım için," diye tamamladı. “Kip, Liv, ben kalacak yerimizi ayarlarken senin beladan uzak durabileceğini umuyorum?”

"Evet, elbette Lord Prism," dedi Liv, sesinde Kip'in alışık olmadığı bir resmiyet ve olgunluk vardı.

“Kip'in çizim derslerine başla. Birkaç işim bittikten sonra seni kontrol edeceğim.”

Liv, "Elbette," dedi ve reverans yaptı. Kip yarı boyun eğdi ve anında kendini derin bir aptal gibi hissetti. Nasıl eğileceğini bilmiyordu. Büyüdüğü yerde kimse eğilmedi.

"Demir yumruk?" dedi Gavin.

Ironfist kaşını kaldırdı; ah, şimdi benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?

“Kendini beğenmiş bir Ruthgari valisinin odalarından atılmasını görmeniz için en iyi şans. Şanslıysanız daha fazlası. Tanıdığın biri bile olabilir."

Ironfist'in ağzının kenarı seğirdi. "Hayatı güzel kılan basit zevkler değil mi?"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 58

Kapı arkalarından kapandı ve Kip ile Liv aniden yalnız kaldılar, önemli kişilerden ve devlet meselelerinden uzaktaydılar. Çocuklar bir kez daha.

Liv uzun süre Kip'e baktı. "Ne?"
diye sordu.
“Bazen senin kim olduğun bana gerçekten tuhaf geliyor. Bir hafta önce Komutan Ironfist'i görsem kızarırdım. Şimdi Traverten Sarayı'nın en güzel odalarında oturuyorum ve onlar benim mi?"
Kip, "Her şeyi anlamaya çalışmaktan vazgeçtim" dedi. "Sanırım durup çok fazla düşünürsem..." Ağlayan bir bebeğe dönüşeceğim. "Her şey dağılacak."

Bir anda Liv'in yüzü değişti. Gözleri yumuşadı, her yüzüne şefkat kazındı. "Oradaydın. Köyde. Olduğu zaman."
“Isa ve Sanson'la birlikte Yeşil Köprü'de. Ve tabii ki Ram.” Hala Ram'ın düşüncesiyle alay etmek istiyordu ama bu artık zalimce ve önemsiz görünüyordu. “Ram ve İsa öldürüldü. Sanson ve ben kaçtık. Ama sonunda onu da öldürdüler.” Kip'in sesi kendi kulaklarında bile sert ve uzaktı. Liv'e bakamıyordu bile. Eğer onun şefkatini görseydi kırılırdı. Onun gözünde zaten zayıf, aptal, genç ve şişman görünüyordu; acınacak bir çocuk. Ağlayarak durumu daha da kötüleştirmesine gerek yoktu. “Annem başardı ama kafatası parçalanmıştı. O zaman ben de onun yanındaydım..."
"Ah, Kip, çok üzgünüm."
Onu aşağı itti, bir kenara itti. “Her neyse, gerçekten babanın dışarı çıktığını umuyorum. Bana karşı her zaman iyiydi. Aslında beni o zaman bırakmasaydı ölmüş olurdum.”
Liv bir süre hiçbir şey söylemedi. Kip bunun tuhaf bir sessizlik olup olmadığına karar veremiyordu. "Kip," dedi sonunda, "cesaretimi toplamaya çalışıyorum... Artık işler gerçekten karmaşık olabiliyor. Babanın kim olduğu ve Chromeria'da işlerin gidişatı... Bazen işler istediğimiz gibi gitmiyor ve biz—”
"Neyden bahsettiğin hakkında bir fikrim olması mı gerekiyor?" diye sordu. " 'Neden..."
Ağzını açıp tekrar ona baktı. Daha sonra kapıların indiğini gördü. "Başardığına gerçekten çok sevindim, Kip."

"Teşekkür ederim" dedi. Söylemek istediğini söyleyecek kadar bana güvenmediğin için teşekkürler. “Başlamalı mıyız?”

Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş ama bunu nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi, soluk bir şekilde gülümsedi. "Elbette. Balkona çık."

Kelimenin tam anlamıyla denizin üzerinde asılı olan balkona çıktılar. Yukarıdan Traverten Saray'ın tepesinde konuşan adamların boğuk seslerini duyabiliyorlardı. Kip denize bakarak durdu, konsantre olabilecek bir ruh haline kavuşmaya çalıştı ve "Ne yapacağım?" dedi.

Liv, "Taslak hazırlamak için dört şeye ihtiyacınız var" dedi. "Beceri, Will..."

"Kaynak ve Durağan" dedi Kip. "Şey, kusura bakma, bir iki şey aldım."

"Sağ. Yani büyük dörtlünün her birinde temel olarak değişiklikler ve nüanslar var, ama her şeyin başladığı yer burası. Kaynakla başlayalım.”

Kip onun söyleyeceklerinin çoğunu anladığını düşündü ama komik olmadığı sürece güzel bir kızın sözünü kimse kesmez. Liv çantasını karıştırdı ve önce sarılmış yeşil bir bez, sonra da beyaz bir bez çıkardı.

"Renk teorisi üzerinde elimizden geldiğince duracağız" dedi. “Yeşil draft yaptığınızı biliyoruz. Yani kaynağınız ya dünyadaki yeşil ışığı yansıtan bir şey olabilir ya da bileşen rengi olarak yeşil olan bir şeyi alıp ona bir mercekten bakabilirsiniz.”

"Ha?" dedi Kip. Bunların hepsinin tekrar olması bu kadar. “Yeşil yansıtmak derken neyi kastediyorsun? Yeşil bir şey mi demek istiyorsun?”

"Chromeria'da ilerledikçe öğreneceğiniz bir şey de, bir şeye ilişkin deneyiminiz ile o şeyin doğasının çoğu zaman farklı şeyler olduğudur."

Kip, "Kulağa... metafiziksel geliyor" dedi. Gavin böyle bir şey söylememiş miydi?

“Bazıları da öyle algılıyor ama ben kesinlikle fiziksel olarak konuşuyorum. Şuna bak." Liv başka bir bez çıkardı. Kırmızı bir spektrumdu ama en derinden en açık kırmızıya doğru düzgün bir şekilde akmak yerine geri adım atan kısımlar vardı. “Buna baktığında Kip, bunun yanlış olduğunu anlayabilirsin. Genelde doğru gidiyor ama sıra dışı alt renkler de var. Çoğu erkek bunu göremez. Bunun doğru olduğunu düşünüyorlar. Buradaki dört spektral bloğu ayırt edebiliyorlar ama içerideki blokları ayırt edemiyorlar. Ne kadar çabaladıkları ya da ne kadar uzun süre çalıştıkları önemli değil. Onların bu konudaki deneyimleri sizin veya benimkinden daha az incelikli. Şimdi, dürüst olmak gerekirse, sen ve ben ne yapacağımızı bilmiyoruz.

ya da Büyük Çöl'ün ötesinden gelen bazı insanlar, bunu bundan ayırt edemeyen adamlar kadar bizim de kör olduğumuzu düşünebilirler."

"Bu tuhaf."

"Biliyorum. Sınıfta, yargıçlar genellikle her erkek çocuğun öne çıkmasını ve testi denemesini sağlar, çünkü farklılıkları görebilen pek çok kız, diğer herkesin de onları göremediğine inanamaz. Oldukça aşağılayıcı. Aslında bunu göremeyen kızlar için de durumun daha kötü olduğunu düşünüyorum. Çocukların geçmesi beklenmiyor. Bunu göremeyen kızlar kendilerini berbat hissediyorlar." Kendini salladı. "Teğet. Şu anda inanmasanız bile hatırlamanız gereken nokta, rengin hiçbir şeyin doğasında olmadığıdır. Nesneler ışıktaki renkleri yansıtır veya emer. Bu kumaşın yeşil olduğunu düşünüyorsun. Öyle değil. Aslında yeşil dışındaki tüm renkleri emen bir kumaş."

"Renk teorisini sonraya mı saklıyoruz?" Kip hafifçe sordu.

Durdu, sonra onun dalga geçtiğini gördü ve gülümsedi. "Hayır, bilmiyorsun, daha fazla teğete kapılmayacağım. Mesele şu ki, ışık birincildir. Karanlık bir odadaki bu kumaşın senin için hiçbir değeri yok. Açıkçası, dini anlamları oldukça derinden anlayabilirsiniz, ancak siz ve ben metafizikten değil, yalnızca fiziksel olandan bahsedeceğiz. Yeşil ışık taslağı hazırlayabilirsiniz. Bunu yapmanın yalnızca birkaç yolu var. En iyisi etrafınızda yeşil şeylerin olması. Özellikle bunlardan birçoğunuz varsa. Özellikle de çok sayıda farklı ton ve tonunuz varsa."

"Yani, bir orman gibi."

"Kesinlikle. Bu nedenle Birleşme'den önce yeşil tanrıça Atirat'a Ruthgar ve Kan Ormanı'nda her yerden daha çok tapınılırdı. Yeşil teknik ressamlar ormanlara ve Verdant Plains'e akın etti çünkü orası diğer yerlerden daha güçlüydü. Buna karşılık, ya orada çok miktarda yeşilin çekilmesi ya da Atirat'ın gerçek olması nedeniyle, bu topraklara yeşil erdemler ve yeşil kötü alışkanlıklar hakim oldu. İstediğini al."

"Bunu anlamıyorum."

"Bütün bunlarla daha sonra ilgileneceğiz. Taslak hazırlamanın ikinci en iyi yolu gözlük kullanmaktır. Bunlar gibi." Çantasına uzanıp küçük bir pamuklu kese çıkardı. Büzme ipini gevşeterek bir çift yeşil gözlük çıkardı.

Kip, "Yeşil draft yapmıyorsunuz" dedi. Liv gülümseyerek "Hayır, bilmiyorum" dedi.

"Onlar benim için mi?" diye sordu. Tingles omurgasını vurdu.

Liv genişçe gülümsedi. "Genellikle küçük bir tören yapılır ama bu bir tebrik anlamına gelir."

Kip gözlükleri ihtiyatla aldı. İnce demir bir çerçeveye yerleştirilmiş mükemmel yuvarlak mercekleri vardı. Bunları yüzüne sürdü. Liv yaklaştı ve gözlüğün kollarının kulaklarının üzerinden geçtiği yeri ölçtü. Kip onun kokusunu alabiliyordu. Her nasılsa, tüm denizi geçerek, korsanlarla savaşarak ve güneşte kızararak geçen dolu bir günün ardından, harika kokuyordu. Tabii ki Kip bir kadınla çok sık bu kadar yakın olmamıştı; şanssız olduğu ve onu eve taşımak zorunda kaldığı gecelerde genellikle terden veya kusmuktan terden sırılsıklam olan annesi dışında. Isa da güzel kokuyordu ama Liv'den farklıydı.

Isa son günlerde Kip'in aklından bile geçmemişti. Onu düşünmüştü ama orada içi boş bir şeyler vardı. Bir gün Isa'yı öpmenin hayalini kurmuştu ama belki de bu onun onun için mükemmel olmasından çok, orada olmasından kaynaklanıyordu. Ya da o oradaydı ama Liv yoktu ve Kip'in onu Liv hakkında düşünmekten uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Ve şimdi işte buradaydı. Her iki tarafı da ölçmüştü, gözlüğünü çıkardı ve kollarını kulaklarının arkasına sığacak şekilde dikkatlice büküyordu.

"Hımm," dedi. "Sağ kulağınız sol kulağınızdan daha yukarıda."

“Kulaklarım dengesiz mi?” dedi Kip. Sanki bilinçli olmaya yetecek kadar şeyim yokmuş gibi.

“Merak etme, benimki de öyle! Aslında çoğu insan biraz sapkındır." Durdu. "O kadar da değil." İnanamayarak başını salladı.

"Garip kulaklarım mı var?" Liv haince

gülümsedi. "Anladım."

"Orholam'ın ba-Öhöm, sakal." Kip kaşlarını çattı. Her zaman. Her kokuşmuş zamanda.

Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi ve burun parçalarını son kez büktü, ardından gözlükleri yüzüne dayadı. "Orada. Onları daha rahat ettirmek için onlarla oynamak zorunda kalabilirsiniz ama zaten bütün gün yüzünüzde görünmeleri gerekmiyor."

Etrafına bakındı ve yeşil camdan çoğu şeyin yeşilimsi bir renk aldığını görünce pek şaşırmadı.

"Gördüğünüz şey, güneşten gelen, yüzeylerden yansıyan ve daha sonra merceklerinizden süzülen beyaz ışıktır. Yani eğer etrafınız beyaz mermer duvarlarla veya buna benzer bir şeyle çevriliyse, neredeyse ormandaymışsınız gibi çizim yapabileceksiniz. Lensler doğal yeşilliklerden çekim yapmak kadar iyi değil.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

ama hiç yoktan iyidir. Ancak hiçbir şeye öylece bakamazsınız. Etrafa bak. Bazı şeylerin gerçekte nasıl yeşil göründüğünü, bazılarının ise öyle görünmediğini görüyor musunuz? Mesela bu kumaşa baktığınızda ne renk görünüyor?" Çantasından bir bez daha çıkardı.

"Ah, kırmızı." Kip, Gavin'in üstlerindeki kattan yükselen, öfkelenen sesini duyabildiğini sandı.

"O kırmızı."

Dikkatini yeniden Liv'e odaklayan Kip, gözlüğünün üzerinden baktı ve kumaşın tonu biraz değişmiş olsa da gerçekten kırmızıydı. "Peki bu nasıl çalışıyor?" O sordu.

"Gözlükler yalnızca yeşili size yansıtan yüzeyler varsa yardımcı olacaktır. Beyaz yüzeyler en iyi sonucu verir çünkü beyaz tüm renklerin bir arada olmasıdır. Yeşil ikincil bir renk olduğu için, sarı veya mavi yüzeylere bakarken lenslerinizin arasından çizim yapmak çok daha az iyi, ancak bazen mümkün olacaktır."

"Beni orada kaybettim."

"Yani şimdi de renk teorisini mi istiyorsun?" Şaka yaparak sırıttı. "Amaçlarınız açısından, taslak hazırlamanız gerekiyorsa, beyaz veya açık renkli şeyler bulabilirseniz gözlükler en çok yardımcı olacaktır. Liv, olgun buğday işe yarar, ladin ağacı işe yaramaz, dedi.

Kip, "Sanırım bunu hatırlayabiliyorum" dedi. Bütün bu şeyler -renk-değiller-onlar- aslında mantıklı değildi, ama bununla daha sonra boğuşabileceğinden şüpheleniyordu.

"Güzel, bu kaynağı kapsıyor. Şu an için." Hala beceri ve
iradeyi kapsamamız gerektiğini mi söylüyorsun?

Liv şöyle dedi: "Bunu ölesiye dövmek istemiyorum ve törene katılamadığınız için üzgünüm çünkü belki bu, bunun anlaşılmasına yardımcı olur. O gözlükler artık sizin en önemli varlığınızdır. Çoğu teknik ressamın bir çift gözlük almak için aylarca, hatta bir yıl boyunca para biriktirmesi gerekmiyor, aynı zamanda herkes hemen bir yedek gözlük almak için para biriktiriyor. Zengin olursanız ya da Prism bunu emrederse, sanırım mercek taşlama makineleri tarafından özel olarak yapılmış bir çifte sahip olabilirsiniz. Size daha koyu veya daha açık bir yeşil verebilir veya çerçeveyi uyum veya görünüm için ayarlayabilirler. Ama gözlüklerin olmadan neredeyse güçsüzsün. Prism'la birlikte olduğunu biliyorum ama o bir istisna. Gözlüğe ihtiyacı yok. Gözleri halelenmiyor. İstediği kadar büyü kullanabilir. Kurallar onun için geçerli değil. Prizmaların kuralları bile onun için geçerli görünmüyor.

ve basitçe devralmak mı? Ruthgari'den mi? Ve komik olan şu ki, onu alacaklar. Bundan hoşlanmayacaklar ama..."

Çatıdan gelen bir adamın sesi sözünü kesti. "Gazetenizin ne dediği umurumda değil, sizin hiçbir şekilde..." Adam ciyaklayarak sözünü kesti.

Bir adam balkonlarının önünden geçerken Kip başını kaldırdı. Körfezde büyük bir su sıçramasıyla çok aşağılara indi ve Kip onun yüzeye çıkmaya çabaladığını, dağıldığını, gösterişli kıyafetlerinin suda dalgalandığını gördü. Yardım için ağlamaya başladı.

"Bu bir rezalet...!" Birisi bağırmaya başladı, sonra Kip başka bir adamın balkondan atladığını gördü. Neredeyse valinin tepesine kadar körfeze sıçradı.

Devasa bir ışık patlaması yaşandı. Gavin sesi çınlayarak, "Öyleyse bana yardım edin, bir sonrakiniz suya düşmeyeceksiniz," dedi.

Kip silah sesleri duymayı bekliyordu (valinin muhafızları mutlaka vardı) ama hiçbir şey yoktu. Aldılar.

Bu benim babam. Bu benim babam? Gavin

iradesini dayattı ve dünya onu kabul etti.

"Yani," dedi Kip, altındaki körfezde debelenen, zar zor yüzebilen ve çaresizce kurtarılmayı başaran adamlar gibi hissederek. "Bu yüzden. İrade. Sıradaki bu, değil mi?”

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 59

Corvan Danavis güneş batarken Garriston'a yaklaştı. Garriston'un dış duvarları elbette uzun zaman önce yıkılmıştı. Prizma Savaşı sırasında (Corvan bunu hiçbir zaman Sahte Prizma Savaşı olarak düşünmemişti) onları yeniden inşa etmek için adam göndermişti ama henüz zaman olmamıştı. Dış duvarlar yüzbinlerce nüfuslu bir şehri korumak için inşa edilmişti. Savaş sırasında belki doksan bin kişi vardı. Hepsini korumanın bir yolu yoktu.

Dış surlarla iç surlar arasındaki tüm araziyi sulayabilecek olan sulama kanalları bir iki tanesi dışında kırılmıştı. Ama iç duvarlar tıpkı Hanımlar gibi hâlâ ayaktaydı.

Artık tanrıça Anat'la olan ilişkilerinin büyük çoğunluğunu kaybetmiş olan Hanımlar her kapıyı koruyordu. Her biri duvarın içine yerleştirilmiş devasa beyaz heykellerdi. Her biri Anat'ın bir yönünü temsil ediyordu: Muhafız, körfezin girişinde ata biner gibi duran dev heykeldi; Anne, ağır hamile, meydan okuyan, hançerli bir halde güney kapısını koruyordu; Cadı, bir asaya yaslanarak batı kapısını koruyordu; Aşık doğudaki nehir kapısının karşısında yatıyordu. Corvan'ın asla anlamadığı nedenlerden dolayı Aşık belki otuzlu yaşlarında, Anne ise çok genç, belki de hâlâ ergenlik çağında tasvir edilmişti. Her biri yalnızca Paria'da bulunabilen en pahalı, hafif şeffaf beyaz mermerden oyulmuştu; bu kadar çok şeyi nasıl bu kadar uzağa naklettiklerini yalnızca Orholam biliyordu. Şans eseri heykeller en iyi mühürlü sarı lüksle kaplanmıştı; hepsi tek parçaydı. Şaşırtıcı çalışma. Şehir en az üç kez işgal edilmişti ve büyük yangının şiddetli yıkımından sonra bile Hanımlar hâlâ işaretsizdi.

Çölün Hanımı, Ateşli Hanım, alt-kırmızı Anat, tüm ateşli tutkuların tanrıçasıydı: gazap, koruma, intikam, sahiplenici aşk ve öfkeli sevişme. Lucidonius şehri Orholam sanıp tarikatı ortadan kaldırdığında, takipçileri heykelleri yıkmak istemişti; bu da elbette bazı güçlü ressamların işiydi. Lucidonius'un "Yalnızca sahte olanı yıkın" diyerek onları durdurduğu meşhurdur. Aradan geçen yüzyıllarda gayretli Prisms birkaç kez pagan kalıntılarını yıkmak istemişti ama her seferinde şehir savaş tehdidinde bulunmuştu. Prizma Savaşı'na kadar Garriston, onunla savaşa girme tehdidini göz korkutacak kadar askeri güce sahipti.

Corvan günbatımında Aşık'a hiç yaklaşmamıştı. Diğer Hanımlar gibi onun da bedeni kapıya dahil edilmişti. Sırtüstü yatıyordu, sırtı nehrin üzerinde kavisliydi, ayakları yere dikilmişti, dizleri bir kıyıda bir kule oluşturuyordu, elleri saçlarının arasındaydı, dirsekleri diğer kıyıdaki kuleyi oluşturacak şekilde yükseliyordu. Sadece peçelerle kaplıydı ve savaştan önce kemerli gövdesinden nehre bir portcullis indirilebiliyordu, demir ve çeliğe dövülerek peçelerinin devamı gibi görünebiliyordu. Ancak savaşta kapı kapısı kırılmış ve asla değiştirilmemişti.

Onu görmek hâlâ Corvan'ın nefesini kesiyordu. Güneşin batmasıyla birlikte heykeli kaplayan ve genellikle neredeyse görünmez olan ince sarı luxin ateşe verildi. Sarı, altın bronz ten gibiydi, Corvan yürüdükçe ve güneş battıkça yavaş yavaş soluyordu ve sonunda sadece hoş bir siluet bırakıyordu; uzun süredir ortalıkta olmayan kocasını yatakta bekleyen bir kadın.

Bu ona bir sızı gönderdi. İlk karısı Qora'yı düşünmeden asla buraya gelemezdi. Liv'in annesi. Qora onu bir keresinde yatakta yatarken, sadece peçelerle giyinmiş halde, Corvan ona döndüğünde bilinçli olarak Aşık'ı taklit ederek onu bu şekilde selamlamıştı. Şimdi, on sekiz yıl sonra bile, göğsünde keder ve hatırlanan arzu, sevinç ve aşk sarmalanmıştı. Corvan, Qora'nın ölümünden iki yıl sonra Rekton'da yeniden evlenmişti ama Ell'le evlenmek aşktan çok Liv'e bir anne vermek içindi. Üç yıl sonra Ell, sonunda Corvan'ın izini süren bir suikastçı tarafından öldürülmüştü. Corvan taşınmayı düşünmüştü ama alcaldesa ona kalması için yalvardı ve Kip oradaydı, o da kalmıştı. Ama Rekton'daki her erkeğe karşılık çok fazla kadın olmasına ve sözde çöpçatanların sürekli azarlamasına rağmen yeniden evlenmemişti. Daha önce sevdiği gibi sevemezdi. Qora'yı sevdiği kadar sevdiği başka bir kadını kaybetmek onu öldürürdü ve eğer kendisi onu tüm kalbiyle sevmeye istekli değilse, başka bir kadından kızına annelik yapmasını istemek adil değildi. Corvan'ın artık verecek tam bir kalbi yoktu.

İnce ama olgunlaşan kılçıksız buğday ve arpa mahsullerinin bulunduğu çiftliklerin yanından geçerek önünde lüks bir şekilde uzanan Aşık'a bakmamaya çalıştı. Kadının dağınık saçlarının arasından açılan kapıya ulaştığında şehre geri dönen kadın ve erkek sırasına katıldı ve geceyi geçirmek için dışarı çıkanların yanından geçti. Savaş sırasında hâlâ annelerinin dizlerinin üzerinde duran iki Ruthgari muhafızın arasından geçerken gözlerini yerde tuttu. Ancak yanlarından geçen insan akışına neredeyse hiç dikkat etmiyorlardı. Biri Aşık'a yaslanıyordu

basamaklı saçları, ayağını dalgalanan taşa dayamış, saman petasoları, karakteristik Ruthgari geniş kenarlı şapkası, artık güneş üzerlerine vurmadığı için boynundan sarkmak üzere geriye atılmıştı. “... onun burada olduğunu mu düşünüyorsun?” diye soruyordu.

“Bilsem beni yak ama Vali Crassos'u körfeze attığını söylüyorlar. Sanırım yapacağız..."

Corvan duraksamadan daha fazlasını duyamıyordu ve duraksamak dikkat çekmek anlamına geliyordu. Dikkat çekmek göz teması kurmak anlamına gelebilirdi ve Corvan'ın kırmızı haleli gözleriyle bu iyi bir fikir değildi.

Yani güçlü biri Garriston'a geldi ama kim bir valiyi körfeze atacak kadar güçlüydü? Corvan'ın Vali Crassos hakkında hiçbir bilgisi yoktu ama Ruthgari kraliyet ailesinin yarım düzine genç prensi vardı. Büyük ihtimalle içlerinden biri Garriston'dan çekilmeyi denetlemek için gönderilmişti. Başka hiç kimse bir Ruthgari valisini denize atmaya cesaret edemez.

Aslında dürtüsel bir prens, Corvan'ın amaçları açısından rahat bir validen daha iyi olabilir. İlk başta başa çıkmak daha zordu, ancak savaşa hazırlanma olasılığı daha yüksekti ve beğenseniz de beğenmeseniz de Corvan'ın getirdiği şey savaştı.

Şehrin içinden geçerken, kendisini bir zamanlar olduğu gibi general gibi şehri analiz ederken buldu. Kral Garadul bir canavar olabilirdi ama işgalciler Ruthgari'lerdi. Garriston halkı kime katılacak ve şevkle katılacak mı, katılmayacak mı? Corvan yürürken Ruthgari askerlerine özellikle dikkat etti. Bazen erkekler tek başlarına yürüyor, komutanlarının ayak işlerini yapıyor ya da sadece kışlalara ya da meyhanelere gidiyorlardı. Bir askerin, halı tezgâhını kapatan ve çok hızlı gerileyen bir satıcı tarafından kazara itilip kakıldığını gördü. Asker sanki bu bir rahatsızlıkmış gibi yanından geçip gitti ama asla arkasını kontrol etmedi. Yerli bir Tireli olan satıcı, saygıyla ama korkmadan özür diledi.

Burası isyanın eşiğinde bir şehir değildi. Tireliler işgal edilmeye alışmışlardı. Ruthgari bunu yapan dördüncü satraplıktı ve bu onların ikinci seferiydi. İşgal ve ganimetlerde her millete pay verilmemiştir. Paria ilk iki yılı geçirmişti ve çalacak en zengin ganimete sahip olsalar da, aynı zamanda en fazla isyancıyı bastırma görevi de onlardaydı. İlytyalılar görünüşte Dazen'in tarafında savaşmışlardı ve zaten merkezi bir hükümetleri yoktu, bu yüzden onlara sıra gelmiyordu. Aborne'lular her iki tarafla da ticaret yapmayı tercih etmişler ve savaşa ancak Sundered Rock Savaşı'ndan sonra katılmışlardı. Onlara da sıra gelmedi. Bu Parian'ları terk etti,

Atashyalılar, Kan Ormancıları ve Ruthgari. Corvan doğru hatırlıyorsa bu sırayla. Garriston halkının işgalciler arasında favorilerinin ya da en azından daha az nefret edilenlerinin olması mantıklıydı.

Corvan'ın, Parian'ların Ruthgari'lerin yerini almasıyla bunun Garriston'un Parian'lara üçüncü kez katlanışı olacağını anlaması için biraz zihinsel çaba harcaması gerekti. En kolay hoşgörülen işgalcilerin yerini en nefret edilenler almak üzereydi.

Ancak gözlemlerinin cevaplayamadığı soru, Parian'lara duyulan nefretin ne kadar korkuya karıştığıydı. Parian'lar yönettikleri her iki seferde de isyancıları bastırmışlardı. Belki onların zalimliği Tirelilerin silaha sarılmadan önce iki kez düşünmesi anlamına geliyordu. Bu, onları daha çabuk ele alacakları anlamına gelebilir. Corvan bilmiyordu, şehirde çok fazla zaman geçirmeden bilemezdi. Zamanı yoktu.

Şehir, on yıl kadar önce en son ziyaret ettiğinden çok daha kozmopolitti. Savaştan önce Garriston dünyadaki herhangi bir zengin liman şehri kadar kalabalık ve çeşitliliğe sahipti. Savaştan sonra gidebilen herkes, özellikle de başka yerden gelmiş gibi görünenler gitmişti. Gerilim çok yüksekti. Bu süre zarfında Garriston'daki tek insanlar yerli Tyre'lılar ve onların o andaki işgalcileriydi. Görünüşe göre, her işgal turunda birkaç tüccar ve asker orada kalmış ve yerel halkla evlenmişti. Corvan, açık tezgahlarını saman süpürgeleriyle süpürürken iki esnafın sohbet ettiğini gördü. Bir kadın geleneksel Tire karamel tenine, koyu dolgun kaşlara ve dalgalı saçlara sahipken, yanındaki kadının bal gibi bir cildi ve Ruthgari'ler için bile nadir görülen kül sarısı saçları vardı. Neredeyse aynı giyinmişlerdi

Corvan, çocukların birlikte gada oynadıkları, sarılı deriden bir topa tekme atıp pas verdikleri bir ara sokaktan geçti. Diğer türlere göre daha çok Tire kanlı çocukların olduğu açıktı ama ekipler karışıktı. Birkaç anne izlemek için toplanmıştı ve Corvan'ın kökenleri hakkında tahmin ettiği dedikodu ya da bağırarak cesaretlendirmelerine bakmaksızın birbirlerine yakın duruyorlardı.

Barut fıçısı değil. Bu iyi oldu. Komşunun nefret ettiği komşunun ahlaksız kan dökülmesine davetiye çıkaracağı bir şehirde güçte ve kanunsuzlukta radikal bir değişim. Garriston bunu yeterince görmüştü.

Temelde Rekton'dakinin çok büyük bir versiyonu olan su pazarı, yoldan geçen askerlere ve akşam yemeğini kaçıranlara hızlı yemek sunan birkaç yiyecek satıcısı dışında neredeyse boştu. Corvan, ateşli İlitya biberi sosuyla marine edilmiş birkaç şiş tavşan ve balık satın aldı ve yürümeye devam etti.

Corvan, Traverten Sarayı'na gitmeden önce Cadı Kapısı'na yürüdü. Burada, Muhafız Kapısı ve Aşıklar Kapısı gibi heykel de duvara işlenmiştir. Ancak bu sefer Corvan'ın heykelle hiç ilgisi yoktu. Askerleri izlemeye gelmişti. Kapılar gece için kapanmıştı ama akıncıların şehre saldırmaya cesaret etmesinden bu yana şüphesiz uzun zaman geçmişti. Duvarın tepesinde duran askerler, üstleri gittiğinde şakalaşıyor, gülüyor, yüksek sesle konuşuyor, hatta içki içiyordu. Corvan, Cadı'nın Tacı'nın ve Cadı Asası'nın tepesinde, kapının her iki yanındaki iki kulede okçular görmüştü; ancak iki kadın, sadakları yere koyarak, yayları gerilmemiş halde yerlerine yerleştikten sonra, kendi mevkilerinin turunu asla yapmadılar.

Yani disiplini az olan askerler. Kendi hataları olmadan şehir muhafızı olmuş askerler. İşgalin ilk yılında askerler akıncılara ve haydutlara karşı gönderilebilir veya nehir boyunca devriye gezebilir. Bundan sonra şehre çekilip muhafız oldular. Askerlik görevleri önemsiz görünmeye başladı ve disiplin bozuldu. İzlenecek hiçbir şeyin bulunmadığı kulelerde nöbet tutmak, kısa sürede askerlerin kumar oynayıp içki içtiği bir mevkiye dönüştü.

Corvan Traverten Sarayı'na doğru yöneldi. Tabii ki, bir köylünün sokaktan içeri girip prensleriyle tanışmasına izin vermeleri mümkün değildi, bu yüzden ön kapıya yaklaştığında bir ara sokağa daldı. Karris yakalandıktan sonra Corvan, Kral Garadul'un kampını herhangi bir kurtarma girişiminin intihar olacağına karar verecek kadar araştırmıştı. Daha sonra, diğer generallerle buluşup orduyu (büyük olasılıkla zorunlu toplama yoluyla) büyüttükten sonra güneye dönmüşlerdi. Corvan, Rekton'un dışındaki bir mağaraya geri dönmüştü.

Hırsızların zulasını asla bulamaması onu neredeyse hayal kırıklığına uğratmıştı. Rekton'un alcaldesa'sı Corvan'a kendisinin ve kızının kalabileceğini söylediğinde Corvan, hem yeni evinin hem de kendi iyiliği için kendisini savaşa bağlayabilecek her şeyi saklamıştı. Kendine özgü boncuklu bıyığını tıraş etmiş, gösterişli kıyafetlerini ve silahlarını keten pantolon ve bir boyacı dükkanıyla takas etmişti. O zamanlar ceplerinde az miktarda altın gibi görünen şey artık bir

gözlerinde bir servet vardı ama aradan geçen yıllarda bunların hepsi harcanamaz hale gelmişti. Rekton'da hiç kimsenin altın parası yoktu, özellikle de Kan Ormancı satrapının yüzüyle damgalanmamış.

Artık katlanmış uzun samit tuniğini çıkardı, eliyle toprağın bir kısmını süpürüp üzerine koydu. Daha sonra zümrüt noktalı bataklıklarda elmas gözlü balıkçılların olduğu minik yakut gözlü timsahların kabartmalı geniş bir deri kemer geldi. Son olarak, ancak son ağabeyleri öldüğünde kendisine geçen kılıç olan Harbinger'ı çıkardı. Genç bir çocuk karşısındaki kaldırımda oturuyor, sessizce ve sorgulayıcı bir şekilde izliyordu. Corvan onu görmezden gelmeye çalıştı. Uzun gömleğini çıkardı ve bir ayna çıkardı. Ayna ve bir tulum suyla kendini temizlemek için elinden geleni yaptı. Daha sonra kirli gömleğiyle kurulandı ve gösterişli kıyafetlerini giydi. Botları ya da pantolonları konusunda yapılacak hiçbir şey yoktu ama samit tunik ve stres onu yeterince terletecekti.

Corvan, amacı olan bir adam gibi yürüyerek gardiyanlara, "Kimin sorumlu olduğunu görmem gerekiyor," dedi.

"Uh..." dedi gardiyanlardan biri, kafası karışmış bir halde diğer gardiyana bakarak. Görünüşe göre valiyi mi yoksa prensi mi kastettiğini bilmiyorlardı.

Corvan, "Valiyi körfeze kim attıysa" dedi. "Bu acil bir durum."

Gardiyanlar bir bakış paylaştı. Bir gardiyan diğerine, "Vaktini boşa harcamamak için hiçbir neden yok" dedi. "Ziyaretçilerini dikkatli bir şekilde taramamız için bize tam olarak bir neden vermedi."

Diğer Ruthgari askeri sırıttı. "Sizi doğrudan ona götüreceğiz efendim."

Adını bile sormadılar. Corvan, şansına hayret ederek onları takip etti. Görünüşe göre prens -muhtemelen daha genç bir prens ya da Ruthgari bu şekilde davranmaya cesaret edemezdi- kendisini sıradan askerlere sevdirmiyordu. Daha da inanılmaz olanı, askerin onu doğrudan avukat odasına götürmesiydi. Corvan on altı yıldır oraya gelmemişti. Adam kapıya hızlı bir şifre vurdu ve içerideki muhafızlar kapıyı açtı. Güvenlik görevlisine acil durum hakkında bir şeyler fısıldadı, önemli görünüyor ve sonra aceleyle geri çekildi.

Uzun boylu, ciddi bir Ruthgari olan avukat odası görevlisi Corvan'ı içeri aldı. "İsim?" sessizce sordu.

Corvan içeri girdi. Ruthgari prensi danışma odasındaki bir masaya yaslanmış, sırtı Corvan'a dönüktü. "Corvan Danavis," dedi Corvan sessizce. Prensin karşısında kocaman, hem uzun hem de kalın kaslı bir abanoz muhafız duruyordu, gözleri sertti, Corvan'ı inceliyor ve yanındaki kılıca dikkat ediyordu. Tamamen siyah giymişti. Bu prensin biraz cesareti vardı, kendi Kara Muhafızları varmış gibi davranıyordu. Chromeria bunu öğrendiğinde pek memnun olmayacaktı.

Muhafız yüksek sesle, "Corvan Danavis," diye duyurdu. "Bir acil durum mesajı olduğunu söylüyor Lord Prism."

Sanki üç adama da aynı anda yıldırım düşmüş gibiydi. Karamuhafız -Orholam aşkına gerçek, gerçek bir Karamuhafız- Corvan'ın adı anons edildikten sonra iki tabancasını çıkardı ve mavi gözlüklerini yarım nefeste taktı.

Prizma - Gavin Guile'in kendisi de bir prens değil - ayağa kalktı ve döndü. Dudağı kıvrıldı. "General Danavis, çok uzun zaman oldu."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 60

Gavin yüzünü dikkatle tarafsız tuttu. On altı yılın ardından Corvan Danavis hâlâ her zamanki gibi formda, sağlıklı ve zinde görünüyordu. Hiç şüphe yok ki çilleri kapatmak ve mümkün olduğunca Tyrean gibi görünmek için cildi derin bir şekilde bronzlaşmıştı ve ünlü boncuklu bıyıklarından hiçbir iz yoktu. Mavi gözleri, Gavin'in onu son gördüğü zamanki kadar kırmızı ve yarı haleliydi. Ancak hem gülümseme çizgileri hem de daha derin endişe çizgileri olan çizgiler yeniydi. Gözleri Ironfist'e kaydı ve sonra dehşete düşmüş görünüyordu.

Mükemmel aktör Corvan Danavis.

“Komutan Ironfist, lütfen bu adamın silahlarını alın ve muhafızları azarlayın. Dikkatlice, evet?" Ironfist anında anlardı. Ruthgari muhafızlarına çok sert davranılamazdı, yoksa bu yeni patrona karşı genel bir öfkeye neden olabilirdi. Ama eğer Gavin bu kadar gevşekliğe ya da muhtemelen küstahlığa izin verirse - görev düzeltilmediğinden Ruthgari askerleri ona saygı duymazdı. Ironfist, gardiyanların Gavin'den nefret etmesini sağlamadan Orholam korkusunu salacaktı.

"Seni bu hainin yanına bırakmamı mı istiyorsun Lord Prism?" Ironfist de Gavin kadar Corvan'ın saraya girmesine izin veren orijinal muhafızların aceleyle geri çekilmeyi başaracağını biliyordu; bu da onun peşlerinden gitmesi gerektiği ve işler kontrolden çıkarsa yaklaşamayacağı anlamına geliyordu.

Gavin kısaca başını salladı.

Ironfist tabancalardan birinin çekicini indirdi ve gözlerini veya diğer tabancayı Corvan'dan ayırmadan onu kemerine soktu. İleri yürüdü ve Corvan'ın kılıcını aldı, gözleri sadece kısa bir süre için takdirle ona baktı. Kılıcı ve Corvan'ın çantasını ana odanın dışındaki küçük bir dolaba koyduktan sonra diğer tabancasını da yerine koydu ve Corvan'ı hızla aradı.

Ironfist gitmek üzere dönmeden önce bir kez daha Gavin'e baktı. Emin misin? Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun, değil mi?

Gavin hafifçe başını salladı. Gitmek.

Kapı Ironfist'in arkasından kapandı. Gavin odanın etrafına baktı. Duvarların arkasında gözetleme delikleri ya da dinleme tünelleri olup olmadığını anlayacak kadar uzun süre burada kalmamıştı. Corvan ayakta duruyordu, ellerini kavuşturmuştu ve sabırla bekliyordu. "Balkona çıkın General."

Corvan, "Lütfen, uzun yıllardır general değilim" dedi ama Gavin'in peşinden gitti. Gavin çift kapıyı arkalarından kapattı. Balkon genişti, bir sürü sandalye ve masa yayılmıştı.

Vali ve ziyaretçiler körfez manzarasının keyfini çıkardı. Gavin'i valiyi uzun bir yola sürüklediği için mutlu etti. Adamı çatıdan bunun üzerine bırakmak o kadar da komik olmazdı ve bu balkonun o kadar uzağa uzandığını hatırlamamıştı. Şanslısın, Gavin.

Bunu her zaman İlahi Takdir'den ziyade şans olarak düşünmem komik. Corvan kenardan aşağıya baktı. Ağzının kenarını alaycı bir şekilde bükerek, "Körfez burada yeterince derin görünüyor," dedi.

Gavin balkonun korkuluğuna yaslandı. Güneş ufka yeni değiyordu, denizi aydınlatıyordu, pembeler ve turuncular ince bulutların arasından geçiyordu. Aniden kayıp yıllar yanaklarından aşağı akmaya başladı ve sırf ayakta durabilmek için bir sarhoş gibi korkulukları tutuyordu. “Çok pahalıya mal oldu Corvan.”

Corvan casuslar için etrafına bakındı, iskeleleri kontrol etti, danışma odasına ve çatıya baktı. O da "Seni görmek çok güzel. Artık bırak şunu, yoksa beni başlatacaksın.

Gavin ona baktı. Corvan tuhaf bir şekilde sırıtıyordu ama gözleri ona ihanet ediyordu. Bu sırıtış, duygularının derinliğinin onu bunaltmaması için yüzüne bir şeyler yapmaya çalışmasıydı.

Birdenbire görünüşlerin önemi kalmadı. Gavin eski dostuna sarıldı.

"Seni görmek güzel... Dazen," diye fısıldadı Corvan. Bu her ikisi için de baraj kapaklarını açtı. Ağladılar.

Büyük aldatma, on altı yıl öncesinden beri Corvan'ın fikriydi. Bunu önerdiğinde bu, işe yaramaz bir fikirdi. İkisi de Dazen'in Gavin'i yenebileceğine gerçekten inanmamıştı. Bir gece, savaşlardan kısa bir süreliğine ara verdiklerinde ve çok fazla şarabı paylaştıklarında Corvan, "Kazanabilir ve Gavin'in yerini alabilirsin" demişti.

“Prizma Savaşının amacı da bu, değil mi? Son ayakta kalan adam?" Dazen söylemişti. "Son Prizma parlıyor mu?"

Corvan şakayı görmezden geldi. Dazen ondan biraz daha ileri gitmişti. Hayır, demek istediğim sen Gavin olabilirsin. Siz ikiniz neredeyse aynı görünüyorsunuz. Yıllar boyunca ikiniz ne zaman scrum oynasanız, birinin sizi birbirinden ayırabilmesinin tek yolu Gavin'in prizmatik gözleriydi. Artık bunlara sahipsiniz.”

“Gavin bir tavus kuşu. Ve ben daha uzunum.

"Kıyafetler değiştirilebilir. Ve kendini senin kadar uzun göstermek için ayakkabılarına kaldıraç takıyor. Bu aslında işleri kolaylaştırırdı.”

“O yara izi var. Bunu ona senin verdiğini eklemeliyim, dedi Dazen.

"Sana da bir tane verebilirim. Hoş bir simetri, değil mi?”

Artık Dazen bunu ciddiye alıyordu. “Bir süre saçımı kestirmedim. Yara izi saç çizgisinin hemen yanında. İyileşirken kesiği gizleyebildim.

Corvan, "Onu hangi taraftan kestiğimi hatırlayabilsem," dedi. "O deriyi bana ver, kavruluyorum."

Birkaç gün geçmişti ve Dazen, Corvan'dan bir sonraki savaş konseyinin ardından kalmasını istemişti. Herkesi çadırdan çıkardıktan sonra Corvan'a bir parça kağıt vermişti. Üzerinde Gavin'in yara izinin kesin bir tanımı yazıyordu.

Corvan, Dazen'in ciddi gözlerine bakarak, "Şaka yapıyordum," dedi. "Değilim.

Çadırın dışında beni dikmek için bekleyen bir cerrah var. Eğer biri fark ederse, tartışıyorduk ve bir kaza geçirdik. Sakarlığımdan dolayı utanıyorum, bu yüzden bu konuda hiçbir şey söylememeni istedim.”

Corvan uzun süredir hiçbir şey söylememişti. “Dazen. Bunun ne anlama geleceğini düşündünüz mü? Yıllarca, belki de hayatının geri kalanında maskaralık yapmak zorunda kalırsın. Artık seni seven herkes öldüğünü düşünecek. Karris..."

“Karris'i arkadan bıçaklayan kardeşlerini öldürdüğümde kaybettim.” "Onun gözünde Gavin olmaya hazır mısın?" Corvan sormuştu. Dazen gergin ve sesini alçaltarak, "Corvan, müttefiklerimize bakın," demişti. “Neredeyse her satraplıkta bir limanı İlityalılara emanet ettim. Atashian tahtını Farid Farjad'a söz verdim. Tarikatçılar, güçlerinin Chromeria'yı parçalamamıza yardımcı olacağı umuduyla bize katıldılar. Kazandığımızda bize düşman olacaklar. Ve Mavi Gözlü Şeytanlar bizim için paralı askerlerin maaşlarıyla yetinemeyecek kadar değerliydi. Horas Farseer'in savaşın arifesinde bazı aşırı taleplerle bana gelmesini bekliyorum: topraklar, unvanlar, kalıcı üsler. Kabul etmem gerekecek. Kazandıktan sonra bir gruptan vazgeçebilirim ama hepsinden değil. İşler nasıl bu noktaya geldi bilmiyorum ama işler nasıl başladıysa artık kötü adamlar biziz.”

“Biz kötü adamlarız. Garriston'a yaptıklarından sonra," dedi Corvan acı bir şekilde.

“Kazanırsak Yedi Satraplığa ne olacak? Evet." Uzun bir sessizlik.

Corvan, "Eninde sonunda keşfedileceksin," dedi. "Bunu bilmelisin. Sonsuza kadar süremez.”

“Onları uzun süre kandırmaya ihtiyacım yok. Bir kaç ay. Zaferi pekiştirmek için yeterli. Spectrum bunu öğrense bile bunu yapmazlardı.

Düşmanlarımız ezilene kadar beni açığa çıkar. Bir sabah yatağımdan kalkmayacağım. Bunu kabul edebilirim.”

Corvan, "Seçeneksiz değiliz" dedi. "Yani eğer kazanırsak. Bu sorunlar halledilebilir. Kazandıktan sonra ne olacağını bilmiyoruz. Eğer Gavin'in ordusunu nispeten sağlam bir şekilde ele geçirebilirsek ve Chromeria'nın hızla teslim olmasını sağlayabilirsek, buna karşılık verebiliriz...”

"Beyaz'ın hızla teslim olduğunu görüyor musunuz?" Corvan ağzını açtı. Kapattım. "HAYIR."

Dazen, "Bu iyi bir plan değil" dedi. "Biliyorum ki. Ama en az kötü olanı bu olabilir."

Corvan, "Sanırım yine de kaybedebiliriz" dedi.

Dazen, "Sen her zaman iyi tarafından bakıyorsun," demişti.

Şimdi Corvan Gavin'i geri itip ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Seni özledim dostum."

"Ve ben sen. Şimdi burada ne halt ediyorsun?” diye sordu. Yeniden bir araya gelmelerinin sevinci Corvan'ın yüzünden silinip gitti. "Valiyi Kral Garadul'un buraya yürüyeceği konusunda uyarmaya geldim. Ordusu beş gün, en fazla bir hafta içinde gelecek. Ve Karris White Oak'ı ele geçirdiler."

Gavin derin bir nefes aldı. Karris yakalandı mı?

Artık midesinde bir delik açsa ve içini boşaltsa bile bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. "Kral Garadul'u biliyordum" dedi. "Değil... diğeri."

"Ben düşündüm. Yoksa neden burada olasın?” Corvan dedi. "Yaz Ortası'ndan hemen sonra saldıracağını mı düşünüyorsun?" diye sordu. “Ertesi gün,” dedi Corvan. "Ruthgari geri çekilmiş olacak ama Parian alayları karaya çıkmayacak."

Gavin'in tahmin ettiği şey buydu. Bu ona neredeyse hiç zaman kazandırmıyordu. "Vali Crassos'un Garadul'un ordusundan hiç haber almadığına inanamıyorum."

“İnanma. O biliyordu,” dedi Corvan. "Ruthgari erkenden geri çekiliyor. Artık çekirdek bir ekip var, bu yüzden Garadul saldırmadan önce hepsinin şehirden çıktığından emin oluyorlar. Şehri Paryalılar adına kurtarmak için neden savaşsınlar ki?”

Gavin, "Piçler," diye homurdandı.

“Ve korkaklar ve oportünistler.” Corvan omuz silkti. “Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bu şehri elimde tutmaya niyetliyim.”

"Peki bunu nasıl yapmayı umuyorsun?" Corvan sordu.

Gavin, "Kaybedilmiş davalar konusunda deneyimli birini görevlendirin" dedi.

Bir duraklamanın ardından Corvan ellerini kaldırdı. "Oh hayır. Yapamazsın. Bu imkansız. Lord Prism, ben düşman generalim!"

"Peki ne zamandan beri fethedilenler bazen galibin ordusuna katılmıyor?" diye sordu.

"Generaller gibi değil. Hemen değil."

"On altı yıl oldu. Sen özel bir durumsun," dedi Gavin. "Corvan Danavis, Sahte Prizma Savaşı'nın her iki tarafında da büyük saygı görüyor. Savaşı onurlu bir şekilde bitiren adam. Kusursuz dürüstlük ve zekaya sahip bir adam. Uzun zaman oldu, neden insanlar her şeyi geride bıraktığımıza inanamadılar?"

"Çünkü şakağına o yara izini bırakan benim ve sen bundan pek memnun değildin. Ve Gavin'in adamları karımı öldürdü."

Gavin'in kaşları kırıştı. "İşte bu."

Corvan, "Bana ihtiyacın yok," dedi. "Sen komuta etmekte hiç de beceriksiz değilsin, Lord Prism."

Doğruydu. Gavin iyi bir liderlik görmüş ve bunu kendi yeteneklerini bilecek kadar uygulamıştı. Zayıf yönlerini de biliyordu. "Eşit ordular, araziler ve ben büyü olmadan aramızda kim kazanır, Corvan?"

Corvan omuz silkti. "İyi bir destek personeli kadronuz olsaydı ve saha komutanlarınız size gerçeği söylerse, sanırım..."

"Corvan, ben Prizma'yım. Erkekler bana gerçeği söylemiyor. Onlara soruyorum, bunu yapabilir misin? Ve ne olursa olsun evet diyorlar. Prizma'ya itaat etmenin doğruluğunun sihirli bir şekilde her türlü engeli aşmalarına yardımcı olacağını düşünmek istiyorlar. En kusurlu planlarıma itiraz istediğimde sessiz kalıyorum. Savaşta ordularımızın bu seviyenin yarısına kadar gelmesi aylar sürdü ve birçok felaket yaşadı. Şu anda o kadar zamanımız yok." Kuvvetlerinin her bir kolunun tam olarak nasıl tepki vereceğini, ne tür savaş durumlarıyla baş edebileceklerini ve hangi durumlara boyun eğeceklerini tam olarak anlamak belirli bir zihin gerektiriyordu. Gavin bu konuda iyiydi. Düşman komutanlarını, özellikle de tanıştığı komutanları yargılamak ve ne yapabileceklerini anlamakta iyiydi.

Ancak parça parça izcilerin raporlarından düşman kuvvetlerinin mevzii hakkında ani kararlar vermek ve çeşitli kollardan binlerce askeri mevzilendirmek tamamen farklı bir şeydi. Güçlerinizi bölerek, her biri kendine ait bir hedefe giden farklı yollara gitmelerini sağlamak

Komutan olmak ve aynı anda gelmelerini sağlamak çok az erkeğin sahip olduğu bir beceriydi. Savaş sırasında manevra yapmaya devam etmeleri için erkeklere disiplin aşılamak, rakiplerini tek bir hamleyle öldürebilecekleri anda hemen ayrılmaları ve bir süvari hücumu gelmeden sadece bir saniye önce hatların açılabilmesi için adamların iletişim kurmasını sağlamak. kendilerini sıralıyorlar - bu neredeyse imkansızdı. Gavin erkeklerde ve büyüde iyiydi. Corvan sayıları, zamanı ve taktikleri anlıyordu. Ve on altı yıl önce Gavin'in aldatma sanatında kesinlikle ustasıydı. Birlikte durdurulamazlardı.

“Elbette Rask benim köyümü katletti.” Corvan bunu tarafsız bir şekilde söyledi. Tanıdığı herkesi kaybetmenin verdiği öfkeyi yenmeye çalışmıyordu; insanların anlatacağı hikaye üzerinde çalışıyordu: Prism ve General Danavis'in birbirlerinden nefret ettiğini sanıyordum! Öyle ama Prizma'nın bir generale ihtiyacı vardı ve Danavis'in köyü Kral Garadul tarafından katledildi, intikam almak istiyor.

İşe yaradı. Tuhaf görünebilir ama inanılmaz değil. On altı yıl olmuştu.

Gavin, "Yani ikimiz de birbirimizi kullanıyoruz" dedi. "Benim senin taktik dehana ihtiyacım var, senin de intikamını almak için benim orduma ihtiyacın var. Seni açıkça kontrol edebilirdim, böylece sana pek güvenmediğimi açıkça ortaya koyabilirdim.

“Erkeklerin önünde ufak tefek şeyler hakkında homurdanabilirim. Onların güvenini sarsacak bir şey yok ama senin yanında rahat olmadığımı açıkça ortaya koyacak kadar."

"İşe yarayabilir."

"Olabilir" dedi Corvan. Körfeze bakmaktan vazgeçti. “Aldatma bugünlerde sana çok çabuk geliyor.”

Arkadaşıyla bir kez daha çalışma şansına sahip olmanın ilk sevincinden kurtulan Gavin, "Çok fazla pratik yapıyorum" dedi. "Biliyorsun, eğer bu işe yararsa bir iki yıl içinde yeniden arkadaş olabiliriz. Halk arasında bile."

"Eğer düşmanınız olarak size daha iyi hizmet edemezsem Lord Prism."

"Bunlardan bıktım. Ama yeterince adil. Şimdi sana bir sürprizim var."

"Bir sürpriz?" Corvan şüpheyle sordu.

“Sana zevk aldığın bir şeyi verdiğim görülemez, o yüzden ben olmadan aşağı inmek zorunda kalacaksın. Bunun hemen altındaki oda.” Danışman odasına doğru bir adım attılar ama Gavin durdu. "O nasıl?"

Corvan onun kimden bahsettiğini ve gerçekte ne demek istediğini biliyordu. “Karris bir zamanlar babasının her emrine boyun eğerek solmakta olan bir çiçeğe benziyordu. Ve o, Beyaz'ın sol kolu olan Kara Muhafız oldu. Eğer biri bunu başarabilirse, o da yapacaktır."

Gavin derin bir nefes aldı ve ciddiyet ve güvensizlik maskelerini değiştirip danışman odasına adım attılar. Komutan Ironfist çoktan geri dönmüştü. Hayatının çoğunu koruyarak, bekleyerek, izleyerek geçiren bir adamın gevşek, rahat hazırlığıyla ana kapıların yanında duruyordu. Hareketsizliğe alışkındı ve şiddete hazırlıklıydı.

"Komutanım" dedi Gavin. “Corvan Danavis ve ben kendimizi ortak bir düşmanla karşı karşıya buluyoruz. Garriston'un savunmasını koordine etmemize yardım etmeyi kabul etti. Lütfen adamlara derhal geçerli olmak üzere General Danavis tarafından denetleneceklerini bildirin. General sadece bana cevap verecek. General, onu oradan alabilir misiniz?”

Corvan, sirkeli şarabı yutmuş bir adama benziyordu ve bu gerçeği saklamakta pek başarılı değildi. “Evet, Lord Prism.”

Gavin elini sallayarak onu reddetti. Ani, biraz buyurgan. Komutan Ironfist'in bunu Gavin'in hakimiyetini savunması olarak almasına izin verin. Corvan'ın çenesi gerildi ama eğildi ve gitti.

Git dostum ve kızını bularak benim yüzümden katlandığın acıların küçük bir kısmını ödeyebilirsin.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 61

Liv, "Chromeria'yı bizim için bile korkutucu kılan şey Will" dedi. Güneş dışarıda ufka yeni değiyordu ve oda köleleri sanki işaret almış gibi içeri girip lambaları ve ateşi yakmaya başladılar.

"Kim bu Will ve onu nasıl durduracağız?" diye sordu.

"Kip." Liv başını aşağı eğdi. "Odak."

"Özür dilerim, devam et." Oda kölelerini görmezden geliyordu, bu yüzden Kip de aynısını yapmaya çalıştı.

“Will tam da senin düşündüğün şey. İradenizi dünyaya dayatıyorsunuz. Gerçekleşmek için sihir yapacaksın. Will, hatalı taslaktaki boşlukları kapatabilir. Bu özellikle flailer için önemli.”

"Flailer'lar mı?"

Liv, "Tüm erkek teknik ressamlar ve kadın teknik ressamların yarısı süperkromat değil" dedi. Durdu. "Eh, çoğu erkek, öyle mi?"

Terim gerçekten biraz kötüydü. Biraz, Biz sizden daha iyiyiz, sizi çaresiz hileler. Siz deneyin, biz başaralım. Ama Chromeria böyle çalışıyordu, değil mi? Her şey güç ve hakimiyetle ilgiliydi. “Doğru,” dedi Kip, “saldırganlar. O hüzünlü çuvallar. Acınası.” Kip kendini elit grupta bulsa bile bu, diğerlerinin aşağılanmasından hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Liv kızardı ve karşılık verdi: “Bak Kip, bundan hoşlanmana gerek yok ama bununla yüzleşmek zorundasın. Ve eğer her konuda omzunda bir sorumluluk taşımazsan, muhtemelen daha iyisini yapacaksın. Eve dönmek gibi değil. Çünkü tahmin et ne oldu? Artık bir evimiz yok. Elimizdeki tek şey Chromeria ve gayet iyi durumdayız. O halde büyüyün.”

Sanki tokat yemiş gibiydi. Haklıydı ama bir anda bu kadar şiddet beklemiyordu. Gözlerini kaçırdı. "Sağ. Üzgünüm."

Bir nefes verdi. "Hayır ben özür dilerim. Bu... Bilmiyorum... Sanırım ben de hâlâ tüm bu hayata uyum sağlamaya çalışıyorum. Chromeria ve Kip'te her şeyin bir hiyerarşisi var ve buna uyum sağlamak kolay değil. Buna uyum sağlamanın iyi olup olmadığını bile bilmiyorum. Ancak haddinizi bildiğinizde, diğer herkesle, hatta tanımadığınız insanlarla bile nasıl başa çıkmanız gerektiğini anlayabilirsiniz. İşleri basitleştiriyor. Ben sadece, belirsiz bir renkte monokrom ve üstüne bir de Tyrean olarak geçirdiğim son üç yıldan sonra, hiyerarşinin tamamını hiç sevmedim. Ama sonunda bu konudaki yerimi kabullenmiştim ve neredeyse eğitimim bitmişti ve boktan hayatıma doğru yola çıkmaya hazırdım. Artık iki renkliyim ve bir gecede her şey farklı oluyor. Ben gidiyorum

Birkaç yıl daha Chromeria'da kalmak zorunda kalacağım ve hayatım tamamen farklı olacak. Artık insanlar beni görüyor." Pişmanlıkla, üzüntüyle gülümsedi. “Sanırım her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceğini biliyorsun. Sorun şu ki, yeni hayatımı seviyorum. Yeni kıyafetlerim, takılarım ve harçlığım var. Bir oda kölesi. Sanırım hiyerarşiden nefret etmediğimi, belki de sadece hiyerarşinin en altında olmaktan nefret ettiğimi görüyorum. Bu yüzden ne zaman bir şeyden keyif alsam, sanki ikiyüzlü olduğumun doğrulanması gibi geliyor.”

Kip, "Seni mutlu edecekse, hayatını olabildiğince zorlaştıracağıma söz vereceğim" dedi.

Şakacı bir tavırla omzuna vurdu ama hassas bir noktaya çarptı. “Sen gerçek bir cankurtaransın, Kip.” Ancak omzunu ovuşturduğunda sırıttı. Daha sonra gülümsemesi yeniden soldu. “Sanırım kendi tavsiyemi dinlemeli ve işlerin nasıl olduğuyla ilgilenmeye başlamalıyım. Sen Prism'in oğlusun, ben de senin öğretmeninim. Sana vurmamalıyım. Orholam, sen Prism'in oğlusun, buna nasıl cesaret edebilirim?”

Kip'in göğsü kasıldı. "HAYIR!" neredeyse bağıracaktı. Vurulan oda köleleri ona bakıyor. Utanarak sesini alçalttı. “Liv, bana yemin et bunu yapmayacaksın. BEN-"

Ne diyecektin Kip? Kendimi bildim bileli sana aşık mıyım? Sağ.

Bunun yerine, "Son dayanağımı Rekton'a kaptırmaya dayanamazdım," dedi, tüm kelimeler birbirinin üstüne geliyordu. "Tüm bunlardan önce beni tanıyan tek kişi sensin."

Tamamen kişisel olmayan bir şey gibi görünmesi harika, iyi iş. Seni umursamıyorum, sadece Rekton'u önemsiyorum.

"Yani... Liv, beni tanıyorsun, sen..." Sen benim arkadaşım mısın? Bu biraz küstahça geliyor, değil mi? Ya seni hiçbir zaman arkadaş olarak düşünmediyse?

"Sen de Rekton'lusun," dedi bunun yerine, aksak bir sesle. Yine kişiliksiz. Lanet etmek! "Konuşacak birine ihtiyacım var ve sana her zaman... hayran kaldım."

Hayran mı oldunuz? Sanki bir tablo gibi

mi? "Yani, minnettarım..."

Takdirle karşılamak. Hayran olmakla aynı şey değil mi? Sanki iyi bir aşçıymış gibi mi?

Orholam'ın topları, bu ıstırap! Ah, bir çıkış yolu! Onu takdir etmeyin, ancak bir şeyi nasıl yaptığını takdir edin.

"Nasıl olduğunu takdir ediyorum..." Nasıl o?

Eskiden giydiği o çok küçük yeşil gömleğin içinde nasıl da görünüyor - kahretsin!

“—bana karşı her zaman çok iyi davrandım.”

Artık yine yalvaran, garip çocuksun. Tebrikler. Kip Silver Tongue, seni aramaları lazım.

Bir daha asla başka bir kadınla konuşmayacağım.

Kip, o gösteriden sonra Liv'e bakmaya dayanamadı ama Liv, temkinli bir tavırla Liv'in gözleriyle buluşmasını bekledi.

“Neden Kip, benimle flört ediyorsun?!” diye sordu.

Sanki Kip, yeşil alanda Yaz Ortası Dansı'na doğru yürürken meraklı bakışları zar zor fark ederek o sahneye çıkana ve müzik durana, tüm dansçılar adımlarını kaçırana ve herkes ona bakmak için dönene kadar o kabusun içine adım atmıştı. . Ve sonra çıplak olduğunu fark etti. Ve sonra herkes gülmeye başladı. İşaret ediyorum. Şaka yapmak.

Hayır bu daha kötüydü. Bu durumdan uyanamayacaktı. Yüzündeki tüm kan çekilmişti. Gece boyunca her yerden su çekilmişti. Bütün bunların nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama onunla konuşma yeteneğini kaybetmişti.

Liv, "Kip, şaka yapıyorum" dedi.

Ağzı hareket etti. Kan geri geliyor. Düşünceler daha yavaş.

Liv onu dürterek, "Söyleyecek hiçbir şeyin kalmadığı pek sık görülen bir durum değil," dedi. Bu konudaki düşünceleri ortaya çıkmış olmalı çünkü sırıttı. "Eğer izlemezsen saçını karıştırırım."

"İşte bu, başımı tıraş ediyorum!" Kip açıkladı.

Liv güldü. "Yeterli yeterli! Artık konu dışına çıkmak yok! Böyle devam edersek sana hiçbir şey öğretemeyeceğim."

"Öyleyse" dedi Kip, "olacak. Kötü adam değil. Görmek? En azından nerede yoldan saptığımızı hatırlıyorum."

Liv eğlenerek başını salladı. "Çok hızlı değil. Öncelikle Kip, bir anlaşma yaptın. Arkadaşın olmayı çok isterim. Belki ara sıra nereden geldiğimizi birbirimize hatırlatabiliriz.”

Kip kulaklarının ısındığını hissetti. Sanki hiç soğumuşlar gibi. "Bunu çok isterim" dedi.

“Sonunda olacak. Will pek çok kusuru örter, tıpkı..." Kapıdan tanıdık bir ses, "Aşk pek çok günahı örter," dedi.

Hem Kip'in hem de Liv'in kafaları döndü. Yaşayan kişi Liv'in babası Usta Danavis'ti.

"Baba? Baba!" Liv kelimenin tam anlamıyla çığlık attı. Ayağa kalkıp babasının yanına koştu ve kendini onun kollarına attı. Corvan güldü ve onu sertçe sıktı.

"Öldüğünü duydum!" dedi Liv.

Evet, o bendim. Kip, yalan kötü haber getiren. “İnanmadım ama öyleydim—” Liv ağlamaya başladı.

Corvan sadece kızını tutarak gözlerini kapattı. Kip kaçmasının bir yolu olup olmadığını merak etti.

Peki nereye gitmek? Bu benim odam.

Ancak birkaç dakika sonra Corvan kızını nazikçe geri itti. “Ben şaşırtıcı derecede dayanıklıyım. Her zamankinden daha güzel görünüyorsun Aliviana.”

Liv gözlerini silerek, "Ağladım," diye itiraz etti.

“Belki de annenden biraz daha güzel. Gerçeği kendi gözlerimle görerek bu güne kadar tahammül edemeyeceğim bir iddia. Seninle çok gurur duyardı."

"Baba," dedi Liv, yanakları kızarmıştı ama memnundu. "Onun

güzel olduğunu düşünmüyor musun, Kip?"

Kip boğuluyormuş gibi bir ses çıkararak kekeledi. Cidden, eğer utanç bir kas olsaydı çok büyük olurdum.

"Baba!" dedi Liv dehşete düşmüş bir halde.

Corvan güldü. “Kızım benim utanç verici olduğumu düşünmeseydi günüm tamamlanmazdı. Kusura bakma, Kip.”

"Eee," dedi Kip anlamlı bir şekilde. Yani hedef o değildi. Liv'de vardı. Kip onun kötü mizah anlayışını nereden aldığını görüyordu.

"Seni iyi görmek harika, Kip... Kip Guile." Corvan hayretle başını salladı. "Liv, Kip, ikinize de yetişmeyi çok isterdim ama Prism bana iş verdi."

"İş?" Liv sordu.

"Ben Garriston'un savunmasıyla görevlendirildim, yalnızca Prizma'nın emri altında."

"Ne?!" dedi Liv. "Yine mi general oldun?"

“Düşündüğünüz kadar kıskanılacak bir pozisyon değil. Titreyen ellerinizin arasında on binlerce can dinlenirken, daha yumuşak bir yatak, daha kolay bir uyku sağlamaz. Kral Garadul'un ordusu yaklaşık beş gün içinde burada olacak. Yaz Ortası'nın ertesi günü saldıracaklar. Eğer bu şehri ele geçireceksek şimdiye kadar gördüğümden daha mükemmel bir savunma tasarlamam gerekecek. Gidip bazı şeyleri harekete geçirmem gerekiyor

şimdi, ama Liv, gece yarısından sonra seni bulmaya gelirim. Kip, belki yarın?"

“Bunu isterim, Efendi Danavis. General Danavis mi?”

Usta Danavis gülümsedi. "Evet. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Her şeye rağmen. Söylesene Liv, Karris White Oak hakkında bir şey biliyor musun?”

Liv omuz silkti. “Sadece Blood Forester Blackguard, şaşırtıcı dövüşçü, neredeyse poli olan iki renkli, belki de Jaspers'ın en hızlı draft oyuncusu. Neden?"

Yeni general şöyle dedi: "Kral Garadul tarafından esir alındı. Prizma bunu kabul etmiyor ama bunun onun dikkatini dağıtacağını biliyorum. Ona çok önem veriyor. Sahip olduğum sınırlı varlıklarla onu kurtarmanın mümkün olacağından şüpheliyim ama herhangi bir umut olup olmadığını görmek için öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim.

Ve böylece aptalca, çılgınca, imkansız bir fikir kök saldı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 62

Bir ses, "Uyan, Kip," dedi.

Kip genellikle uykusu ağır bir insandı ama bu ses karşısında hemen dik oturdu. "Lordum Prizma mı?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak. Yatağa yatalı neredeyse on dakika olmamış gibi hissediyordu.

Gavin, "Giyin. Yürüyüşe çıkacağız." Kapının yanında duran Komutan Ironfist'e döndü. "Davetlisin."

Ironfist'in yüzünde bir sırıtış parladı, bu sadece dişlerinin abanoz tenine karşı son derece beyaz olması nedeniyle görülebiliyordu. Ne olursa olsun onlara eşlik ederdi.

Kip elbiselerini giydi. Birkaç dakika içinde Garriston sokaklarında yürüyorlardı. Kip bir kez daha ahmaklık rolünü oynuyordu, Jaspers kadar etkileyici olmasa da bu büyüklükte bir şehirde olmaktan hâlâ biraz bunalmıştı. Tabii ki inşaatın tamamı yüksek minarelerden ibaret değildi. Evlerimizde olduğu gibi binalar da insanların akşamları dinlenebileceği veya dayanılmaz sıcak gecelerde uyuyabileceği düz çatılı kare şeklindeydi. Deniz meltemlerine rağmen burası boğucu bir sıcaktı. Ancak buradaki binalar yalnızca Rekton'da kullanılan taş yapılar değildi. Çoğunlukla aynı binada taşların arasına serpiştirilmiş kerpiç tuğlalar ve hurma ağacı ahşapları alçı harcıyla birbirine yapıştırılmıştı. Evlerin soğutulmasına ve harç ile kerpiç tuğlaların güneşten korunmasına yardımcı olan badana bile gelişigüzel uygulandı. Ancak binalar üç ve dört katlıydı. Rekton'da yalnızca birkaç bina üç kata kadar çıkabiliyordu. Sokaklardaki insanlar kirli görünüyordu ve her yer çöplerle doluydu.

Kip, Gavin'in önü tek düğmeli, yıpranmış, solmuş bir pelerin giydiğini fark etti. Durumunu gizleyerek mi? Aslında Komutan Ironfist, Kip veya Gavin'den daha fazla bakış alıyordu.

"Hey, Ironfist, sence biraz daha az dikkat çekici olabilir misin?" diye başladı Gavin, sonra iri, oldukça kaslı adamı görmek için başını geriye eğmek zorunda kalana kadar gözlerini Ironfist'in ayaklarından yukarıya doğru takip etti. "Boş ver."

Kip gülümsedi. "Nereye gidiyoruz?" O sordu.

"Göreceksin," dedi Gavin. "Derslerin nasıl?"

Kip, "Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şeyin ders çalışmak sayıldığını bilmiyorum" dedi. Yüzünü buruşturdu. “Liv, taslağı hazırlayanların nasıl olduğunu açıklamaya daha yeni başlıyordu.

Babası geldiğinde iradeye bağımlılık pek çok tehlikeli adama yol açıyor.”

"Ne dedi?"

“Eh, hiçbir şey yok. Ben gerçekten anlamadım ve o da açıklamaya fırsat bulamadı.”

Gavin, su pazarını çevreleyen kalabalık caddeleri geçmelerine yardımcı olmak için bir ara sokağa döndü. "Çok az erkek süperkromattır, Kip. Ben bile bir süperkromat değilim, gerçi Dazen öyleydi, görünüşe bakılırsa bu aileden geliyor. Kalıcı bir şeyin taslağını çıkarmak istiyorsanız, üzerinde çalıştığınız yelpazenin tam ortasını taslağınız olmalıdır. Hazırladıktan sonra yıllar boyu dayanacak mavi bir kılıç mı yapmak istiyorsunuz? Mükemmel olmalı ve tabii ki ışıktan uzak tutmalısınız ama bu farklı bir konu. Çünkü erkekler, birkaç istisna dışında bunu yapamaz; bir rengin tam ortasında çizim yapamaz, onu ışıktan uzak tutamaz elbette. Ahem, yani eğer erkekler bir şeyi kalıcı kılmak istiyorsa, buna irade de eklemek zorundalar. Güveçte eklediğiniz ete benziyor, değil mi? Hmm. Açıkçası çok fazla ders vermiyorum. Şunu deneyeyim. Gavin geçtikleri karanlık köşelerden ve onları takip eden açgözlü gözlerden tamamen habersiz görünüyordu. Ama sonra, herhangi bir açgözlü gözler Ironfist'e yöneldiğinde, aceleyle çalışacak başka şeyler buldular.

“Her taslak hazırladığında iradeni kullanırsın. Tamamen tuhaf, tuhaf, doğal olmayan bir şeyin olacağına karar vermelisiniz ve bunu gerçekleştireceksiniz. Başka bir deyişle sihir yapmaya karar veriyorsunuz. Şimdi, ne kadar tuhafsa, bunu gerçekten yapabileceğinize inanmak da o kadar zor. Veya başka bir deyişle, o kadar çok şey gerekecek. Benimle?"

Kip, "Şu ana kadar mantıklı" dedi.

"İyi. Şimdi mavi kılıç.” Gavin pelerininin altından elini kaldırdı. Eli masmaviydi ve Kip izlerken mavi lüksin çiçek açıyordu. Jelleşti, katılaştı, mavi kılıç şeklinde sertleştirildi. Gavin onu Kip'e verdi.

Kip onu aldı, başka bir ara sokaktan geçerlerken kendini utangaç hissediyordu ve kılıcı sanki kaderine doğru takip ediyormuş gibi taşıyordu. "Ah," dedi ama sonra kabzanın kayganlaştığını hissetti. Bir dakika sonra bıçak sarktı, kendi ağırlığının kabzasını kırdı ve sokağın kirli parke taşlarına sıçradı. Hafif bir mavi parıltı vardı ve sonra mavi tozdan başka bir şey yoktu. Aynı şey birkaç dakika sonra Kip'in elindeki kabzada da oldu ve geriye yalnızca o kumlu mavi toz kaldı.

"Toz nedir?" diye sordu.

Gavin, "Sonraki bir ders," dedi. “Temel bilgileri olduğu gibi öğretmekte zorluk yaşıyorum. Senin için önemli olan, sana kılıç yerine saban hazırladığımı hayal etmen. Harika, teknik ressam çiftliğinizdeyken işe yarıyor ama o gittikten on dakika sonra elinizde kalan tek şey kelimenin tam anlamıyla toz oluyor. Yararlı değil. Süperkromatların tüm satraplıklar tarafından yoğun bir şekilde işe alınmasının nedeni budur.”

"Yani saban yapabiliyorlar mı?"

"Bütün büyü eğlence ve parçalama amaçlı değildir Kip. Aslında çoğu teknik ressam tüm hayatlarını saban yapmak gibi pratik şeyler yaparak geçirir. Her sanatçıya karşılık yeşil lüksinle çatıları onaran on adam var. Neyse, süperkromat olacak kadar şanslı olmayan erkekler ve kadınlar, başarısızlıklarını iradeyle kapatabilirler.”

“Sadece daha çok çabalamayı kastediyorsun.”

"Hemen hemen."

“Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bu yüzden daha çok çabalıyorlar. Liv, teknik ressamlar arasındaki erkeklerin, özgür doğanlara kıyasla köle gibi görünmesine neden oluyordu.”

Gavin, "Daha çok köpeklere benzediğini söyleyebilirim"

dedi. "Ha?"

“Eh, bunlar ikinci sınıftır çünkü iradeyi kullanmak seni sürekli yıpratır. Bu çok yorucu. Ve irade sadece çaba değil, inanç ve çabanın bir arada olmasıdır. Peki büyü yapmak için inanca ihtiyacınız varsa, kendine olan tüm inancını kaybeden adama ne olur?”

"Büyü yapamıyor mu?" Kip tahmin etti.

"Kesinlikle. Bu, taslak hazırlayanlar arasındaki hiyerarşinin yarısı kadardır. Satraplar ve satrapalar ressamlara Orholam'ın dünyaya armağanıymış gibi davranırlar, sadece Orholam'ın armağanı oldukları için değil, aynı zamanda ressam kendisinin özel olduğuna inanmazsa ve onu sihir yapmaya çağırırsanız bunu yapamayacağı için BT. Taslak hazırlayamayan teknik ressam? Kullanışsız."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Yani katı hiyerarşi sadece yapabildikleri için değil miydi? Kip, Liv'in öğretmenlerinin olayları ona bu şekilde açıklamadığını tahmin etti.

“Elbette kendi etrafında dönen bir daire. Sen bir satrapsın, iki renkli bir teknik ressam için bir servet ödedin, şimdi ona o kadar çok yatırım yaptın ki, onun seni hayal kırıklığına uğratmasını göze alamazsın, bu yüzden onun üstünlük duygusunu güçlendirmelisin ve onu şımartın, ona köleler verin vb. Bu, daha güçlü taslak hazırlayanların yönetilmesini giderek daha zor hale getiriyor."

Arkalarından bir öksürük duyuldu. Demir yumruk.

"Komutanım," diye sordu Gavin, "bu tartışmaya ekleyecek bir şeyiniz mi var?"

“Boğazımda biraz toz var. Özür dilerim,” dedi Ironfist, sesi hiç de özür diler gibi görünmüyordu.

“İradeyle ilgili sorun şu ki, bir erkek ya da kadının hayatında ne kadar çok irade harcarsa o kadar hızlı öleceğini düşünüyoruz. Veya büyük iradeye sahip erkek veya kadınların çok daha fazla taslak hazırlama eğiliminde olması da mümkündür. Her iki durumda da kariyerleri muhteşem. Ve kısa. Muhtemelen erkek ressamların kadınlar kadar uzun yaşamamalarının nedeni budur; taslaklarının faydalı olması için her zaman para harcarlar. Yan etki şu ki, en güçlü teknik ressamlar arasında devasa iradeye sahip birçok insan var. Veya, açıkça söylemek gerekirse, bir sürü kibirli pislik. Özellikle erkekler. Ve deliler. Sanrısal insanlar yaptıkları şeye inanma eğilimindedirler. Onları güçlü kılıyor.”

“Bu yüzden zamanımı çılgın, kibirli piçlerle geçireceğim.” "Eh, birçoğu en iyi kandan."

Ah, doğru, buradaki tek piç benim. Kip, "Taslakçı olmanın eğlenceli olacağını düşündüm" dedi.

Gavin, "Homurtular asla kürek çekemez" dedi.

"Homurdanıyor mu?"

“Homurdananlar, serseriler, normlar, toplayıcılar, budalalar, kürekçiler, at gözlüğü, donuklar, önlükler, ağzı soluyanlar, çöküntüler, cahiller – pek çok isim var. Çoğu onlar kadar hoş değil. Hepsi aynı şeyi kastediyor: Taslak hazırlayan olmayanlar.”

"Peki ya sen?" Sonunda ara sokaklardan çıktıklarında Kip sordu. Umber Nehri üzerinde geniş, sivri uçlu bir taş köprüyü geçtiler.

Gavin ona baktı. "Yani bana ne kadar kötü isimler takıyorlar?" "HAYIR!" Gavin dalga geçiyordu. Kip kaşlarını çattı. “Gözlerin görmüyor” -doğru kelimeyi aradı- “hale. Yani bu istediğin kadar taslak hazırlayabileceğin anlamına mı geliyor?”

“Ben de herkes gibi yoruluyorum ama evet. Bir süreliğine her gün kaldırabildiğim kadar taslak hazırlayabilirim ve bu beni yormaz. Bir gün, büyük ihtimalle bundan beş yıl sonra renkleri kaybetmeye başlayacağım. Yaklaşık bir yıl sürecek ve sonra öleceğim.

“Neden beş yıl sonra?” diye sordu. Taslağı hazırlayanların yaklaşan ölümleri konusunda bu kadar gerçekçi davranması ona hâlâ tuhaf geliyordu. Sanırım bu fikre alışmak için zamanları var.

“Bir Prizma hüküm sürmeye başladığından itibaren bu her zaman yedinin katlarında olur. On altı yılımı doldurdum, yani yirmi birime kadar zamanım var. Uzun bir süre için

Prizma."

"Ah. Neden yedinin katları?”

“Yedi renk, yedi erdem, yedi satraplık olduğu için mi? Orholam yedi sayısını sevdiği için mi? Gerçek şu ki kimse bilmiyor.”

Sabah işlerine başlayan insanlarla ve günün sıcağından önce mümkün olduğu kadar çok iş bitirmeye hevesli insanlarla dolup taşan sokaklarda yürüdüler. Aşıklar Kapısı'nda darboğazda kalan ve şehir dışında çalışmak üzere yola çıkan uzun bir işçi hattına yaklaştılar. Kip onun draft yaptığını görmese de Gavin dönüp ona yeşil bir taş uzattı. Kaya değil. Yeşil luxin, Kip'in avucuna sığacak büyüklükte. Kip kafası karışmış halde onu aldı.

"Şartnamelerini getirdin mi?" diye sordu. Kip'e her iki yanında birer ayak olmayan, tamamen beyaz, kare bir tahta uzattı.

Bunları Kip üretti. Zayıfça gülümsedi. Bana bundan sonra ne söyleyeceğine dair içimde kötü bir his var.

"Senin sıran. Kendi yeşil luxin topunuzu hazırladığınızda öğle yemeği, akşam yemeği veya kahvaltı yapabilirsiniz. Gözlükleriniz, beyaz bir reflektörünüz, bol güneşiniz ve bir örneğiniz var. Eğer deneseydim bunu kolaylaştıramazdım.”

“Ama Beceriye, İradeye, Kaynağa ve Durağanlığa ihtiyacım var. Benim yeteneğim yok. Herhangi bir beceri. Kesinlikle.”

Gavin ona alaycı bir şekilde baktı. “Peki nasıl becerilebileceğini düşünüyorsun? Beceri, gereklilikler arasında en fazla abartılanıdır. Will birçok kusuru kapatıyor.”

Bunu duymaya devam ediyorum. Kip kahvaltı bile yapmamıştı ve sihirli bir top yapana kadar yemek yiyemeyecek miydi? Fantastik.

Sıranın en arkasına geldiler. Gavin Komutan Ironfist'e baktı. Ironfist daha fazla sormadan şöyle dedi: "Görünüşe göre bir vagon bozuldu. Kapının yarısını kapatıyor.”

Gavin elini ileri doğru salladı, "Önce sen git" der gibi. Komutan Ironfist ilk sırayı aldı ve sabırsız çiftçiler ile zanaatkarlar onun için kolaylıkla ayrıldılar. Ya da en azından kenara itilmeye öfkeli görünenler, üzerlerinde yükselen adamın büyüklüğünü gördüklerinde bunu hemen sakladılar. Gavin, "Yardım edeceğiz" dedi.

Birisi tükürerek, "Elbette, seni Parian pisliği," dedi. Gavin durdu ve kimin konuştuğunu görmek için kalabalığa baktı. Erkekler onunla göz göze gelip o prizmatik küreleri görünce sustular, kafaları karıştı, sersemlediler.

Gavin yüksek sesle, "Yardımımı alabilirsin ya da düşmanlığımı alabilirsin," dedi. Sıradan pelerininin düğmelerini açtı ve omuzlarının üzerine attı, altına giydiği, altın ipliklerle ve mücevherlerle işlenmiş neredeyse kör edici beyaz ceketini ve gömleğini ortaya çıkardı.

Yürümeye devam etti ve Kip ona doğru yaklaştı. Kalabalık sorular ve beddualar mırıldanarak etraflarından ayrıldı. Bir dakika sonra sıranın en önündeydiler. En az bir düzine adam bir vagonu hareket ettirmek için çabalıyordu. Görünüşe göre atlar kapıdan geçerken ürkmüş ve yana doğru yön değiştirmişlerdi. Arabanın tekerleği kapının desteğine, yani Aşık'ın saçına çarpmıştı. Vagonun aksı gibi tekerlek de tamamen paramparça olmuştu ve her şey hâlâ duvara yapışmıştı, bu da normal onarım çabalarını imkansız hale getiriyordu. Adamlar kaba kuvvetle vagonu kaldırmaya çalışıyorlardı, birkaçı da uzun direkleri kullanarak kütleyi duvardan kaldırmaya çalışıyordu.

Muhafızlardan biri, "Fırsatımız olmadan boş bir vagon getirip bunu boşaltmamız gerekecek," diyordu.

Kip'in deneyimsiz gözüyle bakıldığında adam haklıydı. Tüm bu işçilerin birleşik kasları vagonu zar zor hareket ettiriyordu. Ancak toplanan kalabalık inledi, birkaçı yüksek sesle şikayet etti.

“Boş bir vagon mu getireceksin? Nereden? Arkamızdaki tüm bu karmaşanın içinden mi? Saatler sürecek!”

Muhafız, "Bugün hepiniz diğer kapıları kullanmak zorunda kalacaksınız"

dedi. Bu da benzer protestolarla karşılaştı. Caddenin bu kadar kalabalık olması nedeniyle ön sıradaki adamların hiçbiri arkadaki herkes dağılmadan oradan ayrılamazdı. Saatler sürecekti.

"Ne?" gardiyan bağırdı. “Bunu ben yapmadım. Sadece düzeltmeye çalışıyorum! Daha iyi bir fikrin var mı?”

"Öyle yapıyorum" dedi Gavin.

"Ah, elbette, akıllısın - Lord Prism!" dedi gardiyan.

Bu, kalabalığa bir mırıltı dalgası gönderdi.

Gavin bunu görmezden geldi. Adamlara geri çekilmelerini işaret etti. Bazıları hayranlıkla, bazıları daha sinirli, bazıları ise düşmanca davrandılar. Sadece vagonun duvara çarptığı yere doğru yürüdü. "Neden sorun yaşadığını anlıyorum" dedi. "Fakat elimde birkaç ekstra araç daha var."

Yeşil luxin topunu ve beyaz tahtayı hâlâ elinde tutan Kip, Komutan Ironfist'in ortadan kaybolduğunu fark etti.

O devasa. Nasıl ortadan kayboluyor? Kip etrafına baktı ve sonunda onu buldu. Komutan, kalabalığın içinde eli kemerindeki büyük iş bıçağına düşmüş bir adamın arkasında duruyordu. Komutan Ironfist'in devasa eli hem adamın elini hem de bıçağını sardı. Adamın üzerinde yükselen komutan sessizce kulağına konuşuyordu.

Konuştukça adamın yüzü bembeyaz oldu ve tüm vücudu gevşedi.

Komutan Ironfist adamın omzuna dostça bir darbe indirdi - bu onu neredeyse eziyordu - ve Gavin'e doğru bir adım attı. Gavin,

"Sana ihtiyacım olduğunda hep kaçıyorum" dedi. Komutan Ironfist homurdandı.

Kip kendine hakim olamadı. "Sanırım az önce seninkini kurtarmış olabilir..." Gavin'in yüzündeki ifadeyi geç de olsa gördü. Gavin biliyordu. "Ah. Hımm. Boş ver." Akıllı Kip.

Ama Gavin çoktan işe dönmüştü. "İplere ihtiyacım var." Bir elini başının üzerine kaldırdı ve elinde sarı bir luxin çubuğu oluştu ve bir adamın boyunun üç katı olana kadar her iki yöne doğru fırladı. Şaşkına dönen işçilerden birine verdi. "Sen ve sen, bunu yerine oturtun, arabayı duvardan kaldırmanız gerekecek."

Adam başını salladı. O ve diğer adam direği duvarla arabanın arasına mümkün olduğunca derine sıkıştırmaya başladılar.

Gavin vagonun etrafında yürüyebildiği kadar yürüdü ve dingillerin altındaki birçok yere ince lüksin jetleri yaydı. "Şimdi," dedi manivelalı adamlara.

Vagonu bir el genişliğinden daha az bir mesafeye kadar zorladılar ve hareket ettirdiler. Üç kez saydıktan sonra rahatladılar ve tekrar denemek için omuzlarını dikleştirdiler.

Gavin, "Gerekli değil" dedi. "Bana yeterince şey verdin zaten. Tebrikler." Ve gerçekten de vagonun arkasında bile luxin vardı ve bütünü çoğunlukla yeşil ve sarı olmak üzere çeşitli renklerde parıldayan bir ağla kaplıyordu.

Gavin omuzlarını devirdi, kendini hazırladı, kapının kemerli parlak taşını işaret etti ve mavi ve sarı renkte bir ışık saçtı. Bir anda kasnağa dönüştü. Yakındaki bir çiftçiden halat kangalları aldı ve başka bir cıvatayı sıkarak halatın bir ucunu tavana sabitledi. Daha sonra ipin geri kalanını makaradan geçirdi. Sabit makara ile bağlı uç arasındaki ipin biraz gevşekliğini çekti ve bunun üzerine serbest dönen bir makara çekti, daha sonra bunu vagonun etrafındaki lüksin ağına sabitledi. Görünüşe göre vagonun sahibi olan çiftçiyi çağırdı ve ipin geri kalanını ona attı. "Yine de hepinizin yardım etmesi gerekecek" dedi.

Kip yutkundu. Kalabalığı sessizce izleyen Komutan Ironfist'e, "Lütfen bana bunları hayal ürünü olarak tasarlamadığını söyle," dedi.

"O değil. Ordunuz Yedi Satraplığın yarısında başka bir orduyu takip ederken vagonların ne kadar sıklıkla bozulduğuna şaşıracaksınız. Daha ağır yükleri tek başına kaldırdığını gördüm. Her ne kadar çok daha fazla makara olsa da."

Bu da asıl sorunun Gavin'in bunu neden tek başına yapmadığı anlamına geliyordu. Luxin'i herhangi bir kenevir ipinden daha iyi çekebilirdi. Dört makara daha çekebilir ve yükü, vagonu kendisi kaldırabilecek kadar hafifletebilirdi. Ama Kip kendi kendine sorduğu anda anladı. Gavin kasaba halkıyla yakınlık kuruyordu. Eğer içeri girip her şeyi kendisi yapsaydı, hayran kalırlardı ama bunun bir parçası olmazlardı. Bu şekilde onların sadece kendilerine yardım etmelerini sağlıyordu. Gücü hâlâ muhteşem olabilirdi ama onların hizmetinde olan bir güçtü.

Adamlar sıraya girdi ve Gavin bazı adamları yanına çağırdı. Araba yerden havalanırken duvardan uzaklaştı ve Gavin ile birkaç kişi daha çılgınca sallanıp kimseye zarar vermemesi için onu desteklediler. Sonunda sallanmayı dengelediler ve Gavin bağırdı: "Tamam, orada tut!" Sonra vagonun altına kaydı ve kırık arka aksın altına sırt üstü kaydı.

Bu hafif bir vagon değildi ve adamlar, Gavin'in ordusunun on altı yıl önce neredeyse yok ettiği bir şehrin adamlarının yükünü taşımaya çabalıyorlardı. Ama yine de Komutan Ironfist tedirgin görünmüyordu.

"Bunu bilerek düşüreceklerinden endişelenmiyor musun?" diye fısıldadı Kip.

"HAYIR."

Kip öyleydi. Ama Gavin korkmuyormuş gibi görünüyordu. Kırık aksın uçlarını tuttu ve onları mümkün olduğu kadar birbirine yaklaştırdı. Hiçbir faydası yoktu, bükülmüş ve bükülmüşlerdi ama Gavin onları olabildiğince yaklaştırdı ve sonra derece derece sarıyla bağladı. Vagon tekerleği kısa sürede onu takip etti. Yapabildiğini onardı, yapamadığını ise yenisiyle değiştirdi.

Dışarı çıktı ve işaret etti. Adamlar vagonu indirdiler ve araba yola yerleşerek ağırlığını kolayca aldı. Yardım edenlerden zafer çığlıkları yükseldi. Gavin çiftçinin omzuna vurdu. "Bunlar üç gün kadar yeterli olacak, sonra gerçek bir onarım yaptırman gerekecek, ama o zamana kadar seni idare eder."

"Teşekkür ederim efendim, çok teşekkür ederim. Beni kesinlikle linç edeceklerini sanıyordum. Bütün bu adamların bir günlük maaş kaybı. Beni kurtardınız efendim."

Gavin gülümsedi ve şöyle dedi: “Bir şey değil. Şimdi şu atları bağlayın.”

Kip ancak gülümsemeleri görünce Gavin'in ne yaptığını tam olarak anladı. On dakikalık bir çaba ve biraz kurnazlıkla, sıkıntıyı sadece yardım ettiği adamları değil, hikayeyi tekrarlayacakları herkesi kazanmak için bir fırsata dönüştürmüştü. Prism'in, pahalı beyaz giysilerini kirletmeden, vagonu kaldırma, hareket ettirme ve sabitleme gibi katı fiziksel çalışmalara katılmasının, onları kas kaslarına birleştirmesinin uyumsuzluğu, bu adamlara bir şeyler iletmişti. Onlarla birlikte ter döken bir hükümdar, ekmeğini alın teriyle kazanan adamları anlayabilecek bir hükümdardı. Bu adama güvenmek, her türden asil ve akıllı olabilecek ama gerçek dünyayı bilmeyen ipekli bir züppeden daha kolaydı.

Ironfist sessizce, Kip'in aklını okuyarak, "Bu yüzden kimsenin ona İmparator Guile dediğini neredeyse hiç duymuyorsunuz," dedi. “Özünde o bir imparator değil; o bir Promachos'tur. Bu her zaman savaşmanın en iyi yolu olmayabilir ama onun tek yolu budur. Bu yüzden insanlar onun için ölecek.”

"O halde neden Promachos olarak kalmadı?" Kip bunun tehlikeli bir soru olup olmadığını merak ederek sordu.

“Bir düzine neden sıralayabilirim. Gerçek şu ki, bilmiyorum."

Gavin bir hareketle -elbette tamamen gösteri amaçlı- tüm luxini serbest bıraktı ve o, tozdan başka bir şey olmayana kadar parıldayarak eridi. İşçi arkadaşlarına başını salladı ve ardından Kip'e onu takip etmesini işaret etti.

Kip, Gavin'e katılıp kapıdan geçerken Gavin, "Benim için o yeşil luxin topunu aldın mı?" dedi.

"Ne?" Kip itiraz etti. “İnanamıyorum; hiç şansım olmadı __ ”

Ah. Beni yine yakaladı. Gavin sırıtıyordu.

"Bak, Kip," dedi Kip, "gökyüzünde saf yazıyor!" Sanki hiçbir fikri yokmuş gibi yukarıya baktı. "Ha? Nerede?"

Gavin güldü ve eğer Kip yanlış anlamadıysa Ironfist'in bile gülümsediğini düşündü. “Başlangıç çizgisinde biraz yavaş ama hızlandığında dikkatli olun. Bana birini hatırlatıyor." Gülümsemesi Kip'e o kişinin kendisi olduğunu gösteriyordu. Elini Kip'in omzuna koydu.

Kip o dokunuşta tanımlayamadığı binlerce şeyi hissetti. Bu dokunuş onu ele geçirdi: Bu benim oğlum, dedi. Annesi bu sözleri birkaç kez söylemişti; her zaman da Kip işleri berbat ettikten sonra. Bunları hiçbir zaman gururla söylememişti.

Gavin Guile sadece harika bir adam değildi. O iyi bir adamdı. Kip onun için her şeyi yapardı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 63

"General sizinle konuşmam lazım." Liv Danavis babasını Traverten Sarayı'nın çatısında bulmuştu; kontrol listeleri ve raporlar bir masanın her tarafına yayılmıştı. Henüz şafak sökmemişti ve sabahın soğuğuna karşı sarınmıştı. O an için işini görmezden gelerek ayakta duruyordu, kıçını masasının kenarına dayamıştı ve doğuya bakıyordu.

“Bu sabah 'genel', 'baba' değil. Başım belada olmalı," dedi. Ağzının kenarları seğirdi. "Buraya gel."

Yanına geldi ve güneşin doğuşunu birlikte izleyebilsinler diye onu yakınına çekti.

Babası, "Güzellik anları bizi saatlerce süren çirkinliklere rağmen ayakta tutar" dedi. Güneşin doğuşunu izlerken onu izledi. Mavi gözleri -elbette kırmızı halenin dışında- yorgun görünüyordu. Corvan Danavis, Liv'in tanıdığı herkesten daha az uykuyla hayatta kalma kapasitesine her zaman sahipti, bu yüzden onu yoran şeyin erken saatler olmadığını biliyordu. Yüzündeki bu ifadeyi ilk kez görmüyordu ama ilk kez anladığını düşünüyordu.

Bu bakışın onun gözlerini kıstırdığını ve genellikle neşeli olan babasının neşesini kaçırdığını gördüğü tüm zamanlar boyunca, o savaşları yeniden yaşıyordu. Bugün daha fazla adamın öldüğünü görmeye hazırlanıyordu ve geçmişte halkını öldüren adam Gavin Guile için savaşıyordu. Bu onu parçalıyor olmalı.

Güneş, dalgalara yansıyan muhteşem pembe ve turuncu tonlarıyla doğuyor ve yavaş yavaş babasının gözlerinden gerilim sızıyordu. Gözlerinin etrafındaki karamel teninin altındaki çilleri görebiliyordu ve saçındaki soluk kırmızı vurgular güneş ışığıyla alev almıştı. Ne ona ne de daha güçlü bir teknik ressam olmasına yardımcı olacak mavi gözlere sahipti.

Corvan'ın dudakları hafifçe hareket ederek sözcükleri söylüyordu. Ah, onun dua ettiğini fark etti. Bitirdikten sonra üç parmağını açarak üçgeni yaptı: başparmağını sağ gözüne dokundurdu; orta parmağını sol gözüne; ve işaret parmağını manevi gözü olan alnına götürdü. Ağzına, kalbine ve ellerine dokunarak hareketi tamamladı. Üç ve dört, mükemmel yedi, Orholam'a mühürlendi. Ne görüyorsun, neye inanıyorsun, nasıl davranıyorsun.

Doğan güneşten dönmedi. “Eski düşmanım için nasıl savaşabileceğimi sormaya geldin” dedi.

"Annemi öldürdü." Liv'in sesi buz gibiydi.

“Hayır Aliviana, yapmadı.”

“Onun halkı yaptı. Aynı şey."

"Durum sandığınızdan daha karmaşık." "Bu ne anlama geliyor? Bana çocukmuşum gibi davranma!” "Üzgünüm Aliviana, korumam lazım..."

"On yedi yaşındayım. Üç yıldır senin koruman olmadan hayatta kalıyorum! Artık beni korumana gerek yok."

Corvan, "Seni korumuyorum" dedi. “Başkalarını senden korumak.” Ne? Liv'in karnına bir kurşun gibi çarptı. Babası ona güvenmedi mi? "Dünyayı altüst ettiğinde kim on yedi yaşındaydı biliyor musun?" Corvan sordu. "Dazen Guile."

"Ama - ama - bu aynı şeyin yakınından bile geçmiyor."

“Aliviana, bana güvenmeni istiyorum. Pozisyonlarını kötüye kullanan ve çocuklarından kölece itaat talep eden babalar gördüm. Bunu seninle hiç yapmadım, değil mi? Sen Chromeria'ya gitmek istediğinde ve ben gitmeni istemediğimde, sana taslak hazırlamayla ilgili bilmen gereken her şeyi öğretebileceğimi söylediğimde ne oldu?”

"Gitmeme izin verdin." Sonunda.

"Orada senin için çok kötüydü ama sen bana ne kadar güçlü olduğunu gösterdin ve burada duruyorsun. Seninle gurur duyuyorum Aliviana. Deniz iblisleriyle yüzdün ve hayatta kaldın. Ama bu konuda bana güvenmeni istiyorum. Ben doğru olanı yapıyorum. Söz veriyorum. Anneni unutmadım. Seni unutmadım."

Babasının daha açık ve dürüst olmayı açık ve dürüst bir şekilde reddetmesi karşısında göz temasını sürdüremedi veya haklı öfkesini koruyamadı. Kendisi sicili üzerinde duruyordu ve sicilinin kusursuz olduğunu herkesten daha çok o biliyordu. Böyle bir karar verdiğinde etkilenmeyeceğini de biliyordu. Eğer inatçı olsaydı bunu dürüstçe yapardı.

Teslim oldu. “Ülkemizde savaş yapmadığı zamanlarda ona hayran olmak çok daha kolaydı. Yani onun yanındayken savaşı düşünmedim bile.”

"Biraz aşık mı oldun?" babası önerdi.

Yanaklarından yukarıya doğru bir kızarıklık yayıldı. "Belki biraz," diye homurdandı. “Öyle olup olmadığını merak ederdim. O neyse odur,” dedi Corvan omuz silkerek. "Gerçekten annemin ölümünden o sorumlu değil mi?" Liv kendini zayıf hissederek sordu.

"Sorumlu? Bu zor. Eğer Guile'ler savaşa girmeseydi annen hâlâ hayatta olur muydu? Muhtemelen. Ama sana iki şey söyleyebilirim: Gavin

hiçbir şekilde annenin ölümünü emretmedi veya bunu arzulamadı ve o tamamen ve sonsuza kadar tek bir kadına aşık oldu ve o da sen değilsin."

“Bu üç şey değil mi?” Liv babasına sırıtarak sordu. O da sırıttı. "Kızım olduğun için bedavaya bir tane alacaksın." “Onun burada ne işi var?

Prizma'nın adamları bu şehri yaktı, on binlerce kişiyi öldürdü. O zamandan beri Garriston'a hiç ilgi göstermedi, peki şimdi ne istiyor? Sanki kimse istemediğinde bunun bir önemi yokmuş gibi ama şimdi birisi istediğine göre onu kaybedemez mi?"

“Guile kardeşler iki değildi, üç tane vardı. En küçüğü Sevastian, Gavin on üç yaşındayken mavi bir yaratık tarafından öldürüldü. Gavin'in ilk amacı masumları renkli yaratıklardan korumaktır. Veya, eğer olaya acımasızca bakmak istiyorsanız, siyahi yaratıkları bulduğu yerde öldürmek. Kral Garadul renkli ışıklar kullanıyor ya da en azından Prism öyle olduğuna inanıyor. Bu yüzden durdurulması gerekiyor."

“Mavi bir yaratık mı? Bu hiç mantıklı değil. Blues rasyoneldir, değil mi?”

“Liv, insanlar sanki bir anda deliriyormuşsun gibi, sanki yaşamakla ölmek arasındaki kadar temiz bir ayrımmış gibi halenin kırılmasından bahsediyorlar. Öyle değil. Bazı renkli varlıklar haftalarca, hatta aylarca akıl sağlığı gibi bir şeye tutunurlar. Bazıları gece boyunca iyi durumda, ancak ışıkta tamamen renklerinin hakimiyetindeler. Çılgınlık her seferinde farklıdır. Bir mavi öldürücü bir öfkeye kapılabilir; kırmızı sakin ve felsefi görünebilir. Bu yüzden bu kadar tehlikeliler. Şimdi bana yardım edecek misin?"

“İyi, ne yapabilirim?” diye sordu.

"Luxin bombasının nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Ne? HAYIR."

"Bu aralar Chromeria'da sana ne öğretiyorlar?" "Hey!"

Corvan gülümsedi. "Belirtilenlerin var mı?" "Elbette" dedi Liv.

“Güzel, sarı kullanabilirim.”

“Ben pek iyi bir sarı değilim. Demek istediğim, sağlam bir parlak su yapamam.

Corvan, "İhtiyacım olan şey bu değil" dedi. "Kırmızı ile sıvı sarıyı karıştırıp mavi bir kabuk içinde hava geçirmez şekilde kapattığınızda ve sonra bir şeye çarptığınızda ne olacağını biliyor musunuz?"

"Ee, iyi bir şey mi?" Liv sordu.

"Boom!" Corvan dedi. "Kabuk için süperviyole de kullanabilirsiniz, ancak bu atıcıları tedirgin ediyor."

Merminin sağlam olup olmadığını göremediğiniz halde patlayıcıyı mı aldınız? Liv bunun birini nasıl sinirlendirebileceğini görebiliyordu.

Corvan ona mavi bir lüksin topu fırlattı. Onu yakaladı ve sarsılmasına şaşırdı. Daha yakından baktı. Topun içinde küçük tüfek topları gibi yuvarlak bir atış vardı. Nedense bu onu şaşkına çevirdi. “Bunlar, bunlar...”

“El bombalarının öldürmesine neden olan bunlar. Biz de bunu yapıyoruz Aliviana. İnsanları öldürüyoruz. Tam yeri tam zamanı. Orholam'ın hediyesini Orholam'ın çocuklarını öldürmek için kullanıyoruz. Çoğu başka zaman dostumuz olabilecek aptallar. Zor bir dünya. Bu konuda yalan söylememi mi istiyorsun? Sonuçta korunmak mı istiyorsun?”

Liv kanının çekildiğini hissetti. Babasının sözleri bir sünger gibiydi, onun yanılsamalarını emiyordu, yeniden onun huzurunda olmaktan, onun adına kararlar alması için birine güvenmekten aldığı zayıf neşeyi siliyordu. Bir şey koptu.

“Baba, bunu yapamam” dedi. "Tyrealıları Chromeria için, sırf sen öyle dedin diye öldüremem."

Bir an babasının gözlerinde derin bir üzüntü gördü. Hayatı boyunca gördüğü ilk seferi aradı: yaşlı, bitkin. "Liv." Durdurdu. “Bir noktada sadece neye inanacağınıza değil, nasıl inanacağınıza da karar vermelisiniz. İnsanlara mı, fikirlere mi, yoksa Orholam'a mı inanacaksınız? Kalbinle mi yoksa aklınla mı? Önünüzde olana mı yoksa bildiğinizi sandığınız şeye mi inanacaksınız? Yalan olduğunu bildiğini sandığın bazı şeyler var. Bunların ne olduğunu size söyleyemem ve bunun için üzgünüm.”

Liv'e, Bir'e Sadakat'i açıklamanın uzun yolu bumuş gibi geldi. “Neyi seçtin baba? Fikirler mi yoksa erkekler mi?” Liv sordu. Onu az önce dua ederken görmüş olmasına rağmen babasının pek dindar olmadığını biliyordu. Onun bu kısmı annesiyle birlikte ölmüştü. Duası muhtemelen şuna benzer bir şeydi: "Aferin efendim. Bu çok güzel bir gün batımı.” Babası, Orholam'ın aslında tek tek erkekleri, kadınları veya ulusları önemsediği fikrini reddediyordu.

Göz kırptığını gördü. Ağzı açıldı ve hızla kapandı. Sıra halinde dizilmiş, gözleri ağrıyor. "Söyleyemem" dedi sonunda.

Aslında hiçbir zaman seçim yapmadığın için söyleyemez misin? O halde bana nasıl ders verebilirsin? Ama bu hiç mantıklı değildi. Babası en iyi adamdı

Biliyordu.

Hayır, bu değildi. Babası hayatını bazı fikirlere inandığı için yaşamıştı. Onu Gavin Guile'ye karşı savaşmaya, bu mücadelede her şeyden vazgeçmeye iten şey buydu. O ideallerin adamıydı. Bu idealler onun Chromeria'dan uzak durmasına, kızının Chromeria'ya gitmesine karşı çıkmasına neden olan şeydi. Chromeria'nın ideal eksikliği yüzünden yozlaşmasından korkuyordu.

Liv suçluluk duygusuyla bunun akıllıca bir korku olduğunu düşündü. Bozulmuştu. Gavin hakkında casusluk yapmayı kabul etmişti. Chromeria'daki herkes kadar kötüydü.

Ama bu, babasının neden aniden nefret etmesi gereken adam için savaşmaya başladığını açıklamıyordu. İdealler değişmemişti. Aksine, Gavin'in burada Tyrean'lılarla savaşması, babasının onunla daha da şiddetli bir şekilde savaşmasına neden olmalıydı.

Orholam, belki babası da yozlaşmıştı. Belki satın alınmıştı. Belki o da herkes gibi ideallerini satmıştı. Bu düşünce bile yüreğini acıtıyordu ama yoksa neden bariz bir sorunun cevabını ona söylemesin ki? Çünkü bu onun ikiyüzlülüğünü inkar edilemez kılacaktır.

Dönen Chromeria'nın tamamı yozlaşmıştı. Dokunduğu her şeyi kirletiyordu. Liv en alttaydı. Tek renklilere nasıl davranıldığını görmüştü; Tyrean'lara nasıl davranıldığını görmüştü. Ve o da gücün bir parçası olacaktı. Prizma'nın neredeyse arkadaşı olmuştu ve onu sevmişti, güçlü bir adamla konuşmayı, onun ilgisini çekmeyi seviyordu. Güzel elbiselere, kendisine özel ve ilgiye değer muamelesi yapılmasına bayılmıştı. Ve gücünü korumak için kendini satmıştı; çok kolay, çok kolay. Ama Chromeria'da işler böyle yürüyordu. Bu durum babasını bile yozlaştırmıştı.

"Liv," dedi babası. "Liv, bana güven. Zor olduğunu biliyorum ama lütfen." "Sana güvenmek? Ne zaman bana güvenmeyeceksin?" diye sordu acı içinde.

"Livi lütfen. Seni seviyorum. Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Sonra her şey netleşti ve Liv'in nefesi kesildi. Prizma, babasının değer verdiği her şeye ihanet etmesini nasıl sağlayabilirdi? Babası neden basit sorulardan kaçıyordu? Çünkü onu seviyordu. Corvan yozlaşmıştı ama para, güç ya da seks yüzünden değil. Ruhunu bu kadar ucuza satmayacağını biliyordu. Peki Prism'in Corvan üzerinde ne işi vardı? Liv'i vardı.

Gavin Guile, babasını ikna etmek için Liv'i kullanıyordu. Tehdidin ve rüşvetin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama önemi yoktu. Liv de aynı şekilde rüşvet alıyor ve tehdit ediliyordu ama Ruthgari tarafından. Artık oyunun nasıl oynandığını biliyordu. Vena'yı sevdiği için ilkelerine ihanet etmişti. Babası Liv'i sevdiği için ilkelerine ihanet ediyordu.

Corvan sadakatinin yalnızca ailesine olmasını seçmişti. Bu Liv anlamına geliyordu. Ve bu ona söyleyemediği anlamına geliyordu. Çünkü eğer ona söylerse her şeyi mahveder ve fedakarlıklarını boşa çıkarırdı.

Liv'in kalbi kırıldı. Gözyaşlarına boğulmamak için duygularını bastırmak zorunda kaldı. Acımasız. Çok acımasız. Gavin nasıl böyle bir şey yapıp sonra ona gülümseyebildi?

Çünkü Chromeria böyledir. Engerekler ve kötü adamlar, hepsi. Ve Corvan, Liv'i Chromeria'dan uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı; Liv'e gitmemesini emretmek dışında her şeyi yapmıştı çünkü kendisi o kadar buyurgan değildi. Bu onun hatasıydı. Liv boğazına oturan ani yumruyu yutkundu. Babası onun yüzünden alçalmıştı. Utancını açığa vurmasından daha iyisini hak ediyordu.

Olabildiğince cesurca gülümsedi, razı olmuş gibi davrandı. "Anladım baba. Sana güveniyorum. Yapabildiğin zaman bana her şeyi anlat. Haklısın?"

"Yeterince adil," dedi Corvan, rahatladığı ortadaydı. "Seni seviyorum, Livy." "Öyle olduğunu biliyorum baba."

Ve Gavin Guile bu sevgiyi kendisine karşı çevirmenin bedelini ödeyecekti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 64

Çok basit, Kip. Sizden bir makara veya kürek çekmeniz istenmiyor. Küçük bir yeşil top. Mühim değil.

Bağdaş kurup oturuyordu, yeşil gözlüklerini takmıştı, kucağında beyaz tahta vardı, bir şeylerin olmasını istiyordu. İki saattir bunu yapıyordu. Peki tam olarak ne yapıyordu? Hiç bir şey. Saatlerce hiçbir şey olmayınca aklını nasıl taslak hazırlamaya odaklayacaktın? Midesi yine şikayet ediyordu. Güneş öğlene yaklaştığında artık sabitti.

Askere gidene kadar yemek yok mu? Bu acımasız. Bu işkence. Bu imkansız.

Kip başını kaldırıp baktı. Gavin onları Aşıklar Kapısı'nın sadece birkaç yüz adım ötesine, eski dış duvarların kalıntılarına getirmişti. Oraya vardıklarında yüzlerce adam işteydi ve o zamandan beri, geçtikleri sırada sıkışıp kalanların çoğu da onlara katılmıştı. Duvarın köklerini, Kip'in görebildiği birkaç yerde en az dört adım aşağıda bulunan ana kayaya kadar kazıyorlardı. Ancak kazı, çalışan çok sayıda insan ve kumlu toprak ve üstte yalnızca ince bitki örtüsü nedeniyle mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı ilerledi.

Gavin Usta Danavis'le birlikte çizimler üzerinde çalışıyordu. Kip, General Danavis diye düşündü ve generalin adamlara şunu şunu yapmalarını emretme şekli -tam olarak Kip'e bunu şunu yapmasını söyleme şekli- Kip'in Danavis Usta'yı neden daha önce hiç merak etmediğini merak etmesine neden oldu. Adamın Rekton gibi küçük bir kasaba için fazla iri olduğu belliydi ama Kip onu hiç düşünmemişti bile. Çocuklar sadece kendilerini düşünürler Kip.

Gavin, "Yeterince iyi değil" diyordu. “Hayır, detaylar iyi. Detay mükemmel. Ama eski duvar bizi durdurmadı, öyleyse neden hatalı bir şeyi yeniden inşa edelim ki?”

Duvarı yeniden mi inşa edeceksin? Gavin, Kral Garadul'un ordusunun dört beş gün içinde geleceğini söylememiş miydi?

General Danavis, "Sadece kusurlu bir şey bulabilirsek şanslı olacağız" dedi. “Eğer herhangi bir şeyi bitirebilirsek şanslıyız.”

Prism, "Bana Rathcaeson'un çizimlerini getirin" dedi.

"Gerçekten sanatçıların efsanevi bir şehri yorumlamalarına dayalı bir duvar mı inşa edeceksiniz?"

Gavin'in çenesindeki kaslar tahrişten seğirdi.

"Anlaşıldı Lord Prism," dedi General Danavis. Bir yay salladı.

Gavin, "Kızını getir" dedi. "Süperviyole kullanabilirim."

Hafif bir tereddüt. "Elbette." General ayrıldı, atına bindi ve dörtnala şehre doğru ilerledi; Ruthgari kişisel muhafızları da peşinden geliyordu.

Sonra, bütün sabah ustabaşılarla, Ruthgari muhafızlarıyla ve General Danavis'le durmadan konuşmasına rağmen Gavin aniden yalnız kaldı. Kip'e baktı. Ah, sanırım taslak hazırlamam gerekiyor.

Gavin ona kaşını kaldırdı. Henüz aç değil misin? Kip yüzünü buruşturdu. "Bana hatırlattığın için teşekkürler."

“Kip, diğer renklerden çok yeşili tek kelimeyle özetlemek mümkün. Diğerlerinin tümü en azından birkaç tane, biraz riskten korunma ve bazı niteleyiciler gerektirir. Yeşil vahşidir. Vahşi doğayla ilişkilendirilen iyi ve kötü her şey yeşildir. Bu yüzden size sadece iradeye ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim çünkü irade ve vahşilik çok doğal bir şekilde bir arada yürür. Eğer yeni başlayan bir mavi olsaydın, çizim duygusunu, uyumu, düzeni, dünyaya nasıl uyduğunu açıklamam gerekirdi. Bu sen değilsin. Sorusu olan?"

Taslak hazırlamakla ilgili değil. "O topçuya ne oldu?"

"Ne?" diye sordu.

“İlytya teknesindeki bizi neredeyse öldüren kişi. Ben onu vurmadan hemen önce silahı patladı.”

Gavin, "Bu olur," dedi. "Atışını fazla doldurursan tüfek bu saldırıyı kaldıramaz."

“Beş yüz adımdan neredeyse bize vuracak olan şu nişancı mı? Tüfek konusunda yanlış mı karar verdi?

Gavin gülümsedi. Avucunu ters çevirdi. İçinde hiçbir şey yoktu. Ah, Kip gözlerini kıstı. Gavin'in elinde süper mor bir top duruyordu. "Bak?" diye sordu.

"Anladim."

Gavin elini uzattı. Biraz patladı ve eli geriye sıçradı. Süperviyole top sanki bir tüfek topuymuş gibi dışarı doğru fırladı. Gavin omuz silkerek, "Tüfek namlusunu engelledim" dedi. “Bunu yapmak için herhangi bir rengi kullanabilirsiniz. Sarı, yalnızca katı sarı yapabiliyorsanız elbette, ama hemen hemen her şeyi yapabilirsiniz."

"Neden onu öldürmüyorsun?"

"Olabilir," dedi Gavin. "Elinizde patlayan bir tüfek şaka değil." Omuz silkti. “Onu tanıdım. Savaş sırasında serbest çalışan.

Bazen benim için, bazen kardeşim için, bazen de ona yeterince maaş verecek herhangi bir kaptan için savaştım. O bir sarhoş ve alçaktır ve Yedi Satraplık'taki en iyi top sanatçısıdır. Doğduğu isim ne olursa olsun, artık sadece Gunner olarak tanınıyor. O olan her şey bu. Topçu olarak ilk güverte altı komutanlığı Ateş Havalandırıcı Aved Barayah adlı bir gemideydi."

"Ateş Nefesli mi? Ateş Soluyan mı?" diye sordu.

"Sadece yetişkin bir deniz iblisini öldüren hafıza gemisi. Gunner belki on altı yaşındaydı." Gavin bir anıyı yok ederek başını salladı. "Birçok insanı öldürdüm, Kip. Bazen tereddüt ediyorsun ve bu ne kadar kötü ve tehlikeli olursa olsun, bunun hâlâ biraz insanlığımın kaldığını kanıtladığını düşünmek hoşuma gidiyor. Üstelik silahını elinde havaya uçurmanın onu gerçekten çileden çıkaracağını biliyordum. Eğer Gunner'ı tanıyorsam, o tüfeği kendisi yaptı ve muhtemelen değerli tüfeğine kimin fazla para yüklediğini merak ediyordur." Açık tenli adamı gölgelemek için seyyar bir köşk taşıyan, iki yanında muhafızlar ve kölelerin olduğu, zengin giyimli bir Ruthgari'ye baktı. Gavin, "Sizi işinizle baş başa bırakıyorum" dedi. "Acele etmek isteyebilirsiniz, hizmetçiler her an öğle yemeği getirebilirler."

Tam midemi unutmuşken. Teşekkürler.

Kip gözlükleri burnundan yukarı itti -sürekli aşağı kayıyorlardı ve pek rahat bile değillerdi- ve beyaz tahtaya baktı. Vahşi. Vahşi, dizginsiz, büyüyor. Ruthgari asilzadesi -Kip vali olduğunu anlamıştı- Gavin'e şu ya da bu konuda tiz bir sesle şikayette bulunuyordu ve sanki bu konuda acele etmeyecekmiş gibi duruyordu. Kip onu engellemeye çalıştı.

Yeşil. Hadi, biraz vahşiliğin tadını çıkaralım.

Vahşi, artık benim için bir kelime var. Vahşiliği öp. Ram bana Tubby dediğinde çok çılgındım, değil mi? Beni Isa yüzünden geri çektiğinde oldukça çılgına dönmüştüm. Biraz daha çılgın olsaydım hayatta olurdu. Vahşi olmak, kontrol edilmenin tam tersidir ve ben tüm hayatım boyunca kontrol edildim. Ram tarafından kontrol ediliyor, Ram tarafından! Zor bir köy. Bir çocuk! Neredeyse bir zorba.

Eğer Kip, Ram'a geceye gitmesini söyleseydi, Ram'ı diliyle parçalasaydı, Ram onu dövmekten başka ne yapabilirdi? Ram'ın kasları Kip'in beyninin yarısı kadar bile değildi.

Artık çürüdükleri için hiçbir şeye rakip olamazlar.

Bu düşünce Kip'in midesini bulandırdı. Ram'ın ölmesini istemiyordu. Oğlan hakkında pek çok iyi şey olmuştu. En azından birkaçı. Ve eğer Kip hissetmeseydi

Ram'ın ölmüş olması korkunçtu, keşke çocuğun hayatta olsaydı da şimdi onunla yüzleşebilseydi.

Gavin Guile ile konuştum. Onunla birlikte korsanları batırdım! O korsanları batırırken çoğunlukla boğulmamaya çalıştım ama yine de.

Kip ellerine baktı. Hala lüks yok. Vali hala yüksek sesle şikayet ediyordu. Orholam, Gavin buna nasıl dayanıyordu? Adam, Kip'in şimdiye kadar duyduğu en genizden sese sahipti. Kip, büyük, eski bir yeşil luxin topuyla adamın kafasına vurmak istedi. Tekrar ellerine baktı. Hiç bir şey.

Gavin'i hayal kırıklığına uğratacağım. Tekrar. Isa'yı başarısızlığa uğrattığım gibi. Sanson'u başarısızlığa uğrattığım gibi. Annemi binlerce kez başarısızlığa uğrattığım gibi.

Açlık Kip'in karnını kemiriyordu. Ben bu kadarım, tam bir başarısızlık. Bana bir tabakta yeni bir hayat sunuldu. Gavin Guile'nin oğlu, piç oğlu elbette ama bana bir kez bile utanç kaynağı gibi davranmadı. Ve bu yeni hayata uzanıp onu alma isteğini bile toplayamıyorum. Bana yaptığı tüm iyiliklerin karşılığında, hayatımı kurtaran, bana ikinci bir şans veren adamı küçük düşüreceğim.

Sanki göğsünün üzerine demir bantlar seriliyormuş gibiydi ve şimdi daha da sıkılaşıyorlardı. Kip zar zor nefes alıyordu. Gözleri gözyaşlarıyla doldu. Bebek. Arıza. Hayal kırıklığı. Annesinin, ergotla kaplı, dumanı tüten sıçan otu yüzünden çarpık, tehlikeli derecede yüksek yüzü: Hayatımı mahvettin! Sen şimdiye kadar yaptığım en kötü hatasın. Ben her şeyi verdim, sen hepsini aldın ama bana hiçbir şey vermedin! Beni hasta ediyorsun, Kip.

Kip, şu zincirleri atabilirsin. Bunlara inanmayı bırakın...

"Yalanlar!" Vali bağırdı. Kip ürperdi, cildi karıncalanıyordu. Güneş neredeyse zirveye ulaşmıştı. Orholam'ın gözü yere fiziksel bir ağırlık gibi basıyordu ama Kip için bu bir okşamaydı. Işık, enerji, sıcaklık, sevgi, karanlık köşelerdeki ışık. Beyaz tahtaya baktı ve gözlüklerinin arasından süzülen yeşilin içinde Orholam'ın bir yüzünü gördü. Kip buna vahşilik demez. Özgürlüktü. Bağırmak, sevinçten dans etmek, herkesin ne düşündüğünün canı cehenneme olmak istiyordu. Tüm bunlardan, kendi kafasının hapishanesinden, şüphenin dırdırcı seslerinden, gördüğü ve yaptığı her şey hakkında sürekli yapılan yorumlardan özgürlük vardı. Bu bir aksiyondu ve bir kayanın çatlaklarından fışkıran bir sekoya ağacı kadar güçlüydü. Hayat kazanacaktı. Kökler uzanacak, yükselecek ve gerilecekti.

Kip göğsünün etrafındaki demir şeritlerin parçalandığını hissedebiliyordu. Kendini tüm hayatı boyunca olduğundan daha canlı hissediyordu. Bir hayvan gücü ve neşesi.

Vahşi derken kastettikleri budur.

Havlayan valinin sesi tizdi. Kip eline bir yeşil lüksin topu çekti. Aynen böyle? Sadece bunu yapmaya karar vererek mi? Çok kolay görünüyordu. Top kalın ve yoğundu ama sıkan parmaklara göre esnekti. Kip onu daha büyük, içi boş, kendi kafasının yaklaşık iki katı büyüklüğünde yaptı. Artık esneklik abartılmıştı. Kimseyi öldürmeyecek kadar yumuşaktı.

Kip yüzünde büyük bir sırıtışla onu avuçlarının içinde tuttu. Gavin luxin'i nasıl öldürmüştü? Kip de Ironfist'in bunu yaptığını görmüştü. Burnunu kırıştırdı. Belki de bunu yapacağım.

Zihninin küçük bir kısmı itiraz ediyordu: Valiye saldıramazsınız! Orholam aşkına, o vali. Korumalarının ona gerçekten zarar vermek istemediğini takdir edeceklerini mi sanıyorsun?

Ancak yeşilin pençesinde "vali" gibi kelimelerin anlamı kaybolmuştu. Neydi o? Fark neydi? İnsan ritüellerinin ve insan unvanlarının süsleri yapay ve zayıf görünüyordu.

Kip topun elinden çıkmasını istedi. Hâlâ oturmuş, aptal gibi sırıtırken topun arkasında enerjinin toplandığını hissedebiliyordu. Gitmesine izin vermeden önce bu yapının oluşmasına ne kadar izin verdi? Ah pekala, bu yeterince uzunmuş gibi geldi. Boğuk bir çatırtı duyuldu ve top hızla Kip'in elinden fırladı.

Hâlâ yerde oturuyordu ve dirseklerinin üzerine darbe almıştı.

Dizlerinin üzerine çöküp gülen Kip, havlayan adama ne olduğunu görmek için baktı.

Vali yere yatırılmıştı ve görünüşe göre yeşil luxin topu bazılarının etrafından sıçramıştı çünkü tahtırevan çöküyordu ve kölelerden ikisi ondan uzaklaşıyordu. Tahtırevan valinin tam üstüne düştü ve Kip onun çığlık attığını duydu ama korumalardan biri kılıcını çekerek Kip'e saldırınca görüşü kapandı.

Gözlükleri çarpıktı, Kip daha fazla yeşil çizemiyordu ama vücudunda hâlâ büyük miktarda yeşil vardı. Daha küçük bir top daha çizmeye başladı. Çok yavaş, çok yavaş!

Ellerini kaldırırken kendisiyle kılıç ustası arasındaki hava parıldadı. Ellerinde bir çatırtı duyuldu ve minik yeşil bir top dışarı fırladı ve tekme yüzünden iki eli de acı verici bir şekilde geri fırladı.

Kip ile kılıç ustası arasında göz açıp kapayıncaya kadar mavi lüksten bir duvar açıldı. Kılıç ustasının kılıcı diz çökmüş çocuğa doğru hamlenin ortasında mavi duvara çarptı. Bıçak aşağı doğru itilirken gıcırdadı ve mavi katmanları soydu. Kılıç ustasının kendisi bedensel olarak tokat attı

mavi bir saniye sonra homurdanıyordu. Camın kırılmasına benzer bir ses ve tiz bir sızlanma duyuldu.

Kılıç ustası kendine geldi, sonra durdu. Yüzünün hemen önündeki mavi luxin, Kip'in atışıyla çatlamıştı; kafasının olması gereken yerde örümcek ağları vardı ve mavi luxin içinde tüfek topu büyüklüğünde bir krater vardı.

"Yeter" dedi Gavin. Sesini yükseltmedi, sadece bir anlık sessizlikte sesini yükseltti. Mavi duvarı ikisini de kurtarmıştı.

Kip sarsıldığını ve zayıfladığını hissetti. Kahretsin. Az önce ne yaptım?

Hâlâ protestoda bulunan vali, iki koruması tarafından devrilen tahtırevandan çıkarıldı. Burnu kanayarak ayağa kalktı, yüzü utançtan kızarmıştı ve yerini hızla öfkeye bıraktı ve Gavin'e doğru hücum etti.

"Köleniz bana saldırdı, karşılığını talep ediyorum!" Vali kalçasında asılı duran dekoratif bıçağı çekip Kip'e doğrulttu.

Gavin'in çenesinde bir kas seğirdi. “Bu bir köle değil. Kip benim doğal oğlumdur.”

"Bu, bu senin piçin mi?"

Gavin'den sert bir sessizlik. Sonunda, "Kip, özür dile."

Kip yutkundu ve titremesini gizleyemeden ayağa kalktı. “Çok üzgünüm efendim. İlk defa çizim pratiği yapıyordum. Gerçekten ne olduğumu bilmiyordum—”

"Özür? Hayır Lord Prism, önce bana saldırdınız, şimdi de bu rezillik mi? Memnuniyet talep ediyorum."

Gavin, Hiçbir şey talep etmeyeceksin, dedi. Göz temasını hiç bozmadı. “Hain olmasan da yozlaşmışsın Vali Crassos. Kral Garadul'la gizli anlaşma yapıyordun ve eğer buna dair biraz daha kanıt bulabilirsem, yemin ederim Ruthgar'a döndüğünde kafanda bir mızrak olacak. Tabii Satrapah Ptolos seni Parian'lara teslim etmeye karar vermezse. Sen beceriksizsin, alçaksın, yalancısın, hırsızsın ve korkaksın. Eğer tatmin olmak istiyorsan benimle düello yapabilirsin. Kılıçtan kılıca. Şerefim üzerine yemin ederim ki draft etmeyeceğim ama bunu hemen şimdi yapacağız.”

Vali gözlerini kırpıştırdı ve kılıcın ucu titredi. Tekrar gözlerini kırpıştırdı. Bıçağını kınına soktu. "Kılıçlarla kavga etmeyi cahillere bırakacağım." Hırladı ve topuklarının üzerinde dönerek fırtına gibi uzaklaştı.

Kip birinin hemen arkasında olduğunu fark etti. Döndü ve Ironfist'in kendisine doğru geldiğini gördü. “Ne zamandır oradasın?” O sordu.

"Seni aptallığından koruyacak kadar uzun, hatta durduracak kadar uzun. Ailenin bu işe girme becerisine sahip olduğunun farkında değildim.

Göz açıp kapayıncaya kadar sorun."

Ah, mavi duvar Ironfist'indi. Kip hayatını devasa Kara Muhafızlara borçlu olduğuna göre bu iki kez mi bitti?

"Komutanım," dedi Gavin, "gidip casuslarımızla konuşmanızı istiyorum. Crassos sarsıldı. Koşabilir. Limanın girişindeki topları bulunduran mürettebatın, iş o noktaya gelirse ateş etme emrine uyacak adamlardan olduğundan emin olun. Ve hazineyi yağmalamamasını. Ordumuzun parasını ödeyebilmem gerekiyor."

Demir yumruk kaşlarını çattı. "Kip'ten ayrılmamayı tercih ederim. Ben bir Karamuhafızım, Lord Prism, haberci değil. Benim görevim burada."

Gavin, "Bunu yapamam. Kip bunu yapamaz. Yapılması gerekiyor. Daha fazla Kara Muhafız getirmeni yasaklamak benim hatam, ama mesele aynı."

Komutan Ironfist yalnızca bir saniye daha tereddüt etti. "Çok iyi, Lord Prism." Eğildi ve birisinin onlar için getirdiği atlara doğru yöneldi.

O gittiğinde ortalıkta bariz bir sessizlik vardı. Düzinelerce işçi ne olduğunu görmüştü ve valiyi aşağılamak Gavin'e belli bir iyi niyet kazandırmıştı ama Gavin kızmasın diye kimse ona yaklaşmak istemiyor gibi görünüyordu. Gavin alnını ovuşturdu. "Muhtemelen o vali gibi pislikler için neden savaş vereceğimizi merak ediyorsunuzdur" dedi.

Aslında bu fikir Kip'in aklına gelmemişti ama şimdi Gavin bu konuyu açtığında tuhaf görünüyordu.

"Çünkü Rask Garadul'da bir fanatiğin kokusu vardı, Kip. Bu kadar. Yüzlerce kişi, ya da şanssızsak, binlerce insan ölecek çünkü Rask'la birkaç dakikalığına tanıştım ve onun deli olduğunu düşündüm." Gavin nefesini dışarı verdi. "Bu şehri istiyor ve dürüst olmak gerekirse buna hakkı var. Eğer bu şehri Tyrea halkına geri verebilseydim bunu yapardım. Bunu hak ediyorlar. Onlar -sen- ellerinden gelen tek tarafı tuttukları bir savaşın bedelini çok ağır ödedin. Biz gittikten sonra görevi devralacak başka biri olsaydı bunu yapardım ve Spectrum'un canı cehenneme. Ama Rask iktidardayken... Elbette bundan biraz daha karmaşık ama ben bu yüzden buradayım ve benim varlığım da bunu yakın bir olay haline getirecek. Eğer ayrılırsak, Rask karşı çıkmadan ilerleyecek, Parian'lar karaya çıkmadan limanı kapatacaktı ve bu da işin sonu olacaktı. Parian'lar çok kızardı ama buradaki kâr o kadar büyük değil ki buraya bir ordu göndermek istiyorlar. Sonunda Rask, tüm narenciye ürünleri için özel bir nakliye sözleşmesi teklif edecekti.

Garriston'dan birkaç yıllığına ayrılacaklardı ve bunu kabul edeceklerdi. Ne düşünüyorsun? Buna değer mi?"

Bana fikrimin bir değeri varmış gibi soruyor. Kip'in ne düşündüğü pek fazla yetişkinin umurunda olmamıştı. "Bence Kral Garadul ölmeli ve bizi bu dertten kurtarmalı."

Gavin üzgün bir şekilde güldü. "Keşke. Belki Karris bir mucize yaratacak ve tam da bunu yapacak."

“Onu gerçekten özlüyorsun, değil mi?” Kip kendini durduramadan sordu.

Gavin Kip'e sert bir bakış attı. Sonra gözlerini kaçırdı. Rahatladım. Bir dakika sonra uzun bir nefes verdi ve Kip sanki Gavin'in umudunun ondan dışarı sızmasını izliyormuş gibiydi. "Bu çok açık, değil mi?" diye sordu.

"Onu öldüreceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Gavin'in yüzünde bir takım duygular uçuştu, teslimiyetle yetinildi, gözyaşlarına sığmayacak kadar derin bir üzüntü vardı. “Rask benim şehri onun için takas edip etmeyeceğimi anlayana kadar yaşayacak. Sonra onu öldürecek. Öyle ya da böyle."

Hayır. Hayır yapmayacaklar, diye düşündü Kip. Yemin ederim.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 65

Öğle yemeğini servis ederken Kip'in midesindeki boşluk hissi kaybolmadı. Gavin ve General Danavis -her ne kadar onu Usta Danavis yerine General Danavis olarak düşünmek tuhaf olsa da, Kip'in onu sadece Corvan olarak düşünmesi çok tuhaftı- ve Liv bile mimarlar ve sanatçılarla birlikte çizimleri ve planları inceliyorlardı. onlar yemek yerken. Kip kenara çekilerek oturdu. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu ve masanın etrafındaki alan sınırlıydı. Taze portakalları zevkle yedi ve ilgi çekici baharatlı taze ciriti parçaladı. Tadı muhteşemdi ama o bile yemeği uzun süre aklında tutamıyordu.

General Danavis, "Ciddi misin diye sorardım," diyordu, "ama öyle bir bakışın var ki."

Gavin, "Sorun taslakta değil" dedi. "Bu kadar lüksinle kolayca başa çıkabilirim..."

"Kolayca?" General Danavis şüpheyle sözünü kesti.

"Tamam, kolay değil ama yapabilirim. Sorun ağırlıkta. Bunu çok fazla kaldıramam, hatta yerine atamam."

Liv sanki gerçekten araya girmek istediğinden emin değilmiş gibi hafifçe boğazını temizledi. "Aliviana mı?" diye sordu.

Renklendi. "Lütfen, Liv." Sinirli bir şekilde saçlarını geriye doğru taradı. "Buna ne dersin?" Masanın üzerine bir şeyler yazdı. Elbette süper mor renkteydi ve bu nedenle çoğu insan için görünmezdi.

General Danavis kaşlarını çattı. Görünüşe göre çoğu insan onu dahil ediyordu. "Özür dilerim baba" dedi. "Sarıyı onunla model yapacak kadar kontrol edemiyorum."

Kip ne hazırladığını görmeye çalıştı ama masa cesetlerle örtülmüştü.

Gavin kıkırdadı. "Çok saçma görünüyor" dedi ve Liv'in beti benzi attı. "Ama işe yarayacak. Mükemmel. İyi. Mimarlarımız tasarım hakkında ne düşünüyor?"

Kip bir an Gavin'in oldukça kaba davrandığını düşündü. Belli ki General Danavis ve masadaki herkes Liv'in ne tasarladığını merak ediyordu. Ama bu lider olarak Gavin'di. Geri kalanların bilmesine gerek yoktu ve yapılması gereken işler vardı. Sorunun çözümünü anladı ve gerekli olan tek şey de buydu. Bir sonraki soruna geçiyoruz.

Yapmam gereken de bu. Kip öğle yemeğini bitirmişti. Artık biraz taslak çizebiliyordu, hem de bilerek. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Lordum Prism, hiçbirimiz şimdiye kadar bu büyüklükte bir duvar inşa etmedik, ya da, ya da -ya da doğruyu söylemek gerekirse bir duvar inşa etmedik," dedi gergin bir mimar, "ama Rathcaeson'un bize gösterdiğiniz şu eski çizimler açıkça kusurludurlar. Çok fazla fantezi, yeterli işlev yok.

Gavin sertçe, "Bu boş çölün yeterince işlevi yok," dedi. "Bana bunu düzeltmek için ne yapmamız gerektiğini söyle. Hemen bugün inşaata başlamam gerekiyor."

Mimar gözlerini kırpıştırdı. Yutulmuş. "Ah, işte burada." Parmağıyla bir çizgi çizdi. "Bu iç geçit yeterince geniş değil. Zırhlar içinde ileri geri koşan, silahlarla, toplarla pozisyona getirilen veya onarım için değiştirilen adamlara sahip olacaksınız. Bu geçit, insanların birbirlerinin ve at arabalarının ya da topların yanından koşarak geçebilecekleri kadar geniş olmalı."

"Ne kadar geniş?" Gavin sordu.

"Ben şunu derdim..." Çizimin üzerinde parmaklarını birbirinden ayırdı.

Gavin, "Orholam'ın hatırı için üzerine yazın," dedi.

Başka bir adam, belki de bir sanatçı, "Efendim, bu çizimler yüzlerce yıllık, paha biçilmez kalıntılar" diye itiraz etti.

Gavin, "Paha biçilmez olan gelecek hafta hayatta olmaktır," diye çıkıştı. "Devam

etmek." Kip neden bu kadar yavaş davrandığını bilmiyordu ama Gavin'in burada ciddi bir duvar inşa etmeyi planladığının farkına vardı. Kral Garadul'un ordusu gelmeden önce. Dört gün içinde.

Ah, belki de imkansız olduğu için?

Elbette Gök Mavisi Denizi'ni bir sabah geçmek de imkansızdı. Ama cidden,

Gavin her şeyin taslağını tek başına mı çizmek istiyordu? Kip, taslak hazırlama ve bir teknik ressamın bir günde güvenli bir şekilde ne kadar kullanabileceği hakkında pek bir şey bilmiyordu, ancak dünyanın luxin binaları, köprüler ve duvarlarla dolu olmadığı gerçeği ona bunun inanılmaz derecede zor olması gerektiğini söylüyordu. Aslında gördüğü tek lüks bina Chromeria'daydı ve yedi kulenin büyük bir ortak çabanın ürünü olduğunu tahmin etmesi gerekiyordu.

Gözleri kısılmış küçük bir adam olan mimar, birkaç kez yanaklarını şişirip derin düşüncelere daldıktan sonra hızla çizmeye başladı. "Bu cinayet deliklerindeki kesikler yeterli atış menzili sağlamıyor. Duvarın üst kısmını bu şekilde değiştirirseniz, merdivenlerin duvara asılması mümkün olmayacaktır; en azından o kadar kolay. Arkadaki böyle bir korkuluk, onlarınkinden çok kendi adamlarınızın duvardan düşmesini önleyecektir. Toplar için daha fazla barut depolayabilmeniz için duvarın üstündeki bu alanların daha büyük olması gerekir. Bu çizimlerde yaralıların alınmasına yer yok. Bence yapabilirsin

bunu buraya dahil edin. Bunun gibi kızakları iç geçidin duvarına yerleştirebilirseniz, malzemeyi hareket ettirmek daha kolay olacaktır. Bu planda ayrıca fener kancaları da yoktur. Bunu düzeltmezseniz duvarınız tamamen karanlık olacaktır. Malzemeleri kaldırmak için burada, burada ve burada vinçlere ihtiyacınız olacak."

"Daha önce hiç duvar örmedin, değil mi?" diye sordu. Mimar, "Birkaçını inceledim" dedi.

"Sana ne kadar ödüyorum?" "Ah, henüz bir şey yok, Lord Prism."

"Peki, ikiye katla!" Gavin emretti.

Mimar şaşkın görünüyordu, aritmetiği yaptığı belliydi ve sonuçtan hoşlanmamıştı ama Prizma'yı bu konuda suçlamak da istemiyordu.

General Danavis adama, "Şaka yapıyor," dedi.

Gavin'in gözleri parladı.

"Ah." Adam rahatlamış görünüyordu. Kip o zaman yüzündeki soruyu gördü: Bana hiçbir şey vermemek konusunda şaka mı yapmak, yoksa iyi bir iş çıkardığım için bana daha fazlasını vermek konusunda mı şaka yapmak?

Gavin, "Çalışmaya devam et. Buradaki adam not alacak. Temeli atmaya gidiyorum."

"Bunu mecazi anlamda söylüyor, değil mi?" diye sordu mimar, Prizma'nın uzaklaşan şekline gözlerini kısarak bakarak.

General Danavis, "Prizmamız metaforlar için bir ayıdır" dedi. "Ha?" mimar sordu.

Kip kalbi acıyarak ayağa kalktı. Artık kaçabileceği en iyi fırsata sahip olacaktı.

"Kip!" Gavin'in sesi çınlayarak herkesin gözünü Kip'e çevirdi. Kip bu kadar kolay yakalanabildiği için büyük bir panik ve utanç hissetti. "Bugün iyi iş çıkardın. Denemeye başladıkları ilk günde bilinçli olarak taslak hazırlayan pek fazla erkek çocuk yok."

Kip'in içini bir mutluluk dalgası kapladı; bu, Liv'in yüzünde beliren etkilenmiş ifadeyle daha da arttı.

"Liv!" Gavin seslenerek başını döndürdü. "Senden modeller yapmanı istiyorum: Salonların kavislerini, duvarların üst kısımlarının genişliklerini, mimar sana ne söylerse onu planla."

"Evet, Lord Prism!" dedi gözleri masaya ve işine dönerek.

Şimdi ya da asla. Eğer beklerse Ironfist geri dönecek ve gittiği her yerde onu takip edecekti. Kip, General Danavis'e başı öne eğik bir şekilde baktı.

öneriler; Liv dikkatle dinliyor; ve son olarak Gavin'de. Bunlar dünyada onun için bir anlam ifade eden tek insanlardı ve inanılmaz bir şekilde onu kabul ettiler. Yine de ona tolerans gösterdim. Hayatında ilk kez onlarla birlikte bir şeyin parçası olduğunu hissetti.

Kip arkasını döndü ve şehre doğru yürüdü.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 66

Kip, Gavin'in neden yeni bir duvar inşa etmeye çalıştığını ancak Aşıklar Kapısı'na yaklaştığında anladı. Eski duvar, kaya midyeleri taşıyan bir gemi gibi evler, dükkânlar ve hanlarla kaplıydı, ancak burada duvarlar hem içi hem de dışı kaplanmıştı. Bazı yerlerde insanların çatıları neredeyse duvarın tepesiyle aynı hizadaydı. Gavin o duvarı savunulabilir hale getirmek isteseydi yüzlerce evi yerle bir etmesi gerekirdi. Yıkım dört gün sürecekti.

Açıkçası, şehir nüfusunun belki de beşte birinin evlerinin yıkılmasının halkın fikri üzerindeki etkisi yıkıcı olacaktır. Gavin'in şehirde kalan insanların düşmanı yerine kendisi için savaşmayı istemesini sağlamak için yalnızca birkaç günü vardı. İmkansız seçimler arasında kalmıştı: İnsanların evlerini iç duvarlara dayandırmak ve askeri açıdan savunulamaz bir duvar inşa etmek ya da evleri yıkmak ve zaten bölünmüş olan halkı kendisine karşı çevirme riskini almak. Böylece Gavin kendi duvarını inşa etmeye karar vermişti.

Inanılmaz. İnsanların hangi kardeşin yanında savaşacağına karar vermek zorunda kaldığı Prizma Savaşı sırasında durum nasıl olmuştur? En ufak bir hareketlerinin sizi ezebileceğini bilerek devlerin yanında savaşmak gibi olurdu ama aralarındaki tarafsız bölgede durmanın daha da kötü olacağını bilmek.

Kip odasına geri dönmenin yolunu buldu ve ihtiyacı olacağını tahmin ettiği şeyleri topladı. Pelerin ve yiyecek, daha fazla yiyecek, kısa kılıç ve para kemerinde bir parça teneke danar. Bu, ihtiyacı olduğunu düşündüğünden daha fazlaydı; bunun için onu affedeceklerini umuyordu ama rüşvet için paraya ihtiyacı olabilirdi. Daha sonra değerli zamanlarını onu arayarak harcamamaları için bir not bırakması gerektiğine karar verdi.

Odasındaki masanın üzerinde bir tüy kalem ve parşömen vardı, bu yüzden harfleri zahmetle karalıyordu. “Ben Tire'liyim ve gencim. Bir casus olarak buradakinden daha fazla yardım. Kimse benden şüphelenmeyecek. Karris'i bulmaya çalışacağım. Notu imzaladı, mürekkebi kuruduktan sonra katladı ve Liv'in yatağındaki yorganın altına koydu.

Sonra bir tane daha karaladı. “Biraz yiyecek almaya ve âşık gösterilerini izlemeye gittim. Hazırlandıktan sonra çalkalandı. Gece yarısına kadar döneceğim.”

Masanın üzerinde bıraktığı şey. Onu ilk onlar bulacak ve ona bir avantaj sağlayacaklardı. Akşam karanlığına kadar onun gerçekten gittiğini öğrenemeyeceklerdi. Şu tarihte:

o noktada onu yakalayamayacakları kadar ileri gitmiş olacağını anlayacaklardı.

Kip şüphe uyandıracak derecede aşırı yüklenmiş heybelerle kapı muhafızlarının yanından ahıra doğru ilerledi.

Kip seyislere buyurgan bir tavırla, "Bir ata ihtiyacım var," dedi.

Adam bir duvara yaslandığı yerden kıpırdamadan bakışlarına karşılık verdi. "Doğru yer" dedi.

Kip'in içinde bir batma hissi vardı. Adam kendisinin emir verebilecek biri olduğuna inanmıyordu. Kip at alamazsa hiçbir şey yapamazdı. Bu tarihteki en kısa kaçma girişimi olacaktı. Evden dışarı bile çıkmamıştı. "Ah, ne çok gösterişli, ne de çok... canlı bir şeye ihtiyacım var."

"Pek iyi bir binici değil, ha?" Adamın ses tonu şöyle dedi: Pek erkek sayılmaz.

Beceriksizliğini itiraf et ve onun merhametine sığın, Kip. "Adın ne, bok küreği?" onun yerine talep etti. Hata!

Damat gözlerini kırpıştırdı ve bilinçsizce ayağa kalktı. "Gallos... efendim," diye ekledi kararsızca.

"Bu pis kokulu et fıçılarına pek binmiyorum ama güvenilir, koca kıçımı kaldırabilecek ve sihir kullandığımda paniğe kapılmayacak bir fıçıya ihtiyacım var, anlıyor musun? Ve senin kibirliliğine ayıracak vaktim yok." Bu bir kelime miydi? Kip öne doğru atıldı. Muhtemelen damadın da haberi yoktu. "Savaş sürüyor. Bana kahrolası atımı getir ve bok paketleme işini seyis çocuklarına bırak."

Damat eski bir yük atını eyerleyerek şevkle hareket ediyordu. Adam, "İstediğiniz şey için elimden gelen en iyi şey efendim," dedi.

Taslak at mı? O kadar da şişman değilim.

"Üzgünüm efendim, elimde sadece bir tane var."

"İşe yarar," dedi Kip. "Teşekkür ederim." Şansını zorlamaya gerek yok. Ancak üzengi inanılmaz derecede yüksek görünüyordu. Atına binmeye çalışarak ve muhtemelen başarısız olarak kendini küçük düşürmek yerine, dizginleri eline aldı ve damadın bahşişini vermeye özen göstererek canavarı şehre doğru götürdü.

Orholam, gerçekten tam bir pisliktim. Kip neyin bu durumu daha da endişe verici hale getirdiğini bilmiyordu: pislik biri olmanın onu hemen istediğini yapması mı, yoksa başka bir adam üzerinde hakimiyet kurmaktan keyif alması mı? Eve döndüğünde kırbaçlanacaktı ve bunu hak etmiş olacaktı.

Sokaklarda, sıcağa rağmen kaban giyen bir adam bulana kadar gözlerini dört açtı. Eski, yıpranmış ve pahalı görünüyordu

belki de Kip'in ceketinin ceplerinden biri kadar. Kip adamla takas yaptı. Daha sonra su pazarına giden sokaklardan birinden şarap ve su satın aldı ve bir esnafı, kaliteli pelerinini sade yünlü bir pelerinle değiştirmeyi gerçekten istediğine ikna ederken yüksek sesler duydu. O döndü.

Yaşlı bir adam bir arabanın arkasında durmuş, çoğu onu görmezden gelen kalabalığa su pazarına girmelerini teşvik ediyordu. “—yeniden kendi ulusumuza sahip olmak. Kendi kralımızla! Hepiniz yine Parian'ların barınağı altında kıvranmak mı istiyorsunuz? Geçen sefer ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Hiç hafızan yok mu?!”

"Sizinki gibi saçmalıkları dinledikleri için yüzlercesini öldürdüler!" birisi bağırdı.

Yaşlı adam, "Ve ben de onların bunu bir daha yapmalarına izin vermek zorunda olmadığımızı söylüyorum," diye tersledi. Bu bazı anlaşma mırıltılarına yol açtı.

"Kral Garadul için şilininizi dinlemek isteyen herkes çoktan gitti!" diye bağırdı bir dükkan sahibi.

“Kral hiçbirinin yok olmasını istemiyor. Gelin, ona katılın ve savaşın!”

“Biz kavga etmek istemiyoruz. Öldürmek istemiyoruz. Öldürülmek istemiyoruz. Yaşamak istiyoruz.”

"Korkaklar!" dedi yaşlı adam. Daha sonra daha sempatik bir izleyici kitlesi bulmak için uzaklaştı.

Kip şehir dışına çıkmak üzereyken gözüne bir şey çarptı. Körfezde yeni bir gemi, yedi kuleli beyaz bayrak taşıyan bir kalyon vardı. Chromeria'nın bayrağı. Bayrağı teşhis ettiği anda, en az bir düzine Kara Muhafız'ın önderliğinde sokaklarda yürüyen kadın ve erkekleri gördü. Dondu. Vicdan azabı. Onu tanımıyordular ve o da daha önce gördüğü iki Kara Muhafızı görmemişti; Stump'ı ve diğerinin adı her neyse.

Ancak Karamuhafızların arkasındaki insanlar belki daha ilginçti ve Kip yarım blok öteden geçip Traverten Sarayı'na doğru bir caddeye dönerken onları inceledi. Belki iki yüz kişi vardı ve Kip her birinin bir ressam olduğundan emindi. Birkaçının gözleri, irislerinin düz mavi, yeşil veya kırmızı olduğunu görebilecek kadar açıktı, ancak aralarındaki açık tenli bazılarının ciltlerinde aslında gözle görülür bir renk tonu vardı. Bazıları bunu uzun kollularla gizledi. Diğeri umursamıyor gibiydi. Mavi elbiseli bir adam, "... doğru ama buraya son geldiğimizden daha iyi görünüyor Samila," dedi. Rengini gösterecek kadar açık olmasına rağmen

Adamın saçları neredeyse beline kadar rastalıydı. Kadın çarpıcıydı, muhtemelen kırk yaşındaydı, masmavi irisleri, çıkık elmacık kemikleri ve Batı Atashian üst sınıflarının zeytin rengi teniyle. Her ikisi de zengin kıyafetler giyiyordu.

Samila Sayeh ve Izem Blue? Hayır, kesinlikle hayır. Bu isimler sadece hikayelerdendi. Elbette kendi yaşlarında, birbirleriyle özel ilişkileri olan maviler ve kırmızılardan çok sayıda teknik ressam vardı.

Daha sonra daha fazla Kara Muhafız geldi, zayıf teknik ressamlara yardım etti veya onları sandalyelere oturttu. Kip, Stump'ın yanlarında olup olmadığını görmek için beklememeye karar verdi.

Kalabalığın arasından sıyrılmak için döndü ve kendini Liv'le yüz yüze buldu. Elleri kalçalarında, çenesi gergin bir şekilde duruyordu. Gözlerini ata ve tekrar Kip'e çevirdi. Yudum.

"Açıklayabilirim" dedi Kip.

Zaten yaptın. İki kere." Sesinde eğlence yoktu. Her iki notu da bulmuştu. Yuh.

“Beni durdurma Liv, lütfen.”

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Sesini alçalttı. “Casusluk yapacağını mı sanıyorsun? Karris'i mi bulacaksın? Ve ne yapmalı?"

Çenesi yerine oturdu. "Onu kurtaracağım."

İnançsızlığını gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. “Bu hayatımda duyduğum en saçma şeylerden biri Kip. Burası çok tehlikeli olduğu için kaçmak istiyorsan numara yapmana gerek yok—”

"Cehenneme git!" dedi kendini bile hayrete düşürerek. Gözleri kocaman açıldı. Bunu Liv'e -Liv'e, Orholam'ın hatırı için söylediğine inanamıyordu! "Üzgünüm!" Bunu çok yüksek sesle söyledi ve etrafındaki bazı insanlar ona baktı. Sesini mahçup bir şekilde alçalttı. “Gerçekten özür dilerim, bunu söylemek aptalcaydı ve ciddiydi. Ben öyle demek istemedim. Ben... Liv.” Durakladı, sonra ileri atıldı. "Ben bir hiçim. Hayatım boyunca bir hiç oldum. Ve kontrolümde olmayan bir şey yüzünden insanların bana farklı davranmasına mı sürükleniyorum? Babam yüzünden mi?” Yüzünden anladığını görebiliyordu. Ne demek istediğini tam olarak biliyordu. "Liv, Gavin'e her şeyi borçluyum ve o benden hiçbir şey istemedi."

"Olacak," dedi Liv karanlık bir tavırla.

“Senden hiç yanlış bir şey yapmanı istedi mi Liv?”

Henüz değil, diye itiraf etti. "Sadece Chromeria'dan gelen insanlar söz konusu olduğunda kendi başının çaresine bakman gerektiğini söylüyorum."

"Ve ne? Sen onlardan biri değil misin? Eğer beni geri dönmeye zorlarsan, sözümü bozmuş olursun."

"Ne?" Liv az önce yüzüne tokat atmış gibi görünüyordu.

"Karris'i kurtaracağıma yemin ettim. Görmüyor musun Liv? Kesinlikle mükemmelim çünkü ben bir hiçim. Gözlerime bak!" Hala şaşkındı, gözlerine baktı. Kip, "Renk yok, hale yok" dedi. "Ama taslak hazırlayabilirim. Liv, hayatımda ilk kez tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kimse bana bunu yaptırmıyor. Bunu doğru olduğu için yapıyorum. Muazzam bir şey var —" Kelimeleri anlamaya çalışarak ellerini sıktı. "Özgürleştiriyorum. Güçlü. Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi hissettirdiğini biliyorum."

"Ölüme gitsen bile mi?" Liv sordu.

Neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Ben bir kahraman değilim, Liv. Kendimi pek sevmiyorum. Peki ya ölürsem?"

Liv, "Bu şimdiye kadar duyduğum en berbat şey" dedi.

"Özür dilerim" dedi Kip. "Acımaya çalışmıyorum. Sadece şunu söylüyorum; hiçbir şeyim yok. Ben bir yetimim, en iyi ihtimalle bir piçim. Bir utanç. Kaybedecek çok fazla şeyim yok. Eğer hayatım için -hatta ölümüm için- iyi bir şeyler yapabiliyorsam, o zaman nasıl denemeyeyim ki?"

Onun tereddüt ettiğini görebiliyordu. İlk defa, bundan gerçekten kurtulabileceğine dair umudu vardı.

"Lütfen, Liv. Eğer bunda başarısız olursam, şehirden bile çıkamazsam, gerçekten bir hiçim. Lütfen. Yapmaya çalıştığım en önemli şeyde beni başarısızlığa uğratma."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra sırıttı. "O kurnaz dili bana karşı çevirirsen ne olabileceğini hiç düşünmedim. Sen bir portakal olmalısın."

"Genel olarak birine benziyorum ama emin değilim..."

"Bir ressam, meyve değil!" dedi gülerek.

Ah, kaygan bir teknik ressam gibiydi.

"Bu beni durdurmayacağın anlamına mı geliyor?" dedi Kip.

Daha da kötüsü, dedi.

"Ha?"

"Doğru olanı yapmalısınız; Doğru olanı yapmalıyım. Sen benim sorumluluğumdasın, Kip."

"Ah hayır, yapmıyorsun."

"Evet. Ben seninle geliyorum ya da sen gitmiyorsun."

"Liv, anlamıyorsun—" Neyi anlamıyor? Ona tamamen aşık olduğunu mu? Onun güzel ve akıllı olduğunu ve

harika ve muhteşem ve tüm ruhunuz onunla birlikte olmayı arzuluyor ama onu tehlikeye atmayı hayal edemiyor musunuz?

"Neyi anlamıyorum?" diye sordu. Kahretsin.

"Sen benim için hafifsin." Dışarı çıktı. Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyordu. Onun gözleri ondan önce fal taşı gibi açıldı.

Suikastçı onu öldürmeye çalıştığında onun önünde neredeyse fiziksel olarak çıplaktı. Bu daha kötüydü. Felçliydi. Dudakları onu hayal kırıklığına uğrattı.

“Çok komik Kip, ama beni kandırıp bakmadığım bir anda kaçıp gitmeyeceksin. Sen kurnaz olabilirsin ama ben dün doğmadım.”

Ah, teşekkürler Orholam! Şaka yaptığını sanıyordu! Üzerinden bir rahatlama dalgası geçti ve dizleri zayıf kaldı.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Liv, “ve bu son. Haklısın: denediğin şey iyi bir şey. Karris'in kurtarılmaya değer olduğunu ve öğrendiklerinin tüm savaşı değiştirebileceğini biliyorum. Ve eğer başarılı olmak istiyorsan, benim yardımıma ihtiyacın olacak ve eğer gelmeme izin vermezsen, sana göz kulak olma yeminimi bozmuş olacaksın.”

Tartışmasının temel taşı olarak "beni yeminimi bozma" olayını kullanmıştı. Bunun kendisine karşı dönmesinden özellikle hoşlanmıyordu ama tüm beyni sis içindeyken kalbi hala hızla çarpıyordu, buna tam olarak karşı koyamıyordu.

"Ayrıca," dedi Liv daha alçak bir sesle, "sen hiçbir şeyden kaçmıyorsan bile belki bizden biri kaçıyor olabilir."

"Ha?" dedi Kip. Yapabileceğim en iyi şey "Huh" mu? Harika.

"Geliyorum. Hadi gidelim,” dedi Liv.

Birlikte, daha önce kalabalığa bağıran yaşlı adamı buldular ve Kral Garadul'un ordusuna talimat aldılar: “Güneye gidin ve izleri takip edin. Binlercesi çoktan gitti. Kamptaki diğer müritler gibi işe yaramaz olmak yerine orduya katılmak istiyorsan askere alma çavuşuna Gerain'in seni gönderdiğini söyle."

Cadı Kapısı'ndaki muhafızlar onlara iki kere bile bakmadı. Kip şehrin dışında bir kaya buldu, onun üzerine çıktı ve eyerine doğru ilerledi. Liv elini tuttu ve arkasına tırmandı. Devasa yük atının ağırlık konusunda hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Liv tutunmak için kollarını onun beline dolarken Kip rahatlamaya çalıştı.

Yine de Kip tereddüt ederek kuzeye ve Garriston'a baktı. Hadi Kip, daha aptalca şeyler yaptın ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadın.

Bundan pek emin değilim. Yine de Kip büyük atı dürttü ve uzun yolculuğa başladılar.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 67

Donuk bir zonklama olarak başladı. Her zaman öyleydi. Bir süre Karris, midesinin Kral Garadul'un neredeyse yemek borusunu tıkadığı yemeğe tepki verdiğini umdu. Karris altı aydır ay kanını alamamıştı. Karamuhafızların çoğu kadını gibi onun da akışı en iyi ihtimalle düzensizdi. Eğitim seviyeleri bunu açıkça engelliyordu. Ama Karris kendisininkini aldığında sanki vücudu kaybettiği acıyı telafi ediyordu.

Lanet olsun Kral Garadul. Bu onun hatasıydı. Zorunlu can sıkıntısı Karris'i çılgına çeviriyordu; vagonda oturuyor, pek bir şey yapamıyor ve sürekli kontrol ediyordu. Onu güç egzersizleri yaparken bulduklarında üç teknik ressam ve iki Ayna Adam göndermişlerdi. Altısının hepsi küçük vagona zar zor sığıyordu. Karris, Aynaadamlar tarafından yakalanmış ve taslak hazırlayanlardan birinin dizinin üzerine yatırılmıştı. Kelimenin tam anlamıyla dizinin üzerine yatırıldı.

Kadın bir erkek deri kemeri çıkarmış ve Karris'in poposunu fena halde dövmüştü. Sanki inatçı bir çocuktu. Üç kez yakalanmıştı ve cezası hiç değişmemişti ama direnme isteği yavaş yavaş değişti. Bu, sürdürülemeyecek kadar küçük ve önemsiz bir isyan gibi görünüyordu.

Şimdi bunu yapmış olmayı diliyordu. Zonklama şimdiden sırtına yayılıyordu. Artık ishalin başlamasına çok az kaldı.

Kadın olmayı seviyorum.

Kara Muhafızların diğer kadınları, ay kanına karşı göreceli özgürlüklerinden yararlandılar ve aynı zamanda hamilelik konusunda endişelenmekten de göreceli bir özgürlük sağladılar. Karris acıdan göreceli olarak kurtulmanın tadını çıkardı. Yastığı dışında herhangi bir şeyle seks yapmayalı yıllar olmuştu. Şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Hatta bir adam görse gözlerini oyacağını düşünüyordu.

Kadınların bu acıyı çekmesi erkekler içindi. Eski testerenin söylediği gibi, bir kadının, erkeğin tohumunu dölleyebilmesi için kanının akması gerekir. Kronolojik olarak karışık ama yeterince doğru.

Sabah ona elbiseyi getirdiler.

Bu, birinin idamı için giyilmesinin isteneceği türde bir kıyafet değildi. Bu, sonunda babasının taleplerini kabul ettiğinde ve Ru'yu geri aldıklarında ordularının başında Gavin'e katıldığında giydiği elbisenin tam bir kopyası değildi ama buna yakındı. Öncelikle yeşil yerine siyah ipekti. Kral Garadul'un terzisinin

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

ya anılarından ya da günün bir tablosundan yola çıkarak çalışıyorlardı ya da sadece on altı yıllık moda değişikliklerine göre elbiseyi değiştirmeye karar vermişlerdi.

Uyum elbette mükemmel olurdu.

Karris, midesine kramplar girerken, kaçınılmaz ishal geldiğinde ve birkaç kez neredeyse bayılırken, bütün gün nefretle elbiseye baktı. Bu elbise, Rask Garadul'un çocukça fantezisine teslim olmaktan fazlasını simgeliyordu. O elbise Karris'in gençliğiydi. Bu, eskiden olduğu kızdı. Kadınlıktı, yumuşaklıktı, teslimiyetti. İnsanların gözlerine, diğer kızların kıskançlığına, yaşlı kadınların kıskançlığına, erkeklerin ilgisine duyulan umutsuz çaba. Karris zayıf, önemsiz ve aptaldı, umutsuzca bağımlıydı.

Elbette onu elbiseyi giymeye zorlayacaklardı. Onu şimdi giyebilir ya da pes edip giyene kadar dayak yiyebilirdi. Elbette parçalara ayırabilirdi. Tatmin edici olsa da bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirirdi. Üstelik onu elbise olmadan buradan çıkarmayacaklardı. Bundan bu kadar emindi. Bilmediği şey, elbiseyle bile onu dışarı çıkarıp çıkarmayacaklarıydı. Yine de hiç yoktan iyi bir şanstı. Peki Rask Garadul'u buradan nasıl öldürecekti?

Elbiseyi giydi.

Bundan nefret etmek istiyordu. Ondan tutkuyla nefret etmek istiyordu. Ama yıllardır kendisine bu kadar yakışan bir şey giymemişti. Kara Muhafız kıyafeti elbette eldiven gibi üzerime oturuyordu ama bunlar iş kıyafetleriydi. Bu, ince ipeğin tendeki fısıltısı tamamen farklıydı. Bir kılıf gibi oturuyor. Eğer bu kadar mükemmel bir şekilde tasarlanmasaydı, hareket etmeyi bırakın nefes bile alamazdı. Elbise kalçalarını ve karnını sarıyordu ve daha cömert fistolu yakası hem ince ipek kıvrımlarının akıcı göz kamaştırıcılığına hem de göğüs dekoltesine dikkat çekiyordu. Elbette eski elbisesinin arkası bu kadar dekolteli değildi; birkaç ince, geçmeli kravat yalnızca sırtının temel çıplaklığını vurguluyordu. Göğsüne baktığında (odada ayna yoktu) üşümemesini umuyordu. Eğer öyle olsaydı herkes bunu öğrenecekti.

O aptal on altı yaşındayken elbisesi astarsız mıydı? Acaba fark etmemiş miydi? Gerçekten hatırlamıyordu. Hatırlayabildiği tek şey o elbiseye aşık olduğuydu. Kendini Gavin'in yanında duran, uzun saçları elmas ve zümrüt kaplı bir taca takılmış, insanlar ona adeta tapınan tanrıça Atirat gibi hissetmişti. Gavin'i sevebileceğine kendini inandırmıştı. İlk başta, Luxlord'ların Balosu'ndan önce kendini daha çok hissetmişti.

Dazen'den çok ona ilgi duyuyordum. Elbette o kömürü tekrar ateşe verebilirdi.

Dazen sürekli olarak ağabeyinin gölgesinde kalmıştı ve bundan memnun görünüyordu. Gavin kendinden çok emindi, çok ustaydı. Herkes gibi o da ona karşı konulmaz bir şekilde çekilmişti. Ancak Luxlord'ların Balosu'ndaki o geceden sonra her şey değişmişti. Dazen'i tanıdıktan sonra Gavin'de birdenbire pek derinlik kalmamıştı. Dazen hiçbir zaman kendi gücünün farkına varmamıştı. Gavin'e tapmış, kendi erdemlerini ağabeyine yansıtmış, hatalarına karşı kör olmuş ve niteliklerini abartmıştı. Gavin tüm bu hayranlıktan beslenmiş ve bununla şişmanlamıştı.

Ama Gavin hâlâ muhteşemdi, tarz sahibiydi, hükmediyordu ve hayranlık duyuluyordu. On altı yaşındaki Karris için diğer insanların ilgisi çok önemliydi. Her zaman babasını, annesini, Koios'u, diğer erkek kardeşlerini, yargıçlarını, herkesi memnun etmek istemişti. Gavin'in her şeyi iyiydi. O, Prism'di, kardeşi o noktada rezil bir kaçak ve katildi. Karris, Prizma'yla yetinebileceğine kendini ikna ettiğini hatırladı. Yedi Satraplık'ın en çok hayranlık duyulan, en çok korkulan, en çok arzu edilen adamından memnun. Üstelik Dazen'in yaptıklarından sonra Gavin'le evlenmek zorundaydı, yoksa ailesinden geriye kalanlar mahvolacaktı.

Platformda nişanlandıklarını duyuran Karris, gerçekten mutlu olacağını düşünmüştü. Nişanlısına hayrandı. Gavin her zaman iyi bir figür çizerdi. İlginin her dakikasından keyif almıştı.

O gece yemekte Gavin, Karris'i odasına geri götürmesi ve gözünü bile kırpmaması konusunda babasına şaka yapmıştı. Karris'in babası, normalde gelenekçi olan, genç bir satrap ineğin tamamını alana kadar kızına süt vermeyeceğine yemin etmiş adam, bekaretini Dazen'e verdiği için Karris'i döven adam, o adam, o ikiyüzlü adam. korkak, gergin bir şekilde kıkırdamıştı. O ana kadar Karris artan paniğini savuşturmayı başarmıştı. En azından evlenene kadar onunla yatmak zorunda kalmayacağım, diye düşünmüştü. Önümüzdeki aylarda ona aşık olabileceğim. Dazen'i unutacağım. Boynumu öptüğünde hissettiğim titremeyi unutacağım. O umursamaz sırıtışında göğsümde hissettiğim şişliği unutacağım. Herkes haklı, Dazen, Gavin'in yarısı kadar bile değil.

Ama kaçış olmamıştı. Karris kendi korkaklığını seçmiş ve sarhoş olmuştu. Babası bunu çok geç -ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak tam zamanında- fark etmiş ve hizmetçilerin dışarı çıkmasını yasaklamıştı.

masada bayılmadan önce ona daha fazla şarap verdim. Masada ne söylediğini bile hatırlamıyordu ama Gavin'in onu yarı yarıya odasına kadar taşıdığını hatırlıyordu. Babası onun gidişini boş gözlerle izlemişti; Hiçbir şey söylemedi.

Sarhoş olmanın onun uysal, sessiz ve uysal olmasına yardımcı olacağını düşünmüştü. İşe yaramıştı ve neden bu kadar acı bir hayal kırıklığına uğradığını bilmiyordu. Yüzünü öpücüklerinden başka tarafa çevirdiğinde, adam bunu utangaçlık sanıp başka bir yerden öpmüştü. Eşofmanını çıkarıp elleriyle kendini örttüğünde bunu tevazu sanmıştı. Mütevazı? Dazen'le birlikteyken, onun gözlerinden gurur duymuştu. Cesur ve utanmazdı. Kendini bir kadın gibi hissetmişti; ancak artık pek çok açıdan yalnızca kadın rolü oynadığını biliyordu. Dazen'in yanında kendini çok güzel hissetmişti. Gavin'e karşı öylesine tarifsiz bir umutsuzlukla doluydu ki, çığlıkları kendi boğazında boğuluyordu. Protesto edip etmediğini, ondan durmasını isteyip istemediğini bile hatırlamıyordu. İstemişti ama hafızası bulanıktı. Öyle olduğunu düşünmüyordu. Babasının şöyle dediğini düşünüyordu: “Ailemizin buna ihtiyacı var. Bu evlilik olmazsa mahvoluruz.” Ve o kavga etmemişti.

Ancak o sırada ağladığını hatırladı. Bir beyefendi dururdu ama Gavin sarhoştu, gençti ve azgındı. Onda hiçbir nezaket yoktu. Hazır olmadığında ve adam onu incittiğinde, onun itirazlarını görmezden gelmiş ve genç bir adamın ihtiyacıyla baskı yapmıştı.

Kendisinin övündüğü gibi onu bütün gece uyanık tutmak şöyle dursun, işini kısa sürede bitirmişti. Sonra ona gitmesini söylemişti. Bunun sıradan zulmü nefesini kesmişti. Ve o almıştı. Gözlerini çıkarmalıydı.

Karris'i istememişti. Dazen'in kendisine ait olan şeye sahip olamayacağını göstermek istemişti. Karris onun için topraklarını geri alan son köpeğin ardından üzerine işeyebileceği bir ağaç olabilirdi.

Düğmelerinin yarısı çözülmüş o güzel elbiseyle koridorları tökezleyerek geçmişti; iliklemek için hizmetçilerin yardımına ihtiyaç vardı. Görülmüştü elbette. Bir şekilde eve vardı; Big Jasper'daki yanan evlerine değil, yakınlardaki dairelerine. Babası bekliyordu ama tek kelime etmedi, sadece ona baktı. Oda kölesi onu titreyen parmaklarla soymuştu ve Karris nihayet yatağa düştüğünde odasının kapısı babasının siluetiyle kararmıştı. Sallandı, kapı çerçevesine yaslandı.

"Onu düelloya davet edebilirim" dedi. “Ama o beni öldürür Karris ve sen de mahvolursun. Umutsuz. Babalarımızın elli nesildir uğruna savaştığı her şeyi kaybederdik. Belki yarın daha iyi görünür."

İki gündür şarap hastasıydı ve ortaya çıktığında Gavin onu herkesin önünde öpmüş, sağ eline oturtmuş ve ona bir kraliçe gibi davranmıştı. Sanki gece hiç yaşanmamış gibiydi. Ya da sanki çok güzelmiş gibi.

Daha sonra bunun, herkesin ikisinin ne kadar mükemmel bir çift olduğundan, ne kadar güzel olduğundan bahsetmesinden kaynaklandığına ve Gavin'in onun kendi imajına yakıştığına karar verdiğine karar verdi. Bu yüzden onu bir kenara bırakmak yerine evliliği sürdürmeye karar vermişti. Ama sonra ayrılmış ve kısa süre sonra Sundered Rock'ta son savaşa girmişti.

Geri döndüğünde bambaşka bir adam gibi görünüyordu. Ona gerçek bir sıcaklık ve saygıyla davrandı; ondan zevk aldıktan sonra onu yatak odasından kovan adama hiç benzemiyordu. Bu, Karris'in gecenin gerçekten olup olmadığı konusunda şüpheye düşmesine neden oldu. Hamile olduğunu öğrenene kadar her şeyin bir kabus olduğuna kendini inandırabilirdi. Gavin bunun farkına vardığı gün, ona söyleyemeden nişanlarını bozmuştu.

On altı yaşındaydı, hamileydi ve evlenme ihtimali yoktu. Başka bir deyişle babasının mükemmel kabusu. Düşük yapmayacağından emin olur olmaz babasına söylemişti. Cerrahları görmesini ve halledilmesini istedi.

Hayatında ilk kez babasını reddetmişti. Onun canı cehenneme. Ona saldırmak için harekete geçti. Bir tabanca çıkardı. Kendisine saldırmaya cesaret ederse kafatasını oyacağını söyledi. Ona bir korkak olduğunu söyledi. Gavin'in piçini doğuracak ve dünyaya onun olduğunu bildirecekti. Onun canı cehenneme, babasının canı cehenneme ve herkesin canı cehenneme. O çocuğu doğurmak onun ilk özgür eylemi ve intikamı olacaktı.

Babası dizlerinin üstüne çöküp yalvardı. Kelimenin tam anlamıyla yalvardı. Lütfen ailemizi kurtarın, bizi buraya getirmek için her şeyi feda eden White Oaks'ın nesillerini hayal kırıklığına uğratan biz olamayız. Biz ve biz, dedi. Ben ve ben demek istedi. Aileyi yok eden oydu ve bunu biliyordu. O kadar küçük ve zayıf görünüyordu ki, kel kafasında soğuk terler parlıyordu. Aniden onu küçümsedi. Kendisi onun üzerinde mutlak bir hakimdi ve iğrençti. Onun ricalarını reddetti ve gözlerindeki hastalıklı, gevşek umutsuzluktan zevk duydu.

İki gün sonra babası bir tabancanın çift namlusunu öptü ve kendi beynini patlattı. Defter defterlerinin hepsi düzenliydi. O iki günü böyle geçirmişti. Ailenin tüm mülkleri borçlarını ödemek için satılmıştı ve Karris'e hayatının geri kalanında sessizce yaşamasına ve gayri meşru çocuğunu desteklemeye yetecek kadar para kalmıştı. Babası her şeyle ilgilenmişti. İntihar notunda sadece kalan paranın nerede olduğu açıklanmış ve Karris'e çocuğunu gizlice doğurmak isterse nereye gitmesi gerektiği anlatılmıştı. Bunu yapması için ona yalvarmadı. Aslında notta hiçbir duygu yoktu. Küfür yok, bağışlama yok, pişmanlık yok. Tüfek topları içlerinden geçtikten sonra kafatası kadar boştu. Sadece kan ve kara barut kalıntısı var. Ordure ve ölüm. İçi boş, dağınık.

Jaspers'ın üzerinde kalmaya dayanamıyordu, acımalara ve garip bakışlara dayanamıyordu. Böylece Kan Ormanı'nın derinliklerindeki uzak bir kuzeninin evine giderek ayrılmıştı. Çocuğu doğurmuş ve hemen vazgeçmişti, ona sarılmamıştı bile, cinsiyetini bile sormamıştı ve ancak ev sahiplerinin düşüncesizliği sayesinde onun bir erkek olduğunu öğrenmişti. Gavin'in evini evlat edinen aile yakınlarda yaşıyordu ve Karris kalmaya dayanamadığından Chromeria'ya geri dönmüştü. Bebeklik dönemindeki ağırlığını kısa sürede kaybetmişti ve genç cildinde neredeyse hiç çatlak izi kalmamıştı. Sanki ruhunu yiyip bitiren cehennem taşı gibi ona yapışan anılar dışında hiçbir şey olmamış gibiydi.

Yeni elbisemin siyah olduğunu kabul ediyorum, öyle mi? Gece yarısına ait küçük bir parça, tıpkı içimdeki gibi.

Melodramı geride bıraktığını sanıyordum Karris. Git
bir çitin üzerinden eğil.

Sanırım kralın umduğu da bu.

Bu ikimiz için de bir ziyafet olacak. Umarım kandan hoşlanıyordur.

Ne olmuş? Şimdi aktığım için şükretmem mi gerekiyor? Pek şansım yok...

Düşüncelerinin ortasında bir kramp onu sarstı. Karris kamburunu çıkardı. Burada pek teşekkür yok.

Kambur dururken kapının altından bir kağıt parçası itildi. Karris onu aldı. Parmağından büyük değildi.

“Emirler: assas. KİLOGRAM. Karanlık. Yardım edemem.” Altta eski bir Dayric runesi vardı. Bu, Karris'in görüşmeye gönderildiği ajana ait olduğunu gösteren, üzerinde anlaşmaya varılan semboldü. İyi çizilmemiş ama doğru.

Pek önemli bir şifre değildi ama Karris'in bir şifreye ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişlerdi. Temsilciyle şahsen tanışması gerekiyordu. Kendini herhangi bir yüzey üzerinde boş bir şekilde runenin bir kısmını takip ederek tanıtacaktı: bir masa, toprak, her ne ise. Karris'in emri Kral Garadul'a suikast düzenlemekti. Gizlice. Ve bağlantısı ona yardımcı olamaz.

Mükemmel. Karris notu yakamadı bile ve küçük olmasına rağmen kirliydi. Yüzünü buruşturarak ağzına attı ve yuttu.

Bağlantısı ona yardımcı olamaz. Lanet olsun Karris, geçmişi o kadar çok düşünüyorsun ki, bugünü hiç düşünmedin. Corvan bir anda birisinin Karris'in ölmesini istemesi gerektiğini anlamıştı. White'ın tüm ajanları arasında Karris buraya gönderilecek en kötü kişi olmalıydı. Ya Beyaz Karris'in ölmesini istiyordu ya da...

Başka bir ihtimal yoktu. Yoksa kaçırılacağımı ve tecavüze uğrayacağımı mı umuyordu? Gülünç.

Bazen Beyaz'ı hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu ama inatçı yaşlı kadının ondan hoşlandığını düşünmüştü. Öte yandan Beyaz her zaman derin bir oyun oynadı. Belki de Karris'in ölümünü başka bir şeyi başarmak için kullanabileceğini düşünmüştür.

Karris midesinin bulandığını hissetti. Mümkün oldu. Daha önce bunu düşünmemişti ama gerekirse Beyaz için canını vermeye yemin etmişti. Belki Beyaz bunun gerekli olduğuna karar vermişti.

Kapısı çalındı. Öncekiyle aynı rutindi; bir sürü teknik ressam, bir sürü gardiyan. Ancak bu kez, kutular dolusu pudra ve parlatıcı taşıyan birkaç kadın içeri girdi. Profesyonellerin ustalığıyla, Karris'e makyaj yaptılar, saçını düzelttiler ve parfüm sürdüler. Ama gözlerine veya kirpiklerine herhangi bir pudra sürmediler.

Ve çok geçmeden Karris, kölelerden birinin mor renkli göz kapaklarını çıkarırken nedenini anladı. Onları kör et, her şeyi düşünmüşlerdi.

Köle kadınlardan biri, "Eğer bunları yırtarsan, kesinlikle derini yırtacaksın" dedi. “Ve muhtemelen göz kapağının tamamını koparırsın. Eğer onları rahat bırakırsan kral sana daha fazla özgürlük verebilir ve bu gözlerine zarar vermez. Birkaç gün içinde gevşeyip kendiliğinden çıkacaklar.”

Karris, "Bu noktada onları yeniden yapıştıracaksınız" dedi.

"Evet."

"Ya gözüme bir şey kaçarsa?" Onu almak imkansız olurdu dışarı.

"Yapmamaya çalış."

Göz yuvalarına oturtmayı denediler. Kapaklar tam oturmuyordu. Yüz hatlarına bakılırsa doğulu Atashian olan köle kadın kaşlarını çattı. "Kapakları sığdırmak için fazladan yapıştırıcı kullanmamız gerekecek. Ekstra yapıştırıcı, göz kırptığınızda kirpiklerinizin sıkışacağı anlamına gelir. Kral Garadul seni güzelliğin için istiyor, bu yüzden eğer elimden geliyorsa kirpiklerini kesmek istemiyorum. Ama şapkaları yüzünüze taktığımızda günlerce orada kalacaklar. Kirpiklerinizin yapıştırıcıyla kaplanmasını veya kirpiklerinize yapışmasını gerçekten istemezsiniz. Peki kör mü, sinirli mi yoksa kirpiksiz mi olmak istiyorsun?”

Karris, "Kırbaçsız ve Rask'ın canı cehenneme," dedi.

Köle dudaklarını büzdü. "Haklısın. Kral sinirlenmiş olabilir. Şansımızı denemek zorunda kalacağız. Şimdi mümkün olduğu kadar çok göz kırpın, çünkü mümkün olduğu kadar uzun süre göz kırpmamanız gerekecek." Büyük bir özenle ve yapıştırıcı damlalarıyla göz kapaklarını takıyorlar. Tutkal kürecikleri, bağlantıda kalan boşlukları kapattı.

Karris nefes almaya neredeyse cesaret edemedi, mümkün olduğu kadar hareketsiz kaldı ve kendini gözünü kırpmamaya zorladı. Sonunda bozulup gözlerini kırpmak zorunda kaldığında kirpikleri bir an için kuruyan yapıştırıcıya takıldı ama kurtuldu.

Köle, "Ah, ağlamamaya çalış," dedi. “Yoksa gözbebeklerinize kadar gözyaşlarına boğulacaksınız. Gerçekten." Hoş olmayan bir şekilde gülümsedi.

Gülünç.

Tutkal tamamen kuruduktan sonra göz çevresine daha fazla makyaj yaptılar.

Daha sonra, teknik ressamlar ve Ayna Adamlar tarafından desteklenen Karris, kampa doğru hızla götürüldü. Güneş belki bir saat önce batmıştı ve Karris temiz, kuru havayı memnuniyetle karşıladı. Kendi parfümünün kokusunun arasından nihayet atların, erkeklerin, kamp ateşlerinin, parçalanmış çiğ etin, pişen etin, adaçayının, yağın kokusunu alabildi. Yağ? Etrafına baktı ve yakınlarda bir tedarik vagonu gördü. Ah, yağlı kılıçlar ve tunç.

Etrafındaki vagonların sayısı nedeniyle Karris, Garriston'a kaç adamın yürüdüğüne dair iyi bir fikir sahibi olacak kadar orduyu göremiyordu. Vagonların sayısı bile ona yardımcı olmadı. Bunların ne kadar ağır ya da hafif paketlendiğini bilmiyordu ve bilse bile, bir orduyla son yolculuğuna çıktığında bu tür şeylere hiç dikkat etmemişti. Genç, şımartılmış, korkmuş ve aptal biri olarak bu kadar basit şeylerin bir gün işine yarayabileceği aklına gelmemişti.

Ordunun her yerine dağılmış, ateş için taze kesilmiş odun taşıyan, kasap arabasında duran, derileri yüzülmüş yabani ciritlerin dağıtıldığından emin olmak için erkeklere bağıran çok sayıda kadın vardı.

adil bir şekilde, binlerce kişiyi hareket ettirirken kaçınılmaz olan küçük yaralanmalarla ilgilenmek, demirciler için tamir edilmesi gereken silah ve zırhları almak, bunu başka birine yaptırmaya çalışan adamların tamir edilebilir olduğunu düşündüklerini reddetmek. Ancak kadınların çoğu hizmet görevlerinde görünüyordu, bu da ya Kral Garadul'un kadınları pek düşünmediği ya da çoğunun yeni asker olduğu anlamına geliyordu. Karris, kıyafetlerinin çeşitliliğinden onların sosyal yelpazenin her yerinden geldiklerini tahmin etti. Bu onların daha yeni ve istekli oldukları anlamına geliyordu. Bu insanların hepsi Kelfing'den getirdiği hizmetçiler değildi; onlar yerlilerdi. Kral Garadul, Sur halkından önemli bir destek gördü.

Yıldızlar gibi rastgele dağılmış ateşlerle noktalanan büyüyen karanlığa bakıldığında, ordunun istediği yere yayılmış olduğu görülüyordu, ancak Karris, muhtemelen elli vagonun çevrelendiği ve aralarında sadece birkaç yol bırakan bir bölgeye hızla getirildi. atların geçebileceği pusulanın her biri, çiftelili on Aynaadam tarafından korunuyor. Ortada savunma için açık bir alan vardı, tüylerini ateşlemeye hazır bir kirpi gibi her yere işaret eden küçük şahinler ve ardından her renkten bir dizi büyük çizgili pavyon.

Merkezi köşke götürülürken Karris'e kramp girdi. Kamburlaştı, nefesi kesildi. Gözlerini sımsıkı kapattı ve luxin başlıkları kaşlarını ve yanaklarını acı verici bir şekilde kesti. İfadesini düzeltti ve krampın öfkesi geçene kadar bekledi. Acıya hakim olarak yavaş bir nefes aldı. Sonra sanki bir kraliçeymiş ve içeri girmeye hazırmış gibi muhafızlarından birine işaret etti, teşekkür ederim.

Adam çadırın kapağını kaldırdı ve Karris içeri girdi.

Herhalde bir elbiseydi. Çünkü Karris içeri adım atar atmaz konuşma kesildi.

Pavyonda belki yetmiş kişi vardı: Etraflarında köleler, bardakçılar, hokkabazlar ve müzisyenler bulunan belki de otuz soylu ve kadın, lezzetler ve şarapla dolu alçak bir masanın etrafındaki minderlere oturmuşlardı. Herkes rengarenk giyinmişti, öyle ki Karris koyu göz kapaklarının sessizliğinden bile bunu anlayabiliyordu. Kral Rask Garadul elbette masanın başında oturuyordu, bir şarap kadehine sarılı parmaklarından yüzükler parlıyordu. Cümlesinin ortasında durmuş, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

Ama Karris kralı zar zor görebiliyordu çünkü sağ elinde daha önce hiç görmediği bir adam oturuyordu. Kendisine doğru yürümeye devam etmek için kendini zorladı.

kral, kalçaları sallanıyor, eteği hışırdıyor, başı dik, omuzları gevşek, sanki cesareti kırılmamış gibi.

Adam bir Lekeli'ydi, renkli bir yaratıktı. Karris sadece bir tanesini görmüştü ve o da deliliğinin ilk aşamalarındaydı. Bu adam ilk aşamada değildi ama deli de görünmüyordu. Basit bir luxiat cübbesi giyiyordu ama bu, Orholam'ın lüxianlarının geleneksel siyahı yerine göz kamaştırıcı beyazdı; bu renk, Orholam'ın ışığına en çok ihtiyaç duyduklarının bir göstergesiydi. Yüzünde bir lüksantın alçakgönüllülüğünün izi de yoktu.

Ama en azından yüzü çoğunlukla insandı; deri, kemik ve kan. Yeşil luxin iplikleri, yanık izli cildinin altına solmuş dövmeler gibi batmış, elmacık kemikleri ve kaşları boyunca yüzeye yakın bir yerde yükseliyordu. Boynunda vücudu değişti. Cildi gökkuşağının her renginden oluşan saf lüksten oluşuyordu. Karris'e alaycı bir selam vermek için şarap kadehini kaldırırken görülebilen dirseğinin iç kısmı, diğer eklemleri ve boynu gibi esnek yeşil luxin'den oluşuyordu. Mavi luxin plakalar, hareket etmesi gerekmeyen her yüzeyin üzerinde duruyordu. Kollarının ön kısmına plaka zırh yaptı, ellerinden eldivenler oluşturdu, eklemleri sivri uçluydu, o kâfir coşkun cübbesinin altında omuzları doğal olmayan bir şekilde genişti, göğsünün V'si, gün doğumunda deniz gibi yansıyan ışıkla parıldayan cübbenin içinden görülebiliyordu. O halde mavi lüksin tabakları değil, aslında dokunmuş mavi lüksin,

Sarı luxin her yerde diğer renklerin arasından veya altından akıyor, güneş ışığı veya doğal bozulma nedeniyle kaybedilen her şeyi sürekli yeniliyordu. Plakaların bir araya geldiği yerlerde, kayganlaştırıcı turuncu lüksin onların birbirlerinin üzerinden rahatça kaymasını sağlıyordu. Kırmızı luxin, mavi plakaların üzerinde ince katmanlar halinde arkaik rün tasarımları ve sekiz köşeli yıldız gravürleri oluşturdu. Karris, süperviyole ışınını cildine dahil edip etmediğini göremiyordu ama yaptığından emindi. Sonuçta her avucunun ortasına bir alev kristali yerleştirmişti. Kırmızının altındakinin fiziksel, mühürlü tezahürü olan alev kristalleri genellikle yalnızca birkaç saniye sürdü. Havaya maruz kalmaları onların patlamasına ve alev almasına neden oldu.

Bu canavar bir şekilde her iki eline de birer tane batırmış ve onu havadan mavi luxin ile kapatmıştı, böylece her iki elinin içinden, sanki bir seraptanmış gibi, ısıdan dalgalanan görüntü tam anlamıyla görülebiliyordu; bu, bir şeyin imzasıydı. alev kristali. Ama yine de parmaklarını kullanmayı sürdürüyordu, bu onun ya mucizeler yaratan bir şifacı olduğu ya da bunun bir tür yanılsama olduğu anlamına geliyordu. Bu olmak zorunda. Her şey imkansızdı.

Karris, Kral Garadul'un huzuruna çıktığında en son onun gözlerini gördü. Lekeli'nin gözleri paramparça oldu. Halo her yerde kırılmıştı. İrisin her yerine renkler sızıyor, gözlerinin beyazını her renkle lekeliyordu. Renkler sürekli dönüyordu; Kusurlu, Karris'i incelerken mavi ön plana çıkıyordu; yeşil, turuncu ve kırmızıdan oluşan bir labirentte bir yılan gibi kıvrılıyordu.

“Sen,” dedi Kral Garadul, “bir vizyonsun, Karris. Ağrılı gözler için bir manzara.” "Ve sen gözler için acı verici bir görüntüsün," diye cevapladı tatlı bir şekilde gülümseyerek.

O güldü. "Sadece kızken olduğundan daha güzel değil, aynı zamanda daha da zekisin. Karris, bize katıl. Sana bir hediyem var ama önce sağ elim ile tanışmanı istiyorum.” Lekeli'ye işaret etti. "Karris White Oak, Kristal Peygamber, Çok Renkli Usta, Lord Omnichrome, Renk Prensi, Büyülü Aydınlanmış ile tanışın."

"Uzun isim," dedi Karris. "Annenin seni akşam yemeğine çağırması çok zaman almış olmalı."

Renkli Prens, "En sevdiğinizi seçebilirsiniz" dedi. Sesi endişe verici bir şekilde... insaniydi. Güçlü, kendine güvenen, uzun süredir duman tiryakisi gibi boğuk olsa da eğlenceli.

"O halde Rengarenk Aptal."

Gözlerinin yüzeyinde kırmızı bir ifade belirdi ve yerini hızla soğuk, keyifli bir maviye bıraktı. “Peki, Karris, baban sana konuşmayı böyle mi öğretti? Onu memnun etmekle o kadar ilgileniyordun ki. Çok hanımefendi, çok tatlı. Yeşil bir teknik ressam için çok uysal.”

"Bu uzun zaman önce sona erdi" dedi. "Sen de kimsin? Beni tanımıyorsun.”

"Ah, ama biliyorum" dedi Renkli Prens. Krala baktı. "Ah, elbette, devam edin, hediyesini erken açsın," dedi Rask Garadul, bıkkınmış gibi davranarak.

Kristal Peygamber, "Bana bak, Karris," dedi. "Bir dakika ayırmak. Korkunuzun, önemsiz tiksintinizin ve cehaletinizin ötesini görün.”

Karris dilini ısırdı. Bu hırıltılı seste gerçek bir şeyler vardı, bazıları bilinmek istiyordu. O da sessizce baktı. Tabii ki vücudun da bir faydası olmadı, o yüzden yüzünü inceledi. Luxin lekeli deri, tıpkı yanık izleri gibi, yüz hatlarını gizliyordu. Bir kaşı ateşe mi yoksa lükse tepki olarak mı yeniden beyazlamıştı, bilmiyordu. Ama tanıdık bir şeyler vardı.

Orholam. Ateş. Yanık izleri. Bir yumruk kalbini sıkı sıkı kavradı ve sıktı. Nefes alamıyordu. Bu o olamazdı, on altı yıldır ölüydü. Ama onu görür görmez başka biri olamayacağını anladı. "Koios," dedi Karris. Demek Beyaz onu bu yüzden göndermişti. Düşmanı kardeşiydi. Dizleri çöktü ve hanımefendilere özgü bir bayılma nöbeti geçirmemek için kralın yanındaki minderlere ağırlıkla oturdu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 68

Güneş ufukta batarken Gavin çizim yapmayı bıraktı. İsterse ortamın yansıttığı ışığı kullanabilirdi ama çoktan bitkin düşmüştü. Güneydeki sert fırça düzlüğüne baktı. Karris orada bir yerdeydi. Büyük olasılıkla onu bir daha asla göremeyecek, ona gerçeği söyleme şansını asla bulamayacaktı. Bu onu hayal edebileceğinden daha fazla üzdü.

Geri döndü ve hayal kırıklığıyla o günkü el işlerini inceledi. Bugün en azından yarım fersahlık bir duvar dikmeyi umuyordu. Bunun yerine, tam bir lig de olsa temelden başka bir şey atmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde şimdiye kadarki en zor sorunu çözen kişi Aliviana Danavis olmuştu. Ya da babasının ne kadar akıllı olduğu göz önüne alındığında belki de şaşırtıcı değil. Gavin, işçilerin kazdığı hendek boyunca yürüyor ve içine sarı püskürtüyordu. Mevcut duvarın olduğu yerde, sarının su gibi akmasına, her çatlağa batmasına, taşı ve harcı büyüyle güçlendirmesine izin verirdi. Eski duvarın temelinin bile kaybolduğu yerde, sarıyı doğrudan katı lüksine dönüştürerek duvara yedi adım genişliğinde bir temel kazandırdı. Her yerde, yarı buharlaşmış, katran rengi, kalın kırmızı luxin ile sarıyı ana kayaya sabitledi.

Ama sadece yavaş yürümekle kalmıyordu, aynı zamanda luxin yer seviyesine ulaştığında Gavin onu atmak zorunda kalıyordu. Her rengin olduğu gibi sarının da kütlesi vardı. Ağırlığı neredeyse su kadardı ve Gavin'in taşıdığı miktarlar yüzünden eziliyordu. Kasları, çizim yeteneğinden çok önce pes ediyordu. Elbette duvar uzadıkça durum daha da kötüleşecekti.

İskele kullanmaya başlamıştı ama yarım saat içinde bunun, sahip olduğu beş gün şöyle dursun, duvarı bir ayda bile bitiremeyeceği açıktı.

İşte o zaman Liv fikrinin taslağını çizmişti ve çoğu harika fikir gibi, o söyledikten sonra bu da basit ve açık görünüyordu.

Gavin duvarın her iki yanına iki ray döşedi ve bunları birbirine bağlamak için kolları çekti. Tekerleklerin ve onu tutacak bir koşum takımının eklenmesiyle duvarın üzerinden havada asılı kalabildi. Tekerlekler raylar boyunca kayıyordu, bu nedenle her yirmi adımda bir iskeleyi hareket ettirmek yerine iskele onunla birlikte hareket ediyordu. Luxin atmak yerine bırakabilirdi. Projenin neredeyse tüm fiziksel çabasını gerektirdi.

Her daha fazla luxin fırlattığında çılgınca sallanmamak için koşum takımını düzgün bir şekilde hazırladığında, öğleden sonra olmuştu. Gavin yavaş yavaş rayları boyunca yuvarlanmış, sarı luxini yirmi adım aralıklarla kapatmış ve kapalı noktaların üzerine daha fazla sarı bırakmıştı. Gün batımından önce kalan zaman nedeniyle kaba taslak çizime odaklanmıştı, bu yüzden duvarın içinin taslağını çizmenin entelektüel zorluklarıyla uğraşmak yerine, elinden geldiğince temel taslağını çizmeye karar vermişti.

Büyük bir ilerleme kaydetti ama yine de tüm projeyi zamanında bitirip bitiremeyeceğini söylemek zordu. Rask Garadul'un ordusu gelene kadar, ortadaki iki yüz adım dışında, uzun ve geçilemez bir duvarı tamamlamış olsaydı, tüm çabası boşuna olurdu.

Gavin kendini yere indirdi. Atlarını tutan Corvan Danavis'e yaklaşırken biraz yalpaladı. Corvan endişeli görünüyordu. Gavin, "Ayaklarımın üzerinden çok uzun zaman geçti" dedi.

Corvan bunu sessizce kabul etti. Birkaç blok sonra güneş gökyüzünde kaybolurken şöyle dedi: "Yani... Karris yakalandı."

Gavin göz teması kurmadan, "Hım-hım," dedi.

"Yani tüm bunları arkanda mı bıraktın?"

Gavin hiçbir şey söylemedi.

"İyi. Her zaman planın için en büyük tehdidin o olduğunu düşünmüştüm. İkinizden de nefret etmek için yeterli neden var ve her şeyi hiç düşünmeden yerle bir edecek kadar aceleci. Yani Rask'a düşman olup ciddi olduğunu göstermek için onu öldürmesini mi bekleyeceksin?

"Lanet olsun sana" dedi Gavin.

"Ah, geçmedin mi yani?" Corvan sordu.

Karris'in öldürülmesi konusunda ciddi değildi. Gavin bunu biliyordu. Corvan her zaman yapılacak acımasız şeyi anlayabilirdi ama bu onun bunu her zaman yaptığı anlamına gelmiyordu.

"Yani hâlâ bilmiyor mu?"

"HAYIR. Bu yüzden nişanımızı bozdum."

"Çünkü senin içini anlaması en muhtemel kişi oydu, yoksa başka bir nedenden dolayı mı?" Corvan sordu.

“Onu yok ettik. Dazen evini yaktı ve gerisini savaş aldı. Hiçbir şeyi olmadığının farkında değildim ve bunu yapmalıydım. Ailesinin servetini geri kazanmayı teklif ettiğimde bu bir hakaret gibi göründü. Yüzüme tükürdü ve bir yıl boyunca ortadan kayboldu. Geri döndüğünde farklıydı."

"Farkettim. Bir Kara Muhafız. Şaşırtıcı bir başarı. Ama soruma cevap vermedin."

Havanın kararmasına rağmen sokaklar oldukça sıcaktı ve kalabalık daha da yoğunlaşıyor, insanlar evlerinin veya dükkanlarının önünde lambaları yakıyordu. Diğerleri evlerinin düz damlarında içki içerek dinleniyorlardı. Sanki kıyamet yaklaşmıyormuş gibiydi.

Gavin etrafına baktı ve sesinin dayanılmayacak kadar alçak olduğundan emin oldu. "Herkese yalan söyledim. O kadar çok yalan söyledim ki bazen kim olduğumu unutuyorum. Kardeşimle birlikte Karris'e yaptığımız onca şeye rağmen... Yapamazdım... yani, kahretsin, ikimizi de çıplak gördü, değil mi? Eğer biri bilseydi o da bilirdi. Her şeyi yok etmenin en hızlı yolu bu olurdu."

"Doğru ama sen başka bir şey söyleyecektin," dedi Corvan, eyerine bakarak Gavin'e biraz mahremiyet hakkı tanıdı.

"Bunu düşündüm, biliyor musun? Onunla nasıl evlenirsin ve yine de onu aldatırsın. Ya da bunu başaramazsa, sırrımı saklamaktan başka seçeneği olmadığını ona nasıl gösterebilirdim. Sonuçta kirletmek istemediğim tek şey oydu. Ben kaçtıktan sonra kardeşime aşık oldu. Eğer gerçeği anlayıp beni yok etmeye karar verirse..." Gavin omuz silkti.

Şimdi Corvan onun gözlerinin içine baktı. "Sana daha fazla hayran mı olayım, yoksa bu kadar aptal olduğun için dehşete mi düşeyim, bilmiyorum."

Gavin sırıtarak, "Genelde kendime daha çok hayran olmayı tercih ederim," dedi. Corvan isteksizce gülümsedi ama gülmedi.

Sokaklarda kimseyi ezmeden olabildiğince hızlı ilerlediler ve karanlık bastırırken Traverten Sarayı'na vardılar. Ironfist kapıda duruyordu. Yüzünde alışılmadık bir şekilde kocaman bir sırıtış vardı.

"Yüce Lord Prizması," dedi. "Akşam yemeği bekliyor."

Gavin kaşlarını çattı. Eğer Ironfist sırıtıyorsa bu tuhaf, nahoş veya can sıkıcı bir şeyin yaklaştığı anlamına geliyordu. Ama sormayacaktı. Bu sırıtışla Ironfist daha da büyük sırıtacak ve gizemli olmanın tadını çıkaracaktı. İyi. Gavin özel yemek salonuna doğru yürümeye başladı.

"Yüce Lord," diye araya girdi Ironfist. "Büyük salon."

Sadece birkaç adım uzaktaydı. Gavin'in büyük kubbeli salonun giriş odasına girmeden önce akşam yemeği için neden büyük salona ihtiyaç duyabileceklerini düşünecek vakti yoktu.

Traverten Sarayı'nın büyük salonu, Chromeria'nın büyük salonunun belki de yalnızca üçte biri büyüklüğünde olmasına rağmen, eski dünyanın harikalarından biriydi. Kapı aralıkları, yeşil çizgili, kocaman at nalı kemerlerinden oluşuyordu.

beyaz, Tyrea'nın yarısının Parian eyaleti olduğu günlerden bahsediyor. Traverten ve beyaz mermer her yerde dönüşümlü olarak kullanılıyordu: zemindeki satranç tahtası deseninde, duvarlardaki karmaşık geometrik şekillerde ve tavanı destekleyen sekiz büyük ahşap sütunun tabanlarını süsleyen eski Parian rünlerinde, bunların düzeni sekiz köşeli bir yıldızdı. . Her sütun tam beş adım kalınlığındaydı -atasifusta, dünyanın en geniş ağaçlarıydı- ve hiçbiri tavana ulaşmadan hissedilir derecede daralmamıştı. Ahşabın beş yüz yıl önce bir Atashian kralının hediyesi olduğu söyleniyordu. O zaman bile çok değerliydi. Artık soyları tükenmişti; Prizma Savaşı sırasında son koru da kesilmişti. Gavin bunu kimin yaptığını hiçbir zaman öğrenememişti. Ru'ya vardığında koru tamamen ortadan kaybolmuştu. Komutanları -Dazen'in komutanları- şehri terk ettiklerinde son ağaçların da ayakta olduğuna yemin etmişlerdi. Gavin'in savaştan sonraki komutanları, geldiklerinde ağaçların gitmiş olduğuna yemin etmişlerdi.

Atasifusta'yı benzersiz kılan şey, özsuyunun konsantre kırmızı luxin gibi özelliklere sahip olmasıydı. Ağaçların tam boyutuna ulaşması yüz yıl sürdü; bu devler kesildiklerinde birkaç yüz yaşındaydılar. Ancak olgunluğa ulaştıktan sonra gövdeye delikler açılabilir ve eğer ağaç yeterince büyükse özsuyu alevleri besleyecek kadar yavaş akabilir. Bu sekiz devin her biri yüz yirmi yedi delik taşıyordu; bu sayı bir zamanlar önemli görünüyordu ama bu önem kaybolmuştu. İlk bakışta ağaçların alevler içinde olduğu görülüyordu, ancak alev sabitti ve her alev deliğinin üzerindeki kararmış is lekeleri dışında hayaletimsi fildişi beyazı olan ahşabı asla tüketmiyordu. Gavin alevlerin gerçekten sonsuz olamayacağını biliyordu ama iddiaya göre beş yüz yıl boyunca gece gündüz yandıktan sonra, bu atasifustaların alevleri yakın zamanda söneceğine dair çok az işaret veriyordu. Belki de tepeye yakın alevler, odunun özü ahşabın içine yerleştiği için aşağıdakilere göre biraz daha sönüktü ama Gavin bu konuda bahse girmezdi.

Odun olgunlaşmadığında inanılmaz derecede yakacak odun elde ediliyordu. Bir adamın kollarında taşıyabileceği bir bohça, küçük bir kulübeyi bütün kış ısıtabilirdi. Neslinin tükenmesine şaşmamalı.

Büyük salonda meşalelere gerek yoktu elbette ama her biri at nalı kemerli olan vitray pencerelerin dışında meşaleler yanıyordu, böylece renkli cam gece gündüz, beyaz, yeşil veya kırmızı parlıyordu.

Yine renkler, şeklin kendisi bu harikayı inşa eden insanlar için anlamlıydı ve Gavin'in bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. BT

ona bir önemsizlik duygusu verdi. Yaptığı hiçbir şeyin kendisi gittikten sonra beş yüz yıl hayatta kalacağını düşünmüyordu. Aslında, kardeşi Gavin'in bu şehri yok ederken bu mucizeyi yerle bir etmemesi çoğunlukla şans eseriydi.

Gavin içeri girdiğinde gözleri atasifusta sütunlarının görkeminden büyük masada oturan kadın ve erkeklere çevrildi, herkesin yüzü ona dönüktü. Koridorların iki yanındaki ikiz gölgelerin yanından geçerken bir an dikkati dağıldı. Bir suikastçıyı bekleyerek başı yana doğru fırladı. Hayır, o bir Kara Muhafız'dı. Kapının her iki yanında birer tane ve salonun çevresinde düzinelercesi daha var; hepsi ona tanıdık geliyor. Kara Muhafızlar mı? Burada?

Ah, azat edileceklerin gemileri geldi. Bütün bu Kara Muhafızlara gelmelerini Demir Yumruk emretmiş olmalı.

Gözleri masaya döndü. Onu bekleyen en az iki yüz teknik ressam vardı. Beyaz'ın ona söylediği gibi küçük bir sınıf. Ona söylemediği şey bu sınıfta kimlerin olduğuydu. Gavin hepsini yüzlerinden, çoğunu da ismen tanıyordu. Izem Red ve Izem Blue'yu, Samila Sayeh'i, Maros Orlos'u, Mor Ayı dedikleri bitişik olmayan çift renkli Usef Tep'i, Deedee Falling Leaf'i, Parian kız kardeşler Tala ve Tayri'yi, Javid Arash'ı, Talon Gim'i, Eleleph Corzin'i, Basit Bas'ı tanıdı. Genç Dalos Temnos, Vahşi Usem, Evi Çimen, Alev Elleri ve Odess Carvingen. Nereye baksa her iki taraftan da Prizma Savaşı'nın kahramanları görülüyordu. Bunlar Yedi Satraplıktaki en yetenekli ressamlardan bazılarıydı ve Yedi Satraplığın her birini temsil ediyorlardı, hatta İlityalılar bile sadece Alev Elleri tarafından da olsa temsil ediliyordu.

Gavin inanamayarak olduğu yerde kaldı. Her yıl, savaştan bazı askerler Azat ediliyordu ama Gavin savaşın hemen sonrasından bu yana bu kadar çok büyük ustaya sahip olmamıştı; o kadar çok kişi savaşta ellerinde bulundurdukları güç nedeniyle uçurumun eşiğine itilmişti.

Bu taslak hazırlayıcıların hepsi savaş sırasında gençti ve Gavin bunların geçmeye başlayacağını biliyor ve korkuyordu, ama bir yıl içinde bu kadar çok kişi mi vardı?

"Bir anlaşmamız vardı," dedi Vahşi Usem, Gavin'in bariz kafa karışıklığına yanıt vererek. "Bazılarımız birlikte savaştı. İlkimizin gitmesi gerektiğinde hep birlikte gideceğimizi söyledi. Ben de bir iki yıl daha istiyordum ama zirveye çıkmak daha iyi, değil mi?”

Mor Ayı, "Aklı başında çıkmak daha iyi," diye homurdandı.

Samila Sayeh, "Birlikte gitmek daha iyi" dedi. "Ve Deedee'yi kötü hissettirmeyi bırak."

Gerçekten de Deedee Falling Leaf çoğundan daha kötü görünüyordu. Cildi kalıcı bir yeşile çalıyordu ve gözlerinin halesi, eskiden mavi olan irislerini kaplayan yeşilin altında gerginleşiyordu. Zayıfça gülümsedi. “Lord Prism, bu bir onurdur. Uzun zamandır bu Özgürleşmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.” Çoğu eski savaşçının yaptığı gibi, Gavin'den ziyade kendisinin savaşın diğer tarafında olduğunu görmezden gelmeyi seçerek reverans yaptı.

Geri kalanlar da kendi ülkelerinin resmi üslubuyla selam vererek veya reverans yaparak onu örnek aldılar. Gavin resmi olarak eğilerek göz göze geldi, kendisinin de her iki taraftaki taslak hazırlayıcılarına eşit saygı göstermesine dikkat etti.

İçeride her zaman olduğu gibi kalbi kırıldı. Yanında savaşanlara onun Gavin olmadığını, her şeyin en iyisi olduğunu söylemek istiyordu. Bunun yerine onlarla oturdu ve köleler dumanı tüten yemek tabaklarını ve soğuk narenciye suları ve şarap sürahilerini getirirken kendini öfkeli Vahşi Usem'in yanında buldu.

"Diğerlerinden bazılarına söylediğimde" -Usem, Gavin için savaşan İzemler ve Samila'ya gönülsüzce başını salladı - "onlar da bunun onlar için iyi bir yıl olacağını düşündüler."

Samila Sayeh, diplomatik olarak kendisini buna Sahte Prizma'nın Savaşı adını vermekten alıkoyarak, "Belki de Yedi Satraplık'ın savaşı arkamızda bırakmasına yardım etmek istedik, Lord Prism," dedi. "Aslında iyi arkadaş olduk."

Ruthgari Gavin'in şimdiye kadar gördüğü en kısa boylu kişi olan Maros Orlos, "Şahsen" dedi, "Tüm bu süslemeler olmadan bir Özgürleşme yaşadığım için mutluyum. Paktı kendileri yerine getirmek zorunda kalmayacak olan satrapların, satrapaların ve sonradan görme lordların havai fişekleri, konuşmaları ve duruşları. Özgürleşme kutsaldır. Bir adam, Prizma ve Orholam arasında olmalı. Gerisi dikkat dağıtıcıdır."

“Dikkat dağıtıcı şeyler mi? Prism ve Özgürleşme dersinle akşam yemeği yemek gibi mi?” İzem Kırmızı sordu. O Parian'dı, kırbaç kadar zayıftı ve buna uygun bir zekaya sahipti. Ghotra'sını hâlâ katlanmış halde taşıyordu, böylece kobra başlığını andırıyordu; bu, on yedi yaşında bir teknik ressam olarak benimsediği bir tarzdı ve bunun için aralıksız alay edilmeye katlanıyordu. Şimşek benzeri saldırıları, ok kadar hızlı ateş topları ve düşman saflarının yok edilmesi, tüm alayları bir kez ve tamamen susturduğunda, ilk savaşa kadar sahtekar olarak adlandırılmıştı.

Maros itiraz etmek için ağzını açtı, İzem Kırmızı'yla dövüşmek üzere olduğunu fark etti ve dikkatini tekrar yemeğine çevirdi.

Kısa beyaz saçlı ve kahverengi süsenleri sıkıştıran kırmızı halelere sahip yaşlı bir Parian kadını olan Tala, "Biliyorsunuz, Yüce Lord Prism, Komutan Ironfist bize üzerinde çalıştığınız küçük bir projeniz olduğunu söyledi. Bunda bir şeyler bana Gezgin hakkındaki eski şiiri hatırlattı. Nasıl gidiyor, biraz iş var...?”

Ünlü bir şiirdi bu; hepsi bunu biliyordu. Her şeyi söylemesine bile gerek yoktu. Gavin'in duvarında yardım teklif ediyordu. "Bu harika olurdu..." diye başladı Gavin.

Basit Bas, tek renkli Tyrean çok renklisi sözünü kesti, başı yana eğikti. “ 'Tanrılarla uğraşan yakışıksız adamlar değil, bazı asil işler henüz yapılmış olabilir.' Gevison, Gezginin Son Yolculuğu, altmış üçüncü ve altmış dördüncü satırlar.” Yukarıya baktı, herkesin ona baktığını gördü ve utangaç bir şekilde aşağıya baktı.

Gavin, "Bu harika olurdu" dedi. "Birisinin itirazı varsa ve bana katılmak istemezse bunu anlarım, ama eğer isterseniz... gerçekten çok memnun olurum." Bu tam anlamıyla bir hediyeydi ve çoğuna hiçbir maliyeti olmayacaktı. Bu taslak hazırlayıcıların hepsi ölümün eşiğinde değildi; çoğu gülünç derecede güçlüydü ve birçoğunun renklendirmeleri olağanüstü derecede ustacaydı. Onların yardımı büyük fark yaratacaktır.

Elbette bunlar aynı zamanda Gavin ve Dazen'i en iyi tanıyan kişilerdi. Gavin'in sahtekar olduğunu keşfedecek biri varsa o da bu odadaydı. Ve Özgürleşmeleri yaklaşırken, kaşifin onu ifşa etme konusunda kaybedeceği çok az şey olacaktı ya da hiçbir şey olmayacaktı.

Gavin'in göğsü sıkıştı ve sanki Bas'ın ne kadar zeki ve tuhaf bir şekilde basit olduğuna gülümsüyormuş gibi korkusunu bastırarak gülümsedi. Masanın her tarafından gülümsemeler ona döndü. Gavin bu gülümsemelerden bazılarının kesinlikle yılan gülümsemeleri olduğunu biliyordu ama hangileri olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Kimin onu yok etme olasılığı daha yüksek? Onun, arkadaşları olan ve Gavin'in yerini gasp ettiğini öğrenen adam olduğunu düşünenler mi, yoksa onun için savaşıp onun öldüğüne inanıp şimdi onlara ihanet ettiğini öğrenenler mi?

Basit Bas Gavin'e bakıyordu, gülümsemiyordu, başı yana eğikti, garip bir şekilde algılayan gözleri her şeyi inceliyordu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 69

"Çocuk gitti" dedi Ironfist. Neredeyse gece yarısıydı. Traverten Sarayı'nın çatısında durup körfeze bakıyorlardı. Sanki başka bir çocuk varmış gibi, "Kip," dedi. Ama “oğlun” demedi.

Herkesin benim kötülüklerimin etrafında dans etmesi harika. Benim kötülüklerim. Sağ. Teşekkürler kardeşim. “Neden bana söylenmedi?” diye sordu. Bütün geceyi, ikisini de tanıyan teknik ressamların yanında kardeşi gibi davranarak ve eğleniyormuş gibi davranmak zorunda kalarak geçirmişti. Bu endişe vericiydi. Eski düşmanlarının arkadaşlığından keyif alıyordu ve sürekli görüşünün bulanıklaştığını hissediyordu. Dazen iken nefret ettiği erkekler ve kadınlar oldukça hoş insanlardı. Dazen'in eski arkadaşlarından birkaçı, hepsi olmasa da, tüm etkileşimlerinde onları çekici olmayan bir üstünlüğe sahipti. Gavin, kendisini tehlikeye atmasınlar diye Jaspers'lardan uzakta yaşayıp çalışmalarını ayarladığı erkek ve kadınlara baktı ve şöyle düşündü: Seni mahvettim ve sen bunu hiç fark etmedin bile. Ve seni özledim.

"Bunu birkaç dakika önce keşfettik. Bu not ortada duruyordu. Diğeri ise çarşafın altına sıkışmıştı.”

Akıllı. Kip tam olarak yapmaya çalıştığı şeyi başardı: kendine zaman kazandırdı. Bütün gün onu aramamızı engelledi. Gavin notların Ironfist'te olacağını bilerek elini uzattı. Ironfist onları teslim etti.

Önemli olan şunu okudu: “Ben Tire'li ve gencim. Bir casus olarak buradakinden daha fazla yardım. Kimse benden şüphelenmeyecek. Karris'i bulmaya çalışacağım.

Bir casus? Orholam beni vurdu. "Başka haber var mı?" diye
sordu. "Bir at ve bir parça bozuk para aldı."

Gavin, "Böylece, yalnızca hayallerle donanmış bir düşman kampına girmekten çok daha büyük bir belaya girebilir" dedi.

Demir yumruk yanıt vermedi. Genellikle apaçık olan açıklamaları görmezden geldi. “Danavis kızı da gitti. Seyis, kadının kendisinden bir at istediğini ama kendisinin onu geri çevirdiğini söylüyor. Görünüşe göre notları bulmuş ve onun peşine düşmüş.”

Gavin körfeze baktı. Körfezin girişini koruyan ve her denizcinin bacaklarının arasından geçtiği Muhafız heykeli, bir elinde mızrak, diğer elinde meşale tutuyordu. Meşaleyi, tüm görevi onu sıvı sarıyla dolu tutmak olan sarı bir ressam tutuyordu. Camda açılan özel oluklar, sarı luxin'i yavaş yavaş havaya maruz bırakıyor ve parıldayarak tekrar ışığa dönüşmesini sağlıyordu. Aynalar ışığı toplayıp dışarıya yönlendirdi

gece, rüzgar olduğunda yel değirmeninin çalıştırdığı dişliler üzerinde, rüzgar olmadığında ise yük hayvanları tarafından yavaşça dönüyordu. Bu gece ışın, sisli gece havasını aydınlatarak karanlıkta büyük alanlar kesti. Her teknik ressamın yapması gereken şey buydu: Orholam'ın ışığını dünyanın en karanlık köşelerine taşımak.

Kip'in yapmaya çalıştığı şey buydu.

Ironfist, "Kampıma gelip dikkat çekmeseydi onun bir casus olduğundan şüphelenmezdim" dedi.

Belki de olağanüstü derecede kötü bir casus olacağı için? "Casuslarımız hakkında ne öğrendin?"

“Vali Crassos, çok masum görünen ve tuhaf derecede ağır bir çantayla, çok masum bir şekilde rıhtımı incelemeye geldi. Beni gördüğüne çok memnun görünüyordu," dedi Ironfist.

Gavin, "Sadece sinirlendiğinde alaycı oluyorsun" dedi. "Devam etmek. Bırak da alayım.”

"Kip'i koruyacağıma yemin ettim, Lord Prism, ama önce casuslar..." "Aptal olduğumda bana Gavin diyebilirsin," dedi Gavin düz bir sesle. "Casusların raporu..."

"Orholam'ın hatırı için bırakalım."

Ironfist çenesini sıktı, sonra rahatlamaya çalıştı. "Onun peşinden gitmem gerekiyor Gavin, bu da burada olamayacağım, savunmaya yardım edemeyeceğim ve adamlarıma yön veremeyeceğim anlamına geliyor."

"Ve sen Parian'sın, kocamansın ve göze çarpmamanın tam tersi, yani eğer onun peşinden gidersen -şerefinin gerektirdiği gibi- büyük olasılıkla öldürüleceksin, bu sadece öldürüldüğün anlamına gelmeyecek, ki bunu da yapmıyorsun." Özellikle arzuluyorsun ama bu aynı zamanda Kip'i korumayı başaramadığın anlamına da geliyor ki bu da ilk etapta onun peşine düşmenin tek amacı olacaktır. Ve görevi başkasına devredemezsin çünkü onu kişisel olarak koruyacağına söz verdin ve ayrıca herhangi bir Kara Muhafız neredeyse senin kadar öne çıkar." Karamuhafızların Tyrealılardan daha koyu tenli olduğu ve dalgalı ya da düz saçlardan ziyade kıvırcık saçları olduğu söylenemezdi. Yüzyıllar boyunca pek çok Tyrelının her iki özelliğe de sahip olmasına yetecek kadar karışım olmuştu. Kip bile mavi gözlerine rağmen hâlâ iyi bir casus olabilirdi; Tyralılar savaştan sonra kalan tüm insanlar arasında etnik azınlıklara alışkındı. Sorun şuydu ki, gözeneklerinden tehlike saçan abanoz tenli, son derece formda teknik ressamlar gidiyorlardı.

her yerde öne çıkmak. Karamuhafızlar, Parian teknik ressamlardan oluşan bir ordu arasında öne çıkacaktı.

"Hemen hemen bu kadar," diye itiraf etti Ironfist, Gavin'in tam olarak neden öfkeli olduğunu kabul etmesiyle öfkesi köreldi.

"Casuslarımızdan başka ne öğrendin?" Gavin, Ironfist'in endişelerini şimdilik bir kenara bırakarak sordu.

Ironfist de yaşadığı ikilem hakkında konuşmadığı için mutlu görünüyordu. "Bazıları Kral Garadul'un kampından geldi ve bence sorunlarımız sandığımızdan daha büyük." Ghotrasını başından itti ve parmak uçlarıyla kafa derisini ovaladı. "Dini bir şey" dedi.

Gavin biraz hafiflik katmaya çalışarak, "Senin dine pek meraklı olduğunu düşünmemiştim" dedi.

"Neden böyle düşündün? Orholam'la sürekli konuşuyorum."

" 'Orholam, bunu hak edecek ne yaptım?' Gavin şaka yaptığını düşünerek önerdi.

"HAYIR. Gerçekten," dedi Ironfist. "Ah."

Demir yumruklu mu, dindar mı?

"Ama bunun nasıl olduğunu biliyorsun. Onunla da sürekli konuşuyorsun. Sen onun seçilmişisin."

"Benim için durum farklı." Görünüşe göre çok çok farklı. "Ama şaka yaptığım için özür dilerim. Din?"

"Bu sadece kendine kral adını verme gibi politik bir mesele değil. Rask Garadul, Lucidonius geldiğinden beri başardığımız her şeyi altüst etmek istiyor. Her şey."

Gavin'in midesine tarif edilemez bir korku yerleşti. "Eski tanrılar."

"Eski tanrılar," dedi Ironfist.

"Kip'i geri alın, Komutan. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Eğer birileri senin yöntemlerin hakkında şikayette bulunursa, benim aracılığımla başvurmak zorunda kalacaklar. Eğer yapabilirsen kızı da kurtar. Babasına asla açıklayamayacağım bir borcum var.

Gavin çok az ve düzensiz uyudu. Hiçbir zaman fazla uyumazdı ama Özgürleşme yaklaştıkça durum daha da kötüleşirdi. Yılın bu zamanından nefret ediyordu. Maskaralıktan nefret ediyordum. Yatağına uzandığında göğsünün sıkıştığını hissetti. Belki de kardeşinin kazanmasına izin vermeliydi. Belki Gavin tüm bunlarla daha iyi başa çıkabilirdi. En azından şu anda burada olmazdı.

Anlamsız.

Ama yine de Gavin'in ondan daha iyi bir Prism olup olmayacağını merak etmeden duramıyordu. Gavin sorumluluk yükünü her zaman daha iyi taşımıştı

Dazen'in sahip olduğundan daha fazla. Ağabeyi için bu bir yük gibi bile görünmüyordu. Sanki adam kendinden şüphe duymuyormuş gibi. Dazen, Gavin'i her zaman bunu kıskanmıştı.

Sabah çok erken geldi. Dazen doğruldu ve yüzünü bir kez daha Gavin'e taktı. O acının göğsüne yayıldığını, boğazını sıktığını hissetti. Bunu yapamazdı.

Anlamsız. Sadece Kip'i ve Karris'i özlüyordu ve Corvan'ın kızı için endişeleniyor ve gün boyu yapmak zorunda kalacağı yorucu taslaklardan korkuyordu. Devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Abdest almaya vakit ayırdıktan sonra -Gavin neden bu kadar züppe olmak zorundaydı ki?- yemeğini yedi ve atını duvara doğru sürdü. Genç, turuncu bir ressam tarafından karşılandı.

Taslağı hazırlayan, gücü kaldıramayan trajik gençlerden biriydi. Bir bağımlı. Yirmi yaşında olamazdı, Dağ Parian'ı ama ghotra takmıyordu, bunun yerine saçını rasta şeklinde toplamıştı ve deri bir kayışla arkadan bağlanmıştı. Giysisinin geri kalanı, geleneksel kıyafetlerin -her türlü geleneğin- benzer şekilde reddedildiğini anlatıyordu. Portakallar başkalarının her şeyin tam olarak nasıl olmasını sevdiğini görme eğilimindeydi. Çoğu durumda bunu kendi avantajlarına kullanarak lüksinleri kadar kaygan hale geldiler. Ancak bazı durumlarda gördükleri tüm geleneklere karşı gelerek sanatçı ve isyancı oldular. Farklı kökenlere rağmen adamın kıyafetlerinin nasıl bir şekilde birlikte çalışarak iyi göründüğünü ve tüm renk ve dokuların birbirini tamamladığını göz önüne alırsak Gavin bu kişinin bir sanatçı olduğunu tahmin etti. Ancak bu genç adamın turuncu halesi gerginlikten incelmişti.

"Lord Prism," dedi genç adam. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Güneş henüz ufku temizlememişti ve kendilerine zarar vermeden veya kontrollerini kaybetmeden çizim yapabilen tüm teknik ressamlar duvarın önünde toplanmıştı. Yerel işçiler bu kadar çok insan tarafından kuşatılmış oldukları için şaşkına dönmüş görünüyorlardı.

"Adınız ne?" diye sordu. Bu genç adamı daha önce gördüğünü bile sanmıyordu.

"Aheyyad."

Gavin, "Demek sen bir sanatçısın" dedi.

Aheyyad gülümsedi. "Büyükannem olduğu için fazla seçeneğim yok."

Gavin başını eğdi.

"Özür dilerim, bildiğini sanıyordum. Büyükannem Tala. Dört yaşına geldiğimde portakal ve sanatçı olacağımı biliyordu. O

annemi ismimi değiştirmeye zorladı.”

Gavin, "Tala çok ama çok ikna edici olabilir" dedi.

Çocuk sırıttı.

Büyükannesiyle aynı anda Freeing'e giden bir çocuk. Orada yüzeyin altında bir acı hikayesi vardı, bir ailenin acısı, iki neslin aynı anda kaybı, ama şimdi bunu dürtmeye gerek yok. Her şey zamanla gün yüzüne çıkıyor. Gavin, "Bir sanatçıya ihtiyacım var" dedi. “Hızlı çalışabilir misin?”

"Ben olsam iyi olur" dedi Aheyyad.

"İyi misin?" Gavin, Aheyyad'ın öyle olduğunu yoksa Corvan'ın onu göndermeyeceğini zaten biliyordu. Genç adamın bu kadar büyük bir şeyle karşılaştığında cesur mu yoksa çekingen mi davranacağını bilmek istiyordu.

Aheyyad, "Ben en iyisiyim" dedi. "Proje nedir?"

Gavin gülümsedi. Sanatçıları severdi. Küçük dozlarda. “Bir duvar inşa ediyorum. İşlevsel hiçbir şeyi mahvetmediğinizden emin olmak için mimarla birlikte çalışın, ancak göreviniz bu duvarı korkutucu hale getirmektir. Eski taslak hazırlayıcılardan herhangi birine size yardım etmeleri için el koyabilirsiniz. Size Rathcaeson'un elimizdeki bazı çizimlerini vereceğim. Bunlara benzeyebiliyorsa yapın. Mavilere formları nasıl tutacaklarını anlatacaksın. Onları sarı lüksinle dolduracağım. Önce işlevsel şeyler yapıyorum. Tasarladığınız her şeyi iki üç günde ekleyip entegre edebiliyoruz.”

"Ne yaparsam yapayım... ne kadar büyük

yapabilirim?" "Birkaç fersahlık duvarımız var."

"Yani diyorsun ki... büyük."

"Harika," dedi Gavin. Sanatçının yalnızca formları tasarlaması, genç adamın herhangi bir taslak çizme zorunluluğunu da ortadan kaldıracaktı; bu da Aheyyad'ın haleyi kırmaya bu kadar yaklaşmış olması muhtemelen onun hayatını kurtaracaktı.

Taslağı hazırlamaya başlamaları öğlene kadar sürdü. Gavin tüm eski savaşçılardan duvarın planlarına bakmalarını istemişti ve içlerinden pek azı öneride bulunmuştu. Bu öneriler, tuvaletlerin genişletilmesinden (ve tencerelerin duvarın önündeki kanallardan aniden boşaltılarak ham kanalizasyonun düşmanların üzerine yönlendirilebilmesinin sağlanmasından) topların montaj yerlerinin yeniden düzenlenmesine ve atışları ısıtmak için fırınların eklenmesine kadar her şeyi kapsıyordu. birkaç istasyonda. Isıtmalı atış, kuşatma makinelerini ateşe vermek için harikaydı. Bir başkası, zeminlere tekstüre yapmayı ve sadece dışarıda yağmur suyu için değil, ki bu zaten düşünülmüştü, aynı zamanda duvarın içinde de kan için oluklar sağlamayı önerdi.

Pek çok iyi öneri ve oldukça az sayıda kötü öneri. Duvar daha büyük, daha küçük, daha geniş, daha uzun olmalı. Daha fazla top, daha fazla okçu için yer olmalı, hastanede daha fazla yatak olmalı, kışlalar duvarların içinde olmalı, vb.

Öğle vakti Gavin koşum takımına tekrar bağlandı ve yerden kaldırıldı. Diğerleri onun etrafında toplanmış, formlar hazırlıyor, koşum takımlarını sabitliyorlardı. Daha sonra işe koyuldu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 70

İki gün sonra Kip ve Liv, Kral Garadul'un ordusunun görüş alanına girip ovaya atlayıp nehri devasa bir inek turtası gibi kirlettiklerinde, planının ne kadar derin, inanılmaz ve zekice aptalca olduğunu fark etti.

Oraya gidip Karris'i mi kurtaracağım? Daha çok orada

paytak paytak yürümek gibi.

Küçük bir tepenin zirvesinde, molaya minnettar görünen ata bindiler ve önlerindeki insan kitlesini taradılar. Çok büyüktü. Kip hiçbir zaman bir kalabalığı tahmin etmeye çalışmamıştı ve hiç bu kadar büyük bir kalabalık görmemişti.

"Ne düşünüyorsun, altmış mı yoksa yetmiş bin mi?" Liv'e sordu. "Yüzden fazla sanırım."

“Karris'i bunun içinde nasıl bulacağız?” O sordu. Ne bekliyordum? Belki bir işaret? "Yakalanan teknik ressam burada" mı?

Kampın çoğu kaotikti; insanlar vagonlara yaslanıyor, çadırı olanlar kimin hangi noktaya geldiği konusunda birbirlerine bağırıyorlardı, çocuklar etrafta koşuşuyor, çadırların, vagonların ve hayvanların arasındaki boşlukları tıkıyorlardı. Güneş batmasına ve ovanın her yerinde kamp ateşleri yakılmasına rağmen gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Kip yakınlarda şarkı söyleyen insanları duyabiliyordu. Erkekler, bazı askerlerin alelacele bir ağıl kurduğu yerin aşağısındaki nehirde yüzüyor ve yıkanıyorlardı. Hayvanlar suyu kirletti ama kimsenin umrunda değilmiş gibi görünüyordu. Diğer adamlar kıyıda durup doğrudan suya işiyordu. Kampın yukarısındaki ve aşağısındaki nehrin rengi belirgin biçimde farklıydı. İnsanlar doğrudan nehirden aldıkları kovalarla suyu her yere taşıyordu.

Belki sadece şarap içerim.

Daha da önemlisi, pişen etin kokusu havaya sinmişti. Kip'in midesi şikayet etti. Yemeğini düşündüğünden daha hızlı tüketmişlerdi -çoğunlukla o daha hızlı tüketmişti- ve artık elinde hiçbir şey kalmamıştı. Yarım yıllık maaşımla çaldığım bir parça danar dışında.

Ah. O.

Liv, "Ayrıldık" dedi. “Doğrudan kampın merkezine gidiyorsun. Sanırım kralın çadırları orası olacak. O önemli biri, bu yüzden onu yakın tutuyor olabilirler. Ben taslak hazırlayanların nerede kamp kurduğuna bakacağım.

Yakalanan bir taslak hazırlayıcı muhtemelen diğer taslak hazırlayıcılar tarafından izlenecektir. Şu ya da bu yerde olması gerekiyor. Mesela üç saat sonra burada buluşur muyuz?”

Kip etkilenmiş bir halde başıyla onayladı. Kendi başına kaybolacaktı.

Ve neredeyse anında attan indi ve gitti. Tereddüt yok, ikinci bir tahmin yok. Kip onun gidişini izledi. O açtı.

Büyük, uysal ata liderlik eden, sağa ve sola ot kemirmeye çalışan hayvanı çekiştirip çeken Kip, daha büyük ateşlerden birine yaklaştı. Ateşin üzerindeki şişlerde bir değil iki cirit kızarıyordu ve Kip yutkunarak bakarken, şimdiye kadar gördüğü en şişman kadınlardan biri, eklem yerine birkaç ustaca vuruşla tamamen pişmiş bir bacağını kesmişti. Koku zengin, lezzetli, lezzetli, ağız sulandıran, hoş, şaşırtıcı, büyüleyici, zayıflatıcıydı. Kip, onun eti dudaklarına götürdüğünü görene kadar hareket edemedi.

"Afedersiniz!" dedi kastettiğinden daha yüksek bir sesle. Ateşin etrafındaki diğerleri başını kaldırdı.

Şişman kadın, "Kokusunu alamadım," dedi ve sonra dişlerini yağlı jambona batırdı. Kip biraz öldü. Daha sonra ateşin etrafındaki sert erkekler ve kadınlar ona gülmeye başladı. Şişman kadın, bir elinde bacağı, diğer elinde uzun bıçağıyla lokmalar arasında sırıtıyordu. En az üç çenesi vardı ve yüz özellikleri onu bir zorba kalabalığı tarafından çevrelenmiş garip bir çocuk gibi saran yağın içinde kayboluyordu. Keten eteği çadır görevi görebilirdi. Gerçekten. Kip'ten uzaklaştı, bıçağı kınına soktu ve şişi çevirmek için elini geri koydu. Poposu titrek bir kalçadan daha fazlasıydı; mimariydi.

"Kusura bakma," dedi Kip kendine gelerek. "Akşam yemeği alabilir miyim diye merak ediyordum. Param var.”

Bunun üzerine ateşin çevresinde kulaklar dikildi. Kip aniden durmak için iyi bir ateş seçip seçmediğini merak etti. Kampın her yerindeki adamlar bunlar kadar dağınık mıydı?

Kip etrafına bakındı. Evet, aslında öyleydi.

Kahretsin.

Teneke danar sopasını tutan deri para kemerini yokladı. Para kemerini kapmıştı çünkü içinde zaten para vardı ve taşınması, gevşek paralardan daha kolay olacaktı. Sopa para taşımanın harika bir yoluydu. Danarların ortasındaki kare deliğe sığacak şekilde kare şeklinde kesilmişti ve insanların kendi paralarını hızla sayabilmesi için aynı uzunluktaydı (elbette başkalarının paralarını saymak için terazi hâlâ kullanılıyordu) kullanışlıydı ve

Paranızın çantada olduğu gibi her adımda şıngırdamasını önledi. Ayrıca çubuklar, Kip'inki gibi bir kemere takmak veya kıyafetlerin içine saklamak için deriyle bağlanabiliyordu. Bu sopanın parıltısını görmüş ve onu yakalamıştı.

Ancak Kip bir teneke danar parayı çıkarmak için para çubuğunun açık ucunu dışarı çıkardığında bir şeylerin ters gittiğini gördü. Dondu. Ağırlık doğruydu ya da en azından düşünmesine yetmeyecek kadar yakındı ama çıkardığı para teneke değildi. Danar, bir işçinin bir günlük emek karşılığında ne kadar kazanacağıyla ilgiliydi. Annesi gibi vasıfsız bir işçi günde yalnızca yarım danar kazanabiliyordu. Yakaladığı sopanın her biri sekiz dinar değerinde olan teneke paralarla dolu olduğunu varsaymıştı.

Bunun yerine gümüş beşlilerden oluşan bir çubuk almıştı. Çevresi biraz daha geniş, ancak yarısı kadar kalın ve metali kalaydan biraz daha hafif olan gümüş paraların her biri yirmi danar değerindeydi. Gümüş quintarlardan oluşan bir çubukta elli adet madeni para bulunuyordu; bu, aynı çubuğa sığabilecek yirmi beş teneke madeni paranın iki katıydı. Yani Kip, Traverten Sarayı'ndan iki yüz danar çalmak yerine (zaten büyük bir meblağ) bin danar çalmıştı. Ve herkesin önünde bir tanesini çıkarıp daha fazlasına sahip olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Konuşma kesildi. Ateşin dans eden ışığında birkaçtan fazla göz kurtlarınki gibi parlıyordu.

Kip para kemerinin geri kalanını bir kenara koydu ve kemerin ne kadar dolu olduğunu kimsenin görmemiş olması için dua etti. Ne önemi vardı? Hayatı bir gümüş kentardan bile daha az değerli olabilir. "Diğer ayağını ben alacağım" dedi.

Şişman kadın şişi bırakıp elini uzattı.

Kip, "On dokuz danara ihtiyacım olacak," dedi. Tam günlük ücret, cirit ayağının maliyetinin üç katından fazla olmalıdır.

Kıkırdadı. “Burada bir yardım evi işletiyoruz, yapıyoruz. Luxiat'lara benziyorsun, değil mi? On."

"Yemek için on danar mı?" Kip onun ciddi olduğuna inanmayarak sordu. "İstersen aç kalabilirsin. Açlıktan ölmeyeceksin," dedi kadın.

Bu balinanın ona şişman diyen adaletsizliği ve bu konuda fazla bir şey yapmanın imkansızlığı Kip'i felç etti. Dişlerini gıcırdatarak ateşin etrafına baktı ve beşeri uzattı.

Leviathan quintar'ı aldı ve dişlerinin arasında tutarak hafifçe büktü. Eğer sahte, gümüşle kaplanmış bir kalay olsaydı, bükülen kalaylara özgü tuhaf çıtırtı sesini verirdi. Ağırlık arasında memnunum

ve dokusunun gerçek olduğunu görünce parayı bir kenara koydu. Cam sürahiden bir yudum alıp yere bıraktı ve ciritteki bacağını kesti. Kip çalışırken ateşin etrafındaki adamlardan bazılarının ortadan kaybolduğunu fark etti.

Hiç şüphe yok ki onları yayılan karanlığın içinde kendisini beklerken bulacaktı. Orholam, çubuğun geri kalanını görmüşlerdi.

Geriye kalan erkekler ve kadınlar da ona son derece dostane bir tavırla bakmıyorlardı. Çantalarının üzerine, kütüklerin üstüne ya da yere oturup çoğunlukla onu sessizce izliyorlardı. Birkaçı birbirlerine mırıldanarak şarap tulumlarından ya da ales tulumlarından içti. Cam gözlü bir kadın, başı uzun saçlı, kel, tıraşsız bir adamın kucağında yatıyor, onun uyluğunu okşuyordu. İkisi de ona bakıyordu.

Balina, ciritin bacağını Kip'e verdi. Kip ona baktı ve bekledi.

Ağlama katmanlarının altından ona yumuşak bir şekilde baktı. Birkaç hafta önce Kip geri adım atardı. İnsanların ona pislikmiş gibi davranmasına alışmıştı. Onu görmezden gelmek ya da ona zorbalık yapmak. Ama ihtimaller aleyhine olsa bile Gavin Guile'in zorbalığa maruz kalacağını hayal edemiyordu. Kip bir piç olabilirdi ama Prism'in kanından bir damla bile olsa boyun eğmesi imkânsızdı. Kip, "On danar'ıma ihtiyacım var" dedi.

Ateşin karşısındaki sarhoş kadın aniden, kontrolsüz bir şekilde güldü, ta ki homurdanmaya ve daha sert gülmeye başlayana kadar. O halde sadece sarhoş değil.

"On danar alacak kadar zengin görünüyor muyum?" balina sordu.

"O danar'ı ikiye bölebilirsin."

Bıçağını çekti ve omuz silkerek Kip'e yaklaştı. Tahıl alkolü kokuyordu. "Üzgünüm, bıçağım yok."

Kip anında anladı. Adamlardan birkaçı dik oturuyordu, sadece daha fazla dikkat etmekle kalmıyor, aynı zamanda ayağa kalkmaya da hazırlanıyorlardı. Bu balinanın onu aldatacağını bildikleri için sadece ona gülmeyi beklemiyorlardı. Balinanın onu aldatacağını bilerek kurban olup olmadığını görmek için bekliyorlardı. Kip aldatılmayı uysalca kabul eder miydi? Eğer kurbansa, o bir işaretti. Bir kentarı olsaydı daha fazlasını da alabilirdi.

Ama ne yapabilirdi? Yiyeceği geri mi vereceksin? Hayır, ne olursa olsun ona beşlik parayı geri vermeyecekti. Eğer ayrılırsa zayıflığını teyit etmiş olacaktı. Karanlıkta biri onu bekliyor olacaktı. Eğer o olsaydı ne yaparlardı?

ona mı saldırdı? Eğer hiç uyarıda bulunmadan onun ağlayan yüzüne elinden geldiğince sert bir yumruk atarsa?

Elbette ona saldıracaklardı. Onu dövdükten sonra onu soydular.

Eğer kaçarsa, kaçsa bile, atını kaybedecekti ve hayvana binmekte çok zorlanacaktı, eyere atlayıp, dünyadaki en sakin yaratık olmasa bile atını sürdürerek uzaklaşacaktı. Peşinde cehennem olsa bile dörtnala.

"İyi," dedi Kip. Gidecekmiş gibi döndü ama onun yerine onun cam sürahisini aldı. "Akşam yemeğiyle birlikte bir içki içmek istiyorum. Gerisini sen sakla. Harika hizmet için." Sürahinin kokusunu aldı. Tahmin ettiği gibi tahıl alkolüydü. Sert görünmek için bir yudum aldı ve ağzını ateşe verdiğinde yüzünü sakinliğe alıştırmak zorunda kaldı. Sonra boğazı. Sonra midesi.

Ayağa kalkmak için yer değiştiren adamlar tekrar yerlerine yerleştiler.

"Bu gece burada uyuyabilir miyim?" diye sordu.

Önü kelleşen ve sırtının yarısına kadar saçları olan adam, "Bu sana pahalıya mal olacak," dedi.

"Elbette" dedi Kip. Birkaç dakika önceki kadar aç değildi ama yağlı cirit bacağını yemeye kendini zorladı. Ciritin geri kalanı pişerken diğer erkekler ve kadınlar da gelip dilimler aldılar.

Kip işini bitirince parmaklarını emdi ve atına doğru yürüdü. O kadar ileri gitti ki, gitmesine izin vereceklerini ummaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kip, "Atımı ovalamam gerekiyor" dedi. "Uzun bir gün oldu." "Hiçbir yere gitmene gerek yok ve seni atımın yakınında istemiyorum." "Atın," dedi Kip.

"Bu doğru." Adam Kip'e kararmış dişlerini gösterdi - pek de gülümseme değildi, onu ısıracakmış gibi de değildi - ve bir bıçak çekti.

Başka bir adam, "O madeni para kemerine de ihtiyacımız olacak" dedi.

Ateşin etrafındaki kadınlar kayıtsız bir şekilde sadece izliyorlardı. Kimse yardım etmek için harekete geçmedi. Zaten Kip'le karşı karşıya olan iki kişiye birkaç adam daha katıldı. Kip karanlığa baktı, yangın yüzünden görüşü bozuldu ama yine de onu bekleyen birkaç karanlık şekli görebiliyordu.

Elindekini onlara ver, belki dayak yiyerek kaçarsın, Kip. Buradan her şeyi alıp çıkamayacağını biliyorsun. Zaman ayırın, belki burada sizi kurtarabilecek bir çeşit kamp muhafızı vardır.

Kip, "Bu gece seni götüreceğim," dedi. Tahıl alkolü sürahisinin üst kısmını bir vagon tekerleğinin kenarına çarptı.

"Aptal çocuk," dedi kelleşen adam. "Çoğu insan bunu yaparken sapını tutar, parçalamak yerine."

Kip atılarak adamın üzerine tahıl alkolünü sıçrattı. Saçsız adam yüzünü buruşturdu, acıyan gözlerini ovuşturdu ve bıçağını sol eline aldı. "Biliyor musun? Bunun için seni öldüreceğim" dedi.

Kip bir çığlık atarak saldırdı.

Bu adamın beklediği son şeydi. Hala gözlerini ovuşturuyordu. Bir darbeyi savuşturmak için kolunu kaldırdı ama Kip bıçağı geçerek karnına atladı ve kafasının üst kısmını adamın karnına sapladı. Bir uğultuyla! adam geriye doğru sendeledi ve ateşin tam kenarına takıldı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Daha sonra ellerindeki tahıl alkolü alev aldı. Bağırarak elini kaldırdı ve saçları alev aldı. Sakalı alevlendi. Onun suratı. Çığlıkları işkence dolu çığlıklara dönüşüyordu.

Kip alevler içindeki adamın yanından hızla geçti.

Mübarek bir an boyunca kimse hareket etmedi. Sonra birisi onun üzerine atladı, vücudunu ıskaladı ama topuğunu kesti. Kip ağır bir şekilde yere düştü.

Ateşe üç adım bile yaklaşamamıştı. Bazıları
koşuyor Porky.

Tam zamanında yana döndüğünde hâlâ çığlık atan alevler içindeki adamın şişman kadına doğru koştuğunu gördü. Böylesine iri bir kadından tuhaf derecede tiz bir ses çığlık attı ve büyük bıçağıyla ona vurmaya başladı.

Sonra üç adam Kip'in üzerindeydi, arkalarındaki ateş onları devasa, tuhaf gölgeler haline getiriyordu. Bir tekme Kip'in omzuna çarptı, ardından diğer taraftan bir tekme böbreğine çarptı. Acı onu delip geçiyor, nefesini kesiyordu. Bir topun içine kıvrıldı.

Sırtına ve bacaklarına tekmeler yağdı. Adamlardan biri onun üzerine eğilmiş, kalçasına ve bacağına yumruk atıyor, kasık bölgesine vurmaya çalışıyordu. Birisi kafasına vurdu. Göze çarpan bir darbeydi ama burnuna çarptı. Sıcak kan yüzüne sıçradı ve kafası topraktan sıyrıldı.

Aniden Kip'in beynini saran sisin içinden yalnızca tek bir düşünce galip geldi. Beni öldürecekler. Bu bir ceza olmayacaktı. Cinayetti.

Öyle olsun. Beni ayaklarım üzerinde öldürmek zorunda kalacaklar. Dört ayak üzerinde

mücadele etti. Bu, saldırmak için kaburgalarını açtı ve yan tarafına bir tekme çarptı. Bir inilti ile onu emdi.

Üç yetişkin adam, kendilerine hiçbir şey yapmayan bir çocuğa saldırıyor. Adaletsizliğiyle ilgili bir şeyler iradenin demir rezervini harekete geçirdi. Hayır, artık sadece üç değil. Daha fazlası katılmıştı. Ancak ek rakamlar Kip'i daha da çileden çıkarmaktan başka işe yaramadı. Kendi cüssesine doğru eğildi, gücünü topladı ve başını omuzlarının arasına sıkıştırdı. Cehennemde yan, bunu kaldırabilirim.

İnsanlık dışı bir kükremeyle, Kip'in daha önce duymadığı bir sesle, bunu yapabileceğini bile bilmediği bir sesle ayağa fırladı ve geniş bir duruş sergiledi. Hareketinin aniliği önceki yavaşlığıyla daha da güçlenmiş gibiydi.

Böğürerek, kanayarak, bağırmasıyla kendisini tekmelemek için koşan bir adamın yüzüne kan püskürttü. Kip aniden arka ayakları üzerinde duran bir mağara ayısı gibiydi. Adamın gözleri irileşti.

Kip adamın gömleğini yakalayıp çekti, döndürdü, çığlık attı ve onu cesetlerin engellemediği tek yöne fırlattı.

Ateşin içine.

Adam nereye gittiğini gördü. Kendini yakalamak için ateşin üzerinde kavis çizen şişi yakaladı ama ıskaladı, onun yerine dirseğiyle yakaladı. Onu yana doğru ateşe doğru döndürdü, başı alevlerin tam ortasına düştü ve şiş çöktü.

Kip izlemedi, yeni çığlıkları dinlemedi. Birisi onun karnına vurdu. Normalde darbe onu ikiye bölerdi. Ama artık acının hiçbir önemi yoktu. Saldırganı buldu; iri, sakallı, kendisinden yaklaşık bir adım daha uzun olan bir adam, ona sanki çocuğun düşmediğine şaşırmış gibi bakıyordu. Kip adamın sakalını yakaladı ve elinden geldiğince sert bir şekilde ona doğru çekti. Aynı zamanda bir koç gibi öne doğru atıldı. Çarpıştıklarında iri adamın yüzü çatladı. Kan ve uçuşan dişler arasında yere düştü.

Kip'in öfkesinde umut gibi bir şey parıldadı. Kafasında bir şey çatırdadığında tekrar döndü ve başka bir kurban aradı.

Kip düştü. Düştüğünün farkında bile değildi. Yerdeydi ve elinde bir parça yakacak odun taşıyan başka bir sırıtan gulyabaniye bakıyordu. O adamın arkasında dört kişi daha vardı. Dört mü? Hala? Gözyaşları ve baş dönmesi arasında Kip doğru saydığından bile emin değildi.

Tekrar dört ayak üzerinde yükseldi ve hemen yere düştü, gözlerinin önünde lekeler patladı. Dengesi yoktu.

"Onu ateşe atın!" birisi bağırdı.

Başka kelimeler de vardı ama Kip bunları çözemedi. Bir sonraki bildiği şey, kaldırıldığı, bir adamın her bir uzvunu tuttuğuydu. Yüzü yere dönüktü. Ateşin sıcaklığı başının üstünde, yüzünde çarpıyordu.

Adamlar durdu. "Bizi içeri itmeyin pislikler!" dedi öndeki adamlardan biri.

"Üçte!"

"Orholam, o büyük."

"Onu uzağa atmaya gerek yok."

“Tavadaki domuz pastırması gibi cızırdayacak, değil mi?”

"Bir!"

Kip ateşin biraz üzerine doğru sallandı, kaşlarının sıcaktan kıvrıldığına yemin edecek kadar yaklaştı. Korku onu boğdu. Baş dönmesi ortadan kalktı.

Ateşten geri çekildi. "İki!"

Yeterli. Şanslar çok kötüydü. Denedim. Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığında korkacak neyim var? Kendimi küçümsüyorum. Peki ya ölürsem? Biraz acı, ne olmuş yani? O zaman acı sonsuza dek yok olur. Sonra unutkanlık.

Kip ateşin üzerinden daha da uzaklaştı, gözlerini kapatarak sıcağa hoş geldin dedi. Kaşları ve kirpikleri eridi. Ateş bir kedi gibi yüzünü yaladı.

Bir Guile pes etmez. Seni kabul ettiler Kip. Ağırlığını çekmeni bekliyordum. Gavin, Ironfist, Liv, hayatında ilk kez ait olmana izin veriyorlar. Ve onları hayal kırıklığına mı uğratacaksın?

Ve böylece korku ortadan kalktı. HAYIR.

Onu ateşten uzaklaştırdılar; son bir kez. Dört adam. Dört Ramir. Annesinden dördü ona bok gibi davranıyor ve bunu kabul etmesini bekliyor.

Asla. Kip'in nefretinin ani, dinmek bilmeyen sıcaklığı, ateşin sıcaklığıyla eşleşiyordu.

"Üç!"

Adamlar onu öne doğru savurdular.

Kip gözlerini açık tuttu ve gözlerinin irileştiğini hissetti ama korkudan değil, korku kaybolmuştu. Ateşi görünce gözleri, aşığın sevgilisini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Evet güzel. Evet benim.

Aniden güçlü bir rüzgârın uğultusuna benzeyen bir ses yükseldi. Ateş deforme oldu ve Kip'e, yani Kip'e doğru sıçradı. Ve ortadan kayboldu. Yangının tamamı bir anda sönerek kampı karanlığa sürükledi.

Adamlar bağırarak Kip'i bıraktılar. Ve

Kip bunu zar zor fark etti.

Közlerin arasına düşmüştü. Sol eliyle kendini yakaladı ve eli yanan bir çalının etrafına dolanırken bir cızırtı duydu. Ateşin tamamını emmiş olmasına rağmen közler hala sıcaktı.

Ve Kip bunu zar zor fark etti. Öfke bir denizdi ve o sadece içinde yüzüyordu. Kendisi değildi, bir benliğin farkında değildi. Yalnızca nefret ettiği ve yok edilmesi gereken kişiler vardı.

Çığlık atarak elini gökyüzüne doğru fırlattı. Isı dışarı fışkırdı, elinden bir adım ötede ateşe dönüştü ve gökyüzünü maviye, sarıya, turuncuya ve kırmızıya boyadı. Damarlarında sıcaklık kükreyerek ayağa kalktı. Dayanılmaz sıcaklık. Karanlığa rağmen onu tutan adamları açıkça görebiliyordu. Onların sıcaklığını gördü. Biri takıldı ve ağzı açık ona bakıyordu.

Kip ona elini uzattı. Ateş adamı tepeden tırnağa sardı.

Diğerleri kaçtı.

Kip sol elini birine doğru attı. O eli açtığında derisinin çatladığını hissetti ama acı uzak bir yankıydı. O da sağ eliyle nişan aldı. Pop, pop, pop. Her biri eli büyüklüğünde üç ateş topu gecenin içinde uçtu ve geri tepmeyle neredeyse onu ateşe geri itti. Ama her biri hedefini buldu; kendisini bir adamın sırtına gömdü, ateşle içini boşalttı, düşerken bile onu içeriden pişirdi.

Hala sıcak, çok sıcak ve bunalmış halde dizlerinin üzerine düşen Kip, ellerini bir kez daha kaldırdı. Her iki elinden, hatta sakat olan sol elinden bile gökyüzüne ateş yağdı. Daha sonra görüşü normale döndü. Sanki bir iblis onu az önce serbest bırakmış, onu boş, içi boş, insanlığının bir kısmı yanmış halde bırakmış gibi derin nefesler aldı.

Ateş bir kez daha yanıyordu, çok daha küçüktü, kömürlerin ısısı yavaş yavaş odunları aleve döndürüyor, vagonları ve ne olduğunu görmek için toplanan korku dolu kalabalığın yüzlerini aydınlatıyordu.

Fenerlerin, meşalelerin ve yeniden canlanan ateşin ışığında Kip, sahneyi aklı başında gözlerle gördü. Ateşin etrafındaki geniş bir daireden çok sayıda insan ona bakıyordu, hepsi kaçmaya hazır görünüyordu. Ortalıkta cesetler vardı: Onu ateşe atmaya çalışan dört adam ölmüştü; biri kömürleşmiş etli bir iskeletti, diğerlerinin sırtlarında Kip'in eli büyüklüğünde delikler vardı.

Bir şekilde diğerleri daha kötüydü. Kip'in üzerine tahıl alkolü döktüğü adamın yüzünde ve göğsünde deri soyulmuştu ve her yerinde bıçak yaraları vardı.

kolları ve vücudu. Hafifçe inleyerek yatıyordu, yanmış kafa derisinden birkaç tutam saç hâlâ dışarı çıkmıştı. Şişman kadın onun yanında yatıyordu ve açıkça ağlıyordu. Alevli adam ona balıklama atlamış olmalı çünkü yüzü yanmış, sağ tarafı su toplamıştı, kaşı dökülmüştü, saçları başının yarısına kadar erimişti ve kendi bıçağı bir şekilde kabzasına kadar sağ tarafına saplanmıştı. taraf. Kan yanağından aşağı süzüldü. Ama Kip'in ateşe attığı adam en kötüsüydü. Kendini durdurmak için şişi yakalamıştı ve sadece kafası ateşe düşüp doğrudan en sıcak kömürlerin üzerine düşmüştü.

Kendini ateşten kurtarmıştı ve karanlık bir mucize eseri hâlâ hayattaydı ve bilinci yerindeydi. Sanki ağlamak bile canını acıtıyormuş gibi usulca ağlıyordu ama duramıyordu. Dönüp kafasının yanık kısmını açığa çıkarmıştı. Derisi soyulmamıştı; yanmış tavuğun tavaya yapışması gibi kömürlerin üzerine yapışmıştı. Elmacık kemiği açığa çıktı, yanağı yandı, ağlarken artık akan kandan kırmızıya boyanmış dişleri açığa çıktı, gözleri tebeşir beyazı renkte yandı.

Hayatta kalabilen tek kişi, Kip'in dişlerini kırdığı sakallı adamdı. Baygındı ama Kip'in görebildiği kadarıyla hâlâ hayattaydı.

Kip duygusuz bir şekilde atına doğru sendeledi. Bir planı yoktu. Sadece uzaklaşması gerekiyordu. Çok utanıyordu. Askerleri görmeden canavarın yanına kadar gitti. Kampı kuşatmışlardı ama kalabalığın içinde kalıyorlardı. Kip atlı askerlerden birine baktı, bir subay olduğunu tahmin etti.

Memur, "Üzgünüm efendim ama gitmenize izin veremeyiz" dedi. "Özgürlerden biri kısa süre içinde yanınızda olacak."

Kip bitkin bir halde, "Bana saldırdılar," dedi. “Beni soymaya çalıştı. Ben... ben öyle demek istemedim...” Ata yaslandı. Aptal canavar kaçmamıştı. Ah, görüş alanı yoktu ve istese de ayrılamayacağı şekilde bağlanmıştı. Yine de çılgına dönmesini beklerdi. Bunun yerine her zamanki gibi sakin bir şekilde duruyordu. Kip ona yaslandı.

Sol eliyle. Orholam. Deri çatladı, yırtıldı ve her eklemden kanamaya başladı. Kip biraz ağladı. Ama kendi acısının düşüncesi bile gözlerini ateşe, öldürdüğü insanlara ve henüz ölmemiş ama ölecek olanlara götürüyordu. Kalbi sanki daha fazlasını hissetmesi gerekiyormuş gibi taş gibi hissetti ama yapamadı.

Ancak geriye baktığında genç bir adamın cesetlerin arasında hareket ettiğini ve onları kontrol ettiğini gördü. Genç adam - hayır oğlum, çünkü daha fazlası olamazdı

muhteşem kıyafetlerine rağmen on altı yaşındaydı - beyaz geyik derisinden eldivenlerini elinden çekiyordu. Büyük kanca burun, açık kahverengi ten, koyu renk gözler, koyu renkli asi saçlar. Beyaz gömleğinin önkolları, beyaz bir arka plan üzerinde beş kalın renkli şeritten oluşan çok renkli kuşaklarla kaplıydı. Pelerini, siyah çerçeveli, bulanık görünen (kırmızının altında mı?) bir banttan kırmızıya, turuncuya, sarıdan yeşile kadar deseni yansıtıyordu. Mavi ya da süperviyole yoktu. Onun çok renkli olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Ancak Kip'in dikkatini çeken bu değildi. Bu kamptaki binlerce insan ve sahip oldukları yüzlerce teknik ressam arasından Kip bunu tanıdı. Rekton'u katleden gücün bir parçasıydı. Su pazarında Kip'i bizzat öldürmeye çalışmıştı. Çocuğun efendisi Zymun onu çağırmıştı. Kip'in kalbi şelaleden atlayan bir çocuk gibi hızla çarptı.

Zymun bir çift yeşil gözlük taktı. "Merhaba itfaiyeci" dedi. "Savaşımıza hoş geldiniz. Sanırım Özgür'e katılmaya geldiniz?"

"Doğru," dedi Kip sesini bularak. Özgür mü?

Zümrüt yeşili duman Zymun'un ellerine doğru döndü. "Bilin diye söylüyorum," dedi, "kimi öldürmeniz gerekiyorsa öldürebilirsiniz - gerçi Lord Omnichrome bunun bu kadar ayrım gözetmemesini tercih eder - ama öldürdüğünüz zaman lütfen pisliğinizi temizleyin." Kollarını yavaşça, dizlerini bükerek, enerji topluyormuş izlenimi vererek, savaş dairesi şeklinde hareket ettirdi. Sonra elleri birbirine kenetlendi ve dışarı fırladı. Pa-pop, pa-pop. Her biri bir parmak uzunluğunda dört adet yeşil luxin sivri ucu iki yaylım ateşiyle fırlatıldı. Ateşin etrafında neredeyse aynı anda dört kafa ıslak sıçramalarla patladı. Yaralı. İnlemeleri anında kesildi.

Kip'in gözleri parladı.

Zymun halinden memnun görünüyordu. Yeşil gözlüğünü katlayıp cebine koydu.

Gösteriş yapıyor. İnsanları öldürerek gösteriş yapıyor.

Kip yaklaşırken Zymun aniden kaşlarını çattı. "Adınız ne?" "Kip," dedi Kip, gerçek adını kullanmanın kötü bir seçim olabileceğini düşünmeden önce.

"Kip, kafanda bir diş var."

Ha? Kip dişlerini gösterip işaret etti. “Aslında bütün dişlerim kafamda.” Kusmak istemiyormuş gibi davran, Kip. Bunu atlat.

"Hayır, dişin değil" dedi Zymun. Sanki bir aynaymış gibi kendi kafa derisini işaret etti.

Kip uzandı ve gerçekten de kafa derisine bir dişin battığını gördü. Ne oluyor be? Yüzünü buruşturarak onu çıkardı ve yüzüne taze kan damladı.

"Hımm," dedi Zymun. "Belki önce seni cerrahların yanına götürüp baktırırız."

"Birinci?" diye sordu.

"Evet elbette. Lord Omnichrome tüm taslak hazırlayıcılarımızla görüşmek konusunda ısrar ediyor. Özensiz olanları bile.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 71

Geniş kalabalığın üzerine karanlık çökerken, Liv kamp alanlarında dolaşmaya başladı; yalnız ve kadın olduğunun, etrafının sert erkeklerle çevrili olduğunun giderek daha fazla farkına vardı. Bir sürü kaba adam. Çok yüksek sesle gülen, çok içen, yaklaşan savaştan korkan adamlar. Ve eğer Tyrean olmak onu Chromeria'da dışlanmış ve titizlikle görmezden gelinmiş biri haline getirmişse de, burada böyle bir koruması yoktu. Erkeklerin çoğu ona o kadar kurnazca bakıyordu ki, eğer yalnız olduğunun ve kendisine bakılmasını istemediğinin bu kadar yoğun bir şekilde farkında olmasaydı, bunu asla fark etmeyecekti. Diğerleri ona o kadar pervasızca baktı ki yakasını kontrol etti. Hayır, oldukça mütevazıydı.

Sadece eşlerinden çok uzun süredir uzak kalan birkaç ahmak. Neredeyse

açlıktan ölüyordu ve herhangi bir kamp ateşinde durmak istemese de, bu sadece yiyecek değil aynı zamanda bilgi almanın da tek yoluydu.

Liv, bir tencere güvecin etrafında toplanmış iyi görünümlü çiftçilerle birlikte kamp ateşi yaktı. Elbette çembere girmeden önce herkesi göremiyordu ama içlerinden birkaçı nazik görünüyordu ve yapabileceği en iyi şey buydu.

"İyi akşamlar," dedi hissettiğinden biraz daha neşeli bir sesle. “Biraz güveç için yarım danar verirdim. Fazladan var mı?”

Sekiz kafa ona doğru döndü. Yaşlı bir adam konuştu. “Buna güveç demek çok incelik. Bir tavşan, birkaç yumru ve dokuz ağzın arasında kalan bir cirit bacağının kalıntıları.” Kendini geri planda bırakarak gülümsedi. "Ama Mori bir şekilde askerlerin gözden kaçırdığı bir greyfurt ağacı buldu."

Kendini güvende hisseden Liv yaklaştı. Adam onun gözlerine baktı, gözlerini kırpıştırdı ve şöyle dedi: "Eğer rahatsız oluyorsan gözlüklerini takmalısın genç bayan."

“Zorlandın mı? Neden böyle düşündün?" Liv sordu. “Ve bu Liv, teşekkür

ederim.”

"Su birikintisindeki geyik kadar ürkek görünüyorsun, bu yüzden." Ona birkaç parçalı teneke bir bardak et suyu uzattı. Kendisine ödeme yapma girişiminden vazgeçti. Ona verdikleri ince yahniyi ve küçük, olgunlaşmamış greyfurtu yedi ve çoğunlukla oturup izledi.

Bir süre sonra adamlar savaş, hava durumu ve bu yıl dikmeye zahmet etmedikleri mahsuller, budama zahmetine girmedikleri narenciye ağaçları hakkındaki konuşmalarına geri döndüler çünkü daha fazla meyve verirlerse bu sadece haydutların daha fazla zaman harcayacağı anlamına geliyordu. köylerine yakın. Kötü adamlar değillerdi. Aslında oldukça düzgün görünüyorlardı. Kral Garadul hakkında şikayetleri vardı ve

biri, bir ressamın orada olduğunu hatırlamadan önce karanlık bir şekilde "Lord Omnichrome" hakkında mırıldandı, ancak nefretlerini işgalcilere sakladılar.

Garriston'un dönüşümlü yönetiminin nüansları kaybolmuştu. Daha iyi ve daha kötü işgalciler arasında ayrım yapmadılar. Hepsinden nefret ediyorlardı. Biri, birkaç yıl önce köylerinden bir devriye geçtiğinde ve bir memurun onu götürdüğü sırada kızını kaybetmişti. Daha sonra onu bulmak için Garriston'a gitmişti ama asla başaramamıştı. Diğerleri kısmen arkadaşları için gelmişlerdi, kısmen yapacak başka işleri olmadığından ve bir şehri ele geçirmek ellerine birkaç para bırakabileceğinden, kısmen de yabancılardan nefret ettikleri için.

Ve böylece insanlar on yıldır başka bir ülke tarafından işlenen bir suçtan dolayı ölecek ve öldürecekler.

Liv umursasa bile onlarla mantık yürütmenin bir anlamı yoktu. Başka bir zaman arkadaşımız olabilecek aptallar, demişti babası. Yemeğini bitirdikten sonra sarı gözlüğünü taktı, çorba ve meyve için onlara teşekkür etmek amacıyla birkaç gün dayanacak birkaç luxin meşalesi yaktı, ressamların kamp kurduğu yerin adresini sordu ve sonra yola çıktı.

Kimse onu yolda rahatsız etmedi. Bir keresinde yanından geçerken bir adam ona seslendi ama onun renkli gözlüklerini görünce bu yorum dudaklarında kurudu; şimdi, karanlıkta bile ressamlara saygı duyuyorlardı.

Taslağı hazırlayanların çadırları herkesinkinden ayrıydı; korundukları ya da kazıklarla çevrildikleri için değil ama belli ki kimse onlara çok yakın kamp kurmak istemiyordu. Liv gözlüğünü çıkardı ama birisi ona meydan okursa diye elinde tuttu.

Aynaadamlarla çevrili bir vagonun yanından geçti ve tamamen mora boyadı - tuhaf, ama yavaşlamadı, sanki emir almış gibi kararlı bir şekilde hareket etti. Bu onun Chromeria'da öğrendiği bir numaraydı. Eğer etrafta durursanız, tam bir taslak hazırlayıcısı sizin için yapacak bir şeyler bulur. Meşgul görünüyorsan neredeyse her şeyden kurtulabilirsin.

Taslak hazırlayıcılara aşçılar tarafından cömert bir akşam yemeği ve çok sayıda köle tarafından şarap veya bira servis edildiği bir dizi ateşin yanından geçti. Taslak hazırlayanların tümü, bazı kadınların bileklerine kumaş veya metal kemerler veya büyük bilezikler takarak renklerini takıyordu. Pelerinlerinin veya elbiselerinin etekleri de rengi yansıtıyordu. Onun dışında herkes kendi tarzını giyiyordu. Ancak genel olarak bu taslak hazırlayıcıları, eski zamanlarda alışılmış olandan çok daha fazla, kıyafetlerinin geniş alanlarında renklerini yüksek sesle duyurmakla ilgileniyorlardı.

Chromeria, bir kadının yeşil olduğunu başkalarına belli etmek için tek bir yeşil saç tokasına sahip olabileceği yer.

Gürültülü ve ayrıcalıklı bir gruptu ama Liv gölgelerin arasından izlerken buradaki kadın ve erkeklerin sık sık güneye baktıklarını gördü. - Liv'in Kral Garadul'un ikametgahı olduğunu varsaydığı, teknik ressamlar ve Aynaadamlar tarafından korunan devasa köşke değil, başka bir şenlik ateşine. Kölelerin masalarından birinden bir sürahi şarap aldı ve oraya yöneldi. Karanlıkta kendi kıyafeti kölelerinkinden pek farklı görünmüyordu.

Kölelerin biçimlerinin ötesinde gördüğü şey nefesini kesti. İnsanlar -ya da insan şeklindeki canavarlar- konuşuyor, içiyor, oyalanıyor, taslak çiziyordu.

Liv'in en yakınında, yarısı mavi gözlük takan ve tamamı mavi luxin ile dolu, ateşin ışığında tenlerini renklendiren mavi teknik ressamlardan oluşan bir grup, kristalden yapılmış gibi görünen bir kadınla konuşuyorlardı.

Uzun bir süre Liv'in ne gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Ama belli ki onlar taslak hazırlayanlardı ve her yerde luxin vardı. Yemin bozanlar. Deli. Kırık. Renkli ağırlıklar. Liv bunu zorlukla kabul edebildi.

Bunlar Liv'e öğretilen her şeyi ihlal eden insanlardı. Sadece kırık detayları yakaladı. Kırık haleli bir göz. Diğer blues'lar dinlerken kristal kadın havada bir matris çiziyordu. Yeşiller gülüyor, bir ateşin etrafında dans ediyor, doğal olmayan şekilde esnek bacaklar üzerinde zıplıyor, Liv'in şimdiye kadar gördüğü tüm erkeklerden daha yükseğe zıplıyor, birbirlerinin üzerinden taklalar ve ters taklalar atıyorlar. Tenleri sürekli yeşil olan ama henüz dönüşmemiş bir adam ve bir kadın ayakta duruyorlardı, birbirlerini tutuyorlardı, kalçalarını birbirine sürtüyordu, o kadar şehvetli bir şekilde dans ediyorlardı ki... durun, hayır, kadının eteği beline sarılmıştı. Tezahürat hazırlayanlar da dahil olmak üzere herkesin gözü önünde onlar aslında...

Liv gözlerini kaçırdı, yanakları aniden kızardı. Sarı, havaya küçük luxin topları fırlatırken, mavi de onlara mavi mermiler atıyordu; bağlandığında her küçük hedef bir ışık parıltısıyla patlıyordu.

Ama Liv'in gözleri tam renkli yaratıklara çekildi. Burada bile pek fazla yoktu. Bu tür şeylerle ilgili söylentileri yalnızca Chromeria'da duymuştu. Halelerini kıran neredeyse herkesin delirdiğini ve öldüğünü söylediler - ya da daha sık delirip başkalarını öldürüyordu. Paktı gerekli kılan da bu tehlikeydi. Orholam erkeklere hizmet etmek için sihir yaptı ve bir ressam da kendi toplumuna hizmet etmeye yemin etti. Yemin bozanlar yalnızca kendilerine hizmet ediyordu ve herkesi tehlikeye atıyorlardı.

Ama her zaman kendilerini yeniden yaratanların efsaneleri vardı. Şimdi Liv bunların çılgın masallar olmadığını görüyordu. Şimdi burada, bu taslak hazırlayanlar birbirlerine bunun nasıl yapılacağını öğretiyorlardı. Liv kristal mavisi kadına baktı. Garip bir şekilde güzeldi. Kristal saçları ve gözlerinin üzerine kapanan elmas şeklindeki göz kapakları, kusurlu kristal derisi, bin fasetle bölünmüş, vücudunun her doğal kıvrımını kaplıyordu. Binlerce, onbinlerce küçük kristal oluşturarak hareket edebilmesi ve bükülebilmesi gereken bir bedene sert, bükülmeyen mavi lüksin çekilmesiyle nasıl başa çıkılacağı sorununun üstesinden gelmişti. Öğrencilerine ne yaptığını göstermek için vücudunun üst kısmını bir dansçı gibi hareket ettirirken vücudu ateş ışığında parıldadı, parıldadı ve korse oldu. Parıldayan mavi dudaklarının yanında tuhaf bir şekilde beyaz dişlerini göstererek güldü.

Bok!

“Hey Caleen! Şarap dedim!” dedi bir ses.

Liv döndü ve kendini vücudunun her yerinde korkunç yanık izleri olan bir adamla karşı karşıya buldu. Haleleri arasından kırılan ateş kristalinin garip parıltısına sahip, alt-kırmızı bir renk. Liv'e bir bardak uzattı ve o da titreyerek, gözlerini başka tarafa çevirene kadar bardağı şarapla doldurdu. Adam bir elinde sis borusu tutuyordu ve cildinin her tarafında yeni yanıklar vardı. Liv baktığında yanıkların kasıtlı olduğunu fark etti. Tüm derisini, hissini kaybedecek kadar derinden yaralamaya çalışıyordu. O zamana kadar elinden geldiğince acıya karşı kendini öldürüyordu.

Çılgın bir yangın hazırlayıcısının yakınında olmak bile inanılmaz derecede tehlikeli olmalıydı. Kendini normalde kontrol edemiyordu ve şimdi sarhoştu ve kafası karışmıştı.

Adam daha yeni ayrılmıştı ki Liv birkaç yüz metre ötede gece gökyüzüne doğru bir alev püskürdüğünü gördü. O da durdu, renkli yaratıklardan birkaçı da etraflarındakileri dürterek işaret etti.

Her ne idiyse, bunu yapan ressam çok güçlüydü. Geceye atılacak çok fazla ateş vardı. Bunu yapacak ışığı nereden bulmuştu? Şenlik ateşlerinden birinden mi?

Sonra aynı şey tekrar oldu, ateş birkaç saniye boyunca gökyüzünü boyadı. Liv korkudan boğazının sıkıştığını hissetti. Kip! Hayır, bu çok saçmaydı. Kip yeşil/maviydi. Kırmızının altındaki ateş, spektrumun diğer ucundaydı. BT

Kip olamazdı. Renkli yaratıklar sanki kendilerinden biri orada eğleniyormuş gibi güldüler.

Orholam, Kip gece orada öldürülebilir. Liv'in gitmesi gerekiyordu.

Döndü ve kamptan dışarı çıktı. Muhteşem siyah bir elbise giymiş ve menekşe rengi göz şapkaları takmış bir kadına kralın köşkünün dışına kadar eşlik eden bir düzine Aynaadam'la neredeyse karşılaşıyordu. Liv durdu. Karris.

Hızla yanlarından geçtiler ama Liv'in nereye gittiklerinden hiç şüphesi yoktu. Karris, gördüğü o tuhaf mor vagonda tutuluyordu, esir tutuluyordu. Liv'in bunu daha önce çözmesi gerekirdi.

Yine de Liv'in Karris'i bulduğu -aslında onu ilk gün belki de yüz bin kişilik bir kampta bulduğu - hatta belki de daha fazlası olduğu için duyduğu mutluluk, Kip'e duyduğu korkuyla bastırılmıştı.

Teknik ressamların bulunduğu bölgeden çıktığında sarı gözlüğünü taktı. Kimse onu rahatsız etmedi. Kip'le buluşmak için anlaştıkları yere tam zamanında geldi ama Kip orada değildi. Hiç gelmedi.

Ertesi gün, Tyrean tenli, mavi gözlü şişman bir çocuğun saldırıya uğradığını ve beş erkeği -söylentilere göre on, yirmi ya da beş kadını da- öldürdüğünü ve ardından havaya ateş açtığını öğrendi. Ressamlar ve Ayna Adamlar tarafından götürülmüştü. İmkansızlıklara rağmen (Kip kırmızının altını çizemedi) sezgileri bunu doğruladı. Kip'ti bu. Emindi. Birisi ateş açmış, bir başkası bu insanları öldürmüş ve Kip kaçırılmıştı.

İki gün boyunca onu aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 72

Güneş ayaklarını ufka doğru sürüklerken Gavin işaret verdi ve takım sürücülerinin kırbaçları şakladı. Taslak atlar ileri atıldı. Kabloları gerildi ve büyük sarı luxin desteklerine bağlı halatlar bir anlığına gerildi. Sonra destekler düştü, atların büyük ağırlığı onları asma duvardan kaptı.

Son sarı luxin katmanı bir patlama sesiyle yere çarptı ve dünyayı sarstı. Gavin her şeyin planlandığı gibi gidip gitmediğini kontrol etmek için hemen harekete geçti.

"Bir lig geride!" Corvan aradı. Duvarın tepesinde durmuş, Kral Garadul'un devasa ordusuna bakıyordu.

"Bok!"

"İşte, Lord Prism!" Mühendislerden biri aradı.

Gavin hızla yanımıza geldi. Neredeyse tamamen sarı luxinden bir duvar inşa ederken karşılaştığı birçok büyük problemden sonuncusu, tüm luxin'in yalıtılması gerektiğiydi. Mühür her zaman en zayıf noktaydı. Eğer o tek alanı eritebilseydiniz - fena bir başarı değil ama yine de - tüm yapı çözülürdü. Duvarının bölümler halinde yapılmış olması, her bölümün birden fazla mührü olduğu anlamına geliyordu. Herhangi bir bölüm başarısız olursa felaket olurdu; elli adım genişliğindeki duvarın tamamı bir anda sıvı ışığa sıçrayacaktı.

Gavin'den önce kimsenin bütün bir duvarı sarı lüksten yapacak kadar aptal olmamasının nedeni muhtemelen buydu.

Çözümün kendisi basitlikti: her biri diğerini koruyan iki lüksin katmanı, contalar içeriye doğru. Bu kısım taslak hazırlayanlar arasında oldukça yaygındı, ancak mühür her zaman dokunduğunuz son şeydi. Yani onu duvar kadar büyük bir şeyin üzerine, içeriye sıkıştıramazsınız. Bir mührü daha fazla lüksle kaplayıp mühürleyerek koruyabilirsiniz, ancak bir mühür her zaman dışarıda olacaktır. Taslağı hazırlayanların çoğu mührü kaplar, bu mührü kaplar, onu da kaplar ve bu şekilde bırakırdı.

Gavin için yeterince iyi değildi. Duvarın ikinci katmanının tamamını destekler üzerine inşa etmişti. Daha sonra her iki tarafı da içten mühürleyerek inşa etmişti. Taslak atlar destekleri çıkardığında ve duvarın ikinci katmanı yerine oturduğunda, geride mühürlerin -Gavin'in ilk defa duyduğu- sadece sarı luxin tarafından değil, aynı zamanda duvarın muazzam ağırlığı. Ve her bölüm kilitlendiğinde

Bir sonraki aşamada, herhangi birinin mühürlere erişmek için duvarı kaldırması giderek zorlaştı.

Gavin anıtsal, saf bir şey inşa ediyordu ve bu harika bir duyguydu. Bu yapı o öldükten sonra da uzun süre ayakta kalacaktı. Aynı şeyi iddia edebilecek çok fazla erkek yoktu. Yerel halk ona zaten Parlak Su Duvarı diyordu.

Gavin, seslenen mühendisin yanına aceleyle gittiğinde, desteklerden birinin sonuna kadar çekilmediğini fark etti. Duvar üzerine düşmüş, iki adım genişliğindeki desteği neredeyse yarısına kadar yere vurmuş ve duvarın bir sonraki bölüme tam olarak oturmasını engellemişti.

"Topçularımızın konuşlanmasına üç dakika kaldı!" Corvan aşağıya seslendi. Sonuva kaltak! Gavin geniş sarı desteğin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kiri hızla süpürdü. Destek, duvar bölümlerinin aksine, tam da bu olasılığa karşı yüzeyden mühürlendi. Tam orada! Gavin mührün içine bir miktar alt-kırmızı gönderdi ve desteğin tamamı çözüldü, sarı luxin aniden sıvılaştı. Duvar derin bir gümbürtüyle çöktü.

Gavin toleransları çok sıkı tutmuştu. O kadar iyi hizalanmasalar bile bu eklemlerin birbirine bağlanabilmesini sağlamalıydı. Sıkı bağlantılar duvara daha fazla güç kazandırdı ve yağmur fırtınalarında bile içerideki askerlerin kuru kalmasını sağladı, ama yine de.

Saatler sonra ilk kez dikkatini duvardan ayırdı - akşamın erken saatleri olmasına rağmen sanki günler gibiydi - ihtiyacı olan kişiyi arayan toplanmış insanlara baktı.

Binlerce kişi toplanmıştı. Garriston halkının çoğu duvarın inşa edilmesini görmek istiyordu. Satıcılar vagonlarını ve tezgahlarını kurmuştu. Ozanlar ortalıkta dolaşıyor, çalıyor ve insanları para için dürtüklüyordu. Askerler caddeleri açık tuttular ve teçhizat, barut ve halatlar taşımaya başladılar ve toplar, fırınlar için yakacak odun ve ilave zırhlar, oklar ve tüfekler için ateş etmeye başladılar. Diğerleri ikinci katman yerine oturur oturmaz vinçleri çalıştırdılar. Taslakçılar duvarın iç kısmına doluşuyor, çatlakları kapatıyor, düzeltebilecekleri kusurları veya Gavin'in yardımına ihtiyaç duyan daha büyük kusurları arıyorlardı. Kara Muhafızlar da (neredeyse yüze yakın kişi) yakınlarda duruyordu.

Zaten herkese gitmelerini söylemişlerdi ama emri uygulayacak adamları yoktu. İnsanlar çok meraklıydı; hayatlarında bir daha böyle bir şey göremeyeceklerini biliyorlardı. Gavin endişelenemezdi

şu anda onları. Zaten imkansızlığın gerginliğinin göğsünü sıktığını hissediyordu.

"Kaptan!" Gavin aradı. “Süreci gördünüz. Ekip üyelerinin olabildiğince hızlı hareket etmesini sağlayın. On altı bölümümüz daha var. Ekiplerin yarısını doğu yakasına gönder, yarısını da buradan çıkar. Altı taslakçı alın. Siz dördünüz, siz ve siz. Ne yaptığımı gördün. Git yap onu.

"General Danavis, konuş benimle!" Gavin bağırdı. Artık bir ligden az. Yeterli olmalı.

Gavin kapıyı tutan büyük kemerin içine doğru ilerledi. Duvarın büyük kıvrımlı uzunluğu boyunca açık delikler, borular uzanıyordu. Gavin kendini ışıkla doldurdu ve her bir tüpe yeşil lüksin püskürttü. Bu, duvara biraz esneklik kazandıracak ama aynı zamanda herhangi bir koç darbesinden geri tepme gücü de verecekti. Yeşil lüksin tüplerinin her birinin ucunu kapattı.

Corvan, yeni çekilmiş bir teleskopu tek gözüne tutarak, "Lord Prizması," diye seslendi. “Görünüşe göre toplarını ordunun önüne iten ekipleri var. Dışarı çıkıp onları ezecek avcı adamlarımızın olmadığını biliyorlar. Lanet casuslar! Menfezleri göremiyorum ama yarım düzine olduklarını biliyoruz. Eğer en rastgele şekilde ateş ederlerse...” Durdu ve zihinsel hesaplamalar yaptı. En büyük rastgelelik, kelimenin tam anlamıyla topçuların ulaşabileceği en uzun mesafeydi, ancak en büyük menfezlere neredeyse iki bin adımda nişan almak diye bir şey yoktu. “Mürettebatları eğitimliyse bombardımana her an başlayabilirler. Olmasalar bile birkaç dakika içinde."

Gavin'in endişelendiği menfezler değildi. O büyük topların yörüngesi nedeniyle atışları duvarın ön kısmına isabet ediyordu. Parlak Su Duvarı istedikleri kadar doğrudan darbe alabilirdi. Yüksek yörüngeli obüsler için büyük ölçüde yaklaşmaları, duvarın arkasındaki inatçı kalabalığa kesinlikle zarar verecek havan topları için daha da yaklaşmaları gerekecekti. Garriston'un toplarının, bu silahların yerleştirilmeden, paketlenmeden ve doldurulmadan önce etkisiz hale getirilmesi gerekecekti.

Gavin, "Lanet olsun, daha önemli bir şey yapmayan birini bulun ve bu lanet insanları geri getirin," diye emretti. “Bu bir Pazar Günü gezisi değil! Mermiler on dakika içinde bulundukları yere inecek!” Gavin, General Danavis'e döndü. "Mümkün olduğu kadar çabuk ateş etmeye başlayın. Bana zaman kazandırın General!”

Gavin duvarın bir sonraki bölümünün yerine oturduğunu duymaktan çok hissetti. İnsanlar her yere akın ediyordu ama o bunu aklından çıkardı ve

Artık duvar şekillenmeye başladığından beri yeni ve en büyük sorunla karşı karşıyaydı.

Kapıyı o yapmamıştı.

Malzemeleri duvarın tepesine taşıyan vinçlerden birine koştu. O yaklaşırken zaten yerden havalanıyor, hızla yükseliyordu. Gavin atladı ve iki kanca mavi ve yeşil lüksini fırlatarak yükün yanlarına takıldı. Hızla ayağa kalktı ve kendini yukarı çekti. Yük duvarın üstüne yerleşir yerleşmez atlayarak vinci çalıştıran askerleri ürküttü. Dondular.

"Çalışmak!" diye kükredi. Atladılar ve sonra ona atladılar.

Gavin duvarın tepesinden koşarak adamlardan kaçarak kapıyı çizmesi gereken boşluğun üzerindeki kemere geri döndü.

Tremblefist emirler yağdırıyor, Gavin'in yanında durması için az sayıda Kara Muhafız gönderiyordu - sanki onu gelen mermilerden korumak için her şeyi yapabilirlermiş gibi - ama duvarı kurmaya çalışan savunmacıların yoluna çıkacak kadar çok değillerdi. yüzlerce görevden herhangi biri için. Kara Muhafızların geri kalanı boş kapının önünde pozisyon aldı.

Tüm savaşlarda olduğu gibi, görülecek çok fazla şey vardı ve her şeyi bir araya getiremeyecek kadar çok şey aynı anda oluyordu. Gavin ufkun üzerinde duran güneşe doğru baktı.

İki saat. Tek ihtiyacım olan iki saat. Bu insanları korumak sizin de onaylamanız gereken büyük bir amacım. Eğer oradaysan lütfen o kutsal kıçını kaldırıp bana yardım eder misin?

General Danavis geçen hafta Garriston'un savunucularını organize ediyor, eğitiyor, terfi ettiriyor, kovuyor ve eğitiyordu. Günde yirmi saat, bazen yirmi iki. Bu insanlık dışıydı ama yine de yeterli değildi. Gavin, gazilerle çalışmanın disiplinine ve kolaylığına alışkındı. Prizma Savaşı'nın sonunda adamları birlikte sorunsuz bir şekilde çalışmışlardı. Bu duvarı erzaklarla doldurmak, gazilerinin bu adamların harcadığı zamanın tam anlamıyla üçte birini almasına neden olurdu. Kıdemli topçuları, mesafeleri işaretlenmiş halde zaten görülebiliyordu. Bu adamlar birbirlerini çok az tanıyordu, birbirlerine çok daha az güveniyorlardı. Bu her şeyi acı verici derecede yavaşlatıyordu ve Gavin onların ne kadar yavaş olduğuna uyum sağlamakta yavaştı.

Biz mahkumuz.

Ama sonra açık kemerin önünde yürümek için hızlı bir platform tasarladı - açık luxin ipliklerinin bir kısmını toplamak için gerekliydi - ve duvarı ilk kez düşmanlarının göreceği şekilde gördü.

O lanet çocuk sanatçı şaheserini yaratmıştı.

Formları dolduran kişi Gavin'di ama her zaman onların üzerinde geziniyordu ve bölümleri bir araya getirirken daima duvarın diğer tarafındaydı. Artık bütünü görüyordu.

Duvarın tamamı, büyük kıvrımlı bölümü, yüzünü ilk gösterdiğinde güneşin renginde parlıyordu. Bu parıltı, mükemmel sarının ilk katmanının arkasında süzülen sıvı sarıdan (mükemmel, sert sarıdan bir saç teli uzakta) geliyordu. Sıvı sarı, dış duvarı yaralayan her türlü hasarı onarırdı. Ama sonra Gavin, bu ince katmanın içinde, şüphesiz Aheyyad'ın yönetimi altındaki eski teknik ressamlarının kendi dokunuşlarını eklediklerini gördü. Bir düşman yaklaştığında tüm duvarın iğrenç şeylerle dolu olduğunu görüyordu. İnsan kafası büyüklüğündeki örümcekler duvar boyunca sürünüyor, duruyor, küçük çeneleri takırdıyormuş gibi görünüyordu. Küçük ejderhalar uçup dönüyor gibi görünüyordu. Karanlığın içinden onaylamayan yüzler fırladı. Bir kadın çok dişli bir şeyden kaçtı, parçalandı ve canlı canlı yutuldu. yüzü umutsuzlukla boyanmıştı. Duvarın dibinde yürüyormuş gibi görünen bir adam, sisin içinden dönen eller tarafından yakalanıp onu içeri çekti. Güzel kadınlar, çatal dilli ve kocaman pençeli canavarlara dönüştü. Kan yere sızdı ve birikti. Ve bunlar Gavin'in üstünkörü bir bakışta görebildiği şeylerdi. Sanki taslak hazırlayanlar bir araya gelmiş ve içlerinden birinin gördüğü her kabusu alıp duvara koymuş gibiydi. Hepsi birer illüzyondu, hepsi duvarın içindeki görüntülerdi ama düşman ilk başta bunu anlamazdı ve bilse bile gecenin kendisi kadar korkutucuydu. Daha da iyisi, düşman okçularının ve silahşörlerinin bu görüntülerin gizlediği cinayet deliklerine isabetli atış yapmalarını kesinlikle engelleyecektir. Duvarın dibinde yürüyormuş gibi görünen bir adam, sisin içinden dönen eller tarafından yakalanıp onu içeri çekti. Güzel kadınlar, çatal dilli ve kocaman pençeli canavarlara dönüştü. Kan yere sızdı ve birikti. Ve bunlar Gavin'in üstünkörü bir bakışta görebildiği şeylerdi. Sanki taslak hazırlayanlar bir araya gelmiş ve içlerinden birinin gördüğü her kabusu alıp duvara koymuş gibiydi. Hepsi birer illüzyondu, hepsi duvarın içindeki görüntülerdi ama düşman ilk başta bunu anlamazdı ve bilse bile gecenin kendisi kadar korkutucuydu. Daha da iyisi, düşman okçularının ve silahşörlerinin bu görüntülerin gizlediği cinayet deliklerine isabetli atış yapmalarını kesinlikle engelleyecektir. Duvarın dibinde yürüyormuş gibi görünen bir adam, sisin içinden dönen eller tarafından yakalanıp onu içeri çekti. Güzel kadınlar, çatal dilli ve kocaman pençeli canavarlara dönüştü. Kan yere sızdı ve birikti. Ve bunlar Gavin'in üstünkörü bir bakışta görebildiği şeylerdi. Sanki taslak hazırlayanlar bir araya gelmiş ve içlerinden birinin gördüğü her kabusu alıp duvara koymuş gibiydi. Hepsi birer illüzyondu, hepsi duvarın içindeki görüntülerdi ama düşman ilk başta bunu anlamazdı ve bilse bile gecenin kendisi kadar korkutucuydu. Daha da iyisi, düşman okçularının ve silahşörlerinin bu görüntülerin gizlediği cinayet deliklerine isabetli atış yapmalarını kesinlikle engelleyecektir. Kan yere sızdı ve birikti. Ve bunlar Gavin'in üstünkörü bir bakışta görebildiği şeylerdi. Sanki taslak hazırlayanlar bir araya gelmiş ve içlerinden birinin gördüğü her kabusu alıp duvara koymuş gibiydi. Hepsi birer illüzyondu, hepsi duvarın içindeki görüntülerdi ama düşman ilk başta bunu anlamazdı ve bilse bile gecenin kendisi kadar korkutucuydu. Daha da iyisi, düşman okçularının ve silahşörlerinin bu görüntülerin gizlediği cinayet deliklerine isabetli atış yapmalarını kesinlikle engelleyecektir. Kan yere sızdı ve birikti. Ve bunlar Gavin'in üstünkörü bir bakışta görebildiği şeylerdi. Sanki taslak hazırlayanlar bir araya gelmiş ve içlerinden birinin gördüğü her kabusu alıp

Ve bunlar sadece duvarın geniş boş bölümleriydi. Her çıkıntıda, Prism'in kaşlarını çatan, yasaklayıcı figürü saldırganlara tepeden bakıyordu. Gavin baktığında son dört yüz yıldaki tüm Prizmaların duvara işlendiğini gördü; sağ elinde herkese hükmeden figürün Lucidonius, sol elinde de Gavin vardı. Üstlerinde, devasa kapı aralığının üzerinde Orholam'ın çatık kaşlı figürü, ışıltılı ve öfkeli bir şekilde beliriyordu; dik kolları kapının kemerlerini oluşturuyordu. Bu kapıya saldıran herhangi biri, Orholam'ın kendisine ve onun tüm Prizmalarına saldırmış olacaktır. Saldırganları tedirgin edecek harika bir küçük numara. Orholam da dahil olmak üzere her figür, saldırganlara taş atmak, ateş ya da büyü atmak için kurnazca gizlenmiş makinelere sahipti.

Gavin başka bir laneti ısırdı. Yaklaşık beş saniye durup kendi lanet olası duvarına hayran kalmıştı. Zamanı yoktu.

Bir an için kapı aralığını kapatmayı, saf bir duvar yapmayı düşündü. Ancak bu noktada bu daha hızlı olmayacaktır. Formlar zaten bir kapı yapacak şekilde şekillendirilmişti. Tek yapması gereken onları doldurup bağlamaktı.
- sadece bir tarafta, duvarın geri kalanında kullanacağı zekanın beklemesi gerekecekti. Eğer o kadar uzun yaşarlarsa yarın.

Gavin, duvarın tüm üst yapısını birbirine bağlayan süperviyole bobinlerini topladı ve sarı luxin dökmeye başladı.

Orholam, bitkin düşmüştü. Son beş gündür her gün, özellikle de bu gün boyunca, şafağın ilk ışıklarından itibaren mutlak limitine kadar çekim yapıyordu. Eğer normal bir teknik ressam olsaydı çoktan delirmişti. Çoğu Prizma bile Gavin'in yaptığı çizim miktarı nedeniyle kendilerini öldürürdü. Diğerleri de bunu biliyordu. Aksine, Gavin savaştan bu yana daha güçlü ve çok daha etkili olmuştu. Hayatında hiçbir şeyden etkilendiğini görmediği Tala gibi kadınları görmüştü.
- Shoot, hazırlıksız anlarda sanki düpedüz korkutucuymuş gibi ona bakıyor. Ama onun bile taslağını çıkarabileceği çok şey vardı.

Yine de formlara mükemmel sarı lüksin döktü. Gerçek Gavin bunu yapmış olamazdı: O bir süperkromat değildi, mükemmel bir sarıyı çizemezdi. Ama Gavin yarı yolda gidemedi. Sarı luxin için "yeterince iyi" diye bir şey yoktu; eğer mükemmel bir şekilde hazırlanmasaydı dağılırdı. Bu kadar basit.

Bir şey duvarı salladı ve Gavin neredeyse oturduğu yerden düşüyordu. Birisi onu dengede tuttu ve Tremblefist'in yanında durup onu ayakta tuttuğunu gördü. Bir dakika sonra, uzaktaki topların gecikmeli gürlemesini duydu.

"Seni yakaladım" dedi Tremblefist. Ağabeyi kadar iri değildi ama o da Gavin'le uzun süre çalışmıştı. Gavin'in gözlerindeki donuk, şaşkın bakışı görmüş olmalı, çünkü şöyle dedi: “Bizim toplarımız birazdan ateşlenecek. Dikkatin... dağılmasın. Paniğe kapılmayın, demek istedi. Korkmayın. Kapıyı mahvetme ve hepimizi öldürtme.

Kral Garadul'un topçularından daha fazlası sahaya inmeye başladı, bunların çoğu Parlaksu Duvarı'nın çok yakınındaydı. Düşman menfezlerinin sesi uzaktan fırtınaya dönüştü. Gavin iradesini topladı ve taslak hazırlamaya devam etti. Tremblefist'in büyük ellerini omuzlarında hissedene kadar ayaklarının üzerinde dokuma yaptığını fark etmedi. Diğer birkaç Karamuhafız yaklaştı.

"Başlığı kaldır!" General Danavis bağırdı.

Gavin'in ellerinden aşağıdaki formlara sarı luxin sıçrarken, başlığın her bir bölümü karşı ağırlıklar üzerinde yerine otururken duvarın titrediğini hissetti. Kaput, mimarının icadıydı. Temel olarak topçu bombardımanı sırasında kullanılmak üzere çıkarılabilir bir çatıydı. Yağmur suyunu toplamak için, dayanılmaz derecede sıcak olduğunda veya insanların büyük yükler taşımak zorunda kaldığı veya arabaların duvar boyunca geçmek zorunda kaldığı zamanlarda açık bir çatının tercih edildiği pek çok zaman vardı. Ancak bir bombardıman sırasında savunucuları obüslerden ve havan ateşinden koruyacaktı. Duvarın kendi topçusu, bir ok yarığıyla aynı temel savunma tasarımına göre ateş etmek üzere serbest bırakılmıştı; geniş bir açıdan ateş etmek kolaydı, ancak onu devre dışı bırakmak için diğer taraftan doğrudan bir vuruş gerekiyordu.

"Bu ne lan?" Tremblefist nefes aldı. Adamın onu ayakta tutması dışında Gavin onu duymamıştı bile. Ve Tremblefist kendi kendine pek konuşmuyordu.

Gavin başını kaldırıp kendine biraz ara verdi ve ovaya baktı.

Ordu giderek yaklaşıyor, menfezlerine yetişiyordu. Önlerinde obüsleri yerleştiren ekipler vardı; savunmacılar hâlâ tek bir atış bile yapmamışlardı, bu da General Danavis'in en yakındaki mürettebata bağırmasına neden olmuştu.

Ama Tremblefist'in lanetlediği şey bu değildi. Ana ordunun önünde, ilerideki top mevzilerine rağmen yüzden fazla erkek ve kadın vardı; bazıları atlıydı, bazıları ise sadece koşuyordu. Hepsi parlak renkli kıyafetler giymişti. Gavin, yeşillerin hareketlerinden, sıçrayan, ligi yok eden büyük adımlarla koşmalarından onların sadece draft oyuncusu olmadığını anlayabiliyordu. Renkli yaratıklardı ve doğrudan kapıya doğru gidiyorlardı.

En fazla dört dakika içinde duvarın önünde olacaklardı.

Dört dakika. Gavin yarı oluşmuş kapısına baktı. Menteşeleri dert etmeseydi, o lanet şeyi duvara yapıştırsaydı, bu mümkündü. Belki. Gücünü toplayarak güneşe baktı. Gün batımına bir saatten az kalmıştı. Pazar Günü Arifesi şenlikleri, güneşin son ışınının ufukta kaybolmasıyla başlayacaktı. Saldırganlar kafir, pagan ya da sadık olsalar da Pazar Günü boyunca savaşmazlardı. Güneş Günü, Lucidonius'un kovduğu tanrılar için bile kutsaldı.

Saldırganları bir saat boyunca oyalayabilirlerse bir şansları vardı. Ve Sun Day onlara kapıları güçlendirmek, malzeme ve silahları yerleştirmek için ihtiyaç duydukları zamanı verecekti.

Bir gün. Bir saat. Bu savaşın gidişatını belirleyecek dört dakika. Bu noktaya geldi. Gavin pes etmeyecekti. Dört dakikası kalmıştı.

Duvardaki menfezler sonunda sahadakilere cevap verdi, ancak atışlar vahşiydi, sahadaki topçu mevzilerinin veya hücum eden renkli güçlerin yakınında bile değildi. Ve Kral Garadul'un atışlarının çoğu duvara çarpıyordu; duvar darbeyi emip kendini iyileştirirken her biri sarı luxin'den bir çıtırtı, bir sızlanma ve bir sarı ışık saçmasıyla geri sekiyordu.

Gavin'in luxin ile doldurduğu formların dörtte üçü doluydu ve onu nane ve okaliptüse çok yakın olan canlandırıcı kokulara boğuyordu ama yine de yorucuydu. Renkli ışıklara baktı. İki dakika bile kalmadı.

Orholam, burada iyi bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Harika bir amaç Orholam. Özverili falan. İnsanların özverili olmasını istiyorsunuz, değil mi?

Tremblefist, Gavin'i teslim etti ve yerdeki Kara Muhafızlara emirler yağdırıyordu. General Danavis, birliklerin kapıya gitmesini ve duvarın arkasında saf oluşturmasını emrediyordu. Kalabalık dağılmaya başlamıştı. Herkes bağırıyordu ama Gavin artık kelimeleri bile çıkaramıyordu.

Önünde büyü parıltıları parladı. Renkli yaratıklar onu fark etmişti. Füzeler, ateşler ve akıllarına gelen her şeyi fırlatıyorlardı ama Kara Muhafızları hepsini geri çeviriyordu.

Gavin taslak hazırlamaya devam etti. Renkli ışıklar artık sadece iki yüz adım ötedeydi ve tam bir hızla koşuyorlardı. Sadece saniyeleri kalmıştı. Gavin'in sağından bir top gürledi ve bir düzine renkli hayaleti parçalayıp parçaladı. Ama arkalarındaki renkli yaratıklar kanın, dumanın ve uçuşan uzuvların arasından atlıyordu; yüzleri hırlıyordu, insanlık dışıydı ve parlıyordu.

Son formu doldurmak için sarı lüksün sonuncusunu çizen Gavin, ipleri elinde topladı. Bunu başaracaktı! Bir gülle formlara çarptığında luxin'i mühürlüyordu. İnanılmaz derecede şanslı olan şutun tüm gücü doğrudan Gavin'in eline geçti. Bu, bir ipi tutarken birinin diğer tarafa bağlı bir örsü düşürmesi gibiydi.

Luxin Gavin'in elinden anında çekildi. Kapı ve gülle kemerin altındaki yere çarptı, gülle

Kara Muhafızların ve arkalarında hâlâ şaşkın şaşkın bakan bir düzine sivilin arasından geçiyorlar. Kapı -aniden tutulan, mührü açılan sarı luxin- tısladı ve Gavin onu durduramadan ışığa dönüştü.

İki saniye içinde kapı bir anda hiçliğe dönüştü ve ortadan kayboldu; Garriston'ın umudu da öyle.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 73

Gavin yere yığıldı. Ya da eğer iki Kara Muhafız onu yakalayıp uçurumun kenarından uzaklaştırmasaydı, bunu yapacaktı. Onlarla savaşmak, ayağa kalkmak istiyordu ama başı o kadar sersemlemişti ki kelimeler bile söyleyemiyordu.

Tüneğinin hemen altındaki ilk çarpışmayı kaçırdı ama bunu duydu, hissetti. Kendilerini hazırlayan, korku ve öfkeyi dile getiren, taslak hazırlığı için iradelerini geliştiren erkek ve kadınların çığlıkları. Sonra ısı dalgaları ve darbenin şoku, zırhların patlaması, adamlar ve yaratıkların homurdanması. Sonra çığlıklar atıyor, hep çığlık atıyor.

"Tüfeklerim nerede?! İki saat önce buraya getirilmelerini emretmiştim!" General Danavis çığlık atıyordu. Küfür. Gavin'den on adım uzakta durmuş, cinayet deliklerinden ve hilelerden kapının kemerinin altındaki savaşı izliyordu. Askerleri ona göz kırpıyordu. Yirmi kişiden sadece ikisinde tüfek vardı. "Ateş, lanet olsun sana!" onlara bağırdı. "Sen ve sen, gidip tüfekleri bulun. Şimdi!" Sonra topçu ekiplerine bağırarak gitti.

Kara Muhafızlar Gavin'i duvarın kenarına çekti. Duvardaki başlık, ön veya arka tarafta yalnızca birkaç yerin açık olduğu anlamına geliyordu. Vinçlerin mal çektiği yerde bir tane buldular. Bir Blackguard çift renklisi yere kadar mavi-yeşil bir slayt çizdi.

"Ne yapıyorsun?" Gavin başardı.

"Sizi güvenli bir yere götürüyoruz efendim." Daha sonra adam kaydırağa atladı. Gavin kaportanın oluşturduğu parlak koridordan menfez ekiplerinden birine bakıyordu. Bir top atmışlardı ve sahanın aşağısına bakıyorlardı — deneyimsiz mürettebatın işareti. Hedeflerini ayarlayabilmeleri için yalnızca bir kişinin izlemesi gerekiyordu. Gerisi zaten yeniden yükleniyor olmalı. Ancak bir süre sonra alkışladılar. "Anladım!" Gavin neye çarptıklarını göremedi ama işlerine döndüklerinde bir hareketlenme gördü.

"Güvenli!" Karamuhafız Parlaksu Duvarı'nın dibinde yerden seslendi.

Yeşil pençeler topçu ekibinin hemen önündeki duvara dayandı. Ne? Gavin yeşil yaratıkların bacaklarına yeşil luxin esnekliğini aşıladığını biliyordu ama bu duvarın yarısı kadar yüksekliğe bile atlayan birini görmemişti. İşaret ederek bağırdı ama canavar topçuların üzerine atılmadan önce. Kocaman pençelere dönüşen elleri, orada olduğunu bile anlamadan dört adamı parçaladı. Kan geniş bir alana saçıldı

duvarlara sıçrayan yaylar. Son üç adam canavarı gördü ama dondular. Hatta sadece biri duvardan tüfek kapmaya kalkıştı.

Yeşil yaratık adamın kafasını üçe böldü; iki geniş pençe kafasının yarısına kadar iniyor.

Kara Muhafızlar sadece yarım saniye tereddüt etti. Hiçbiri de daha önce renkli bir yaratık görmemişti. Dört Kara Muhafız neredeyse aynı anda öne çıktı. Öndeki iki kişi tek dizinin üstüne çöktü ve başlarının üzerindeki ateş yollarını temizlediler. Elleri uyum içindeydi; bir elleri drafta, diğeri de tabancaya doğru uzanıyordu.

Tetikler tıkladı ve çakmak taşları çarptı, ancak tabancanın ateşlenmesi için geçen iki saniye içinde, luxin zaten her çizimciden dışarı saçılmaya başlamıştı. Mavi lüksten oluşan bir top, yeşil yaratığı yumruk gibi duvara doğru savurdu. Yan tarafına ve arkasına kırmızı bir luxin damlası sıçradı ve duvara yapışmasına neden oldu. Kaygan turuncu, çekip gitme ihtimaline karşı zemine bulaştı. Ama bu gerekli değildi. Yeşil hayaletin pençeleri hâlâ talihsiz nişancının kafasına saplıydı ve Kara Muhafızların son alevleri kırmızı luxine çarpıp onu ateşe vermeden önce tepki verecek zamanı yoktu.

Bir sonraki anda üç silah kükredi. Üçü de yeşil yaratığın göğsüne çarptı. Yaralardan yeşil luxin ve fazlasıyla insan kırmızısı kanı fışkırdı. Wight çökebilirdi ama kırmızı luxin yanarken bile onu duvara tutturdu.

"Karar!" Kara Muhafızlardan biri bağırdı. Öne doğru bir adım attı ve şimdiden parlama kabına daha fazla barut döktü. Görünüşe göre yanlış ateşlenen silah onunkiydi. Silahı doğrulttu, nişan aldı ve tetiği çekti. Bir saniye sonra hâlâ yanan yeşil yaratığın kafasını parçaladı.

Kara Muhafızlar çoktan tabancalarını yeniden dolduruyorlardı. Gavin çoğu için bunun ilk savaşları olduğunu biliyordu. İlk kan. Ancak her biri bakmadan tabancasını yeniden doldurdu. Bu onlara yalnızca aşırı ve acil bir tehlike olduğunda yapmaları öğretilen bir şeydi (bir tabancayı görsel olarak incelemek, teklemeleri ve çift şarjı önlemek için genellikle iyi bir fikirdi) ama bazen gözlerinizi savaş alanından ayırmak zorunda kalmamak buna değdi. ve hepsi bunu doğru şekilde yapacak soğukkanlılığa sahipti.

Gavin, "General Danavis'e kaportayı çıkarmasını söyle," dedi. Başlık, yeşil yaratıkların topçu istasyonları dışında herhangi bir yere girmesini engelliyordu ama bu adamları tamamen savunmasız bırakıyordu. Ve Kara Muhafızların hepsi hedeflerini vurmuş olsa da (artık yere yığılmış, kanlar içinde ve zar zor duman çıkarmışken) diğer savunmacılar o kadar isabetli olamayacaktı. Kaporta

duvarın üstünü sarı bir luxin tüneline dönüştürdü. Bu sekme anlamına geliyordu. Ricochets, hücum oyuncusuna atılan şutu kaçıran herkesin muhtemelen savunma oyuncusunu öldüreceği anlamına geliyordu. Bu tavizlere değmezdi, özellikle de Kral Garadul'un menfezleri ve obüsleri renkli yaratıkları öldürmesinler diye ateş etmeyi bıraktıkları için.

Ancak General Danavis de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü Karamuhafızlar içlerinden birini bile Gavin'den gönderemeyeceklerini iddia edemeden, başlık geriye doğru kaydı. Ani hareket birçok savunmacının duvardan düşmesine neden oldu; bu düşüş sakatlanmayı veya ölümü garanti ediyordu. ama yapılması gerekiyordu.

Aynı zamanda Karamuhafızların Gavin için yaptığı kaydırağı da kırdı. Ama birkaç dakika içinde onu yeniden yaptılar ve onu kaba bir şekilde yere attılar. Kendini bile tutamadı. Bugün hazırladığı büyük miktardaki lüksin ona hiçbir şey bırakmamıştı.

Kaydırağın altındaki Kara Muhafızlar onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. Ayakta durabildi.

Gavin, "Beni kapıya götürün," diye emretti.

Kara Muhafızlar birbirlerine baktılar.

"Lanet olsun! Kapıyı kaybet, duvarı kaybet. Duvarı kaybedersek şehri kaybederiz."

"Bu şehir bizi ilgilendirmiyor. Güvenliğiniz," diye bağırdı bir ses. Titreyen yumruk. Hiçbir yerden ortaya çıkmamıştı. "Ayakta durabilir misin, koşabilir misin?" Gavin'e sordu.

"Ben kaçmıyorum!"

"Kapıyı tutamayız!" Tremblefist bağırdı. "Muhafızlarım katlediliyor, peki ne için? Biz sizin kişisel ordunuz değiliz. Kaprislerinizi değil, hayatınızı koruyoruz. İşimizi imkansız hale getiriyorsun!"

Gavin'in başarısızlığı gözünün önünde belirdi. Bu onun kendi hatasıydı. Başarısız olan onun draftı değildi, liderliğiydi. Bu erkek ve kadınlara neden kavga ettiklerini hiç söylememişti. Onlara bunun neden önemli olduğunu bile söylemeden ölümüne itaat talep etmişti. Kendi zihninde bölünmüştü ve şimdi bunun için ölmek istememelerine mi şaşırmıştı? Yalan söylemek daha iyi olurdu.

Kendisiyle kapı arasındaki askerlerin baskısından görebildiği tek şey ateş parıltıları, duman ve kemere sıçrayan kandı. Karamuhafızlar şüphesiz hâlâ ön saflardaydı; yalnızca Karamuhafızlar çok sayıda renkli wight'ın karşısında bu kadar uzun süre ayakta kalabilirdi

Gavin geldiğini görmüştü. Tüfek ateşinin çıtırtısı sürekli ama yavaştı. Gavin ile çatışma arasındaki askerlerin ateş şeritleri oluşturma konusunda hiçbir fikirleri yoktu, bu yüzden daha arkadaki adamlar önlerindekilere saldırma korkusuyla ateş etmiyorlardı. Ancak şu ana kadar kimse geri dönüş yapmadı.

Elbette en iyi savaşçılarının geri çekildiğini, onları terk ettiğini gördüklerinde bu durum değişecekti. Kara Muhafızlar temel taşıydı.

Gavin hayal kırıklığıyla kükreyerek yakındaki bir askerin tüfeğini kaptı ve kapıya doğru koştu. Tremblefist'in lanetini duyabiliyordu ve iri adamın hemen peşinden koşacağından hiç şüphesi yoktu. Kalabalığı itip geçti, boyu onu yavaşlatıyordu ama Tremblefist'in daha büyük boyu kadar değil.

Gavin bir çarpma sesi duyduğunda küfrediyor, kadın ve erkeklere yolundan çekilmeleri için bağırıyordu. Bir dakika sonra kapıdan bir dalga geldi ve herkesi beş adım geriye itti. Gavin bir dizi askerin arasından duvara doğru ilerledi. Devasa bir savaşçının görüntüsünün durduğu, metanetli, nefes almak dışında hareketsiz, ağzından küçük buhar kabarcıkları çıkan bir bölümün üzerinden boğuştu. Aradığı bölümü bulana kadar birkaç bölüme dokundu - kahretsin, uygun yeri belirlemek için bir şeyler yapmalıydı. Ona dokundu -herkes dokunabilirdi, bir adamın elindeki ısıyla harekete geçti- ve duvardaki küçük bir pencere şeffaflaştı.

Haklıydı. Çıtırtı, düzenli askerlerin gelmesinin etkisiydi. Şu anda on binlercesi duvara yaslanmış, merdivenleri ve halatları kaldırıyordu. Küçük sürprizini bulmalarını bekleyemedi ama eğer kapıyı tutamazlarsa bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Gavin güneşe baktığında onun ufka değdiğini gördü. Şimdi uzun değil. Eğer güneş tamamen batıncaya kadar bunu başarabilselerdi, ressamların gücü yarıdan fazla azalacaktı. Kırılan ışıktan hâlâ yararlanabiliyorlardı, ama o kadar güçlü değillerdi. Yeniden koşmaya başladı, erkekleri ve kadınları doğrudan duvara doğru iterek. Gelen havan topunun ıslığını duydu.

Saha tanıdıktı, korkunç derecede tanıdıktı. Kabuslarında tekrarlayan bir ses. Ölümün yaklaştığını duyabiliyordunuz ama bundan kaçınmak için yere sinmek dışında yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Merminin iniş ve patlamasının gümbürtüsü ve patlaması Thboom'a gidiyor, paramparça oluyor

kulak zarlarını patlatıyor ve adamların ayaklarını yerden kesiyor. Bu gerçekten çok gürültülü olmaya başlamıştı—

Gavin yere düştü ve kollarıyla başını kapattı. Ağır bir şey onu daha da yere düşürdü ve dışarıdaki dünya maviye döndü.

Güm!

Tremblefist, Gavin'in üzerinden yuvarlandı ve ikisinin üzerine çizdiği mavi kalkanı çözdü. Gavin, on adım bile uzakta olmayan, toprağa gömülü top mermisine baktı. Patlamamıştı. Kimseyi kırmamıştı bile. İki sıra askerin tam arasına inmişti. Bir adam elini sallayarak dans ediyordu. Ezilmiş tüfeği havanın altında yatıyordu, mermi yüzünden elinden fırlamıştı. Gavin'in duvara doğru ilerlemeden önce bulunduğu yer doğruydu.

Tremblefist, "Orholam'ın eli gerçekten de senin üzerinde, seni kahrolası aptal Prism," dedi.

Gavin çoktan ayağa kalkmış, önündeki şişkin çizgilere doğru ilerlemeye başlamıştı. Buradaki adamlar zaten tüfeklerini ateşlemişlerdi ve yeniden doldurmanın yolu yoktu. Bazılarının sabit süngüleri vardı ve bıçağın kabzaları açık fıçıların içine yerleştirilmişti. Diğerleri kılıç çekmişti. Diğerleri tüfekleri sopa olarak kullanıyordu.

Cinayet deliklerinden başlarının üzerinden tüfek ateşi çınlıyordu ve kemerdeki mafsallardan insan kafası büyüklüğünde taşlar atılıyordu. Ama aşağıya hiç lüksin dökülmedi. Ya yukarıdaki taslak hazırlayanlar uzun zaman önce kendilerini tüketmişlerdi ya öldürülmüşlerdi ya da pozisyonlarına asla ulaşamamışlardı.

Bir gün daha Orholam. Bir gün daha geçseydi bu duvar aşılmaz hale gelirdi. Bir saat daha.

Gavin sonunda yakın dövüşe girdi. Kapının etrafındaki alan bir mezarlık eviydi. Büyü ve kan kokusu birbirine karışıyordu. Kan, zemini o kadar yoğun bir şekilde kaplamıştı ki, savaşçılar savaşırken kanı bacaklarının etrafına sıçratmışlardı. İnsan ve canavarların bedenleri birbirine karışıyor, saldıranları ve savunanları şaşırtıyordu. Kapının hemen altındaki alanı bir ceset yığını doldurdu ve Kral Garadul'un adamları üzerlerine tırmandıkça, bu onları Gavin'in ordusunun daha gerilerinde kendi adamlarına vurma korkusuyla ateş edemeyen askerlerin hedefi haline getirdi. Gavin bir Karamuhafız'ın düştüğünü gördü; bitkin bir mavi hayaletin cam gibi sivri uçlu ayak pençesi bacağını parçaladı.

Tüfeği gürledi ve yaratığın kafası kırmızı sis içinde patladı. Gavin tüfeğini, silahsız bir şekilde duvara yaslanmış yaralı bir askeri kucaklamak için hareket eden yanan kırmızı bir yaratığa fırlattı. Ne olduğunu görmedi. Yaralı Karamuhafız'ı yakaladı ve onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

Olması gerekenden çok daha ağırdı. Gavin gözlerini kırpıştırdı, yorgunluğu hızla kendisine geri geldi. Hayır, sadece zayıftı. Birisi yaralı kadını elinden alıp uzaklaştırdı ve savaşın sesleri ürkütücü, teneke gibi bir nitelik kazandı. Gelen havan toplarını duyabiliyordu
- önemli olamayacak kadar uzak, ama birkaçı. Adamların çığlıklarını, muhtemelen ölüm olduğunu bildikleri şeye doğru koşanların sözsüz kükremelerini duyabiliyordu. Yaralıların inlemelerini duydu, kapıdaki büyük ceset yığınının içinde yaralı ama ölmemiş bir kadının sürünerek uzaklaşmaya çalıştığını gördü. Yanında yüzünün yarısı olmadığı için kör olan bir adam havayı tırmalıyordu. Luxin ateşleri bir düzine cesedin üzerinde yanıyordu ve her yerde luxin tozu vardı. Gavin Karamuhafızlarının yüzlerini gördü. Onların zevkini, ani amaçlarını görebiliyordu; geri kalanlar neredeydi? Ona doğru koşuyorlardı.

Tabancalarını kuşağından çıkardı. Vücudu ateş jölesiyle kaplı, tüm vücudu yanan kırmızı yaratık ona doğru koştu. Gavin savaşa bu kadar geç gelmemiş olsaydı, askere alınır ve onu yakıp kül ederdi. Tetiği çekti. İlitya yapımı olan hançer tabancası anında ateşlendi. Top kırmızı yaratığın göğsüne çarptı ama ivmesini durdurmadı. Gavin yana doğru bir adım attı ve düşen hançerin keskin kısmını yaratığın boğazına sapladı. Tökezledi, neredeyse yere düşüyordu.

İki Kara Muhafızın yanından geçip gittiğini görmekten çok daha fazlasının farkındaydı. İyileştiğinde ve bir kez daha ayağa kalktığında, bir Kara Muhafız, mavi bir hayaletin sağ kolunun yerine çektiği büyük mavi luxin kılıcına saplanmıştı. Karamuhafız ölürken bile, hayaletin onu uzaklara fırlatmasını engellemek için iki eliyle tutunmuştu. Diğer Kara Muhafız
-Gavin adının Amestan olduğunu düşünüyordu- yaratığın çevresini sarmış ve boynuna bir kılıç saplamıştı. Bir, iki kez; her büyük çarpışmada mavi luxin parçaları patlıyor. Yaratık kendini kurtarmak için çabaladı ama başaramadı. Üçüncü kesimde Amestan'ın kılıcı mavi luxini deldi ve boynuna saplandı. O hayaletin iradesi kırıldı ve Amestan'ın dördüncü darbesi onun kafasını kesti.

Kral Garadul'un Aynaadamlarından biri - burada ne halt ediyorlardı ki? - göğüs hizasına kadar yığılmış cesetlerin üzerinden, tırmalayarak, ellerini kullanarak, çektiği kılıcı beceriksizce geldi. Amestan'ın ona sırtını döndüğünü gördü ve saldırdı.

Gavin içgüdüsel olarak luxin ile saldırmaya çalıştı ama büyünün dokunuşu bile onda kusma isteği uyandırdı. Akşamdan kalma bir adama içki ikram etmek gibiydi bu. Dokundu, neredeyse bilincini kaybediyordu, tabancayı doğrulttu ve ateş etti.

Amestan son anda saldırganla yüzleşmek için döndü ve doğrudan ateş hattına girdi. Gavin'in vuruşu kafasının arkasından patladı. Bir saniye sonra Ayna Adam Amestan'ı içinden geçirdi ama o çoktan ölmüştü.

"HAYIR!" Gavin bağırdı. Ceset yığınının üzerinde tam bir Aynaadam sırası belirdi. Kral Garadul da Gavin'in anladığı şeyin aynısını fark etmişti. Kapının bu gece alınması gerekiyordu, yoksa duvar asla ele geçirilmeyecekti. Bu yüzden kral bu işi halletmek için kendi kişisel muhafızlarını göndermişti. Geriye yalnızca otuz Kara Muhafız kalmıştı ve göz kamaştırıcı Aynaadamların ortaya çıkışı, savunucuların kırılmasına yetecekti. Özellikle de Kara Muhafızlar olmadan.

Bu kadar çok cesaretin başarısızlıkla sonuçlanması doğru değildi. O kadar çok ölüm. Gavin net bir şekilde düşünmüyordu. Bunu biliyordu. Umurunda değildi.

Güneşin son ışınları dünyayı öperken Gavin taslak hazırladı. Kusmuk içmek gibiydi. Bu, kanalizasyona balıklama dalmak gibiydi. Bu onun bedeni için çok fazlaydı. Umurunda değildi. Sahip olduğu her şeyi bu işe harcadı. Bu Gavin Guile için değildi. Gavin Guile'ın canı cehenneme. Bu onun için savaşan ve ölen herkes içindi. Onun için durdular. Hayatı pahasına olsa bile onları yüzüstü bırakamazdı.

Sihir, kapı kemerinin içinde doğan ikinci bir güneş gibiydi. Birkaç dakika içinde doğdu, ayağa kalktı ve ileri sıçradı. Ayna Adamlar ışık saçmaya başladı, ayna zırhları ışığı binlerce yöne yansıtıyordu. Ancak ayna zırhı, normal zırhın silahlar için olduğu gibi büyü açısından da etkiliydi: anlık darbeleri savuşturmak için iyiydi ama yenilmez değildi. Saf büyüden bir koni onun içinden geçip ileri doğru patlayarak tüm kapının genişliğine kadar patlamadan hemen önce hızlı bir rüzgar Gavin'in kulaklarını doldurdu. Kapı devasa bir topun namlusu gibi oldu. Aynaadamlar akkor haline geldi, mümkün olandan daha uzun bir süre ayakta kaldılar, zırhları parlıyordu, sonra kırmızı-sıcak parlıyor, sonra akkor halinde parlıyor ve diğer her şey gibi paramparça oluyorlardı.

Patlamanın gücü dünyayı sarstı ve yalnızca Gavin düşmedi. Sanki bir volkanın ucundan, bir tüfeğin namlusundan başka bir şey değilmiş gibi büyü fışkırarak dünyayı dolaştı.

Sonra, başladıktan beş saniye sonra yok oldu.

Kapı alanı temizlendi. Cesetler gitmişti ve Kral Garadul'un tarafındaki kapının etrafındaki geniş alan kavrulmuş ve kararmıştı.

Sersemletici bir sessizlik vardı; ya öyleydi, ya da Gavin sağır olmuştu. Ayağa kalkıp dışarı baktı ve bir figür görüş alanına girdi. Zengin kıyafetler giymiş iri bir adam şimdi kararmıştı. Kral Garadul. Belli ki adam kişisel muhafızlarını kapıya saldırmak için göndermemişti; onlarla birlikte gelirdi.

Gavin ve Garadul kırk adım ötede karşı karşıya duruyorlardı. Gavin, iri adamın duruşundaki hayreti ve belirsizliği okuyabiliyordu.

Sonra Gavin'in vücudu iflas etti. Bayıldı. Yüzünün yakınındaki toprakta beyaz bir şey vardı ya da kör oluyordu. Gözlerinin önünde her renkte benekler yüzüyordu.

Adamlar onu kaldırıyor, taşıyorlardı ve o da uzaktan yenilenen savaşın seslerini duydu. Kara Muhafızlar onu kaldırıp vücutlarıyla çevreleyip sahadan çekilirken, Kral Garadul'un açık kapıdan tek başına kapıya hücum ettiğini gördü. Gavin ne yapmış olursa olsun, barikatı ve o bölgedeki tüm engelleri yok etmişti. Birkaç adam krallarına katıldı. Keskin nişancılar onu öldürmeye çalışırken Rask'ın etrafındaki toprak küçük patlamalar halinde patlıyordu ama hiçbiri isabet etmedi. Sanki adam büyülenmiş, kutsanmış ve Orholam'dan daha kudretli eski bir tanrı tarafından korunmuş gibiydi.

Sonra Gavin Tremblefist'in kanlı, barut çizgili yüzünü gördü. Karamuhafız, "Beni affedin, Lord Prism," diyordu. "Elinden gelen her şeyi yaptın. Daha fazla. Şimdi..." Sonra Gavin bilincini kaybetti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 74

Gece çökerken ova kararmadı. İlk başta Liv'in bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Bütün gün yürümüştü, arabanın arkasında sıkışıp kalmıştı, ressamın gözleri daha az dikkat çeksin diye siperliği alçak olan eski bir petasos giymişti. Daha önce silahların gürültüsünü duymuştu ama bunun bir duruş olduğunu varsaymıştı. Ordunun henüz Garriston'da olmasına imkân yoktu. Tüm kampın yarısı gibi görünen şeyle birlikte, bu kadar parlak olanı görmek için ileri doğru gitti.

Ovayı kaplayan o kadar çok insan vardı ki Liv, sadece birkaç saat önce sona eren savaşın işaretlerini neredeyse gözden kaçırıyordu. Top güllelerinin düştüğü hendekler, vagonların kaçınması gereken hendeklere dönüştü. Top izlerinin yanındaki kaygan, çamurlu ve kanlı alanlar, etrafa saçılmış zırh parçaları, neredeyse karanlıkta ayaklarınızı izleyeceğiniz yerlerdi. Barutun keskin aroması çoktan dağılmaya başlamıştı.

Büyük asker sıralarının sonuncusu şu anda bile kapıdan içeri giriyor, tüm kamp takipçilerini içeri girip kamp kurana kadar beklemeye zorluyordu. Liv, büyük büyülü yangınlar ve destansı bir savaş hakkında çılgın söylentiler duymuştu ama şüpheciydi. Kral Garadul'un ordusu bir öğleden sonra duvarı ele geçirmişti. Bu kadar kavga olamazdı. Babası büyük bir generaldi. Hayatında yalnızca bir savaşı kaybetmişti, o da zar zor. Duvarı zamanında bitiremeyeceklerine karar vermiş ve surlara çekilmiş olmalı. Muhtemelen Kral Garadul'un adamlarına kolay hasar vermek ve sonra geri çekilmek için bazı topçuların kalmasını sağlamıştı.

Bu düşünce Liv'in kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Eğer babası başka bir yerde kalmayı seçmiş olsaydı bugün kesinlikle tehlikede olmazdı. Onun bir fersahtan daha az bir mesafede savaşıp ölebileceği ve kadının hastalıklı bir sezgiye sahip olmadığı fikri, kabul edilemeyecek kadar korkunçtu. Kendini Kip'i aramaya o kadar kaptırmıştı ki şehre bu kadar yakın olduklarının farkına bile varmamıştı.

Ancak duvara bakarak sıraya girmiş kalabalığın arasından geçerken tüm düşünceler, endişeler ve dikkat dağıtıcı şeyler silinip gitti. Kimse elli adım bile yaklaşmadı. Liv sonunda öne çıktığında bunun nedenini anladı. İnsandan daha büyük devasa bir örümcek bir düzine cesedi asmıştı; hayır, cesetler değil, ağlarla sarılmış demetlerden en az biri mücadele ediyordu. Liv izlerken adam başını kurtardı, elleri göğsüne sımsıkı bağlıydı. Adam baş aşağı hareket ederek kolunu kurtarmaya çalıştı ve kendini yere bıraktı.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

yavaşça sallanıyor. Örümcek, on adım ötedeki başka bir demete yönelirken bunu fark etmedi.

Liv, adamın çok yakınında yere saplanmış bir kılıç gördü. Sağ kolunu kurtardı ve kendisini tutan ağların geri kalanını tırmalamaya başladı ama onları açamadı. Daha sonra kılıcı gördü. Sallanarak ona ulaştı. Tam olarak ulaşılamadı.

"Orholam kurtar onu!" Kalabalığın içinde birisi nefes
aldı. "Örümceğe bak!"

Örümcek sanki bir şey duymuş gibi donup kalmıştı. Sonra adam daha da ileri doğru sallanırken döndü. Döndü, gözleri hastalıklı bir yeşil renkte parlıyordu.

Örümcek saldırırken adamın elleri kılıcın kabzasını kapattı. Sallandı, ıskaladı ve örümceğin çeneleri boynuna kapandı. Korkunç bir an için adamın tüm vücudu gerildi, yüzü acıyla buruştu. Sonra o korkunç çeneler birbirine kenetlendi ve kafası yere düşüp yuvarlandı. Hala kılıcı tutan serbest kolu, boynundan yere kan fışkırırken birkaç dakika boyunca spazm geçirdi. Daha sonra kılıcı bıraktı. Bıraktığı yere, yere saplandı.

Örümcek kanayan boynuna tutundu ve beslenmeye başladı. Liv birinin öğürdüğünü duydu. Diğerleri dualar ve küfürler mırıldanıyordu.

Herkes gibi o da büyülenmişti. Sonunda örümcek, adamın kolunu göğsüne doğru itti ve onu bir kez daha ağlarla sardı. Daha sonra kafasını kaldırdı ve vücuduyla birlikte geri koydu.

Örümcek ağları onarıp adamın kafasını yerine sararken, diğer demetlerden biri hareket etmeye başladı.

Liv'in yanındaki adam, "İki saattir izliyorum" dedi. “Hiçbiri kaçmıyor. Bu adam onun bağırsaklarını sökmeden önce yaklaşık otuz adım atıyor. İkisi birlikte onunla savaşmaya çalışırlar. Her seferinde aynı. Biliyorum ama izlemeyi bırakamıyorum.”

Her seferinde aynı mı? Liv dönüp ilk adama ve onun altındaki kılıcın konumuna baktı. Öncekiyle aynıydı, tamamen aynıydı. Kesilen başının altında biriken kan, yavaş yavaş hiçliğe dönüşmüştü. Bu bir cinayet değildi; bu bir mumya gösterisiydi. Bu aslında onu daha az etkileyici yapmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Birisi Liv'in arkasından seslendi.

İleriye doğru yürüdüğünün farkına bile varmamıştı ama durmadı. Yaklaştıkça haklı olduğu daha da netleşti. İkinci adam -tabii ki- kurtulup kaçarken yaklaştı.

uzak. Ama sonra örümcek onun peşinde durdu, dondu ve döndü. Liv'in arkasındaki kalabalığın nefesi kesildi. Örümcek büyük bir hızla geri sıçradı ve doğrudan Liv'e doğru ilerledi.

Liv dondu, kalbi boğazına fırladı. Örümcek onun tam önünde durdu, büyük kıskaçları birbirine çarptı, ön ayakları onu yakalamak için kalktı. Hareket edemeyecek kadar korkan Liv, on adım bile uzakta olmayan çenelerin birbirine takırdamasını izledi. Tak-tak...

Sessizce mi?

Liv, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Gözlerini kıstı ve etrafındaki zeminin süperviyole tetikleyicilerle dolu olduğunu gördü. Muhteşem. Soluna doğru bir adım attı ve örümcek bir sonraki bölgeye adım atana kadar hareket etmedi ve sonra hızla oradaydı. Ve şimdi bu kadar yakındayken örümceğin arkasındaki mağaranın tamamen yanlış göründüğünü görebiliyordu. Elli adım uzaktan göründüğü kadar derin değildi. Işık ve gölgelerin kullanıldığı bir tabloya benziyordu; sanki mağara yokmuş gibi bir görünüm veriyordu. Ve örümceğin kendisi tamamen birincil, sabit luxin renklerinden yapılmıştı; bir luxin yaratımı olduğu belli olmayacak şekilde katmanlıydı.

Liv tetikleyicilerin yanından geçerken örümcek "kaçan" ama bir şekilde son otuz saniyeyi gerçekten kaçmak için kullanmamış olan adamın peşinden koşmaya başladı. Örümcek, tıpkı adamın söylediği gibi bağırsaklarını söküp çıkardı.

Liv duvarın lüksüne dokundu ve örümcek mumyasının dehasını anında unuttu. Sarı lüks kusursuzdu. Mükemmeldi.

Nerede olduğunu unutarak doğrudan duvarın sarı ışığından yararlandı. Sarı luxinden ışık almak bir zamanlar mükemmel bir ışık kaynağı olarak düşünülmüştü - en azından sarılar için - ama hiçbir zaman başarıya ulaşmamıştı. Hep bir şeyler kayboluyordu, hep verimsizdi. Ancak fersahlarca uzunluktaki duvarın tamamıyla verimsizliğin önemi yoktu. Liv, ikinci bir ışık kaynağıyla aydınlatıldığında duvarı daha iyi görebilmek için eline katı luxin içeren küçük bir meşale çekti. Bazen taslak hazırlayanlar inşaatlarında şöyle şeyler saklarlardı:

"Hey! Hanımım! Burada ne yapıyorsun? Tüm teknik ressamların zaten duvarların içinde olması gerekiyor.

Liv irkildi ve kır saçlı, yaşlı bir askerin, Tireli bir çavuş üniforması giymiş, kemerinde güzel tekerlek kilitlemeli tabancalar bulunan ve boş bir kın taşıyan, kendisine doğru geldiğini gördü. Yüzü barut veya dumanla lekelenmişti

ve ellerine hafif bandajlar sarılmıştı. Yaklaşırken Liv'in kollarına baktı.

"Ben, ıı..." Biri ona renkli kemerlerin olmadığını sorarsa diye hazırladığı yalanı çaresizce hatırlamaya çalıştı.

“Brightwater Duvarı gözlerinizi kamaştırıyor. Biliyorum, tüm taslak hazırlayanlar öyle. Kolların nerede?”

Silâh? Liv, diğer teknik ressamların giydiği renkli askıları kastettiğini tahmin etti. “Öhöm, dün gece renkli lordların partisine davet edildim ve korkarım biraz fazla içtim. Bir çalının arkasında uyuyakalmışım ve ekibim ya beni bulamadı ya da çoğunlukla beni orada bırakmanın komik olacağını düşündü, öhöm...”

"Çıplak?"

Liv yalanının küstahlığından dolayı her şey kadar kızardı. Cebinde sakladığı sarı gözlüğünü ona göstererek, "Gözlüklerim hâlâ yanımda olduğu için şanslıyım" dedi.

“Ben de o partiye davet edilseydim muhtemelen çok içerdim. Gözlüklerinizi takın ve kapıya gidin. Geçmene izin verecekler. Daha sonra Malzeme Sorumlusu Zid'e gidin. O gerçek bir piç ve sana her türlü belayı verecektir, ama... Ah, kahretsin. Benimle gel, seni götüreceğim. Bu benim, Başçavuş Galan Delelo, somurtkan dudaklara ve bilgisiz bakışlara bayılıyorum.”

"Hey!" dedi Liv.

Galan, "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum" dedi. "Aslında bana kızımı hatırlatıyorsun. Ve eğer hiçbir fikri yoksa, hepsini babasından almıştır. Hadi." O döndü. “Ve siz, hepiniz kahrolası aptallar, bu gerçek değil. Bu sadece bir gösteri. Kendinizi kandırmayı bırakın." Söylemek istediğini vurgulamak için duvarı tokatladı ve kalabalığın yarısı keskin ses karşısında eğildi.

Kendi kendine mırıldanarak onu kapıya götürdü. Askerler bile ilerlemeye devam etti. Habercilerin, soyluların ve teknik ressamların geçmesi için bir tarafta iki dar yol bırakmışlardı ve oradaki muhafızlar başçavuşu tanıyıp onun doğrudan geçmesine izin vermişlerdi.

Duvarın içinde çadırların arasında hızla ilerledi, hızlı yürüdü ve malzeme sorumlusuyla konuşmak için daha düşük rütbeli askerlerden oluşan bir sıranın önüne geçti. İri, kambur adam genç bir askere vermek üzere yarım düzine kılıç toplarken Galan, malzeme sorumlusunun sırtına, "Burada bu kız için sarı paçavralara ihtiyacımız var," diye seslendi.

Malzeme Sorumlusu Zid döndü. “Onu tanımıyorum. Tedarik ettiğim birimlerde değil. Unut gitsin."

“Bana cehennemi mi yaşatacaksın? Bu akşam? Seni çılgın yaşlı ahmak, ayağımı kıçına sokmam gerekiyor mu?”

“Ninni mi? Bir cadaloz gibi üzerime geliyorsun ve gül ve şarap mı bekliyorsun? O çirkin burnunu dümdüz etmeliyim,” dedi kambur adam.

Galan, birçok kez kırıldığı belli olan burnunu ovuşturarak güldü. "Bunu bir iki kez denediğini hatırlıyorum."

Malzeme sorumlusu sırıttı ve Liv'in korkusu, ikisinin iyi arkadaş olduğunu anlayınca azaldı.

Galan, "Hayatta olduğumu gördüğüne sevindiğini biliyorum" dedi. "O halde bana bir iyilik yap ve kıza paçavraları ver."

"Sarı?" Zid sordu. Kılıçları tezgahın üzerine döktü, hepsini yakalamaya çalışan ve başarısız olan ve onları tezgahın üzerinde tutmaya çalışırken -başarısız bir şekilde- neredeyse kendini şişleten genç askeri görmezden geldi.

"Evet" dedi Liv.

Bir liste aldı. "İsim?" "Liv."

Hızla taradı. “Hayır Livs, üzgünüm. Bütün orduda Liv adında sarı bir asker yok.”

Liv'in ağzı kurudu.

"Sen ve sen," dedi Zid, sırada bekleyen, sinirlenmiş bazı askerleri işaret ederek. “Bu kadını tutuklayın. Bir sahtekarı ihbar etmemiz gerekecek—”

"Ah Orholam aşkına, Zid, onun bir casus olduğunu mu sanıyorsun? Muhtemelen ancak on altı yaşındadır! Ne tür bir salak salak bizi gözetlemek için bir bebek gönderir?"

“Casus” kelimesi üzerine Liv'in dizleri suya döndü.

"Belki de tam da bu nedenle onu önemsemeyeceğimizi düşünen çok kurnaz bir aptal," dedi Zid, şüphe gözeneklerinden fışkırarak. “Gavin Guile'nin yaptığını söylüyorlar. Cerrahların çadırındaki bir çocuğun kendi piçi olduğunu söylüyorlar. Kim çocuk gönderir? O kurnaz piçler, işte bunlar.” Garriston'a doğru belli belirsiz başını salladı.

Onun yerine, "On yedi yaşındayım" dedi. Ne? Kip cerrahların çadırında mıydı? Hasta mıydı? Yaralı? Kip'in nerede olduğuna dair ilk ipucunu duyduğu için sevinemeyecek kadar telaşlıydı ve korkmuştu.

“Hadi ama Zid, bu listeler kavga başladığında kıçını silmeye yetmiyor, bunu biliyorsun. Sanki bunu daha önce hiç yapmamışsın gibi — ”

"Anladım," dedi Zid. Başını geriye atıp güldü. Masanın üzerine sarı kolluklar fırlattı. “Bu 'aptal' çatlak içindi. Şimdi ödeştik."

Galan, "Hatta, ah, eşite bile yaklaşamadık," dedi ama gülümsüyordu. "Meh, görev çağrıları, tanıştığıma memnun oldum Liv ve eğer yapabilirsen bu herifi bir ya da üç kademe aşağı indir, olur mu?"

Liv, sanki şakaya dahil olmaktan memnunmuş gibi midesindeki bulantı hissine rağmen gülümseyerek, Memnun oldum, dedi.

Dakikalar içinde yalnızdı ve ilk kez kollarını giyerek içeri girmişti. Artık yapması gereken tek şey Kip ile Karris'i kurtarmaktı. Ve gerçekten, bu ne kadar zor olabilir?

Liv son birkaç gündür ilk kez küfretmek, bir şeyleri fırlatmak, sızlanmak ve şikayet etmek istiyordu ve -belki birazcık da olsa- ağlamak istiyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve kampın derinliklerine doğru ilerledi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 75

Gavin gözlerini açtığında dışarısı çok parlaktı. Yatağının yanında oturan bir figür vardı. Ona baktı. Onun annesi.

“Ah, teşekkürler Orholam. Uyandığımı sanıyordum," dedi Gavin.

Felia Guile güldü ve rüya görmediğini biliyordu. Annesinin kahkahası sanki yıllardır olduğundan daha özgür geliyordu. “Neredeyse öğlen oldu oğlum. Sana görev konusunda ders vermem gerekmediğini biliyorum ama gerçekten kalkmalısın.”

"Öğlen?" Gavin dimdik oturdu. Bu bir hataydı. Bütün vücudu acıyordu. Başı ağrıyordu. Gözleri acıyordu. Başının arkasına indirilen çekiç darbeleri on ağırlıklı kızaklardan beş ağırlıklı kızaklara geçerken ve gözleri bir kez daha odaklandığında kendini hareketsiz tuttu. Genelde ışık tutmazdı - ama o da hiçbir zaman dünkü kadar çok büyü kullanmamıştı. Sundered Rock'tan beri yoktu ve o zamanlar gençti. "Pazar Günü neredeyse öğlen mi oldu?" O sordu.

“Güneşi selamlamanızdan ve şafak alayından sizi ayırmanın en iyisi olacağını düşündük. Ne olursa olsun, bu yıl daha resmi olmayan bir Pazar Günü olacaktı. Orholam bizi affedecek.”

"Anne, senin burada ne işin var?"

“Zamanı geldi... Gavin.”

"Zaman?"

"Özgürlüğüm için."

Gavin soğuk bir korku dalgasının baştan ayağa vücuduna doğru ilerlediğini hissetti. Hayır. Annesi değil. Önümüzdeki beş yıl içinde bir ara söylemişti. Ona hazırlanması için zaman vermişti ama bu kadar erken olamazdı. "Baba?" onun yerine sordu.

Ellerini kucağında kavuşturdu, sesinde sessiz bir asalet vardı. “Baban benim adıma çok fazla karar verdi. Özgürleşme bir teknik ressam ile Orholam arasındadır.

Gavin, "Yani bilmiyor" dedi.

"Şimdiye kadar bildiğinden eminim" dedi, gözlerinde küçük bir ışıltıyla.

"Sen kaçtın?" Ve öyle de olurdu. Gece gizlice dışarı çıkar, bir gemi kaptanına müstehcen miktarda rüşvet verir ve Andross Guile'nin casusları haber bile veremeden giderdi. Limandaki en hızlı gemiyi seçerdi, böylece Andross bir sonraki dalgayla gemi gönderse bile adamları yine de çok geç varabilecekti. Gavin'in itiraf etmesi gerekiyordu ki bu muhteşemdi.

Andross Guile için de durum pek iyi gitmeyecekti. Hiç de bile.

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Oğlum, babana son beş yıldır her yıl Özgürleşme'ye katılmak istediğimi söyledim. Bunu yasakladı. Kaydığımı hissedebiliyorum. Üç yıldır askere gitmiyorum ve hayatım gri gibi görünüyor. Babanı çok seviyorum ama o her zaman çok bencil bir adamdı. Andross hayatına ve gücüne sonsuza kadar sahip çıkmak istiyor ve yalnız kalmak istemiyor. Ben... ona acıyorum oğlum ve bir zamanlar paylaştığımız aşk için bu yılları ona verdim. Sadık olduğumu biliyorsun ama ikimiz de onun bunu bir ihanet olarak göreceğini biliyoruz. Ve kendisinden ziyade seni suçlayacağını biliyorum ama eğer babana karşı görevim ile Orholam'a karşı görevim arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam..."

"Orholam kazandı."

Dizini okşadı. "Corvan Danavis'e bir kurye gönderdim..."

"Corvan yaşıyor mu? Duvarda korktum...”

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “O iyi. Ancak kahramanlığınıza rağmen savunucularınız duvarı kaybetti."

Kahramanlıklarım. Sadece annesi, sesinde en ufak bir ironi olmadan onun kahramanlıklarından bahsedebilirdi. Hapiste olsan bu konuda ne düşünürdün kardeşim?

“Her neyse, ona uyanık olduğunu haber vermek için bir kurye gönderdim. Onu tekrar gördüğüme sevindim. O iyi bir adam.” Elbette Corvan'ın, Gavin'in maskeli balosunun işe yaraması için sürgünde bir can aldığını biliyordu ama her zamanki gibi kulak misafiri olan casuslar olması ihtimaline karşı ihtiyatlıydı. Gavin'in annesi, mahkeme yaşamının baskılarına ve protokol, gizlilik ve takdir yetkisinin taleplerine rağmen, hayatını nasıl yaşayacağını bulma ve fikirlerini açıklama konusunda her zaman bir yeteneğe sahipti. "Bu akşam görüşürüz oğlum."

Gavin, o gittikten sonra yavaşça giyindi ve dünkü çabalardan dolayı kalıcı bir hasar verip vermediğini görmek için vücudunu test etti. Acı çekiyordu ama kesinlikle daha kötüsünü hak ediyordu. Gün ilerledikçe kasları gevşeyecekti ve bu akşam ihtiyaç duyulan eşyaları hazırlamaya hazır olacağını düşünüyordu. Bir Pazar Günü öğleden sonrayı geçtik.

Kapıda hızlı, küçük bir ışık vuruşu oldu; onun ve Corvan'ın sevdiği eski bir şarkının temposu. Kapı açıldı.

Corvan içeri girdi. "Kalktınız." Şaşırmış gibiydi.

"Aşınma açısından pek de kötü değil. Uyumama izin verdiğin için teşekkürler ama bugün yardımıma ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Durum nedir?" Gavin gömleğinin bağcıklarını bağlıyordu.

Corvan, Gavin'in yüzünü iki eliyle tuttu ve gözlerine baktı. Gavin onları devirmek için ellerini tokatladı ama Corvan onu sıkıca tuttu.

"Ne yapıyorsun lan?" Gavin sordu.

Corvan, "Ölmüş olman gerekirdi" dedi. "Dün ne kadar taslak hazırladığını hatırlıyor musun?"

"Çok net hatırlıyorum, teşekkür ederim, buna senin hiç de iyileştiremediğin baş ağrısı da dahil."

Birkaç dakika daha baktıktan sonra Corvan onu serbest bıraktı. “Özür dilerim Lord Prism. Bir Prizmanın ölmeye başladığına dair işaretler olduğunu söylüyorlar. Ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama eğer bir şey seni kıracaksa bu dün yaptığın şey olur diye düşündüm. Bir Prizma bile bu kadar çizim yapamaz. Ama gözlerin güzel görünüyor."

Gavin omuz silkti. “Duvarı nasıl kaybettik?”

Corvan nefesini verdi. "Rask Garadul ya zeki ve çılgındır ya da sadece çılgındır, işte böyle."

"Yani o salağı kapıya hücum ederken kimse vurmadı mı?"

“Şanslıydılar. Bence yaptığın şeyle her iki tarafı da yarı yarıya korkuttun. Keskin nişancılar o kadar titriyordu ki kolay bir hedefi vuramıyorlardı. Sonra adamlar Rask'ın hücum ettiğini ve senin düştüğünü gördüklerinde senin öldüğünü, bir şekilde seni yendiğini düşündüler. Kara Muhafızlar seni güvenli bir yere götürmek için çekildiler ve sahip olduğumuz en iyi Tyre'lıların çoğu zaten çatışmada öldürülmüştü." Burnunu gözlerinin arasına sıkıştırdı. Gerilim baş ağrıları. Gavin, yapılması gereken bir mücadele olduğunda Corvan'ın bunları nasıl elde ettiğini unutmuştu. Gavin şimdi bunu hayal edebiliyordu; Prism'in yıkılması, elit Kara Muhafızların aniden geri çekilmesi ve düşmanın sanki Gavin'in yaptığı hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi hücum etmesi. Tirelilerin cesaretini kaybetmelerine şaşmamak gerek.

“Yani Kral Garadul'un adamları onun hücumuna katıldı ve ne oldu... adamlarımız eridi mi? Katledildi mi? Ne?"

“Aslında kapıyı birkaç dakika tuttular. Ama onlara öğretmeye çalıştığım asker tazeleme manevralarını çuvalladılar.” Bu, yüklü silahlara sahip yeni silahşörlerin ön saflardaki birliklerle yer değiştirdiği zamandı. “Fakat dolu tüfekleri saflarda dolaştırıyor, ateşlenen tüfekleri yeniden doldurulmak üzere geri veriyorlardı. Zemin kaybediyorlardı ama hızlı değillerdi ve duvar savunmaları dayanıyordu. Hava kararmaya başlamıştı; tutacağımızı sanıyordum.”

"Ve daha sonra?"

"Barutları bitti." İçini çekti. Gavin generalin bunu kişisel bir başarısızlık olarak algıladığını görebiliyordu. "Elbette başka yerlerde de çok şey vardı. İD

bu işi halletmeleri için adam gönderdiler ama... savaş çıkar.” Karışıklık, casuslar, öldürülen kuryeler ya da kara barutu ileri taşıması gereken vagon adamlarının firar etmesi, üstelik memurların tekrar kontrol etmemeleri ve emirlerin yerine getirilip getirilmediğini kendi deneyimsizlikleri nedeniyle tekrar kontrol etmeleri. ya da korkaklık ya da ölüm. Tüm zincirin herhangi bir halkası, çok az kişinin eğitim aldığı ve çok az birimin birlikte eğitim aldığı bir orduyla kopabilir. Basitçe, kara barut tedariği kopan halkaydı.

Elbette, kahrolası kapıyı ilk önce Gavin yapsaydı bunun bir önemi olmazdı. Ya daha güçlü olsaydı. Ya da o gülle onun formlarına çarpmasaydı. Ama ikinci bir tahminde bulunmak boşunaydı.

Corvan, "Savunucularımız kırıldı ve kaçtı" dedi. “Kral Garadul peşimizden kimseyi göndermedi. Duvardaki adamlar için oldukça düzenli bir geri çekilmeyi başardım. Sanırım Garadul teslim olacağımızı düşünüyor. Belki de merhametin hedeflerine, mümkün olduğu kadar çok erkeği yok etmekten daha çabuk ulaşacağını düşünüyordu. Ya da adamlarının karanlıkta birbirlerini öldürmelerini istemiyordu. Veya dindardır ve bu yeni dini gece kavgalarını yasaklamaktadır.”

Gavin, "Eski din sanırım" dedi.

"Bugün herhangi bir saldırı sinyali vermiyorlar." Gavin,

"Güneş Günü paganlar için bile kutsaldır" dedi.

"O halde yarına kadar vaktimiz var. Ne yapmak istiyorsunuz Lord Prism?”

"Benim aciz olduğumu düşündüğünde ne yapmaya karar verdin?" "Kral

Garadul dün kaçan adamları kurtararak şehirde ne kadar iyi niyet kazandıysa, savaşta renkli ışıklar kullanarak kaybettiğinden çok daha fazlasını kaybetti. Şehir canavar hikayeleriyle dolu. Dehşete düşmüş durumdalar. İki gün önce, göz açıp kapayıncaya kadar bize karşı döneceklerinden endişeleniyordum. Onları korumak için bir duvar inşa etmenizi izlediler ve onları neyden koruduğunuzu gördüler. Artık sana güveniyorlar ve arkadaşlarını iğrenç şeylerle katleden adama sövüyorlar. Bütün bu şehir senin. Eğer yüzünü gösterirsen, seni sonsuz gecenin kapılarına kadar takip edecekler.”

“Corvan. Soru."

Corvan boynunu ovuşturdu. Tereddüt etti. “Kazanamayız. Şehri çevreleyen eski taş duvar kararlı bir katırı dışarıda tutamazdı. Rask duvarı ele geçirdiğinde barutlarımızın çoğunu ve toplarımızın hepsini aldı. Kaçarken adamlar onları düşürdükleri için tüfeklerimizin yarısı sahada kaldı. İç duvarı ele geçirmeden önce birkaç bin kişiyi öldürebilirsek şanslı sayılırdık ve sokak sokak savaşmaya başladığımızda bazı dar noktalarda pek çok kişiyi öldürebiliriz, ama

sonunda sayıları bunun bir katliam olacağını garanti ediyor. Sayıları ve malzeme eksikliğimiz nedeniyle bu şehir savunulamaz. Kazanacağımızı hayal edebileceğim bir strateji yok. Kaybettiğimizde onlara çok zarar verebiliriz ama bu aynı şey değil." Yüzünü buruşturdu. "Bir geri çekilme hazırlığı yapıyordum."

"Geri çekilme." Corvan Danavis hiçbir savaşı kaybetmemişti; eğer Sundered Rock'ı bir kayıp olarak saymazsak ki Gavin bunu saymazdı. Kaybetmek istiyorsan ve bunu tam istediğin gibi yaparsan, bu aslında bir kayıp sayılmaz, değil mi?

"Geri çekilmek bile öngörülemeyen zorluklarla doludur Lord Prism. Şehirdeki herkesi bizim tarafımıza sokan 'canavarların' varlığı aynı zamanda şehirdeki herkesin dışarı çıkmak istediği anlamına da geliyor. Kalırlarsa katledileceklerini ve yeneceklerini düşünüyorlar ve bu kadar insanı gemilerle ve sahip olduğumuz zamanla tahliye etmemize imkan yok."

Gavin alnını ovuşturdu. Tören beyaz pelerinini giydi. Temelde durdu. "Casuslarımız Karris hakkında bir şey bildirdi mi?" diye sordu, ilgisiz görünmeye çalışarak. Corvan'ın kandırılacağından değil.

"Dün itibariyle hala hayattayım. Gerekirse takas yapmak için onu kullanmayı planladığını düşünüyorum." Tabii ki bunu şimdi yapmazdı. Bu da Karris'in gözden çıkarılabilir hale geldiği anlamına geliyordu. Corvan'ın bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

"Kip mi, Liv mi yoksa Demir Yumruk mu?" Gavin düşünmüş olsaydı ya da biraz daha az benmerkezci olsaydı önce Corvan'ın kızını sorardı.

"Tek kelime yok" dedi Corvan. Çenesi sıkıydı.

"Bu iyi bir haber olabilir değil mi? Felaket bir şey yapsalardı casuslarımızın bunu duyma ihtimali daha yüksek olurdu, değil mi?"

Corvan bir süre hiçbir şey söylemedi ve bu kadar zayıf bir teselli bulmayı reddetti. O, kamışın peşinden koşacak ya da başına bir trajedi gelmeyeceğine inanacak bir adam değildi. İki karısının ölümü onu idealizmden kurtarmıştı. "Casuslarımız renkli ışıkların bir tür kralının, çok renkli bir hayaletin var olduğunu bildirdi. Ona Lord Omnichrome diyorlar. Gerçek bir vahşi çok renkli olmadığı sürece, Pakt'ı bozmadan önce kim olduğuna dair bir bilgi yok."

Gavin omuz silkti. Yüzlerce sorun arasında sadece bir tanesiydi ama Corvan'ın, Gavin'in neyin önemli olup olmadığı konusunda kendi seçimlerini yapabilmesi için tüm olası sorunları masaya yatırdığını biliyordu.

"Ne yapmak istiyorsunuz Lord Prism?"

Elbette savaşı ya da tahliyeyi kastetmişti. "Rask Garadul'u öldürmek istiyorum."

Corvan hiçbir şey söylemedi, bir suikast ya da buna benzer aptalca bir şey emrini vermek için harekete geçmedi.

Lanet olsun ama Gavin'in babası bunu bile tahmin etmişti. Andross Guile, şehri kaybedersen Rask Garadul'u öldür, demişti. Gavin şehri kurtarabileceğinden emindi ve Rask'ı öldürmek için suikastçılar ayarlamamıştı. Her ikisini de yapmalıydı. Rask, dün yaptığı gibi yarın da onu aptalca suçlamadıkça artık çok geç.

Gavin konuşmak için harekete geçti ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Başarısızlığın tadını çıkarmaya çalışarak boğazını temizledi. “Dini görevlerimi yerine getirirken elimden geldiğince yardımcı olacağım ama...” Tekrar boğazını temizledi. Yedi yıl, yedi büyük amaç. Burada bir kez olsun iyi bir şey yapmaya çalışıyordum. “Başarısız oldum Corvan. Tahliye emrini verin."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 76

Derisini yalayan soğuk havadan anlaşıldığı kadarıyla Kip bir tür kapıdan geçirildiğinde saat gece yarısını epey geçmişti. Sıcaklığa bakarak karar vermesi gerekiyordu çünkü gözleri bağlıydı, başında siyah bir çuval vardı, boynunda bir ilmik vardı ve elleri arkadan bağlıydı.

Ona eşlik eden gardiyanlardan biri, görünüşe göre Parlak Su Duvarı denen bir şeye hayranlık duyarak sessizce ama sürekli küfrediyordu. Yavaş yavaş geçtiler, durup ürktüler, askeri bir ses havlıyordu: "Orada durup kıçını karıştırma. Kampın derinliklerine doğru ilerleyin. Herkesi engelliyorsun." Kip, tabanca atışına benzeyen bir kırbaç sesi duydu ve hat yeniden hareket etmeye başladı.

Son birkaç gün böyle geçmişti. Kip, gözleri bağlı olduğu anlaşılan karanlıkta, elleri iki yanında bağlı olarak uyanmıştı. Çıkarmak için uğraşırken adamlar gelmişti. Göz bağını çıkardılar, biri gözlerine baktı, sert parmaklarla gözlerini sonuna kadar açtı, sonra yeniden bağladılar. Sol eli acı çekiyordu. O ilk gün -eğer sadece bir günse- şarabına, acısını ve duyularını körelten iğrenç bir şey katmışlardı.

Onu Lord Omnichrome'a götürmüşler, aklı başına gelsin diye Kip'in dozlanmış şarabını vermemişlerdi ama göz bağını hiç çıkarmamışlardı. Kip acı çekerken saatlerce birçok sesin olduğu bir çadırda oturmuşlar ve sonra ayrılmışlardı. Görünüşe göre lord onu göremeyecek kadar meşguldü.

Bir süre sonra Kip, gardiyanlarının tartıştığını duydu. Zeki bir adam aralarındaki bölünmeden yararlanmanın bir yolunu bulurdu. Kip bir sonraki dozunun ne zaman olacağını merak ederek sessizce durdu. Eli zonkluyordu.

Onu başka birine teslim ettiler; kelimenin tam anlamıyla boynundaki ilmiği teslim ettiler.

"Ona haşhaş şarabını vermeyecek misin?" Muhafızlarından biri sordu.

"İyi gelincikleri neden kötü ağlayanlara harcayalım ki?" diye sordu diğer gardiyan. "Ben de haşhaş şarabını severim."

İlki, "Ah, bu şeyin tadı kötü," dedi. Kip de buna katılabilirdi. Gardiyan gülerek, "Ben onu tadı için içmiyorum" dedi. Kip de buna katılabilirdi. "Hadi gidelim. Biraz önce bazı kadınları gördüm. Caziben ve haşhaş şarabımla...” Tekrar güldü.

Kip bir vagona çekildi. Basamaklardan tökezledi ve neredeyse ilmikte boğuluyordu ama çok geçmeden yerini buldu. Kapı arkasından kapatıldı.

Birisi ilmiği gevşetti, çıkardı, kapüşonunu çıkardı, göz bağını çıkardı. "Kip mi?" diye sordu.

Kip gözlerini kırpıştırdı. Menekşe rengi odadaki ışık loş olsa da, zifiri karanlıkta geçen iki günün ardından yine de gözleri sulandı. Ama gözyaşlarının arasından Karris White Oak'u seçebildi.

"Karris?" O sordu. Salak soru. Tabii ki o, ona bakıyorsun, seni aptal.

"Kip, burada ne işin var?"

"Seni kurtarmak için buradayım" dedi. Sonra

güldü. "Kip, sana ne kadar haşhaş şarabı verdiler?"

Ona şarap vermelerinin üzerinden saatler geçmişti ama o daha çok güldü.

Karris, Kip'i vagondaki şiltesine götürdü. Anında uykuya daldı. Ona baktı. Sert ve acımasız bir yanı ondan nefret etmek istiyordu.

Oğlum Kip yaşında olacaktı. Kip benim oğlum olabilir. Gerçekten mavi gözleri var ve büyükannem Parian'dı.

Ne yani, kahverengi ten ve kıvırcık saçların bir nesli mi atladığını mı düşünüyorsun? İkizler gibi mi?

Karris yüzünü ovuşturdu. Bu boş bir fanteziydi ve o da bunu biliyordu. Terk ettiği oğlu, Kip'in üvey kardeşiydi ama paylaştıkları herhangi bir benzerlik, Gavin'i bir baba olarak paylaşmalarından kaynaklanıyordu. Ve her iki oğlan için de nasıl bir babaydı.

Buradan çıkması gerekiyordu. Çok fazla düşünüyordu.

Karris, Kip'in uykusunu izledi, kaşının ve burnunun şeklindeki Guile kanını gördü ve kalbindeki duyguların adını bile koyamadı.

Sonunda onu battaniyesiyle örttü.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 77

Gavin öğle ritüellerinden sağ kurtuldu. Son derece iyi niyetli genç bir yeşil olan luxiat, her şey boyunca bir yaprak gibi titriyordu. Garriston pek de önemli bir görev değildi, bu yüzden genç adamın Prizma'yı bir an olsun görebilmeyi, onunla tanışmayı, onunla birlikte Pazar Günü ritüelini gerçekleştirmek şöyle dursun sorumlu olmayı beklemediğine şüphe yoktu. Gavin genç adamı replikleriyle iki ya da üç kez teşvik ederken, işleri karıştırdılar. Bu bir buçuk saat sürdü - ve bu, Gavin'in Orholam'ın Yedi Satraplık'taki her soylu ve Chromeria'daki her yetkili için dua ederek listeyi kısa kesmesiyle gerçekleşti.

"Eğer Orholam bile isimlerini hatırlamıyorsa, belki o kadar da önemli değillerdir, ha?" dedi luxiat'a, genç adamı afallamış halde bırakarak.

Kaçabilmesi için öğleden sonranın erken saatleriydi. Göreceli olmaktan kaçının elbette. Ona eşlik eden bir düzine Kara Muhafız, bir sekreter, dört haberci ve bir düzine şehir muhafızı vardı. İskelelere gitti.

Corvan'ı orada ustaca karışıklığı yönetirken buldu. Kalabalık sandığı kadar kötü değildi. Belki de insanlar Gavin'in onları kurtaracağına dair umut besliyorlardı. Belki de onun imkansız bir duvar inşa ettiğini gördükten sonra güçlerinin sınırsız olduğunu düşünmüşlerdir. Belki bazıları sadece dini kurallara uyuyordu; bu en kutsal günlerde yalnızca kesinlikle gerekli işlerin yapılması gerekiyordu.

İyi ki hayatta kalmak kesinlikle gerekli sayılmıyor. Birçok soylu, gemi kaptanlarıyla takas yapıyordu. Rıhtımda mal kutuları ve kutularda olmayan pek çok mal yığılmıştı. Ailelerin büyük salonlarına asılmış olması gereken rulo halılar, altın varaklı boyalı mobilyalar, sanat eserleri, Orholam'la dolu sandıklardan oluşan bir labirent, bilir ne vardı.

General Danavis hızla Gavin'in yanına gelerek, "Lord Prism," dedi. "Mükemmel zamanlama."

Bu da gerçekten hoş olmayan bir görevi devretmek üzere olduğunuz anlamına geliyor. “Dün tahliyenin gerekli olması durumunda hiçbir geminin limandan ayrılmaması emrini verdim. İtaatsizliğin kaptan için gemiye el konulması, onu kiralayan kişi içinse ölüm anlamına geldiğinin bilinmesini sağladım.”

Sert bir cezaydı ama savaş sert cezalar gerektiriyordu. Her kim bir gemiyi şehirden erken çıkardıysa, Garriston istila edilir ve bir katliam başlarsa düzinelerce kişiyi ölüme mahkum ediyordu. Sorun sert

Cümleler, birisinin her zaman blöfünüzü görmeye çalıştığıydı - bir kez. "Kimdi?" diye sordu. Zaten bildiğini sanıyordu.

“Vali Crassos. Adamları onları durdurmaya giden Karamuhafızlara ateş açtı.”

Kara Muhafızlar mı? Corvan Kara Muhafızların "o esiri bana getirin" emrine uymasını nasıl sağladı? "Yaralandı mı?"

"Hayır, Lord Prism."

"O burada?" diye sordu. Buradan çıkması gerekiyordu. Çevresi, Corvan'ın insanlarının ihtiyaç duydukları caddeye gelip gitmelerini engelliyordu ve aynı zamanda rıhtımlara erişimi de engelliyorlardı. Ama bu kaçmazdı. Bu şeyleri yasanın ciddiyetini güçlendirecek şekilde ele almak daha iyiydi, ama en iyisi, başkaları aynı yasaya itaatsizlik etmeden ve siz daha fazlasını öldürmek zorunda kalmadan önce bunları hızlı bir şekilde ele almaktı. Bardaktan kumlar akıp giderken adaletin gecikmesi adaletsizlik kadar kötüydü. Gavin, Corvan'a sessizce, "Denizcileri ve götürdüğü kargoyu da getirin," dedi.

Vali Crassos gerçekten de ancak on adım ötedeydi. Etrafı kendisinden çok daha uzun muhafızlar tarafından çevrelenmiş ve görüş alanı kapatılmıştı. Elleri arkadan bağlıydı ve bir gözü şişmişti. Riskleri bilerek bu işi üstlenen dağınık, sert kenarlı adamlardan oluşan rengarenk bir kaçakçı koleksiyonu da onunla birlikte öne çıktı.

Gavin iki elini de başının üstüne kaldırarak küçük bir kıvılcım yelpazesini dışarı fırlattı. Daha önce bakmayan herkes şimdi arıyordu. “Bu kararı Orholam'ın gözü önünde topluyorum. Adalet yerini bulsun."

Ani duayı kabul eden kafalar iskelenin her yerinde sallanıyordu. Sanıklar kabaca dizlerinin üzerine itildi. Adaletin önünde tevazu.

Eğer iskeleleri tıkayacaksam buradayken bir şeyler başarmış olabilirim.

“Vali, sorumlu generalin emirlerine aykırı olarak şehirden kaçmak için bir gemi kiralamakla suçlanıyorsunuz. Bu doğru mu?"

"Genel? Ben bu bok çukurunun valisiyim! Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez!"

"Ben bile mi?" diye sordu. “General, kendisine açıkça yetki verildiği için benim adıma hareket ediyordu. Bu mürettebatı şehri terk etmeleri için mi tuttunuz?”

“Bunu yaptığımı söyleyecek elli tanığın var. Ne olmuş? Sana yardım ettik. Ailem savaşta senin yanındaydı. Biz olmasaydınız burada olmazdınız!” Vali Crassos'un sesi sızlanmaya dönüştü. "Bu köylüleri önüme mi koyacaksınız?"

Gavin valiye arkasını dönerek, "Yüzbaşı," dedi, "kaçma girişiminizi kabul ediyor musunuz?"

Kaptan meydan okurcasına, sarsılmaz bir tavırla etrafına baktı ama Prizma'yla göz göze gelmeye pek cesaret edemiyordu. Görünüşe göre iskeledeki herkes bu girişimi görmüştü. Öleceğini bilen ve iyi ölmek isteyen bir adamın havası vardı. Cesaretini sımsıkı tutuyordu. "Evet efendim. Vali dün gece bizi işe aldı. Ben zaten çıkmak istiyordum." Tabii ki yaptı. Gemisi olan herkes çıkmak istiyordu ve dün de çıkmak istiyordu.

Gavin toplanan kalabalığa yüksek sesle, "Pazar Günü'nde bir kişinin affedilmesi eski bir gelenektir" dedi. Orholam merhametli olduğu için biz de merhametli olmalıyız.”

Vali Crassos ayağa kalkmaya çabalayarak, "Ah, Orholam'a ve aramızdaki Prizmasına şükürler olsun" dedi. “Buna pişman olmayacaksınız Lord Prism.”

Gavin görünmezliği için süperviyole ışınını çekti ve Crassos'un dizlerinin arkasına vurdu, ona hiç bakmadı bile. Adam düştü. Gavin kaptana seslendi. “Yüzbaşı, sizi bir hücreye kilitlemem ve kaderiniz ne olursa olsun orada bırakmam gerekiyor. Bunun yerine, sizi serbest bırakacağım ve size gemimi, kaybettiğiniz gemiyi ve mürettebatınızı vereceğim. Seni izleyeceğim Kaptan. İyi servis yapın."

Kaptan şaşkın görünüyordu. Sonra utanç verici bir şekilde gözleri ani yaşlarla doldu.

"Ne?!" Crassos talep etti.

“Vali Crassos, emrime uymadınız ve makamınızı küçük düşürdünüz. Bir vali halkının yükünü taşımalı, onlara yük olmamalıdır. Orholam'ın sana liderlik etme görevini verdiği insanlardan çaldın. Sen bir hırsızsın ve bir korkaksın. Bu vesile ile sizi valilikten alıyorum. Zenginliğini alıp gitmek mi istedin? Öyle olsun."

Gavin, Crassos'un yanına aldığı sandıklardan birini seçti. Zengin giysilerle doluydu, büyüktü ve o kadar ağırdı ki bir kişi onu tutmakta zorluk çekerdi. Üstte, altta ve yanlarda büyük delikler açtı. Emir verdi ve gardiyanlar sandığı Crassos'un kollarına verip iplerle ona bağladılar.

Crassos, "Bunu yapamazsınız" dedi.

Gavin, "Bitti" dedi. “Artık tek seçeneğiniz bununla nasıl yüzleşeceğinizdir.” “Ailem bunu duyacak!” Crassos dedi.

Gavin, "O halde senin bir erkek gibi öldüğünü duysunlar" dedi.

Sanki Gavin adamın suratına tokat atmış gibiydi. Belli ki ailesi onun için her şey demekti.

Gavin suya doğru mavi bir platform çizdi. “Kaçmak mı istediniz Lord Crassos? Gitmek."

Lord Crassos hiç tereddüt etmeden mavi luxin merdivenlerinden inip sandığını taşıyarak suya çıktı. Luxin çatlayıp suya düşmeden yaklaşık on beş adım önce dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde, yüzen göğsün başının üzerinde sallanıp onu boğmasını önlemek için tekme atmaya başladı.

Gelgit tam tersine dönüyordu, bu yüzden sadece ileri geri sallandı, ne kıyıya yaklaştı, ne de diğer iskelelere ya da Muhafız'a ve açık denize doğru sürüklendi.

Binlerce çift göz sessizce onu izliyordu. Bir dakika sonra, gövdenin onu aşağıya itmesini önlemek için o kadar sert tekme atmasına gerek kalmayacaktı; çünkü gövde suda o kadar yüksekte yüzmüyordu. İskeleye, Gavin'e meydan okurcasına bakmaya çalışıyordu ama ıslak saçları gözlerinin önüne düşüyordu ve başını onları kurtaracak kadar sallayamıyor gibi görünüyordu.

Batmadan hemen önce bir şeyler bağırdı. Gavin onu anlayamıyordu. Daha fazla ölüm. Crassos'tan hoşlanmamıştı, tavrından nefret ediyordu, temsil ettiği, alıp götüren ve bir kırıntıyı bile geri vermeyi asla düşünmeyen soylu tipinden nefret ediyordu. Ama daha yeni bir adamı öldürmüş, ailesine düşman olmuştu; üstelik bu, onun işini görebilecek bir savaşın ortasındaydı.

Gavin baloncukları izledi ama göremedi. Crassos çok fazla uzaklaşmıştı. Gavin ellerini kaldırdı ve içeri getirdi. "Orholam merhamet etsin" diyerek yargılamayı sona erdirdi. Zaten burada çok fazla zaman geçirmişti. O döndü.

Arkasındaki körfezde, bir köpekbalığının yüzgeci, hedefine doğru giden bir ok gibi suyu kesiyordu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 78

Gün batımında Gavin günün en halka açık ritüelini bitirmişti. Büyük bir gösteriydi ve her birini özel kılmak için elinden geleni yaptı. Günün kendini iyi hissedebildiği bir kısmıydı bu. Her zaman neredeyse çıplak performans sergiledi. Renkler açıldı ve vücudunun içinden geçerek vücudundan dışarı fırladı ve ona geri dönüyormuş gibi bir görünüm verdi.

Dünkü kavgadan sonra bu kadar çok büyü kullanmak biraz canımı acıtmıştı ama taviz vermeyeceği tek şey buydu.

Ancak çok geçmeden bitti ve insanlar partilerine çekilmeye başladı. Partiler bütün gece devam edecekti. Pazar Günü bir sonraki şafağa kadar sürdü. Azat edileceklerin partileri karanlıkta başlayacaktı. Kaledeki küçük bir şapelde oturuyordu. Dua etmek için birkaç dakikası vardı.

Bir zamanlar bunu dua etmek için kullanmıştı. Daha fazla yok. Eğer Orholam gerçekse meşguldü, uyuyordu, umrunda değildi, sıçıyordu. Zamanın Orholam'dan farklı olduğunu söylediler. Bu, Gavin'in tüm hayatı boyunca bunu neden yaptığını açıklıyor.

Gavin'in göğsünün sıkıştığını hissetti. Nefes almakta zorlanıyordu. Şapel çok küçük ve çok karanlık görünüyordu. Terliyordu, soğuk ve nemli ter. Gözlerini kapattı.

Biraz top al, Gavin. Bunu yapabilirsiniz. Bunu daha önce de yapmıştın. Bu onlar için.

Bu bir yalan. Hepsi yalan.

Alternatifinden daha iyi. Nefes almak. Bu senin için değil. Oraya çıkıp seni bekleyen teknik ressamlara tüm hayatlarının bir sahtekarlık olduğunu mu söylemek istiyorsun? Hizmetlerinin israf olduğunu mu? Orholam onların fedakarlığını görmüyor mu? Yaptıklarının, verdiklerinin hiçbir önemi yok mu? Herkes ölür Gavin, bu insanlar için bunun anlamını çalma. Kendilerini değersiz görmelerine izin vermeyin. Onların fedakarlıkları boş. Bütün hayat anlamsız.

Her yıl kendisiyle yaptığı tartışmanın aynısıydı bu. Hatta şapele girerken yanında fazladan tütsüyle birlikte bir kova bile getirmişti. Birkaç yıl sonra kustu.

Şapelin kapısı çalındı. “Lord Prism,
zamanı geldi.”

Ertesi gece Kip'in gözleri bağlı değildi. Bunun yerine ona karartılmış gözlükler verdiler, onları başının arkasına bağladılar ve sıkıca çektiler.

gözlerini ve gömleğinin kollarını yırttı. Taslağı hazırlamak zor olurdu ve etrafındaki herkesin yeterince uyarısı olurdu.

Gardiyanlar, Aynaadamlar ve teknik ressamlar onları paylaştıkları arabadan dışarı iterken Karris, "Görünüşe göre görmemizi istedikleri bir şey var," dedi.

Çadırlardan uzakta, güvenlik çemberine alındılar. Çok fazla alana sahip olduğundan garip bir şekilde kampın geri kalanından ayrıydı. Çevrenin kendisi direklerin arasına gerilmiş bir halattan ibaretti ve hızla yere çakıldı ama çok büyüktü ve kamptan hiç kimse çemberi ihlal etmeye yaklaşamadı bile. İçeride, çemberin boyutuna göre küçücük görünen bir platformun önünde toplanmış bir kalabalık vardı. Güneş tamamen batmıştı ama henüz hava kararmamıştı.

Karris, "Duyulmak istemiyorlar" dedi. “Size ne kadar çılgın olduklarını anlatıyor. Herhangi bir normun açıkça dalga geçebileceği bir aptallıkla birlikleri bir araya toplayacaklar.”

Norm? Ah, draft edemeyen bir insan. Durun, bu şu anlama geliyordu...

Yaklaştıkça Kip çıkarımının doğru olduğunu gördü: buradaki herkes bir ressamdı. Burada sekiz yüz ya da bin tane teknik ressamın olması gerekiyordu!

"Orholam," diye soludu Karris. "Burada beş yüz teknik ressam olmalı."

Yani sayamıyorum, ne olmuş yani?

Ama yaklaştıkça Kip'in cesareti bile eriyip gitti. Onun ve Karris'in destekleri onları kalabalığa doğru itti ve önlerinden ittikleri ilk kişi onlara vahşi yeşil gözlerle baktı. Haleleri çatlamıştı, gözlerinin beyazlarında yeşil yılanlar kıvrılıyordu.

Kip bir hayvanat bahçesinden geçiyormuş gibi hissetti. Neredeyse herkesin cildinde luxin lekesi olduğunu gösterecek kadar açık tenli görünüyordu. Yeşil, mavi, kırmızı, sarı, turuncu ve hatta mor. Süperviyole ışığına baktığında süperviyole taslağını hazırlayanlar fener gibi göze çarpıyordu. Pelerinlerine, zırhlarına, hatta derilerine tasarımlar işlemişlerdi; hepsi diğer süperviyole ışıklar dışında kimse tarafından görülmüyordu. Kip gözlerini ayarladığında alt-kırmızıların da aynısını yaptığını, kıyafetlerine ejderhalar, anka kuşları, sarmallar ve alevler kazıdıklarını gördü. Blues, koç boynuzu gibi kıvrılan çiviler veya önkolları boyunca bıçak kenarları takıyordu. Bir portakalın yanından geçtiler. Adam normal görünüyordu ama saçını sanki saç yağıymış gibi turuncu luxin ile geriye doğru kaydırmıştı ve gözlerinin beyazları koyu turuncu renkteydi, hiçbir fark bırakmıyordu.

gözbebeklerinin sadece küçük siyah noktaları bu mükemmel rengi bozuyor. Yalnızca yapraklarla kaplı bir yeşil onlara tısladı; sonra güldü. Kip'in hayvanlarla birlikte kafeste olması dışında gerçekten de bir hayvanat bahçesi vardı.

Ta ön cepheye kadar götürüldüler. Kalabalık, yerden yükselen, yüzeyleri rüzgar ve yağmurdan yıpranmış ama platform olabilecek kadar yüksek bir taşın önünde dizilmişti. Kip ve Karris geldiğinde kapüşonlu bir pelerin giyen bir adam kayaya tırmandı. Taşın tepesine ulaştı, kapüşonunu geriye attı ve sanki tiksiniyormuş gibi pelerini yırtıp bir kenara attı.

Adamın tüm vücudu, yoğunlaşan karanlıkta parlıyordu. Ayaktaydı, meydan okurcasına, sessiz, bacakları gergindi. Kalabalığa doğru elini uzattı ve her beş adımda bir, meşaleler dalga halinde alev alarak onları ışıkla doldurdu. En sonunda taş platformunu aydınlatan meşaleler alev aldı ve Kip adamın tamamen lüksten yapıldığını gördü. Ve içeriden parlıyordu.

Her tarafta teknik ressamlar Lord Omnichrome'un önünde diz çöküyorlardı. Ama hepsi değil. Ayakta duranlar garip ve çelişkili görünüyordu. Çünkü rükû edenler sadece rükû etmiyorlardı, yüzlerini yere bastırıyorlardı. Bu saf dini bağlılıktı.

"Eğilmeyin" dedi Karris. "Bu bir tanrı değil."

"O nedir?" diye fısıldadı Kip.

"Erkek kardeşim."

Lord Omnichrome ellerini uzattı. "Lütfen hayır. Kardeşlerim, kız kardeşlerim, ayağa kalkın. Benimle dur. Çok uzun zamandır insanların önünde secdeye kapandık."

Turuncu ressam, sanatçı Aheyyad, Gavin'in önünde yere kapandı. Gecenin ilki o olacaktı. Burası onurlu bir yerdi ve Aheyyad onuru hak ediyordu. Gerçek onur, bu gülünçlük değil. Ama çıkış yolu yoktu. Hiçbir zaman olmadı.

Gavin öne çıktı. "Ayağa kalk evladım" dedi. Taslağı hazırlayanlara "çocuğum" dediğinde genellikle alaycı hissederdi. Ama Aheyyad bir çocuktu ya da en azından zar zor bir erkekti.

Aheyyad ayağa kalktı. Gavin'in gözleriyle karşılaştı, sonra hızla bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Gavin, "Söyleyecek bir şeyin var," dedi. "Zaman bu zaman." Bazı taslak hazırlayanlar günahlarını veya sırlarını itiraf etme ihtiyacı hissettiler. Bazıları talepte bulundu. Bazıları sadece bir hayal kırıklığını, bir korkuyu, bir şüpheyi ifade etmek istedi. Şafaktan önce serbest bırakılacak taslak hazırlayıcılarının sayısına bağlı olarak, Gavin her yıl her taslak hazırlayıcıyla elinden geldiğince fazla zaman alıyordu.

Aheyyad, "Seni hayal kırıklığına uğrattım Lord Prism," dedi. “Ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Her zaman harika olabilecek bir oğul olduğumu söylerlerdi. Bunun yerine, ben bir israfım. Bir bağımlı. Orholam'ın armağanını kaldıramayan yetenekli kişi benim." Acı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Hâlâ Gavin'in gözlerinin içine bakamıyordu.

"Bana bak" dedi Gavin. Genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Şimdiye kadar yaptığım en büyük işte bana katıldın. Benim, yani Prism'in yapamadığını sen yaptın. Gün batımını gören herkes Orholam'ın güzelliğe değer verdiğini bilir. O duvarı Orholam kadar güzel ve korkunç yaptın. Yaptığın şey bin yıl kalacak.”

"Ama kaybettik!"

Gavin, "Kaybettik" diye kabul etti. “Benim başarısızlığım, senin değil. Krallıklar gelir ve gider ama bu duvar henüz doğmamış binlerce kişiyi koruyacaktır. Ve yüz binlerce kişiye daha ilham verecek. Bunu yapamazdım. Sadece sen yapabilirdin. Sen Aheyyad, güzellik yarattın. Orholam sana bir hediye verdi ve sen de dünyaya bir hediye verdin. Bu bana başarısızlık gibi gelmiyor. Aileniz gurur duyacaktır. Seninle gurur duyuyorum Aheyyad. Seni asla unutmayacağım. Bana ilham verdin.”

Genç adamın yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi. "Oldukça harika bir parça, değil mi?"

Gavin, "İlk denemen için fena değil" dedi.

Aheyyad güldü, tüm tavırları değişti. O gerçekten bir ışıktı. Dünyaya bir hediye, çok güzel ve hayatla dolu.

"Hazır mısın oğlum?" diye sordu.

"Gavin Guile," dedi genç adam. “Lordum Prizma. Siz efendim, büyük bir adamsınız ve büyük bir Prizmasınız. Teşekkür ederim. Hazırım."

Gavin, "Aheyyad Brightwater, Orholam sana bir hediye verdi," diye başladı. Soyadı o anın icadıydı. Paria'da iki ismin verildiği tek kişiler büyük erkekler ve kadınlardı, bazen de onların çocuklarıydı. Gavin, Aheyyad'ın gözlerinden akan yaşlara ve aldığı derin nefese, göğsünün gururla şişmesine bakılırsa mükemmel bir şey söylediğini biliyordu. “Ve onun sana verdiği hediyeyi iyi değerlendirdin. Yükünü bırakmanın zamanı geldi Aheyyad Brightwater. Tam ölçüyü verdin. Hizmetleriniz unutulmayacak, ancak başarısızlıklarınız bu vesileyle silinecek, unutulacak, silinecek. Aferin, gerçek ve sadık hizmetkar. Anlaşmayı yerine getirdin.”

“Antlaşma yapacağımızı söylüyorlar! Yemin ediyoruz! Ve bu yeminle bizi bağlıyorlar, gömüyorlar” dedi Lord Omnichrome.

Liv kalabalığın arasından dikkatle geçerek öne doğru ilerliyordu. Kip'in başına siyah gözlük takılmış halde oraya götürüldüğünü gördüğüne yemin etti. Ama herkes öndeki ucubeye büyük bir dikkatle bakıyordu, bu yüzden çok hızlı hareket edemiyordu. Bunun yerine o da dinliyormuş gibi yaptı ve yavaş hareket etti.

"Bunun gibi," dedi Lord Omnichrome. Üzerinde durduğu yuvarlak taşı işaret etti. “Bir zamanlar büyük bir uygarlıktan geriye kalan tek şey bu. Bu kutsal emanetlerin bu topraklara dağıldığını gördünüz. Takip eden pigmeler tarafından kırılan büyük adamların heykelleri.” Liv'in kulakları dikildi. Rekton'un portakal bahçesinde kırık bir heykeli vardı. Kimse nereden geldiğine dair bir şey söylememişti. Kimsenin bilmediği için böyle olduğunu düşündü.

"Bu heykellerin gizemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Lord Omnichrome sordu. “Bunlar gizemli değil. Prizma Savaşı'nın burada, Tyrea'da bitmesinin bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz? Guile'lerin, orduları birbirini bulana kadar Yedi Satraplık'ta dolaştığını mı sanıyorsunuz? Ve burada mı oldu? Size zaten bildiğiniz, hepinizin inandığı ama kimsenin söylemeye cesaret edemediği bir şeyi söyleyeyim: Prizma Savaşı'nı yanlış Guile kazandı. Dazen Guile bir şeyleri değiştirmeye çalışıyordu ve bu yüzden onu öldürdüler. Chromeria Dazen Guile'ı öldürdü. Her şeyi değiştireceğinden korktukları için onu öldürdüler. Ondan korkuyorlardı çünkü Dazen Guile bizi kurtarmak istiyordu." Bu cümle üzerine kalabalıkta bir şaşkınlık oluştu. Hepsi günün hangi gün olduğunu ve Prism'ın Garriston'da olduğunu, bir fersah bile uzakta olmadığını ve bu gece Özgürleşme'yi gerçekleştirdiğini biliyordu.

"Anlıyorsun?" Lord Omnichrome dedi. "Bu huzursuzluğu hissediyor musun? Çünkü Chromeria dilimizi bize karşı çarpıttı. Dazen bizi kurtarmak istedi. Dazen ışığın zincirlenemeyeceğini biliyordu.”

Taslağı hazırlayanlardan bazıları "Işık zincirlenemez" diye tekrarladı. Neredeyse dini bir nakarattı bu.

“Özgürleşme diyorlar buna. Prizma, yüklerinizi bırakın diyor. Sana af ve özgürlük veriyorum, diyor. Bize ne verdiğini biliyor musun? Biliyor musunuz?!"

"Seni affediyorum," dedi Gavin, Aheyyad gözleri yukarıda, sağ eli Gavin'in uyluğunun üzerinde, ayaklarının dibinde diz çökerken kalbi boğazındaydı. "Sana özgürlüğünü veriyorum. Orholam seni kutsasın ve onun kollarına alsın.” Bıçağını çekip Aheyyad'ın göğsüne gömdü. Tam kalbinde. Bıçağı geri çekti. Mükemmel bir hamle. Ama daha sonra çok fazla pratik yapmıştı.

Yaraya bakmadı, Aheyyad'ın gömleğindeki kanın akışını izlemedi. Canları sönerken çocuğun gözlerini tuttu. Ve bu gerçekleştiğinde Gavin şöyle dedi: “Lütfen beni affedin. Beni Affet lütfen."

Gavin hançeri kınına koymuştu ve ellerini taşıdığı kanlı bez parçasıyla ovuşturuyordu - gerçi bunlar temizdi. O durdu.

"Seni öldürüyorlar!" Lord Omnichrome bağırdı. “Sana bıçak saplayıp ölmeni izliyorlar. Siz yalvardıkça izliyorlar ve tanrılarının buna gülümsediğini söylüyorlar! Söyleyin büyüklerimize böyle mi davranılır? Chromeria'nın altında zar zor yaşlılarımız var. Hepsini öldürdüler. Ah, Beyaz hariç. Andross Guile ve karısı hariç. Kurallar onlar için geçerli değil ama sen, ben, annelerimiz ve babalarımız öldürülmeliyiz. Bunun Orholam'ın vasiyeti olduğunu söylüyorlar. Bunun Pakt olduğunu söylüyorlar. Sanki cahil çocuklar olarak yemin ettiğimiz bir şey, ebeveynlerimizi öldürmelerini iyi ve doğru kılıyor. Bu ne çılgınlık? Bir kadın tüm hayatı boyunca Yedi Satraplığa hizmet eder ve sonra ödül olarak öldürülür mü? Bu mudur özgürlük? Onu 'Özgürleştirmek' buna mı diyorlar?”

Liv, Kip'i gördü ama artık ona doğru itmiyordu. "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorlar. Bu yüzden bu konuyu alçak tonlarda ve örtmecelerle konuşuyorlar. Sadece o değil. Bu bir Özgürleştirme değil, bir cinayet, bu konuda açık olalım. Üstelik senin cesedini ailene geri verme nezaketinde bile bulunmuyorlar. Bunun yerine onu karanlık bir ritüelde kullanıyorlar. Babalarımızın elde etmek için bu kadar uzun süre hizmet ettiği şey bu mu? Bu adil mi? Chromeria dokunduğu her şeyi kirletiyor. Peki 'Serbest bırakılanların' hepsinin gönüllü olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Lord Omnichrome alaycı bir şekilde güldü.

Kara Muhafızlar, kan dökmemeye dikkat ederek Aheyyad'ın cesedini odadan çıkarırken kapı tek bir kez çalındı. Bir vuruş, ardından hiçbir şey gelmedi. Gavin'in hatırlaması biraz zaman aldı: Basit Bas kapıyı çalmayı hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı.

Gavin, "İçeri gel Bas," dedi. Çocuklar ve aptallar. Öldürdüğüm kişi bu mu? Masumların kanında yıkanıyorum.

Adam içeri girdi. Aslında şık kıyafetleriyle oldukça yakışıklıydı. Gavin'in tanıdığı diğer ahmakların aksine, yüz hatlarında Bas'ın farklılığına dair hiçbir işaret yoktu.

“Sıradan çıktığım için üzgünüm Lord Prism. Bir sorum var ve bunu sormak için Özgürlüğümü bölmek istemedim.”

Bir başkasının soruyu sorma özgürlüğünü kesintiye uğrattığı elbette aklına gelmedi.

Lütfen sorun, dedi Gavin.

“Evi Grass'ın Brightwater Duvarı hakkında konuştuğunu duydum. Evi yeşil/sarı iki renklidir. Kendisi Kan Ormanı'ndan ama hiç de korkutucu olduğunu düşünmüyorum. Annem bana kızıl saçlı birinin sana bakmak kadar seni ateşe vermek istediğini söylerdi ama Evi öyle değil.”

Gavin, Evi'yi iyi tanıyordu. Klasik olarak zeki değildi, inanılmaz derecede sezgiliydi ama kendine nadiren güvenirdi. En azından yıllar önce öyle değildi.

"Evi bir keresinde beni bir saldırıdan

kurtarmıştı..." "Ne dedi Bas?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni kurtardı. Sanırım bağırmış olabilir. Sana kesin olarak söyleyemedim—”

"Evi Parlak Su Duvarı hakkında ne söyledi?"

“Sözünüzü kesmeniz hoşuma gitmiyor Lord Prism. Beni

endişelendiriyor." Gavin sabırsızlığını bastırdı. Daha fazla zorlamak Bas'ı tamamen konuşamaz hale getirirdi.

Bas, Gavin'in zorlamayacağını gördü ve bir an düşündü. Gavin onun zihinsel yolu bir kez daha bulduğunu görebiliyordu. “Evi, parlak suyun mükemmel bir şekilde çekildiğini söyledi. Senin süperkromat olduğunu hatırlamadığını söyledi. Renk farklılıklarını elbette ben göremiyorum ama onun yalan söyleyeceğini sanmıyorum ve Gavin Guile bir süperkromat değildi. Kardeşi Dazen öyleydi. Ve sen Gavin'den daha uzunsun. Kendini daha uzun göstermek için çizmeler giyiyordu ama Dazen on üçüncü yaş gününde daha da uzundu. O günü hatırlıyorum. Güneşliydi. Büyükannem, Orholam'ın Guiles'a her zaman gülümsediğini söyledi. Mavi ceketimi giyiyordum...”

Gavin dinlemiyordu. Zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Bu anın geleceğini biliyordu. On altı yıldır bunu bekliyordu. Gavin ilk toplantılarına herkesin, herkesin işaret edip "Sahtekar!" diye bağırmasını beklerken girmişti. Sahte!" Diğerleri bunu çözmüştü ama asla onun kontrol edemeyeceği bir şekilde. Bas'ın itibarını sarsamazdı. Adam siyasi akımlara karşı bağışıktı ve bunu herkes biliyordu. Ve eğer sorulsaydı Bas, Gavin ile Dazen arasındaki yüzlerce farklılığa işaret ederdi. Konuşması bittiğinde Gavin'in maskesi yok edilmiş olacaktı.

Ama yine de yalnız gelmişti. Bütün geceler arasında bu gece.

“Yani sorum şuydu... sorum şuydu, neden yalan söylüyorsun Dazen? Neden Gavin gibi davranıyorsun? Dazen kötü. İnsanları öldürüyor. White Oaks'u öldürdü. Hepsi. Malikanelerinde odadan odaya dolaştığını, hatta hizmetçileri öldürdüğünü ve ardından suçlarını gizlemek için her şeyi yaktığını söylüyorlar. Çocuklar bodrumda mahsur kaldı. Küçük bedenlerini bir yığın halinde buldular. Birbirlerine sarılıyorlardı. Ben oraya gittim. Onları gördüm." Belli ki o eski görüntüye kapılmış olan Bas konuşmayı bıraktı. Mükemmel hafızasıyla gerçekten de canlı olmalıydı. Bas, "O küçük kömürleşmiş bedenlere Dazen Guile'yi öldüreceğimi söyledim" dedi.

Gavin eski bir ustanın kırbaçlarının acısını andıran eski bir korku hissetti. Bas yeşil/mavi/süperviyole bir çok renkliydi. Her teknik ressam zamanla renklerine göre değişti. Yalnızca yeşilin vahşiliği, bir zamanlar düzen takıntısı olan Bas'ın sıradaki yerini atlamasını sağlayabilirdi. Ama mavinin düzenliliği, nedenini bilmek, her şeyin birbirine nasıl uyduğunu görmek onu deli ediyordu. “Bas, sana dünyada yalnızca bir kişiye söylediğim bir şeyi anlatacağım. Sorunuzu cevaplayacağım. Hakediyorsun." Sesini alçalttı. “On altı yaşımdayken bir... vizyonum vardı. Uyanık bir rüya. Bir varlığın önündeydim. Yüzüm üstüne düştüm. Onun kutsal olduğunu biliyordum ve korkuyordum...”

"Orholam'ın kendisi mi?" Bas sordu. Şüpheli görünüyordu. "Annem bana Orholam adına konuştuğunu söyleyen insanların genellikle yalan söylediğini söyledi. Ve Dazen bir yalancı!” Sesi sonunda yükseldi.

Gavin'in ihtiyaç duyduğu son şey Bas'ın Dazen hakkında bağırmasıydı. "Cevapımı duymak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Bas tereddüt etti. “Evet ama sakın...”

Gavin onu kalbinden bıçakladı.

Bas'ın gözleri irileşti. Gavin'in kollarını yakaladı. Gavin hançerini çekti.

Gavin soğuk, çok soğuk bir tavırla şöyle dedi: "Tam ölçüyü verdin, Bas. Hizmetleriniz unutulmayacak. Başarısızlıklarınız unutulur, silinir. Seni affediyorum. Sana özgürlüğünü veriyorum."

“Affedilme” dediğinde Bas ölmüştü.

Gavin adamı dikkatlice yere indirdi. Gidip yan kapıyı çaldı. Kara Muhafızlar gelip cesedi aldılar ve böylece Gavin cinayetten paçasını kurtardı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 79

Adam bir yalancıydı. Kip neyin yalan, neyin gerçek olduğunu tam olarak bilmiyordu ama Lord Omnichrome, Kral Garadul'un sağ koluydu. Köyünü katletmişlerdi. Hiçbir şey için. Cinayet onlar için hiçbir şey değilse yalan neydi?

Ama burada da en iyi yalanlar gibi gerçek vardı. Aslında Pakt'ın anlamı buydu. Yan yana konuşmalarda, alçak tonlarda bunun hakkında konuşmalarına şaşmamalı. Yaşlandın, haleni kırdın, kuduz köpek gibi oldun. Seni yere indirmek zorunda kaldılar. Kip, Corvan'ın köpeğinin bir rakun tarafından ısırıldığını ve daha sonra ağzının köpürmeye başladığını hatırladı. Corvan, alcaldesa ve diğer adamlardan bazıları tüfeklerini yükleyip peşinden gittiler. Corvan'ın kendisi beynini uçurdu. Daha sonra yüzünü sakladı ve herkes gözyaşlarını görmemiş gibi davrandı. O köpekten bahsetmeden önce bir yıl geçmişti ama konuştuğunda bu asla onun çılgınlığından ya da köpeğini öldürmekten kaynaklanmıyordu. Bu aynıydı. Kimse Özgürleşme'den bahsetmedi çünkü kimse ölünün onurunu lekelemek istemiyordu: “Kip harika bir adamdı, ta ki delirip arkadaşlarını öldürmeye başlayana kadar.

Yani bu zor bir gerçekti. Bu onun yalan olduğu anlamına gelmiyordu. Aslında muhtemelen bunun doğru olma ihtimalini artırdı.

Ancak bu kalabalıktan hiç kimse bunu kabul etmek istemedi. Ebeveynlerinin ölümünden birinin sorumlu olmasını istediler. Kendileri ölmek istemediler. Bunu kulağa kutsal gelen saçmalıklarla süsleyebilirlerdi ama Kip perdenin arkasını görmüştü. Bu insanlar katildi. Gavin iyi bir adamdı. Büyük bir adam, cüceler arasında bir dev. Bu yüzden zor şeyler yapmak zorunda kaldı. Büyük adamlar herkesin hayatta kalabilmesi için zor seçimler yaptı. Yani insanları Pakt'a bağlı tuttu, ne olmuş yani? Herkes buna yemin etti. Herkes onların neye yemin ettiğini biliyordu. Gizem yoktu, dolandırıcılık yoktu. Bir anlaşma yaptılar ve bedelini ödemek zorunda kalana kadar anlaşmayı beğendiler.

Bu insanlar korkaktı, yemin bozandı, pislikti.

Buradan çıkmam lazım.

Döndü ve burada görmeyi beklediği son kadını gördü.

Felia Guile kapı eşiğinden, "İlytya su saatleri bunun yılın en kısa gecesi olduğunu iddia ediyor" dedi. “Ama bu senin için her zaman en uzun olanıydı.”

Gavin gri bir yüzle ona baktı. "Seni sabaha kadar beklemiyordum."

Güldü. "Siparişte bazı aksaklıklar oldu. Basit Bas, olması gerekenden daha erken müdahale etti. Bazıları daha sonraya kadar çekildi.”

Omuz silkti.

Geri çekildin mi? Yani belki biliyorlardır. Her şey parçalanıyor.

Belki de bu şekilde olması en iyisidir. Şimdi kendi annemi öldürüyorum ve onun her şeyin yerle bir olduğunu görmesine gerek yok.

"Oğlum" dedi. "Dazen." Kelime neredeyse bir iç çekişti, bastırılmış baskının serbest bırakılmasıydı. Yıllarca süren yalanlardan sonra yüksek sesle söylenen gerçek.

"Anne." Onu mutlu görmek güzeldi ama onu burada görmek çok kötüydü. "Yapamam... seni söz verdiğim uçağa bile götürmedim."

"Gerçekten uçabiliyor musun?" Başını

salladı, boğazı sıkılmıştı.

“Oğlum uçabiliyor.” Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. “Dazen, seninle o kadar gurur duyuyorum ki.”

Gavin konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Gözleri nazikti. "Sana yardım edeceğim" dedi. Daha fazla resmiyeti tercih ederek küpeştenin yanında diz çöktü. Annesiyle ilgili Gavin'in bunu bilmesi gerekirdi. “Lord Prism, itiraf etmem gereken günahlarım var. Beni affedecek misin?”

Gavin ani gözyaşlarını geri iterek kendine hakim oldu. “Memnun oldum... kızım.”

Onun sade dindar tutumu onun kendi rolünü oynamasına yardımcı oldu. O onun oğlu değildi, burada ve şimdi de değildi. O onun ruhani babasıydı, hayatının en kutsal gününde Orholam'la bir bağlantıydı.

“Lord Prism, akılsızca evlendim ve korkuyla yaşadım. Kocamın beni bir kenara iteceği korkusuna kendimi kaptırdım ve konuşmam gerektiğini bildiğim halde konuşmadım. Oğullarımın birbirlerine düşürülmesine izin verdim ve bu yüzden biri öldü. Babaları aptal olduğu için bunu öngörememişti ama ben biliyordum.”

"Anne," diye araya girdi Gavin.

"Kızım," diye düzeltti sertçe.

Gavin durakladı. Kabul edildi. "Kızım, devam et."

“Acımasız sözler söyledim. Binlerce kez yalan söyledim. Kölelerime onların refahını umursamadan davrandım...” Beş dakika boyunca konuştu, kendini esirgemeden, açık sözlü ve açık sözlü, cevaplarını kendisi için değil Gavin için yoğunlaştırdı; bu gece onun için başkaları da vardı. Gerçeküstüydü.

Gavin son on altı yıldır hayret verici itiraflar duymuş ve aziz şöhretine sahip insanların karanlık taraflarını görmüştü, ancak Andross'u başka bir kadınla yatakta bulduktan birkaç dakika sonra öfkeyle masum bir köleyi dövdüğünü itiraf ettiğini duymak yürek parçalayıcıydı. Çıkık. Annesinin itiraf ettiğini duymak onu çıplak görmek gibiydi.

“Ve üç kez öldürdüm. Oğlum için. İki oğlumu kaybettim; Sonuncumu kaybetmeye dayanamam” dedi. Gavin ona pek inanamadı. “Bir keresinde, Kızıl Uçurum Ayaklanması sırasında tehlikeli bir göreve atandığından şüphelenen bir Karamuhafız yakaladım ve orada öldürüleceğini biliyordum. Bir keresinde korsanları, yıllar boyunca Tyrea'nın vahşi doğasında kaybolan Dervani Malargos'un evine götüreceği gemiye yönlendirmiştim. Sundered Rock'taki yangına en yakın kişi olduğunu ve kimsenin görmediği şeyleri gördüğünü iddia etti. Onu satın almaya çalıştım ama kaçtı. Ve bir keresinde, Thorn Komploları sırasında, oğluma şantaj yapmak üzere olan birini öldürmek için başka birinin kavgasını gizleyen bir suikastçı kiralamıştım.”

Gavin'in dili tutulmuştu. Maskeli balosunun ilk yılında kimliğini korumak için üç kişiyi öldürmüş ve bir düzine kişiyi daha sürgüne göndermişti. Sonra yedinci yılda iki. Bas'a kadar soğukkanlılıkla kimseyi öldürmemişti. Annesinin onu koruduğunu biliyordu ama her zaman bunu öğrendiği bilgileri aktararak yaptığını düşünmüştü. Annesi her zaman son derece korumacı olmuştu ama onun bu kadar ileri gidebileceğini hiç hayal etmemişti. Dazen'in yerini aldığı için onu ne kadar ileri gitmeye zorlayacaktı?

Sevgili Orholam, sana inanmayı, yaptıklarımdan dolayı beni bağışlamanı ne kadar isterdim.

"Her seferinde" dedi, "kendime sadece aileme değil, Orholam'a ve Yedi Satraplığa hizmet ettiğimi söyledim. Ama vicdanım hiçbir zaman rahat olmadı.”

Sarsılarak geleneksel sözcükleri tonlayarak ona bağışlanma teklifinde bulundu.

Ayağa kalktı ve ona dikkatle baktı. "Şimdi oğlum, yükümü bırakmadan önce bilmen gereken birkaç şey var." Onun bir şey söylemesini beklemedi ki bu iyiydi çünkü o bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünmüyordu.

“Sen kötü oğul değilsin Dazen. Hatalıydın ama asla kötü niyetli değildin. Sen gerçek bir Prizmasın...”

“Sapık mı? White Oaks'ı öldürdüm! BEN-"

"Öyle mi yaptın?" diye sözünü kesti, keskin bir tavırla. Sonra daha yumuşak bir sesle, “On altı yıldır o zehrin seni yediğini gördüm. Ve sen her zaman konuşmayı reddettin. Bana ne olduğunu anlat." Annesi, kan bağı olmasa da mizaç itibarıyla gerçekten bir Guile'ydi. Başından beri bunun hakkında konuşmak istemişti.

"Yapamam."

“Ben değilsem kim? Şimdi değilse ne zaman? Dazen, ben senin annenim. Sana şunu vereyim.”

Dili kurşun gibiydi ama görüntüler anında gözlerinin önündeydi. White Oak kardeşlerin kötü niyetli yüzleri, onu felç eden korku dalgası. Gavin dudaklarını yaladı ama ilk kelimeleri söylemeye cesaret edemedi. Haksızlığa karşı nefreti, öfkeyi bir kez daha hissetti. Yediye bir, daha fazlası. Yalanlar. “Gavin'le işler zaten kötüydü. Mavi ve yeşil benim için erken uyandı ama daha fazlasını yapabileceğimden şüphelenmeye başlıyordum. Ona söyledim. Biliyorsunuz, Prism'a seçildiği duyurulduğundan beri pek yakın olmamıştık ve bir şekilde Sevastian'ın öldürülmesi işleri daha da kötüleştirmekten başka işe yaramadı. Sanırım ona yeteneklerimin arttığını söylemenin onu geri getireceğini düşündüm. Sanki yeniden en iyi arkadaş olabilirmişiz gibi. Ama bundan hoşlanmadı. Hiç de bile." Gavin'in gözlerinden bir anda yaşlar aktı. Kardeşini o kadar çok özlemişti ki, ruhu parçalanmıştı. “Genç bir adam için kendisini özel kılan tek şeyi kaybetmenin ne kadar tehdit edici olduğunu şimdi anlıyorum. O zaman yapmadım. Ona çok renkli olduğumu söylediğimin ertesi günü, babama kendisini Karris'le nişanlaması için baskı yaptığını duydum. Bu hayal edebileceğim en büyük ihanetti. Beni özel kılan tek şey onun sevgisiydi. Bunun simetrisini görmem biraz zaman aldı.

“Her neyse, Karris'in de bana benim ona aşık olduğum kadar aşık olduğunu sanıyordum. Babam Gavin'le nişanlandığını açıkladığında birlikte kaçmaya karar verdik. Birine söylemiş olmalı. Belki bir kazaydı. Belki Gavin daha iyi bir ödül gibi görünüyordu. Karris ve ben gece yarısından sonra ailesinin malikanesinin hemen önünde buluşacaktık. Orada değildi. Hizmetçisi bana içeride olduğunu söyledi. Bu elbette bir tuzaktı. White Oak kardeşler Karris'le buluştuğumu biliyorlardı ve bana bir ders vermek istiyorlardı. Onların şerefini lekelediğimi, kız kardeşlerini fahişeye çevirdiğimi söyledim.”

İçeri girer girmez onu yakalamışlardı. Yedi kardeşin hepsi. Pelerinini yırtmışlar, gözlüğünü ve kılıcını almışlar. Büyük, kapalı avluyu, kapılardan ve pencerelerden dışarı bakan hizmetkarları hatırladı. Avluda büyük bir şenlik ateşi yanıyordu; bol ışık vardı ama gözlüksüz mavi/yeşil bir çift renkli için hiç ışık yoktu. “Beni dövmeye başladılar. İçki içmişlerdi. Birkaçı kırmızıyı çiziyordu. Kontrolden çıktı. Beni öldüreceklerini düşündüm, hâlâ da düşünüyorum. Bir kez kaçtım ama denediğim kapı zincirlenmişti.”

"Kapıları mı zincirlediler?" Felia Guile sordu. Dazen'in bunu yaptığı hikayenin bir parçası haline gelmişti. Zulüm dışında. Karris'in babası daha iyisini biliyordu ama yalanla mücadele edecek hiçbir şey söylememişti.

“İşleri bitmeden benim dışarı çıkmamı ya da dışarıdan herhangi bir gardiyanın ya da askerin içeri girip müdahale etmesini istemediler.” Gavin sessizleşti. Annesine baktı. Yüzü tamamen şefkatliydi. Uzaklara baktı.

“O gece ilk kez ışığı böldüm. Bu... harika hissettirdi. Süperviyole ila sarı renkli bir polikrom olabileceğimi düşünmüştüm ama o gece kırmızıyı kullandım. Çok fazla kırmızı. Belki sen zaten öfkeliyken kırmızının sana yapacaklarına hazır değildim.” Taslağa başladığında yüzlerindeki şoku hatırladı. Onun mavi/yeşil olduğunu biliyorlardı. Yaptığı şeyin imkansız olduğunu biliyorlardı. Her nesilde yalnızca bir Prizma vardı. Kanayan ellerinden ateş toplarının fırladığı, Kolos Beyaz Meşe'nin hâlâ ayaktayken duman çıkaran kafatasının, düzinelerce Beyaz Meşe muhafızının katledildiği, uzuvları kesildiği ve her yerde kan olduğu görüntüler. “Kardeşleri ve tüm White Oak muhafızlarını öldürdüm. Yangınlar yayılıyordu. Dışarı çıktığımda ön kapı çöktü. İnsanların çığlıklarını duydum." Atını bulmak için sendeleyerek gitmişti, boş ve uyuşmuş halde kalmıştı.

"Yan kapıda bir hizmetçi vardı. Beni tuzağa düşüren kadın. Parmaklıkların arasından baktı ve açmam için bana yalvardı. Dışarı çıkmaya çalışırken denediğim kapının aynısıydı bu. İçeriden zincirliydi ama anahtarı yoktu. Ona yanmasını söyledim ve gittim. Farkında değildim; diğer kapıların da zincirlenmiş olduğunu bile düşünmemiştim. Sadece uzaklaşmak istedim. Sanırım anahtarları zamanında bulamadılar. Bu gelişigüzel zulümle yüz masumu ölüme terk ettim.” Sanki masumların yaşamasındansa suçluların ölmesi daha iyiymiş gibi.

İşin komik yanı, kardeşiyle arkadaş olmadığı için ağlayabiliyordu ama içinde o ölü masumlara karşı hiçbir şey yoktu. Köleler ve hizmetçiler White Oaks'a kendi tercihleriyle bağlı değiller. Çocuklar. Fazlasıyla canavarcaydı.

Ve daha sonra savaşta Dazen'e katılan adamların çoğu o gece ne olduğunu sormamıştı bile. Bir malikane dolusu insanı öldürdüğünü düşündükleri bir adam için savaşmaktan mutluydular çünkü bu onun yok edilemez olduğu anlamına geliyordu. Onları nasıl da küçümsedi.

Annesi gelip onu kucağına aldı. Ve şimdi sessizce ağlıyordu. Belki ölenler için. Belki de sadece bencilceydi çünkü onu kaybediyordu.

“Dazen, o gece olanlar ya da savaşta olup bitenler konusunda seni aklamak benim görevim değil. Ama seni elimden geldiğince affediyorum. Sen canavar değilsin. Sen gerçek bir Prizmasın ve seni seviyorum.” Titriyordu, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ama parlıyordu. O öptü

Gavin'in dudaklarında, çocukluğundan beri yapmadığı bir şeydi bu. “Seninle gurur duyuyorum Dazen. Annen olmaktan gurur duyuyorum" dedi. “Sevastian da seninle gurur duyardı.”

Ağlayarak onu tuttu. Onun için herhangi bir af yoktu. Sevastian hâlâ ölmüştü ve diğer oğlu da Gavin'in kendisi için yarattığı cehennemde çürümüştü. Bunu affedemezdi. Ama o ağladı ve kadın onu kucaklayarak bir kez daha bir çocuk gibi sakinleştirdi.

Sonra çok geçmeden onu geri itti. "Zamanı geldi" dedi. Derin bir nefes aldı. “Bu... benim son bir kez taslak hazırlamam kabul edilebilir mi? Yıllar oldu."

Kesinlikle, dedi Gavin kendini toparlamaya çalışarak. Duvardaki turuncu paneli işaret etti.

Turuncu luxin çizdi. Ürperdim. İçini çekti. “Hayat gibi geliyor, değil mi?” Zarifçe diz çöktü. "Ne söylediğimi unutma" dedi.

"Her şey," diye yemin etti. Her ne kadar inanmasam da.

"Sorun değil," dedi. "Bir gün buna inanacaksın." Gözlerini kırpıştırdı.

Felia Guile kıkırdadı. "Bütün zekanı babandan almıyorsun, biliyorsun."

“Bundan asla şüphe etmedim.”

Kalbine giden açık bir yol sağlamak için saçlarını omuzlarının arkasına attı. Elini onun uyluğuna koydu ve ona baktı. Turuncu lüksün gitmesine izin verdi. "Ben hazırım" dedi.

"Seni seviyorum" dedi Gavin. Derin bir nefes aldı. “Felia Guile, tam ölçüyü verdin. Hizmetleriniz unutulmayacak, ancak başarısızlıklarınız bu vesileyle silinecek, unutulacak, silinecek. Seni affediyorum. Sana özgürlük veriyorum. Aferin, iyi ve sadık hizmetçi.”

Onu kalbinden bıçakladı. Sonra onu kucağına aldı, onunla birlikte diz çöktü ve ölürken yüzünü öptü. Ayağa kalkıp Karamuhafızları çağırma gücünü bulması birkaç uzun dakikayı aldı.

Kapıyı açtıklarında salonda yüzlerce teknik ressamın kendisini beklediğini gördü. Gülümsemiyorlardı. Muazzam Usef Tep, yani Mor Ayı öne çıktı. "Annenizin yanındayken rahatsızlık yaratmak istemedik ama efendim, konuşmamız lazım."

Sayın. Lord Prism değil. Gavin değil.

Böylece son başlıyor.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 80

Karris yaklaşarak, "Kip, ne olursa olsun yakınımda kal," diye fısıldadı.

Bunu Kip'e bir şeyler olacağını söyleyen bir gerilim ve kesinlikle söylemişti. Yakında. İstese de sormadı. Korumaları yakındaydı, ancak herkesin dikkati ön taraftaki Lord Rainbow'a ve onun görev ve adalet hakkındaki sözlerine odaklanmıştı. Kip uzun zaman önce dikkatini vermeyi bırakmıştı. On adım ötede olmayan bir kıza bakıyordu. Liv.

Bir süredir kendisine ve Karris'e yaklaştığına yemin edebilirdi ama son on dakikadır donmuş gibi durup Lord Rainbow'u dinlemişti. Aralarındaki kalabalık hareketlendi ve onun sarı kumaştan bir yelek giydiğini gördü. Liv sarıydı. O olmalıydı.

Kip başını kaldırıp Brightwater Duvarı'na baktı. Karris sıktığı dişlerinin arasından, "Şüpheli davranmayı bırak," dedi. Bu da Kip'e bakacak hiçbir yer bırakmadı. Liv'e bakması dikkatleri üzerine çekerdi, konuşma onu tiksindiriyordu, duvara bakamıyordu ve Karris'e baktığında elbisesini fark etmeden duramıyordu. Kip onu Karamuhafız kıyafetinin üzerine kalın siyah bir pelerinle sarılmış halde gördüğünde Karris insanı donduracak kadar muhteşem görünüyordu. Giydiği ince siyah elbisenin içindeki güzelliği, Kip'in nefesini göğsünden çekip aldı, üzerine bastı ve onu ateşe verdi. Dik duruyordu, otoriter, asil ve zarafetin vücut bulmuş hali. Gecenin serinliğine rağmen kimse ona şal vermemişti. Yükselen ışıkta Kip kollarındaki tüyleri görebiliyordu.

"Hava soğuk, öyle mi?" dedi.

Muhafızlarından biri homurdandı.

Karris hâlâ dümdüz karşıya bakarken, "Eğer istersen seni öldüresiye döverim," dedi.

Kip'in onun neden bahsettiği ya da gardiyanın neden güldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ne yaptı..." Adam onun göğsüne baktı. İnce ipeğin üzerinde göğüs uçları açıkça belirgindi. Kip, tam ona bakıp onu bakarken yakalayınca ağzı açık kaldı.

“Kip. Karanlık gözlükler, gözlerini dikip bakma izni değildir."

Artık toprak açılıp beni yutar mı lütfen? Onun hakkında alaycı davrandığını düşünüyordu... Ah, Orholam. Tarihin en aptal çocuğuydu.

Konuşma herhangi bir özel olay yaşanmadan sona erdi. Kip, Karris'e dikkatle baktı. Gökyüzünün olduğu doğuya doğru baktı

hafifletme.

Muhafızları onları yürümeye başlamaya iterken Karris, "Neredeyse şafağa kadar bekliyor," diye fısıldadı. "Hazır ol."

"O?" diye sordu.

"Kes şunu!" dedi Kip'in solundaki Ayna Adam. Tüfeğinin dipçiğiyle Kip'e vurdu.

Oh, kazara uygunsuz şakalar yapabiliyorum ama ben kaçmaya çalışırken senin bir sorunun mu var?

Kip ilk başta büyük kalabalığın içinde nereye gittiklerini pek göremedi. Ancak yavaş yavaş taslağı hazırlayanların Kral Garadul'un hitap ettiği çok daha büyük bir gruba katıldığını gördü.

Kip, Liv'i hızla gözden kaybetti. Taktığı koyu renkli gözlükler onu neredeyse kör ediyordu. Zorlanırsa yanlardan dışarıyı görebiliyordu ama bu, kalabalığın aranmasını imkansız hale getiriyordu. Elleri arkadan bağlı olduğundan bunu düzeltmenin de yolu yoktu.

On binlerce asker Kral Garadul'un etrafını sardı. Adam kollarını sallıyor, bağırıyordu ama taslak hazırlayanlar grubun dış mahallelerine katılırken Kip yalnızca küçük bir kısmını duyabiliyordu: "Bu şehri temizleyin... Bizden çalınanları geri alın... cezalandırın..." Oldukça acımasız geliyordu kulağa.

Yine, Kip her kelimeye kulak asmayan tek kişi gibi görünüyordu, bu yüzden güneş doğarken, aşağıdaki düzlükten daha yüksek olduğu için ilk önce arkalarındaki Parlak Su Duvarı'na dokunduğunda duvarda bir hareket gördü.

Gözlük çerçevesinin etrafını pek göremiyordu ama beş adamın -bir top mürettebatının- şekli üç oldu, sonra şiddetli bir hareketle ikiye, sonra sadece bire dönüştü. Duvardaki top Garriston'a doğru yüksek bir yöne doğrultulmuştu ama adam onu aşağıya doğru çeviriyordu.

Hızlı bir kıvılcım.

Boom!

Top ateş püskürttü. Kip merminin isabet ettiğini görmedi ama hissetti. Dünya atlıyor gibiydi.

Bir an için kimse bunun bir hata olduğunu düşünerek bir şey yapmadı. Korku ve acı çığlıkları. Daha sonra Karris onunla çarpıştı ve ayakları yerden kesildi.

Kip düşerken kafasını çarptı, bu yüzden ilk başta ikinci patlamanın sadece hayal ürünü olup olmadığından emin olamadı.

"Kutu patladı!" dedi Karris. "Bok! Hareket etmeliyiz! Ironfist o vagonu hedef alıyor."

Vagon mu? Demir yumruk? Ironfist neden onlara ateş ediyordu?

Kip gözlerini kırpıştırıyordu. Görüşünde tuhaf bir şeyler vardı - ah! Başını yere vurduğunda siyah camlardan biri gözlüğünün çerçevesinden fırlamıştı.

"O merceği al ve ellerimi kes!" Karris havladı.

İkisi de elleri bağlı bir şekilde yerde yatıyorlardı. Tüfek ateşinin çıtırtısı havayı doldurdu.

Ayna Adam muhafızlarından biri Kip'i yakalayıp ayağa kaldırmaya çalıştı.

Karris sırt üstü yatmasına rağmen sol ayağıyla adamın dizinin arkasını tekmeledi. Adam yere yığıldı ve sırt üstü düştüğünde kadının sağ ayağı boğazına bir balta darbesiyle önce yukarı sonra aşağı doğru savruldu. Adamın ağzının üzerindeki posta kapağından bir çıtırtı ve kan fışkırdı.

Kip gördüklerine pek inanamıyordu ama Karris çoktan yoluna devam etmişti. Ölmek üzere olan adamın tam üstünde yatan adamın üzerine tırmandı. Elleri hâlâ arkasındayken adamın kemer bıçağını bir karış kadar çekti ve bileklerini serbest bıraktı.

"Durmak!" diye bağırdı bir Ayna Adam, tüfeğini Karris'in başına

doğrultmuştu. Hala her yerde çığlıklar vardı. Kaos. Bağırmalar, silah sesleri ve ölenlerin çığlıkları.

Kip, Karris'in saniyeler önce yaptığı gibi Aynaadam'ın dizine tekme atarak saldırdı.

Ayna Adam bunun geldiğini gördü ve tüfeğinin dipçiğini Kip'in bacağına doğru salladı.

- ve sanki Orholam'ın kendi eli ona tokat atmış gibi fırlatıldı. Bir sarsıntı,

bir kükreme, öyle büyük bir baskı ki Kip'in görüşü bir anlığına karardı. Ayakta kalan herkesin ayakları koptu. Olaylar (Kip ne olduklarını bile anlayamıyordu) havaya uçtu.

Birkaç saniye kaybetmiş olmalı. Takla attı, ayağa kalkmaya çalıştı, düştü. Bilekleri kanlıydı ama artık bağlı değildi. Barutun keskin kokusu havayı doldurdu. Yere tahta parçaları yağdı.

Kip tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında birisi ona yardım etti. Barut vagonunun bulunduğu yerden yüz adım bile uzakta değildi, yerde on adım genişliğinde ve en az iki adım derinliğinde bir krater gördü. Etrafındaki büyük dairedeki herkes ölmüştü.

Karris onu çevirdi, ağzı hareket ediyordu, teni pudraya bulanmıştı. Onu duyamıyordu.

Aynı şeyi fark ettiğinde ağzının bir lanet olduğunu gördü. Onun "Demir Yumruk" ve bir dizi küfür söylediğinden oldukça emindi. Ellerine bir tüfek verdi ve Kip'in dudaklarını okuyabileceği kadar yavaş bir sesle, "Yürüyebilir misin?" dedi.

Kip başını salladı, onu ne kadar duyduğundan ve dudaklarını ne kadar okuduğundan emin değildi. Onu kendine çekti ve koşmaya başladılar. Hala kafası karışıktı ama tek kişinin kendisi olmadığını gördü. Pudra renginde tenleri ve kıyafetleri olan düzinelerce erkek ve kadın etrafta sendeleyerek dolaşıyordu, bazılarının kulakları kanıyordu. Bir adam sol elini sağ elinde taşıyordu ve ezilmiş omzundan kan pompalanırken kolunun geri kalanını arıyordu.

Asker ekipleri artık toplanıp duvara doğru koşuyorlardı. Diğerleri geride durup tüfekleriyle silah mevzisine ateş ediyorlardı ama Kip duvarın tepesinde ateşe karşılık veren kimseyi görmedi.

Birisi Kip'e bağırıyordu. Güzel, böylece duyabildi. O döndü.

Karşısında duran askeri tanıyamadı. "Hazırlan asker!" adam bağırdı. "Oynat şunu!"

Tüfeği olduğu için onu asker sandılar. Ama baruttan kararmış kıyafetleriyle bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Haydi asker, almamız gereken bir şehir var!"

Adamın yanında en az yirmi asker vardı ve yalnızca subayın gerçek bir üniforması vardı. Kip, Karris'e bir bakış attı. Sanki körmüş, yaralı bir insanmış gibi ellerini gözlerinin üzerinde tutarak ileri geri sallanıyordu. Kip, gözlerinin üzerindeki mor kepleri görürlerse onu hemen yakalayacaklarını fark etti. Ya da onu doğrudan öldürün. Bu elbiseyle dikkatlerin gereğinden fazla onun üzerine çekilmesine izin vermemek en iyisiydi.

Kip reddederse adam onu hemen idam ettirebilirdi. Ve bunu yapmaya hazır, acımasız görünüyordu. "Evet efendim!" dedi Kip. Sıralara katıldı, Karris'e baktı, bir kez daha Liv'i aradı ama onu göremedi ve sonra askerlerle birlikte silah seslerine ve sihir parıltılarına doğru şehre doğru koştu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 81

Gavin omuzlarını dikleştirdi ve kendisini suçlayanlarla yüzleşti. Traverten Sarayı'nda bir koridor. Tam olarak ölmeyi seçeceği yer burası değildi ama bir yerlerdeki zindanlardan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Sana verdiğimden daha iyi, Gavin. En azından bu durumu onurlu bir şekilde karşılayabilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Usef Tep, "Ne yaptığınızı biliyoruz" dedi. "Sayın." "Efendim" gecikti. Her zaman Mor Ayı'nın yanındaydı.

Samila Sayeh öne çıkıp elini Usef'in etli koluna koydu. "Seni durdurmak için bir araya geldik Gavin Guile."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gönüllü olarak."

Ha? Gavin elinden gelen her şeyi taslak haline getirmenin eşiğinde sendeledi. Durdu. Aptal şaşkınlığını yüzünden uzak tutmaya çalıştı.

“Bu asil bir davranış Lord Prism ama akıllıca değil.”

Ne? Bazen birisinin neden bahsettiğini bilmediğinizde yapılacak en iyi şey ona eşlik etmektir.

Gavin, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. Hata! Samila, "Özgürlük

bir ressamın hayatındaki en kutsal andır" dedi. “Bunu bizim için korumaya çalışıyorsun. Ve bunun için size teşekkür ediyoruz. Ama biz savaşçıyız. Hepimiz savaşta savaştık. Tekrar savaşmaya hazırız.”

Usef, "Bu gün ölüyorum" dedi. “Son vermek benim görevim ve bunu kabul ediyorum. Ama bütün bu Orholam'a, şu Orholam'a sabrım yok. Savaşarak ölmeyi tercih ederim.”

"Lord Prism," dedi Samila Sayeh, "herkesin kaçmasına yetecek kadar şehri elimizde tutmalıyız. Duvarları tutmak ölüm cezasıdır. Neden onu bize vermiyorsunuz? Zaten öldük.”

Konuşmaları Gavin'e düşünmesi ve dengesini toparlaması için birkaç dakika kazandırmıştı. “Sizi oraya gönderirsem hepinizin halesi bozulur. Bu yüzden buradasın. Gelecek sene onun için savaşırken seninle yüzleşmek zorunda kalacağım. Renkli ağırlıkları bırakmıyorlar. Burada bahsettiğimiz sadece ruhlarınız değil. Bu senin akıl sağlığın. Ve haklısınız, hepiniz savaşçısınız. Bu, kırıldığında seni on kat daha tehlikeli yapar.”

"Takım halinde savaşacağız. Her birinin elinde tabanca ve bıçak var. Kırıldığımızda Kara Muhafızların yaptığı gibi yapacağız.”

Bir yoldaş savaş alanındaki haleyi kırdığında, Kara Muhafızlar onları ölü olarak kabul ediyordu ve aslında bu genellikle kişiyi geçici olarak bilinçsiz hale getiriyordu. Kara Muhafızlar ölen bir yoldaşın gözlerini kontrol eder ve hale kırılırsa boğazını keserdi.

Samila, "Takımın bire düşmesi dışında kendimizin de sonunu getiriyoruz" dedi. Bazıları için bu, emsalsiz olmasa da çetrefilli bir teolojik noktaydı. Delirdiğinizi ve muhtemelen masum insanlara zarar vereceğinizi veya öldüreceğinizi bildiğiniz halde intihar günah mıydı? "Sen Prizma'sın, özel bir muafiyet yapabilirsin."

Talon Gim kaşlarını çatarak, "Gelecek nesiller zımni özel muafiyetin gerekli olduğuna inanacak" dedi. Her zaman çok kesin teolojik görüşleri vardı.

Maros Orlos öne çıktı. “Lord Prism, savaş alanında işe yaramayacak kadar ileri gittiklerini bildiğimiz tüm taslak hazırlayıcılarını azat edilmeleri için gönderdik. Burada daha büyük iyilik nedir? İşleri her zaman yapıldığı gibi mi yapmamızı, yoksa bütün bir şehri kurtarmamızı mı?"

Elbette bir yarışma yoktu. Gavin titriyordu. "Böyle bir fedakarlığın Orholam'ı onurlandıracağını düşünüyorum. Bu yükü üstlenirken her birinize özel bir kutsama vereceğim. Ben... bu bağlılık eyleminden dolayı çok alçakgönüllüyüm. Derin minnettarım.”

Bu kadarı yalan değildi.

Gavin, Özgürleşen sınıfın bıçağıyla özgür kalmak yerine ölümüne savaşmasına izin verme kararını verdikten sonra yine de her biriyle görüştü. Onları bağışladı, ölümle ilgili kaygılarını dinledi ve onları kutsadı. Aksi takdirde yapacağı şeyin tamamen aynısıydı; öldürme hariç. Ama Gavin için durum tamamen farklıydı. Genellikle yapması gereken şeyden o kadar sıkılırdı ki, onların sözlerine tüm dikkatini veremezdi. Denedi. Rol yaptı. Elinden gelenin en iyisini hak ettiklerini biliyordu.

Ama bugün bunu başardı. Konuşurken aslında onunla konuşmuyorlardı; Orholam'la konuşuyorlardı. Gavin, boş bir odaya hitap etmektense itiraflarını kolaylaştıran bir araçtı sadece. Yaptıkları bir bağlılık eylemiydi. Bu bir fedakarlık eylemiydi.

Bazılarına göre bu, bazılarının her yıl Freeing'de yaptıklarından çok da farklı görünmüyor. Bu, cesurca ölüme giden bir teknik ressamın ölümüyle sonuçlanacaktı. Ancak kanlarını dökmenin yükü olmadan, Gavin bunu ilk kez açıkça görebilmişti. Bu insanlar kahramandı.

Eğer Gavin kendi kardeşi gibi davranarak tüm dünyayı ve Orholam'ı bir kenara itmeseydi, belki de Özgürleşme her yıl bu kadar kutsal görünebilirdi. Bunun kutlanacak bir şey olması gerekiyordu ama Gavin bundan korkmuştu. Her zaman.

Artık her ressamla birlikte dua ederken Orholam'ın dinlediğine neredeyse inanabiliyordu.

Samila Sayeh sonuncuydu. Gavin'e onun, güzelliğinin incelemelere dayanabilen bir kadın olduğu hatırlatılmıştı. Kırklı yaşlarında olmasına rağmen cildi neredeyse kusursuzdu. Birkaç gülümseme çizgisi var ama net ve parlak. İnce. Atashian'ın zeytin rengi tenine karşı çarpıcı mavi gözler. Kusursuz giyinmiş.

"Kardeşinle bir ilişkim vardı biliyorsun," dedi.

Gavin donup kaldı. Dazen'in Samila Sayeh'le bir ilişkisi olmadığını biliyordu; bu da tek bir anlama geliyordu: biliyordu. Gavin hızlıca, "Bazen bir adam kendisiyle eski sevgilisi arasında hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sever," dedi. “Özellikle de büyük bir hata olduğunda.”

O güldü. "Yıllar boyunca sık sık merak ettim, hiç keşfedilmeyecek kadar iyi misin, yoksa seni ifşa edebilecek herkesin bunu yapmamak için gizli bir nedeni mi var?" Ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. “Biliyorsun Evi senin duvarına bakıyordu. 'Gavinin süperkromat olduğunu hatırlamıyorum' dedi. Bu kadar mükemmel bir sarıyı üretememeli.' Peki ondan sonra ne dedi biliyor musun? Orholam'ın çabanı kutsadığını söyledi. Bu onun isteğini yerine getirdiğinin kanıtıydı. Ve herkes başını salladı. Buna inanabiliyor musun?"

Gavin bir ürperti hissetti.

“Gavin bir ay dayanacak bir duvar yapardı ve sonsuza kadar dayanacağıyla övünürdü. Sonsuza kadar sürecek bir duvar yaptın ve birkaç yıl sürebileceğini söyledin. Daha kalitesiz bir ürün yapmaya dayanamadın, değil mi Dazen?” Yirmi beş yıldır mavi draft yapan biri buradaki düzeni görmekten memnun olurdu: Dazen mükemmeliyetçiydi, bu yüzden maskesini kusurlarla daha iyi hale getirebilse de bunu yapmak kişiliğine yakışmıyordu.

"Hayır" dedi sessizce.

"Kardeşin için savaştım. Onun için öldürdüm” dedi Samila.

Gavin, "Hepimiz bunu fazlasıyla yaptık" dedi.

“Senin tarafından o kadar ihanete uğramış hissettim ki, yaşadıklarımızdan sonra beni kabul bile etmedin. Karris'le nişanını bozduğunda içimde bir umut ışığı hissettim. Sonunda her şeyi anladığımda hâlâ kendimden emin değildim. Gavin

bize senin hakkında, kazanırsan ne yapacağın hakkında şeyler anlattı. Ve sen bunları yapmıyordun. Kardeşin başından beri yalancı mıydı yoksa sen değiştin mi? Senin bir canavar olman gerekiyordu Dazen.”

"Ben bir canavarım."

“Glib, hâlâ. Hızlı dilli, sümük burunlu küçük kardeş. İçtenlikle söyledim." Ona uzun ve sert bir şekilde baktı. Çekmediği Özgürleşme bıçağına baktı. “Kendini ne kadar iyi tanıyorsun?”

Yılları, ulaştığı hedefleri ve hizmet ettiği nihai hedefi düşündü. Gavin, "Filozof, bir insanın tek başına ya tanrı ya da canavar olduğunu söyledi" dedi. "Ben tanrı değilim."

Bir an daha ona baktı, o yoğun mavi gözleri okunamıyordu. Güldü. "İyi o zaman. Belki de zaman bir canavarı gerektiriyordur.” Ayaklarının dibinde diz çöktü ve o da onu kutsadı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 82

Kip her zaman bir saldırıyı bir şekilde görkemli olarak hayal etmişti. Her ne hayal ettiyse, o bu değildi. Yaralı sol eliyle, sağ elindeki tüfekle pantolonunu yukarı kaldırdı. Ve tüfek ağırdı! Kalbi hızla çarpıyordu ve herkes ondan daha hızlı koşuyordu.

Başka bir yerde olup bitenler hakkında çok az fikri vardı. Askerlerin kendisine tanrı ya da Başçavuş Galan Delelo diyebileceğini kükreyen bir adam önden koşarak adamlarını harekete geçmeye teşvik etti. Diğer askerlerin sırtları Kip'in görüşünün geri kalan kısmını dolduruyordu ve koşmanın acısı, ilk başta ne olduğunu çıkaramadığı aralıklı ıslık sesleri dışında dikkatini dağıtıyordu.

- ta ki yanından uçan tüfek toplarının sesi olduğunu fark edene kadar ve sonra neredeyse başka bir şey düşünemez hale geldi.

Bir an için önündeki adamlar diğer tarafa geçmeden önce bir hendekte kaybolurken şehir surlarını gördü. Daha bir hafta önce bile bu duvarları kaldırdığını hatırladı. Şimdi oldukça etkileyici görünüyorlardı. Duvarın bir tarafı kaya midyelerine benzeyen gecekondu mahalleleriyle kaplıydı ve Kral Garadul'un adamları şimdiden orayı doldurmuş, alçak binaları ve kaba barınakları merdiven olarak kullanmaya çalışıyorlardı. Ancak Kip'in kısa bir bakış açısında bile, adamların tırmandığı gecekondu binalarından biri önce sendeledi, sonra çöktü, adamları ezdi ve bir toz bulutu kaldırdı.

Koşarken Kip'in yüzüne ıslak ve kalın bir şey sıçradı. Döndü, belli belirsiz bir adamın yanına düştüğünü gördü ve sonra yer aniden olması gerektiği yerde değildi.

Kuru sulama hendeğine sert bir şekilde düştü. Yüz üstü kaydı, takla attı, yuvarlandı; rüzgâr onu temiz bir şekilde yere düşürdü. İnlerken nefesini yeniden kazanmaya çalışırken yalnız olmadığını fark etti. Sulama hendeği kenardaki korumanın içine sinmiş adamlarla doluydu.

Başçavuş Galan Delelo hendek kenarında belirdi. “Kalkın, sizi zavallı fareler! Duvardan bu hendeğe doğru bir açıları var, sizi kahrolası aptallar. Uyanmak! Eğer ölü değilsen kalk, yoksa seni kendim vururum!”

Bir an kimse kıpırdamadı. Bir

adam "Yapmazsın" dedi.

Uzman çavuş tabancayı çekerek onu karnından vurdu. "Sıradaki kim?" bağırdı. Diğer tabancasını büyük bir ardıç kuşu yumurtası mavisi çuvalı taşıyan bir adama doğrulttu.

"Ben bir elçiyim!" adam çığlık attı.

Başçavuş Delelo, "Artık bir askersin," diye bağırdı. Etrafına yağan ve küçük toprak parçaları oluşturan tüfek ateşlerinin ya farkında değildi ya da umurunda değildi. "Şimdi, hareket et!"

Adam haberci çantasını bıraktı, Kip'in tüfeğini kaptı ve diğer herkesle birlikte ileri doğru koştu.

Yerde yatan Kip diğer cesetlerle birlikte kaldı. Nefesi geri geldiğinde yüzünün yan tarafına dokundu. Kanlı, gri-kırmızı parçalar... Bunu düşünmek istemiyordu. Önemli olan özgür olmasıydı. En azından bir sonraki subay bu hendeği tekrar dolduran korkaklara el koyana kadar.

Fazla zaman yoktu. Kip çok fazla düşünürse ya da çok uzun süre beklerse hareket edemezdi ve hemen hareket etmesi gerekiyordu. Başçavuş haklıydı, bu hendek ateş hattının dışında değildi. Kip beklerse öldürülecekti.

Savaşın daha fazlasını görmek, iyi bir plan yapmak istiyordu. Ne görürse görsün nasıl bir yargıya varacağını bilmiyordu, hatta hangi yöne koşacağını bile bilmiyordu.

Habercinin çantasını alıp omzuna attı. Duvarın biraz uzağında bir vagonun enkazını gördü.

Onun hemen yanından geçtik mi? Kip bunu fark etmemişti bile. Ne olursa olsun, arabayı çeken öküzler ölmüş ya da miyavlıyor, acı içinde çığlık atıyor ve kan içindeydi. Kip bunun için koştu.

Arabanın gölgesine daldı ve iki adamın daha orada olduğunu gördü. Ona korku dolu, geniş gözlerle baktılar. "Taşınmak!" O bağırdı.

Kip enkazın üstüne çıkıp düzlüğe baktı. İlk başta gördüğü tek şey cesetlerdi. Belki birkaç yüz. Çoğunlukla hiç kan göremiyordu, bu yüzden insanlar etrafa yayılmış uyuyormuş gibi görünüyordu. Kip, ordunun ne kadar büyük olduğu göz önüne alındığında bunun o kadar da büyük bir bedel olmadığını düşündü, ancak bu kadar çok ölü görmek onun sadece düşünebileceği bir şey değildi. O insanlar ölmüştü. O da onlardan biri olabilirdi. Hala olabilir.

Gözlerini kaçırdı, işe yarar bir şey aramaya çalıştı. Duvarın birkaç noktasında Kral Garadul'un adamları aslında duvarın tepesine ulaşmışlardı. Üç ya da dört yerde kavga vardı, hem savunucular hem de saldırganlar savruluyordu, boğuşuyordu, tüfek ve tabanca ateşlerinden her yerde siyah dumanlar çıkıyordu.

Kip'in solunda duvardan gelen tüfek atışlarının menzilinin dışında hafif bir tepe vardı. Tepenin çevresinde birkaç yüz atlı ve ressam vardı. Tepenin önünde teknik ressamlar sulama hendeğinin üzerine bir köprü inşa ediyorlardı. Kip o zaman orijinal köprünün geri çekilen Garriston halkı tarafından yıkıldığını gördü. Bu, Kral Garadul'un ilerleyişini yavaşlatmıştı, muhtemelen atları geçmek yerine durup bunun hakkında konuşmaktan dolayıydı.

Kip tepenin zirvesinde sancaktarları ve Kral Garadul olabilecek bir kişiyi gördü. Bağırıyor, sabahın erken saatlerinde kelimenin tam anlamıyla parladığı için şüphe götürmez olan Lord Omnichrome'a doğru devasa hareketli hareketler yapıyordu.

Kip kendini koşarken bulana kadar bir karar verdiğini fark etmedi. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, inleyen bir kadının yanında yerden bir tüfek kaptı ve koşmaya devam etti. İntikamı bu kadar yakındı.

Kip tepeye yaklaşırken tepede hareket başladı ve kornalar çalınarak hızla yayıldı. Kip'in atların hareket ettiğini görmesi birkaç saniye sürdü. Kral Garadul duvarın üzerinde, bizzat Anne Kapısı'na doğru ilerliyordu. Oraya vardığında adamlarının kapıyı açacağına güveniyor muydu, yoksa sadece bir aptal mıydı?

Kip tepenin yarısına vardığında şekli tanıdık gelen bir kadın gördü. O durdu.

Karris White Oak, Kral Garadul'un peşinden giden atlılardan birini işaretlemişti. Adam onun için yavaşladı ve o da şaşırtıcı bir zarafetle onun arkasındaki eyere doğru sallandı. Adam ona bir soru sormak için eyerde döndü ve sonra yuvarlanarak dışarı çıktı. Kip bir hançerin hızla parıldadığını gördü, sonra kınına girdi ve Karris atın yanlarını tekmeleyerek Kral Garadul'un peşinden hızla gitti. Tek başına gidiyordu ve göz kapakları hâlâ takılıydı. Askere gidemeyecekti ama yine de onu öldürmeye çalışacaktı. Başarılı olsaydı bile bu intihar olurdu.

Onu kurtarmaya yemin ettim. Ve onu öldürmeye yemin ettim.

Kip berbat bir biniciydi ama at olmadan ona yetişmesi imkânsızdı. Tepenin tepesine yakın bir yerde bağlanmış atları görünce doğruca onlara doğru yöneldi.

“...Aşıklar Kapısı'ndan. Yüzmek zorunda kalacaksın. Mültecilere katılın.

Cehennem-"

Kip, genç teknik ressam Zymun'un eyere doğru sallandığını görünce çadırın etrafından tam zamanında döndü. Emirleri bizzat Lord Omnichrome'dan alıyordu. Kip'in

yürek hopladı. Yirmi adım uzakta değillerdi.

"Ata ihtiyacın var mı?" birisi tam Kip'in dirseğinin yanında dedi.

Kip neredeyse yerinden fırlayacaktı. Aptalca damada göz kırptı. "Orada zorlu bir çalışma var, değil mi?" dedi damat.

"İleti!" dedi Kip, bir postacı çantası taşıdığını hatırlayarak. “Krala mesaj var! Evet, bir at! Bir ata ihtiyacım var.”

"Düşündüm" dedi adam. Yeterince büyük bir canavar bulmaya gitti.

Kip dönüp Lord Omnichrome ve Zymun'a baktı. Söyledikleri diğer şeyleri kaçırdı ama Lord Omnichrome'un atlı ressama bir kutu verdiğini gördü.

Şu kutu. Kip buna inanamadı.

Bu onun kutusuydu. Doğru beden. Doğru şekil. Bu onun mirasıydı. Annesinin ona verdiği tek şey. Ve Zymun'da vardı.

Zymun, Lord Omnichrome'un önünde eğildi. Genç teknik ressam atını çekip doğuya doğru dörtnala uzaklaşırken Kip geriye yaslandı. Lord Omnichrome tepenin tepesine doğru uzun adımlarla ilerledi. Damat, Kip'e bir at getirdi ve onun binmesine ve tüfeği eyerin yanındaki kol yenine saklamasına yardım etti.

Kip parçalanmış görünüyordu. Lord Omnichrome maiyetine katılarak tepede kayboluyordu. O bu işin kalbiydi; Kip bunu biliyordu. Onu öldürmeli. Orholam, şansı parmaklarının ucundan geçiyordu. Ama güneyde Karris ölüme koşuyordu, doğuda ise o yılan Zymun, Kip'in annesini hatırlaması gereken tek şeyi çalıyordu. Lord Omnichrome'u öldür ve savaşı durdur. Zymun'u öldür ve bıçağı al. Veya Karris'i kurtarın ve Kral Garadul'u ele geçirme şansınız olsun. Kip hepsini alamadı.

Kip yaşayanlara ve ölülere yemin etmişti. Yanlış karar verdiğinden ve yine de verdiğinden emin olarak dişlerini gıcırdattı. Suçluların ölmesindense masumların yaşaması daha iyidir. Gavin, Karris'i seviyordu ve mutluluk için bir şansı daha hak ediyordu. Kip onun peşinden gitti.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 83

Karris daha önce hiç büyük çaplı bir savaşta dövüşmemişti ama Gavin'in generali Koşan Kurt'la birlikte birkaçını izlemişti. Başka bir çağda büyük bir lider olarak saygı görürdü. Bunun yerine Corvan Danavis'le karşılaşmış ve bıyıklı dehanın komutasındaki daha küçük kuvvetler tarafından üç kez mağlup edilmişti. Ne olursa olsun, Karris'e karşı zaafı olan, nazik, yaşlı bir beyefendiydi ve uzaktaki çizgiler çatışırken gördüklerini ona açıklayacaktı. Elbette çoğu zaman ona pek fazla şey anlatamayacak kadar meşguldü ama diğer zamanlarda bu ona yüksek sesle düşünmesine yardımcı oluyormuş gibi görünüyordu. Karris şimdi dörtnala tepeden aşağı inip mücadeleye doğru ilerlerken, normalde yapabileceğinden daha fazla parçayı bir araya getirmeyi başarmıştı.

Duvarın her iki tarafına da yaslanan binalar (Karris, bu özelliğin sonunda onu mahvedeceğinden emindi) aslında kısa vadede yardımcı oluyordu. Bir yamaç gibiydiler, kuşatma merdivenlerini öne çıkaran herkesi rahatsız edecek kadar genişti ve adamları herhangi bir yere doğrudan hücum edemeyecek kadar öngörülemezdiler. Sonunda Kral Garadul'un adamları hangi yerlerin sağlam olduğunu ve ne kadar ağırlığı taşıyabileceklerini anlayacaklardı ama o zamana kadar çöken binalar duvara saldıran adamları öldürdü ve yavaşlattı.

Karris içeri girdiğinde, ilk kez teknik ressamlar toplu halde duvarın tepesinde belirdi. Duvar yüksek değildi ama savunmacıların tepede büyük bir hızla ilerlemesine yetecek kadar genişti ve Kral Garadul'un süvarilerinin buraya geldiğini görmüşlerdi.

Kırmızılar ve kırmızı-altılar takımlar halinde duvarların tepesinden çalıştı; biri yapışkan ateş jölesini saldırganların üzerine fırlattı, diğeri ise onu ateşe verdi. Kral Garadul'un önde kendi teknik ressamları vardı, maviler ve yeşiller ateş jölesini havada başka yöne çevirip duvara geri fırlatmaya çalışıyordu. Kırmızılar kendi luxin'lerini duvardaki savunmacılara fırlattı, ancak Garadul'un takımları onu her seferinde yakma konusunda o kadar iyi değildi. Her iki tarafta da silahşörler draftçıları alt etmek için ellerinden geleni yaptılar.

Savunmacılar elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama hücum oyuncuları o kadar çoktu ki Karris onların nasıl uzun süre dayanabileceklerini göremedi. Peki Kral Garadul neden süvarilerini şimdi buraya getirmişti? Doğrudan duvara yaslandıkları için manevra kabiliyetleri boşa çıktı ve duvarın tepesindeki mazgalların arkasından fırlayıp birkaç mavi hançer ateşleyen ve sonra geri eğilen mavi teknikerler için kolay hedefler haline geldiler.

Karris'in tek yapması gereken, kalabalığın içinden geçerek - at üstündeyken hiç de zor değildi - bir tüfek çalmak, Kral Garadul'a yaklaşacak kadar uzun süre hayatta kalmak ve kafasını uçurmaktı. Savaşın sıcağında, öfkesinde, kanında, kafa karışıklığında ve kakofonisinde, öldürücü atışın arkasından geldiğini kimsenin fark etmemesi oldukça mümkündü.

Karris arkasından bir şekilde diğer çığlıklardan farklı bir bağırış duydu. Başını çevirdi, hâlâ dörtnala giden atının üzerinden eğilmişti. Bir düzine Aynaadam, devasa atlarıyla onun peşinden geliyor. Kalbi sarsıldı.

Yani incelikli yaklaşım işe yaramayacak.

Yine göz kapaklarını seçti. Gözünün kenarındaki deri yırtılıyordu ama o lanet şeyleri çıkarmaya daha yaklaşamamıştı. Eğer draft edebilseydi bir şansı olurdu. Aniden oluşan kırmızı öfke akışını çaba göstererek bastırdı.

Seksen adım ötede silahşörlerin silahlarını yeniden doldurduklarını gördü. Elinde çakmaklı tüfek taşıyan biri var mı diye kalabalığı taradı; çifteli bu işe yaramazdı. Daha sonra, zamanlamayı doğru yapmak için atını yavaşlatarak, memurlardan biri yeniden yüklemeyi bitirdiğinde, atını hızla atıp tüfeği omzuna kaldırdı. Hemen elinden kaptı.

Komutan Ironfist onu sık sık hileli sürüşü nedeniyle azarlamıştı, çünkü her ikisinin de Karamuhafız'ın yeni askerlerini etkilemekten başka işe yaramadığını bildiği şeyler üzerinde pratik yapıyordu. Tüfeği eyerin koluna sıkıştırırken iri adamın eğlenerek teslim olmuş bir şekilde kafasını salladığı bir görüntü gözünün önünden geçti. Onu yarı çıplak ve yarı tamamen kısıtlanmış bırakan bu lanet elbiseyi giyiyordu. Aslında bunu yapamayacaktı; Karris ayaklarını üzengilerden kurtardı, direği sıkı bir şekilde kavramak için bileğini arkasına çevirdi, dizginleri at ile kulplu arasına sıkıştırdı ve at dörtnalla devam ederken atından indi. Yere çarptı ve anında sıçradı, büküldü ve elbisesinin kollarının yırtıldığını hissetti. Bunu her zaman daha iyi bir duruşla yapmıştı ama aynı zamanda daha uzun atlarda da çalışmıştı. ve yukarı çıkarken neredeyse kendini eyerin kenarından aşağı atıyordu. Yarım dakika sürdü ama eyere geriye doğru yerleşti. Tüfeği çekti, dengeledi, atın dizlerinin üzerinde dörtnal yapmasının şokunu elinden geldiğince absorbe etmeye, tetiğin çekilmesiyle tüfek ateşi arasında ne kadar zaman geçeceğini hesaplamaya çalıştı. Kırk adım gerisindeki lider Ayna Adam'ı hedef aldı ve tetiği çekti.

Mükemmel nişan almıştı, her şeyi doğru zamanlamıştı ama tüfek ateş almadı. Çakmaklı kilidi tekrar kaldırdı ve mekanizmayı kontrol etti. Çakmaktaşı yok. Muhtemelen etkileyici sürüşü sırasında düşmüştü. Aptallar!

Karris tüfeği attı, ellerini ters çevirdi, düz zeminden sıçradığından emin olmak için başını omzunun üzerinden çevirdi ve atından indi. Geriye doğru attan inip yeniden binmek aslında orijinal numaradan çok daha zordu, ama o bunu mükemmel bir şekilde başardı; her iki ayağı da yere basıyor, atın ileri hareketinin çekişi onu havaya fırlatırken birlikte itiyordu. Yukarı ve öne doğru çekilmesi dışında, atının kafasının yarısı bir tüfek mermisi tarafından parçalandı ve gövdesi yere daldı. Dizginleri hâlâ elinde tutsaydı o da yere fırlatılırdı. Bunun yerine, o bir insan güllesi haline geldi. Atlayışının gücü ve atın ani dalışı onu bir kedi gibi bükmeye zorladı. Baş aşağı ve geriye doğru uçuyordu.

Sadece tek bir düşünce için zaman var: Vurduğunuzda yuvarlanın.

Ama vurduğunda hiçbir şey için zaman yoktu. Her ne ise, birden fazla seviye vardı ve çok yumuşaktı; bu da onun başını ve uzuvlarını farklı yönlere savurmasına engel olmuyordu. Nihayet yere düştüğünde birkaç saniye boyunca hareket edemedi.

Birisi küfür ediyordu. Ayakları gördü. Bir adamın üstünde yatıyordu ve adam onun altından çıkmak için çabalıyordu. Yarım düzine askerin sırtına çarpmış ve hepsini yanında götürmüş olmalı. Bir adamın bacağı kötü bir açıyla bükülmüştü. Bir diğeri ona bakmak için döndü, burnundan kan fışkırarak küfrediyordu.

Büyük bir patlama onun söylediği her şeyi alıp götürdü. Belki altmış adım ötede. Savaş alanında her şey bir anlığına donmuş gibi göründü, sonra her şey hepsini birden kavrayamayacak kadar hızlı ilerlemeye başladı.

Karris ayağa fırladı ve neredeyse yere yığılıyordu. O kadar başı dönmüştü ki düşmemek için tüm konsantrasyonunu harcadı. Hızla kendini kontrol etti. Kollarında ve bacaklarında acı veren sıyrıklar vardı, elbisesi acıklıydı ama ciddi bir yara yoktu. Gözlerine dokundu. Göz kapakları elbette kırılmamıştı. Ve kanla lekelenmişti, bu yüzden içlerini görmek daha zordu. Sadece mükemmel.

Artık savaşın ortasındaydı ve dünya daralmıştı. Küçük tablolara benzeyen görüntüler vardı ama bütünü yoktu. Karris, Anneler Kapısı'nda bir teknik ressam gördü; İzem Mavi mi? Burada ne yapıyordu? Derisi tamamen maviydi, iki kolu da uzatılmış halde, art arda hızla mavi hançerler fırlatıyordu; bu kadar hızlı çalışmak için kesinlikle büyüleyici bir gösteriydi, iradesini odaklamıştı.

iki elden ateş etmek. Bir düzine silahşör gibiydi; sabahın puslu güneş ışığının puslu niteliğine rağmen üç düzine. Döndüğü her yerde adamlar yere düşüyordu. Aynaadamlara doğru döndü ve Karris o mavi bıçakların ayna zırhından her yöne doğru kesildiğini, Aynaadamların etrafındaki herkesi çiğnediğini ama bazen bir çatlağı yakaladığını veya ayna zırhına bir bıçağın delip geçebileceği kadar düz bir şekilde çarptığını gördü.

Karris'in önünde kafasız bir ceset duruyordu; boynundan kalbinin son atışlarıyla aynı anda kan fışkırıyordu.

Ateşlenen tüfeklerin sesi ve kulaklarındaki kanın uğultusu birbirine karıştı, bir nabız, yaşam ve ölüm birbirine dolandı.

Aynaadamlar duvardaki muhtemelen yedi adım genişliğindeki bir deliğe doğru ilerlediler. Demek patlamanın olduğu yer burasıydı.

Kırmızı bir teknik ressam -Kral Garadul'un Özgürlerinden biri- delirmişti. Kıkırdayıp etrafındaki herkesin üzerine ateş jölesi fırlatıyordu. Üzerine malzeme sıçrayan adamlar korkuyla bağırıyorlardı. Birisi ona durması için yalvarıyordu.

Bir adam duvarın parçalanmış kenarından düşüyor, kayıyor ve çığlık atıyordu.

Duvarın bir tarafında güneş bir adamın bakır saçlarında parlıyordu. Karris'in gözleri ona kilitlendi. Gavin! Başka bir adama yaklaştı ve bir emir verdi. Corvan Danavis. Yani adam gerçekten bir generaldi. Peki o burada mıydı? Gavin adamın omzuna vurdu ve ayrıldılar.

Karris, peşindeki Aynaadamların belki de çok geç olduğunu hatırlayarak döndü. Lider yirmi adım gerideydi, atı safların arasında hızla ilerliyor, kılıcını çekmiş halde adamlara kenara çekilmeleri için bağırıyordu. Yalnızdı, hattaki ani bir yan dalgalanma yüzünden adamlarının yolu kesilmişti ama çok yakındaydı. Karris silahsızdı ve ayakları hâlâ titriyordu.

On adım ötede, takipçisi eyerine atlıyormuş gibi görünüyordu. Karris vücudunun ön kısmının tamamını görebiliyordu, dolayısıyla duvardan vurulmamıştı ama yine de eyerinden düştü.

Birisi adamı arkadan öldürmüştü. Ne oluyor be? Karris adamın arkasına baktı.

Kip.

Kip mi? Genç adam Aynaadamların arkasında, askerlerin arasından açtığı yolu takip ederek dörtnala gidiyordu. Ama tüfeği yoktu.

Bunun yerine kendi kafasından daha büyük, yeşil bir top taşıyordu. Cildi yeşildi ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı;

Her an eyerden düşecekti.

Atını doğrudan diğer atların üzerine yönlendirmesini umursamıyormuş gibi görünen Kip, yeşil küreyi sanki top klasik bir tiro yanlış algısı atıyormuş gibi geriye doğru çekti; her zaman bir topun kütlesi olduğu için onu kasmanız gerektiğini düşündüler. Kip'in kolu öne çıktı ve ardından duyulabilir bir patlama sesiyle yeşil küreyi Aynaadamlara doğru fırlattı.

Aynalı miğferinin yan tarafına bir tanesi çarptı. Ayna zırhı luxin'i kolayca kesiyordu ama yine de ona çarpan şeyin momentumuyla başa çıkmak zorundaydı. Göğüs zırhı bir kurşuna dayanabilirdi ama içerideki adamın hâlâ bazı kaburga kemikleri kırılacaktı. Burada adamın kafası yana doğru fırladı, onu eyerden fırlattı ve yeşil küre sekerek başka bir Ayna Adam'ın omzuna çarptı ve onu tam olarak inmedi, ardından üçüncü bir Ayna Adam'ın atına binerek hayvanı yan tarafından yakaladı. başını kaldırıp ayaklarını yerden kesiyor.

Atışın gücü Kip'i eyerinden havaya uçurdu ve ileri doğru hareketinin neredeyse tamamını durdurdu. Atı son saniyede diğerlerine çarpmamaya çalışarak ürktü ama binicilerin düşmesi ve kafalarının yanından uçan dev bir yeşil top yüzünden irkilmişlerdi ve içlerinden biri doğrudan yeni yoluna doğru kaçtı. Hayvan, hayvanla büyük bir hızla çarpıştı ve aralarında sıkışıp kalan Ayna Adam'ın bacağını çatırdadı.

Her iki at da yere düştü ama Karris daha çok Kip için endişeliydi. Düştüğünde onu gözden kaybetti. Askerler hâlâ bir nehir gibiydiler, Aynaadamlar'ın yanından geçiyorlardı, bu dövüşün neyle ilgili olduğunu pek bilmiyorlardı ya da umursamıyorlardı. Sadece bu ölümcül duvarların gölgesinden çıkıp şehrin içine girmek istiyorlardı.

Karris yerden bir kılıç kaptı ve kalabalığın arasından sıyrıldı. Üç atlı dönmüş ve daha geride bir noktaya doğru ilerliyorlardı. Oraya zamanında varamadı.

Biri onu öldürmek için tüfeğini eyer kınından çekiyordu ki kafası sarı ışık ve pembe bir sisle patladı. Karris bu kez ateşin duvardan gelmediğinden emindi. Ters yönden gelmiş olmalıydı; tepeden mi? Peki bunu ne yapmış olabilir? Patlayıcı bir tüfek topu mu?

Hala çok uzaktaydı. İki Aynaadam'ın tüfeklerini çıkararak aşağıya doğru nişan aldıklarını gördü.

Süvarilerin işaret ettiği yerden ikiz yeşil mızraklar (neredeyse sütunlar o kadar kalındı ki) fırladı ve onları kazığa sapladı. İlki göğsünden tam olarak vuruldu. Yeşil ışık bir sprey halinde kırıldı

aynalı göğüs zırhı bir anlığına tutuldu ve sonra patladı - ve yeşil mızrak hâlâ yükselerek Aynaadam'ı havaya kaldırdı. Diğer adam artık şanslı değildi. O mızrak göğüs zırhının tepesine çarptı ve yine bir miktar luxin'i yeşil bir ışık parıltısına dönüştürdü. Sonra mızrak yükseldi, onu çenesinin altından yakalayıp kafasına sapladı ve karahindibanın kafasını koparan bir çocuk gibi miğferini harap kafasından söküp aldı.

Yeşil luxin mızrakları çatlayıp yere düşürüp yok olana kadar her biri birkaç adım havaya kaldırıldı.

Kip ayağa fırladı, hak ettiğinden çok daha az ölü görünüyordu. Bir

süre sonra Karris geldi. Adam ona meraklı bir bakış attı ve o da şöyle dedi: “Kip, benim. Beni tanıdın mı? Karris.” Bu şaşırtıcı güç gösterisine rağmen, Kip yeni bir ressamdı ve ilk başladığınızda renklerin zihinsel ve duygusal etkileri her zaman en yüksek seviyedeydi. Yeşilin vahşiliği bir ressamı tehlikeli hale getirebilir.

Hızla elini kaldırdı ve kadın irkildi. "Kip, benim, Karris," dedi; duvarın tepesinden gelen tüfek ateşinin miktarı neredeyse sıfıra inmiş olsa da hâlâ bir çatışma olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

"Kıpırdama," dedi dikkatle yüzüne bakarak. Tek parmağını kaldırdı ve sanki onun gözüne sokacakmış gibi hareket ettirdi. Ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Ne? Kip de kırmızı altı mıydı?

Göz kapağına dokunduğunda bir tıslama sesi duyuldu ve göz kapağı çözüldüğüne göre sigorta noktasına çarpmış olmalı. Sonra diğerini yaptı.

Ve böylece Karris tekrar draft yapabilir. Ah,

kesinlikle evet.

"Sen ne diyorsun?" diye sordu.

o ne hakkında konuşuyordu? "Teşekkür ederim?" Karris sordu.

Kip pervasızca sırıtarak, "Gidip bir kral öldürelim derim" dedi. Yeşiller kendi renklerine hakim olduklarında sağduyu açısından pek de büyük olma eğiliminde değillerdi.

Karris baktı ve Rask Garadul'un duvarda açtıkları boşluğa ulaşmak üzere olduğunu gördü. Adamlarının yarısının işi çoktan bitmişti. Saldırmak için mükemmel bir zamandı; Karris ve Kip'in Kral Garadul'un tüm ordusuyla birlikte duvarın yanında olması dışında.

Etraflarındaki kan birikintilerinden biraz kırmızı çeken Karris, kızıl öfkenin rahatlatıcı etkisini hissetti. Kendini güçlü hissetti. "Hadi gidip bize bir kral öldürelim" dedi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 84

Lord Omnichrome bağlı olduğu tepeye geri döndüğünde Liv, bunun için yeterince önemli değilim, diye düşündü. Görüş noktasından tanıdık bir şeklin bir seyisten büyük kırmızı bir aygırı alıp üzerine bindiğini görebiliyordu. Kip. Arkasını dönse onu görmeden edemezdi.

Liv bir an için onun kendisini görmesini isteyip istemediğinden emin olamadı. Eğer bunu yaparsa ne yapacağından hiç şüphesi yoktu. Tepeye hücum ederek gelmiş ve şanssızlıkların canı cehenneme. O Kip'ti. O öyleydi ve her zaman öyleydi. Her zaman akıllı değil ama her zaman son derece sadık.

Başını eğdi. Kip için burada sadece ölüm vardı. Ve tabii ki büyük atın üzerinde dengesiz bir şekilde otururken bir saniyeliğine döndü. Sonra hayvan öne doğru atılırken topuklarını tekmeledi ve neredeyse eyerden düşecekti.

Liv bu görüntü karşısında neredeyse sırıtıyordu ama Lord Omnichrome'un beliren figürü her türlü eğlence düşüncesini ortadan kaldırdı. Yaklaştıkça uzaktan göründüğü kadar büyük olmadığını fark etti. Beyaz cübbesi ve omuzlarından yükselen büyük mavi boynuzlardan sarkan beyaz pelerini, onu ölümlü bir adamdan daha iri gösteriyordu ama Gavin Guile kadar bile uzun boylu değildi. Ama parlıyordu. Sanki damarlarını kan yerine sarı luxin doldurmuştu. Saçları sarı luxin ile dikenli bir taç şeklinde oyulmuştu, bu yüzden sanki güneş tarafından taçlandırılmış gibi göz kamaştırıyordu ve altındaki gözleri sürekli bir renk cümbüşüydü. Ve ona bakıyordu.

Bunun için yeterince önemli değilim, diye düşündü yeniden. Yanağı zonkluyordu, hâlâ kan damlıyordu. Barut vagonunun patlaması onu bayıltmış ve şarapnel parçaları onu bir düzine yerden kesmişti. Onu bu kadar ceset arasında nasıl bulduklarını bilmiyordu. Onu neden istediklerini bilmiyordu.

"Buraya nasıl geldin Aliviana Danavis?"

"Çoğunlukla yürüdüm" dedi. Danavis, öyleydi. Babasının düşman ordusuna komuta ettiğini biliyorlardı. Ve aptalca kendini onların ellerine teslim etmişti. Aferin, Liv.

Lord Omnichrome'un hizmetlileri etraflarını sarmıştı: her türden kırık haleli teknik ressamlar, askerler, haberciler ve Kral Garadul'un kampından, tüm teknik ressamların yanında kesinlikle tedirgin görünen birkaç yüksek rütbeli subay, özellikle de Lord Omnichrome. Lord Omnichrome, boyu uzun olduğu sürece eline garip bir tüfek aldı. Onu kaldırdı, bacağını tahtadaki bir yuvaya yerleştirdi.

namluyu kendi önüne dayadı ve tepeden aşağıya, çatışmaya doğru nişan aldı.

"Yeşil kapının tam ortasında" dedi. "Soldan

üçüncü ev mi?" diye sordu bir gözcü.

Liv'in tüfekler hakkında pek bilgisi yoktu ama üç yüz adımda bu kadar isabetli atış yapamayacağınızı biliyordu. Birinin size doğru ateş etmesini isteyeceğinizden değil ama yüz adımdan sonra nişan almak daha çok genel bir umuttu. Yine de Lord Omnichrome derin bir nefes aldı, sislerin arasından namluyu gördü ve ateş etti.

Tüfek kükredi.

Gözcü, "Üç el yukarıda, bir el solda" dedi.

Lord Omnichrome tüfeği bir görevliye verdi ve o da tüfeği yeniden doldurmaya başladı. Liv'e döndü. "Bana katılmanı istiyorum Liv. Dün gece seni dinlerken gördüm. Anladın. Bunu yaptığını söyleyebilirim."

Orholam, onun kendisine baktığını sandı ama sonra bunu kendi hayal ürünü olarak görmezden geldi. Dün gece binlerce kişi dinlemişti. Peki onu nasıl tanıdı?

“Babanı seviyorsun, değil mi Liv?”

"Her şeyden çok," dedi. Takma adını, hele adını nereden biliyordu?

"Peki kaç yaşında?"

"Belki kırk?" dedi.

“O halde eski. Bir taslak hazırlayıcı için. Eğer teknik ressam olmasaydı kırk yıl daha yaşayabilirdi. Ama Chromeria'ya sadık bir teknik ressam olarak o zaten yaşlı bir köpek, değil mi? Çoğu erkek kırk yaşına ulaşamaz. Baban çok disiplinli, çok güçlü olmalı.”

Liv, "Sandığından daha güçlü," dedi. Bir duygu dalgası hissetti. Babası hakkında konuşan bu piç kimdi? Kimsenin onun hakkında kötü konuşmasına izin vermezdi. Harika bir adamdı. Hata yapmış olsa bile.

Görevli uzun tüfeği Lord Omnichrome'a geri verdi. Onu kaldırdı, önemli ağırlığını bacağının üzerinde sabitledi ve "Mavi tekniker, giriş kapısının hemen sağında" dedi.

Liv, Lord Omnichrome'un beklediğini dehşet içinde izledi. Mavi teknik ressam bir mazgalın arkasına saklandı, aşağıdaki adamların üzerine ölüm saçmak için aniden ortaya çıktı ve tekrar eğildi. Aniden ortaya çıktı ve Lord Omnichrome, "Kalp" dedi. Tüfek kükredi.

Bir ışık ve kan patlamasıyla ressam gözden kayboldu.

Görevli, "Omuz, solunuz" dedi. "Bir el solda ve üç başparmak yukarıda."

Lord Omnichrome kibar bir teşekkürle tüfeği adama geri verdi. "Zamanı geldiğinde onlara söyleyecek misin?" Liv'e sordu.

"Anlat onlara? Onlara babamdan bahseder misin?" Liv tereddüt etti. "Yapmam gerekeni yapacağım."

"Ne yapmak gerekiyor. Bunu nasıl yaptıkları ilginç, değil mi? Ya Chromeria'ya zamanında dönemezsen? Babanı kendi ellerinle öldürür müsün? Ya senden durmanı isterse? Ya sana yalvarırsa?"

"Babam o kadar korkak değil."

"Sorudan kaçıyorsun." Lord Omnichrome'un gözleri turuncu renkte dönüyordu. Liv portakalları hiçbir zaman bu kadar sevmemişti. Onu her zaman sinirlendiriyordu. Uzun bir süre konuşmadığında şöyle dedi: "Çok iyi anlıyorum. Kendi Chromeria'mı kurduğumda, onları da ilk başta körü körüne takip ettim. Ne olduğuma rağmen. Öğrencilerimden biri haleyi kırdı ve ben onu kendi ellerimle öldürdüm. Taslağı hazırlayanların cehaleti yüzünden ölen ilk kişi de değildi, sonuncusu da değildi ama sonun başlangıcıydı. Onu öldürdüğümde yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum. Bunu atlatamadım."

"Taslakçılar deliriyor. Senin gibi. Arkadaşlarına sırt çeviriyorlar. Sevdiklerini öldürüyorlar."

"Ah, kesinlikle. Bazen. Bazı insanlar gücü kaldıramaz. Bazı erkekler, onlara bir köle verene kadar düzgün görünürler ve çok geçmeden bir tirana dönüşürler, sorumlu oldukları köleyi döver ve tecavüz ederler. Güç bir sınavdır, Liv. Her güç bir sınavdır. Haloyu kırmak demiyoruz buna. Biz buna yumurtayı kırmak diyoruz. Ne tür bir kuşun yumurtadan çıkacağını asla bilemezsiniz. Bazıları ise deforme olarak doğarlar ve bırakılmaları gerekir. Bu trajedi ama cinayet değil. Babanın biraz daha fazla güce dayanabileceğini düşünüyor musun? Büyük Corvan Danavis mi? Son derece yetenekli bir teknik ressam olmasına rağmen kırk yaşına gelebilecek disipline sahip mi?"

Liv, "Bu o kadar basit değil" dedi.

"Ya öyleyse? Ya Chromeria kendilerini bu şekilde iktidarda tuttukları için bu canavarlığı sürdürdüyse? Satraplıkları korkutarak, içlerinden doğan ressamları yalnızca kendilerinin eğitebileceğini -bir ücret karşılığında, her zaman bir ücret karşılığında- ve deliren ressamları yalnızca kendilerinin dizginleyebileceğini söyleyerek, hepsi bu. Bunu yaparak kendilerini sonsuza dek faydalı, sonsuza kadar güçlü kılarlar ve taslak hazırlayanları satraplara bölerek,

kendilerini her şeyin merkezi haline getirirler. Söylesene Liv, Chromeria'yı meyvelerine göre yargıladığında orayı Orholam'ın kutsal şehrinden beklenebileceği gibi sevgi, huzur ve ışık dolu bir yer olarak mı buluyorsun?

"Hayır," diye itiraf etti Liv. İnatçılık dışında bunu neden savunduğunu bile bilmiyordu. Chromeria onun nefret ettiği her şeydi ve dokunduğu her şeyi kirletiyordu. O da dahil. Orada borçları vardı ve Tyrea'ya kaçıp Kip'i takip etmesinin Aglaia Crassos ve Ruthgar'a olan borcundan bir kaçış olmadığına inanacak kadar kendine yalan söyleyemezdi.

“Gerçek şu ki Liv, haklı olduğumu biliyorsun. Sadece yanlış tarafta olduğunu kabul etmekten korkuyorsun. Anladım. Hepimiz yapıyoruz. Bize karşı savaşan iyi erkekler ve kadınlar var, iyi insanlar! Ama aldanıyorlar, aldanıyorlar. Bir yalanı bırakmak acıtır ama bir yalanı yaşamak daha çok acıtır. Ne yaptığımı görün. Hak olarak bizim olan bir şehri özgürleştiriyorum. Garriston, her ulusun sırayla taciz edeceği bir fahişe gibi elden ele dolaştırıldı. Bu doğru değil. Bitmesi gerekiyor ve kimse bitiremeyeceğine göre biz bitireceğiz. Bu topraklar özgürlüğü hak etmiyor mu? Bu insanlar, ikisi de burada doğmamış ya da bu toprakları zerre kadar umursamayan iki kardeşin burada savaşmasının bedelini mi ödemeli? Ne kadar süreyle ödeme yapmaları gerekiyor?”

Liv, "Yapmamalılar" dedi.

"Çünkü bu adil değil."

Uzun tüfeği yine görevlinin elinden aldı. "Kırmızı tekniker, kapı kulübesinin tepesinde. KAFA."

Liv izledi. Anneler Kapısı'nın önündeki savaşı tüm duman ve büyü parıltıları arasından net bir şekilde görmek zordu. Ama Kral Garadul'un süvarilerinin kapıya ulaştığını, tüfeklerini doldurduklarını ve duvarın tepesindeki adamlara ateş ettiklerini gördü, ama sanki bir şeyi bekliyormuş gibi, bunun henüz gerçekleşmemiş olmasına üzülmüştü. Lord Omnichrome'un tüfeği kükredi ve bir an sonra kapı kulesinin tepesinde küçük, parlak bir parıltı belirdi. Liv hepsini görmediğine sevindi.

Görevli, "Ölü nokta, Lord Omnichrome," diye duyurdu. "Harika atış!"

"Gitmiş! Bizi bırak." Tepenin zirvesi, Lord Omnichrome'un kalması için işaret ettiği tüfek görevlisi dışında herkesten hızla temizlendi. Lord Omnichrome Liv'e döndü. Gülümsemiyordu. “Taslak hazırlayanları öldürmekten hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum" dedi. "Burada yaptığım şey, yapılması gereken şeydir. Bana katılmanı istiyorum Aliviana.”

"Neden? Neden ben? Ben zar zor iki renkliyim, o kadar da güçlü değilim, hiçbir etkim yok."

Homurdandı. "Bu sorunun cevabına hazır mısın? Yetişkin mi olmak istiyorsun Aliviana? Acı gerçekleri mi istiyorsun? Çünkü son on altı yıldır tanıdığım tek tür bu."

"Ben hazırım" dedi.

"Seni istiyorum çünkü sen bir teknik ressamsın ve her teknik ressam benim için değerlidir. Ve çünkü sen Tyrean'sın ve biz kazandıktan sonra bu ülke çok fazla güvenceye ihtiyaç duyacak ve ben Tyrean değilim. Ve sen Corvan Danavis'in kızı olduğun için."

"Biliyordum!" tükürdü.

"Dinle, seni yarım akıllı! Dinle yoksa zaten sana verdiğim role layık değilsin.

Bu onu susturdu.

"Corvan'ın kızı olarak senin onun yarısı kadar zeki olduğuna dair umudum var. Eğer öyleyse, zorlu bir müttefik olacaksınız. Parlak liderlere ihtiyacım var. Ama sana yalan söylemeyeceğim. Umarım bizim tarafımıza gelmeniz babanızı Chromeria'nın pençesinden kurtarır. Prizma'ya sırf seni rehin tuttukları için hizmet ettiğinden şüpheleniyorum. Eğer bu doğruysa, Corvan yanımıza gelebilir ve bizim tarafımızda duran bir generalin varlığı, daha fazla savaşın gerekli olmasını bile önleyebilir. Babanın yarattığı korku bu kadar. Erkekler ona karşı sahaya bile çıkmıyor. Prizma Savaşı sırasında düşmanları, savaşı hangi generalin yönettiğini görmek için dürbün kullanırlardı. Eğer baban olsaydı başka bir gün geri çekilip savaşırlardı. Baban işte bu kadar iyi ve benim için savaşabilecekken onu görmezden gelmem aptallık olur. Eğer seni manipüle ettiğimi sanıyorsan haklısın. Seni kullanacağım. Sen önemlisin. Chromeria da seni kullanacak. Zaten. Büyüyün ve bunun farkına varın. Bu konuda dürüst olacağım, hepsi bu. Ve dürüstlüğüm sana bir seçenek sunuyor. Bu sana vereceklerinden daha iyi." Gözleri alevler gibi kırmızı ve turuncu renkteydi.

Haklıydı. Doğruydu. Ve eğer bu doğruysa, ya bunların hepsi doğruysa?

"Kral Garadul bütün kasabamı katletti."

"Evet. Hatta teknik ressamlarımdan bazılarını alıp kendisine yardım etmelerini sağladı." Liv onun bunu inkar etmesini bekliyordu, kusura bakmayın.

"Yine de ona hizmet etmemi mi istiyorsun?"

Lord Omnichrome sesini alçalttı. "Krallar sonsuza kadar yaşamazlar. Özellikle pervasız olanlar."

Büyük bir patlama, kapı evinin solundaki duvarı sarstı. Savaşçıların çoğunun ayaklarını yerden kesecek ve birkaç kişiden fazlasını duvardan fırlatacak kadar güçlüydü ama duman yavaş yavaş dağıldığında Liv'e saldırının duvarın diğer tarafına yerleştirilmiş olması gerektiği göründü. duvar - orada görebildiği hasar çok daha büyüktü, sıra sıra evler tamamen yok olmuştu. Ancak temizlenen duman duvarda patlayan bir boşluğu gösterdiğinde süvariler arasında bir tezahürat yükseldi.

“Görüyorsunuz, Garriston halkı bizimle çalışıyor. Özgür olmak istiyorlar."

Ama Liv onu zar zor duydu. Savaş alanındaki sislerin arasında nefesini kesen bir şey görmüştü. Kip. Ve sadece Kip değil. Kip ve Karris kavgaya katılıyorlardı. Liv bir an anlamadı. Kip ve Karris taraf mı değiştirmişti? Garriston'ı kurtarmak için mi savaşıyorlardı? Sonra gözleri gittikleri yolu takip etti. Yol doğrudan Kral Garadul'a gidiyordu.

Kasabalarını yok ettiği ve annesini öldürdüğü için Kip'in nefret ettiği Kral Garadul.

Ve yarım düzine atlı Aynaadam tarafından takip ediliyorlardı.

"Senin için ne kadar değerim var?" dedi Liv.

"Zaten sana söylemiştim."

"O halde bir şartla seninim."

Gözlerindeki kırmızının yerini turuncu ve mavi aldı.

"Arkadaşlarımı kurtarın. O ve o. Aynaadamların peşinde oldukları kişiler.” O işaret etti.

Lord Omnichrome görevlisine sert bir şekilde işaret etti ve adam uzun tüfeğiyle koşarak geldi. Lord Omnichrome, "Bir tane kazanmak için birkaç müttefiki öldürmemi istiyorsunuz," dedi. "Hayatları takas ediyorsun sanki..."

Liv sertçe, "Bir yetişkin gibi," dedi.

“Ve gerçekten de müthiş bir şey. Ama sadakat satın alma işinde değilim. Arkadaşlarını kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Neye karar verirseniz verin, bir hediye olarak.” Tüfeğini doğrulttu ve ateş etti. Karris'e doğru giden bir Ayna Adam, bir ışık ve kan parıltısı içinde öldü. Lord Omnichrome tüfeği yeniden doldurulmak üzere teslim etti.

“O halde bunu hesaplamalarından çıkar Liv ama şimdi söyle bana, kime hizmet edeceksin? Ben mi yoksa Chromeria mı?”

Bir'e Bağlılık. Ve yalnızca birine.

İyi bir seçim yoktu. İyi adamlar yoktu. Doğru şeyi yapmaya çalışmak Liv'i en büyük velinimetini gözetlemeye yöneltmişti. Chromeria insanların birbirlerine olan sevgisini bile bozdu. Tanıdığı herkes Lord Omnichrome'un bir canavar olduğunu söylüyordu ama tanıdığı herkes Chromeria tarafından yozlaştırılmıştı. Belki de Lord Omnichrome mükemmel değildi. Gavin de değildi. Burada masum olan tek kişi Tyrea halkıydı. Özgür olmayı hak ettiler. Liv'in savaşmak zorunda olsaydı, onlara zalimler adına savaşmazdı. Birine Sadakat mi? Bir Danavis kime hizmet edeceğini mi seçmek zorundaydı? Öyle olsun.

Liv derin bir nefes alarak tam bir Tyrean resmi reverans yaptı. "Lord Omnichrome," dedi, sesi düzgündü, gözleri onunla buluştu. "Ben seninim. Nasıl hizmet edebilirim?”

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 85

"Hainler!" Kip bir kadının şöyle dediğini duydu. Başı Karris'e doğru döndü. Ölü Aynaadamların üzerine tükürdü. Otoriter, usta.

O ne yapıyor?

Karris bir tüfek ve barut boynuzunu alıp sanki basit bir askermiş gibi yeniden doldurmaya başladı. Kip yanlarındaki askerlerin yüzlerindeki ifadeyi görünce sonunda anladı. Onu ve Kip'in Aynaadamlarla dövüştüğünü görmüşlerdi ama çevredeki adamların hiçbiri kimin hangi tarafta savaştığını veya müdahale etmeleri gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Görünüşe göre bu askerler tüm subaylarını kaybetmişti; bu şaşırtıcı değildi çünkü duvardaki savunucular ilk önce subayları öldürmeye çalışacaktı. Muhtemelen Kip ve Karris'in hâlâ hayatta olmasının tek nedeni buydu.

"Peki, taslak hazırlayan?" dedi yeniden yüklemeyi bitirerek. Her şeyde olduğu gibi bunda da hızlıydı. Teni kan rengindeydi. Artık gözleri, onu taslak yapmaktan alıkoyan menekşe rengi göz kapaklarıyla kapatılmamıştı. Bir dakika, bunu o mu yapmıştı? Kendini titrek, bitkin hissediyordu. Ama blöfü işe yaramıştı. Askerler bu herifin yoluna çıkmamaya kararlı bir şekilde savaşa geri dönüyorlardı.

Onunla konuşuyordu.

Aynen öyle, dahi, iki devasa çiviyi çekip birkaç Ayna Adam'ı kazığa oturtanın sen olduğunu görüyorum.

Bu da Kip'in öldürdüğü adamlara bakmasına neden oldu. Hata. Birinin göğsünde Kip'in yumruğu büyüklüğünde köpüklü bir delik vardı. Diğerinin kafası parçalara ayrılmıştı, beyaz kemik parçaları kırmızının arasına karışmış ve bir yüze dönüşmeyi reddeden bir resim oluşturmuştu.

“Kip, normalde bu kadar yeni olduğun zaman bu kötü bir fikir, ama ben senden daha yeşil taslaklar çekmeni istiyorum. Yanımda olmana ihtiyacım var,” diye tısladı Karris.

Yerdeki kafa lekesine bakıyordu. Kapıya doğru ilerleyen askerler beyin ve kemik parçalarını ayaklar altına alarak iki teknik ressama Kip'in öldürdüğü adamlardan daha fazla yer açıyordu.

"Kip!" Ona sert bir tokat attı. "Sonra ağla. Artık erkek ol.” Zümrüt gözlerindeki kırmızı elmaslar parladı. Küfür etti, bir anlığına etrafta dolaştı, bir şeyler aradı, sonra soluk tenini renklendiren kırmızı okyanusun içinden gözlerinden parmak uçlarına kadar birkaç yeşil iplik ördü ve ellerine küçük bir şey çizdi.

Gözlükler. Tamamen yeşil luxinden yapılmış gözlükler. Bunları yüzüne koydu, düzeltti, mühürlemek için bir şeyler yaptı ve sonra uzaklaştı. "Şimdi taslak!" sipariş verdi.

Kip bir süngerdi. Sıcak bir günde dışarı çıkmak, gözlerini kapatmak ve sıcağın tadını çıkarmak gibiydi. Baktığı her yerde açık renkli yüzeyler, güneşe karşı badanalanmış evler ve dükkanlar vardı ve bunların her biri ona sihir veriyordu. Kendini güçlü hissederek onu içine çekti. Özgür. Yanmış elindeki zonklama yok oldu.

Duvardaki boşluğa doğru ilerleyen asker akıntısına katıldı. Duvarın tepesinden gelen tüfek ateşi neredeyse tamamen kesilmişti. Muhteşem bir sabaha dönüşüyordu; parlak, berrak, yavaş yavaş sisi söndüren. Yakında hava sıcak olacaktı.

Daha önce, hareketsizken, onun teknik ressam olduğunu anlayan bir sürü adam etrafında bir kaya gibi ayrılmıştı, o da akıntıya katıldığında herkes gibi o da itilip kakılmıştı. Hatlar duvara yaklaştıkça sıkıştı ve birliklerinin yanında kalmaya çalışan adamlar sertçe itti. Gittikçe daha da sıkılaştıkça ve daha da kısıtlandıkça Kip ona isyan etmeye başladı. Heyecanın ne kadarının kendisine ait olduğundan ve yeşil luxin'in onun üzerindeki etkisinin ne kadar olduğundan emin değildi ama tepkisinin kendi ruhundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirdi.

Atların ve zırhlı adamların bir araya gelmesiyle birlikte (Kral Garadul'un ordusunun yalnızca küçük bir kısmı zırhlı veya üniformalı olsa da, bu askerler ilk önce içeri girmeye niyetliydi) Kip, Kral Garadul'un kendisini gözden kaybetti. Karris onun önündeki sıraya girmişti ve sıralar arasında kaymak ve ileri doğru ilerlemek için ince formunu ve kaslarını kullanıyordu. Kip de çok geçmeden onu gözden kaybetti. Kalabalık duvarın dibinde sıkışıp kalırken, ayakta kalabilmek için yapabileceği tek şey buydu.

"Sen!" birisi bağırdı.

Kip baktı. On adım ötede bir atlı ona bakıyordu. Kip'in adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sen!" memur tekrarladı. “Sen bizden biri değilsin!”

İlk başta Kip'in adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kip yangını söndürdükten sonra Zymun'la birlikte ona eşlik eden askerlerden birinin olabileceğini düşündü. Ama bu bile sadece bir tahmindi. Ne yazık ki önemli değildi. Adam onu tanıdı.

Subay tüfeğini çekiştirerek eyerin kolundan çıkarmaya çalıştı ama her iki yanında da başka atlar ona baskı yapıyordu.

sıkışmak.

"Casus! Hain!" diye bağırdı memur Kip'i işaret ederek. “Kolları yok! O bizden biri değil! Katil! Casus! O yeşil teknik ressam bir casus!”

Kip moloz yığınından duvardaki boşluğa kadar itilmişti. Bu onu yüksek bir noktaya getirdi. Herkes onu görebiliyordu.

Memur sonunda tüfeğini çıkardı ve Kip'in peşine düşmek için atını vahşice tekmeledi. Arkasına dönüp adama bakan Kip, yurttaşlarından oluşan bir kalabalığa ateş edeceğine gerçekten inanmamıştı ve bir şeyler, herhangi bir şey taslağı hazırlamak için ellerini kaldırdı. Ayağı molozun üzerinde kaydı ve kimisi uzaklaşan, kimisi ona doğru uzanan kalabalık onun dengesini bozdu. Aşama aşama aşağıya indi. İnsanlar o kadar sıkışıktı ki birden düşmedi ama başladıktan sonra da kendini durduramadı.

Duvardaki boşluk onları Garriston'a kustu. Kip düştü ve yuvarlandı.

Birisi yanan sol eline bastı. Çığlık attı. Ayaklar yanlarına çarpıyordu, biri ona takıldı, biri karnına bastı, biri başının yan tarafını tekmeledi. Hafif moloz yığınından aşağı yuvarlanarak yuvarlandı, ayağa kalkmaya çalıştı ve bir tüfek dipçiğiyle vuruldu. Sırt üstü yattı, başı çınlıyordu, sol eli acıdan yanıyordu, gözleri odaklanmakta güçlük çekiyordu. Bayan Helel'in onu öldürmeye çalıştığı zaman olduğu gibi, istemeden yeniden kaplumbağaya dönmüştü ve yine kaplumbağanın sırtında olduğu kadar etkiliydi.

Sanki dünya Kip'in korkağın yolunu tutması gerektiğini biliyormuş ve onu buraya getirmek için komplo kurmuş gibiydi.

Bir sonraki bildiği şey, her yanında tekmeleyen, tekmeleyen insanlar olduğuydu. Bazıları ona tüfek dipçiklerini indirmeye çalışıyordu ama etrafına o kadar çok insan sarılmıştı ki bacaklarına yalnızca birkaç anlık darbe hissetti. Eskiden yüz üstü dönüp başını ellerinin arasına gömüp top haline gelir ve Ram'in tekrar üstünlüğünü ortaya koyup oyundan yorulup onu terk etmesini beklerdi. Bunu burada yapmak ölüm demektir.

Yerde yatarken kırbaçlanmamı mı bekliyorsun? Evet

Kip. Bu senin yolun.

Yatarak ölmemi mi bekliyorsun?

Kabul et Kip, önemli olduğu zamanlarda pek de savaşçı sayılmazsın. Neden top gibi kıvrılıp istifa etmiyorsun?

Bir yanı Karris'in onu kurtarmasını bekliyordu. O bir savaşçıydı. Bir savaşçı. Bir taslakçı. Hızlı ve kararlıydı, çevikti ve büyü veya kılıç konusunda ölümcüldü.

Kalabalık bir canavara benziyordu; tüm bireyselliğini kaybetmiş, kaynayan, kaynayan, kükreyen bir kitle. Ve Kip bundan nefret ediyordu. Birisi onu ezmeye çalıştığında başını eğdi. alaycı yüzler gördü. Hırlayan ağızların kısa görüntüleri. Yüzler nefretle buruştu.

Bir kısmı Ironfist'in onu kurtarmasını bekliyordu. Adam daha önce iki kez birdenbire içeri girip bunu yapmıştı. Ironfist devasa, güçlü ve korkutucuydu. Çelik gibi sessiz ve hareketsizdi. Bir koruyucu.

Bir kısmı Liv'in onu kurtarmasını bekliyordu. Neden? Onu suikastçı Hanım Helel'den kurtarmak için son dakikada gelmişti.

Bir yanı Gavin'in onu kurtarmasını bekliyordu. Kendi piçini kurtaramayacaksa Prizmanın ne yararı vardı? Gavin buradaydı. Bir yerlerde. Yakın olması gerekiyordu. Duvarın aşıldığını bilmesi gerekiyordu. Şu anda bile burada acele etmesi gerekiyordu.

Bir tekme Kip'in böbreğine isabet etti ve tüm vücuduna acı mızrakları gönderdi. Sallanırken yüzüne bir yumruk çarptı. Kafası taşlardan sekti. Burnundan kan fışkırdı, ağzını ve çenesini ıslattı.

Kimse gelmiyordu. Mesela sekiz yaşındayken annesinin onu dolaba kilitlemesi gibi çünkü çok şikayet ediyordu ya da çok konuşuyordu ya da neyi yanlış yaptığını bile hatırlamıyordu. Sadece yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi hatırladı. Onu küçümsedi. Çorbasını ona fırlattı, kapıyı kilitledi ve kafayı bulmak için dışarı çıktı. Ve onu unuttum. Çünkü o değersizdi.

Bir gün sonra fareler geldi. Birinin boynundaki kurutulmuş çorbayı yalamasıyla uyandı. Küçük pençeleri göğsüne batıyordu ve ağırlığı korkunç derecede ağırdı. Çığlık attı, ayağa fırladı, sarsıldı. Çığlık attı, çığlık attı, kimse duymadı. O fare kaçtı ama çok geçmeden karanlıkta daha fazlası geldi. Saçlarına daldılar, çıplak ayak parmaklarını ısırdılar, pantolonunun paçalarına tırmandılar. Her yerdeydiler. Düzinelerce. Bildiği kadarıyla yüzlerce. Boğazı yaralanıncaya kadar çığlık atmış, elleri kanayana kadar dövmüş ve onlara vurmuş, dolabın içine tıkıştırılmış eski kutulardan bazılarının üzerine ayak bileğini burkmuştu. Ve kimse gelmemişti.

Annesi onu üçüncü günün sabahı top şeklinde kıvrılmış, başı kollarının arasına sıkışmış, sızlanırken, susuz kalmış halde, başının, omuzlarının, sırtının ve bacaklarının her yerinde uzun kanlı yaralar olmuş, fareleri yerinden çıkarmaya bile çalışmamış halde bulmuştu. onu bir pelerin gibi sarıyordu. Yanında bir düzine ölü fare vardı ve

daha canlı olanlar. Ona su vermişti, gözleri buğulanmıştı, yaralarını isteksizce son sert limon likörüyle temizlemişti ve sonra daha fazla sis bulmak için dışarı çıkmıştı. Hepsi tek kelime etmeden. Onu bir sonraki gördüğünde her şeyi unutmuş gibiydi. Omuzlarında, sırtında ve kalçasında farelerin onu ısırdığı yerlerde hâlâ yara izleri vardı.

Kimse gelmiyor Kip. Bir tekme daha. Sen her zaman bir hayal kırıklığıydın. Bir tekme daha. Başarısızlık. Tekme atmak. Hiçbir şeyde iyi değilsin. Tekme atmak.

"Yeterli! Yeterli!" birisi bağırdı. Memur sonunda tüfeğini taşıyarak kalabalığın arasından geçti. "Geri çekilmek!" O bağırdı.

Tüfeği kaldırıp Kip'in kafasına doğrulttu. Ne

yapabilirim? Küçük yeşil toplar mı çiziyorsun? İyi.

Kip yeşil bir top çekti ve onu genişleyen fıçıya fırlattı, kalmasını istedi.

Memur tetiği çekti. Bir an sonra tüfek elinde patladı. Tüfeğin patlaması, adamın yüzüne alevli siyah barut fırlatarak sakalını ateşe verdi. Çığlık attı, geri çekildi.

"Öldür onu!" birisi bağırdı.

Kip çeliğin her taraftan çekildiğini, güneşin bıçakların üzerinde parıldadığını gördü. Ve gülmeye başladı. Çünkü bir konuda iyiydi.

Ceza almakta iyiydi. O bir kaplumbağaydı. Ya da belki bir ayı. Bir kaplumbağa ayısı. Orholam, o bir aptaldı. Tekrar güldü ve yerde yatarken ellerini omuzlarına vurdu. Yeşil luxin dışarı fırladı ve sanki Rekton'daki yeşil yaratıkları kapladığını görmüş gibi onu kapladı.

Kip izlerken bir kılıç aşağıya indi ve kolunun üzerindeki yeşil luxin'i kesti. İki parmak genişliğinde kesiyordu ama lüksin daha kalındı. Tahtaya saplanmış bir balta gibi titreyerek durdu. Kip ters döndü, nasıl yaptığını bile bilmeden her ışıklı yüzeyden daha fazla yeşil çekiyordu; çekip çekerek Orholam'ın sonsuz vuruşundan ışık çekiyordu.

Onu aynı vahşilikle doldurdu. Vahşilik zincirlenmiş, kuşatılmış, kapana kısılmış. Onu kaplayan luxin daha da kalınlaştı. Kip ayaklarını altına aldı ve kükreyerek ayağa kalktı.

O deliydi. O deliydi ve kendini harika hissediyordu. Yeşil önkolunu, elinde kılıç tutan iri gözlü bir adama vurdu. Adamı geriye fırlattı. Kip bir saniyeliğine duraksadı ve yeşil zırhının her yanından dikenler fışkırdı. Ağırlığını ileri geri atarak, sanki dolap duvarlarına çarpacak farelermiş gibi kalabalığa çarptı.

Kan kırmızı ipler halinde uçuşuyordu. Kip artık insan değildi. O, kafese kapatılmak istemeyen bir hayvandı. O çılgın bir köpekti. İçinde budala, düşünen bir kısım, üzerinde bu kadar ağır bir kıyafet varken bu kadar iyi hareket edememesi gerektiğini düşünüyordu. Güçlüydü ama bu kadar güçlü değildi.

Etrafındaki küçük dairenin ötesindeki savaşa dair hiçbir fikri yoktu. Bu bile bulanıktı; sola ve sağa doğru keskin hareketler, bıçaklardan yansıyan ışıklar ve ateş etmeden önce ezilmek üzere yükselen tüfekler. Mantıksız bir öfkeyle kesti, doğradı ve dövdü. Aklında tek bir düşünce vardı: Durdurulmayacağım.

Kip'in anlarda veya saatlerde zaman kavramı yoktu; her gözde korkuyu görüyordu. Aralıktan sürekli bir adam seli içeri akıyor, arkalarındaki ceset yığını tarafından sertçe ileri itiliyor, hepsi onları ileri ve Kip'e doğru itiyordu ama onun varlığı sel akışını yavaşlatıyordu; adamlar onu görür görmez geri itiyor, diğerleri ise geri itiyordu. öfkesinden korunmayı umarak yanlara sıçradı.

Zayıflıkları onu daha da kızdırdı. Karanlıkta ısırmaya istekli ama ışıkta dağılan fareler gibi korkaktılar. Onlara sopayla vurdu, kafalarını kırdı, karınlarını parçaladı. Kaçamayacakları boşluğa hücum etti, onları kazığa oturttu, sağa sola kan savurdu.

Beyninde bir düşünce galip geldi. Bütün bu bağırışlar, çığlıklar, korku, sis, tüfek ateşi ve silah çatışmalarının arasında biri tek bir kelime bağırıyordu: “Kip! Kip! Kral Garadul! Bu taraftan!

Kip kimin bağırdığını göremiyordu. Gerindi, daha uzun boylu olduğunu gördü; luxin ayaklarının altında dönüyor, onu birkaç el genişliğinde yükseltiyordu. Şehre baktığında, teni kırmızı ve yeşilin birbirine dolandığı, elinde bir kılıç tutan ve onu şehrin daha da derinlerine doğrultan Karris'i gördü.

Kral Garadul Aynaadamlarını orada etrafında topluyor, aralıktan geçerek ayrıldıktan sonra onları bir araya getiriyordu. Emirler yağdırıyordu. Bir şeye öfkeli görünüyordu. Kip'i görmemiştim.

Kip daha ne yaptığını bile anlamadan hücum etmeye başladı; tüm iradesi odaklanmış, kararlı ve amansızdı. Geriye kalan tek şey vardı: Kral Garadul yaptığının bedelini ödemek zorundaydı. Ölmesi gerekiyordu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 86

Gavin patlamayı duyduğunda ne olduğunu hemen anladı. Mültecilere yönelik teknelerin hazırlanmasına yardımcı olmak için ilk ışığı kullandığı rıhtımdan dönerken neredeyse duvara dayanmıştı. İnsanların makul olması durumunda tahliye tamamen mümkündü. Gavin şehrin ileri gelenlerine soyluların üç sandık getirebileceğini, zırhçıların ve eczacıların da üç sandık getirebileceğini, zengin tüccarların iki sandık getirebileceğini ve diğer herkesin yalnızca taşıyabildiği kadarını getirebileceğini söylemişti.

Zor da olsa basit bir gerekçeydi bu. Kaçan Tirelilerin ilaca ihtiyacı olacaktı ve Kral Garadul'un birliklerini silahlandırmak ve saldırganlığını yaymak için kullanabileceği silahları bırakmak istemiyorlardı. Fakirlerden çok zenginlere yardım etmek Gavin'in boğazına düğümlenmiş olsa da zenginler zenginliklerini şehrin dışına taşıyordu. Bu zenginlikler, eğer bırakılırsa, yine Kral Garadul tarafından kullanılacak ve başkalarını öldürmesine yardımcı olacaktı. İnsanlar her şeyi emirlere göre yapsaydı, isteyen herkesin kaçabileceği bir yer olurdu.

Tabii ki herkes hile yaptı. Herkes. Soylular altı sandık getirdi. Zengin tüccarlar beş tane getirdi. Diğerleri yalan söyledi ve silah ustası ya da eczacı olmadıklarını iddia etti.

Gavin yerel bir lonca başkanını görevlendirdi, mavnalarda askere gitti ve geri döndüğünde adamın kendi lonca üyelerinin fazladan bagaj getirmesine izin verdiğini gördü. Gavin beş saniye içinde iskelenin kenarından bir iskele kurdu ve on saniye içinde de adamın iskelede boğulmasını sağladı. İlk adam ölmeden önce başkasını görevlendirdi.

Gavin, görevlendirdiği kaşlarını çatan, çiçek lekeli bakırcıya, "Kararları olabildiğince hızlı ve adil bir şekilde alın," dedi. “Ve hata yapsan bile tüm yetkim arkanda. Bir rüşvet alırsan, senin ölümünü hayal edebileceğimden çok daha kötü hale getirmek için zamanımı harcayacağım. Sonra gitti. Bunun için zamanı yoktu.

Patlamayı duyduğunda duvarın dibindeydi. Tam olarak korktuğu şey buydu. Brightwater Duvarı'nın taslağını ilk etapta bu yüzden hazırlamıştı. Tüm evler ve dükkanlar doğrudan şehir surlarının karşısında inşa edildiğinden, dışarıdaki düşmanlara karşı savunmak zordu ama içerideki düşmanlara karşı savunmak imkansızdı. Dükkânı olan herkese fıçılar dolusu kara barut verilebilir, duvarın altına bir miktar tünel kazılabilir ve hücum başlatılabilirdi. Tamamen mahremiyet içinde, kesintisiz olarak çalışabilirlerdi; yapabilirlerdi ve yaptılar da.

Kara muhafızlar yedekteyken, Gavin topuklarını atının yanlarına gömdü. Ama boşluğa yönelmedi. Duvardaki bir delik elbette bir ödüldü ama savunmacıların hemen ilgisini çekecekti ve ordunun geçebileceği kadar büyük olmayabilir. Burası bir boğulma noktası, bir ölüm bölgesi haline gelebilir. Başka bir yerde bir kapı açmak için duvarlardaki bir gedikten yararlanarak dikkati dağıtmak daha iyidir.

Gavin, Cadı Kapısı'na ve Aşıklar Kapısı'na haberciler gönderdi ve Anne Kapısı'na doğru yola çıktı. Duvarın tepesinde maiyetiyle birlikte General Corvan Danavis'le karşılaştı. Şüphesiz Corvan duvardaki gedikte savunmayı bizzat yönetecekti.

Corvan sadece şunu söylemek için durakladı: "Taslakçılarını ve renk uzmanlarını geride tutuyorlar. Nedenini bilmiyorum. Ama önümüzdeki yirmi dakika içinde bir kapıyı kaybedersek öğlene kadar başaramayız." Bu Corvan'dı; bilgiyi kesinlikle hayati önem taşıyan bir noktaya yoğunlaştırıyordu.

"Düşerse" dedi Gavin, "öğleden bir saat önce gemilerde olun."

Corvan başını salladı. Ölümüne dövüşmek yok. Gavin Corvan'ın omzunu sıvazladı. Sonra general gitti.

Gavin kapının tepesinde diğer taraftaki kalabalık kitleye baktı. Artık neredeyse hiç kimse işgalcilere duvardan ateş etmiyordu ama ordu kör bir canavar gibi ileri doğru ilerliyordu, siyah parmak uçları duvarı yakalamak için uzanıyordu.

Duvarın dışındaki evlerin çoğu sadece birkaç saat içinde yıkılmıştı ama ordu, kalan evlerin hangilerine tırmanmanın en kolay olduğunu bulmuştu. Yarım düzine yerden yavaş yavaş bir grup adam duvarın üzerine tırmanıyor ve birkaç savunucuyla çatışıyordu.

Daha uzakta Kral Garadul'un adamları havan toplarını kuruyorlardı. Gerçekten çok geç. Şehri bombalamalarının hiçbir anlamı yoktu ve bunu şimdi yapmak muhtemelen savunucuları öldüreceği kadar kendilerinden de çoğunu öldürecekti. Ancak zaten havanları yüklüyorlardı. Gavin pek çok erkeğin çatışmalardan korunmaktan hoşlandığını ancak savaşa katıldıklarını söyleyebilmek istediklerini fark etmişti. Bu aptallar birkaç el ateş edecek ve daha sonra savaşı nasıl çevirdikleriyle övüneceklerdi.

Kral Garadul'un da disiplin sorunları olduğunu görmek güzel. Peki kral neredeydi?

Kapının en yüksek noktasından şehre bakan Gavin, sislere rağmen onu gözetledi. Kral Garadul bizzat şehre baskı yapmıştı. Salak! Elbette Gavin de aynısını birden fazla kez yapmıştı ama o da pek az kişi gibi silahlıydı. Gavin'in savaş alanındaki varlığı basit bir moral yükseltici değildi.

Saldırıyı Kral Garadul yönetiyordu, etrafı belki yüz Aynaadamla çevriliydi. Gavin onu görünce kralın bir haberciye bağırdığını ve öfkeyle el kol hareketleri yaptığını gördü.

Tasarımcılarını istiyor.

Peki neden onları alamıyor?

Gavin Anne'nin mızrağını öne doğru ilerledi ve yaklaşık beş yüz adım ötedeki tepeye baktı. Tepenin tepesinde pankartlar ve kalabalık vardı. Merceklerin taslağını çizdi, doğru odağı elde etmek için ikisi arasındaki gerekli mesafeyi ayarladı ve alçaktaki sislerin üzerindeki görüntüyü inceledi. Çok renkli bir adam tüfeğini kaldırıp ona doğrultuyordu. Delilik. Hiçbir tüfek bu şekilde ateş edemez...

Tüfek ateşlendi; siyah duman bulutundan gelen büyük bir saldırı. Gavin elbette diğer savaş seslerinden dolayı bunu duyamadı. Havanlardan biri ateşlendi. Gavin adamı incelemeye devam etti. Odağı sabit tutmak için iki merceği bir araya getirdi. Çok renkli bir yaratık. Muhtemelen kendi vücuduna çizdiği tüm renklerin arasından tam bir çok renkliydi ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordu. Meraklı. Adam da onu inceliyordu.

Lord Omnichrome'un çevresinde sadece sıradan generaller ve uşaklar değil, düzinelerce teknik ressam da vardı. Açıkça hiçbir yere gitmiyorlardı.

Birisi tüfeği Lord Omnichrome'a geri verdi. Lord Omnichrome tüfeği aldı, hızla nişan aldı ve ateş etti. Bir saniye sonra, Gavin'in başının iki adım yukarısında Anne'nin mızrağına bir şey çarptı ve patlayarak kayadan bir parça kopardı. Luxin mermileri mi? Beş yüz adımdan mı? Kara Muhafızlar onu uzaklaştırıp mızrağının arkasına çekerken Gavin hâlâ bunu düşünüyordu.

Lord Omnichrome, Kral Garadul'un ölmesini istiyordu. Çok basit, çok cesur. Hatta muhtemelen Parlaksu Duvarı'nda Kral Garadul'a yumurta atmış, onu bir promachos olmaya cesaretlendirmiş, öldürüleceğini umarak genç kralın önden liderlik etmesini sağlamıştı.

Düşmanınız istiyorsa inkar edin.

Gavin küçük sarı bir tablet hazırladı ve üzerinde şöyle yazıyordu: "Garadul'u yakalayın, öldürmeyin. Her ne pahasına." Onu mavi ve sıvı sarı luxin ile kapladı ve onu Corvan'ın gittiğine inandığı yola doğru fırlattı.

Ancak Gavin'in sezgisi ona asıl saldırının başka bir yerde gerçekleşeceğini, savunmacıların ise çabalarını buraya yoğunlaştıracağını söylüyordu. "Cadı Kapısı'na," dedi Karamuhafızlarına. "Koşuyoruz!"

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 87

Karris, midesindeki yara nedeniyle kanayan yerde yatan bir adamdan ikinci kılıcı kaptı. Onun hangi taraf için savaştığını bilmiyordu; umursamadı. Şehir barut, lağım ve erkek teri kokuyordu; deri zırhın içine girip bir daha çıkmayan türden bir koku. Koşarken kılıçların üzerine ince bir yeşil lüksin parıltısı çekti, onu mühürledi, sonra bunun üzerine kırmızı luxin sürdü ve onu da mühürledi.

Bütün bu alan ara sokaklardan oluşan bir karmaşaydı. Binalar, görünüşte komşuları sinirlendirmek ve düz görüş hattını imkansız hale getirmek amacıyla gelişigüzel yıkıldı. İyi haber şu ki, bu durum Kral Garadul'un adamlarını buraya toplamasını imkansız hale getiriyordu.

Kötü haber şuydu; kahretsin! Karris bir köşeyi döndü ve neredeyse üç Aynaadam'la karşılaşacaktı; kaybolmuşlardı, farklı ara sokaklara bakıyorlardı ve sanki hangi yöne gideceklerini tartışmaya başlayacakmış gibi görünüyorlardı. Hiçbiri tepki veremeden Karris onlarla ilgilendi. Ağırlığını en küçüğüne verdi ve onu düztabanı yakalayarak hem kendini durdurmayı hem de onu ayaklarından fırlatmayı başardı. Döndü ve kılıcını kırmızı bir yay çizerek bıraktı.

İkinci Ayna Adam kılıcını koruma pozisyonuna getiriyordu ama çok yavaştı ve hiçbir etkisi yoktu. Bıçağı onunkini delip geçti ve gerdanlığının üzerinden boynunu kesti. Derin bir kesik değil ama yeterince derin, tam orada. Zırhının dış kısmına kırmızı luxin sıçradı ve kılıcı geri çektiğinde, iç kısmına da aynı şekilde kırmızı kan sıçradı. Şu an için hâlâ ayaktaydı ama Karris'e göre o çoktan ölmüştü.

Karris, ilk Ayna Adam'la çarpışması ve ikincisini kesmesi arasında sonuncuyu gözden kaçırmıştı. Etrafında döndü, eğildi ve iki kılıcıyla blokaj yaptı, sol aşağıda ve ters tutuşla sağ yukarıda. Eğer o da eğilmeseydi, darbe onun zayıf sağ korumasını delip geçecekti. Bunun yerine kendi kılıcı omzuna çarptı. Kesilip kesilmediğini anlayamadı - ne tür bir salak savaşa zırhsız girdi?

Kesmek için geldi ama Ayna Adam onun saldırısını engelledi. Sonra gözleri irileşti. Düşük kırmızı bir ışık patlaması ikisini de yıkadı. Kılıcı onunkinden kıvılcımlar çıkarmış, kırmızı luxini alevlendirmişti - üstelik sadece onun kılıcında değil. İki kılıcın buluştuğu yerde kılıcı da kırmızı lüksini kazımış ve aynı kıvılcımlar onu ateşe vermişti. Alevleri daha sonra kullanmayı planlamıştı ama şimdilik işe yaradı.

Karris sağ elindeki alevli kılıcı hızlı bir yay çizerek savurdu ve sol eliyle Ayna Adam'ın suratına sapladı.

Ağır zırh giyecekseniz savaştayken vizörü asla açmayın.

Kırık dişler ve fışkıran kanla onu kılıcından tekmeledi, tekrar döndü ve çarpıştığı Ayna Adam'ı gördü ve kılıcına doğru sürünerek ilerledi. Adam ona doğru hamle yaparken elinin üzerine bastı ve kılıcını ayna zırhına sapladı. Plakayı delmek için güçlü, doğrudan bir saldırı gerekiyordu ama suikastçıların ayna zırh dahil her türlü avantaja sahip olacağı varsayımıyla eğitim alan Kara Muhafızlarla bunu yüzlerce kez denemişti.

Bıçağı tekrar serbest bırakarak, erkeklerin pelerinlerinden biriyle kılıcın üzerindeki son alevli kırmızı lüksini hızla sildi ve kırmızı lüksini yeniden uyguladı. Dikkatli olmasaydı kendini ateşe verebilirdi. Ölülerden birinden sağlam bir yay ve yarı boş sadağı kaldırdı.

Peki o hangi cehennemdeydi? Peki Kip neredeydi?

Karris kestirmeden gitmiş, diye düşündü. Şehrin güney tarafında bir pazar olduğunu biliyordu ve nerede olduğunu kabaca hatırladığını sanmıştı. Kip'i Kral Garadul'un peşinden yönlendirmişti, onun takip ederek ortalığı kasıp kavuracağını, bu sayede kralın arkasından dönüp onu öldürebileceğini umuyordu.

Belki de kötü bir seçimdi. Orholam, Kip'i terk etmişti. Bir bebek ressamı.

Ona yardım etmek için pek bir şey yapabileceği söylenemezdi. Chromeria'da Kip'in yaptığı şeye yeşil golem adını verdiler. Bir zamanlar bunu bir savaş büyüsü olarak öğretmişlerdi. Artık.

Yeşil goleme gitmenin üç sorunu vardı. İlk olarak yeşil luxini mühürleyemezsiniz. Eğer öyle olsaydı hareket edemezdin. Bazı teknik ressamlar bu sorunu büyük mühürlü plakalar yaparak ve sadece ek yerlerini açık yeşil renkte tutarak çözdüler. Kip'in yaptığı şey çok daha zordu. Bütün büyüyü aynı anda elinde tutuyordu. Muazzam bir odaklanma gerektiriyordu ve zırh ancak onun iradesi kadar sertti. Birisi odağını bozarsa anında zırhını kaybederdi. İkincisi, bu kadar çok yeşil luxin kullanmak taslak hazırlayanları hızla yaktı. Sahte Prizma Savaşı'nda Karris, yeşil teknik ressamların yalnızca üç veya dört kez yeşil goleme gittikten sonra haleyi kırdığını duymuştu. Üçüncüsü, bir boğa kadar güçlü olmanız gerekiyordu. Elbisenin (zırh, golem, her neyse) ağırlığı vardı. Taslağı hazırlayan kişi için bu daha azdı çünkü ağırlığın bir kısmını iradeleri üstleniyordu ama yine de bir adım daha ileri gitmek zorundaydılar.

muazzam miktarda lüksin. Bununla birlikte, bacaklarda açık yeşil kullanılması, yetenekli bir kullanıcının çok büyük sıçramalar yapabileceği ve bir kez hareket etmeye başladıklarında durmalarının neredeyse imkansız olduğu anlamına geliyordu.

Bütün bunlar Kip'in kendisini öldürtme ihtimalinin her şeyden daha yüksek olduğu anlamına geliyordu. Ve Karris onu terk etmişti. Kahretsin. Ne tür bir kadın çocuğunu terk eder?

Karris gölgelerden güneşin konumunu bir kez daha kontrol etti. Güneş gökyüzünde hâlâ alçaktaydı ve bu sokaklar gölgeler ve sislerle kaplıydı. Yukarıya baktığında, ona çarptı. Çatılar, bulutların üzerinde hüküm süren uzak, kare dağ zirveleri gibi sislerin arasından yükseliyordu. Sonra geri çekilme işaret fişeklerini gördü. Bu, Gavin'in ya da Karamuhafızların kullanması gereken renkti ve Gavin'in artık onları bu şekilde kullandığından emindi. Ama nereye geri çekilmek?

Rıhtımlar. Şehri kaybedeceklerini biliyorlardı. Onlar sadece Kral Garadul'a mümkün olduğu kadar ağır bir bedel ödetmeye çalışıyorlardı. Karris'in bu fiyatın nihai fiyat olduğundan emin olmak için fazla zamanı yoktu.

Boş bir eve rastladı; buradaki tüm evlerin boş olduğundan oldukça emindi. Tavukların, birkaç köpeğin ve canlı, sıska bir ineğin artıklarını iterek (birçok insan hem güvenlik hem de evi ısıtmak için gece boyunca hayvanlarını içeriye getiriyordu) merdivenleri buldu ve ailenin eski dairesine koştu. aceleyle boşaltıldı ve çatıya çıkan merdiveni buldu.

Garriston'un kare, alçak evlerinin hepsi bu düz çatılara sahipti. Çatı çoğu aile için üçüncü oda haline geldi. Sıcak, uzun yaz akşamlarında serinlemek için mükemmel bir yer; halkın Gök Mavisi Denizi'nin esintisini yakalamak için tek şansı. Binalar sıkışıktı ama hiçbir şekilde tekdüze değildi. Her bina üç katlı değildi ve hatta birçok binanın katları farklı yükseklikteydi.

Yine de Karris çatıya ulaştığında bir an için manzaranın güzelliğinden etkilendi. Beyaz badanalı çatılar, güneşte parıldayan küçük kareler ve dikdörtgenler, her köşede sisler kıvrılarak, bulutların arasından dağlar gibi yükselen kiliseler ve birkaç konak ve her şeye hakim olan Traverten Sarayı. Daha güneyde, şehri çevreleyen altın bir kuşak gibi Parlaksu Duvarı'nı görebiliyordu. Daha yakınlarda şehir surlarından kara dumanlar yükseliyor, kapılardan büyü parıltıları geliyordu.

Kapattı. Gittiği pazarı buldu. Sis yüzünden tahmininin doğru olup olmadığını anlayacak kadar göremiyordu.

Zaten bu yolda Kip'in hayatı üzerine bahse girdin, bakalım karşılığını alacak mı kapalı.

Kendini aptal yerine koyan Karris, yeşil bir silah koşum takımı çekti, iki bıçağı da sırtına koydu, sadak ve fiyonk ile doğru hizaya getirmek için bir saniye koşum takımıyla oynadı, elbisesinin yırtık, dar kollarına lanet okudu, lanetler yağdırdı. kaslı omuzları ve kollarını yırttı. Nefes aldı. Daha sonra çatının kenarına doğru koşup atladı.

Buradaki evler o kadar yakındı ki atlamak kolaydı. Hatta bazı evlerin arasına komşuların birbirlerini ziyaret edebilmesi için kalaslar bile yerleştirilmişti. Caddenin karşısına geçmek istemediği sürece gitmek kolaydı. Olabildiğince hızlı koştu. Temizlenecek bir sokak, sonra başka bir ev bloğu, sonra da pazar. Caddenin karşısındaki daha büyük boşluğa yaklaşırken gözleri ileri geri sekti.

Orada! Diğer taraftaki evlerden birinin çatısı oldukça alçaktı. Karris sola döndü ve sıçrayarak otuz kırk Aynaadam'ın başının üzerinden geçti. Alt çatıya çarptı, yuvarlandı, tekrar daha yüksek bir çatıya atlamak zorunda kaldığı anda ayağa fırladı. Bir ayağını uzatarak bir sonraki çatıya çarptı. Kendini biraz daha yükseğe itmeye çalıştı ama ileri doğru ivmesini durdurmadı.

Vücudu öne doğru fırladı ama yeterince ileri gitmedi. Gövdesinin yarısı düz, badanalı sıvanın üzerine indi, sonra aşağı kayarak çabalayarak tutunacak bir yer bulmaya çalıştı.

Kirli, çatlak, ufalanan sıvanın üzerine parmaklarının ucuna düştü. Yan tarafa doğru savruldu ve sıva sökülürken bir saniyeliğine tutunmayı kaybetti. Elini bu sefer temiz bir tutuşla tekrar çatıya kenetledi ve diğer yöne doğru savruldu. Ayağı kenara ulaştı ve elbisesinin yırtmacı daha da yukarıya doğru yırtıldı. Sıvanın geri kalanının her an parçalanmayacağına güvenmeden kendini hızla ayağa kaldırdı.

Hayatta olduğu için sevinecek zaman yok. Karris kılıçlarını ve yayını kontrol etti, en azından düşmüşse, kırık bir bacağın altındaki engebeli yüzeydeki altı metrelik uçuruma bir kez baktı. Sonra tekrar koştu.

Pazara bakan bir çatıya ulaştı ve durdu. Kral Garadul, yüzlerce Aynaadam ve birkaç teknik ressamla birlikte geliyordu ve Kip de onların peşindeydi. Gerçekten.

Bu iş iyice karışacaktı. Karris

gülümsedi.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 88

Kip yanıyordu. Birisi onu kırmızı lükse bulayıp yakmıştı. Bu onu durdurmadı. Kırmızının yanmasını önlemek için kendisini saran yeşili kalınlaştırdı. Ateş jölesi yeşile yapıştı. Onu yüzünden uzaklaştıramıyordu, yerine yapıştırılmıştı, amansızdı. Ama yeşil luxini hareket ettirebiliyordu, bu yüzden gözleri netleşip yeniden görene kadar onu dışarı doğru girdap gibi döndürdü. Aynı tekniği kullanarak tüm ateş jölesini kollarına ve omuzlarına, ardından da yanlarına doğru döndürdü, böylece alevler içinde şekillendi. Her şey sadece birkaç dakika sürdü. O bunu düşündü ve luxin bunu yaptı. Daha doğrusu o istedi ve oldu.

İçindeki vahşilik o kadar güçlüydü ki şehirden kurtulup kaçmak istiyordu. Ama buna izin vermedi. Vahşilikten yararlandı. Vahşilik ona hizmet edecekti. Bu onun kırbacı ve tasmayı elinde tutan, onu kontrol etmek isteyen adamı, yani Kral Garadul'u yok etmesine yardımcı olacaktı.

Doğru yöne gittiğinden emin değildi ama Kral Garadul'un askerlerinin akışını takip etti. Kip'in kendisi de sisli bir sabahta yanan bir fener gibiydi. Ama ışık görüşünü kötüleştiriyordu. Bu bir meşale tutmak gibiydi: Eğer onu başınızın üzerinde tutarsanız karanlığı görebilirdiniz ama kendinizle karanlık arasında tutarsanız hiçbir şey göremezdiniz. Kip meşaleydi. Fazla bir şey göremiyordu ve umurunda değildi. Adamların ondan kaçtığını görebiliyordu, bazıları onu görüyor ve deli gibi koşuyorlardı, ama diğerleri sanki bir şeye doğru koşuyormuş gibiydi. Bir buluşma yeri, bir toplanma noktası. Kral Garadul'un olacağı yer.

Kip bir köşeyi dönüp yarım düzine askerin sırtına atladı. Onu görmemişlerdi ve o da duramıyordu. Çığlıklar, yanan etler, lanetler ve kanla ve vücut parçalarına basarken düşmemek için verdiği mücadeleyle tam onların üzerinden koştu. Kollarını büyük süpürme hareketleriyle salladı; ateş, kan ve bıçaklar kalabalığa saçıldı.

Ve bir kalabalıktı. Kip başarmıştı. Burada yüzlerce asker vardı. Meydanın diğer tarafında Aynaadamların göz kırpan zırhlarının loş ışıklarını görebiliyordu. Daha sonra savaşın sevgi dolu kollarına alındı. Sabah sisi yoktu. Düşmanlarını saymak yok. Düşmanlarının bağırışlarını sade bir dille deşifre etmek, ne olacağını bilmesine yardımcı olabilecek emirler vermek yoktu. Yalnızca Kip'in kendi boğazından gelen kükreme, kendi kalbinin gümbürtüsü, nabız gibi atan hayat vardı.

onun büyüsü. Yalnızca kaslarındaki yanma, bir adamın gövdesine saplanmış bir kolun hissettiği direnç ve onu sonuna kadar çekerken hissettiği özgürlük vardı.

Dünya Kip'e kilitlendi. Yeşil zırhın içinde zar zor görebiliyordu, boynunu zar zor çevirebiliyordu. Bu onu çılgına çevirdi. Özgürlüğe ihtiyacı vardı. Tuzağa düşürülemezdi. O bir hayvandı. Ona karşı oluşan sıra sıra askerlerin arasından geçti. Hareketli kolları mızrakları hiç yokmuş gibi savurdu. Kapalı yumruklarıyla kafalara vuruyordu. Adamları sırtından kopardı ve dikenlerini ellerinde kırdı.

Sonra aniden saflar onun önünde ayrıldı. Zamanında kenara çekilmeyen bir adam dışında hepsi ve Kip, her biri on silahşörden oluşan iki sıra gördü. İlk sıra diz çökmüştü, ikinci sıra ayaktaydı ve tüm tüfekler ona doğrultuluydu. Birisi bağırdı, sesi bir emirdi. Ve Kip kendisiyle silahşörler arasındaki tek askeri gördü. Adam da duydu ve anladı. Kip onun yüzündeki paniği gördü.

Silahşörler yaylım ateşi açtı. Ateş ve duman, tüfeklerinden atlayan, hırlayan bir aslan gibi sıçradı. Kip, patlamaya karşı kendini hazırlarken askerin kesildiğini gördü.

Tüfek topları ona bir yumruk gibi çarptı, çoğu aynı anda vuruyor ve ilkinin birkaç saniye gerisinde kalıyor, onu bir yumruğun devamı gibi taşıyordu. Ayakları yerden kesildi.

Bir tezahürat yükseldi. Kip'in başı döndü ve etrafındaki yeşil luxinin yumuşadığını hissetti.

HAYIR! Ceza alabilirim. Bu benim hediyem. Bu benim yeteneğim.

Bir silahşör Kip'in yanına koştu ve başına bir gaf doğrulttu. Adamın kafasına bir şey çarptı -bir ok mu?- ama ıskaladı. Kip, gafil av tüfeğinin genişleyen ağzını yakalayıp kendine doğru çekti, alnına dayadı ve yeşil luxin'i namluya doğru bastırdı. Adam tetiği çekti ve kama patladı.

Kip insanlık dışı bir güçle ayağa fırladı. Çığlık atan silahşörün üzerine basıp kendine baktı. Yeşil zırhının içinde yassılaşmış kurşun tüfek toplarını görebiliyordu. Sanki bir ağaca ateş etmişler gibi. Kurşunlar delip geçmişti ama durdurulmuştu. Kip güldü, neredeyse delirmişti. Kurşun geçirmezdi.

Kip, silahşörlerden birkaçı kaçarken, geri kalanlar öfkeyle yeniden silahlarını doldururken, ramrod'ları ve barut boynuzlarıyla beceriksizce başka bir atış hazırlamaya çalışan silahşörleri görmezden gelen Kip, Kral Garadul'u aradı. Bunlar

erkekler tehdit değildi. Onu bağlayamadılar. Ama göremiyordu. Böylece yeşil luxin'i etrafına sardı ve boyunu uzattı. Basit.

Ve işte oradaydı. Etrafı Aynaadamlarla çevrili olan Kral Garadul atına binmiş, yanındaki teknik ressama bağırıp Kip'i işaret ediyordu. Ressamın cildi parlak maviydi ama büyüsünü toplarken bile gökyüzünden bir şey fırladı. Kadının elleri gevşek bir şekilde açıldı ve mavi, yere dökülerek dışarı aktı. Eyerinden düştü.

Kral Garadul cümlesinin ortasında durdu ve etrafına baktı. Diğer tarafındaki kırmızı renkteki teknik ressam eyerinden düştü. Bu sefer Kip ve tüm Aynaadamlar okun kaynağına giden yolunu takip etti. Bir çatı katında. Karris, sıska, kaslı, kanlı, yırtık bir elbise giyiyor ve şimdiden başka bir ok çiziyor. Aynaadamlardan biri Kral Garadul'u eyerinden indirdi. Karris'in üçüncü oku Ayna Adam'ın baldırını kırdı ve bacağını atına sapladı. Aygır çıldırdı, fırladı, yarım düzine adamı devirdi ve onları ayaklar altına aldıktan sonra takılıp Ayna Adam'ın üzerine yuvarlandı.

Kip hasarı görmezden geldi. Artık hedefine ulaşmıştı. Gücünün azaldığını hissedebiliyordu. Bunu şimdi yapması gerekiyordu. İkinci bir şans olmayacaktı. İleriye doğru atıldı, erkekler ve kadınlar yolundan çekilerek yavaş yavaş tam hızına ulaştı.

Deliyim.

Kip güldü. Eğer bu delilikse öyle olsun. Hepsi Karris'i aramanın ardından kendine gelemeden Aynaadamların ilk saflarıyla çarpıştı. Bazıları dönmüştü, bazıları atına binmişti, diğerleri atından inmişti; bazıları hâlâ çatıdaki suikastçıya ateş etmek için tüfeklerini çekiyor ya da yeniden dolduruyordu. Kip bir atın üzerinden geçti, adamları ezdi, zayıf saldırıları savuşturdu.

Büyük bir luxin yumruğunu sallayarak Ayna Adam'ın kaskını kırdı ama darbe aynı zamanda Kip'in yeşil elinin yarısını da kesti. Başka bir yerde, vücuduna çektiği sivri uçların ve bıçakların ayna zırhıyla çarpıştığı yerden kesildiğini veya kırıldığını gördü. Sağa sola saldırdı ama insanları ezerken bile zırhı parçalanıyordu. Verdiği her darbede kendisinden bir parça koparıyordu.

Kendini toparlayan Aynaadamlar ön sıranın arkasında toplandılar. Kip sırayı yarıp geçti ve kendini hepsi kükreyen düzinelerce tabancaya bakarken buldu. Her ne kadar kendini hazırlasa da bu onu bir kez daha geriye düşürdü. Cildinde sıcak çizgiler hissetti; lüksin artık daha inceydi. Atışların bir kısmı isabet etmiş olmalı.

Başarısız olmayacağım. Şimdi değil. O kadar yakın değil. Lanet olsun, kral nerede? Kip en yakındaki Ayna Adam'a saldırdı ve adama yeşil lüksin topu fırlattı. Ayna Adam'ın göğsüne çarptı ve ikiye bölündü, yeşil luxin damlaları her iki yöne de uçtu, Kip'in yumruğuyla adamın göğsüne hafifçe vurması ve sadece bir tüfek mermisinin istemeden sahanın içine taşınması nedeniyle gol atması kadar fazla hasar bırakmadı. Luxin Kip atmıştı.

Aynaadamların geri kalanı tüfeklerini bıraktılar ve tek vücut halinde keskin, ayna parlaklığındaki kılıçlarını çektiler. Kip, yeşil luxin içinde asılı duran yassı tüfek toplarıyla dolu, bazıları onu kestikleri yerde kanla çevrili göğsüne bakıyordu. Zırhını yenilemek için daha fazla luxin çekiyordu ve küçük topların bir şelalenin altındaki küçük tekneler gibi döndüğünü gördü.

Luxin acımıyor mu? Peki kurşun?

Kip göğsündeki kurşun toplardan birini eline aldı. Elini uzattı ve tüm iradesiyle tüfek topunu taşıyan minik yeşil luxin topunu fırlattı.

Ayna Adamların göğüs plakalarından birinde yeşil yapışkanla kaplı küçük bir delik belirdi. Ayna zırhı deliğin etrafında kıymık gibi, örümcek gibi çizgiler halinde çatladı ve sonra zümrüt yeşili luxine kızıl kan katıldı ve geriye doğru devrildi.

Sanki Orholam Kip'e yeni bir hayat vermiş gibiydi. Yorgundu, kırılmıştı, mutluydu ve özgürdü. Yine gülüyordu. Tamamen delilik. Tamamen durdurulamaz. Kurşun mermiler zırhının içinden geçerek avuçlarına girdi ve onları sanki kendisi de bir tüfekmiş gibi ateşledi. Daha önce çok sakat bırakan yeşil zırhın ağırlığı, artık küçük mermileri o kadar sert atmasına izin veriyordu ki, eğer zırh olmadan yapsaydı, bu onu yere sererdi.

Sağ elini, sol elini, sağ elini, sol elini uzattı. Her yerde çekim. Her yerde erkekler öldü. Kip kesinlikle isabetli değildi ama bu kadar yakından bakıldığında isabetliliğe ihtiyacı yoktu. Bir göğsü işaret etti ve boynuna, karnına veya ikinci sıradaki bir başkasına vurabilir. Her iki durumda da öldürdü ve safları onun önünde yok oldu. Göğsündeki tüm tüfek mermilerini boşalttı ve sırtında ve kollarında daha fazlasını buldu ve her an yenileri eklendi. Ayna Adamlar arasında kanlı bir yol açtı. Kral Garadul'u göremiyordu ama direnişin en büyük olduğu yerin muhtemelen doğru yol olduğunu düşündü. İyi olan hiçbir şey kolay değildir.

Sıraların ve kaosun arasında Kip bir şeyin parıltısını gördü. Kraliyet kıyafetleri. Garadul.

Tam Kral Garadul pazar meydanının arka tarafındaki bir platforma çekilirken içeri daldı. Adamları onu oradaki dar bir ara sokaktan geçirmeye çalışıyorlardı. Kip ileri atıldı ve yeşil luxin bacaklarının onu amaçladığından çok daha uzağa fırlattığını fark etti. Kral Garadul ile ara sokak arasına indi ve son teknik ressamı da dahil olmak üzere kralın iki adamını ezdi. Her yer ölü teknik ressamlarla doluydu ama onların nasıl öldüğü Kip'in umurunda değildi. Gözleri sadece krala odaklanmıştı. Elini arkasına uzattı ve geri kalan Aynaadamlara doğru bir düzine tüfek topu fırlattı.

Kral Garadul platformdaki bir cesede takıldı. Bir anda Kip onun üstüne çıktı. Kip'e tekme attı. Kip büyük bir yumruk indirdi ve kralın bacağını çıra gibi kırdı. Adam çığlık attı. Kip başını yakaladı, büyük luxin yumruklarını her iki tarafta birbirine kenetledi ve kaldırdı. Tüfek ateşinin uğultusu kesildi. Kip krala çok yakındı; kimse cesaret edemez.

"Annemi öldürdün!" Kip kralın yüzüne bağırdı.

Kralın gözleri Kip'in yeşil zırh içindeki yüzüne odaklandı. "Sen?" dedi. “Lina'nın veledi mi? O intikam almaya layık değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Kip!" Birisi bağırıyordu ama Kip zar zor duyabiliyordu. Kral kemerinden bir bich'hwa çıkarmaya çalışıyordu ama çok acı çekiyordu.

"Cehenneme git!" Kip çığlık attı. "Cehenneme git!" Kralı yükseğe kaldırdı ve tüm gücüyle, tüm iradesiyle sıktı.

“Kip! Durmak! Lord Omnichrome’un istediği tam da bu—”

Hiçbir şey bu deliliği, katıksız öfkeyi delemezdi. Kip, bu adamın köyünü katletmesi nedeniyle mi, yoksa annesi için mi daha çok olduğundan emin değildi. O onu seviyor. Ondan nefret ediyordu.

Kral Garadul çığlık attı, Kip çığlık attı ve birlikte Corvan Danavis'in çığlığını bastırdılar. Kip'in elleri birbirine çarptı ve kralın kafası bir üzüm gibi, sanki çok yüksekten düşen bir karpuz gibi fırladı ve her tarafa meyve suyu sıçradı.

“Kip! HAYIR! Senden yapmanı istedikleri şey bu!” Corvan Danavis'in sesi, kralın gevşek cesedini platforma bırakırken Kip'in demir kafatasına nüfuz etti.

Şaşkın bir halde başını kaldıran Kip, Corvan Danavis'in meydana gelen yaklaşık yüz adamın başında olduğunu gördü. Kral Garadul olmadan zaten parçalanmış ve lidersiz olan işgalciler, bu kadar çok yeni askeri görünce dağıldılar.

Kip, arkasında bir bedenin düştüğünü duydu ve döndüğünde, kalbinde ok bulunan bir Ayna Adam'ı gördü. Birisi onu kurtarmıştı. Tekrar. Adamı görmemişti bile. Beyni yüzüyordu. Sanki küçüldüğünü hissediyordu. Yeniden kendi ayakları üzerinde duruyordu, yeşil luxin gitmişti. Sendeledi ve birinin onu ayağa kaldırdığını hissetti. O döndü. Karris çatılardan aşağı inmiş ve bich'hwa'yı kralın bedeninden alıyordu. Karris mi? Onu kurtarmak istemişti, değil mi?

Bu iyi sonuçlandı.

Kral Garadul'un bedenine baktı ve boşluktan başka bir şey hissetmedi. Başını kaldırdığında Corvan Danavis'in orada olduğunu ve küfrettiğini gördü. Kip, Usta Danavis'in küfür ettiğini hiç duymamıştı.

"Az önce ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Corvan sordu.

"Cehenneme git," dedi Kip boş, kuru ve cansız bir sesle. “Bütün kasabamızı öldürdü. Daha kötüsünü hak ediyordu."

Corvan durdu ve gözlerinde yeni bir saygıyla Kip'e baktı. Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra şöyle dedi: “Ata binin. Şehirden çıkmak zorundayız. Şimdi."

"Ama onu öldürdüm. Kazanmaz mıyız?” diye sordu. Kafası çok kalın ve bulanıktı. Ve ışık gözlerini acıtıyordu. Bir battaniye ve karanlık bir odadan başka hiçbir şey istemiyordu. Kazanmışlardı değil mi? "Neden gitmek zorundayız?"

"Şuna bak," dedi Karris yaklaşarak. Zaten monte edilmişti. Duvara doğru işaret ediyordu.

Lord Omnichrome, Anne Kapısı'nın tepesinde, belki de dört yüz adım uzakta duruyordu ve bir tür sihir numarasıyla konuştuğunda, onu mükemmel bir şekilde duyabiliyorlardı. “Kral Garadul'u öldürdüler! Kralın intikamını alın! Yabancıları kovun!”

Kapı açıldı ve ortaya yüzlerce ressam ve düzinelerce renkli adam çıktı. Onları binlerce asker daha takip etti.

“İşte bu yüzden,” dedi Karris.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 89

Gavin'in sezgisi yanlıştı.

Cadı Kapısı'na vardığında, el ve ayak parmaklarıyla sızdıran bir tekne gövdesini tıkamaya çalışan bir adama benzemişti. Ancak şu ana kadar ulaşabildi. O ve Karamuhafızlar Cadı Kapısı'nı başka hiçbir destek olmadan tek başlarına, binlerce askere karşı on dakikadır tutmuşlardı. Bu noktada, Kara Muhafızlarının onun önünde oluşturduğu kurşun kalkanının arkasında durarak onu tutabilirdi.

Onunla kavga etmiyorlardı. Gittiği her yerde karşısındaki ordu geri çekiliyordu. Eğer şehrin sadece bir kapısı olsaydı bu faydalı olabilirdi. Ancak üç kapı ve duvarın dörtte üçü ufalanan bir daire ile durum umutsuzdu. Kimse onunla yüzleşmeyecekti. Sadece yanlara adam gönderip beklediler. Eğer bu adamları uzun süre ayakta tutarsa ordular kolayca diğer kapılardan girebilirdi. Bu zamana kadar kesinlikle tüm kapılar düşmüştü.

Yani düşmanı kurnazdı. Adamlarını Gavin'e saldırarak boşa harcamıyordu. Zaman zaferi onun ellerine bırakacaktı, bu yüzden gücünü koruyordu. Zaferi aceleye getirmeye gerek yok. Adamları Gavin'in çevresine gönderin ve Gavin'in olduğu yer dışında her yere ilerleyin. O zaman Gavin ya tamamen etkisiz hale gelecek, savaşçılar bir yerden diğerine koşacak ve eriyip gidecekti ya da ordusunun ana biriminden ayrılacaktı; bu noktada Lord Omnichrome, ihtiyaç duyduğu kadar canı çöpe atacaktı. öldür onu. Ya da onu yakalayın.

Gavin'deki kampanyacı öfkeliydi. Savaş sırasında boğaza giderdi. Onun önünde erimek mi istediler? Kralın peşine düşüp onu öldürebilir ve paranın mümkün olduğu yere düşmesine izin verebilirdi. Böyle bir şey yapmak onu mümkün olan en büyük tehlikeye sokardı ama umrunda olmazdı. Bu yüzden şans gençlerden yanadır. Homurdandı. Eğer öldürülürse mülteciler limanın iki fersah dışına çıkamazlar.

Gavin küfrederek geri çekilme işaret fişeklerini çekti ve onları yükseklere fırlattı.

"Limanlardan haber var mı?" O sordu.

"Hayır efendim."

Gavin herhangi bir habercinin onu bulmasını beklemiyordu ama yine de iyi olurdu. "Hadi gidelim."

Gavin dönüp koşmaya başladığında kırmızı bir Kara Muhafız, kapının kırık açıklığına kırmızı lüksten kalın bir halı serdi ve onu ateşe verdi. Atlarını daha önce kaybetmişlerdi ve hiçbirini ele geçirmemişlerdi.

değiştirmeler. Tüfek ateşi ve büyü konusunda eğitilmemiş atlar genellikle yararlı oldukları kadar binicileri için de tehlikeliydi. Atlı olmak aynı zamanda sizi tüfekler ve draftçılar için daha iyi bir hedef haline getiriyordu. Şehir o kadar büyük değildi, kaçarlardı.

Tuhaf, boş bir şehirde koşmak. Neredeyse herkes gitmişti ve sakinleri gittikten hemen sonra şehirlerin üzerine çöken o terkedilmişlik havası ve toz tabakası henüz yoktu. Garriston, insanların yiyecekleri ateşte bırakıp kaçtıkları türden bir boşluktu. Yanık kokusu henüz dağılmamıştı. Aslında hiç kimse şehri yakmadığı için şanslıydılar. Boş sokaklar. Boş evler. Pencere kenarlarında terk edilmiş ve henüz solmamış küçük saksı çiçekleri.

Ölüm senin için de gelecek küçük çiçek.

Pusu kurulduğunda köprülerden birine ulaşmayı başardılar. İki düzine teknik ressam ve birkaç renkli yaratık çatılardan fırlayıp büyü yapmaya başladı. Tereddüt yok, uyarı yok. Elbette. En bariz yolu kesmek için Gavin'in etrafını sarmışlardı. Düz çatılar onlara saldırabilecekleri mükemmel bir platform sağlıyordu ve köprünün açık alanı da mükemmel bir ölüm alanı oluşturuyordu.

Ama Karamuhafızlar Karamuhafızlardı. Her biri kendi görevini ve hangisinin öldürüldüğüne bağlı olarak görevlerin nasıl değişeceğini biliyordu. Bunun için antrenman yaptılar. Onlar böyleydi. Yeşil luxin, mavi luxin ve daha fazla yeşil luxin'den oluşan üç katman kalınlığındaki kalkanlar Gavin'i sarmıştı. Nereye ineceklerini tam olarak biliyordu ve kendisinin de savaşabilmesi için her kalkanın üzerinde delikler vardı.

Bir elini kalkanının dışına çıkardı ve görebildiği tüm saldırganları işaret etti. Onlara süperviyole luxin'in dar dallarını fırlattı, onu her bir ressamın üzerine yapıştırdı ve sallanan süperviyole halatları bıraktı. Kara Muhafızlardan ikisi süperviyole/mavi çift renkliydi. İlk eylemleri Gavin'i korumaktı, ikincisi kendilerini korumak ve üçüncüsü de mümkünse bunu yapmaktı. Gavin'in süper mor ipliklerini görebiliyorlardı ve palaskalarından el bombalarını çekerken o parlak yollar boyunca mavi ışıklar çiziyorlardı. Süperviyole ışıklı izleri hatasız bir şekilde takip eden el bombalarını fırlattılar. Bir iki üç dört beş altı. Hatta lüksin yaylarını desteklemişler, böylece doğal bir atış yolu izlemişlerdi.

Ama pusu kuranlar da hareket ediyordu. Ateşli füzelerin ilk dalgasında üç Kara Muhafız yere düştü. Önce Gavin'i savunurken kendi kalkanlarını zamanında tamir edemediler. Dört taraftan bir kırmızı luxin akıntısı fışkırdı,

Ateşe vermek için tüm köprüyü ıslatmaya çalışıyorlar. Mavi ve yeşil Kara Muhafızlar köprünün kenarlarındaki akıntıları yönlendirmek için kalkanlar kaldırırken, sarı bir tanesi görebildiği herkese ışık patlamalı el bombaları fırlattı.

Gavin ileriye baktı ve pusu kuranların köprünün geçişini engellemediğini gördü. Bunun tek bir nedeni vardı. Gavin ve Karamuhafızların daha kötü bir şeye balıklama atlayıp kaçmalarını istiyorlardı.

Mermiler kıvılcımlar saçıyor ve kalkanlarını uğuldatıyordu, el bombalarının patlamaları çatıları sallıyordu ve arkalarındaki iki renkli yaratık buz sarkıtlarına benzeyen devasa mavi bıçakları ateşliyordu. Kara Muhafızlar, Gavin'i güvende tutmak için kalkanlarını ve eğer bu başarısız olursa vücutlarını kullanarak Gavin'in etrafında sıkı sıkıya sıkışmışlardı.

"Haydi gidelim! Köprüyü geç!" dedi komutan. O gençti. Orholam, işin başında bu genç kadın olacak kadar çok şey mi kaybetmişlerdi?

Bütün bunlar da Kara Muhafız eğitimine göreydi. Koruyun, güvenceye alın, karar verin, harekete geçin. Tereddütsüz.

"HAYIR!" Gavin bağırdı. Köprünün yanını işaret etti ve orta açıklıktan otuz adım aşağıdaki noktaya kadar yeşil renkte yeni bir yürüyüş yolu çizdi.

"Flaş!" Kara Muhafızlardan biri bağırdı. O bir sarıydı. Havaya sadece on adım kadar uzağa bir flaş bombası fırlattı. Gavin ve Kara Muhafızlar o kadar güçlü bir şekilde patlarken yüzlerini kapattılar ki, Gavin kalkanlarını salladığını hissedebiliyordu.

Arkalarındaki köprü artık kırmızı luxin akıntılarından korunmadığı için alevler içinde kalırken, yeni yeşil köprüden geçtiler.

Karaya geri döndüklerinde mavi yaratıklardan biri önlerindeki sokağa atladı, onları ikinci pusuya yönlendirmeye kararlıydı. Bir düzine Kara Muhafız eli havaya kalktı ve canavar luxin mermileriyle dolup anında kenara itildi.

Bir Kara Muhafız düştü ama Gavin onu neyin düşürdüğünü görmemişti. "HAYIR! HAYIR! HAYIR!" adam bağırıyordu. Ortağı onlardan ayrıldı. Düşen Kara Muhafız sırtüstü yuvarlandı. Kırk yaşlarında bir kadın olan ortağı, Gavin'in adının Laya olduğunu tahmin ettiği kişi onun başında duruyordu.

"Özür dilerim" dedi düşmüş Karamuhafız. "Çok fazla. Çok fazla." Laya,

düşen Kara Muhafız'ın halesine iyice bakmak için göz kapağını kaldırdı. Bir şeyler fısıldadı, parmaklarını öptü, onları düşmüş adamın gözlerine, ağzına ve kalbine dokundurdu. Daha sonra boğazını kesti. Kara Muhafızların geri kalanı beklemedi.

Bir ara sokaktan geçtiler ve kendilerini, pusu kuran kişinin başlangıçta Gavin'i yönlendirmeye çalıştığı yönün diğer yönünü işaret eden, hepsi de düzen halinde, tüfekleri yukarıda olan düzinelerce silahşörün sırtına bakarken buldular. Adamlar avlarının önlerine çıkmasını beklemeye o kadar kararlıydılar ki arkalarında Gavin'i göremediler. Onlar koşarak geçerken Laya üzerlerine kırmızı luxin döktü. Çok fazla kırmızı. Ateşleme sırasında çıkan alev sesi o kadar yoğundu ki Gavin yarım blok ötede gölgeler gördü; bu da alevlerin bir anlığına çatıların üzerine sıçradığı anlamına geliyordu. Bunu çığlıklar takip etti. Erkekler yanarak ölüyor.

Bir nehir geçişi daha. Bu kez Gavin, Kara Muhafızları boş bir bölüme götürdü ve kendi yeşil alanını karşıya geçirdi. Başka bir pusu riskine girmeye gerek yok.

Rıhtıma ulaştılar ve orada tüfekleri dolu, dışarı bakan yüzlerce asker buldular. Teknelere hâlâ biniliyordu, dağlar kadar bagaj bir kenara itilmiş, geride bırakılmış ve şimdi bariyer olarak kullanılmak üzere toplanmıştı. Dışarıya doğru yola çıkan bir tekne akıntısı vardı, uzakta kaybolan, nöbet tutan Muhafız'ın bacaklarının arasından geçen bir çizgi vardı. Limandaki her gemi kullanılmıştı. Ve çoğu çoktan gitmişti. Mavi, yeşil lüksin ve ahşaptan yapılmış iki devasa mavna inşa edilmişti ve çoktan yola çıkıyorlardı. Geriye, içine sığamayacak kadar çok adamın bulunduğu, şimdi bile hızla dolan bir lüks mavna kaldı.

Buradaki askerlerin çoğu yerli halktı; bütün o Ruthgari askerleri nereye gitmişti? Şüphesiz daha önce gemilere binmiştik. Birisi bunun bedelini ödeyecekti ama şimdi değil. Geride kalan askerler kararlı görünüyordu ve Gavin'i gördüklerinde yüzleri havaya kalktı. Bunlar ailelerine kaçma şansı vermek için öleceklerini düşünen adamlardı. Bu bedeli ödemeye hazır olan adamlar.

"Kim sorumlu?" diye sordu.

“Öyleyim efendim. Lord Prizma. Sayın." Soluk tenine göre tuhaf derecede kıvırcık saçları olan ve gözlerinde ölesiye korkmuş gibi bir bakışa sahip, fare gibi bir Ruthgari öne çıktı. Başka bir zaman olsa Gavin bu garip küçük adamı görse gülerdi. “Yüklediğimiz gemilerin neredeyse tamamı elimizde. Savaşacak adamlar toplandı. Eğer şehirden başka kimse gelmezse, üç yüz kişilik daha yere ihtiyacımız var.”

"General Danavis'ten ya da Komutan Ironfist'ten bir iz var mı?" diye sordu. “Hayır efendim. Lord Prizma. Sayın."

Gavin, "Efendim iyi," dedi. "Karamuhafızlar, haleyi bozmadan draft yapabilenleriniz bana yardım etsin. Beklerken bir mavna daha yapacağız.”

"Bekleyin efendim?" diye sordu bir Kara Muhafız.

“General Danavis geliyor. Bir mavnayı daha bitiriyoruz. Sonra gidiyoruz. O zamana kadar burada olur."

Bir trompet çaldı. Solgun Ruthgari bağırdı: "Düşmanlar geliyor! Hazır!"

"Biz mavna yaparken dayanabilir misin?" diye sordu.

Adam hâlâ ufak tefekti, hâlâ fare gibiydi ama yüzü kararlıydı ve görünüşündeki komik her şey kaybolmuştu. "Duracağız efendim. Son adama kadar."

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 90

Karris, Aynaadamlar'ın hâlâ biraz rüzgarı ve ruhu kalmış gibi görünen atlarından birini seçti. Kalkanı aynalıydı ve sabah güneşinde parlıyordu. Sırtına bir hedef çizse iyi olur. Aslında kendisi de pek göze çarpmayan biri değildi.

Fazla zamanları yoktu. Lord Omnichrome'un renkli yaratıkları arasındaki dört yüz adım ancak labirent şeklinde sokaklardan ya da molozlarla kaplı sokaklardan geçilebiliyordu. Bu onları yavaşlatırdı ama fazla değil. Ancak bazı şeylerin yapılması gerekiyordu. Karris, kana karşı dişlerini gıcırdatarak Kral Garadul'un cesedini kontrol etmek için harekete geçti.

Kesinlikle ölmüştü. Tuhaf bir boşluk hissetti. Onun ölmesini istemişti. O bunu hak etti. Şimdi ise gitmişti. Ve muhtemelen hiçbir şey başaramamıştı. Bich'hwa'sını onun yanında yerde gördü. Sonuv kaltak. Onu aldı ve yeri taradı ama ataghanından eser yoktu.

Zaman yok. Corvan Danavis'in adamları ölülerden barut ve atış toplamayı veya silah değiştirmeyi bitirip destek oluşturuyorlardı. Kip, Karris'in beklediği kadar kötü görünüyordu. Corvan şöyle dedi: "Buna ışık tutması denir Kip ve bu sana her şeyi yaptırabilir. Kendinizi bir köpek yavrusu kadar zayıf veya bir deniz iblisi kadar güçlü hissetmenizi sağlar. Mütevazı erkeklerin tenlerine dokunmaya dayanamadıkları için bütün elbiselerini yırttıklarını gördüm. Ve utangaç kadınları boşverin."

Karris ayağa kalkarak, "Hey, bu sadece bir seferlikti," diye itiraz etti. Yapabildiğiniz zaman, bir teknik ressamın çok fazla taslak hazırladıktan sonra kendi içine çok fazla gömülmesine izin vermemek iyiydi.

Corvan güldü. "Sana herhangi bir gün 'utangaç' diyeceğimi bilmiyorum, Karris White Oak." Bacağına baktı. “Elbette bugün değil.”

Karris, Corvan'ın gözlerini takip etti. Hata! Elbisesindeki yırtmacı neredeyse kalçasına kadar yırtmayı başarmıştı ve atın üstünde oturmak da işe yaramadı. Peki ne yapacaktı? Gidip değişelim mi?

"Süre doldu!" Corvan adamlarına bağırdı. “Rıhtıma doğru gidiyoruz! Yakala ya da öl. Memurlarından biri ona bir soru sormak için geldi ve o, görevlerine dalıp gitti.

Bu da Karris'i Kip'le bıraktı. Bir savaş sırasında engelsiz olmayı tercih ederdi ama onu bir daha terk etmeyecekti. Özgürlüğünden daha önemli şeyler vardı. Atını yana doğru sürdü

platformu. "Buraya gel, Kip," dedi kastettiğinden biraz daha sert bir tavırla.

Belli ki sersemlemiş olan Kip yukarıya tırmandı ve yola çıktılar.

Karris ilk başta temiz bir şekilde kurtulacaklarını düşündü. Daha sonra köprüye geldiler. Uzak uç, Corvan'ın adamları gelmeden hemen önce ateşe verilmiş olması gereken vagonlar ve at arabaları ile kapatılmıştı, yoksa dumanı göreceklerdi.

Kolonun ön tarafındaki adamlar kayarak durdu ve arkalarından koşan adamlar onlarla çarpışarak sütunu çökertti ve kaosa neden oldu. Ön tarafa yakın bir yerde oturan Corvan, alevli barikatları temizlemeye çalışmak için bazı teknik ressamları çarpışmadan kurtarmaya çalışıyordu. Normal şartlarda bu sadece bir veya iki dakika sürer.

Grubun arka tarafına yakın bir yerde, Karris aniden ayağa kalktı ve yanındaki adamlara arka koruma oluşturmaları için bağırmaya başladı. "Tüfekleri yükleyin, kibritleri takın!" Tam zamanında döndüğünde renkli yaratıklardan ilkinin onları takip ettiğini gördü.

Karris hiç böyle bir şey görmemişti. Yeşil yaratıkların bacaklarına muazzam bir esneklik kazandırmak için eklemlerini değiştirebildiklerini biliyordu ama arkalarında çatıdan çatıya sıçrayan tek renkli yaratıklar yeşiller değildi.

Kolları ve bacakları alevler içinde olan sarı bir yaratık, iki eliyle lüksin toplayarak düz bir çatının kenarına doğru koştu. Kenardan atladı ve ellerini aşağı fırlattı, yere sarı bir jet yaydı ve geri tepmeyi kullanarak kendisini bir sonraki çatıya ulaşacak kadar yükseğe fırlattı. Sanki havada birdirbir oynuyordu.

Çok daha yakında bir yeşil ışık.

Karris yeşil bir top fırlattı ve aşağı inen yeşil hayaletin yolunu kesti. Atışı yeşil hayaleti yörüngesinden uzaklaştırdı ve onu öyle bir kaldırdı ki, dehşete düşmüş askerlerin arasına düşmek yerine bir binanın yan tarafına çarptı. Etrafındaki askerler yaratıktan önce iyileşmişlerdi. Karris bir tüfek ateşi sesi duydu.

Lanet etmek! Gaziler onu kılıçlarıyla yok ederek değerli atışları daha aktif düşmanlara saklardı.

Başka bir yeşil yaratık havada uçtu ve Karris onu kaçırdı. Arka sıralara çarparak adamları dağıttı. Diğerleri dehşete kapılarak tüfeklerini doğrultup ateş ettiler, çoğu da hedefi ıskalayıp kendi arkadaşlarına vurdu.

Onu yere bıraktıklarında, her renkten yaratıklar üzerlerine yaklaşıyordu. Lord Omnichrome'un ordusu üç yüz adım bile uzakta olmayan bir köşeyi dönüyor, koşuyor ve saldırı için hız topluyordu. Yarım düzine Omnichrome'un kırmızı ve alt-kırmızı drafter'ı monte edilmişti. İki yüz adım kadar yaklaştılar ve Corvan'ın sıkışıp kalmış adamlarına büyük alevli füzeler fırlattılar.

Sol taraftaki çatıların karşısında, tamamı parlak açılardan ve bıçaklardan oluşan mavi bir yaratık vardı. Sağ tarafta, kel bir kızıl saçlı, tüm vücudu alevler içinde olan çatıların üzerinden atlıyordu.

Birdenbire iri yapılı bir teknik ressam sırtı Corvan'ın adamlarına dönük şekilde Karris'in tam önüne sokağa düştü. Sanki halat tutuyormuş ve ağır bir yük bekliyormuş gibi kollarını iki yana açarak ayağa kalktı. Mavi yaratık ve kırmızı-altı yaratık saldırmak için atladığında kolları dışarı fırladı.

Boyunlarındaki görünmez süperviyole luxin ipleri gerilirken her iki renkli yaratık da sert bir şekilde sarsıldı. Mavi hayaletin vücudu aniden yatay bir hal aldı, konsantrasyonunu kaybederken sahip olduğu tüm lüks bir anda jöle haline geldi. Arka korumanın önünde yere düştü.

Boynundaki mavi zırhın avantajına sahip olmayan kırmızı-altı yaratık, neredeyse hiç yön değiştirmedi. Vücudu bir sonraki çatıya düşüp düştü ve yanan kafası doğrudan nehre yuvarlandı.

Onları kurtaran teknik ressam geriye bir bakış attı ve renkli ışıkların öldüğünden emin oldu. Karris'in nefesi kesildi. Bu, Sahte Prizma Savaşı'nın kahramanı Mor Ayı Usef Tep'ti. Karris bunu fark ettiğinde bile, arka korumaya doğru kavis çizen alevli füzelerin aniden havada sağa sola yön değiştirdiğini ve güvenli bir mesafede patladığını gördü.

Görmediği başka bir yeşil yaratık, mavi luxin bıçaklarıyla delik deşik olarak yere çarptı. Karris, teni parlak mavi olan Eleleph Corzin'in bir ara sokaktan çıktığını gördü.

“Arkanızı kolladık. Gitmek!" bir kadın bağırdı.

Karris döndüğünde en az bir düzine teknik ressamın son çatıda durduğunu gördü. Sanki Karris bir kahramanlar galerisine adım atmış gibiydi. Bağıran kadın Samila Sayeh'ti. Deedee Falling Leaf onun yanında duruyordu; derisi saf yeşil lüksin sarmaşıklarıyla sarılmıştı. Alev Elleri binanın köşesinde duruyordu; her iki elinden de sürekli ateş topları fışkırıyordu. Sağdaki kız kardeşler Tala ve Tayri. Talon Gim ağır kanıyor, sol kolu kullanışsız ama sokakta Usef Tep'in yanında duracak. Ve Karris'in kendisinden tanıdığı diğerleri

gençliği ya da Dazen için kimin savaştığını ve kimin canlı ayrıntılarla anlatıldığını duyduğunu.

"Lanet olsun! Gavin'i kurtarabilecek tek kişi sen ve o çocuksunuz. Onu al ve buradan defol git!" Samila Sayeh gözleri parlayarak bağırdı.

Barikatlar yıkılırken Corvan'ın adamları akın etti. Karris, Kip'in arkasında kıpırdandığını hissetti. Lord Omnichrome'un ordusu hızla gelen bir dalga gibiydi. Karris atını mahmuzladı, sadece arkasındaki büyülü yangına baktı.

Yeterliydi. Corvan'ın adamlarının tümü köprüyü geçmeyi başardı. Oradan rıhtıma doğrudan adrenalin dolu bir atış yapıldı.

Karris son grupla başardı. Corvan önde, rıhtımdaki Gavin'e doğru ilerliyordu. Gavin çalışıyordu, mavnaların çizimini yapıyordu, öyle görünüyordu. Birisi Gavin'i uyardı ve Karris onun Corvan'a doğru çarpık gülümsemesini gördü.

Ve o anda Karris anladı. Sanki sopayla vurulmuş gibiydi. Boğazı sıkıştı. Parçalar birlikte dönüyordu. Son on altı yıldan ve son birkaç günün son birkaç parçasından bin parça: O sırıtış. Bu sabah Corvan'ın omzunu duvara vuruyorum. Eğer Karris Kara Muhafızlar'da on yıldan fazla zaman geçirmemiş olsaydı bunu yakalayamazdı. Ama Gavin ve Corvan birbirlerinden nefret etmeli. Bu açıklanabilir. Elbette profesyonellerdi. Birlikte çalışmak için sebepleri vardı, değil mi? Ancak kusursuz komuta ve anında itaat yalnızca zaman ve güvenle sağlanır. Bu adamlar birbirlerine nasıl güvenebilirlerdi?

Kim savaştan daha iyi bir adam olarak döner?

Gavin şöyle demişti: "Bu notta yazanlar doğru değil. Yemin ederim doğru değil." Gavin neden birkaç dakika sonra ortaya çıkacağını bildiği bir yalanı daha fazla dile getirsin ki?

Çünkü bu bir yalan değildi.

Kahretsin.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 91

Karris'in atından inmesiyle uyuşukluğundan kurtulan Kip, gözlerini kısarak ve kafasını vurarak bir sağa bir sola baktı. Bir an kadına tutunmuştu; kadına sarılırken kollarının göğüslerine değmesinden ve kadının, patlayan silahlar ve köpüren büyüden ziyade ona el yordamıyla dokunduğunu düşüneceğinden endişeleniyordu.

Her türlü rasyonel açıklamaya göre o bir salaktı.

Ve sonra aniden rıhtımdaydılar. Kip olayları iyi takip edemiyordu. Adamlar önce Corvan'a meydan okuyor, sonra onu karşılıyor, Corvan ise emirler veriyor ve şu kişiyle konuşarak adamların arasında kayboluyordu. Kip hem başının döndüğünü hem de bir ayı kadar güçlü olduğunu hissetti. Karris yüksek sesle küfretti ama nedenini anlamadı. Kollarını çekti, hâlâ beline kenetlenmişti. Onu serbest bıraktı ve eyerden kaydığında neredeyse düşüyordu.

"Bir süre sonra senin için geri döneceğim." Karris onun kolunu okşadı. Aniden yüzü iyice odaklandı. Sanki ona bakıyormuş, onu anlıyormuş gibi. O... savunmasız görünüyordu.

Hassas? Karris Beyaz Meşe mi? Başka zaman olsa Kip bu düşünceye gülerdi. Artık odak noktası çok büyüktü. Gözleri gergindi. Bunların bir kısmı Kip için endişeydi ama kolunun önünü okşamak, "Birazdan iyi olacaksın" demekti. Kip için endişelenmiyordu. Başka bir şeyden dolayı tedirgindi.

Karris döndü ve Kip onun omuzlarını dikleştirdiğini gördü. Omuzları kalktı - derin bir nefes alıyordu. Sonra sanki askerler, teknik ressamlar, denizciler ve korkmuş sivillerin arasında her zaman olduğu gibi kendinden eminmiş gibi iskeleden aşağıya doğru yürüdü. Koşuşturmaya, sinirlere ve çok da uzak olmayan kavgalara rağmen kalabalık, bu savaş ve güzellik vizyonu için ayrıldı: düğümlenmiş kaslar ve kadınlık, sırtındaki luxin kılıcı hâlâ duman tütüyor, çıplak omuzlarında is ve göğüs dekoltesi, pençeli bir pençe. bich'hwa yumruğunun içinde, yalınayak, siyah saçları rüzgarda uçuşuyor, adımları korkusuz.

Büyük bir mavna üzerinde çalışan bakır saçlı bir ressamın arkasında durdu. Konuştu. Adamın kafası sanki dönüyormuş gibi hızla dönüyordu. Herhangi bir adam değil. Prizma.

Gavin hemen Karris'e kocaman sarıldı. Rahatlama.

Kip, Karris'in bedeninin kaskatı olduğunu, kollarının hâlâ iki yanında olduğunu, ya şoktan ya da itilmiş olduğunu anlayamadı. Sonra yavaş yavaş kollarındaki sertlik ve

omuzlar yavaş yavaş eriyor gibiydi. Kolları hareket ediyordu, kucaklaşmaya karşılık vermek için Gavin'in sırtına doğru geliyordu.

Sonra Gavin Kip'i gördü. Sürpriz. Karris'i serbest bıraktı, bir şeyler söyledi. Karris'in açık eli Gavin'in yanağını çıtlattı.

Gavin'in elleri havaya kalktı. Ne dedim? Ama

Karris cevap vermeden hızla uzaklaşıyordu.

Gavin bir kadına, bir Kip'e ve arkasındaki bitmemiş mavnaya baktı. Ellerini aşağı attı. Kip laneti ta buradan duyduğuna yemin edebilirdi. Kendi içine kapanmak istiyordu. Sanki az önce anne ve babasının kavga ettiğini görmüş gibiydi. Tek istediği yok olmaktı.

Şehre doğru döndü. Vizyonu hâlâ yoğun bir şekilde tek bir şeye odaklanıyordu, parçalar yerine bütünleri kaybediyordu. Işık hastalığı. Önünde bir ordu olduğunu biliyordu ama bu adamın sadece çifteli fitilini kontrol ettiğini gördü; bıyığının yarısı yanmış olan bu adam tüfeğinin kamışıyla oynayarak onu geri kalan yerinde döndürüyordu; bu adam, süngüsünü çıkarmış, onu sırtını kaşımak için kullanıyor ve sanki hiç korkmuyormuş gibi yoldaşlarıyla şakalaşıyor, oysa gergin, ölü gözleri aksini söylüyordu; Bu adam kimse ona aldırış etmeden durmadan konuşuyordu.

Kip iskeledeki boş fişlere baktı. Tek bir gemi kalmadı. En küçük dory bile gitmişti. Neredeyse onlarınkine paralel iskelede, iri, esmer bir adamın kovalandığını ve etrafının bir düzine Aynaadam tarafından kuşatıldığını gördü. Adamın duruşunda meydan okuyan bir şeyler yazıyordu ama Aynaadamlar'ın üzerinde her açıdan tüfekleri vardı.

Demir yumruk.

“Ben mi delirdim yoksa o Komutan Demir Yumruk mu?” diye sordu.

"Sayın?" Kip'in atının yanında duran bir adam sordu.

"Taşınmak!" Kip bağırdı. "Taşınmak!" Birkaç lanetle adamlar onun için ayrıldılar.

“Kip! Ne yapıyorsun?" Corvan Danavis bağırdı. Kendi açısından Ironfist'i göremiyordu.

Kip onu zar zor duydu. Topuklarını ata gömdü ve canı pahasına tutundu. Yüzlerce sinirli adamın elinden kurtulan at koştu. Kip, suyu ve çekirdeği haline gelen bir nar çuvalı gibi sağa sola savruldu. At iskelenin kenarı boyunca dörtnala doğru genel yöne doğru gidiyordu ama yavaşlamıyordu. Kip dizginleri sertçe çekti ama atın nabzı dişlerindeydi. Ve bırakmıyordu.

Aynaadamlar Kip'in geldiğini gördüler ve bağırdılar. Birkaçının atış yapmak için zamanı vardı. Kip, bir tüfek mermisinin sıcak bir dille kulağını yaladığına yemin etti.

Ben şimdiye kadar tanıştığım en aptal insanım. At, hâlâ yavaşlamadan Demir Yumruk ve onu kaçıranlara doğru koşarken, Kip ayaklarını üzengilerden kurtardı ve eyerden atlayarak Aynaadamlara doğru atladı.

Her şeyi tamponlayan yeşil luxin ile daha önce ne yaptıysa bu sefer yapmadı. Aynaadamları ıskaladı ve sert bir şekilde yere çarptı, takla attı, çatlak, yanmış sol elini sertçe bir şeye çarptı. Sanki elindeki her eklemden ateş geçiyormuş gibi hissetti. Başını vurdu, sırt üstü kaydı, kıyafetleri ona dolandı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Şehirle karşı karşıyaydı. O yönde kimse yoktu. Komutan Ironfist'e döndü, ayakları birbirine dolandı ve düştü. Kendini sol eliyle yakaladı. Gözlerinden istemsizce yaşlar fışkırdı. Izdırap.

"HAYIR!" Demir yumruk çığlık attı.

Kip tek dizinin üstünde sendeliyor, başı dönüyordu ve yalnızca çığlık atan sol eliyle destekleniyordu. Sırtüstü düşmek, bu adamlara bir tehdit olmadığını göstermek, ona zarar vermemeleri için yalvarmak istiyordu.

Kiralık bir kızdan daha çok sırt üstü vakit geçiriyorum. Yeterli.

Adamlardan birinin süngüsü takılmıştı. Kip'e doğru adım atıyordu. Kip sol elinden kendini yukarı itti. Acının ateşi kolunu sardı.

Kip harap olmuş sol elini Ayna Adam'a doğrulttu ve sağlam elinin üzerine destek alarak ateşi geri fırlattı. Alev kükreyerek dışarı çıktı ve adamı sardı. Pişirdi, aynalı zırhı işe yaramazdı.

Sendeleyerek ayağa kalkan Kip, gardiyanlara giderek daha fazla ateş açtı. Ve sonra Corvan'ın sen ışık hastasıyken neden bir ay boyunca askere gitmek istemediğini söylediğini öğrendi. Midesi kaynadı; kustu.

Ayaklarını tutamıyordu. Baş dönmesi ve mide bulantısı onu dizlerinden kesilmiş gibi düşürdü. Midesine o kadar kramp girdi ki ikiye büküldü, cenin pozisyonunda kıvrıldı, hâlâ kusuyor ve kendi pantolonuna kusmuk sıçratıyordu.

Hücumdaki Beyaz Şövalye Kip bir kez daha hiçbir şey yapmayı

başaramıyor. Ölmüştü. Ölmesi gerektiğini biliyordu. Adamlar ona saldırıyordu ve en azından birini öldürmüştü. Onu şimdiye kadar öldürmeleri gerekirdi.

“Luxin'in geri kalanını bırakın. Seni tekrar hasta edecek ama daha iyi, söz veriyorum. Şimdi oğlum! Seni aynı anda taşıyamam ve aynı anda draft yapamam!”

"Demir yumruk?"

Kip gözlerini araladı, etrafa dağılmış ölü adamları ve yumruklarında kanlı mavi luxin sivri uçları taşıyan Ironfist'in onun üzerinde durduğunu gördü. Ironfist'in her yerinde kesikler, kurumuş kan ve barut yanıkları vardı. Gözlerinin yakınında mavi gözlük takıyordu ve kulaklıkları başının arkasına sıkıca bağlıydı. Ghotrası kafasından kopmuştu ve saçının bir tarafı yanmıştı. Adam bir topa el koyduktan sonra nasıl kaçmıştı? Şüphesiz Kral Garadul'un ordusunun tamamı onun üzerine saldırmıştı.

Her şeye rağmen işte buradaydı. Yaralıydı, bitkindi, yaralıydı ama Kip'i bir kez daha kurtaramayacak kadar yaralı değildi.

"Şimdi!" Ironfist talep etti. "Ben de hafif hastayım. Ne sorduğumu biliyorum!”

Kip, luxin'in geri kalanını bıraktı ve tekrar kustu, içi inip kalkıyordu, tüm iç organları ağzından dışarı fırlamaya çalışıyordu.

Ama sonra mucizevi bir şekilde kendini daha iyi hissetti. Neredeyse ayakta durabilecek durumdayım. Ironfist gömleğinin omzunu yakaladı ve onu bedensel olarak ayağa kaldırdı.

"Aptal çocuk, bütün bunları seni kurtarmak için yaptım ama sen neredeyse onu çöpe atıyorsun. Ne düşünüyordun sen?”

Ama Kip'in cevap verecek hali yoktu.

Diğer iskeledeki orduya bakıyordu. Orholam'ın topları.

Sadece iki yüz adım ötede geniş çaplı bir savaş yapılıyordu. Belki yüz asker ve teknik ressam, binlerce askere ve düzinelerce teknik ressama karşı sanık tutuyordu. Gavin'in adamlarının bunalmasını engelleyen tek şey kapalı alandı. Ön saflar bir yığın süngü ve kılıçtan, birkaç mızrak, çapa ve tırpandan, uzun saplı turuncu makaslardan ve her yöne atılan ve engellenen büyülerden oluşuyordu. Ön safların gerisinde, Gavin ve diğer bazı teknik ressamlar son mavnayı bitirmek üzereydiler, gemi inşası için çizim yeteneklerine ihtiyaç duyulduğundan savaşa katılamıyorlardı.

İstilacı kitlesi, Gavin'in adamlarını durmadan geriye doğru itiyordu; ağırlıkları durdurulamıyordu. Kip'e göre artık çok geç kalmışlardı. Ve hâlâ hastaydı, hâlâ başı dönüyordu, kendini hâlâ hayatında her zamankinden daha güçlü hissediyordu, uzanmak istemekle koşmaya gitmesi gerektiğini, yoksa yanacağını hissetmek arasında kalmıştı.

"Beni takip edin" dedi Ironfist. "Mümkün olduğu kadar yakın durun. Uzun süre yüzmüyor.”

Daha fazla açıklama olmadan - süzülmek mi? yüzen neydi?—Ironfist iskelenin yanından doğruca koştu, bir eliyle geniş bir akıntı halinde mavi lüksin püskürttü.

Kip, kaygan yüzeyden aşağıya doğru hücum ederek, sol elinde pantolonunu sımsıkı tutarak ve düşmemek için dua ederek onu takip etti. Mavi yol, iskelenin ucundan dik bir şekilde daldı ve sonra suya doğru düzleşerek, dengesiz bir tekne gibi yüzeyin üzerinde yüzdü.

"Koşmaya devam et!" Demir yumruk dedi.

Büyük lüksin mavnası iskeleden ayrılırken önlerindeki savunma çöküyordu. Savunmacıların son kalıntıları aynı anda hem savaşmaya hem de geri çekilmeye çalışıyordu. Bazıları mavnaya atlamak için koşmaya çalışırken döndüler ve kesildiler. Diğerleri ise gemiye bizzat ulaşma fikrinden vazgeçip yerlerinde durdular.

Ancak Lord Omichrome'un ordusu o kadar büyüktü ve o kadar bastırılmış baskıya sahipti ki, yüz asker onu geri itmeden iskeleyi yerle bir etti, arkadaki adamlar önlerindeki adamları o kadar sert ve acımasızca itti ki her iki savunmacı da ve Lord Omnichrome'un adamlarının ön safları iskelenin hemen kenarından itildi. Düzinelerce, belki de yüz erkek ve kadın körfeze sıçradı.

Bunu başaramayacağız. Gideceğimiz hiçbir yer yok!

Ancak Ironfist yalnızca mavi yolunu dalgaların üzerinden dışarı çevirdi. Orholam adına, mavnaya kadar koşarak mı gideceklerdi?

Kip başaramadı. Çok fazla başı dönüyordu. Çok uzaktı. “Daha hızlı, Kip! Lanet olsun! Daha hızlı!" Demir yumruk bağırdı.

Su sağ taraflarında havaya sıçradı. Kip o tarafa baktı, hiçbir şey görmedi, kendini mavi patikanın kenarından koşarken, neredeyse suya düşüyorken buldu ve geriye doğru kıvrıldı. Her iki tarafa da daha fazla su sıçradı.

Bize ateş ediyorlar!

Akciğerler inip kalkıyor, başları yüzüyor, önlerinde Kip mavna ile rıhtım arasındaki havayı ateşe veren büyüyü gördü. Gavin teknenin kıç tarafında durmuş, büyük alevler, dartlar, hafif el bombaları fırlatıyordu. - gerçek bir topçu kromaturji bombardımanı. Herkes bu kadar çok büyüyü kaldırabilecek birinden korkarak, sersemlemiş, dehşete düşmüş bir halde geri çekilirken, mavnanın etrafında bir boşluk açıldı. Gavin tek başına iskeledeki tüm teknik ressamlarla savaşıyordu. Ve kazanmak.

Bu benim babam. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Diğer her şeyi berbat ettim. O lanet tekneye gideceğim.

Ironfist, "Buna devam edemem," diye bağırdı, sesi gergindi. "Daha dar hale getirmeliyim Kip, yoksa başaramayacağız!"

"Yap!" Kip bağırdı.

Platform aniden üç el genişliğine kadar küçüldü. Kip ayakları su sıçratarak üzerinden koşarken suya battı.

Ama gitmelerine yalnızca otuz adım kalmıştı. Yol, mavnanın yan tarafına bağlanacak şekilde suyun içinden, ileri geri giden tüm sihrin önünden yukarı doğru kıvrılmaya başladı.

Kip başını kaldırıp Gavin'e baktı ve birinin Prizma'nın arkasındaki boş daireye adım attığını gördü. Çocuk köylü kıyafeti giymesine rağmen Kip onu anında tanıdı. Zymun! Zymun diğer mültecilerle birlikte mavnaya gizlice binmişti ve elinde bir kutu tutuyordu. Kip'in kutusu. Kip'in annesinin ona verdiği son şey. Ona verdiği tek şey.

Gavin hâlâ büyü saçıyor ve büyüyü saptırıyordu. Herkes ya onu izliyordu ya da mavnanın kenarına toplanmış ve Ironfist ile Kip'in içeri girmesini izliyordu. Ironfist büyüye odaklanarak çizdiği yola bakıyordu. O kutudan parlayan bir bıçağın çıktığını gören tek kişi Kip'ti.

Kip'in bir sonraki adımı dar lüksin platformunu ıskaladı. Sert bir şekilde suya daldı. Sakar Kip. Aptal Kip. Onun devasa sıçraması, Zymun'un bundan yararlanması için daha da fazla dikkat dağıtıcı hale getirecekti.

Lord Omnichrome, Gavin'e suikast düzenlemesi için Zymun'u göndermişti. Kip bunu görmüştü ve başka bir yere gitmeye karar vermişti. Doğru şeyi yapmak için bir düzine şansı vardı ve hepsini kaçırmıştı. Beş dakika önce bile Ironfist'in peşine düşmemiş olsaydı mavnanın üzerinde olacaktı. Zymun'u durdurabilirdi.

Kip bir daha başarısız olmayacaktı. Reddetti. Ellerini indirdi, suya rağmen gözlerini açtı ve ışığı emmeye başladı. Çok acıttı. Umurunda değildi. Sanki Gavin'in büyük deniz süpürücü motorlarından birinin ağzıymış gibi onu içine çekti. Ve onu yere attı.

Sudan dışarı ateş etti. Orholam'ın kendi eliyle ya da tüm hayatı boyunca ona karşı olan şansı sayesinde artık rotasını tersine çevirerek doğru yöne ateş etti. Mavnanın güvertesine uçtu, korkulukların yanında toplanmış, onu arayan yarım düzine insanı havaya uçurdu ve

ayakları çılgın bir açıda olmasına ve düşmemek için koşabildiği kadar hızlı koşmasına rağmen.

Zymun Prizma'ya yaklaşırken o da Gavin'in etrafındaki açıklığa daldı. Kip onunla çarpışmadan hemen önce Zymun büyük beyaz hançeri Gavin'in sırtına sapladı, Kip'in kafasının tepesi Zymun'un burnunu kırdı. Hızı ikisini de mavnanın diğer tarafına taşıdı.

Büyük bir sıçrayışla yere indiler. Kip, suya dalmadan önce bir nefes aldı ve hemen Zymun'a saldırmaya, onu yumruklamaya, bir elindeki hançeri, diğer elindeki kılıfı parçalamaya başladı. Zymun nefes bile almamıştı. Her ikisini de bıraktı ve panik hareketleriyle Kip'ten uzaklaşmaya çalışarak sallandı. Kip hâlâ su altında olan diğer çocuğu kesmeye çalıştı ama ıskaladı.

Kip nefesini tutarak yüzeye çıktı. Zymun beş adım ötede yüzeye çıktı, kırık burnundan kan akıyor ve suyu lekeliyordu.

Kip, Zymun'un ötesinden çığlıklar duydu. Köpekbalıkları gelmiş ve çılgınca Zymun ile rıhtım arasındaki suyu beyaz köpüklere dönüştürüyorlardı.

“Kip! Halatı tut! İpi tut!” birisi bağırdı. Bir bobin yakınlardaki suya çarptı.

Zymun, Kip'e nefret dolu bir bakış attı ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. Kendisi aynı zamanda iyi bir yüzücüydü. Kip'ten daha hızlı. Onun peşinden gitmek delilik olurdu. Ve kanıyordu.

"Kip!"

Kip hafif hastalığın ilk sarsıntısının kendisine çarptığını hissetti. Kahretsin.

Ama daha önce de hançerini kaybetmişti. Her şeydi. Onu bir daha kaybetmeyecekti. Dalgaların arasında sallanarak, iskeleye doğru giden suyu kesen en azından başka bir üçgen yüzgeci görmezden gelmeye çalışarak bıçağı kınına koydu ve pantolonunun içine soktu ve ancak o zaman ipi yakaladı.

İyi ki sonunda bir döngü vardı. Kip ilk kez kusmadan önce onu kafasından geçirmeyi başardı. Midesinde hiçbir şey yoktu, bu yüzden mavna onu güvertedeki adamlar onu sudan çıkarana kadar bir süre çekerken kuru bir şekilde inip kalktı.

Birisi ona, "Luxinin geri kalanını bırak Kip," diyordu. "Yapamam, yapamam." Kötü olacağını biliyordu. Daha fazla acıya dayanamazdı. Gözlerini bile açamıyordu.

"Hadi Kip, bunu benim için yap," dedi Gavin nazikçe.

Kip luxin'in sonuncusunu da bıraktı. Farkında olduğu son şey, başına vuran acı, ışık mızraklarının karanlığı yok etmesi ve geride daha fazlasını bırakmasıydı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 92

Mahkum ateşin pençesine düşmüştü. Göğsünde açtığı yarık ve kesiğin içine sıkıştırdığı pis saçlar işini yapmıştı. Ölüm ya da özgürlük. Zamandı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Çok fazla titriyordu. Belki çok beklemişti. Bir şansa sahip olabilmek için ateşi en yüksek seviyeye çıkana kadar beklemek istemişti ve buna ihtiyacı vardı. Eğer yanlış hesaplasaydı ölürdü ve Dazen'in tüm sorunları onun adına sona ererdi.

Bu çok trajik olurdu.

Kendini doğrulttu, kirli küçük saç çanağını elinin altında buldu ve bininci kez kusurlarını kontrol etmeye çalıştı. Bilemedi. Ağlayacak gibi oldu, ateş tüm duygularını altüst etti.

"Özür dilerim Dazen. Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi yüksek sesle. Anlamsız sözler. Hiçbir yerden. Yıllardır maviyle marine edilmiş olan kısmı onu tuhaf buluyordu. Beklenmedik değil ama yine de tuhaf. Neden sırf kanı normalden daha sıcak olduğu için bu duyguları hissediyordu ki? Garip ama önemsiz.

Göğsündeki kesiği açtı, büyük, kirli, kan pıhtılaşmış pislik tomarını çıkardı ve bir kenara attı. Hepsi bir arada ortaya çıkmadı. Bazıları yaranın içinde kaldı. Kirli tırnağıyla kalan pisliği kazıdı. Bu onun acıdan öğürmesine neden oldu.

Aptallık. Tırnağını mı kullanmıştı? Bir yarayı temizlemeye çalışırken? Cımbız hazırlamalıydı. Doğru düzgün düşünmüyordu. Gözlerini kırpıştırdı, vücudu sarsılıyordu. Hayır, herhangi bir başarısızlık olmadı. Daha küçük adamlar başarısız olabilir. O değil. Planını denemeden olmaz.

Gavin on altı yıl boyunca kendi elleriyle kazıdığı sığ kaseye doğru ilerledi.

Bazı erkeklerin on altı yıllık çalışma karşılığında gösterecek hiçbir şeyleri olmayabilir.

Yüksek sesle güldü.

Duvardaki ölü adam endişeli görünüyordu. Kendini toparla, Dazen. Gavin. Her neyse. Her kimsen, bugün bir mahkumsun, bugün özgür bir adam olabilirsin. Ya da ölü bir adam ki bu başlı başına bir özgürlüktür, değil mi?

Dazen ince dokunmuş saç kasesini alıp yıllar boyunca kazdığı taş kasenin içine koydu. Mükemmel bir şekilde uyuyor, olabileceği gibi. Uyacak şekilde yapmıştı ve bunu yaparken binlerce kez kontrol etmişti. Hemen önünde oturan

Çanağı ve çukurunu görünce Dazen peştamalını çözdü ve onu bir kenara bırakana kadar beceriksizce kıpırdadı.

“Keşke Karris bizi şimdi görebilseydi, ha?” dedi ölü adam. "Bunun yerine onu nasıl seçebildi?"

Dazen, parlak mavi duvarında oturan, onunla alay eden, bacakları bir kıl kasesinin ve sığ bir deliğin önünde garip bir şekilde açılmış olarak oturan ölü adama neredeyse hiç bakmadı. Dazen ölü adama, "Beni küçük düşüremezsin," dedi. "Ben yapmam gerekeni yapıyorum. Eğer bu ahlaksızlıksa, öyle olsun." Kuru dudaklarını yaladı. Su içmemişti. Bunun için neredeyse susuz kalması gerekiyordu. Dilinin kalınlaştığını hissetti.

Ölü adam yanıt olarak bir şeyler söyledi ama Dazen onu görmezden geldi. Bir an sonrasını unuttu. Su yapması gerekiyordu. Uzanmak istedi. Orholam, yorgundu. Keşke dinlenebilseydi, gücü olurdu...

Tokat! Sırada olan buydu. Biraz daha acı ve sonra özgürlük Dazen. Biraz daha. Sen bir Guile'sin. Bu şekilde zincirlenemezsin. Sen Prism'sin. Haksızlığa uğradın. Dünyanın intikamınızı bilmesi gerekiyor.

Hareket etmeden oturduğu yerde -buradan hareket etmesi için bir neden yoktu, hareket ederse geri dönmesi mümkün olmazdı- vücudunun görünen her yüzeyini inceledi.

Daha sonra kendine tokat atmaya başladı. Görebileceği her yer.

Zor.

"Bu sana mantıklı mı geliyor?" Ölü adam sordu. "Belki de mavilik içinde geçen on altı yıl sana yetmemiştir."

Gavin -Lanet olsun Dazen- onu görmezden geldi. Kollarının ön kısmına, karnına, göğsünün kesik olduğu yer (zafere bu kadar yaklaşmışken bayılmak istemiyordu) ve bacakları dışında her yerine tokat attı. Vücudunun görebildiği her yüzeyine duyarsızlaşana, acıya karşı hissizleşene ve daha da önemlisi kızarana kadar tokat attı.

Gavin yalnızca bir insandı. Bir süperkromat olmasına rağmen o bile küçük hatalar yaptı. Bu Dazen'in iddiasıydı. Bu yüzden Gavin buraya renkli hiçbir şeyin girmesine izin vermemişti. Eğer mavi ışığı tek bir inanılmaz derecede dar spektrumda mükemmel bir şekilde oluştursaydı, herhangi bir nesneden yansıyacak yalnızca mavi ışık olurdu. Mahkumunun kırmızı, yeşil veya sarı gözlükleri olsa bile Gavin'in endişelenmesine gerek kalmazdı. Ama Dazen'in gördüğü minik yeşil parıltı

rengi solmadan önce kasesine her işediğinde ona bir miktar spektrum kanaması olduğunu söylüyordu.

Artık her şey ne kadar ve ne kadar hızlı taslak çizebileceğine bağlıydı.

Ateşten ve vücudunun neredeyse kana bulanmasından dolayı ürpererek, şiddetle titreyerek işedi. Doğrudan depresyona girmiyoruz. Doğrudan saç kasesine değil. Eğer çok fazla işerse, saç kasesinin iç kısmına özenle sürdüğü yağın doğrudan delip geçebileceğinden endişeleniyordu. Böylece eline işedi ve sıcak sıvının yavaşça saç kasesine akmasına izin verdi.

Beni hayvana çevirdin kardeşim.

Ama eğer bir hayvansa Dazen bir tilkiydi. Dehidrasyon idrarını vücudunun üretebileceği kadar şaşırtıcı derecede sarı hale getirmişti ve dokunmuş, yağlı saç kasesi dayanıyordu. On altı yıldır ilk kez sarıyı gören Dazen'in yüreği hopladı, ağlamak istedi. Sarı! Spektrum kanaması vardı! Orholam adına çok güzeldi.

Ondan yola çıktı. Kase yavaş yavaş boşalırken bile çok küçük bir miktar, bir torbadan su emmeye çalışmak gibiydi. Başparmağı kadar bile büyük olmayan sarı bir topu sol avucunun içine aldı.

Hemen ışığa doğru parlamaya başladı ama sarı ışık. Dazen ilk kez hücresini mavi ışıktan başka bir şeyin altında gördü. Vücudunu mavi ışıktan başka bir şeyin içinde gördü. Ve sarı, spektrumun karşı ucunda olmak yerine ortasında yer aldığı için kırmızının görülmesini çok daha kolay hale getiriyordu. Ve hem yukarı hem de aşağı doğru spektrum kanaması vardı.

Ve Dazen'in tüm vücudu tokat attığı için kırmızıydı.

Küçük sarı bilye saçılıp kaybolurken Dazen, elinden geldiğince sert bir şekilde kırmızıyı çekti. Yeterliydi. Yeterli olması gerekiyordu. Sağ koluna kadar olan deri, bir kez daha hücreye hakim olan mavi ışıkta donuk görünüyordu ama kırmızı olduğunu biliyordu.

Ve şimdi ateşinin çıkmasının asıl nedeni.

Dazen kendi vücudundan ısı çekiyordu. İnanılmaz derecede verimsizdi. Daha önce hiç işe yaramamıştı. Titriyordu, ateşi o kadar kötüydü ki düşünemiyordu. Elbette... mutlaka...

Vücudunun ısısından yararlandı, onun bir çölden geliyormuşçasına dalgalar halinde yükseldiğini hayal etmeye çalıştı. Tek ihtiyacı olan küçük bir alev, bir kıvılcımdı. Alabildiği kadarı vardı. Dazen yaşlı bir adam gibi ayağa kalktı. Büyünün ağırlığı vardı ve ne kadar atmayı planlasa da başlar başlamaz düşmemesi gerekiyordu. Dizlerinin üzerinde kalktı ve ölü adama sırıttı.

Ölü adam sanki bunu bekliyormuş gibi sırıttı. Sanki yıllardır bunu bekliyormuş gibi.

Dazen ellerini bir araya getirdi. Sağ elinden küçük bir kırmızı sıvıyı doğrudan ölü adamın yüzüne fırlattı. Sol eli topladığı tüm sıcaklığın bir anda gitmesine izin verdi—

Ve küçük bir kıvılcım yarattım.

Kıvılcım yakalandı. Kırmızı parladı ve aniden mavi hücre kırmızı ışık ve ısıyla doldu. Dazen giderek daha fazla çekim yaptı ve onu doğrudan ölü adama, hücre duvarındaki zayıf noktaya bir çekiç darbesiyle fırlattı.

Kendini toparlama çabalarına rağmen sarsıntı onu yere serdi. Ateş topunu o kadar büyük bir iradeyle fırlatmıştı ki, zayıflamış vücudundaki gücü karşılamasının imkânı yoktu.

Bilincini kaybettiğini düşünmüyordu ama gözlerini açtığında dünya hâlâ maviydi. Arıza. Sevgili Orholam, hayır.

Dazen, ölü adamın ona kötü kötü baktığını görmeyi umarak yuvarlandı. Ama ölen adam gitmişti. Onun yerinde bir delik duruyordu. Duvarda çentikli, kırık, kenarları için için yanan, çamurlu, az yanan kırmızı luxin ile parlıyor. Bir delik ve ötesinde bir tünel.

Kendini durduramadı. Dazen ağlamaya başladı. Özgürlük. Dayanamadı, çok zayıftı ama dışarı çıkması gerektiğini biliyordu. Gavin gittiğini fark etmeden önce buradan gidebildiği kadar uzağa gitmesi gerekiyordu. Böylece emeklemeye başladı.

Mavi luxin hücresinden çıkarken bir tuzak ya da alarm olacağından emin olarak nefesini tuttu. Hiç bir şey. Ciğerlerini güçle dolduran derin, taze, temiz havayı soludu ve özgürlüğe doğru emeklemeye başladı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 93

Kip küçük mavi bir odada uyandı. Her yüzey mavi luxin rengindeydi, hatta uyuduğu şilte bile, bir yığın battaniyeyle yumuşatılmıştı. Hafif sallanma hareketinden mavi mavnalardan birinde olduğunu anladı.

Ve sırtı fena halde ağrıyordu. Aslında vücudunun büyük bir kısmı acıyordu. Sol eli ağır bir şekilde bandajlanmıştı ve her yerine kalın bir lapanın yayıldığını hissedebiliyordu. Omuzları ve her iki kolu da her yeri morarmıştı, sanki birisi her iki bacağını da tahtayla dövmüş gibi hissediyordu, başı zonkluyordu ve vücudunun aklınıza gelebilecek hemen hemen her yeri ağrıyordu. Serçe parmağını oynattı. Evet bu da çok acı vericiydi.

Ve açtı. Inanılmaz.

Bir mülteci gemisindesin Kip. Hiç yiyecek olmayacak.

Tekrar uyumaya çalıştı. Bu onun için en iyi şeydi. Uyandığında kendini daha iyi hissedecekti. O zamana kadar biraz balık falan yakalayabilirler. Yuvarlandı ve beli hâlâ ağrıyordu. Ne... Yerinden kalktı ve bir şeyin üzerinde yattığını fark etti.

Beline uzanan parmakları bir şeye dokundu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bıçak. Onun mirası. Eğer bu kadar acı vermeseydi buna gülerdi. Belli ki buraya battaniyelere sarılı bir şekilde taşınmış ve gitmiş. Kimse fark etmemişti bile. Binlerce mülteci ve askerin, belki de yüz teknenin, korsanların ve endişelenecek diğer şeylerin olduğu bir gemi donanmasında, görünüşe göre Gavin'in aklına gelen ilk şey Kip değildi. Peki ne bekliyordum? Beni soyup kuru elbise alamadılar; kuru elbise yok.

Kip bıçağı bırakıp doğruldu. İnledi. Gerçekten çok acıkmıştı. Ve aç. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Kapının önünden bir kişi geçti ve Kip aceleyle bıçağı bacağının yanına sakladı.

Gavin başını içeri uzattı. "Uyanmışsın!" dedi. "Nasıl hissediyorsun?" Kip, "Sanki üstüme bir fil oturmuş gibi" dedi.

Gavin sırıttı ve gelip Kip'in şiltesinin kenarına oturdu. “Orada bir süredir Ironfist olmaya çalıştığını duydum. Oldukça gergin. Hayatımı kurtaracak kişinin o olması gerekiyordu, biliyorsun."

"O kızdı?" diye sordu Kip endişeyle.

Gavin ayıldı. "Hayır Kip. Kimse sana kızgın değil. Bunu kabul etmiyor ama seninle gurur duyuyor.”

"Öyle mi?"

"Ben de öyleyim."

"Çok geç kaldığımı sanıyordum." Gavin onunla gurur mu duyuyordu? Zihni bu düşünceyi gerçekten kaydedemiyordu. Annesi ondan her zaman utanmıştı ve Prisma'nın kendisi de gurur mu duyuyordu? Kip hızla gözlerini kırpıştırıp başka tarafa baktı. "Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Gavin gülümsedi. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim" dedi. “Ah, sen... o çocuğu tanıyor muydun? Suikastçi?"

Kip boğazında bir yumru hissetti. “Rekton'u ortadan kaldıran taslak hazırlayıcılardan biriydi. Onun adı Zymun'du. Beni orada öldürmeye çalıştı. Yemiş mi?” Kip, tüm o köpekbalıklarına doğru yüzen çocuğun çok kan kaybettiğini hatırladı.

"Bilmiyorum" dedi Gavin. "Benim kuralım şu; eğer bir düşmanın öldüğünü kendi gözlerinizle görmüyorsanız, onun hâlâ hayatta olduğunu varsayın." Özel bir düşünce karşısında neredeyse acımasızca sırıttı. "Ama," dedi kendini bu durumdan kurtararak, "sanırım bu bunu açıklıyor." Kip'in hançerinin bulunduğu gül ağacı kutuyu çıkardı.

Gavin onu Kip'e verdi. "Boş" dedi. “Ama ben bunun annenin sana vermeye çalıştığı kutuya benzediğini düşündüm. Ya sizin Zymun'unuz onu Kral Garadul'dan çaldı ya da bu yaygın bir tarz. Görünüşe göre elinde bir bıçak var ama sanırım o da dalgaların arasına girmiş. Üzgünüm."

Kip aceleyle itiraf etmek istedi ama bıçak onundu. Gavin onu elinden alabilir. Kip henüz onu görememişti bile.

“Her neyse,” dedi Gavin, “sen dinlen. Yapacak işlerim var. Birisinin sana yiyecek göndermesini sağlayacağım, sonra konuşuruz. Elbette?" Ayağa kalktı, kapının önünde durdu. "Teşekkür ederim Kip. Hayatımı kurtardın oğlum. Tebrikler. Seninle gurur duyuyorum."

Oğul. Oğul! Gavin'in bunu söylerken sesinde gurur vardı. Kip Prism'i gururlandırmıştı. Tepelerin üzerinden fışkıran ışık gibiydi, ruhunun hiç görmediği yerleri aydınlatıyordu.

Boğazındaki yumru büyüdü, gözleri yaşlarla doldu. Gavin gitmek için döndü. "Beklemek! Baba, bekle!”

Kip de kapıda beliren Gavin gibi donup kaldı. Kip bu kelimeyi son kullandığında sümüklülük yapıyordu ve işler pek de iyi gitmemişti.

Ve sonra Kip aniden Gavin'in "genç adam" gibi "oğul" demek istediğini fark ettiğinde durum daha da kötüleşti. Kip köpekbalıkları için tekrar suya atlamayı diledi. "Çok üzgünüm" dedi, "Yapmadım..."

"HAYIR!" Gavin eliyle onun sözünü kesti. "Başka ne yaparsan yap, bugün bir Guile olduğunu kanıtladın, Kip."

Kip dudaklarını yaladı. “Karris... onun sana vurduğunu gördüm. Bu benim yüzümden miydi?”

Gavin nazikçe güldü. "Kip, bir kadın araştırmayı asla bırakmayacağın bir gizemdir."

Kip durakladı. "Bu bir evet mi?"

“Karris bana vurdu çünkü vurmaya ihtiyacım vardı.”

Bu pek yardımcı olmadı.

Gavin, "Biraz uyu... oğlum," dedi. Sanki kelimenin tadını alıyormuş gibi durakladı. “Bu 'yeğen' saçmalığıyla işimiz bitti. Dünya senin benim oğlum olduğunu bilecek. Ve sonuçlarının canı cehenneme." Ufacık umursamaz bir gülümseme. Ve sonra gitmişti.

Kip uyumadı. Sırtını mavi duvara dayadı ve hançerini çıkardı. Bıçak, ucundan kabzasına kadar spiral şeklinde siyah dişli bir göbeğe sahip, göz kamaştırıcı tuhaf beyaz bir metaldi. Kabzasındaki yedi adet berrak, mükemmel elmas dışında çok az süsleme vardı. Altı elmas ve belki bir safir. Kip mücevherlerini pek bilmiyordu ama altı taş cam kadar berraktı ama parlak bir şekilde kırılıyordu. Yedinci, boyut ve netlik açısından diğerleriyle eşleşiyordu ama parlak, büyülü bir mavi renkte parlıyordu. Kip hançeri kınına soktu.

Annem nasıl böyle bir şeye sahip oldu? Pus için onu nasıl rehin vermedi?

Kip hançeri yerine koymak için gül ağacından kutuyu açtı ve bandajlı sol eliyle onu yoklayıp baş aşağı kucağına düşürdü. Ters çevirdi ve ipek astarın gevşek olduğunu, kutunun kendisine değil, kutuyu dolduran çerçeveye bağlı olduğunu gördü. Çerçeveyi çekerek dışarı çıkardı. Altında, onu farklı boyutlardaki kemerlere bağlamak için kılıfın rengiyle eşleşen ekstra bağcıkların bulunduğu ince bir bölme vardı. Gizli bir bölme değildi ama ne Zymun ne de Kral Garadul bunu fark etmemişti çünkü orada bir not vardı.

Kimsenin geçmediğinden emin olmak için kapıya endişeyle bakan Kip, annesinin sert, kasıtlı vuruşlarıyla yazılmış notu okudu: “Kip, Chromeria'ya git ve bana tecavüz eden ve sahip olduğum her şeyi alan adamı öldür. Onun yalanlarına kulak asmayın. Yemin ederim beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Eğer beni sevmiş olsaydın, eğer bu dünyada iyi bir şey yapmak istersen, bu hançeri babanı öldürmek için kullan. Gavin Guile'yi öldür.”

Kip kendini kilitlenmiş, felç olmuş hissediyordu. Birisi ona yalan söylüyordu, ona ihanet ediyordu. Kip o derin, emici öfke havuzlarının kıpırdandığını hissetti. Annesi olmalıydı. Bağımlı. Fahişe. Yalancı. Kip'in annesi puslanmak için yalan söylerdi: Kip'i bir dolaba bırakırdı. Gavin ona karşı sert davranmıştı ama ona asla yalan söylememişti. Asla yapmazdı. Asla. O, Kip'in ailesiydi. Kip'in sahip olduğu ilk şey.

Ama hançeri ve hatta kutuyu annesi saklamıştı. Her ikisini de bir sis dağına satabilirdi. Ne zaman arzu çılgınlığı onun üzerinde olsa bunları düşünürdü. Eğer bu onun için sisten daha önemliyse neden yalan söylesin ki?

Kip ürperdi, sanki demirlediği yerden sökülüyormuş gibi hissediyordu. Gerçeği bilmiyordu. Ama yapardı. Yemin etti.

Notu katladı ve arkasında daha önce gözden kaçırdığı hızlı bir karalama gördü; diğerlerinden daha gevşek ve hızlı yazılmıştı ama inkar edilemez bir şekilde annesinin el yazısıyla yazılmıştı: “Seni seviyorum Kip. Her zaman öyleydim. Bu sözleri hiç söylememişti. Bir kez değil. Tüm hayatı boyunca değil.

Notu sanki bir yılanmış gibi fırlatıp attı. Kimse duymasın diye yüzünü battaniyeye gömdü. Ve haykırdı.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 94

Dazen karanlıkta sürünüyordu. Bu ölümdü ama hayat ötelerde bir yerde uzanıyordu. Zemin keskindi, ellerini ve dizlerini acımasızca kesiyordu. Mavi hücreden ayrılmadan önce mümkün olduğu kadar çok kırmızı luxin emmişti ve eğer ateşi olmasaydı bir alevi canlı tutabilirdi ama düşünceleri hala uyuşuk ve aptalcaydı. Yapabildiği tek şey öfkesine tutunmaktı ve kırmızı ilk başta bunu yapmasına yardımcı olmuştu.

İntikamımı alacağım, diye düşündü ama bu tutkusuzdu. Sadece ellerinde, dizlerinde ağrı ve emekleme vardı. Durmayı reddetti. Bu tünel tekrar kıvrılıp kıvrılmıştı ama sonsuza kadar devam edemezdi. Yakında uyuyacak ve ya ölecek ya da daha güçlü uyanacaktı. Gücünü toplayıp Gavin'i devirecek kadar güçlü. Zayıf bir şekilde güldü ve emeklemeye devam etti.

Lanet olsun bu keskin kayaya. Kardeşi ne yapmıştı? Hapishanesini saf cehennem taşından mı oydu?

Orospu çocuğu, Gavin'in yaptığı da tam olarak buydu. Dazen'i parçalamak için bir servet harcadım. Nefret dolu piç. Ancak Dazen'i durdurmak o kadar da kolay değildi. Sürünmeye devam etti. Özgürlük ondan bu kadar kolay mahrum edilemezdi.

Yine de obsidiyen o kadar nadirdi ki, bütün bir tüneli bu malzemeyle kaplamak Guile ailesinin bir yılda kazandığından daha pahalıya mal olurdu. Gavin neden böyle bir şey yaptı ki? Maddenin sihirli özellikleri, saf karanlıkla ve doğrudan bir bağlantıyla (örneğin kan veya açık bir kesik yoluyla) luxin'i bir taslaktan çekip çıkarabileceği anlamına geliyordu. Kırmızı lüksinin artık Dazen'in nefret hissetmesine yardımcı olmamasına şaşmamalı. Hepsi boşaltılmıştı.

Dazen'in aklını kurcalayan bir şey vardı. Tüneldeki virajlar belki de buydu. Tüneller, mavi hücreden tünele mavi ışık sızmayacak şekilde eğilmişti. Böylece tünel tamamen karanlık olacaktı. Yani obsidiyen işe yarayacaktır.

Gavin'e lanet olsun. Beni durdurmuyor. Lanet bir enkaz olsam bile umurumda değil. Buradan çıkıyorum.

Dazen'in bir parçası ona durmasını, düşünmesini söylüyordu. Onun o mavi, mantıklı kısmı. Ama duramadı. Eğer hareket etmeye devam etmeseydi hiçbir yere varamazdı. O kadar hastaydı, o kadar ateşi vardı ki eğer durursa bir daha asla hareket edemeyebilirdi. Gavin onu felç etmek istedi.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Dazen ilerlemeye devam etti. Buradaki zemin farklıydı. Obsidiyen değil. Bunu atlatmıştı. Daha uzağa süründü. Yemin edebilirdi

önünde bir parıltı. Sevgili Orholam, orada...

Zemin, gizli menteşeler üzerinde sallanarak altından aşağıya doğru sarktı. Dazen kendini durduramadan taklalar atarak arkasında kapanan bir kanaldan aşağı yuvarlandı. Yeşil ışıkla yıkanarak yuvarlandı.

Yeşil?

Ağaç gibi yeşil duvarları olan, tamamı yuvarlak bir oda. Su, yiyecek ve hava için üstte bir delik, atıklar için altta bir delik. Dazen umutsuzca cildindeki kırmızı lükse baktı. Gitmişti. Hepsi gitti, hepsi obsidyen tüneli tarafından emildi.

Dazen aptalca, umutsuzca, delice gülmeye başladı. Mavi hapishaneden sonra yeşil hapishane. Ağlayana kadar güldü. Tek bir hapishane yoktu. İki tane yoktu. Artık biliyordu. Hiç şüphesi yoktu. Yedi hapishane vardı. Her renk için bir tane ve on altı yıl boyunca yalnızca ilkinden kaçmayı başarmıştı.

Güldü ve ağladı. Parlak yeşil duvarlardan birinde ölü adam da onunla birlikte gülüyordu. Ona.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Bölüm 95

Gavin'in kamarasına giren Corvan Danavis, "Yenilgi için fena değil" dedi.

Gavin uykulu gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Kip'le konuştuktan sonra yaptığı "hızlı şekerleme" onu şaşkına çevirmişti. Ancak geçen hafta o kadar çok taslak hazırlamıştı ki, kendini kötü hissetmesine şaşmamak gerek. Şöyle dedi: “Bir şehri, Kara Muhafızların dörtte üçünü ve binlerce olmasa da yüzlerce askeri kaybettik. Az önce tanıdığım öz oğlum, haklı bir satrapı alenen öldürdü, bu da diğer satrapları benim dünyayı yeniden yönetmeye çalıştığım konusunda endişelendirecek. Orholam'ın bildiği nereye yerleştirmemiz gereken binlerce mülteci var; Garriston'dan sorumlu bir pagan ordusu var; ve onlara artık düşmanlarımı koruyacak, neredeyse dokunulmaz bir duvar inşa ettim. Oh, ve kızın da düşmanlarımıza katıldı. Eğer bu bir yenilgi için kötü değilse, ne olduğundan pek emin değilim."

Corvan, "Daha kötüsü olabilirdi" dedi.

Gavin yanağını Karris'in tokatladığı yeri ovuşturdu. Daha kötüydü Corvan, demek istiyordu. Karris'i canlı gördüğüne o kadar sevinmişti ki hiç düşünmeden ona sarılmıştı. Sırf bu yüzden bile tokadı hak etmişti. Ama yarım dakikalığına ona tutunmuştu. Belki Kral Garadul'un ordusundan uzakta, güvende olduğu için rahatlamıştı ama Kral bunun daha fazlasını umuyordu.

Sonra fısıldamıştı, “Senin büyük sırrını biliyorum, seni pislik. Neden bana kendin anlatacak kadar erkek olamadın?”

Büyük sır? Kalbi göğsünün içinde dondu. Hangi büyük sır?

Onu serbest bıraktı ve gözlerinin içine baktı. Dayanamadığı için bakışlarını kaçırdı ve Kip'i gördü. Büyük olasılıkla öldüğünü düşündüğü Kip. Bir salak gibi, "Kip?" dedi.

Kip'in onun büyük sırrı olduğunu kastetmemişti. Bu aptalca olurdu. Tabii ki Kip'i biliyordu. Ama beyni çalışmıyordu. Onun yakınlığı, mücadele, çiziminin bu kadar çok etkisi ve ani açığa çıkma hissi düşüncelerini boğdu.

Ona tokat atmıştı. O bunu hak etmişti.

Gavin Corvan'a şöyle dedi: "Her zaman daha kötü olabilir. Hava iyi mi?” Doğruldu. Eğer bu mavnaların fırtınayı atlatmasını sağlayacaksa yapacak çok işi olacaktı.

"Durun," dedi Corvan. “Oraya çıktığınızda tavrınız önemli.”

Gavin durdu. Corvan onunla daha önce de bu şekilde konuşmuştu ama savaştan beri konuşmamıştı. "Neden bahsediyorsun?"

“Demek istediğim bu Lord Omnichrome Garriston'u umursamıyor. Garriston'un onun için sahip olduğu tek şey, bizden zafer almak ve insanları sizinle savaşmaya harekete geçirmek için sizi bir satrapı öldürmekle suçlamaktı. Onun istediği Chromeria'yı yok etmek. Orholam inancını ortadan kaldırıp yeni bir düzen kurmak istiyor. Ve henüz bu yeni düzenin ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

"O halde 'yenilgi'yi 'ezici yenilgi' olarak yeniden ifade edelim, öyle mi?" Gavin çocukça davrandığının farkındaydı ama çevresinde şikayet edebileceği tek kişi Corvan'dı. Arkadaşının geri dönmesi iyi hissettirdi.

Corvan, "Savaşa hazırlanmalıyız" dedi. “Küçük bir şehirden daha büyük bir savaş.”

"İnsanların ona katılacağını mı sanıyorsun?"

Corvan, "Sürüler halinde" dedi. “Kızım öyle yaptı ve o aptal değil. Bu yüzden onun karizmatik olduğuna inanmalıyız ve bizi yenecek ve her istediğini elde edecek kadar akıllı olduğunu zaten gördük. Bu yüzden elimizdekilere bakmalı ve hazırlanmalıyız.”

Ona katıldığı için üzgünüm Corvan. Çok mantıklı bir kıza benziyordu. O iken ona daha iyi dikkat etmeliydim...”

"O mantıklı bir kız. Onun için endişelenmiyorum. Geri gelecektir," dedi Corvan. Sesinde bir keskinlik vardı, olması gerektiği gibi. Kendini de ikna etmeye çalışıyordu. Ancak Gavin bunu zorlamaması gerektiğini biliyordu.

"Peki neyimiz var?" diye sordu.

"Sen ve ben elimizdeyiz. Üçünü de kolaylıkla kaybedebilecekken Karris'i, Kip'i ve Ironfist'i geri aldık. Artık ruhlarının özüne kadar Gavin Guile'ye inanan otuz bin insanın bağlılığına, sadakatine, huşu ve motivasyonuna sahibiz. Ben buna bir ordunun başlangıcı diyorum. Sen Prism'sin. Pagan bir kral sana nasıl karşı çıkacak?”

Gavin güldü çünkü ikisi de yaklaşık bin yol olduğunu biliyordu. Corvan'ın düşüncesi de biraz korkutucuydu. Olayları nasıl da görüyordu. Gavin'in dikkatli olması gerekiyordu. En yakın arkadaşınıza bile söyleyemediğiniz şeyler vardır. Büyük amaçlara en iyi şekilde yanlış yönlendirmeyle ulaşılabilir.

Gavin düşünceli bir tavırla şöyle dedi: "Biliyor musun, ölmeden önce başarmak istediğim şeylerin bir listesini yaptım ve bu listedeki en iyi şey Garriston'u serbest bırakmaktı. Savaştan sonra orada olmasına izin verdiğim şey... Yaptığım en kötü şey miydi bilmiyorum, kalabalık bir alan ama olan bitene izin verdim.

Garriston'da yaşananlar yaşanmaya devam ediyor. On altı yıldır. Tüm gücüme rağmen Spectrum'un bunu durdurmasını asla sağlayamadım."

“Bir zamanlar kazanamadığında kuralları değiştirme becerisine sahip bir adam tanıyordum. Diğerleri onun zaten kaybettiğini söylediğinde pes etmedi” dedi Corvan. "Yani... Garriston savunulamaz duvarlara sahip yıkık dökük binalardan oluşan bir koleksiyon."

“Böylece yeni duvarlar inşa ettim, kuralları değiştirdim. Denedim Corvan! Kaybettim!" Gavin yüzünü buruşturdu, gün ağarıyordu. “Ah, sonra da şunu diyeceksiniz: 'harabeye dönmüş binalardan oluşan bir koleksiyonu kaybettiniz.' Ben de şunu diyeceğim: 'Evet! Bunu belirledik.' Ve Garriston'u serbest bırakmaya karar verdiğimde muhtemelen binaların sefaletinden değil, insanların sefaletinden endişelendiğimi söyleyeceksiniz.”

“Sonra da serbest bırakmak istediğiniz tüm insanların burada olduğunu belirteceğim. O zaman üstün bilgeliğimi kabul edeceksin."

Gavin güldü. Bazı anlarda sanki ayrılmalarının üzerinden bir gün bile geçmemiş gibiydi. “Eh, bunlardan birinin gerçekleşmeyeceğini biliyoruz.”

Corvan sırıttı. Ama haklıydı. "Öyleyse" dedi, "dışarı çıkın ve gülümseyin, askerlerinizin sırtını sıvazlayın ve önünde büyük bir amacı olan bir imparator gibi, bu büyük amacı gerçekleştirecek bir promachos gibi davranın. Bu insanları serbest bıraktınız. Onları koruyacaksın ve onlara yeni bir yuva vereceksin. Onlara adaleti sağlayacaksın. Ve sana yardım edecekler.”

Gavin, "Bazen lider olmanız gerektiğini düşünüyorum, ben değil," dedi.

“Ben de,” dedi Corvan. Sırıttı. “Orholam'ın yolları gizemlidir. Bazı durumlarda çok gizemli.”

"Teşekkür ederim" dedi Gavin. Daha sonra birlikte güldüler. Bu iyi hissettirdi. Aç bir ruh için yiyecek.

“Bu arada, sırtın nasıl? O küçük gelinciğin seni bıçakladığına yemin edebilirdim. Biliyorsun, Kip onu durdurduğu için bir kahraman olarak selamlanıyor.”

"Sanırım onu tam zamanında yakaladı," dedi Gavin, ama Kip ona saldırdığında çocuğun böbreğine bir kurşun sıkmış olmalı çünkü yakıcı bir acı hissetmişti. Gömleğini çekip Corvan'a gösterdi. Gömlek böbreğinin üzerinden kesilmişti ama derisi kırılmamıştı. "Yakın bir şey" dedi.

Corvan ıslık çaldı. "Orholam'ın eli senin üzerinde olmalı dostum."

Gavin homurdandı. Kafasının nasıl hissettiğine bakılırsa Orholam'ın elinin biraz daha nazik olmasını diledi. "O zaman imparatoru oynamanın vakti geldi," dedi. Birlikte kulübenin kapısına doğru yürüdüler; mavnaya kamaraları kim çizmişti?

Gavin durakladı. “Corvan, bir şey beni rahatsız ediyordu.”

"Evet?"

“O küçük kasabada geçirdiğin onca yıl. Senin ve Kip'in aynı yerde olmanız korkunç bir tesadüf gibi görünüyor."

Corvan ciddi bir tavırla, "Tesadüf değil," dedi.

"Onun izini sürdün. Sen ona bakıyordun. Onu izliyorum." Gavin'in Corvan'ın bunu onaylamasına ihtiyacı yoktu. O biliyordu. “Ama ona hiç bu kadar yaklaşmadın.”

"Zaten yapmamaya çalıştım. O iyi bir çocuk. Ama o olduğu kişidir," dedi Corvan. Demek istedi ki, O senin kardeşinin oğludur. Corvan ellerine baktı ve sesini alçalttı, böylece biri odanın hemen dışında kulak misafiri olsa bile kelimeleri anlayamazdı. Bir gün onu öldürmem için bana ihtiyacın olabileceğini biliyordum. Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırmak istemedim.

Uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi.

Danavis'in sloganı Bire Sadakat'ti. Corvan Orholam'a, Chromeria'ya ya da herhangi bir inanca inanmıyordu. Gavin'e inanıyordu. Bazen birisinin sana bu şekilde inanması korkutucu olabiliyordu. Gavin bir an Corvan'a yedinci ve son amacını söylemeyi düşündü. Ona güveniyorum. Ama hayır. Bu şekilde daha güvenli. Zamanı geldiğinde bunu ona söyleyecekti.

Corvan sonunda, "Bir dünya," dedi.

Gavin gri gökyüzüne bakarak, "Bir gün," dedi. Falan. Corvan homurdandı. "En azından dışarısı güzel" dedi ve yoluna devam etti.

Bazen Corvan'ın alaycılığı o kadar donuktu ki.

Gavin omuz silkti ve omuzlarını sıvazlayarak, yaralıları kontrol ederek, malzeme ve gidişat hakkında sorular sorarak etrafta dolaştı; çoğunlukla görülüyor, ilgileniyor ve sorumlu görülüyordu. Karris tüm zaman boyunca onu izledi ama ona tek kelime etmedi. Çözmesi gereken başka bir sorun daha vardı.

Kip'i kontrol etti. Çocuk kıvrılmış uyuyordu. O da olabilir. Gavin hâlâ hikayeleri çözüyordu. Hikayelere göre Kip yeşil, mavi, kırmızı ve belki de sarıyı seçmişti. On beş yaşındayken. Gavin test taşında tahrifat yaparak ikisine de biraz zaman kazandırmayı umuyordu; Kip'in

yol zaten yeterince zor olacaktı. Artık çok geç. Zeki, cesur ve artık çok renkli olan çocuk, bir Guile olduğunu fazlasıyla kanıtlamıştı; Gavin'in gerçeği ondan saklamak için iki kat daha fazla çalışması gerekecekti.

Yapılacak çok iş vardı.

Bunlardan en önemlisi babasıyla yüzleşmek ve ona karısının öldüğünü, piç torununun bir satrapı öldürdüğünü söylemek ve işleri düzeltmek için bir satrapın kızıyla evlenme konusundaki konuşmayı savuşturmaya çalışmaktı; Gavin'in bu konuşmayı yapacağı konuşmaydı. kaybetmek.

Diğer mavnaya gitmek üzere bir kürek çekmek için mavnanın yan tarafına gitti. Taslak çıkarabileceği mavi bir şey bulmak için etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu. O yukarı baktı. Bulut yoktu. Parlak bir gökyüzünün altında denizde bir mavnanın üzerindeydi. Ama bir şeyler yanlıştı.

Maviyi çizmeye çalıştı. O bir Prizmaydı; beyaz ışığı her şeye ayırabiliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Gavin'in içinde bir panik dalgası parladı. Önce başparmağı işaret parmağına, sonra aşağıya, sonra yukarıya doğru parmak uçlarıyla renklerini saydı. Alt-kırmızı, kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, bl—Hiçbir şey. Sanki bu onun hatasıymış gibi rahatsız edici orta parmağına baktı. Mavi yoktu. Taslağını çıkaramadı. O bunu göremedi bile. Başlıyordu. Yedinci yılda değil. Şimdi. Bir Prizmanın sonun ne zaman başladığını nasıl bildiğini bile bilmiyordu. Artık biliyordu. Renklerini kaybediyordu. Beş yılı kalmamıştı; artık başlıyordu. Gavin ölüyordu.

Işık Getiren 1 - Siyah Prizma

Teşekkür

İki yıl önce Night Angel üçlememi tipik bir zafer ve dehşetle dünyaya gönderdim. On üç yaşımdan beri romancı olmak için yanıp tutuşuyorum. Bu benim şansımdı, kitlelerin meydan okumasından kaçma şansımdı. İlk çıkışı yüzlerce şey mahvedebilir ve gerçek bir iş bulma zorunluluğunu ortadan kaldırmak için ilk çıkışımın çoğundan daha iyi olmasına ihtiyacım vardı. Ama hayaller her gün yanıp kül oluyor. Trajediler yaşanıyor.

Ama mucizeler de öyle.

Bu yüzden ilk teşekkürüm, bilinmeyen bir adama bir ninja romanıyla şans veren siz okuyuculara. Ve özellikle kitabımı bir arkadaşıma verip "Bunu dene. Hayır, gerçekten dene." Ve Albuquerque'den Perth'e kadar bunu yapan kitapçılarda çalışanlara, özellikle çırpılmış dublör ve çikolata kaplı espresso çekirdeği. Hepiniz hayatımı değiştirdiniz. Yaşamak için yazmak büyük bir ayrıcalık, bu yüzden teşekkür ederim.

Kristi, sen zarafet ve azimsin. Sen olmasaydın bu rüyayı yaşıyor olmazdım ve bunu da istemezdim. Bana geldiği yerde, bir inç genişliğinde ve bir mil derinliğindeki o çılgın, pratik olmayan çizgiyi yaşattığın için teşekkürler.

Don, sadece anlaşmalar yapmakla kalmayıp onlara ne zaman hayır diyeceğini bildiğin için de teşekkür ederim. Beni kitaplarıma tutkuyla bağlı olacak insanlarla çalışmaya yönlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Cameron, kitaplarımı dünyanın her yerindeki tedbirsizlere dayattığın için teşekkürler.

Devi, Sauron'un şiddetli Gözünü (hayır, benim üzerimde değil) ama gizlice benim adıma kullandığın için teşekkür ederim. Ve sana, Tim'e, Alex'e, Jack'e ve Jennifer'a, bu kitabımın en kısa kitabım olacağına söz verdim ama en uzun kitabıma dönüştü ve herkesin baş ağrısına neden oldu. Tedarik zincirindeki bir sonraki ürünü almak için beni yenmek yerine bana büyük miktarda özerklik verdin. Bana olan inancınızı ve beni başarılı kılmak için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Siz korkusuz ve zekisiniz ve sizinle çalışmak harika.

İsimsiz ücretsiz stajyerlerden (orada kalın!), bilgisayarları çalıştıran adama, Gina'ya (sana gerçekten birkaç güzel akşam yemeği borçluyum, değil mi?) Hachette'deki diğer herkese teşekkürler. benden nefret etmek için iyi nedenleri olan sabırlı üretim insanları. Ama tüm nefretimi editörüm Devi'ye iletiyorum. (Ayrıca istenmeyen taslakları da seviyor! İşte ev telefonu numarası ve kişisel e-posta adresi @.)

Heather ve Andrew, forumu yönetmedeki tüm çalışmalarınız için teşekkür ederiz. Hayranlarımla bağlantı kurmama ve hala yazmaya zamanım olmasına izin verdin. Teşekkürler teşekkürler teşekkürler.

Korkarım, yıllar boyunca pek çok e-posta güncellemesine tahammül eden arkadaşlarımı ve ailemi (“hala kitap satışı yok” demek için kaç kelime kullanabilirsiniz?) son iki yılda neredeyse hiç yapamayacağım kadar meşgul olmakla ödüllendirdim. onları kesinlikle güncelleyin. İlk teşekkürlerde siz de yer aldıysanız tekrar teşekkür ederim.

Cody L., senin coşkun kahveden daha iyi. Shaun ve Diane M., bilgece tavsiyeleriniz ve dostluğunuz için teşekkür ederiz. Scot ve Kariann B., yabancı bir hakkı her sattığımızda Red Robin'e yaptıkları ziyaretler için teşekkür ederiz. (İtalya, vızıltı!) Dr. Jacob K., harika doğaçlama dersler, nazik çeviri düzeltmeleri ve "promachos" için teşekkürler. Bir keresinde şöyle diyen Dr. Jon L.'ye teşekkür ederiz: "[Tür kinayesi] yerine kahraman [tür kinayesinin tersi] olsa harika olmaz mıydı?" Bu tohum yıllarca beni rahatsız etti Jon. O zamandan beri, daha fazla yazarın bunu yapmamasının çok iyi nedenlerini buldum ve yine de bunu yapmaktan çok keyif aldım. Birkaç tweet ile bu kitabın tamamını değiştiren Seiei'ye teşekkür ederiz. Dahi beyin fırtınası için Nate D.'ye ve muhtemelen hiçbir zaman gerçekten anlamayacağım iki şeye dair içgörüleri için Laura JD'ye teşekkür ederim: kadınlar ve inanılmaz derecede formda olmak.

Teşekkürler Rockstar Enerji İçeceği. Hayatımdan çıkardığın o yıllar muhtemelen kötü olanlardı zaten.

Ve son olarak, siz adınızı aramasanız da hâlâ teşekkür yazılarını okuyan siz sarsılmaz meraklı okuyuculara teşekkür ederim. Ne, kitap senin için yeterince uzun değil miydi? Haydi, çık buradan ve birine şunu söyle: “Bunu okumalısın! Hayır, gerçekten. Hadi, bir maa-aap var.”